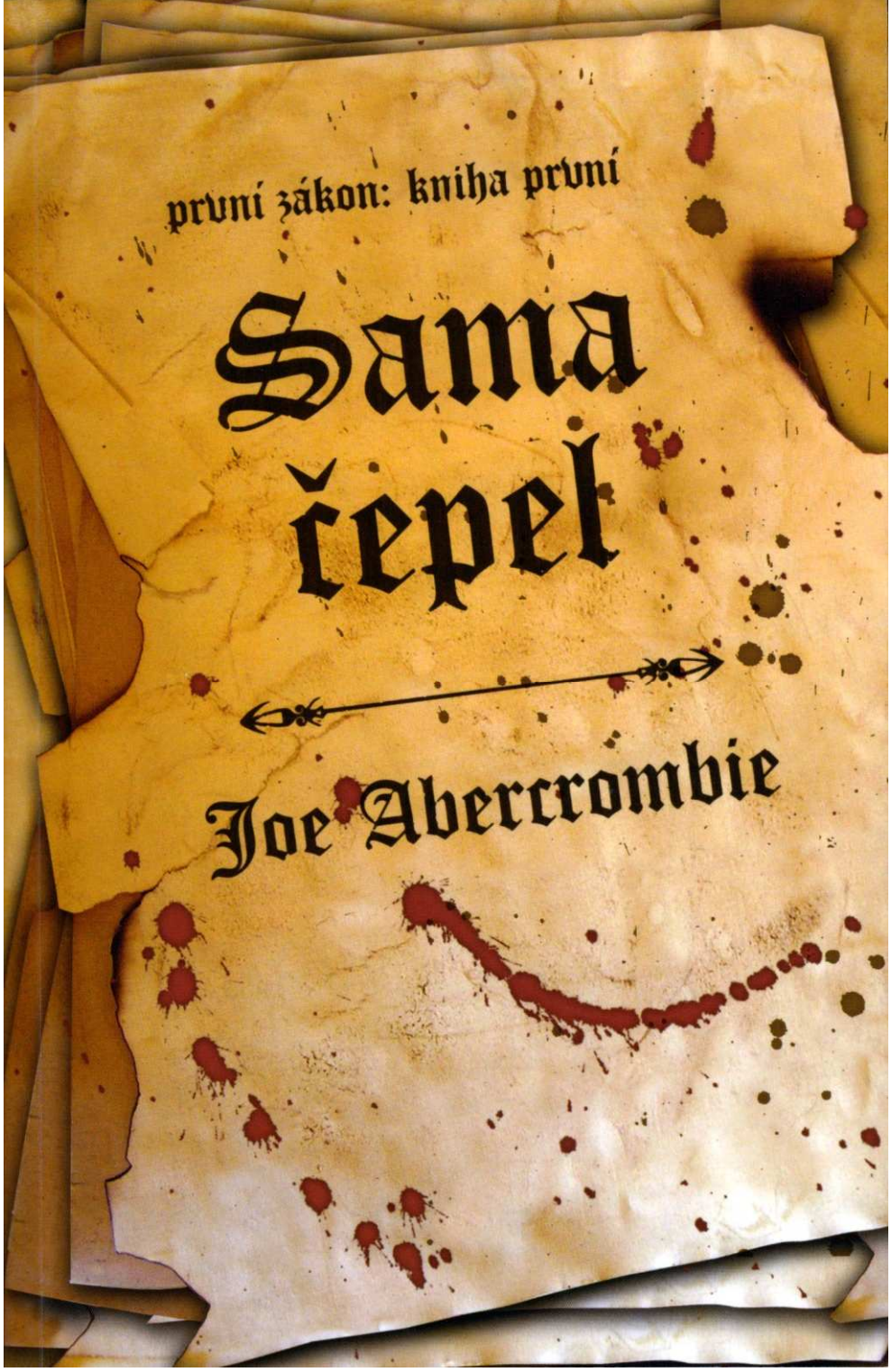

první zákon: kniha první
Sama čepel
Joe Abercrombie

V uších mu znělo šplouchání vody. To byla první věc. Šplouchání vody, šelestění stromů, ptačí cvrlikání.

Logen pootevřel oči. Světlo pronikající listovím. Tohle má být smrt? Proč to tedy tak strašně bolí? V celém levém boku mu cukalo. Pokusil se pořádně nadechnout, zakuckal se a vykašlával vodu a plival bláto. Zaúpěl, zvedl se na všechny čtyři, vylezl z řeky a převrátil se na záda do mechu, slizu a tlejících větví na břehu. Sípěl přes zaťaté zuby. Chvíli jen ležel a zíral na olověnou oblohu nad černými větvemi. V rozbolavělém hrdle mu hvízdal vzduch.

„Ještě žiju," zachroptěl. Pořád byl naživu, přes veškerou snahu přírody, šanků, lidí a zvířat postarat se o opak. Jak tam tak ležel na zádech, promočený na kost, najednou se musel smát. Byl to slabý, chrčivý smích. Pokud se o Logenovi Devítiprsťákovi dala říct jedna věc, pak to, že dokáže přežít téměř cokoli…

první zákon: kniha první

Sama čepel

Joe Abercrombie

POLARIS

JOE ABERCROMBIE
První zákon: kniha první

SAMA ČEPEL

(THE FIRST LAW: BOOK ONE
THE BLADE ITSELF)

Copyright © 2006 by Joe Abercrombie
All Rights Reserved

Translation © 2008 by Dana Krejčová
Cover art © by Laura Brett

ISBN 978-80-7332-112-3

Věnováno čtyřem čtenářům.
Vy víte, koho mám na mysli.

Konec

Logen se prodíral mezi stromy, bosé nohy mu klouzaly na vlhké hlíně, rozbředlém sněhu a mokrém jehličí, supěl a krev mu pulzovala ve spáncích. Zakopl a dopadl na bok; málem si při tom rozpáral hrudník vlastní sekerou. Zůstal ležet, lapal po dechu a rozhlížel se po šerém lese.

Byl si jistý, že ještě před chvílí byl Psí čumák těsně za ním, ale teď ho nikde neviděl. Co je s ostatními, neměl tušení. Skvělý vůdce, nechat se takhle oddělit od svých chlapů. Měl by se pokusit dostat zpátky k nim, jenomže šankové byli všude kolem. Cítil je, jak se pohybují mezi stromy, jejich pach ho štípal v nose. Měl dojem, že nalevo někdo křičí, možná bojuje. Pomalu vstal a snažil se přitom nedělat hluk. Praskla větvička a on se bleskurychle otočil.

Mířil na něj oštěp. Krutě vypadající oštěp se šankou na druhém konci.

„Kurva," řekl Logen. Vrhl se stranou, uklouzl a dopadl na obličej, hned se ale odkutálel do křoví a celou dobu čekal, že mu do zad zajede oštěp. Vyškrábal se na nohy a ztěžka dýchal. Znovu uviděl blížící se hrot, odskočil a skryl se za nejbližší strom. Jakmile opatrně vyhlédl, ploskohlavec zasyčel a bodl po něm. Logen se ukázal na druhé straně kmene, jen na chviličku a hned se zase schoval, oběhl strom a s hlasitým řevem ťal sekerou. Křuplo to, jak se ostří zarylo hluboko do šankovy lebky. Naštěstí; však už si říkal, že má na trochu štěstí nárok.

Ploskohlavec tam stál a zíral na něj. Pak se začal kymácet a po obličeji mu stékala krev. Konečně se zhroutil na zem, přičemž Logenovi vyškubl sekeru z ruky. Jak se svíjel na zemi, Logen se pokusil zachytit topor sekery, jenomže šankovi se nějak podařilo nepustit oštěp a jeho hrot zasvištěl vzduchem.

„Ou!“ vyjekl Logen, když ho oštěp škrábl na paži. Padl na něj stín. Další ploskohlavec. A zatraceně velký. Už letěl vzduchem, ruce rozpřažené. Logen neměl čas vytrhnout sekeru z rány. Neměl čas uhnout. Otevřel ústa, ale neměl ani čas něco říct. Co vlastně můžete říct v takové chvíli?

Dopadli na mokrou zem společně a kutáleli se po hlíně, trní a zlomených větvičkách, rvali se, mlátili a vrčeli na sebe. Logen se hlavou udeřil o kořen, až mu zazvonilo v uších. Někde měl nůž, ale nedokázal si vzpomenout kde. Valili se dolů z kopce a svět se točil kolem nich. Logen se snažil zbavit pocitu otupělosti a zároveň uškrtit velkého ploskohlavce. Zastavit se nedalo.

Postavit si tábor u rokle vypadalo jako dobrý nápad. Nikdo se k nim nemohl připlížit zezadu. Jenže když teď Logen klouzal přes okraj skaliska, ztratil ten nápad hodně ze své přitažlivosti. Rukama zoufale zahrabal v mokré hlíně. Jenom kyprá prsť a jehličí. Jeho prsty se zaťaly do prázdna. Začínal padat. Z hrdla se mu vydralo tiché zaskučení.

Pak se jeho ruce konečně něčeho zachytily. Na samém okraji propasti vyčníval z hlíny kořen stromu. Logen se houpal ve vzduchu a lapal po dechu, ale nepustil se.

„Cha!“ vykřikl. „Cha!“ Stále byl naživu. Na to, aby vyřídili Logena Devítiprsťáka, pár ploskohlavců nestačí. Pokusil se vytáhnout nahoru, ale nešlo to. Nějaká velká tíha mu visela na nohou. Podíval se dolů.

Rokle byla hluboká. Velice hluboká, se strmými, skalnatými stěnami. Občas se v nějaké puklině uchytil strom, vyrůstal nad prázdnotou a natahoval svou korunu do prostoru. Hluboko dole burácela řeka, rychlá a zuřivá, a bíle pěnila kolem zubatých černých balvanů. To bylo zlé, jistě, ale skutečný problém byl mnohem blíž. Velký šanka byl stále s ním, pohupoval se sem a tam a špinavýma rukama se pevně držel Logena za levý kotník.

„Kurva,“ zamumlal Logen. Byl v pěkné kaši. Pár průšvihů už zažil a dostal se z nich se zdravou kůží, ale v této chvíli na tom sotva mohl být hůř. To ho přimělo zamyslet se nad svým životem. Najednou mu připadal jaksi hořký a bezúčelný. Plný násilí a bolesti, a mezi tím jen zklamání a strádání. Nikomu nebyl k užitku. Pomalu ho opouštěly síly, ruce měl jako v ohni. Nezdálo se, že by velký ploskohlavec hodlal v nejbližších okamžicích spadnout.

Vlastně se mu plazil po noze nahoru. Zastavil se a zlobně se na Logena zamračil.

Kdyby to bylo obráceně a Logen visel na noze šankovi, nejspíš by si pomyslel: „Můj život závisí na téhle noze, co na ní visím – lepší bude nic neriskovat.“ Člověk by dal přednost vlastní záchraně před zabitím nepřítele. Potíž byla v tom, že šankové takhle neuvažovali a Logen to věděl. Proto ho nijak zvlášť nepřekvapilo, když šanka otevřel svou širokou tlamu a zakousl se mu do lýtka.

„Aaaargh!“ zavrčel Logen a začal kopat bosou nohou šanku do hlavy, kopal ho tak silně, že mu na ní zanechal krvavý šrám, ale šanka nepovolil, a čím usilovněji do něj Logen kopal, tím víc mu klouzaly ruce z kořene na útesu. Už se dostal skoro na jeho konec, a navíc to vypadalo, že se každou chvíli zlomí. Pokoušel se nemyslet na bolest v rukou a pažích a na ploskohlavcovy zuby v noze. Spadne. Na výběr měl jen, zda dopadne na kameny nebo do vody, což byl typ volby, která se víceméně vyřeší sama.

Jakmile před sebou máte něco nevyhnutelného, je lepší řešit to hned než se třást strachy, jak to dopadne. Tak to alespoň Logenovi říkával jeho otec. Logen se volnou nohou zapřel o skálu, zhluboka se nadechl a vší silou se odrazil do prostoru. Cítil, jak ho pouštějí zuby, vzápětí i pracky, a na okamžik byl volný.

Pak začal padat. Rychle. Kolem se míhaly stěny propasti – šedá skála, zelený mech, skvrny bílého sněhu, vše se řítilo vzhůru.

Logen se ve vzduchu pomalu otáčel a marně mával končetinami, příliš vyděšený, než aby křičel. Vítr z něj rval šaty, vháněl mu slzy do očí a bral mu vzduch od úst. Viděl, jak velký šanka dopadl na skálu vedle něj. Viděl, jak se o ni rozbíjí, odráží se a pokračuje v pádu, dokonale mrtvý. To Logena potěšilo, avšak jeho radost měla krátkého trvání.

Dopadl do vody. Zasáhla ho ze všech stran jako útočící býk, vyrazila mu dech a zbavila jej vědomí. Stahovala ho stále hlouběji do studené temnoty…

Část I.

„Sama čepel podněcuje
k násilným činům.“

– Homér

Ti, kdo přežili

Vuších mu znělo šplouchání vody. To byla první věc. Šplouchání vody, šelestění stromů, ptačí cvrlikání.

Logen pootevřel oči. Světlo pronikající listovím. Tohle má být smrt? Proč to tedy tak strašně bolí? V celém levém boku mu cukalo. Pokusil se pořádně nadechnout, zakuckal se a vykašlával vodu a plival bláto. Zaúpěl, zvedl se na všechny čtyři, vylezl z řeky a převrátil se na záda do mechu, slizu a tlejících větví na břehu. Sípěl přes zaťaté zuby. Chvíli jen ležel a zíral na olověnou oblohu nad černými větvemi. V rozbolavělém hrdle mu hvízdal vzduch.

„Ještě žiju," zachroptěl. Pořád byl naživu, přes veškerou snahu přírody, šanků, lidí a zvířat postarat se o opak. Jak tam tak ležel na zádech, promočený na kost, najednou se musel smát. Byl to slabý, chrčivý smích. Pokud se o Logenovi Devítiprsťákovi dala říct jedna věc, pak to, že dokáže přežít téměř cokoli.

Nad říčním břehem vál studený vítr a Logena smích brzy přešel. Možná byl naživu, ale jak dlouho mu to vydrží, byla jiná otázka. Posadil se a bolestí sebou trhl. Vrávoravě se postavil a opřel se o nejbližší strom. Vydloubal si hlínu z nosu, očí a uší a vyhrnul si mokrou košili, aby zjistil škody.

Bok měl samou modřinu po pádu, modré a purpurové skvrny po celých žebrech. Citlivé na dotek, pravda, ale nezdálo se, že by měl něco zlomeného. Ovšem nohu měl na cucky, potrhanou a zkrvavenou od šankových zubů. Hodně to bolelo, přesto mohl nohou hýbat, což bylo hlavní. Pokud se měl dostat z téhle šlamastyky, bude nohy potřebovat.

Kupodivu měl nůž stále v pochvě u boku. Ohromně ho to potěšilo. Podle jeho zkušeností nemohl mít člověk nikdy dost nožů, a tohle byl dobrý nůž. Jeho vyhlídky byly přesto chmurné. Byl

sám, v lese plném ploskohlavců. Neměl tušení, kde je, ale mohl sledovat řeku. Všechny řeky vytékaly z hor na sever do studeného moře. Mohl jít proti proudu k jihu a vylézt nahoru na Vysočinu, kde ho šankové nenajdou. To byla jeho jediná naděje.

V této roční době tam bude zima. Mráz. Podíval se na své bosé nohy. Měl prostě smůlu, že šankové přišli, zrovna když si ošetřoval puchýře. A neměl ani kabát – seděl u ohně. V tomhle stavu by v horách nevydržel ani den. Ruce a nohy by mu přes noc zčernaly a po kouskách by odumřel dřív, než by se dostal k průsmykům. Pokud by ho rychleji nezabil hlad.

„Kurva," zamumlal. Musel se vrátit do tábora. Nezbývalo mu než doufat, že ploskohlavci už odešli a že v táboře něco nechali. Něco, co by mu pomohlo přežít. To bylo hodně věcí k doufání, ale neměl na vybranou. Vlastně nikdy neměl na vybranou.

* * *

Než Logen bývalý tábor našel, rozpršelo se. Velké kapky mu připlácly vlasy k hlavě a promočily mu šaty až na kůži. Přitiskl se k mechem obrostlému kmeni a zadíval se na tábořiště. Srdce mu bušilo a kluzkou rukojeť nože svíral tak pevně, až ho rozbolely prsty.

Viděl zčernalý kruh, kde měli ohniště, a kolem něj ohořelé větvičky a rozšlapaný popel. Vedle byl kmen, na němž seděli Trojstrom a Dow, když se objevili ploskohlavci. Po mýtině byly roztroušené potrhané a polámané kusy výstroje. Napočítal tři mrtvé šanky zhroucené na zemi, jednomu z prsou trčel šíp. Tři mrtví a nikde ani stopy po živých. To bylo štěstí. Právě dost velké štěstí, aby mu umožnilo přežít, jako obvykle. Jenomže ploskohlavci se mohli kdykoli vrátit. Musel si pospíšit.

Vyběhl z lesa a rozhlédl se kolem sebe. Holínky zůstaly tam, kde je nechal. Popadl je a natáhl si je na promrzlé nohy. Jak spěchal, málem uklouzl. Našel i svůj kabát, zastrčený pod kládou, obnošený po deseti letech používání za každého počasí, potrhaný a posešívaný, s chybějící půlkou rukávu, jak prošel mnoha boji. Tlumok ležel v křoví opodál a jeho obsah byl roztroušený po celé stráni. Logen, celý udýchaný, si dřepl a naházel všechno zpátky do tlumoku: kus provazu, starou hliněnou dýmku, pár proužků

sušeného masa, jehlu a nit, zprohýbanou čutoru ještě s trochou alkoholu. Všechno bylo dobré. A užitečné.

O větev se zachytila rozedraná přikrývka, mokrá a špinavá. Logen ji strhl a zašklebil se. Pod ní objevil svůj starý otlučený kotlík. Ležel na boku, jak ho zřejmě někdo při boji skopl z ohniště. Logen ho uchopil oběma rukama. Byl po letech používání zčernalý a zprohýbaný, ale právě proto vzbuzoval příjemný pocit něčeho důvěrně známého. Měl ten kotlík už dlouho. Prošel s ním všemi válkami, na Sever a zase zpátky. Všichni v něm na cestách vařili společně a všichni z něj jedli. Forley, Mračňák, Psí čumák, všichni.

Logen se ještě naposledy podíval na tábořiště. Tři mrtví šankové, ale nikde žádný z jeho lidí. Možná jsou ještě tady. Možná kdyby riskoval, zkusil je najít –

„Ne.“ Řekl to tiše, jen pro sebe. Dobře věděl, jak se věci ve skutečnosti mají. Ploskohlavců byla spousta. Velká přesila. Neměl tušení, jak dlouho ležel na břehu řeky. I kdyby pár chlapů vyvázlo, šankové po nich půjdou a v lese je pochytají. Určitě už jsou z nich mrtvoly rozeseté po údolích. Logen nemohl dělat nic jiného než vyrazit do hor a pokusit se zachránit vlastní bídný život. Musíte být realističtí. Musíte, jakkoliv to bolí.

„Zůstali jsme už jen my dva,“ řekl Logen, když nacpal kotlík do tlumoku a ten si přehodil přes rameno. Kulhal pryč, jak nejrychleji to šlo. Nahoru do kopce, k řece, k horám.

Už jen oni dva. On a kotlík.

Byli jediní, kdo přežili.

Otázky

Proč to dělám? říkal si inkvizitor Glokta alespoň potisící, když kulhal chodbou. Stěny byly omítnuté, a kdysi dávno dokonce natřené vápnem. Celé místo působilo zchátralým dojmem a páchlo vlhkostí. Nebyla tu okna, protože chodba byla hluboko v podzemí, a lampy do každého kouta vrhaly pomalu se rozlévající stíny.

Proč by to vůbec někdo chtěl dělat? Glokta při chůzi vyklepával na špinavých dlaždicích pravidelný rytmus. Nejdřív zaznělo sebevědomé klapnutí pravého podpatku, pak přišlo ťuknutí hole a po něm nekonečný skluz levé nohy, se známou bodavou bolestí v kotníku, koleni, hýždích a zádech. Klap, ťuk, bolest. Takový byl rytmus jeho chůze.

Špinavou jednotvárnost chodby občas narušovaly těžké dveře, vyztužené a pobité poďobaným železem. U jedněch dveří měl Glokta dojem, že z druhé strany slyší tlumený výkřik. *Zajímalo by mě, kterého chudáka tam vyslýchají. Jakým zločinem se provinil, nebo naopak neprovinil? Jaká tajemství vycházejí na světlo, jaké lži jsou prohlédnuty, jaké zrady jsou odhaleny?* Nepřemýšlel však dlouho. Jeho úvahy přerušily schody.

Kdyby měl Glokta možnost mučit libovolného člověka, kteréhokoliv, určitě by si zvolil toho, kdo vynalezl schody. Když byl mladý a obdivovaný, než ho postihlo neštěstí, skoro je nebral na vědomí. Seskákal je klidně po dvou naráz a hbitě pokračoval v cestě. To se však změnilo. *Jsou všude. Z poschodí na poschodí se bez nich nedá přejít. A dolů je to horší než nahoru, což si lidé neuvědomují. Když jdete nahoru, obvykle nespadnete tak hluboko.*

Tyto schody znal dobře. Šestnáct stupňů vytesaných z hladkého kamene, směrem ke středu mírně ošlapané a vlhké jako všechno tady dole. Bez zábradlí, nikde nebylo čeho se chytit. *Šestnáct*

nepřátel. Skutečná výzva. Gloktovi trvalo dlouho, než přišel na způsob, jak sejít ze schodů s co nejmenšími potížemi. Chodil bokem jako krab. Nejdřív hůl, pak levá noha a nakonec pravá. Když levá noha převzala váhu těla, zabolelo to ještě víc než obvykle, k čemuž se navíc připojilo nevyhnutelné bodnutí v krční páteři. *Proč mě bolí krk, když scházím ze schodů? Copak můj krk také nese nějakou váhu? Ano?* Bolest však popřít nemohl.

Zastavil se čtyři schody od konce schodiště. Téměř je porazil. Ruka na holi se mu třásla a levá noha ho bolela jako ďas. Přejel si jazykem po dásních v místech, kde kdysi míval zuby, zhluboka se nadechl a vykročil. Kotník s děsivým cuknutím povolil a on letěl dolů, v hlavě vír hrůzy a zoufalství. Klopýtl o další schod jako opilec, nehty škrábal o zeď a ječel děsem. *Ty hloupý parchante!* Hůl zarachotila o podlahu, jeho neohrabané nohy zápasily s kameny a on se ocitl pod schody a nějakým zázrakem stále ještě stál.

A teď to přišlo. Příšerný, překrásný, protahovaný okamžik mezi tím, kdy si skopnete palec, a tím, kdy ucítíte bolest. Za jak dlouho přijde bolest? Jak zlé to bude, až přijde? Lapaje po dechu, s otevřenými ústy stál Glokta pod schody a čekal. *Už je to tady…*

Agónie byla nevýslovná, spalující křeč v levém boku od nohy po bradu. Zavřel slzející oči a přitiskl si ruku na ústa tak silně, až mu zapraskaly klouby. Zbývající zuby mu zaskřípaly, jak pevně tiskl čelisti k sobě. Přesto mu unikl pronikavý, roztřesený sten. *Ječím, nebo se chechtám? Jak poznám rozdíl?* Supěl, nadechoval se nosem a do dlaně mu bublal hlen. Celé jeho zmrzačené tělo se třáslo, jak se snažil zůstat vzpřímený.

Křeč pominula. Opatrně pohnul všemi končetinami, jednou po druhé, a zkoumal napáchané škody. Nohu měl jako v ohni, chodidlo znecitlivělé a v krku ho při každém pohybu zabolelo, jako by mu podél páteře projela žihadla. *Vzhledem k okolnostem je to celkem dobré.* S námahou se sklonil, dvěma prsty zvedl hůl, narovnal se a hřbetem ruky si utřel oči a nos. *Vážně vzrušující. Líbilo se mi to? Pro většinu lidi jsou schody všední záležitostí. Pro mě dobrodružstvím!* Kulhal dál chodbou a pochechtával se. Ještě se trochu usmíval, když otevíral dveře a vstupoval do místností.

Špinavá bílá krabice s dvojími dveřmi naproti sobě. Strop byl příliš nízký a místnost příliš jasně osvětlená lampami. Jeden roh byl podmáčený a omítka se loupala ve vločkách kropenatých od

plísně. Někdo se z jedné stěny pokusil seškrábat dlouhou skvrnu od krve, ale očividně se nijak moc nesnažil.

Praktikal Frost stál na protější straně místnosti, mohutné paže zkřížené na prsou. Přivítal Gloktu kývnutím, vzrušený asi jako kámen. Mezi nimi byl poškrábaný, umaštěný dřevěný stůl, přibitý k podlaze, a u něho dvě židle. Na jedné seděl nahý tlusťoch, ruce pevně svázané za zády a na hlavě plátěný pytel. Jediným zvukem v místnosti bylo jeho rychlé, přidušené dýchání. Ač tu byla zima, muž se potil. *Což by také měl.*

Glokta přikulhal k druhé židli, opřel hůl o stůl a pomalu, opatrně, s obtížemi se posadil naproti tlusťochovi. Protáhl si krk a svezl se do polohy téměř se blížící pohodlnému sezení. Kdyby dostal příležitost potřást rukou libovolnému člověku, kterémukoliv, byl by si určitě vybral toho, kdo vynalezl židle. *Díky němu je můj život skoro snesitelný.*

Frost mlčky přistoupil ke spoutanému a palcem a ukazovákem uchopil pytel. Glokta kývl a praktikal pytel strhl. Objevil se Salem Rews, v prudkém světle slepě mžoural.

Zlý, prasečí, ošklivý ksicht. Ty zlé, ošklivé prase, Rewsi. Svině nechutná. Vsadím se, že jsi připravený se okamžitě přiznat, připravený mluvit a mluvit bez přerušování, dokud nám z toho nebude špatně. Rews měl na tváři velkou podlitinu a další na bradě nad podbradky. Když se jeho slzející oči přizpůsobily prudkému světlu, poznal Gloktu sedícího proti němu a najednou byl plný naděje. *Smutné, nesprávně vložené naděje.*

„Glokto, musíš mi pomoct!“ zapištěl a předklonil se, nakolik mu to pouta umožnila. Slova ze sebe sypal v zoufalém přívalu. „Obvinili mě falešně, a ty to víš. Jsem nevinný! Přišel jsi mi pomoct, viď? Jsi můj přítel! Máš tady vliv. Jsme přátelé, přátelé! Mohl by ses za mě přimluvit! Jsem nevinný, falešně obviněný! Jsem –“

Glokta zvedl ruku, aby ho umlčel. Chvíli se na Rewse díval, jako by ho ještě nikdy neviděl. Nakonec se obrátil k Frostovi. „Měl bych tohoto muže znát?“

Albín mlčel. Spodní část obličeje mu zakrývala praktikalská maska a z horní poloviny se nedalo nic vyčíst. Bez mrknutí se díval na vězně na židli, růžové oči mrtvé jako u mrtvoly. Od chvíle, kdy Glokta vstoupil do místnosti, ani jednou nemrkl. *Jak to dělá?*

„To jsem já, Rews!“ sykl tlusťoch a hlas mu strachem stoupal. „Salem Rews, znáš mě přece, Glokto! Byl jsem s tebou ve válce, než… však víš… jsme přátelé! Jsme –“

Glokta znovu zvedl ruku, opřel se a nehtem si poklepával na zbývající zuby, jako by usilovně přemýšlel. „Rews. To mi zní povědomě. Kupec, člen cechu obchodníků s plátnem. Podle všeho bohatý muž. Už si vzpomínám…“ Glokta se předklonil a významně se odmlčel. „Byl to zrádce! Sebrala ho inkvizice, majetek mu byl zabaven. Víš, spikl se za účelem vyhnutí se placení královských daní.“ Rews otevřel ústa. „Královských daní!“ zavřískl Glokta a praštil rukou do stolu. Tlusťoch na něho vytřeštěně zíral a olízl si zub. *Vpravo nahoře, druhý odzadu.*

„Ale kde je dobré vychování?“ zeptal se Glokta. „Možná se známe, možná ne, ale nemyslím, že jsme s mým pomocníkem byli správně představeni. Praktikale Froste, pozdrav tady toho tlusťocha.“

Byl to jen políček, ale dost silný, aby se Rews svalil na zem. Židle se zakymácela, ale nepřevrhla se. *Jak se to dělá? Srazit někoho na zem, ale nechat přitom židli stát?* Rews se rozplácl na podlaze a jen chroptěl, obličej přimáčknutý na dlaždicích.

„Připomíná mi vyvrženou velrybu,“ poznamenal Glokta nepřítomně. Albín popadl Rewse v podpaždí, zvedl ho a hodil zpátky na židli. Z rány na tváři tekla tlusťochovi krev, ale pohled v prasečích očkách mu ztvrdl. *Po ráně většina lidi změkne, někteří se však zatvrdí. Tohohle bych za tvrďáka skutečně nepovažoval. Inu, život je plný překvapení.*

Rews vyplivl krev na stůl. „Teď jsi zašel příliš daleko, Glokto, no ano! Obchodníci s plátnem jsou počestný cech a mají velký vliv! S tímhle se nesmíří! Jsem známý člověk! Moje žena právě podává žádost ke králi, aby můj případ přešetřil!“

„Aha, tvoje žena.“ Glokta se smutně usmál. „Tvoje žena je velice krásná. Krásná a mladá. Bojím se, že na tebe možná příliš mladá. Bojím se, že využila příležitosti, aby se tě zbavila. Bojím se, že to ona přinesla tvé účetní knihy. Všechny účetní knihy.“ Rews zesinal.

„My jsme do těch knih nahlédli.“ Glokta naznačil imaginární hromadu papírů nalevo. „Podívali jsme se do těch knih v pokladnici,“ a naznačil další hromadu napravo. „A představ si, jaké bylo naše překvapení, když čísla neseděla. Potom tu jsou noční

návštěvy tvých zaměstnanců ve skladištích ve staré čtvrti, malé neregistrované čluny, platby úředníkům, zfalšované dokumenty. Musím pokračovat?“ zeptal se Glokta a nesouhlasně potřásal hlavou. Tlusťoch polkl a olízl si rty.

Před vězněm se objevily pero a kalamář a papír s přiznáním, podrobně sepsaným Frostovým krásným, pečlivým rukopisem, čekající pouze na podpis. *Dostanu ho teď hned.*

„Přiznej se, Rewsi,“ zašeptal Glokta, „a ukonči tuto politováníhodnou záležitost. Přiznej se a udej spolupachatele. Už je stejně známe. Bude to pro všechny snazší. Nechci ti ubližovat, věř mi, nijak mě to netěší.“ *Nic mě už netěší.* „Přiznej se. Přiznej se a budeš ušetřen. Vyhnanství v Anglandu není tak zlé, jak se povídá. I tam můžeš nalézt potěšení a uspokojení z poctivé práce ve službě svému králi. Přiznej se!“ Rews civěl na podlahu a olizoval si zub.

Glokta se narovnal a povzdechl si. „Nebo ne,“ řekl, „a já se vrátím se svými nástroji.“ Frost popošel blíž a jeho mohutný stín dopadl tlusťochovi na tvář. „Tělo nalezené v docích,“ šeptl Glokta, „nafouknuté mořskou vodou a příšerně zmrzačené… až k nepoznání.“ *Je připravený promluvit. Je tlustý a zralý a připravený prasknout.* „Byla zranění způsobena před, nebo po smrti?“ zeptal se rozmarně stropu. „Je záhadný zesnulý muž, či snad žena?“ Pokrčil rameny. „Kdo ví?“

Ozvalo se důrazné zaklepání na dveře. Rews trhl hlavou a ve tváři se mu opět objevila naděje. *Ne teď, zatraceně!* Frost přistoupil ke dveřím a nepatrně je pootevřel. S kýmsi vyměnil pár slov, zase dveře zavřel a šel něco pošeptat Gloktovi.

„Cho je Cheveha,“ mumlal, protože měl jen polovinu jazyka. Glokta z toho pochopil, že za dveřmi je Severard.

Už? Glokta se usmál a kývl, jako by to byla dobrá zpráva. Rewse opouštěla naděje. *Jak může být muži, jehož řemeslem je utajováni, zatěžko skrýt v této místnosti své pocity?* Glokta však věděl, jak to je. *Je těžké zachovat klid, když jste vyděšení, bezmocní, osamocení a vydaní na milost lidem, kteří žádnou milost neznají. Kdo to může vědět lépe než já?* Povzdechl si a svým nejunavenějším tónem se zeptal: „Přeješ si učinit doznání?“

„Ne!“ Do vězňových prasečích oček se opět vrátil vzdor. Jen mlčky, ostražitě opětoval Gloktův pohled a zamlaskal. *Překvapení. Velké překvapení. Ale jsme teprve na začátku.*

„Bolí tě zub, Rewsi?“ Glokta věděl o zubech všechno. Na jeho ústech zapracovali ti nejlepší odborníci. *Nebo nejhorší, záleží na úhlu pohledu.* „Zřejmě tě musím na chvíli opustit, ale co budu pryč, budu přemýšlet o tom zubu. Budu velice usilovně přemýšlet o tom, co s ním udělat.“ Uchopil hůl. „Chci, abys ty přemýšlel o mně a o svém zubu. A také chci, abys usilovně přemýšlel o tom, že podepíšeš doznání.“

Glokta se neohrabaně zvedl a zatřepal bolavou nohou. „Nicméně myslím, že bys mohl dobře reagovat na prosté bití, a tak tě na půl hodinky nechám ve společnosti praktikala Frosta.“ Rews překvapeně otevřel ústa. Albín zvedl židli i s tlusťochem a pomalu ji otočil. „Na tyhle věci je ze všech nejlepší.“ Frost vzal odřené kožené rukavice a začal si je pomalu natahovat na bílé ruce. „Ty jsi měl vždycky rád jen to nejlepší ode všeho, viď, Rewsi?“ Glokta zamířil ke dveřím.

„Počkej! Glokto!“ zakvílel Rews přes rameno. „Počkej, já –“

Praktikal Frost mu přitiskl ruku na ústa a zvedl prst k masce. „Phhhhht,“ řekl. Dveře zaklaply.

Severard se opíral o zeď, jednu nohu zapřenou o stěnu za sebou, pod maskou si tiše pohvizdoval a hladil si dlouhé mastné vlasy. Když Glokta vyšel, narovnal se a mírně se uklonil. Z jeho očí bylo zřejmé, že se usmívá. *On se vždycky usmívá.*

„Představený Kalyne vás chce vidět,“ oznámil se silným plebejským přízvukem. „A mám dojem, že jsem ho nikdy neviděl rozzlobenějšího.“

„Severarde, chudáčku, musíš být strachem bez sebe. Máš tu truhličku?“

„Mám.“

„A vyndal jsi něco pro Frosta?“

„Vyndal.“

„A doufám, že také něco pro svou ženu?“

„No ano,“ ujistil jej Severard a usmíval se víc než předtím. „O mou ženu bude dobře postaráno. Pokud si někdy nějakou pořídím.“

„Dobře. Spěchám splnit příkaz představeného. Až u něj budu pět minut, přijď s truhličkou.“

„To mám jen tak vrazit do jeho pracovny?“

„Vraz tam a bodni ho do tváře, je mi to jedno.“

„Považujte to za vyřízené, inkvizitore.“

Glokta kývl a otočil se, ale ještě se ohlédl. „Ale ne že ho skutečně bodneš, ano, Severarde?“

Praktikal se usmál a vrátil svůj děsivý nůž do pochvy. Glokta obrátil oči ke stropu a odkulhal. Hůl ťukala o dlažbu, noha bolela. Klap, ťuk, bolest. To byl rytmus jeho chůze.

* * *

Kancelář představeného byla velká a bohatě vybavená místnost v horních poschodích Domu otázek, prostě místnost, kde bylo všechno příliš velké a příliš přepychové. Jedné dřevem obložené stěně vévodilo obrovské složené okno, nabízející výhled na udržované zahrady dole. Uprostřed na barevném koberci z nějakých teplých a exotických krajů stál stejně obrovský a zdobený stůl. Nad velkolepým krbem, v němž dohoříval maličký, zlý ohýnek, visela hlava jakéhosi zuřivého zvířete z nějakých studených a exotických krajů.

Díky představenému Kalynovi působila kancelář malým a nudným dojmem. Byl to obrovský ruměný muž hodně po padesátce a řídnoucí vlasy si přehnaně nahrazoval úžasnými bílými licousy. Dokonce i mezi inkvizitory působil zastrašujícím dojmem. Jenže Gloktovi už na ničem nezáleželo, a oba to věděli.

Za stolem stálo velké, luxusní křeslo. Představený nicméně přecházel po místnosti, a přitom ječel a mával rukama. Glokta seděl na něčem, co, ač bezpochyby drahé, bylo očividně navrženo k tomu, aby se sedící cítil co nejnepříjemněji. *Ale to mi také nedělá těžkou hlavu. Já už se stejně nikdy pohodlí nedočkám.*

Zatímco na něj Kalyne řval, bavil se Glokta tím, že si představoval, jak jeho hlava visí nad krbem místo té zvířecí. *Je stejný jako ten jeho krb, velký ňouma. Vypadá impozantně, jenže pod povrchem se moc neděje. Zajímalo by mě, jak by reagoval na výslech. Začal bych těmi směšnými licousy.* Navenek se však tvářil, že uctivě poslouchá.

„Tentokrát jsi překonal dokonce i sám sebe, Glokto, ty šílený kriple! Až to obchodníci s plátnem zjistí, nechají tě stáhnout z kůže!“

„To už jsem zkoušel, lechtá to.“ *Zatraceně, drž hubu zavřenou a usmívej se. Kde je ten hvízdající hlupák Severard? Až odsud vypadnu, nechám stáhnout z kůže jeho.*

„No ano, to je dobré, velmi dobré, Glokto, vidíš, že se směju! Neplacení královských daní?“ Představený se zamračil a naježil licousy. „Královské daně?“ vřískal a sliny mu létaly až na Gloktu. „Všichni v tom jedou! Obchodníci s plátnem, kořenáři, všichni! Každý zatracený trouba s člunem!“

„Jenomže tohle bylo tak okaté, představený. Byla to pro nás vyslovená urážka. Měl jsem pocit, že musíme –“

„Ty jsi měl pocit?“ Kalyne byl rudý a třásl se vzteky. „Bylo ti jasně řečeno, že máš dát od obchodníků s plátnem, od kořenářů, od všech velkých cechů ruce pryč!“ Ještě zrychlil krok. *Takhle si prošlapeš koberec. Velké cechy ti budou muset koupit nový.*

„Tak ty jsi měl pocit, ano? Musí se vrátit! Musíme ho propustit, a ty se mu budeš muset pokorně omluvit! Je to hrozná hanba! Kvůli tobě jsem k smíchu! Kde je teď?“

„Nechal jsem ho s praktikalem Frostem.“

„S tím mumlavým zvířetem?“ Představený si zoufalstvím rval vlasy. „Tak to je konec, že? Už je z něj troska! V tom stavu ho nemůžeme poslat zpátky! Tady jsi skončil, Glokto! Skončil! Půjdu rovnou za arcilektorem! Rovnou za arcilektorem!“

Obrovské dveře se rozletěly a dovnitř vplul Severard s dřevěnou truhličkou. *Ani o chviličku dříve.* Představený beze slova zíral, ústa hněvem otevřená, jak Severard pokládá truhličku na stůl. Přitom to bouchlo a zacinkalo.

„Co má, sakra, znamenat…“ Severard otevřel víko a Kalyne uviděl peníze. *Všechny ty krásné penízky.* Zastavil se v půlce řvaní, ústa mu ztuhla uprostřed dalšího slova. Zatvářil se překvapeně, pak zmateně a nakonec ostražitě. Našpulil rty a pomalu se posadil.

„Děkuji, praktikale Severarde,“ řekl Glokta. „Můžeš jít.“ Představený si zamyšleně hladil licousy, a když Severard odešel, jeho obličej se vrátil k obvyklému odstínu růžové. „Zabaveno Rewsovi. Nyní to je samozřejmě majetek Koruny. Myslel jsem, že bych to měl dát vám jako svému přímému nadřízenému, abyste to mohl předat do státní pokladnice.“ *Nebo si koupit větší stůl, ty pijavice.*

Glokta se předklonil s rukama na kolenou. „Mohl byste třeba říct, že Rews zašel příliš daleko, že se lidé začínali ptát, že bylo

nutné udělat z něj odstrašující příklad. Nakonec, nesmí to vypadat, že nic neděláme. Z toho budou velké cechy nervózní, a my je musíme krotit.“ *Budou nervózni a ty z nich budeš moct vymačkat další peníze.* „Nebo jim prostě můžete říct, že jsem šílený kripl, a hodit všechno na mě.“

Představenému se vývoj situace začínal líbit. To Glokta poznal. Snažil se to nedávat najevo, ale licousy se mu při pohledu na tu hromadu peněz třásly. „Dobře, Glokto. Dobře. Velmi dobře.“ Zavřel víko. „Ale jestli tě někdy napadne udělat něco podobného… nejdřív si promluvíš se mnou, ano? Nemám rád překvapení.“

Glokta se vyškrábal na nohy a kulhal ke dveřím. „Ach, a ještě jedna věc!“ Glokta se ztuhle obrátil. Kalyne ho sveřepě pozoroval zpod hustého, ježatého obočí. „Až půjdu za obchodníky s plátnem, budu potřebovat Rewsovo přiznání.“

Glokta se usmál, přičemž předvedl mezeru mezi předními zuby. „To by neměl být problém, představený.“

* * *

Kalyne měl pravdu. V takovém stavu se Rews vrátit nemohl. Rty měl rozražené a od krve, boky pokryté tmavnoucími podlitinami, hlava se mu bezvládně klátila a obličej měl napuchlý téměř k nepoznání. *Zkrátka, vypadá jako člověk připravený se přiznat.*

„Poslední půlhodina se ti nejspíš nelíbila, Rewsi, určitě sis to moc neužil. Možná to byla nejhorší půlhodina tvého života, to já nevím. Přemýšlím ale o tom, co tu pro tebe ještě máme připravené, a smutnou pravdou je… že lepší už to nebude. Takový je holt život horních vrstev.“ Glokta se předklonil, až měl nos jen pár palců od krvavé kaše, v niž se proměnil ten Rewsův. „Praktikal Frost je ve srovnání se mnou malá holčička,“ zašeptal. „Je jako koťátko. Jak s tebou jednou začnu já, Rewsi, budeš na něho vzpomínat s nostalgií. Budeš mě prosit, abych tě na půl hodinky nechal tady s praktikalem. Rozumíš?“ Rews mlčel, jen ve zlomeném nose mu hvízdal vzduch, jak dýchal.

„Ukaž mu nástroje,“ požádal tiše Glokta.

Frost popošel blíž a divadelním gestem otevřel leštěné pouzdro. Bylo to hotové umělecké dílo. Jakmile se víko otevřelo, poličky

uvnitř se zvedly a rozložily vedle sebe. Na nich se objevily Gloktovy nástroje ve své příšerné nádheře. Byly tu nože všech velikostí a tvarů, jehly kulaté i rovné, lahvičky s olejem a kyselinou, hřeby a šrouby, svorky a kleště, pilky, kladiva, dláta. V jasném světle se leskl kov, dřevo a sklo, vše vyleštěné jako zrcadlo a vražedně nabroušené. Rews přes otok nemohl otevřít levé oko, ale pravým nástroje přelétl: zděšený, fascinovaný. Funkce některých byly děsivě zřejmé, funkce jiných zase děsivě nejasné. *Zajímalo by mě, co ho děsí víc.*

„Myslím, že jsme hovořili o tvém zubu," podotkl Glokta. Rews zvedl oko. „Nebo by ses chtěl přiznat?" *Mám ho, teď to přijde. Přizná se, přizná…*

Ozvalo se hlasité zaklepání na dveře. *Už zase, kat aby to spral!* Frost dveře pootevřel a chvíli s někým tiše mluvil. Rews si olízl naběhlé rty. Albín zavřel dveře a šel něco pošeptat Gloktovi.

„Cho je archiekho." Glokta strnul. *Peníze nestačily. Zatímco jsem se sem šoural od Kalynovy pracovny, ten starý lump mě šel ohlásit arcilektorovi. Takže jsem vyřízený?* Při tom pomyšlení pocítil provinilé vzrušení. *Nejdřív alespoň dorazím tohle tlusté prase.*

„Řekni Severardovi, že už jdu." Glokta se obrátil k vězni, ale Frost mu položil ruku na rameno.

„E. Archiekho." Ukázal na dveře. „Je chahy. Cheď."

Tady? Gloktovi zacukalo víčko. *Proč?* Opřel se o stůl a vstal. *Najdou mě zítra v kanále? Mrtvého a nafouknutého… k nepoznání?* Jediný pocit, který se ho při té představě zmocnil, byla mírná úleva. *Už žádné další schody.*

Arcilektor královské inkvizice stál na chodbě. Špinavá stěna za ním vypadala proti jeho neposkvrněnému bělostnému dlouhému kabátu, rukavicím i kštici skoro hnědá. Bylo mu přes šedesát, ale žádné neduhy stáří na něm nebyly znát. Každý vysoký, hladce oholený, jemně vykreslený palec jeho osoby byl dokonale čisťounký. *Vypadá jako člověk, kterého nikdy v životě nic nepřekvapilo.*

Už se jednou setkali, před šesti lety, když Glokta vstoupil do inkvizice, a za tu dobu se snad vůbec nezměnil. Arcilektor Sult. Jeden z nejmocnějších lidí ve Spojeném království. *Vlastně jeden z nejmocnějších lidi na světě.* Za ním, skoro jako přerostlé stíny, se tyčili dva obrovští, mlčící praktikalové v maskách.

Když arcilektor uviděl šourajícího se Gloktu, pousmál se. Jeho úsměv hodně prozrazoval. *Mírné opovržení, mírnou lítost, nepatrný nádech hrozby. Cokoliv, jen ne pobavení.* „Inkvizitore Glokto," řekl a natáhl dlaní dolů ruku v bílé rukavici. Na prstě se mu blýskal prsten s obrovským rudým kamenem.

„Sloužím a poslouchám, Eminence." Jak se Glokta pomalu shýbal, aby se mohl rty dotknout prstenu, zašklebil se. Byl to obtížný a bolestivý manévr a trval snad celou věčnost. Když se konečně narovnal, Sult ho pozoroval klidným pohledem. Oči měl modré a chladné a jeho pohled naznačoval, že Gloktu dokonale chápe a dojem to na něj žádný nedělá.

„Pojď se mnou." Arcilektor se otočil a odkráčel. Glokta kulhal za ním, s mlčícími praktikaly za patami. Sult se pohyboval bez námahy, s vláčnou sebedůvěrou, a šosy kabátu za ním půvabně pleskaly. *Bastard.* Brzy dorazili ke dveřím navlas podobným těm Gloktovým. Arcilektor odemkl a vstoupil. Praktikalové se postavili ke dveřím, ruce založené. *Takže soukromý pohovor. Možná odsud už nikdy nevyjdu.* Glokta překročil práh.

Skříň se špinavou bílou omítkou, příliš jasně osvětlená a s příliš nízkým stropem, než aby to bylo příjemné. Místo vlhké skvrny byla na zdi dlouhá prasklina, ale jinak byla místnost stejná jako ta Gloktova. Ten sám poškrábaný stůl, laciné židle, dokonce i špatně umytá krvavá skvrna. *Zajímalo by mě, jestli je malují pro efekt?* Jeden praktikal náhle práskl dveřmi. Glokta měl při tom nejspíš nadskočit, ale nehodlal se obtěžovat.

Arcilektor Sult se půvabně posadil na židli a přitáhl si tlustou složku zažloutlých papírů. Ukázal na druhou židli, na tu, kde měl sedět vězeň. Gloktovi to neuniklo.

„Raději postojím, Vaše Eminence."

Sult se na něj usmál. Měl krásné špičaté zuby, všechny zářivě bílé. „Ne, nepostojíš."

Teď mě dostal. Glokta se neohrabaně spustil na vězeňskou židli. Arcilektor zatím obrátil první list, zamračil se a potřásl hlavou, jako by byl tím, co vidí, velice zklamaný. *Snad to jsou podrobnosti mé zářné kariéry?*

„Před chvílí mě navštívil představený Kalyne. Byl velice rozčilený." Zvedl tvrdý pohled od papírů. „Rozčilený kvůli tobě, Glokto. Byl v té záležitosti nanejvýš výmluvný. Sdělil mi, že se z tebe stala nezvladatelná hrozba, že jednáš bez ohledu na následky,

že jsi šílený kripl. Požadoval, abys byl z jeho oddělení odstraněn.“ Usmál se, chladně a nepěkně. Stejný úsměv používal Glokta na vězně. *Jenže on má víc zubů.* „Myslím, že měl na mysli odstranění nadobro.“ Dívali se na sebe přes stůl.

Teď mám začít prosit o smilování? Teď se mám začít plazit a líbat ti nohy? No, na to, abych prosil, je mi to příliš lhostejné, a na plazení jsem příliš neohebný. Tví praktikalové mě budou muset zabít na téhle židli. Podříznout mi krk. Praštit mě po hlavě. Cokoliv. Hlavně ať už to mám za sebou.

Sult však nikam nespěchal. Stránky šustily a praskaly pod hbitými, přesnými pohyby jeho rukou v bílých rukavicích. „Máme v inkvizici jen pár mužů jako ty, Glokto. Šlechtic z významné rodiny. Mistr šermíř, skvělý důstojník kavalerie. Muž kdysi připravovaný pro nejvyšší funkce.“ Prohlédl si Gloktu od hlavy k patě, jako by nevěřil vlastním očím.

„To bylo před válkou, arcilektore.“

„Očividně. Tvoje zajetí všechny zdrtilo, málokdo doufal, že se vrátíš živý. Jak se válka táhla a ubíhaly měsíce, naděje zmizela docela. Ale když byla podepsána mírová smlouva, ty jsi byl mezi vězni vrácenými Království.“ Přimhouřil oči. „Promluvil jsi?“

Glokta si nemohl pomoci, prostě vyprskl smíchy. V chladné místnosti se jeho smích zvláštně odrážel. Tady byl smích slyšet zřídkakdy. „Jestli jsem promluvil? Mluvil jsem, až mě bolelo v krku. Řekl jsem jim všechno, co mě jen napadlo. Vykřičel jsem všechna tajemství, jaká jsem se kdy doslechl. Blábolil jsem jako blázen. Když mi došly věci, které bych jim mohl prozradit, vymýšlel jsem si. Pomočil jsem se a brečel jako holka. Jako každý.“

„Ne každý ale přežil. Dva roky v císařském vězení. Nikdo jiný tak dlouho nevydržel. Lékaři si byli jistí, že už nikdy nevstaneš z postele, ale ty ses o rok později přihlásil k inkvizici.“ *Oba to víme. Oba jsme tam byli. Co ode mě chceš a proč to nevyklopíš? Někteří lidé zřejmě milují zvuk vlastního hlasu.*

„Řekli mi, že tě zmrzačili, že tě zlomili, že už se nikdy nedáš dohromady, že ti nelze věřit. Já se však rozhodl, že ti dám ještě příležitost. Každý rok vyhraje soutěž nějaký hlupák a válka vytváří mnoho slibných vojáků, ale to, že jsi přežil ty dva roky, je jedinečné. Poslali tě na Sever, kde jsi dostal na starost jeden náš důl. Co si myslíš o Anglandu?“

Špinavá díra prolezlá korupcí. Vězení, kde z vinných i nevinných děláme ve jménu svobody otroky. Páchnoucí jáma, kam posíláme ty, které nenávidíme, a ty, za něž se stydíme, a oni tam umírají hlady, na nemoci a těžkou práci. „Bylo tam chladno," řekl Glokta.

„Však ty jsi také chladný jako psí čumák. Moc přátel sis tam nenadělal. Jen velice málo mezi inkvizicí a žádné mezi exulanty." Vytáhl z hromádky oškubaný dopis a přelétl ho kritickým pohledem. „Představený Goyle mi sdělil, že jsi byl studený jako ryba, že nemáš v těle ani kapku krve. Předpokládal, že nebudeš stát za nic, nedokázal tě nijak využít." *Goyle. Ten zmetek. Ten řezník. Radši budu bez krve než bez mozku.*

„Ale po třech letech produkce stoupla. Vlastně se zdvojnásobila. A tebe převeleli zpátky do Adovy pod představeného Kalyna. Myslel jsem si, že se od něj naučíš disciplíně, ale zřejmě jsem se mýlil. Ty si hodláš jít vlastní cestou." Zamračil se na Gloktu. „Upřímně řečeno si myslím, že se tě Kalyne bojí. Myslím, že se tě všichni bojí. Nelíbí se jim tvoje arogance, nelíbí se jim tvoje metody, nelíbí se jim, jak jsi… pronikl do naší práce."

„A co si myslíte vy, arcilektore?"

„Upřímně? Tvoje metody se mi také moc nelíbí a pochybuji, že máš právo být tak arogantní. Ale líbí se mi tvoje výsledky. Ty se mi líbí hodně." Zavřel složku, položil na ni ruku a naklonil se ke Gloktovi. *Jako se já nakláním k vězňům, když je žádám o přiznání.* „Mám pro tebe úkol. Úkol, při kterém bys mohl lépe využít své nadání než při honění malých pašeráků. Úkol, díky němuž by ses mohl v očích inkvizice očistit." Arcilektor se na delší dobu odmlčel. „Chci, abys zatkl Seppa dan Teufel."

Glokta se zamračil. *Teufela?* „Správce mincoven, Eminence?"

„Právě toho."

Správce královských mincoven. Důležitý muž z důležité rodiny. Hodně velká ryba, kterou mám chytit ve svém malém rybníčku. Ryba s mocnými přáteli. Zatknout někoho takového může být nebezpečné. Vlastně osudné. „Smím se zeptat proč?"

„Nesmíš. S tím si budu hlavu lámat já. Ty se soustřeď na to, abys od něj získal přiznání."

„Přiznání k čemu, arcilektore?"

„Přece ke korupci a velezradě! Náš přítel správce mincoven byl zřejmě velice indiskrétní při jistých soukromých obchodech. Vypadá to, že přijímá úplatky a intrikuje s cechem obchodníků s plátnem za účelem defraudace královských peněz. Ostatně by bylo velice užitečné, kdyby ho nějaký vysoce postavený člen cechu jmenoval v nějaké nešťastné spojitosti.“

Asi to nebude pouhá shoda náhod, že mám právě ve vyšetřovně jednoho vysoce postaveného člena cechu. Glokta pokrčil rameny. „Jakmile lidé začnou mluvit, je ohromující, jaká jména vyjdou na světlo.“

„Dobře.“ Arcilektor mávl rukou. „Můžeš jít, inkvizitore. Pro Teufelovo doznání si přijdu zítra touto dobou. Měl bys ho mít.“

Glokta cestou zpátky pomalu dýchal. *Nádech, výdech. Klid.* Nečekal, že z místnosti vyjde živý. *A teď se pohybuju v mocných kruzích. Osobní úkol od arcilektora, vymáčknout přiznání k velezradě od jednoho z nejdůvěryhodnějších úředníků Spojeného království. V nejmocnějších kruzích, ale jak dlouho? A proč já? Kvůli svým výsledkům?*

Nebo proto, že nebudu nikomu scházet?

* * *

„Omlouvám se za všechna ta vyrušení, opravdu, je to tady jako v bordelu, pořád se někdo někam courá.“ Rews zkřivil popraskané a naběhlé rty do smutného úsměvu. *Usmívá se v takové chvíli? To je vážně zázrak. Ale všechno musí jednou skončit.* „Buďme upřímní, Rewsi. Nikdo ti nepřijde na pomoc. Ani dnes, ani zítra, nikdy. Přiznáš se. Vybrat si můžeš jedině chvíli, kdy to uděláš, a stav, v jakém v té chvíli budeš. Odkládáním vážně nic nezískáš. Jen bolest. A té ti můžeme poskytnout vrchovatě.“

Bylo těžké rozeznat, jak se Rews tváří, protože byl celý od krve, ale rozhodně svěsil ramena. Třesoucí se rukou namočil brk do inkoustu a napsal své jméno, trochu zešikma, dolů na papír s přiznáním. *Zase vyhrávám. Bolí mě noha o něco méně? Mám zpátky zuby? Pomohlo mi, že jsem zničil muže, kterého jsem kdysi považoval za přítele? Tak proč to vlastně dělám?* Jedinou odpovědí bylo škrábání brku o papír.

„Výborně,“ řekl Glokta. Praktikal Frost dokument otočil. „A toto je seznam tvých kompliců?“ Líně přelétl jména. *Hrstka mladších obchodníků s plátnem, tři lodní kapitáni, důstojník městské hlídky, párek nižších celních úředníků. Opravdu nezajímavý seznam. Podívejme se, zda by se nedala přidat trocha koření.* Glokta papír obrátil a přisunul k vězni. „Připiš na seznam Seppa dan Teufel, Rewsi.“

Tlusťoch se zatvářil zmateně. „Správce mincoven?“ zamumlal s naběhlými rty.

„Právě toho.“

„Ale já jsem se s ním nikdy nesetkal.“

„No a?“ štěkl Glokta. „Udělej, co říkám.“ Rews se zarazil s pootevřenými ústy. „Piš, ty tlusté prase!“ Praktikal Frost zapraskal klouby.

Rews si olízl rty. „Sepp… dan… Teufel,“ mumlal si pro sebe při psaní.

„Výborně.“ Glokta zavřel víko za svými hrůznými, krásnými nástroji. „Kvůli nám oběma jsem rád, že je dnes nebudeme muset použít.“

Frost vězni zacvakl pouta, vytáhl ho na nohy a strkal ho ke dveřím vzadu. „Co teď?“ křičel Rews přes rameno.

„Angland, Rewsi, Angland. A nezapomeň si přibalit něco teplého.“ Dveře se za nimi zabouchly. Glokta se zadíval na seznam jmen před sebou. Dole se skvělo jméno Sepp dan Teufel. *Jedno jméno. Nakonec se nijak zvlášť neliší od ostatních. Teufel. Jenom další jméno. Ale jak nebezpečné jméno.*

Severard čekal na chodbě a usmíval se jako obvykle. „Mám strčit toho tlusťocha do kanálu?“

„Ne, Severarde. Nalož ho na příští loď do Anglandu.“

„Dnes jste v milostivé náladě, inkvizitore.“

Glokta si odfrkl. „Milostí by byl kanál. Ta svině na Severu nevydrží ani šest týdnů. Zapomeň na něj. Dnes v noci musíme zatknout Seppa dan Teufel.“

Severard zvedl obočí. „Snad ne správce mincoven?“

„Právě toho. Na přímý rozkaz Jeho Eminence arcilektora. Zřejmě bere peníze z mincoven.“

„Ach, jaká hanba.“

„Vyrážíme hned po setmění. Vyřiď Frostovi, ať se připraví.“

Hubený praktikal kývl, až mu dlouhé vlasy zavlály. Glokta odkulhal chodbou, holí ťukal do špinavých dlaždic, levou nohu bolavou.

Proč to dělám? ptal se sám sebe znovu.

Proč to dělám?

Žádná volba

Logen se probudil s bolestivým trhnutím. Ležel nepřirozeně, krk zkroucený, hlavu opřenou o něco tvrdého, kolena přitažená k bradě. Pootevřel oči. Byla tma, ale odněkud přicházela slabá záře. Světlo pronikající sněhem.

Přepadla ho panika. Už věděl, kde je. Nahrnul sníh do vchodu maličké jeskyně, jak se snažil udržet v teple, nakolik to jen bylo možné. Zatímco spal, muselo sněžit, a sníh ho zasypal. Pokud sněžilo hodně, bude venku spousta sněhu. Závěje hlubší než sáh. Možná se nedostane ven. Sice se vyšplhal z horských údolí, ale teď možná zemře v díře ve skále, příliš malé, než aby si mohl alespoň natáhnout nohy.

Otočil se v úzkém prostoru, nakolik to jen šlo, a promrzlýma rukama odhrabal sníh, plácal se v něm, pral se s ním, prodíral se jím a celou dobu tiše klel. Najednou ho oslnilo světlo. Odhrnul zbytek překážejícího sněhu a vytáhl se na vzduch.

Obloha byla jasně modrá a slunce svítilo. Zvedl k němu hlavu, zavřel pálící oči a nechal se zalévat světlem. Vzduch ho mrazil v hrdle. Byl protivně studený. Ústa měl vyprahlá a jazyk jako ze dřeva, a navíc špatně vyřezaný. Nabral sníh a nacpal si ho do úst. Jak tál, polykal. Tající sníh byl tak studený, až ho z něj rozbolela hlava.

Odkudsi se sem nesl hřbitovní zápach. Nebyl to jen jeho kyselý pot, který byl už sám o sobě dost odpudivý. Smrad vycházel z přikrývky, začínala se rozkládat. Dva kusy měl ovinuté kolem rukou místo rukavic, přivázané provázkem k zápěstím, a další kolem hlavy jako špinavou, páchnoucí kapuci. Další kusy měl nacpané i do holínek. Zbytek měl ovinutý kolem těla pod kabátem. Ač smrděla, zachránila mu v noci život, což byl podle jeho názoru

dobrý obchod. A než se jí bude moct zbavit, bude smrdět ještě mnohem hůř.

Vyškrábal se na nohy a rozhlížel se kolem sebe. Úzké údolí se strmými svahy, zaváté sněhem. Obklopovaly je tři vysoké štíty, hromady tmavošedého kamene a bílého sněhu na pozadí modré oblohy. Znal je. Vlastně to byli staří přátelé. Jediní, kteří mu zůstali. Byl na Vysočině. Na střeše světa. Byl v bezpečí.

„V bezpečí," zachraptěl, avšak ne příliš radostně. Rozhodně v bezpečí před jídlem. V bezpečí před teplem, bezpochyby. Nic z toho jej tady nahoře nebude obtěžovat. Možná unikl šankům, ale tady byla říše mrtvých, a jestli se zdrží, připojí se k nim.

Měl příšerný hlad. Břicho měl jako velkou dutinu, která na něho křičela. Prohledal tlumok a našel poslední kousek masa. Starého, hnědého, mastného, tuhého jako suchá větev. Těžko sice vyplní celou díru, ale víc neměl. Rval zuby maso tvrdé jako stará holínka a zajídal ho sněhem.

Zastínil si oči a zadíval se k severu, dolů do údolí, odkud včera přišel. Svah nebyl prudký, skály ustupovaly borům v údolích a pod stromy se táhl zvlněný pás pastvin. Travnaté kopce klesaly až k moři, jiskřivé lince daleko na obzoru. Domov. Z toho pomyšlení se mu udělalo špatně.

Domov. Tam byla jeho rodina. Otec – moudrý a silný, dobrý člověk a vůdce. Žena a děti. Byli dobrá rodina. Zasloužili si lepšího syna, lepšího manžela, lepšího otce. Byli tam i jeho přátelé. Staří i noví společně. Bylo by skvělé vidět je znovu pohromadě, opravdu skvělé. Promluvit si s otcem v síni. Pohrát si s dětmi, posedět se ženou u řeky. Probírat taktiku s Trojstromem. Lovit s Psím čumákem v horských údolích, hnát se lesem s oštěpem v ruce a smát se jako blázen.

Najednou ho přemohl stesk. Téměř se dusil bolestí. Potíž byla v tom, že byli všichni mrtví. Ze síně zbyl kruh zčernalých trámů, z řeky se stala stoka. Do smrti nezapomene, jak přešel kopec a uviděl vypálené trosky v údolí. Prolézal popelem, hledal známky toho, že někdo vyvázl. Psí čumák ho tahal za rameno a říkal mu, ať toho nechá. Nikde nic, jen mrtvoly, rozložené k nepoznání. Už přestal hledat stopy. Všichni byli mrtví, jak to jenom dokázali zařídit šankové, což znamenalo spolehlivě mrtví. Plivl do sněhu. Sliny byly od sušeného masa zhnědlé. Mrtví, studení, rozložení nebo spálení na popel. Vrátili se do hlíny.

Logen zaťal zuby a pěsti. Mohl by se vrátit do zničené vesnice u moře, ještě naposledy. Mohl by s řevem zaútočit, jako to udělal u Carleonu, kde ztratil prst a získal reputaci. Mohl by zbavit svět několika šanků. Rozseknout je, jako rozťal Shamu Krutého, od ramene po břicho, až se mu vysypaly vnitřnosti. Mohl by pomstít otce, ženu, děti, přátele. To by byl vhodný konec pro muže nazývaného Krvavá devítka. Zemřít při zabíjení. Takovou píseň by možná stálo za to zpívat.

Jenomže u Carleonu byl mladý a silný a za sebou měl přátele. Dnes byl zesláblý a hladový a sám jako kůl v plotě. Shamu Krutého zabil mečem ostrým jako břitva. Podíval se na svůj nůž. Byl to sice dobrý nůž, ale velkou pomstu s ním nevykoná. A kdo by vůbec zpíval tu píseň? Šankové moc zpívat neuměli a neměli žádnou představivost, i kdyby toho páchnoucího žebráka v pokrývce poté, co by do něj nastříleli šípy, poznali. Pomsta bude muset počkat, alespoň dokud nezíská větší zbraň. Nakonec člověk musí být realistický.

Takže na jih, stát se tulákem. Pro muže s jeho schopnostmi se práce vždycky najde. Možná tvrdá práce, a ne zrovna čistá, ale určitě se najde. Musel přiznat, že to nejsou zrovna špatné vyhlídky. Nemít zodpovědnost za nikoho kromě sebe, rozhodnutí, která učiní, nebudou důležitá, protože na nich nebude záviset cizí život. Pravdou bylo, že má na jihu nepřátele. Ale Krvavá devítka si už s nepřáteli poradil nejednou.

Znovu si odplivl. Když teď měl nějaké sliny, mohl je alespoň co nejlépe využít. Nic víc neměl – sliny, starý kotlík a kusy smradlavé přikrývky. Smrt na severu, nebo život na jihu. U toho to nakonec skončilo, takže vlastně ve skutečnosti žádnou volbu nemá.

Půjde dál. To dělal vždycky. To je úkol přicházející s přežitím, ať si žít zasloužíte, nebo ne. Vzpomínáte na mrtvé. Pronesete za ně nějaká ta slova. A pak jdete dál a doufáte v lepší zítřek.

Logen zhluboka nasál do plic studený vzduch a vydechl. „Mějte se, přátelé," zamumlal. „Mějte se." Hodil si tlumok na ramena, obrátil se a začal se brodit sněhem. K jihu, dolů z hor.

* * *

Pořád pršelo. Slabý deštík, pokrývající vše chladnou rosou, sbírající se na větvích, na listí, na jehličí, padající ve velkých, tlustých kapkách, prosakující Logenovi mokrými šaty až na kůži.

Tiše dřepěl v mokrém křoví, voda mu stékala po obličeji a nůž se mu vlhce leskl. Cítil v lese pohyb a slyšel všechny ty tisíce zvuků. Bezpočet hemžících se brouků, slepé cupitání krtků, placheé šustění jelenů, pomalý tep mízy ve starých kmenech. Vše živé v lese si hledalo potravu, a on se v tom nijak nelišil. Soustředil se na zvíře opodál, opatrně procházející lesem napravo. Výtečně. Les ztichl, jen voda dál kapala z větví. Svět se smrskl na Logena a jeho příští jídlo.

Když usoudil, že je zvíře dost blízko, skočil a strhl je na promáčenou zemi. Mladý jelínek. Kopal a vzpíral se, jenže Logen byl silný a rychlý, vrazil mu nůž do krku a zručně ho podřízl. Z rány vytryskla horká krev a přes Logenovy ruce stékala do hlíny.

Zvedl mrtvolu a hodil si ji přes rameno. Bude z něj dobrý guláš, možná s houbami. Výborně. A jakmile se nají, požádá duchy o radu. Jejich rady nebyly obvykle k ničemu, ale potěší ho jejich společnost.

Když dorazil do tábora, pomalu se stmívalo. Bylo to obydlí hodné hrdiny Logenova formátu – dva klacky držící náklad vlhkých větví nad jámou v hlíně. Přesto tam bylo o něco větší sucho než jinde. A přestalo pršet. Dnes večer bude mít oheň. A už to bylo dávno, co si podobně užíval. Měl oheň a byl sám.

Později, nakrmený a odpočatý, vtlačil do dýmky hrudku rezavce. Před několika dny našel růst na stromě velké, vlhké, žluté kotouče. Ulomil si tehdy pořádný kus, avšak ke kouření vyschl až teď. Vzal z ohně hořící větvičku, přiložil ji k hlavičce a bafal, dokud houba nechytila a nezačala hořet. Vydávala známou nasládle hlinitou vůni.

Zakašlal, vyfoukl kouř a zadíval se do tančících plamenů. V duchu se vrátil do starých časů, k jiným ohništím. Byl tam Psí čumák, šklebil se a světlo se mu odráželo na špičatých zubech. Tul Duru seděl naproti, velký jako hora a jeho smích zněl jako hromobití. Také Forley Nejslabší; nervózně se rozhlížel, neustále trochu vyděšený. Byli tam Rudd Trojstrom a Harding Mračňák. Ten nikdy nemluvil, proto mu říkali Mračňák.

Byli tam všichni. A vlastně nebyli. Všichni byli mrtví, vrátili se do hlíny. Logen vyklepal dýmku do ohně a schoval ji. Už ho přešla chuť. Otec měl pravdu. Nikdy byste neměli kouřit sami.

Odšrouboval víčko otlučené čutory, napil se a vyprskl spršku kapiček. Do chladného vzduchu vyletěl ohnivý zášleh. Logen si otřel rty a vychutnával hořkou pálenku. Opřel se zády o sukovitý kmen borovice a čekal.

Chvíli trvalo, než přišli. Byli tři. Tiše se vynořili z tančících stínů mezi stromy a pomalu zamířili k ohni. Když se ocitli na světle, získali tvar.

„Devítiprsťáku," promluvil první.

„Devítiprsťáku," řekl druhý.

„Devítiprsťáku," přidal se třetí. Jejich hlasy zněly jako tisíc zvuků lesa.

„Jste u mého ohně vítáni," prohodil Logen. Duchové si sedli a bezvýrazně ho pozorovali. „Dnes večer jenom tři?"

První promluvil ten napravo. „Každým rokem se nás po zimě probudí míň. Víc nás nezůstalo. Uběhne ještě pár zim, a my také usneme nadobro. Nezůstane nikdo, kdo by odpověděl na tvé zavolání."

Logen smutně přikývl. „Nějaké novinky ze světa?"

„Slyšeli jsme, že jeden muž spadl ze skály, řeka ho vyvrhla živého, začátkem jara přešel Vysočinu, zabalený ve shnilé pokrývce, ale takovým žvástům my nevěříme."

„Velice moudré."

„Bethod válčí," poznamenal duch uprostřed.

Logen se zamračil. „Bethod válčí pořád. On už je takový."

„Ano. Už vyhrál mnoho bitev – s tvou pomocí – a nasadil si zlatý klobouk."

„Mor na toho parchanta," zavrčel Logen a plivl do ohně. „Co jinak?"

„Severně od hor pobíhají šankové a všechno pálí."

„Oni milují oheň," utrousil duch uprostřed.

„To ano," přitakal duch nalevo. „Ještě víc než tvůj druh, Devítiprsťáku. Milují ho a bojí se ho." Předklonil se. „Zaslechli jsme, že na blatech na jihu tě kdosi hledá."

„Mocný muž," upřesnil duch uprostřed.

„Mág ze starých časů," dodal ten nalevo.

Logen se zamračil. O mázích slyšel. Jednou potkal čaroděje, ale toho bylo snadné zabít. Neměl žádnou zvláštní nadpřirozenou moc, alespoň Logen si ničeho nevšiml. Mág však byl něco jiného.

„Slyšeli jsme, že mágové jsou moudří a silní," pokračoval duch uprostřed. „A že někteří z nich mohou člověka dovést daleko a ukázat mu mnoho věcí. Jsou ale prohnaní a sledují svoje vlastní cíle."

„Co chce?"

„Zeptej se ho." Pro duchy neměly záležitosti lidí velký význam, podrobnosti je nezajímaly. Přesto to bylo lepší než obvyklé rozpravy o stromech.

„Co budeš dělat, Devítiprsťáku?"

Logen se nad tím zamyslel. „Půjdu na jih a najdu toho mága. Zeptám se ho, co ode mě chce."

Duchové přikyvovali. Nedali na sobě znát, jestli to považují za dobré, či špatné. Bylo jim to jedno.

„Tak se měj, Devítiprsťáku," řekl duch napravo. „Možná se vidíme naposled."

„Zkusím to bez vás nějak vydržet."

Sarkasmus jim nic neříkal. Vstali a pomalu odcházeli od ohně, až nakonec splynuli s temnotou. Logen si musel přiznat, že to bylo lepší, než doufal. Poskytli mu cíl.

Ráno se vydá k jihu a najde mága. Kdo ví? Třeba se s ním bude dobře povídat. Rozhodně to bude lepší než se nechat prošpikovat šípy. Zadíval se do plamenů a pomalu přikyvoval.

Vzpomínal na staré časy, na jiná ohniště, kde nebyl sám.

Hrátky s noži

Vadově byl krásný jarní den, slunce prosvítalo větvemi voňavého cedru a vrhalo skvrnité stíny na hráče dole. Na nádvoří příjemně pofukovalo, takže bylo nutné karty pevně držet nebo zatížit skleničkami či mincemi. Ve stromech cvrlikali ptáci a na druhé straně trávníku cvakal nůžkami zahradník. Dohromady to vytvářelo slabou, přívětivou ozvěnu, odrážející se od vysokých, bílých budov kolem nádvoří. To, zda hromádka peněz uprostřed stolu připadala hráčům příjemná, pochopitelně záviselo na jejich kartách.

Kapitán Jezal dan Luthar ji za příjemnou rozhodně považoval. Co získal důstojnickou hodnost v královské gardě, objevil v sobě zázračné nadání pro hru. A toto nadání využíval, aby od svých druhů získával značné sumy. Peníze samozřejmě nepotřeboval, pocházel z bohaté rodiny, ale umožňovaly mu udržovat iluzi hospodárnosti, přestože utrácel jako námořník. Kdykoliv zajel domů, otec všechny k smrti nudil řečmi o jeho výborném finančním plánování, a před šesti měsíci ho dokonce odměnil tím, že mu koupil kapitánskou hodnost. Jeho bratři z toho neměli radost. Ano, peníze jsou rozhodně užitečné, a nic není ani z poloviny tak zábavné jako ponižovat nejbližší přátele.

Jezal se rozvaloval na lavici, jednu nohu nataženou, a sledoval ostatní hráče. Major West se houpal na židli, až hrozilo, že se převrátí. Držel skleničku proti slunci a obdivoval způsob, jakým světlo pronikalo jantarovým nápojem uvnitř. Záhadně se usmíval, jako by říkal: „Nejsem šlechtic a společensky stojím pod vámi, ale zvítězil jsem v soutěži a na bojišti jsem získal královu přízeň, díky čemuž jsem lepší člověk, takže mě vy, děti, budete zatraceně poslouchat.“ Ale karty neměl nijak skvělé a podle Jezalova názoru byl vůbec příliš opatrný na peníze.

Poručík Kaspa se předkláněl, mračil se a škrábal se v pískově hnědém vousu. Upřeně zíral na karty, jako by to byla čísla, kterým tak docela nerozumí. Byl to dobromyslný mládenec, ale karty hrál mizerně, a byl vždycky vděčný, když mu Jezal kupoval pití za jeho vlastní peníze. Ovšem prohrávat si mohl dovolit, jeho otec byl jedním z největších velkostatkářů ve Spojeném království.

Jezal si mnohokrát všiml, že i nepříliš hloupí lidé se ve společnosti chytřejších chovají hloupěji než obvykle. Když ztratili výhodu, usilovali o postavení sympatického idiota, nepletli se do sporů, v nichž by pouze prohráli, jen aby mohli být přáteli se všemi. Kaspův výraz zmateného soustředění jako by říkal: „Nejsem moc chytrý, zato poctivý a sympatický, což je mnohem důležitější. Chytrost se všeobecně přeceňuje. Ach, a také jsem velice, opravdu velice bohatý, takže mě stejně má každý rád."

„Asi půjdu dál," řekl Kaspa a hodil na stůl sloupeček stříbrných mincí. Ty se s veselým cinkáním rozkutálely a zablýskly se ve slunečním světle. Jezal je v duchu nepřítomně připočítal. Snad nová uniforma? Kaspa se vždycky trochu třásl, když měl opravdu dobré karty, a teď měl ruce pevné. Říkat, že blufuje, by znamenalo přičítat mu příliš velké zásluhy. Spíš se už nudil a nechtělo se mu sedět až do konce. Jezal nepochyboval, že se v příštím kole sázek složí jako laciný stan.

Poručík Jalenhorm se zamračil a hodil karty na stůl. „Dneska mám kulový!" zavrčel. Narovnal se a nahrbil mohutná ramena. Mračil se, jako by říkal: „Jsem velký chlapák a vztekloun, takže by se ke mně měli všichni chovat uctivě." Právě úctu mu Jezal u karetního stolu nikdy neprokazoval. Vzteklá nátura byla možná užitečná v boji, jenže když došlo na peníze, stávala se přítěží. Škoda že neměl lepší karty, pak by z něj mohl Jezal vytáhnout polovinu žoldu. Jalenhorm dopil a natáhl se pro láhev.

Zbýval Brint, nejmladší a nejchudší ze skupinky. Olízl si rty s opatrným a zároveň mírně zoufalým výrazem, jako by říkal: „Nejsem mladý ani chudý. Můžu si dovolit prohrát. Jsem úplně stejně důležitý jako vy." Dnes byl při penězích, zřejmě mu přišla apanáž. Možná z těch peněz bude muset vyžít několik měsíců. Jezal mu hodlal ty peníze sebrat a všechny je utratit za ženské a pití. Musel se ovládnout, aby se při té představě nahlas nerozesmál. Smát se bude, až vyhraje. Brint se důkladně rozmýšlel. Nejspíš mu to chvíli potrvá, a tak si Jezal vzal dýmku.

Zapálil si ji od lampy přinesené právě k tomuto účelu a do cedrových větví vyfukoval nepovedené kroužky dýmu. Kouřit neuměl zdaleka tak dobře jako hrát karty a většina kroužků byly jen ošklivé obláčky žlutohnědého dýmu. Kdyby byl zcela upřímný, musel by přiznat, že kouří nerad. Bylo mu z toho trochu špatně, ale bylo to velice módní a velice drahé, a Jezal by se raději propadl, než by si nechal ujít něco módního jen proto, že to nemá rád. Kromě toho, když byl naposledy ve městě, koupil mu otec krásnou slonovinovou dýmku, která mu ohromně slušela. Ani to jeho bratry nepotěšilo.

„Jdu dál," řekl Brint.

Jezal sundal nohu z lavice. „V tom případě zvedám o sto marek nebo tak nějak." Přistrčil doprostřed stolu celou hromádku. West nasál vzduch mezi zuby. Z hromádky sklouzla mince, přistála na hraně a kutálela se po stole. S nezaměnitelným zvukem padajících peněz cinkla o dlaždice na zemi. Zahradník na konci trávníku instinktivně zvedl hlavu, než se vrátil ke stříhání trávy.

Kaspa odhodil karty, jako by ho pálily do prstů, a potřásl hlavou. „Zatraceně, já jsem vážně mizerný hráč," zalamentoval a opřel se o drsný kmen stromu.

Jezal upíral oči na poručíka Brinta, zlehka se usmíval a nic neprozrazoval. „Blufuje," zavrčel Jalenhorm. „Nenech se sebou mávat, Brinte."

„Nedělejte to, poručíku," radil West, ale Jezal věděl, že to udělá. Muselo to vypadat, že si může dovolit o ty peníze přijít. Brint nezaváhal a s bezstarostným rozmachem přistrčil všechny svoje mince.

„To je stovka, plus minus." Velice se snažil mluvit před staršími důstojníky suverénně, nicméně jeho hlas v sobě měl nádech hysterie.

„Dobrá," utrousil Jezal. „Jsme tu všichni přátelé. Tak co máte, poručíku?"

„Mám zemi." Když Brint ukazoval ostatním karty, oči se mu horečnatě leskly.

Jezal si užíval napjatou atmosféru. Zamračil se, pokrčil rameny a zvedl obočí. Zamyšleně se škrábal na hlavě. Sledoval, jak Brint mění výraz podle něho. Naděje, zoufalství, naděje, zoufalství. Nakonec Jezal rozložil karty. „No, podívejme se. Mám zase slunce."

Brintův výraz byl jako obrázek. West si povzdechl a zakroutil hlavou. Jalenhorm se zamračil. „Byl jsem si jistý, že blufuje," prohlásil.

„Jak to dělá?" zeptal se Kaspa a cvrnkl zbloudilou minci k ostatním.

Jezal pokrčil rameny. „Důležitý je hráč, ne karty." Shrnoval stříbrňáky a Brint přihlížel, bledý, se zaťatými zuby. Peníze v měšci příjemně zvonily. Alespoň pro Jezala to byl příjemný zvuk. Jeden peníz spadl ze stolu a skončil u Brintovy nohy. „Mohl byste mi to podat, poručíku?" požádal Jezal s přeslazeným úsměvem.

Brint se prudce zvedl a vrazil přitom do stolu, až mince a skleničky zacinkaly. „Mám práci," pronesl ochraptěle, drsně se protáhl kolem Jezala, až narazil do stromu, a odkráčel. Se svěšenou hlavou zmizel v důstojnické ubytovně.

„No viděli jste to?" Jezal byl stále pobouřenější. „Takhle do mě vrazit, to je zatraceně nezdvořilé! A to jsem navíc jeho nadřízený důstojník! Skoro mám chuť dát ho do hlášení!" Zmínku o hlášení přivítal sbor nesouhlasného bručení. „On prostě neumí prohrávat!"

Jalenhorm se tvářil přísně. „Neměl bys ho tak obírat. Není bohatý. Nemůže si dovolit prohrát."

„Jestli si nemůže dovolit prohrát, nemá hrát!" štěkl Jezal rozčileně. „Kdo mu říkal, že blufuju? Měl bys držet jazyk za zuby!"

„Je tu nový," podotkl West. „Jenom chce zapadnout. Copak ty jsi nebyl kdysi nováček?"

„Jsi snad můj otec?" Jezal si s bolestnou jasností vzpomínal, jak byl nový, a ta zmínka ho nepatrně zahanbila.

Kaspa mávl rukou. „Půjčím mu nějaké peníze, neboj se."

„Nepřijme je," upozornil jej Jalenhorm.

„To je jeho věc." Kaspa zavřel oči a zvedl obličej ke slunci. „Je horko. Zima opravdu skončila. Musí už být po poledni."

„Zatraceně!" zvolal Jezal a popadl svoje věci. Zahradník se zastavil při stříhání a zadíval se směrem k nim. „Proč něco neřekneš, Weste?"

„Jsem snad tvůj otec?" opáčil major. Kaspa se uchechtl.

„Zase pozdě," poznamenal Jalenhorm a nadul tváře. „Lord maršál nebude mít radost!"

Jezal popadl svoje šermířské nádobíčko a rozběhl se. Major West se šoural za ním. „Tak pojď!" křikl Jezal.

„Jsem hned za tebou, kapitáne,“ ujistil ho. „Jsem hned za tebou.“

* * *

„Bod, bod, Jezale, bod, bod!“ štěkal lord maršál Varuz a švihl ho přes ruku hůlkou.

„Au,“ vyjekl Jezal a znovu zvedl kovovou tyč.

„Chci vidět, jak se ta pravačka hýbe, kapitáne, rychle jako blesk! Chci být oslepen rychlostí tvých rukou!“

Jezal provedl těžkopádným kusem železa několik ještě neohrabanějších výpadů. Byla to hotová muka. V prstech, zápěstí, předloktí i rameni ho pálilo námahou. Šaty měl úplně propocené a kapky potu mu odletovaly od obličeje. Maršál Varuz jeho chabé pokusy odrážel. „Teď sek! Seknout zleva!“

Jezal se vší silou rozmáchl velkým kovářským kladivem, které držel v levé ruce, míře starci na hlavu. Tu zatracenou věc stěží zdvihl, i když byl v dobré kondici. Maršál Varuz bez námahy ustoupil a plácl ho přes obličej hůlkou.

„Au!“ zaskučel Jezal a zacouval. Pustil kladivo a to mu spadlo na nohu. „Ááá!“ Železná tyč zazvonila o podlahu, jak se ohnul, aby se chytil za protestující prsty na noze. Varuz ho švihl přes zadek. Ostré prásknutí se rozlehlo po celém nádvoří a rána pořádně zaštípala. Jezal se rozplácl na zemi.

„To je ubohé!“ křičel stařec. „Zahanbil jsi mě před majorem Westem!“ Major se zhoupl na židli a třásl se potlačovaným smíchem. Jezal zíral na maršálovy dokonale vyleštěné holínky a necítil žádnou nutnost se zvedat.

„Vstávat, kapitáne Luthare!“ vykřikoval Varuz. „Přinejmenším můj čas je cenný!“

„Dobře! Dobře!“ Jezal se unaveně vyškrábal na nohy. Kymácel se na slunci, lapal po dechu a potil se.

Varuz k němu přistoupil a začichal. „Ty už jsi dnes pil?“ chtěl vědět a šedé kníry se mu ježily. „A včera v noci také, bezpochyby!“ Jezal neodpověděl. „Mor na tebe! Máme práci, kapitáne Luthare, a sám ji udělat nemůžu! Do soutěže zbývají čtyři měsíce, čtyři měsíce, abychom z tebe udělali mistra šermíře!“

Čekal na odpověď, avšak Jezala žádná vhodná nenapadala. Dělal to jen proto, aby udělal radost otci, ale usoudil, že tohle starý voják nejspíš nechce slyšet, a bez dalšího výprasku by se rád obešel. „Pche!“ prskl Varuz Jezalovi do obličeje a otočil se. Hůlku pevně svíral za zády.

„Maršále Var –“ začal Jezal, ale než stačil větu dokončit, starý voják se prudce otočil a bodl ho rovnou do břicha.

„Uch!“ hekl Jezal a padl na kolena. Varuz stál nad ním.

„Trochu se nám proběhneš, kapitáne.“

„Áááá.“

„Poběžíš odsud k Věži řetězů. Vyběhneš až nahoru na ochoz. Poznáme, že jsi tam dorazil, protože si s majorem budeme užívat uklidňující hru na čtverce na střeše –“ ukázal na pětipatrovou budovu za sebou „– odkud je na vršek věže krásný výhled. Budu tě sledovat dalekohledem, takže tentokrát žádné podvádění!“ A praštil Jezala po hlavě.

„Au,“ zabručel Jezal a třel si hlavu.

„Až se ukážeš nahoře, poběžíš zase zpátky. Poběžíš co nejrychleji, a já poznám, že jsi to udělal, protože jestli se nevrátíš dřív, než dohrajeme, poběžíš znovu.“ Jezal sebou trhl. „Major West je vynikající hráč, takže by mi mělo trvat asi půl hodiny, než ho porazím. Radím ti, abys okamžitě vyrazil.“

Jezal vyskočil a odběhl ke klenutému průchodu na druhém konci nádvoří. Cestou tiše klel.

„Budeš muset zrychlit, kapitáne!“ volal za ním Varuz. Jezal měl nohy jako z olova, ale přidal.

„Kolena nahoru!“ křičel major West vesele.

Jezal proklusal průchodem, kolem pošklebujícího se vrátného, sedícího u dveří, a už byl na široké třídě. Běžel podél břečťanem obrostlých zdí univerzity a cestou stále proklínal Varuze s Westem. Dorazil k Domu otázek, hromadě kamení bez oken, se zavřenou těžkou bránou. Minul několik bezbarvých písařů, spěchajících za svými cíli, ale Agriont byl takhle brzy odpoledne klidný, takže nepotkal nikoho zajímavého, dokud nedorazil do parku.

Ve stínu rozložité vrby u jezírka seděly tři vymóděné mladé dámy, doprovázené starší gardedámou. Jezal okamžitě zrychlil a zmučený výraz nahradil nonšalantním úsměvem.

„Dámy,“ zavolal, když svištěl kolem. Slyšel, jak se za ním hihňají, a v duchu si blahopřál. Jakmile byl z dohledu, okamžitě zase zpomalil.

„Zatracený Varuz,“ opakoval si, a když zabočil na Královskou cestu, šel téměř krokem, ale hned musel zase zrychlit. Korunní princ Ladisla byl jen dvacet kroků od něj se svou obrovskou pestrobarevnou družinou.

„Kapitáne Luthare!“ volala Jeho Výsost. Od princových příšerných zlatých knoflíků se odráželo slunce. „Běžte, co to jen dá! Vsadil jsem tisíc marek, že vyhrajete soutěž!“

Jezal z dobrého zdroje věděl, že princ podpořil Bremera dan Gorst až do výše dvou tisíc marek, přesto se v běhu hluboce poklonil. Hejskové kolem prince ho bez zájmu povzbuzovali. „Zatracení idioti,“ zasyčel Jezal, nicméně by tuze rád patřil mezi ně.

Napravo měl obrovské kamenné sochy velekrálů za celých šest set let jejich vlády a o něco menší sochy věrných družiníků nalevo. Těsně předtím, než zabočil na Náměstí maršálů, kývl mágovi Bayazovi, avšak čaroděj se jako obvykle nesouhlasně mračil, což vypadalo děsivě a celý dojem jen nepatrně snižoval bílý holubí trus na kamenné tváři.

Jelikož otevřená rada zasedala, bylo náměstí téměř prázdné, a Jezal se mohl loudat až k bráně do Válečných síní. Rozložitý seržant mu pokynul a Jezala napadlo, jestli náhodou není z jeho setniny – obyčejní vojáci nakonec vypadali všichni stejně. Dál si ho nevšímal a proběhl mezi vysokými bílými budovami.

„Skvělé,“ zamumlal Jezal. U vchodu do Věže řetězů seděli Jalenhorm s Kaspou, kouřili dýmky a smáli se. Ti syčáci si museli domyslet, že poběží tudy.

„Pro čest a slávu!“ zavolal Kaspa a zachřestil mečem v pochvě. „Ať na tebe nemusí lord maršál čekat!“ křičel za Jezalem a řičel při tom smíchy.

„Zatracení pitomci,“ funěl Jezal a rozrazil těžké dveře. Za nimi ho čekalo točité schodiště. Byla to jedna z nejvyšších věží v Agriontu, celkem dvě stě devadesát jedna schodů. „Zatracené schody,“ nadával Jezal. Než dorazil ke stému, v nohách ho pálilo a hruď se mu dmula. U dvoustého schodu z něj byla hotová troska. Zbytek cesty došel pomalu. Každý schod byl utrpením. Konečně vpadl na věžičku, opřel se o parapet a v jasném světle mžoural.

Pod ním se rozkládala jižní část města, nekonečný koberec bílých domů, táhnoucí se kolem jiskřící zátoky. Na druhé straně byl výhled na Agriont ještě působivější. Změť výstavných domů nahromaděných jeden na druhý, přerušovaný zelenými trávníky a velkými stromy, obklopený širokým vodním příkopem a vysokou hradbou s pyšnými věžemi. Královská cesta procházela přímo středem ke Sněmu lordů, jehož bronzová kupole se leskla ve slunci. Za ní se zvedaly vysoké věže univerzity a ještě dál nesmírný tvůrcův dům, tyčící se do výšky jako tmavá hora a vrhající dlouhý stín na budovy dole.

Jezal si představoval, že v dálce vidí odraz slunce na dalekohledu maršála Varuze. Znovu zaklel a vyrazil ke schodům.

* * *

Když Jezal konečně dorazil na střechu a viděl, že na desce je dosud několik bílých kamenů, nesmírně se mu ulevilo.

Maršál Varuz se na něj zamračil. „Máš veliké štěstí. Major přišel s výjimečně zatvrzelou obranou.“ West se usmál. „Musel sis nějak vysloužit jeho úctu, i když tu mou si teprve musíš získat.“

Jezal se ohnul, opřel se dlaněmi o kolena, lapal po dechu a pot z něj kapal na podlahu. Varuz zvedl ze stolu dlouhé pouzdro, přistoupil blíž a otevřel ho. „Předveď nám figury.“

Jezal vzal krátkou ocel do levé a dlouhou do pravé ruky. Po těžkém kladivu byly meče lehké jako pírko. Maršál Varuz o krok ustoupil. „Začni.“

Jezal se rozkročil s pravou rukou nataženou a levou blízko u těla. Čepele svištěly a kmitaly se vzduchem, a třpytily se v odpoledním slunci, jak Jezal s nacvičenou plavností přecházel z jedné figury do druhé. Konečně byl hotov a spustil meče k bokům.

Varuz kývl. „Kapitán má rychlé ruce, není-liž pravda?“

„Je skutečně vynikající,“ pochválil major West se širokým úsměvem. „Mnohem lepší, než jsem kdy byl já.“

Lord maršál nebyl tak unesený. „Při třetí figuře příliš ohýbáš kolena a při čtvrté musíš víc natáhnout levou ruku, ale jinak,“ odmlčel se. „Ujde to.“ Jezal úlevou vydechl. To byla opravdu veliká pochvala.

„Cha!“ křikl stařec a praštil ho koncem pouzdra do žeber. Jezal se s vyraženým dechem složil na podlahu. „Ale rozhodně potřebuješ zapracovat na reflexech, kapitáne. Měl bys být neustále připravený. Neustále. Máš v rukou ocel, tak ji, hrome, používej.“

„Ano, pane,“ zakrákal Jezal.

„A tvoje výdrž je ostuda, funíš jako kapr. Mám z dobrého pramene, že Bremer dan Gorst každý den uběhne deset mil a ani se nezapotí.“ Naklonil se nad Jezala. „Odteď budeš dělat totéž. No ano. Okruh kolem hradeb Agriontu každé ráno v šest, poté bude následovat hodinka šermu s majorem Westem, který laskavě souhlasil, že bude tvým partnerem. Věřím, že ti ukáže všechny ty malé nedostatky v technice.“

Jezal sebou trhl a mnul si naražená žebra. „A chci, abys přestal s pitím. Nejsem proti radovánkám na správném místě, ale čas na oslavy bude po soutěži, pokud budeš pracovat dost tvrdě a vyhraješ. Do té doby potřebuješ zdravý životní styl. Je to jasné, kapitáne Luthare?“ Sklonil se ještě níž a pečlivě vyslovoval: „Zdravý životní styl, kapitáne.“

„Ano, maršále Varuzi,“ zamumlal Jezal.

* * *

O šest hodin později byl opilý pod obraz. Smál se jako blázen, když vyrazil na ulici. Točila se mu hlava. Studený vzduch ho udeřil do obličeje, odporné malé domky se kymácely a špatně osvětlená ulice se nakláněla jako potápějící se loď. Jezal mužně potlačil touhu zvracet, udělal roztřesený krok a otočil se ke dveřím. Přelilo se přes něj rozmazané jasné světlo a hlasitý smích a křik. Z hospody vyletěla otrhaná postava a narazila mu do prsou. Jezal po ní zoufale hmátl a upadl. Dopadl tvrdě.

Svět na okamžik zčernal, pak zjistil, že se válí ve špíně a na něm leží Kaspa. „Zatraceně!“ zabručel a nějak nedokázal správně pohybovat jazykem. Odstrčil opilecky se chichotajícího poručíka loktem, překulil se a vyskočil. Klopýtl, protože ulice se kolem něj kolébala. Kaspa skončil na zádech na zemi, dusil se smíchem a páchl laciným pitím a kouřem. Jezal se chabě pokusil smést si z uniformy špínu. Na prsou měl velkou vlhkou skvrnu, která byla cítit pivem. „Zatraceně!“ zamumlal znovu. Kdy se to stalo?

Uvědomil si, že na druhé straně ulice někdo křičí. Ve dveřích spolu zápasili dva muži. Jezal se snažil zaostřit v šeru zrak. Jakýsi hromotluk držel dobře oblečeného chlapíka a zřejmě mu svazoval ruce za zády. A ještě mu přetahoval přes hlavu nějaký pytel. Jezal nevěřícně zamrkal. Okolní čtvrť nepatřila zrovna k těm nejpočestnějším, ale tady něco vyloženě smrdělo.

Dveře do hospody se rozletěly a objevili se West s Jalenhormem, zabraní do opileckých řečí o něčí sestře. Ulici zalilo světlo a ozářilo oba zápolící muže. Ten velký byl celý v černém, s maskou zakrývající spodní část obličeje. Měl bílé vlasy, bílé obočí a kůži bílou jako mléko. Jezal na to bílé zjevení zíral a albín jeho pohled opětoval.

„Pomoc!“ To byl ten chlapík s pytlem přes hlavu. Měl ustrašený hlas. „Pomoc, jsem –“ Albín mu zasadil tak prudkou ránu do břicha, až se zlomil v pase.

„Hej, vy tam!“ křikl West.

Jalenhorm už běžel přes ulici.

„Co?“ Kaspa stále ležel na zemi, jen se zvedl na lokti.

Jezal měl hlavu plnou bláta, ale nohy ho nesly za Jalenhormem, a tak se jich držel a cítil se opravdu pod psa. Za ním přibíhal West. Bílý duch se postavil mezi ně a vězně. Ze stínu vystoupil další muž, vysoký a hubený, s dlouhými mastnými vlasy. I on byl celý v černém a měl masku. Zvedl ruku v rukavici.

„Pánové,“ kňouravý plebejský hlas tlumila maska. „Pánové, prosím, jsme tu v králově záležitosti!“

„Král své záležitosti řeší za denního světla,“ zavrčel Jalenhorm.

Maska se nově příchozímu nepatrně posunula, jak se usmál. „Proto potřebuje pro ty noční věci nás, ne, příteli?“

„Kdo je ten muž?“ West ukazoval na chlapíka s pytlem přes hlavu.

Vězeň se pokoušel narovnat. „Jsem Sepp dan – uff!“ Bílý netvor ho umlčel ranou do obličeje a srazil ho na zem.

Jalenhorm položil ruku na meč a zaťal zuby. Bílý duch se pohnul neuvěřitelně rychle. Zblízka byl ještě mohutnější, jaksi cizí a děsivý. Jalenhorm mimoděk couvl, zakopl ve vyjeté koleji na ulici a praštil sebou na záda. Jezalovi bušilo v hlavě.

„Zpátky!“ zařval West. Jeho meč vyjel s tichým zazvoněním z pochvy.

„Tháááá!“ syčel bledý netvor. Jeho zaťaté pěsti připomínaly dva bílé balvany.

„Ááá,“ chrčel muž s pytlem na hlavě.

Jezal měl srdce v ústech. Podíval se na hubeňoura. Ten se na něho usmál. Jak se může někdo v takové chvíli usmívat? Jezal s překvapením zjistil, že muž drží v ruce dlouhý, ošklivý nůž. Odkud ho vzal? Opile sáhl po meči.

„Majore Weste!“ ozval se hlas ze šera v hloubi ulice. Jezal se nejistě zarazil, meč zpola vytažený z pochvy. Jalenhorm se vyškrábal na nohy, zadek uniformy pokrytý blátem, a tasil meč. Bledý netvor je bez mrkání pozoroval a neustoupil ani o vlásek.

„Majore Weste!“ ozval se hlas znovu, nyní doprovázený ťukáním a škrábáním. West zbledl. Ze šera se vynořil muž, silně kulhající a ťukající holí o zem. Horní část obličeje mu zakrýval klobouk se širokou krempou a ústa měl zkřivená ve zvláštním úsměvu. Jezal si s náhlou nevolností všiml, že mu scházejí čtyři přední zuby. Muž se přišoural blíž, obnaženého ostří si nevšímal a napřáhl ruku k Westovi.

Major pomalu vrátil meč do pochvy a rukou mu ochable potřásl. „Plukovník Glokta?“ zeptal se ochraptěle.

„Pokorný služebník, třebaže už nejsem u vojska. Nyní sloužím u královské inkvizice.“ Pomalu si sundal klobouk. Obličej měl smrtelně bledý, s hlubokými vráskami, a nakrátko ostříhané vlasy silně prošedivělé. Oči, pod nimiž měl tmavé kruhy, se mu horečnatě leskly, levé měl výrazně užší než pravé, zarudlé a slzející. „A toto jsou mí pomocníci. Praktikalové Severard –“ ten umaštěný se posměšně uklonil „– a Frost.“

Bledý netvor jednou rukou zvedl vězně na nohy. „Počkej,“ štěkl Jalenhorm a popošel blíž, ale inkvizitor mu zlehka položil ruku na paži.

„Tento muž je vězeň inkvizice Jeho Veličenstva, poručíku Jalenhorme.“ Voják se zarazil, jak ho překvapilo oslovení jménem. „Je mi jasné, že vaše pohnutky jsou dobré, ale on je zločinec, zrádce. Mám na něj zatykač podepsaný samotným arcilektorem Sultem. Vaši pomoc si skutečně nezaslouží, věřte mi.“

Jalenhorm se zle mračil na praktikala Frosta. Bledý ďábel vypadal asi stejně vyděšeně jako kámen. Bez viditelné námahy si vězně přehodil přes rameno a odcházel. Ten, co mu říkali Severard,

se dál usmíval, i když schoval nůž, opět se uklonil a s tichým pohvizdováním kráčel za svým druhem.

Inkvizitorovi zacukalo levé oko a po bledé tváři se mu koulely slzy. Opatrně si je setřel hřbetem ruky. „Prosím, odpusťte mi. Upřímně. Je to vážně hrůza, když člověk neovládá vlastní oči, což? Ubohý uslzený rosol. Občas si říkám, že si ho nechám vyjmout a budu chodit s klípcem.“ Jezalovi se obrátil žaludek. „Jak je to dlouho, Weste? Sedm let? Osm?“

Majorovi cukal sval na čelisti. „Devět.“

„Jen si to představte. Devět let. Věřili byste tomu? Jako by to bylo včera. Bylo to na hřebeni, že? Tam jsme se rozloučili.“

„Ano, na hřebeni.“

„Neboj se, Weste, ani v nejmenším tě neobviňuji.“ Glokta majora přívětivě poplácal po ruce. „Alespoň ne za to. Pamatuji se, že ses mi to snažil rozmluvit. Nakonec jsem měl dost času o tom v Gurchulu popřemýšlet. Spoustu času na přemýšlení. Byl jsi vždycky můj dobrý přítel. A teď je z mladého Collema Westa major královské gardy, jen si to představte.“ Jezal neměl nejmenší tušení, o čem to mluví. Chtěl se jenom vyzvracet a jít si lehnout.

Inkvizitor Glokta se k němu obrátil s úsměvem, v němž znovu předvedl příšernou mezeru mezi zuby. „A tohle musí být kapitán Luthar, do něhož v nadcházející soutěži všichni vkládají takové naděje. Maršál Varuz je přísný mistr, že?“ Mávl holí směrem k Jezalovi. „Bod, bod, co, kapitáne? Bod, bod.“

Jezal v hrdle ucítil žluč. Zakašlal a sklopil zrak. Zoufale si přál, aby se svět konečně zastavil. Inkvizitor si je všechny vyčkávavě prohlédl. West byl bledý, Jalenhorm zablácený a mrzutý. Kaspa ještě seděl na zemi. Nikdo nepromluvil.

Glokta si odkašlal. „Nuže, povinnost volá.“ Strnule se uklonil. „Přesto doufám, že vás všechny brzy opět uvidím. Velmi brzy.“ Jezal tiše doufal, že už ho nikdy v životě nespatří.

„Třeba bychom si mohli zase někdy zašermovat,“ zamumlal West.

Glokta se upřímně zasmál. „To bych tuze rád, Weste, ale poslední dobou jsem jaksi trochu zmrzačený. Jestli ti jde o souboj, jsem si jistý, že ti praktikal Frost rád vyhoví.“ Podíval se na Jalenhorma. „Ale musím tě varovat, on nebojuje jako gentleman. Přeji vám všem příjemný večer.“ Nasadil si klobouk na hlavu, pomalu se otočil a šoural se pryč.

Tři důstojníci se za ním dívali v nekonečném, nepříjemném tichu. Po chvíli k nim přiklopýtal Kaspa. „Co to mělo být?“ zeptal se.

„Nic,“ procedil West mezi zuby. „A raději zapomeňme, že se to vůbec stalo.“

Zuby a prsty

Máme málo času. Musíme pracovat rychle. Glokta pokynul Severardovi, který se usmál a sundal Seppovi dan Teufel pytel z hlavy.

Správce mincoven byl silný, na pohled ušlechtilý muž. Podlitiny na obličeji se mu už vybarvovaly. „Co to má znamenat?“ zařval vztekle, jak předstíral kuráž. „Víte, kdo já jsem?“

Glokta si odfrkl. „Pochopitelně víme, kdo jsi. Myslíš, že máme ve zvyku chytat lidi na ulici jen tak?“

„Jsem správce královských mincoven!“ zaječel vězeň a zápasil s pouty. Praktikal Frost nevzrušeně přihlížel, ruce založené na prsou. Železa v ohřívadle už oranžově zářila. „Jak se opovažujete…“

„To neustálé vyrušování nám vadí!“ křikl Glokta. Frost kopl Teufela do holeně a ten vyjekl bolestí. „Jak může náš vězeň podepsat přiznání, když má svázané ruce? Uvolni mu, prosím, pouta.“

Když mu albín rozvazoval zápěstí, Teufel se podezíravě ohlédl. Pak uviděl ten sekáček. Vyleštěná čepel se v jasném světle leskla jako zrcadlo. *Opravdová krása. Rád bys ho měl, viď, Teufele? Vsadím se, že bys mi s ním rád usekl hlavu.* Glokta téměř doufal, že to udělá, protože Teufel posunul ruku směrem k němu, ale nakonec jenom odstrčil papír s přiznáním.

„Aha,“ řekl Glokta. „Správce mincoven je pravák.“

„Pravák,“ zasyčel vězni do ucha Severard.

Teufel přimhouřil oči. „Vás já znám! Glokta, že? Ten, kterého zajali v Gurchulu a mučili. Sand dan Glokta, že ano? Tak tentokrát jste to přehnal, to vám povídám! Pořádně jste to přehnal! Až se o tom doslechne nejvyšší soudce Marovia…“

Glokta vyskočil, až židle zavrzala. Levou nohu měl jako v ohni, ale nevšímal si toho. „Podívej se na tohle!“ zasyčel a otevřel ústa, aby si mohl zděšený vězeň dobře prohlédnout jeho chrup. *Nebo spíš to, co z něj zbývalo.* „Vidíš to? Vidíš? Tam, kde mi vyrazili zuby nahoře, mi je dole nechali, a obráceně. Hezky až dozadu. Vidíš?“ Glokta si prsty roztáhl tváře, aby Teufel dobře viděl. „To mi udělali maličkým dlátkem. Každý den kousek. Trvalo to celé měsíce.“ Ztuhle se posadil a zeširoka se usmál.

„Vynikající práce, že? Taková ironie! Nechat ti polovinu zubů, přičemž nemůžeš použít ani jeden! Většinou jím polévky.“ Správce mincoven ztěžka polkl. „A zuby byly teprve začátek. Musím močit vsedě jako ženská, víš. Je mi pětatřicet a při vstávání z postele potřebuju pomoc.“ Opřel se, natáhl si nohu a trhl sebou. „Každý den je pro mě menším peklem. Každý den. Tak mi pověz, skutečně si myslíš, že by mě něco, co řekneš, mohlo vyděsit?“

Dlouze si vězně prohlížel. *Už není zdaleka tak sebejistý.* „Přiznej se,“ zašeptal. „Pak tě můžeme poslat rovnou do Anglandu a ještě se trochu prospat.“

Teufel byl skoro tak bledý jako praktikal Frost, ale neřekl nic. *Arcilektor tu bude brzy. Už je nejspíš na cestě. Jestli nebudu mít přiznání, než dorazí… poplujeme do Anglandu všichni. Přinejlepším.* Uchopil hůl a vstal. „Rád se považuju za umělce, jenomže umění vyžaduje čas, a my jsme už promarnili půlku večera tím, že jsme prohledávali všechny bordely ve městě. Naštěstí má praktikal Frost dobrý nos a vynikající orientaci. Dokáže vyčenichat i krysu v latríně.“

„Krysu v latríně,“ zopakoval Severard a oči se mu v oranžové záři z ohřívadla leskly.

„Nemáme mnoho času, tak budu hrubý. Do deseti minut se mi přiznáš.“

Teufel si odfrkl a zkřížil paže. „Nikdy.“

„Podržte ho.“ Frost vězně chytil zezadu, ohnul ho jako ve svěráku a pravou ruku mu přitiskl k boku. Severard sevřel jeho levé zápěstí, přitiskl dlaň na stůl a roztáhl prsty. Glokta uchopil ohlazené držadlo sekáčku, a jak si ho přitahoval, čepel zaškrábala o dřevo. Zadíval se na Teufelovu ruku. *Jak má upraveně nehty. Dlouhé a lesklé. S takovými nehty v dole pracovat nemůžete.* Zvedl sekáček.

„Počkej!“ zaječel vězeň.

Buch! Těžká čepel zajela do desky a oddělila Teufelovi nehet na prostředníku. Teufel dýchal zrychleně a na čele se mu leskl pot. *Teď uvidíme, co jsi za chlapa.*

„Zřejmě už chápeš, kam to povede," poznamenal Glokta. „Víš, udělali to kaprálovi, kterého zajali se mnou. Jedno seknutí denně. Byl houževnatý, opravdu velmi houževnatý. Než zemřel, dostali se za loket." Zvedl sekáček. „Přiznej se."

„Nemůžete…"

Buch! Sekáček odťal špičku prstu. Na stůl vystříkla krev. Severardovy oči se ve světle lamp usmívaly. Teufelovi spadla brada. *Bolest přijde až za chvíli.* „Přiznej se!" zařval Glokta.

Buch! Odletěl horní článek Teufelova prsteníku a kousek z prostředníku. Ten se chvíli kutálel a spadl na podlahu. Frost měl obličej jako vytesaný z mramoru. „Přiznej se!"

Buch! Do vzduchu vyskočil článek ukazováku a prostředník teď končil u prvního kloubu. Glokta si otřel pot z čela. V noze mu pulzovalo námahou. Krev kapala na dlažbu. Teufel třeštil oči na své zkrácené prsty.

Severard kroutil hlavou. „Vynikající práce, inkvizitore." Hodil kousek prstu přes stůl. „Ta přesnost… já žasnu."

„Áááá!" zavřískl správce mincoven. *Už mu to dochází.* Glokta zvedl sekáček.

„Přiznám se!" ječel Teufel. „Přiznám se!"

„Výborně," zajásal Glokta.

„Výborně," řekl Severard.

„Ýhoně," řekl praktikal Frost.

Rozlehlý a pustý Sever

Mágové jsou starobylý a tajemný řád, znalý tajemství světa, zběhlý ve věcech magických, moudrý a mocný tak, že se o tom lidem ani nesní. Alespoň se to o nich říká. Někdo s takovými schopnostmi by měl umět najít člověka, i když je ten člověk sám uprostřed rozlehlého a pustého Severu. Pokud to platilo, dával si tenhle na čas.

Logen se poškrábal v rozcuchané bradě a říkal si, co velkého mága asi zdrželo. Možná se ztratil. Znovu se ptal sám sebe, jestli neměl zůstat v lese, kde alespoň byl dostatek jídla. Jenže duchové řekli na jihu, a když jste z hor sešli na jih, ocitli jste se na těch zatracených blatech. A tak čekal ve vřesu a bahně, za špatného počasí a většinou s prázdným žaludkem.

Boty měl stejně prošlapané, a tak se utábořil kousek od cesty, aby se mu čaroděj lépe vyhlížel. Od válek byl Sever plný nebezpečné sebranky – zběhlých válečníků, kteří se dali na lupičství, rolníků prchajících z vypálených vesnic, zoufalých mužů bez vedení, kteří neměli co ztratit, a tak podobně. To však Logenovi starosti nedělalo. Nikdo neměl důvod vydávat se do téhle prokleté pustiny. Nikdo kromě něj a mága.

Seděl tedy a čekal, pátral po jídle, žádné nenašel, a tak zase chvíli seděl a čekal. V této roční době na blatech často pršelo, ale pokud to bylo možné, udržoval přes noc na trnitých šlahounech kouřící ohníček, aby mu pozvedal klesajícího ducha a lákal kolem procházející čaroděje. Toho večera se rozpršelo, ale přestalo právě včas, aby dřevo uschlo a dalo se zapálit. Nyní nad ním měl kotlík a v něm vařil poslední maso, které si přinesl z lesa. Ráno bude muset vyrazit a najít něco k jídlu. Mág ho může dohonit později, bude-li chtít.

Míchal ubohou krmi a přemýšlel, jestli se má vrátit na sever, nebo se pustit dál na jih, když z cesty uslyšel klapot kopyt. Jeden kůň jdoucí krokem. Logen se posadil na kabát a čekal. Ozvalo se ržání a cinkání postroje. Na návrší se objevil jezdec. Bezzubé slunce stálo kousek nad obzorem za ním, takže ho Logen pořádně neviděl, nicméně v sedle seděl dost neohrabaně, jako člověk neuvyklý cestování. Pobídl koně k ohni a zastavil kousek před ním.

„Dobrý večer," pozdravil.

V žádném ohledu nebyl takový, jak Logen čekal. Byl to vyzáblý, bledý, churavě vypadající mladík s tmavými kruhy pod očima, dlouhé vlasy měl deštěm přilepené k hlavě a nervózně se usmíval. Byl spíš mokrý než moudrý a rozhodně nevypadal mocně nade všechny představy. Vypadal hlavně hladově, podchlazeně a nemocně. Dost to připomínalo stav, v jakém se nacházel Logen.

„Neměl bys mít hůl?"

Mladík se zatvářil rozpačitě. „Nemám… tedy, abych tak řekl… ehm… nejsem mág." Odmlčel se a nejistě si olízl rty.

„Duchové mi řekli, že mám čekat mága, ale oni se často mýlí."

„Aha… no, jsem učedník. Ale můj mistr, velký Bayaz –" přitom uctivě sklonil hlavu „– není nikdo jiný než první z mágů, mocný ve vysokém umění a zběhlý v hlubokých moudrech. Poslal mě za tebou." Zatvářil se pochybovačně. „Mám tě přivést… jsi Logen Devítiprsťák, že?"

Logen zvedl levou ruku a podíval se na bledého mládence mezerou, kde míval prostředník.

„Aha, dobře." Učedník si oddechl a najednou se zarazil. „Ehm… totiž… to s tím prstem mě mrzí."

Logen se zasmál. Bylo to poprvé od chvíle, co se vydrápal z řeky. Nebylo to moc legrační, přesto se zasmál nahlas. Byl to dobrý pocit. Mladý muž se usmál a s obtížemi sklouzl ze sedla. „Jsem Malacus Quai."

„Malacus co?"

„Quai," zopakoval mladík a přistoupil k ohni.

„Co je to za jméno?"

„Jsem ze Staré říše."

Logen o takovém místě v životě neslyšel. „Tak říše, jo?"

„No, kdysi to bývala velká říše. Nejmocnější stát v Kruhu světa." Ztuha si přidřepl k ohni. „Ale sláva minulosti dávno vybledla. Dnes je to vlastně jen velké bojiště." Logen kývl. Věděl,

jak vypadají. „Je daleko. Na západním konci světa.“ Neurčitě mávl rukou.

Logen se zase zasmál. „Tam je východ.“

Quai se smutně usmál. „Jsem jasnovidec, i když zřejmě ne moc dobrý. Mistr Bayaz mě pro tebe poslal, jenomže hvězdy nebyly příznivé a já ve špatném počasí zabloudil.“ Odhrnul si vlasy z očí a rozhodil rukama. „Měl jsem soumara s jídlem a zásobami a ještě koně pro tebe, jenomže jsem je v bouřce ztratil. Obávám se, že se pod širé nebe moc nehodím.“

„Vypadá to tak.“

Quai vytáhl z kapsy čutoru a naklonil se s ní k Logenovi. Logen si ji vzal, odšrouboval uzávěr a lokl si. Silný alkohol mu stékal do hrdla a zahřál ho až po kořínky vlasů. „Vida, Malacusi Quai, přišel jsi o jídlo, ale zachránil jsi to, co je opravdu důležité. Rozesmát mě je poslední dobou dost těžké. U mého ohně jsi rozhodně vítán.“

„Děkuji.“ Učedník se odmlčel a natáhl dlaně ke slabým plamínkům. „Dva dny jsem nejedl.“ Potřásl hlavou a vlasy mu zapleskaly. „Byla to… těžká doba.“ Olízl si rty a podíval se na kotlík.

Logen mu podal lžíci. Malacus Quai na ni zíral. „Ty už jsi jedl?“

Logen přikývl. Nejedl, ale ubohý učedník byl na pokraji smrti hladem a jídla bylo stěží pro jednoho. Znovu si přihnul z čutory. S tím zatím vydrží. Quai se s chutí pustil do jídla. Když skončil, vyškrábal kotlík, olízal lžíci a pak ještě okraj kotlíku. Opřel se o velký balvan. „Jsem navěky tvým dlužníkem, Logene Devítiprsťáku, zachránil jsi mi život. Ani jsem nedoufal, že budeš tak velkorysý hostitel.“

„Také jsem čekal někoho jiného, abych řekl pravdu.“ Logen se ještě napil a olízl si rty. „Co je vlastně zač ten Bayaz?“

„První z mágů, mocný ve vysokém učení a zběhlý v hlubokých moudrech. Obávám se, že se mnou bude hodně nespokojený.“

„Takže by si na něj člověk měl dávat pozor?“

„No,“ odpověděl učedník chabě, „umí se rozzlobit.“

Logen si znovu přihnul. Tělem se mu šířilo teplo, poprvé za celé týdny se cítil příjemně. Nastala odmlka. „Co ode mě chce, Quai?“

V odpověď se ozvalo jen tiché chrápání. Logen se usmál, zabalil se do pláště a také se uložil ke spánku.

* * *

Učedník se probudil a dostal záchvat kašle. Bylo časné ráno a špinavý svět pokrývala mlha. Nejspíš to tak bylo lepší. Kolem byly jen míle bláta, kamení a utrápeného hnědého hlodáše. Všechno pokrývala studená rosa, přesto se Logenovi podařilo zapálit ubohý plamínek. Quai měl vlasy přilepené na bledém obličeji. Převrátil se na bok a vykašlal na zem hlen.

„Aaaargh," zaskřehotal. Rozkašlal se a znovu si odplivl.

Logen připevnil zbytek své bídné výstroje na nešťastného koně. „Brýtro," broukl a podíval se na bílou oblohu. „I když moc dobré zrovna není."

„Já umřu. Já umřu a pak se alespoň nebudu muset hýbat."

„Nemáme jídlo, takže když zůstaneme tady, umřeš velmi pravděpodobně. Potom tě budu moct sníst a přejít zpátky přes hory."

Učedník se chabě pousmál. „Co budeme dělat?"

Dobrá otázka. „Kde najdeme toho Bayaze?"

„Ve Velké severní knihovně."

Logen o ní jaktěživ neslyšel, ale na druhé straně se nikdy přehnaně nezajímal o knížky. „To je kde?"

„Na jih odsud, asi čtyři dny jízdy, u velkého jezera."

„Znáš cestu?"

Učedník se vyškrábal na nohy, mírně se kymácel a rychle a mělce dýchal. Byl strašidelně bílý a obličej měl pokrytý potem. „Myslím, že ano," zamumlal, nicméně moc sebejistě to neznělo.

Quai ani jeho kůň čtyři dny bez jídla nemohli zvládnout, i kdyby nebloudili. Jídlo bylo nejdůležitější. Nejlepší možností bylo sledovat cestu na jih, i když to s sebou neslo větší nebezpečí. Mohli je zabít bandité, ale zase se jim bude líp shánět něco k jídlu, a jinak by je nejspíš stejně zabil hlad.

„Raději bys měl jet," konstatoval Logen.

„Přišel jsem o koně, takže bych měl jít pěšky."

Logen mu položil ruku na čelo. Bylo horké a vlhké. „Máš horečku. Raději jeď ty."

Učedník se nepokoušel něco namítat. Podíval se na Logenovy rozedrané boty. „Nemůžeš si vzít moje holínky?"

Logen zavrtěl hlavou. „Moc malé." Klekl si k doutnajícím uhlíkům a našpulil rty.

„Co to děláš?“

„Oheň má duchy. Budu je mít pod jazykem a později je můžeme použít při zapalování ohně.“ Quai byl příliš nemocný, než aby ho to překvapilo. Logen nasál duchy, zakašlal a otřásl se nad hořkou pachutí. „Připravený k odjezdu?“

Učedník bezmocně zvedl ruce. „Já jsem sbalený.“

* * *

Malacus Quai k smrti rád mluvil. Mluvil, když šli na jih přes blata, když se slunce vyškrábalo na ponurou oblohu, když k večeru vstoupili do lesa. Nemoc mu v plácání nebránila, ale Logenovi to nevadilo. Bylo to dávno, co s ním naposledy někdo mluvil, a pomáhalo mu to nemyslet na své nohy. Umíral hladem a únavou, avšak největší problémy mu dělaly nohy. Holínky měl nadranc, prsty okopané a potlučené a lýtko ho ještě pálilo od šankových zubů. Každý krok byl pro něj utrpením. Kdysi ho nazývali nejobávanějším mužem Severu. Teď se bál i klacků a kamínků na cestě. Nejspíš by se v tom dal najít určitý černý humor. Ucukl, jak narazil na oblázek.

„…a tak jsem strávil sedm let studiem u mistra Zacharuse. Je veliký mezi mágy, pátý z Juvensových dvanácti učedníků, veliký muž.“ Všechno spojené s mágy zřejmě bylo podle něj veliké. „Měl pocit, že jsem připravený odejít do Velké severní knihovny, studovat u mistra Bayaze a vysloužit si hůl. Jenomže tady to pro mě nebylo snadné. Mistr Bayaz je nesmírně náročný a –“

Kůň se zastavil a zafrkal a váhavě couvl. Logen zavětřil a zamračil se. Poblíž byli lidé, nemytí lidé. Měl si toho všimnout dřív, jenomže se věnoval svým nohám. Quai se na něho podíval. „Co to bylo?“

Jakoby v odpověď zpoza stromu asi deset kroků před nimi vystoupil muž a o kus dál po cestě druhý. Byla to chátra, bezpochyby. Špinaví, zarostlí, v rozedraných cárech kožešin a kůží. Vlastně se dost podobali Logenovi. Hubeňour nalevo byl ozbrojený oštěpem s ozuby. Hromotluk napravo držel rezavý těžký meč a na hlavě měl starou, zprohýbanou přilbu s hrotem. Přicházeli blíž a šklebili se. Vzadu něco zašramotilo a Logen se ohlédl. Srdce

mu pokleslo. Byl tam třetí muž, s velkým bolákem na tváři a těžkou dřevorubeckou sekerou v ruce.

Quai se naklonil ze sedla, oči vytřeštěné strachem. „Jsou to banditě?“

„Ty jsi přece jasnovidec,“ sykl Logen se zaťatými zuby.

První dva muži se zastavili dva kroky před nimi. Zřejmě velel ten v přilbě. „Hezký kůň,“ zavrčel. „Půjčíte nám ho?“ Ten s oštěpem se zašklebil a chytil uzdu.

Věci se opravdu zvrtly k horšímu. Před chvílí se zdálo, že něco takového už prakticky není možné, ale osud si našel způsob. Logen pochyboval, že Quai bude v boji k něčemu. Znamenalo to, že stojí sám proti třem nebo možná i více mužům, vyzbrojený jen jedním nožem. Pokud nic neudělá, budou s Malacusem oloupeni a nejspíš také zabiti. Člověk musí být v těchhle věcech realistický.

Znovu si lupiče prohlédl. Nečekali odpor, ne od dvou neozbrojených mužů – oštěp byl skloněný stranou, meč mířil k zemi. Na sekeru neviděl, ale musel věřit svému štěstí. Je smutnou skutečností, že ten, kdo udeří první, obvykle udeří také naposledy, a tak se Logen obrátil k muži v přilbě a plivl mu do obličeje ohnivého ducha.

Ten mu zapálil vlasy a hladově se do něho pustil. Lupičova hlava se vzňala a upuštěný meč dopadl na zem. Muž si zoufale drásal obličej, takže mu vzplály i ruce. S ječením upadl.

Quaiova koně plameny polekaly, vzpínal se a ržál. Hubeňour uskočil a Logen se na něho vrhl, jednou rukou popadl oštěp a hlavou muže udeřil do obličeje. Nos křupl a muž pozpátku zavrávoral, na bradu mu crčela krev. Logen si ho přitáhl za oštěp, rozmáchl se pravačkou a praštil ho do krku. Bandita se s chroptěním zhroutil a Logen mu vyrval oštěp.

Vycítil za sebou pohyb, a tak sebou hodil na zem a odkutálel se doleva. Sekera mu hvízdla nad hlavou a zasáhla koně do boku. Na zem vystříkla krev a přezka u sedlové podpěnky praskla. Vřeďák klopýtl, jak se marně pokoušel těžkou sekeru zvládnout. Logen se na něho vrhl, ale zvrtl si kotník. Potácel se jako opilý a řval bolestí. Kolem hlavy mu proletěl šíp vystřelený odněkud z lesa za nimi a ztratil se v houští na protější straně cesty. Kůň frkal a kopal, koulel očima a nakonec se vyřítil pryč po cestě. Malacus Quai kvílel, protože sedlo sklouzlo na zem a on skončil v křoví.

Nebyl čas se o něho starat. Logen s řevem zaútočil na muže se sekerou a mířil mu oštěpem na srdce. Bandita hrot odstrčil sekerou, ale ne dost daleko. Oštěp mu projel ramenem. Ratiště s hlasitým křupnutím prasklo, Logen ztratil rovnováhu a upadl, přičemž strhl Vřeďáka pod sebe na zem. Hrot oštěpu, který muži vyčníval ze zad, škrábl Logena na hlavě. Popadl muže oběma rukama za umaštěné vlasy, zvedl mu hlavu a vší silou mu udeřil obličejem o kámen.

Vyhrabal se zpátky na nohy. Točila se mu hlava a sotva si stačil vytřít z očí krev, když z lesa vylétl oštěp a zabodl se do kmene jen dva kroky od něho. Rozehnal se po lučištníkovi. Už ho viděl, byl to kluk stěží čtrnáctiletý a sahal pro další šíp. Logen vytáhl nůž. Chlapec nasadil šíp na tětivu, ale byl příliš vyděšený. Jak zápolil s tětivou, podařilo se mu probodnout si šípem ruku, což ho náramně překvapilo.

To už byl Logen u něho. Chlapec po něm máchl lukem, avšak Logen se sehnul, skočil a bodl. Nůž kluka zasáhl pod bradu, nadzvedl ho do vzduchu a zlomil se mu o páteř. Lučištník spadl na Logena a svezl se po něm k zemi; zubatý úlomek nože mu při tom vyryl do paže dlouhý šrám. Všude bylo plno krve: z rány na Logenově hlavě, ze šrámu na jeho paži, z klukova podříznutého hrdla.

Logen mrtvého odstrčil, dovrávoral k nejbližšímu stromu, opřel se a lapal po dechu. Srdce mu bušilo, hučelo mu v uších a obracel se mu žaludek. „Ještě žiju," zašeptal. „Ještě žiju." Rány na hlavě a na paži začínaly bolet. Další dvě jizvy. Mohlo to dopadnout mnohem hůř. Otřel si krev z tváře a odkulhal na cestu.

Malacus Quai už stál na nohou a celý popelavý zíral na trojici mrtvol. Logen ho popadl za ramena a prohlédl si ho. „Jsi zraněný?"

Quai dál civěl na těla. „Jsou mrtví?"

Z mrtvoly kolohnáta s přilbou se ještě kouřilo a nesl se od ní odporně chutný pach. Logen si všiml, že má dobré holínky, mnohem lepší, než byly ty jeho. Vřeďák měl příliš ohnutý krk na to, aby mohl být ještě naživu, a navíc z něho trčel zlomený oštěp. Logen převrátil nohou hubeňourovo tělo na záda. Stále měl překvapený výraz, oči upíral na oblohu, ústa měl otevřená.

„Musel jsem mu rozdrtit průdušnici," zamumlal Logen. Ruce měl celé od krve. Sepjal je, aby se mu přestaly třást.

„Co ten v lese?"

Logen kývl. „Co se stalo s koněm?“

„Je pryč,“ sděloval Quai nešťastně. „Co budeme dělat?“

„Podíváme se, jestli neměli něco k jídlu.“ Logen ukázal na kouřící mrtvolu. „A pomoz mi stáhnout mu boty.“

Výcvik v šermu

„Tlač na něj, Jezale, tlač na něj! Nestyď se!“

Jezal poslechl moc rád. Přiskočil a bodl pravačkou. West už byl vyvedený z rovnováhy, takže klopýtavě couvl, zcela mimo figury, a jen tak tak se mu podařilo krátkou ocelí odrazit výpad. Dnes používali meče s polovičním ostřím, aby cvičení dodali špetku nebezpečí. Člověka byste s nimi neprobodli, ale mohli jste ho pořádně škrábnout, když jste se opravdu snažili. A Jezal to hodlal majorovi vrátit za včerejší ponížení.

„Správně, zavař mu! Bod, bod, kapitáne! Bod, bod!“

West neohrabaně sekl, avšak Jezal zareagoval včas a čepel odrazil. Vzápětí sekl levačkou, a pak ještě jednou. West se zoufale kryl a ustupoval ke zdi. Jezal ho konečně dostal tam, kde ho chtěl mít. Zasmál se a znovu bodl dlouhou ocelí, jenomže jeho protivník najednou překvapivě ožil. Proklouzl stranou a neomaleně odrazil kapitánův výpad. Jezal zavrávoral a vyjekl, když si hrot jeho meče našel mezeru mezi dvěma kameny a uvízl v ní. Přitom mu vyklouzl z ruky a teď se houpal zabodnutý ve zdi.

West přiskočil, sehnul se pod Jezalovou krátkou ocelí a vrazil do něho ramenem. Jezal zafuněl a už letěl na zem. Snažil se nahmatat meč, jenomže ten skončil daleko, a lord maršál Varuz jej obratně přišlápl. Ztupený hrot Westovy čepele se zastavil nad Jezalovým hrdlem.

„Svinská práce!“ zaklel Jezal a zubící se major mu podal ruku.

„Ano,“ zamumlal Varuz s povzdechem. „Opravdu svinská práce. Ještě ohavnější výkon než včera, je-li to vůbec možné! Znovu jsi nechal majora Westa, aby z tebe udělal hlupáka!“ Jezal Westovu ruku zamračeně srazil a vyškrábal se na nohy. „Ani na chvíli nepřestal souboj řídit! Ty ses do toho nechal zatáhnout a

odzbrojit se! Odzbrojit! Ani můj vnuk by takovou chybu neudělal, a to je mu osm!“ Plácl hůlkou do země. „Laskavě mi vysvětli, kapitáne Luthare, jak hodláš vyhrát souboj v šermu vleže a beze zbraní?“

Jezal si mrzutě třel týl.

„Nevíš? Příště, i kdybys spadl z útesu s meči v rukou, chci tě dole vidět rozbitého na kusy, ale se zbraněmi pevně sevřenými v mrtvých prstech, je to jasné?“

„Ano, maršále Varuzi,“ zamumlal trucující Jezal a přál si, aby ten starý lump spadl z útesu sám. Nebo možná z Věže řetězů. To by bylo to pravé. A major West by se k němu mohl připojit.

„Přehnaná sebedůvěra je pro šermíře prokletím! Musíš s každým protivníkem zacházet, jako by to byl tvůj poslední. A co se práce nohou týče,“ teď Varuz znechuceně našpulil rty, „při postupu vpřed je dobrá a líbivá, ale jakmile se opřeš o zadní nohu, úplně zvadneš. Majorovi by stačilo jen poklepat, a spadneš jako debutantka v mrákotách.“

West se vesele šklebil. Tohle miloval. Zatraceně to miloval, mor na něj.

„Bremer dan Gorst má prý zadní nohu jako ocelový pilíř. Ocelový pilíř! Bylo by snazší shodit tvůrcův dům než jeho.“ Lord maršál ukázal na obrovskou věž, tyčící se nad budovami kolem nádvoří. „Tvůrcův dům!“ křičel znechuceně.

Jezal si odfrkl a kopl do podlahy. Už posté se zabýval myšlenkou, že to vzdá a už nikdy nevezme meč do ruky. Jenže co by řekli lidé? Otec na něj byl nesmyslně hrdý, neustále se chlubil synovými schopnostmi před každým, kdo ho byl ochoten poslouchat. Umanul si, že ho chce vidět bojovat na Náměstí maršálů před ječícími davy. Kdyby to Jezal teď vzdal, otce by zahanbil a mohl by se rozloučit s hodností, s apanáží, s ambicemi. Bratři by byli určitě radostí bez sebe.

„Klíčem je rovnováha,“ štěkal Varuz. „Síla vychází z nohou! Odteď si při výcviku přidáš hodinu na trámu. Každý den.“ Jezal sebou trhl. „Takže: Běh, cviky s těžkou tyčí, figury, hodina šermu, znovu figury, hodina na kladině.“ Lord maršál spokojeně kývl. „To prozatím postačí. Uvidíme se zítra ráno v šest a ty budeš naprosto střízlivý.“ Varuz se zamračil. „Naprosto střízlivý.“

* * *

„Tohle nemůžu dělat donekonečna, víš," vrčel Jezal, když toporně kulhal do svého bytu. „Kolik takové hrůzy může člověk zvládnout?"

West se vesele šklebil. „To nic není. Ještě jsem neviděl, že by ten starý mizera byl na někoho tak měkký. Musí tě mít vážně rád. Na mě tak hodný nebyl."

Jezal tomu nějak nemohl uvěřit. „Umí být ještě horší?"

„Neměl jsem základy jako ty. Nutil mě držet těžkou tyč ve vzduchu celé odpoledne, až mi spadla na hlavu." Major zamrkal, jako by ho bolela i samotná vzpomínka. „Nutil mě běhat nahoru a dolů po Věži řetězů v plné zbroji. Šermovat jsem musel čtyři hodiny každý den."

„Jak jsi to zvládl?"

„Neměl jsem na vybranou. Nejsem šlechtic. Šerm byl jediný způsob, jak jsem na sebe mohl upozornit. Nakonec se mi to ale vyplatilo. Kolik znáš neurozených důstojníků v královské gardě?"

Jezal pokrčil rameny. „Když o tom tak přemýšlím, málo." Sám byl šlechtic, a tak si myslel, že by žádní takoví ani být neměli.

„A ty jsi z dobré rodiny a už kapitán. Jestli zvítězíš, nikdo neví, kam až to můžeš dotáhnout. Lord kancléř Hoff, nejvyšší soudce Marovia, a vlastně i sám Varuz byli ve své době šampióny. Šampióni se správnou krví se vždycky dostanou k velkým věcem."

Jezal si odfrkl. „Jako tvůj přítel Sand dan Glokta?"

Jméno mezi ně dopadlo jako kámen. „No… skoro vždycky."

„Majore Weste!" zavolal kdosi za nimi. Spěchal k nim tlustý seržant s jizvou na tváři.

„Seržante Foreste, jak se daří?" zeptal se West a poplácal vojáka po zádech. S kmány to uměl, nicméně Jezal si musel stále připomínat, že on sám není o nic lepší než kmán. Byl sice vzdělaný a důstojník, ale pořád měl víc společného se seržantem než s Jezalem, když se to tak vezme.

Seržant zazářil. „Děkuju, pane, dobře." Uctivě kývl Jezalovi. „Brýtro, kapitáne."

Jezal ho poctil strohým kývnutím a obrátil se do ulice. Nenapadal ho žádný důvod, proč by se měl důstojník bratříčkovat s obyčejnými vojáky. Navíc byl zjizvený a ošklivý. Jezal neměl s ošklivými lidmi trpělivost.

„Co pro vás můžu udělat?“ ptal se West.

„Shání se po vás maršál Burr, pane, kvůli naléhavý poradě. Všichni vyšší důstojníci se jí mají zúčastnit.“

West se zamračil. „Hned jsem tam.“ Seržant mu zasalutoval a odešel.

„Co se děje?“ zeptal se Jezal lhostejně a pozoroval písaře honícího se za papírem, který upustil.

„Angland. Ten král Severanů, Bethod.“ West jméno pronesl se zamračením, jako by mělo hořkou příchuť. „Prý porazil všechny nepřátele na Severu a teď lační po boji s Královstvím.“

„No, pokud touží po boji,“ utrousil Jezal povzneseně. Války byly podle jeho názoru skvělé, vynikající příležitost, jak získat slávu a povýšení. Vítr zavál papír k jeho botě a funící písař se hnal za ním. Jezal se pobaveně zašklebil, když sledoval, jak nemotorně poskakuje v předklonu a pokouší se papír polapit.

Major umaštěný dokument chytil a podal ho chlapci. „Děkuju, pane,“ vyhrkl upocený písař a ve své vděčnosti vypadal skutečně žalostně. „Děkuju mockrát!“

„To nic,“ zamumlal West a písař se mu podlézavě uklonil a odběhl. Jezal byl zklamán, honička ho pobavila. „Možná je válka, ale to je teď nejmenší z mých problémů.“ West si zhluboka povzdechl. „Moje sestra je v Adově.“

„Nevěděl jsem, že máš sestru.“

„Mám, a je tady.“

„No a?“ Jezala majorova sestra nijak zvlášť nezajímala. West sice povýšil mezi důstojníky, nicméně zbytek jeho rodiny byl hluboko pod úrovní Jezalových zájmů. Jeho zajímaly chudé, obyčejné holky, které by mohl využít, a pak ty urozené, o sňatku s nimiž by mohl případně uvažovat. Cokoliv mezi tím nebylo důležité.

„Totiž, sestra umí být okouzlující, ale také je poněkud… nekonvenční. Když má špatnou náladu, umí být pěkné číslo. Pravdou je, že bych měl raději na krku houf Severanů než ji.“

„No tak, Weste,“ utrousil Jezal nepřítomně, aniž by dával pozor na to, co major říká, „zase tak velké trable s ní určitě být nemůžou.“

Major se rozzářil. „Jsem rád, že to říkáš. Pořád chtěla vidět Agriont na vlastní oči a já jí už roky slibuju, že ji provedu, pokud

sem někdy přijede. Vlastně jsme to dohodli na dnešek.“ Jezala přešla dobrá nálada. „A s tou poradou –“

„Když já poslední dobou nemám moc času!“ namítl.

„Slibuju, že ti to vynahradím. Za hodinu se sejdeme u mě.“

„Počkej…“ Ale West už odcházel.

* * *

Ať není moc ošklivá, říkal si Jezal, když se pomalu blížil ke dveřím do bytu majora Westa, a neochotně zvedal ruku, aby mohl zaklepat. Jen ať není moc ošklivá. A také ne moc hloupá. Cokoliv, jenom ne odpoledne ztracené s hloupou holkou. Už skoro klepal, když z druhé strany uslyšel hlasy. Provinile stál na chodbě a nakláněl se blíž a blíž ke dveřím v naději, že o sobě uslyší něco pěkného.

„…a co tvá komorná?“ zazněl tlumený a notně podrážděný hlas majora Westa.

„Musela jsem ji nechat v domě, protože tam byla spousta práce. Nikdo tam nebyl celé měsíce.“ Westova sestra. Jezalovi pokleslo srdce. Hluboký hlas, mluvila, jako by byla tlustá. Jezal se nemohl nechat vidět, jak chodí po Agriontu zavěšený do tlusté holky. Pokazilo by mu to pověst.

„Ale nemůžeš se jen tak potulovat po městě úplně sama!“

„Sem jsem se dostala v pořádku, ne? Zapomínáš, kdo jsme, Colleme. Já se bez služky obejdu. Pro většinu lidí tady stejně nejsem o moc lepší než služka. Kromě toho se o mě postará tvůj přítel kapitán Luthar.“

„To je ještě horší, což moc dobře víš!“

„Nevěděla jsem přece, že budeš mít tolik práce. Myslela jsem si, že na vlastní sestru by sis čas udělat mohl.“ Nemluvila jako hlupačka, což bylo alespoň něco, ale působila tlustým a trucovitým dojmem. „Nebudu snad s tvým přítelem v bezpečí?“

„On je celkem v pořádku, ale bude on v bezpečí s tebou?“ Jezal si nebyl jistý, jak to major myslí. „A chodit po Agriontu sama s mužem, kterého skoro neznáš? Nebuď labuť, já tě znám moc dobře! Co si lidé pomyslí?“

„Prdím na to, co si myslí.“ Jezal odskočil ode dveří. Nebyl zvyklý, aby dámy používaly takové výrazy. Tlustá, trucovitá, a

navíc vulgární, hrome. Mohlo by to být ještě horší, než se obával. Rozhlédl se po chodbě a zvažoval, že uteče. Už si vymýšlel výmluvu. Jenomže jaká smůla, někdo zrovna šel nahoru po schodech. Nemohl teď nepozorovaně odejít. Bude muset zaklepat a pustit se do toho. Zaskřípal zuby a naštvaně zabušil na dveře.

Hlasy okamžitě utichly a Jezal nasadil nepřesvědčivý přátelský úsměv. Nechť muka začnou. Dveře se rozlétly.

Z nějakého důvodu čekal menší, tlustší verzi majora Westa v šatech. Velice se zmýlil. Byla možná o maličko víc při těle, než velela přísná móda, protože právě letěla vychrtlá děvčata, ale za tlustou byste ji označit nemohli, to tedy ne. Měla tmavé vlasy a tmavou pleť, o maličko tmavší, než se všeobecně považovalo za ideální. Jezal věděl, že dáma by se neměla pokud možno ukazovat na slunci, ale při pohledu na ni si nějak nedokázal vzpomenout proč. Oči měla velice tmavé, téměř černé, a v této sezóně se hlavy obracely za modrýma, ale ty její zářily v matném světle ode dveří nanejvýš okouzlujícím způsobem.

Usmála se na něj. Byl to zvláštní úsměv, jeden koutek měla výš, a on z toho měl poněkud nepříjemný pocit, jako by věděla něco, co on ne. Nicméně měla krásné zuby, bílé a lesklé. Jezala hněv rychle přešel. Čím déle se na ni díval, tím přitažlivější mu připadala a tím prázdnější měl hlavu.

„Ahoj," řekla.

Pootevřel ústa, čistě silou zvyku, avšak nic z nich nevyšlo. V hlavě měl jako vymeteno.

„Vy musíte být kapitán Luthar."

„Ehm…"

„Já jsem Collemova sestra Ardee." Plácla se do čela. „Jsem ale pitomá, Collem vám o mně určitě říkal. Vím, že jste velice dobří přátelé."

Jezal se rozpačitě podíval na majora, který se na něj mračil a tvářil se rozladěně. Těžko mohl říct, že až do dnešního rána o ní nic nevěděl. Pokoušel se sestavit alespoň trochu zábavnou odpověď, jenomže ho nic nenapadalo.

Ardee ho popadla za loket a zatáhla ho do pokoje. A celou dobu mluvila. „Vím, že jste skvělý šermíř, ale prý je váš důvtip ostřejší než váš meč. O tolik ostřejší, že meč používáte pouze na přátele, protože váš důvtip je přímo smrtelně nebezpečný." Vyčkávavě se na něho zadívala. Ticho.

„Inu," zajíkl se, „opravdu trochu šermuju." Ubohost. Hotová hrůza.

„Je to ten správný muž, nebo tu mám zahradníka?" Podívala se na něho se zvláštním, těžko čitelným výrazem. Jezal by se nejspíš tvářil stejně při prohlídce koně, kterého by chtěl koupit: opatrně, pátravě, zaujatě, a dokonce trochu opovržlivě. „Zřejmě i zahradníci mají krásné uniformy."

Jezal si byl téměř jistý, že to byla urážka, ale jak se usilovně snažil vymyslet něco vtipného, nevěnoval jí dostatečnou pozornost. Věděl, že musí promluvit teď, nebo strávit zbytek dne v trapném mlčení, a tak otevřel ústa a spolehl se na štěstí. „Omlouvám se, jestli vám připadám zaražený, ale major West je tak nepřitažlivý muž. Jak jsem mohl čekat, že má sestru krasavici?"

West vyprskl smíchy. Jeho sestra zvedla obočí a odpočítávala na prstech: „Mírná urážka mého bratra, což je dobře. Celkem zábavný, což je také dobře. Upřímný, což je osvěžující, a lichotí mi, což je pochopitelně vynikající. Trochu pozdě, ale stálo za to si počkat." Podívala se Jezalovi do očí. „Odpoledne by nemuselo být úplně ztracené."

Jezal si nebyl jistý, že se mu poslední poznámka úplně zamlouvá, a nebyl si jistý, jestli se mu líbí, jak se na něho dívá, nicméně on na ni hleděl s potěšením, a tak byl připravený jí odpustit opravdu hodně. Ženy, které znal, zřídkakdy řekly něco chytrého, zvlášť ty atraktivní. Předpokládal, že se učí usmívat, přikyvovat a poslouchat a všechno řečnění nechávají na mužích. V zásadě s tímto uspořádáním souhlasil, ale chytrost Westově sestře slušela a také jiné věci na ní podněcovaly jeho zvědavost. Tlustá a trucovitá tedy rozhodně nebyla. A ohledně té vulgarity, inu, hezcí lidé přece nikdy nebývají vulgární, ne? Jenom… nekonvenční. Docházel k názoru, že odpoledne, jak řekla, by nemuselo být úplně ztracené.

West zamířil ke dveřím. „Musím vás dva nechat, abyste ze sebe navzájem mohli dělat hlupáky. Čeká mě lord maršál Burr. Neudělej nic, co bych neudělal já, ano?" Zřejmě to mělo být určeno Jezalovi, nicméně se obracel na sestru.

„To povoluje v podstatě všechno," podotkla a podívala se na Jezala. Ten sám sebe překvapil, protože se začervenal jako holka, zakašlal a sklopil zrak.

West vyvrátil oči. „Smilování,“ utrousil a dveře se za ním zavřely.

„Nedal byste si něco k pití?“ zeptala se Ardee a už nalévala víno do sklenice. Sám s krásnou mladou ženou. Pro Jezala to byla stěží nová zkušenost, nicméně mu jaksi scházelo obvyklé sebevědomí.

„Ano, děkuji, jste laskavá.“ Ano, pití, to mu uklidní nervy. Podala mu sklenici a také si nalila. Nemyslel si, že by mladá dáma měla pít v tak časnou hodinu, ale nemělo smysl něco říkat. Koneckonců to nebyla jeho sestra.

„Povězte, kapitáne, jak dobře mého bratra znáte?“

„Je můj nadřízený důstojník a šermujeme spolu.“ Mozek mu zase začínal fungovat. „To už ale přece víte.“

Usmála se. „Samozřejmě, jenže moje gardedáma tvrdí, že i mladému muži by měl být dopřán podíl na konverzaci.“

Jezal při polykání ošklivě zakašlal a poprskal si uniformu. „Jémine,“ vydechl.

„Podržte mi to.“ Podala mu skleničku a on ji bez přemýšlení převzal, takže neměl volnou ruku, a když mu začala oťukávat prsa bílým kapesníčkem, těžko mohl něco namítat, třebaže mu to připadalo poněkud troufalé. Vlastně by asi byl něco namítal, kdyby nebyla tak zatraceně pěkná. Napadlo ho, zda si uvědomuje, jaký výhled mu poskytuje do živůtku, ale to si přece uvědomovat nemohla, ne? Prostě tu byla nová, nebyla zvyklá na dvorské způsoby, bezelstné chování venkovské dívky a tak dále… výhled to byl nicméně hezký, to se nedalo popřít.

„Už je to lepší,“ ohlásila, třebaže oťukávání kapesníčkem nepřineslo žádnou změnu. Alespoň ne na jeho uniformě. Vzala si od něj skleničky, tu svou do sebe zkušeně obrátila a obě postavila na stůl. „Můžeme jít?“

„Ano… samozřejmě. Aha,“ a nabídl jí rámě.

Vedla ho chodbou a dolů ze schodů a cestou nezavřela ústa. Byla to záplava konverzačních ran, a jak major West předtím poznamenal, Jezalova obrana nestála za nic. Cestou přes Náměstí maršálů její výpady zoufale odrážel, ale stěží dokázal pronést kloudné slovo. Jako by tady celá léta žila Ardee a Jezal byl trdlo z provincií.

„Válečné síně jsou tamhle?“ Ukázala na vysokou zeď oddělující velitelství armád Spojeného království od zbytku Agriontu.

„Ano, jsou. Tam mají kanceláře lordi maršálové a tak. A jsou tam kasárna a zbrojnice a ehm…“ Odmlčel se. Nic dalšího ho nenapadlo, ale Ardee mu přispěchala na pomoc.

„Takže bratr musí být někde tam. Zřejmě bude docela slavný voják. První v průlomu u Ulriochu a tak dále.“

„No ano, majora Westa si tady všichni váží…“

„Ale umí být pořádně protivný, viďte? Hrozně rád je záhadný a ustaraný.“ Zasněně se pousmála a zamyšleně si mnula bradu, stejně jako to dělával její bratr. Napodobila ho dokonale, a Jezal se musel smát. Najednou začal uvažovat, jestli by měla být tak blízko a držet ho za ruku tak důvěrně. Ne že by něco namítal, pochopitelně. Právě naopak, ale lidé se dívali.

„Ardee –“ začal.

„A tohle musí být Královská cesta.“

„Ehm, ano, Ardee –“

Prohlížela si nádhernou sochu Haroda Velikého, jenž upíral přísný pohled někam za ně. „Harod Veliký?“ zeptala se.

„Ehm, ano. Za doby temna, než vzniklo Spojené království, bojoval za sjednocení Tří království. Byl prvním velekrálem.“ Pitomče, nadával si Jezal v duchu, to ona už ví, každý to ví. „Ardee, myslím, že váš bratr by ne –“

„A tohle je první z mágů Bayaz?“

„Ano, byl to Harodův nejvěrnější rádce. Ardee –“

„Je pravda, že mu stále drží křeslo v uzavřené radě?“

To Jezala zaskočilo. „Slyšel jsem, že je tam prázdné křeslo, ale nevěděl jsem, že –“

„Všichni vypadají tak vážně, že?“

„Ehm… Asi to byla vážná doba,“ poznamenal a chabě se pousmál.

Na velkém, zpěněném koni se ulicí hnal rytíř herold a sluneční světlo se odráželo na zlatých křídlech, která měl na přilbě. Sekretáři mu prchali z cesty a Jezal se jemně pokusil odvést Ardee stranou. K jeho zděšení se odmítla hnout. Kůň proběhl jen kousek od ní, dost blízko, aby zvířený vzduch hodil její vlasy Jezalovi do obličeje. Vzrušeně se k němu obrátila, skutečnost, že tak tak unikla těžkému zranění, na ni očividně neudělala větší dojem.

„Rytíř herold?“ zeptala se, znovu se do Jezala zavěsila a odváděla ho Královskou cestou.

„Ano,“ vyjekl Jezal a zoufale se snažil ovládnout hlas. „Rytířům heroldům jsou svěřovány důležité úkoly. Nosí zprávy od krále do všech koutů Spojeného království.“ Srdce se mu zpomalilo. „Dokonce i přes Kruhové moře do Anglandu, Dagosky a Westportu. Jsou pověřeni mluvit královým hlasem, a tak mají zakázáno hovořit, pokud to není v královských záležitostech.“

„Fedor dan Haden byl na člunu, na kterém jsem připlula. Je rytíř herold. A mluvili jsme celé hodiny.“ Jezal se neúspěšně pokusil skrýt překvapení. „Mluvili jsme o Adově, o Království, o jeho rodině. Vlastně se zmínil i o vás.“ Jezalovi se opět nepodařil nonšalantní výraz. „Ve spojitosti s příští soutěží.“ Naklonila se k němu blíž. „Zastával názor, že vás Bremer dan Gorst rozseká na kusy.“

Jezal přiškrceně zakašlal, ale bránil se dobře. „Naneštěstí si to myslí kdekdo.“

„Vy ovšem ne, doufám?“

„Ehm…“

Zastavila se, vzala ho za ruku a hluboce se mu zadívala do očí. „Jsem si jistá, že zvítězíte, ať lidi říkají cokoliv. Bratr vás velice chválí, a on je na chválu skoupý.“

„Ehm…“ mumlal Jezal. Prsty ho příjemně svrběly. Oči měla velké a temné a on nenacházel slov. Měla ve zvyku hryzat se do rtu, z čehož se mu pletly myšlenky. Hezkého, plného rtu. Nevadilo by mu trochu si také zahryzat. „No, děkuju.“ Připitoměle se zašklebil.

„Aha, a tady je park,“ řekla Ardee a otočila se, aby mohla obdivovat zeleň. „Je krásnější, než jsem si představovala.“

„Ehm… ano.“

„Je skvělé být v srdci dění. Většinu života jsem strávila na okraji. Tady se jistě rozhoduje o důležitých věcech a je tu spousta důležitých lidí.“ Rukou sledovala listy vrby u cesty. „Collem se bál, že by na Severu mohla vypuknout válka. Bál se o mé bezpečí. Myslím, že proto chtěl, abych přijela. Myslím, že si dělá zbytečné starosti. Co myslíte, kapitáne Luthare?“

Co se politické situace týče, ještě před několika hodinami žil v požehnané nevědomosti, ale to by jako odpověď neprošlo. „Inu,“ začal a snažil se rozpomenout na jméno. Ke své úlevě uspěl. „Tomu Bethodovi by menší výprask prospěl.“

„Prý má pod praporem dvacet tisíc Seveřanů.“ Naklonila se k němu. „Barbarů,“ zamumlala. „Divochů,“ zašeptala. „Slyšela jsem, že zajatce zaživa stahuje z kůže.“

Jezal to nepovažoval právě za vhodné téma hovoru pro mladou dámu. „Ardee…“ začal.

„Ale muži jako vy a bratr nás jistě ochrání, my ženy se nemusíme ničeho bát.“ Obrátila se a vydala se po chodníku. Jezal musel zrychlit, aby ji dohonil.

„A toto je tvůrcův dům?“ Ardee ukázala na ponurou věž.

„No ano, je.“

„A to dovnitř nikdo nechodí?“

„Nikdo. Alespoň ne za mého života. Most je za zamčenými dveřmi.“ Zamračil se na vysokou věž. Najednou mu připadalo zvláštní, že o tom nikdy nepřemýšlel. Žil v Agriontu a věž tu byla odjakživa. Člověk si na ni prostě zvykl. „Myslím, že je to tam uzavřené.“

„Uzavřené?“ Ardee přistoupila velice blízko. Jezal se nervózně rozhlédl kolem sebe, ale nikdo se nedíval. „Není zvláštní, že tam nikdo nechodí? Není to záhada?“ Téměř cítil její dech na krku. „Chci říct, proč prostě nevyrazit vrata?“

Jezal se nemohl soustředit, když byla tak blízko. Napadlo ho, a bylo to děsivé i vzrušující zároveň, jestli s ním snad neflirtuje. Ne, samozřejmě že ne! Prostě jenom není zvyklá na město. Bezelstné způsoby venkovské dívky… ale byla opravdu *hodně* blízko. Kdyby jen byla o trochu méně přitažlivá nebo sebevědomá. Kdyby jen byla o trochu méně… Westova sestra.

Zakašlal a ohlédl se po chodníku, marně doufaje v nějaké vyrušení. Přicházelo několik lidí, ale on nikoho z nich neznal, jenom… Kouzlo Ardee najednou zmizelo a Jezala zamrazilo. Kulhal k nim shrbený muž, příliš oblečený na tak slunný den, a opíral se při chůzi o hůl. Při každém kroku sebou trhl a rychlejší chodci se mu zeširoka vyhýbali. Jezal se pokusil odvést Ardee, než je hrbáč uvidí, ale ona se mu půvabně vzepřela a zamířila přímo k šourajícímu se inkvizitorovi.

Když se přiblížili, Glokta prudce zvedl hlavu a oči se mu zaleskly poznáním. Teď už se mu nevyhnou.

„Vida, kapitán Luthar,“ pronesl Glokta přívětivě, přišoural se blíž a potřásl mu rukou. „Jaké potěšení! Divím se, že vás Varuz pustil tak brzy. K stáru musí měknout.“

„Lord maršál je stále velice náročný," odsekl Jezal.

„Doufám, že vás mí praktikalové onehdy večer příliš neobtěžovali." Inkvizitor smutně potřásl hlavou. „Nemají vychování. Vůbec žádné vychování. Ale v tom, co dělají, jsou vážně nejlepší! Přísahám, že král nemá dva cennější služebníky."

„Asi všichni sloužíme králi svým způsobem." V Jezalově hlase zaznělo silnější nepřátelství, než zamýšlel.

Pokud se to Glokty dotklo, nedal to na sobě znát. „Správně. Myslím, že neznám vaši přítelkyni."

„Ne. Tohle je –"

„Vlastně jsme se už setkali," řekla Ardee k Jezalovu značnému překvapení a napřáhla ruku. „Ardee Westová."

Glokta zvedl obočí. „Ne!" Toporně se sklonil, aby jí mohl políbit ruku. Jezal si všiml, jak má zkřivené rty, když se narovnával, nicméně úsměv se mu brzy vrátil. „Sestra Collema Westa! Ale to ses opravdu velice změnila."

„K lepšímu, doufám." Zasmála se. Jezal se cítil strašně nepříjemně.

„Inu – ano," přiznal Glokta.

„Ty ses také změnil, Sande." Ardee se náhle zatvářila smutně. „Všichni jsme si dělali veliké starosti. Doufali jsme, že se v pořádku vrátíš." Gloktovi zacukal obličej. „A když jsme se doslechli, že jsi byl zraněný… jak se ti daří?"

Inkvizitor se podíval na Jezala, oči chladné jako pomalá smrt. Jezal sklopil zrak a dech v hrdle se mu zadrhl. Přece se toho mrzáka neměl proč bát, ne? Přesto si přál, aby byl právě na cvičišti. Glokta zíral na Ardee a levé oko mu slabě cukalo. Ona jeho pohled opětovala a tvářila se starostlivě.

„Jsem v pořádku. Nakolik se dá čekat." Zatvářil se podivně a Jezal se cítil bídněji než předtím. „Díky za optání. Opravdu. Nikdo se neptá."

Nastalo nepříjemné ticho. Inkvizitor si protáhl krk a slyšitelně to křuplo. „Ach!" vyhrkl. „A je to. Bylo mi potěšením tě opět vidět, i kapitána Luthara, ale povinnost volá." Poctil je dalším nechutným úsměvem a odkulhal.

Ardee se za ním mračila. „Je to tak smutné," vydechla.

„Co?" zeptal se Jezal užasle. Vzpomínal na toho velkého bílého parchanta s růžovýma očima. Na vězně s pytlem přes hlavu.

Všichni sloužíme králi svým způsobem. Správně. Mimoděk se zachvěl.

„Bývali si s bratrem hodně blízcí. Jedno léto strávil u nás. Naše rodina byla tak hrdá, že je u nás, až to bylo trapné. Každý den s bratrem šermovali a on vždycky vyhrál. Jeho pohyby stály za vidění. Sand dan Glokta. Byl nejjasnější hvězdou na obloze.“ Znovu předvedla ten vědoucí úsměv. „A tou teď jste vy, jak jsem slyšela.“

„Ehm…“ řekl Jezal a nebyl si jistý, jestli ho chválí, nebo si z něj utahuje. Nemohl se zbavit pocitu, že dnes prohrál dvakrát, a to s oběma sourozenci.

A porážka od sestry byla jaksi horší.

Ranní rituál

Byl jasný letní den a park byl plný pestrobarevně oděných hýřilů. Plukovník Glokta směle kráčel na nějakou důležitou schůzku a lidé se mu klaněli a uctivě mu uhýbali z cesty. Většinu ignoroval, důležitější poctil zářivým úsměvem. Těch pár šťastných jeho úsměv opětovalo, potěšeno, že si jich povšiml.

„Asi všichni sloužíme králi svým způsobem," zakňoural kapitán Luthar a sáhl po meči, ale Glokta na něj byl příliš rychlý. Jeho čepel se pohnula rychle jako blesk a tomu nafoukanému idiotovi skončila v krku.

Krev stříkla Ardee Westové na tvář a ona nadšeně zatleskala a dívala se na Gloktu zářícíma očima.

Luthar byl viditelně překvapen svým zabitím. „Cha. Správně," prohlásil Glokta s úsměvem. Kapitán padl na břicho a z probodnutého krku mu prýštila krev. Dav nadšeně řval a Glokta se milostivě uklonil. Jásot se zdvojnásobil.

„Ach, plukovníku, to byste neměl," zamumlala Ardee, když jí Glokta slízl krev z tváře.

„Neměl co?" zavrčel, zvrátil ji dozadu a zuřivě ji líbal. Dav šílel. Když skončil s líbáním, Ardee zalapala po dechu a obdivně k němu vzhlížela těma svýma velkýma, tmavýma očima, rty mírně rozevřené.

„Chse vás vihet achiekho," řekla s přívětivým úsměvem.

„Cože?" Dav se odmlčel, mor na něj, a levá polovina těla mu strnula.

Ardee se zlehka dotkla jeho tváře. „Achiekho!" křikla.

* * *

Ozvalo se zabušení na dveře. Glokta otevřel oči.

Kde to jsem? Kdo jsem?

Ach ne.

Ach ano. Okamžitě si uvědomil, že spal špatně, pod přikrývkou byl celý zkroucený, tvář vmáčknutou do polštáře. Celou levou polovinu těla měl zmrtvělou.

Bušení zesílilo. „Achiekho!“ volal z druhé strany dveří Frost.

Glokta se pokusil zvednout hlavu z polštáře a krkem mu projela bolest. *Ach, nic nevybudí myšlení tak jako první křeč dne.* „Ano!“ zachraptěl. „Dej mi minutku, zatraceně!“

Albín oddusal chodbou. Glokta se chvíli nehýbal, pak opatrně pohnul rukou, velice pomalu, námahou supěl, a snažil se přetočit na záda. Zaťal pěst, jak v levé noze začalo mravenčení. *Kdyby jen ta zatracená noha zůstala zmrtvělá.* Bolest však přicházela rychle. A také ucítil nepříjemný pach. *Hrome. Zase jsem se podělal.*

„Barname!“ zařval Glokta a čekal, funěl a levá strana ho bolela. *Kde je ten starý idiot?* „Barname!“ zavřískl z plných plic.

„Jste v pořádku, pane?“ ozval se sluha za dveřmi.

V pořádku? V pořádku, ty hlupáku? Kdy si myslíš, že jsem byl naposledy v pořádku? „Ne, zatraceně! Znečistil jsem postel!“

„Ohřál jsem vodu na lázeň, pane. Dokážete vstát?“

Už jednou musel Frost vyrazit dveře. *Možná bych je měl nechat přes noc otevřené, ale jak bych pak mohl spát?* „Myslím, že to zvládnu,“ zasyčel Glokta, jazyk přitisknutý na prázdné dásně, a ruce se mu třásly, když se zvedal z postele a sedal si do křesla.

Jeho groteskní noha bez prstů sebou cukala, stále ji neovládal. Zamračil se na ni s horkou nenávistí. *Poděłaná zkurvená noha. Odporný kus masa k ničemu. Proč mi ji prostě neuřízli? Proč to neudělám já?* Ale věděl proč. Když měl nohu, mohl předstírat, že je alespoň napůl člověk. Bouchl se do stehna a okamžitě toho zalitoval. *Blbost. Blbost.* Bolest se mu plížila po zádech a stále sílila. *No tak, no tak, nech toho.* Začal si třít vyzáblé svaly. *Musíme spolu vydržet, tak proč mě mučíš?*

„Můžu jít dál, pane?“ Glokta nakrčil nos nad tím smradem okolo, popadl hůl a pomaloučku se zvedl. Kulhal přes místnost a v půlce málem uklouzl, ale s prudkým trhnutím se vzpamatoval. Otočil klíčem v zámku, opřel se o zeď, aby neupadl, a otevřel dveře.

Za nimi stál Barnam, ruce natažené, připravený ho chytit. *Taková ostuda. Když si pomyslím, že já, Sand dan Glokta, největší šermíř, jakého Království kdy mělo, se musím nechat nosit do vany starcem, abych ze sebe mohl smýt výkaly. Všichni ti hlupáci, které jsem porazil, se musí smát nahlas, jestli si mě ještě pamatují. Já bych se také smál, kdyby to tolik nebolelo.* Přesto položil ruku Barnamovi kolem ramen bez námitek. *K čemu by to nakonec bylo? Klidně si to můžu ulehčit. Co nejvíc.*

Zhluboka se nadechl. „Opatrně, noha se mi ještě neprobudila." Kulhali a klopýtali chodbou příliš úzkou pro oba. Koupelna byla snad míli daleko. *Nebo víc. Radši bych ušel sto mil takový jako kdysi, než se belhal do koupelny v tomhle stavu. Ale to je smůla, co? Nemůžete se vrátit. Nikdy.*

Pára byla na vlhkém těle příjemná. Barnam ho přidržel v podpaždí a on pomalu zvedl pravou nohu a opatrně ji namočil. *Hrome, to je horké.* Starý sluha mu pomohl zvednout druhou nohu, držel ho a jako dítě spouštěl, až byl Glokta po krk ve vodě.

„Áááá." Glokta se pousmál. „Horká jako tvůrcova výheň, Barname, právě jak to mám rád." Horko pronikalo do nohy a bolest ustupovala. *Ne úplně. Nikdy nepřejde úplně. Ale je to lepší. Mnohem lepší.* Glokta už se začínal cítit na to, aby čelil dalšímu dni. *Musíte se naučit milovat v životě maličkosti, jako je horká koupel. Musíte milovat maličkosti, když nemáte nic jiného.*

* * *

Dole v malé jídelně na něj čekal praktikal Frost. Seděl na nízké židli u zdi. Glokta se posadil na druhou židli a ucítil závan horké ovesné kaše, z níž trčela dřevěná lžíce, aniž by se dotýkala misky. Zakručelo mu v žaludku a začal slintat. *Vlastně to jsou všechno příznaky silné nevolnosti.*

„Hurá!" vykřikl Glokta. „Zase ovesná kaše!" Podíval se na nehybného praktikala. „Kaše a med, lepší než jed, všechno je lepší s medem v kaši!"

Růžové oči ani nemrkly.

„To je říkanka pro děti. Matka mi ji zpívávala. Ale nikdy mě nedonutila jíst tuhle břečku. A teď," zalovil lžící, „se jí nemůžu nabažit."

Frost civěl.

„Je zdravá," dodal Glokta a nacpal si do úst lžíci sladké kaše a nabral další, „vynikající," polkl ještě trochu, „a tohle je skutečná výhra," u dalšího sousta se začal dávit, „není třeba kousat." Odstrčil téměř plnou misku a lžíci hodil za ní. „Hmm," zabroukal. „Dobrá snídaně znamená dobrý den, nemyslíš?"

Bylo to jako zírat na obílenou zeď, ale beze všech těch pocitů.

„Takže se mnou chce arcilektor zase mluvit, ano?"

Albín kývl.

„A co by mohl náš proslulý vůdce chtít od lidí jako my?"

Pokrčení ramen.

„Hmm." Glokta si olízl zbytky kaše z prázdných dásní. „Připadal ti alespoň v dobrém rozmaru?"

Další pokrčení ramen.

„Tak pojď, praktikale Froste, a neříkej mi všechno naráz, nestačím to strávit."

Ticho. Vstoupil Barnam a odnesl misku. „Chcete ještě něco, pane?"

„Rozhodně. Kus středně propečeného masa a jablko." Ohlédl se na praktikala Frosta. „Jako kluk jsem jablka miloval."

Kolikrát jsem tenhle vtip řekl? Frost ho lhostejně sledoval a nijak nereagoval. Glokta se obrátil k Barnamovi, a ten se unaveně usmál.

„No dobře," povzdechl si Glokta. „Člověk musí doufat, ne?"

„Zajisté, pane," zamumlal sluha cestou ke dveřím.

Opravdu?

* * *

Kancelář arcilektora byla v posledním poschodí Domu otázek, což byla dlouhá cesta nahoru. Horší bylo, že na chodbách bylo plno lidí. Praktikalové, písaři, inkvizitoři, všichni pobíhali sem a tam jako mravenci po mraveništi. Kdykoliv je Glokta zahlédl, kulhal rychleji, usmíval se a zvedal hlavu. Kdykoliv si myslel, že je sám, zastavoval se, supěl, potil se a klel a třením vracel do nohy krevní oběh.

Proč to musí být tak vysoko? ptal se sám sebe, jak se tak šoural tmavými chodbami a po schodech. Než dorazil do předpokoje, byl vyčerpaný, ztěžka dýchal a levá ruka ho bolela od hole.

Arcilektorův sekretář si ho podezíravě prohlížel zpoza stolu zabírajícího polovinu pokoje. Bylo tu pár židlí pro lidi, které čekání znervózňovalo, a u dvoukřídlých dveří do pracovny stáli dva obrovští praktikalové, nehybní a zachmuření, až vypadali jako součást nábytku.

„Máte schůzku?“ ptal se sekretář pronikavým hlasem. *Vždyť víš, kdo jsem, ty arogantní parchante.*

„Ovšem,“ štěkl Glokta, „nebo myslíš, že jsem kulhal až sem nahoru, abych mohl obdivovat tvůj stůl?“

Sekretář se na něj koukal svrchu. Byl to bledý, pohledný mladík se žlutými vlasy. *Nafoukaný pátý syn nějakého menšího šlechtice s příliš aktivním ledvím, a on si myslí, že ke mně může být blahosklonný?* „A jmenujete se?“ zeptal se opovržlivě.

Gloktovi došla trpělivost už cestou do schodů. Praštil holí o stůl, až sekretář málem vyskočil ze židle. „Jsi snad nějaký podělaný idiot? Kolik chromých inkvizitorů tady máte?“

„Ehm…“ Sekretář se nervózně šklebil.

„Ehm? Ehm? To je nějaké číslo? Mluv!“

„No já –“

„Jsem Glokta, kreténe! Inkvizitor Glokta!“

„Ano, pane, já –“

„Zvedni ten svůj tlustý zadek, hňupe! Nenechávej mě čekat!“ Sekretář vyskočil, přeběhl ke dveřím, otevřel je a uctivě ustoupil stranou. „To už je lepší,“ zavrčel Glokta a šoural se za ním. Cestou kolem si prohlédl praktikaly. Byl si téměř jistý, že jeden z nich se usmívá.

Místnost se od jeho poslední návštěvy před šesti lety příliš nezměnila. Byla obrovská, kulatá, s klenutým stropem s vyřezávanými chrliči a obrovským oknem poskytujícím nádherný výhled přes věže univerzity na velkou část vnější hradby Agriontu a tvůrcův dům za ní.

Komnata byla lemovaná policemi a skříněmi plnými svazků a papírů. Z bílých zdí shlíželo několik ztmavlých obrazů včetně velkého portrétu současného krále Spojeného království jako mladého muže, působícího moudře a vážně. *Bezpochyby ho namalovali, než se z něj stal senilní šašek. V dnešní době obvykle*

působí míň autoritativně a víc jako slintající kretén. Uprostřed místnosti stál těžký kulatý stůl, na jehož desce byla vyvedená velmi podrobná mapa Království. Každé město, ve kterém byl umístěn oddíl inkvizice, bylo označeno drahokamem, a uprostřed se zvedala maličká stříbrná replika Adovy.

Arcilektor seděl ve starém vysokém křesle za stolem, zabraný do hovoru s jiným mužem, vyzáblým, plešatějícím, kysele se tvářícím dědkem v tmavých šatech. Když se k nim Glokta přišoural, Sult zazářil a druhý muž se tvářil stále stejně.

„Inkvizitore Glokto, jak jsem rád, že jste se k nám mohl připojit. Znáte představeného generála Hallecka?“

„Neměl jsem to potěšení,“ řekl Glokta. *Ne že by vypadal na nějaké potěšení.* Starý byrokrat vstal a potřásl Gloktovi bez nadšení rukou.

„A toto je jeden z mých inkvizitorů, Sand dan Glokta.“

„No ano,“ zamumlal Halleck. „Býval jste, tuším, v armádě. Jednou jsem vás viděl šermovat.“

Glokta si poklepal holí na nohu. „To nemohlo být v poslední době.“

„Ne.“ Ticho.

„Představený generál nejspíš brzy obdrží nejvýznamnější povýšení,“ řekl Sult. „Do křesla samotné uzavřené rady.“ *Uzavřená rada? Vážně? Opravdu významné postavení.*

Halleckovi to zřejmě velkou radost nedělalo. „Budu to považovat za platné, až bude potěšením Jeho Veličenstva mě přizvat,“ štěkl, „a ne předtím.“

Sult se hladce přenesl přes kamenitou půdu. „Rada určitě cítí, že jste jediný kandidát, který stojí za doporučení, když teď nelze uvažovat o Seppovi dan Teufel.“ *Náš starý přítel Teufel? Už o něm nelze uvažovat v jaké souvislosti?*

Halleck se zamračil a potřásl hlavou. „Teufel. Pracoval jsem s ním deset let. Neměl jsem ho rád,“ *ani nikoho jiného, podle toho jak se tváříš,* „ale nikdy bych si nemyslel, že je zrádce.“

Sult smutně vrtěl hlavou. „Všechny nás to sebralo, ale tady je jeho přiznání černé na bílém.“ Se zarmouceným výrazem zvedl složený papír. „Obávám se, že kořeny korupce sahají hodně hluboko. Kdo to může vědět lépe než já, který mám za úkol zahradu vyplít?“

„Ano, ano,“ mručel Halleck a přikyvoval. „Zasloužíte si za to dík. Vy také, inkvizitore.“

„Ale ne, já ne,“ bránil se pokorně Glokta. Všichni tři se po sobě dívali s předstíranou vzájemnou úctou.

Halleck odstrčil židli. „No, daně se nevyberou samy. Musím se vrátit do práce.“

„Užijte si posledních pár dní v práci,“ řekl Sult. „Dávám vám slovo, že pro vás král brzy pošle.“

Halleck se nepatrně pousmál a škrobeně kývl a byl pryč. Sekretář ho odvedl a zavřel dveře. Rozhostilo se ticho. *Ale ať se propadnu, jestli ho poruším první.*

„Asi si říkáš, co to má všechno znamenat, že, Glokto?“

„Něco v tom smyslu mě napadlo, Eminence.“

„To se vsadím.“ Sult se zvedl a zamířil k oknu, ruce v bílých rukavicích sepjaté za zády. „Svět se mění, Glokto, svět se mění. Starý řád se hroutí. Věrnost, povinnost, hrdost, čest. Tyto pojmy vyšly z módy. A co je nahradilo?“ Ohlédl se přes rameno s ohrnutým rtem. „Hamižnost. Novou silou v zemi se stali obchodníci. Bankéři, kramáři, kupčíci. Malí lidé s malým rozhledem a malými ambicemi. Lidé, kteří jsou věrní jen sami sobě, kteří mají povinnosti jen k vlastním měšcům, kteří jsou hrdí jen na to, že se jim podařilo někoho podvést, jejichž jediná čest se zvažuje stříbrnými mincemi.“ *Bylo by asi zbytečné se ptát, jaký je tvůj názor na kupeckou třídu.*

Sult se chvíli mračil z okna, pak se otočil do místnosti. „Teď se zdá, že syn kohokoliv může získat vzdělání a obchod a zbohatnout. Kupecké cechy: obchodníci s plátnem, kořenáři a jim podobní získávají bohatství a vliv. Povýšení kmáni, hrající si na něco, co nejsou, diktují těm, kdo jsou jim přirozeně nadřazení. Tlusté, chamtivé prsty natahují po provázcích moci. Už se to skoro nedá snést.“ Otřásl se a začal přecházet po místnosti.

„Budu s tebou mluvit upřímně, inkvizitore.“ Arcilektor půvabně mávl rukou, jako by upřímnost byla darem k nezaplacení. „Království ještě nikdy nevypadalo mocnější, neovládalo větší území, ale pod tou fasádou jsme slabí. Není tajemstvím, že král se už nedokáže sám rozhodovat. Korunní princ Ladisla je floutek obklopený patolízaly a hlupáky, který se stará jen o hazard a šaty. Princ Raynault se k vládnutí hodí mnohem lépe, jenomže je pouze mladší bratr. Uzavřená rada, jejímž úkolem je řídit toto prosakující

plavidlo, je plná podvodníků a intrikánů. Někteří členové jsou možná věrní, jiní rozhodně nejsou, nicméně každý se snaží přetáhnout krále na svou stranu.“ *Jaká hrůza, když by ho zřejmě měli všichni tahat tvým směrem, že?*

„Království je zavaleno nepřáteli, nebezpečí číhá za hranicemi i uvnitř. Gurchul má nového a činorodého císaře, který chystá zemi na další válku. Severané jsou také po zuby ozbrojení a číhají na hranicích Anglandu. A otevřená rada šlechticů se dožaduje starých práv, zatímco na vesnicích volají rolníci po nových.“ Zhluboka si povzdechl. „Ano, starý řád se hroutí a nikdo nemá odvahu ani žaludek, aby ho podpořil.“

Sult se odmlčel a zadíval se na jeden portrét. Byl na němž robustní plešoun celý v bílém. Glokta ho poznal. *Zoller, největší z arcilektorů. Neúnavný šampión inkvizice, hrdina pro mučitele, metla na zrádce.* Zlobně se mračil ze zdi, jako by dokázal i po smrti spálit zrádce pouhým pohledem.

„Zoller,“ zavrčel Sult. „Za jeho časů to bylo jiné, to ti povídám. Žádní fňukající rolníci, žádní podvádějící kupci. Když někdo zapomněl, kde je jeho místo, připomněli mu to žhavým železem, a každý soudce, který se opovážil si kvůli tomu stěžovat, zmizel beze stopy. Inkvizice byla ušlechtilá instituce tvořená nejlepšími a nejchytřejšími muži. Sloužit svému králi a vykořeňovat zrádce bylo její jediné přání i odměna.“ *Ano, bylo to tenkrát úžasné.*

Arcilektor se zase posadil a předklonil se. „A nyní si u nás můžou třetí synové zchudlých šlechticů namastit kapsy úplatky a kriminálníci mohou ukájet svou vášeň pro mučení. Náš vliv na krále byl nahlodán, rozpočet nám neustále snižují. Kdysi se nás báli a vážili si nás, Glokto, ale dnes…“ *Jsme jenom podvodníci.* Sult se zamračil. „No, přinejmenším náš vliv klesá. Všude bují intriky a zrada a já se obávám, že inkvizice už na svůj úkol nestačí. Mnoha představeným se už nedá věřit. Nerespektují zájmy krále a státu, jenom své vlastní.“ *Představeným že se nedá věřit? Já snad omdlím.* Sult se mračil stále víc. „A teď zemřel Feekt.“

Glokta vzhlédl. *To je tedy novinka.* „Lord kancléř?“

„Zítra ráno to vejde ve známost. Zesnul náhle před několika dny, když jsi měl právě plné ruce práce s přítelem Rewsem. Ohledně jeho smrti je ještě stále pár otázek, nicméně mu bylo skoro devadesát. Div je spíš to, že přežil tak dlouho. Zlatý kancléř, tak mu říkali, největší politik své doby. Už tesají jeho podobu do

kamene, socha bude stát na Královské cestě.“ Sult si odfrkl. „Největší dar, v jaký kdokoliv z nás může doufat.“

Přimhouřil oči do modrých škvírek. „Pokud máš nějaké dětinské představy, že Království vládne král nebo ti užvanění hlupáci s modrou krví v otevřené radě, tak na ně můžeš rovnou zapomenout. Moc leží v uzavřené radě. A teď, co král churaví, víc než kdy jindy. Dvanáct mužů ve dvanácti velkých, nepohodlných křeslech, já mezi nimi. Dvanáct mužů se zcela odlišnými představami, a dvacet let, ve válce i v míru, nás Feekt udržoval v rovnováze. Inkvizici štval proti soudcům, bankéře proti vojákům. On byl osou, kolem níž se království otáčelo, základy, na nichž spočívalo, a jeho smrt zanechala díru. Všechny možné díry, a lidé se budou moci přetrhnout, aby je vyplnili. Mám pocit, že ten ufňukaný osel Marovia, ten nejvyšší soudce s krvácejícím srdcem, ten samozvaný šampión obyčejných lidí, bude v té řadě stát první. Je to nestabilní a nebezpečná situace.“ Zaťal ruce v pěst. „Musíme zajistit, aby jí nevyužili nesprávní lidé.“

Glokta kývl. *Myslím, že jsem tě pochopil, arcilektore. Musíme zajistit, že toho využijeme my a už nikdo jiný.*

„Není třeba říkat, že post lorda kancléře je jeden z nejvlivnějších v říši. Vybírání daní, státní pokladna, královské doly, to vše měl na starosti. Peníze, Glokto, peníze. A peníze znamenají moc, to ti nemusím vykládat. Nový kancléř bude jmenován zítra. Předním kandidátem byl náš bývalý správce mincoven Sepp dan Teufel.“ *Chápu. Něco mi říká, že se o něm už neuvažuje.*

Sult ohrnul ret. „Teufel byl těsně spjat s kupeckými cechy a zvláště s obchodníky s plátnem.“ Teď už se vyloženě mračil. „Navíc byl společníkem nejvyššího soudce Marovii.“ *No tohle, to se opravdu nehodí.* „Představený generál Halleck je dle mého názoru mnohem lepší volba.“

Glokta se ohlédl ke dveřím. „On? Lord kancléř?“

Sult s úsměvem vstal a přistoupil ke skříni ve zdi. „Nikdo jiný opravdu není. Jeho všichni nenávidí a on nenávidí každého kromě mě. Navíc je paličatý konzervativec, který nesnáší kupeckou třídu a vše, co představuje.“ Otevřel skříň a vyndal dvě skleničky a zdobenou karafu. „I když není zrovna přátelský, bude se mnou alespoň souhlasit a bude velice nepřátelský ke všem ostatním. Vhodnějšího kandidáta si neumím představit.“

Glokta kývl. „Vypadá poctivě.“ *Ale ne tak poctivě, abych si od něj nechal pomoct do vany. A co ty, Eminence?*

„Ano,“ přitakal Sult, „bude pro nás velice cenný.“ Nalil do sklenic rudé víno. „A k tomu všemu se mi podařilo zajistit vhodného správce mincoven. Slyšel jsem, že obchodníci s plátnem jsou vzteky bez sebe. Marovia také není právě nadšený, lump jeden.“ Zasmál se. „Samé dobré zprávy, a poděkovat za to můžeme tobě.“ Napřáhl ruku se skleničkou.

Jed? Pomalá smrt s křečemi a zvracením na arcilektorovu krásnou mozaiku na podlaze? Nebo se prostě zhroutím na stůl? Nemohl dělat nic jiného než si sklenici vzít a napít se. Víno neznal, ale bylo velmi dobré. *Nejspíš pochází odněkud zdaleka, kde je krásně. Jestli tu zemřu, alespoň se nebudu muset vracet celou cestu dolů.* Ale arcilektor pil také, samý úsměv a přívětivost. *Takže se zřejmě dožiju večera.*

„Ano, udělali jsme první krok. Nastaly opravdu nebezpečné časy, avšak nebezpečí a příležitost často kráčejí ruku v ruce.“ Glokta měl v zádech zvláštní pocit. *Je to strach, nebo ctižádost, nebo obojí?* „Potřebuji někoho, kdo mi pomůže dát věci zase do pořádku. Někoho, kdo se nebojí představených, kupců ani uzavřené rady. Někoho, kdo je schopen jednat rafinovaně, diskrétně a bez slitování. Někoho, jehož věrnost Království je nezpochybnitelná, ale kdo přitom nemá žádné přátele ve vládě.“ *Někoho, koho všichni nenávidí? Někoho, kdo může padnout, když se věci zvrtnou? Někoho, kdo bude mít na pohřbu nanejvýš hrstku truchlících?*

„Potřebuji eximovaného inkvizitora, Glokto, který bude jednat mimo dosah představených, nicméně s mou plnou podporou. Někoho, kdo se bude zodpovídat pouze mně.“ Zvedl obočí, jako by ho to právě napadlo. „Připadá mi, že ty se na ten úkol výjimečně hodíš. Co myslíš?“

Myslím, že osoba v takovém postavení bude mít spoustu nepřátel a jen jediného přítele. Glokta se podíval na arcilektora. *A ten přítel by nemusel být právě spolehlivý. Myslím, že osoba v takovém postavení nevydrží dlouho.* „Mohl bych si to rozmyslet?“

„Ne.“

Nebezpečí a příležitost často kráčejí ruku v ruce… „Pak tedy přijímám.“

„Výborně. Věřím, že je to začátek dlouhého a produktivního vztahu.“ Sult se usmál přes okraj skleničky. „Víš, Glokto, ze všech kupců, co se jich kolem hrabe ve špíně, jsou podle mě nejodpornější obchodníci s plátnem. Hlavně díky jejich vlivu vstoupil Westport do Království, a díky westportským penězům jsme vyhráli gurškou válku. Král je pochopitelně odměnil cennými obchodními privilegii, ale od té doby jsou naprosto nesnesitelní. Člověk by si málem myslel, že ty bitvy vybojovali sami, jak se nafukují a co si dovolují. Ctihodný cech obchodníků s plátnem,“ ohrnul nos. „Říkám si, že když nám teď tvůj přítel Rews poskytl prostředky, jak je zaseknout na háček, bylo by škoda dovolit jim, aby se z toho vykroutili.“

Glokta žasl, třebaže to dobře skrýval. *Zajít dál? Proč? Obchodníci s plátnem vyváznou a budou dál platit, takže budou všichni lidé spokojení. Zatím jsou vylekaní a poddajní – uvažují, koho asi Rews udal, kdo by mohl skončit na té židli jako další. Pokud zajdeme dál, mohlo by je to poškodit, dokonce možná vyřídit docela. Potom přestanou platit a spousta lidí bude nespokojených. A to dokonce někteří přímo v této budově.* „Můžu snadno pokračovat ve vyšetřování, Eminence, pokud si to přejete.“ Napil se vína. Bylo skutečně vynikající.

„Musíme být opatrní. Opatrní a důkladní. Peníze obchodníků s plátnem tečou jako mléko. Mají mnoho přátel, dokonce i v nejvyšších šlechtických kruzích. Brocka, Heugena, Ishera a mnoho dalších. I mezi nejmocnějšími lidmi v zemi. Každý si někdy ucucl z prsu a děti pláčí, když se jim mléko sebere.“ Tváří se mu mihl krutý úsměv. „Ale pokud se mají děti naučit disciplíně, je třeba je donutit plakat… koho ten červ Rews udal?“

Glokta se s námahou předklonil a přisunul si papír s Rewsovým přiznáním a přelétl ho odshora dolů.

„Seppa dan Teufel všichni známe.“

„Všichni ho známe a milujeme, inkvizitore.“ Sult úplně zářil. „Ale toho, myslím, můžeme ze seznamu škrtnout. Koho dalšího?“

„Podívám se.“ Glokta si seznam pomalu procházel. „Je tu Harod Polst, obchodník s plátnem.“ *Nula.*

Sult netrpělivě mávl rukou. „To je nula.“

„Solimo Scandi, obchodník s plátnem z Westportu.“ *Další nula.*

„Ne, ne, Glokto, určitě máme něco lepšího než Solima jaksejenomjmenuje, ne? Tihle malí obchodníci nás nezajímají. Vytrhej kořeny a listy samy uschnou.“

„Dobře, arcilektore. Máme tu Villema dan Robb, menšího šlechtice, má nějakou nižší funkci u celníků.“ Sult se tvářil zamyšleně a vrtěl hlavou. „Pak je tu –“

„Počkej! Villem dan Robb…“ Arcilektor luskl prsty. „Jeho bratr Kiral patří mezi královniny dvořany. Při jedné společenské příležitosti mě ignoroval.“ Usmál se. „Ano, Villem dan Robb. Přiveď ho.“

A tak jdeme hlouběji. „Sloužím a poslouchám, Eminence. Je tam ještě někdo zajímavý?“ Glokta odložil prázdnou sklenici.

„Není.“ Arcilektor se otočil a mávl rukou. „Vyber kohokoliv, mně na tom nesejde.“

První z mágů

Jezero se táhlo do dálky, lemované skalisky porostlými zelení. Od deště poďobaná hladina byla nehybná a šedá, kam až oko dohlédlo. Bude vhodné dodat, že Logen v takovém nečase neviděl příliš daleko. Protější břeh byl možná sto kroků vzdálený, ale klidná voda se zdála být hluboká. Velice hluboká.

Logen se už dávno vzdal pokusů zůstat v suchu, voda mu protékala vlasy, stékala mu po obličeji, kapala z nosu, prstů, brady. Být mokrý, unavený a hladový se mu stalo součástí života. Vlastně to bývalo dost často. Zavřel oči a cítil, jak mu do kůže buší déšť, slyšel, jak voda šplouchá na oblázcích. Klekl si, vytáhl zátku z čutory a ponořil ji do vody. Díval se na bublinky stoupající k hladině, zatímco se čutora plnila.

Z křoví vyklopýtal Malacus Quai. Dýchal rychle a mělce. Padl na kolena, popolezl ke kořenům stromu a vykašlal hlen. Jeho kašlání znělo opravdu ošklivě. Vycházelo z bránice a celý hrudník ho z něj bolel. Byl ještě bledší, než když se poznali, a mnohem hubenější. I Logen notně pohubl. Nakonec to byly hubené časy. Logen přešel k vyčerpanému učedníkovi a dřepl si.

„Dej mi jen chviličku.“ Quai zavřel zapadlé oči a zvrátil hlavu. „Jenom chviličku.“ Ústa měl otevřená a šlachy na hubeném krku mu vystupovaly. Už teď vypadal jako mrtvola.

„Neodpočívej moc dlouho. Už bys nemusel vstát.“

Logen mu podal čutoru. Quai ani nezvedl ruku, a tak mu ji opřel o ret a naklonil. Quai zalykavě polkl, zakašlal a opřel si hlavu o strom.

„Víš, kde jsme?“ zeptal se Logen.

Učedník zamrkal, aby dostal vodu z očí, jako by si jí teprve teď všiml. „Musíme být na severním konci jezera… měla by tu být cesta.“ Ztišil hlas do šepotu. „Na jižním konci je silnice se dvěma

kameny.“ Prudce se rozkašlal a ztěžka polkl. „Půjdeš po silnici, přejdeš most a jsi tam,“ zachroptěl.

Logen se rozhlédl po pláži a mokrých stromech. „Jak je to daleko?“ Žádná odpověď. Uchopil nemocného za rameno a zatřásl s ním. Quai pootevřel oči a snažil se zaostřit pohled. „Jak daleko?“

„Čtyřicet mil.“

Logen se nadechl. Quai čtyřicet mil neujde. Bude mít štěstí, jestli bez pomoci udělá čtyřicet kroků. Věděl to sám, bylo mu to vidět na očích. Logen usoudil, že mladík brzy zemře, zbývalo mu nanejvýš pár dní. Viděl na horečku zemřít mnohem silnější chlapy.

Čtyřicet mil. Logen se zamyslel a palcem si třel bradu. Čtyřicet mil.

„Kurva,“ zašeptal.

Přitáhl si tlumok a otevřel ho. Zbývala jim ještě trocha jídla. Jen pár kousků tvrdého sušeného masa, patka plesnivého černého chleba. Podíval se na jezero. Bylo tak klidné. Voda jim hned tak nedojde. Vytáhl z tlumoku těžký kotlík a postavil ho na oblázky. Byli spolu už dlouho, jenže nebylo co vařit. Nemůžete k něčemu přilnout, ne v divočině. Zahodil provaz do křoví a hodil si lehčí tlumok na záda.

Quai už měl zase zavřené oči a stěží dýchal. Logen dosud nezapomněl, jak musel poprvé někoho opustit, jako by to bylo včera. Zvláštní, chlapcovo jméno se mu vytratilo, ale obličej měl pořád před očima.

Šanka mu vykousl kus masa ze stehna. Velký kus. Celou dobu sténal a nemohl chodit. Rána se zanítila a stejně umíral. Museli ho opustit. Nikdo to Logenovi za vinu nedával. Chlapec byl příliš mladý, vůbec s nimi neměl být. Byla to prostě smůla, mohlo se to stát komukoliv. Volal za nimi, když scházeli dolů z kopce, zachmuřená, mlčící skupinka se svěšenými hlavami. Logen měl dojem, že ten křik slyší, i když už byl daleko. Slyšel ho dodnes.

Ve válce to bylo jiné. Muži v zimě při dlouhých pochodech odpadali každou chvíli. Nejdřív se začali opožďovat, pak upadli a už nevstali. Zima, nemoc, zranění. Logen se zachvěl a svěsil ramena. Zprvu se pokoušel pomáhat všem. Pak začal být vděčný, že není jedním z nich. Potom mrtvoly překračoval a už je ani nevnímal. Naučíte se, jak poznat, že se někdo už nezvedne. Podíval se na Malacuse Quaie. Další smrt v divočině, ničím zajímavá. Nakonec musíte být realističtí.

Učedník se vytrhl z neklidného spánku a pokusil se vstát. Ruce se mu třásly. Podíval se na Logena a oči se mu leskly. „Nevstanu," zachroptěl.

„Já vím. Divím se, že ses dostal až sem." Na tom už teď moc nezáleželo. Logen znal cestu. Jestli najde stezku, mohl by za den ujít dvacet mil.

„Když mi necháš něco k jídlu… možná… až se dostaneš do knihovny… někdo…"

„Ne," odmítl Logen rozhodně. „Jídlo potřebuju."

Quai vydal podivný zvuk, něco mezi zakašláním a vzlykem.

Logen se sehnul, opřel se pravým ramenem Quaiovi o břicho a ruku mu položil kolem zad. „Čtyřicet mil tě bez něj neodnesu." Narovnal se a přehodil si učedníka přes rameno. Vykročil po břehu a Quaie přidržoval za vestu. Jeho kroky křupaly na mokrých oblázcích. Učedník se ani nepohnul, jen tam visel jako pytel mokrých hadrů a bezvládnýma rukama narážel Logenovi do nohou.

Asi po třiceti krocích se Logen otočil. Na břehu jezera stál opuštěný kotlík a už se plnil dešťovou vodou. Hodně toho spolu zažili, on a tenhle kotlík.

„Opatruj se, příteli."

Kotlík neodpověděl.

* * *

Logen jemně položil třesoucí se břemeno vedle cesty, protáhl si záda, poškrábal se přes špinavý obvaz na ruce a napil se z čutory. Voda byla to jediné, co mu ten den přešlo přes bolavé rty, a v útrobách ho hryzal hlad. Alespoň přestalo pršet. Musíte se naučit těšit z drobností, jako je třeba sucho v botách. Musíte se těšit z drobností, když nemáte nic jiného.

Logen si odplivl a třel si prsty, aby se mu do nich vrátil cit. Tohle místo mu rozhodně scházet nebude. Nad silnicí se tyčily dva kameny, staré a poďobané, dole porostlé zeleným mechem a výš šedým lišejníkem. Byly pokryté omšelými rytinami, řadami písmen v jazyce, který Logen neznal a ani nepoznával. Působily však děsivým dojmem, spíš varovaly, než vítaly.

„První zákon…"

„Cože?“ Logena to překvapilo. Quai byl od chvíle, kdy přede dvěma dny opustili kotlík, v tom nepříjemném stavu mezi spánkem a probuzením. Kotlík by teď zřejmě vydával smysluplnější zvuky. Ráno, když se Logen probudil, mladík téměř nedýchal. Zpočátku si byl Logen jistý, že je mrtvý, ale on se pořád chabě držel života. Nevzdával se snadno, to se mu muselo přiznat.

Logen si klekl a shrnul Quaiovi mokré vlasy z obličeje. Ten ho náhle popadl za zápěstí a nadzvedl se.

„Je zakázáno,“ zašeptal a třeštil na Logena oči, „dotýkat se druhé strany!“

„Cože?“

„Mluvit s ďábly,“ zakrákal a chytil Logena za kabát. „Tvorové z podsvětí jsou stvořeni ze lží! Nesmíš to dělat!“

„Nebudu,“ sliboval Logen, jako by věděl, o čem to učedník mluví. „Nebudu. Když ti to pomůže.“

Nepomohlo. Quai už zase upadl do polospánku. Logen si hryzal ret. Doufal, že se učedník probudí, nicméně si nemyslel, že je to příliš pravděpodobné. Ale snad něco dokáže ten Bayaz, nakonec to je první z mágů, zběhlý v hluboké moudrosti a tak dále. A tak si zase hodil Quaie na ramena a prošel mezi starými kameny.

Silnice prudce stoupala do skal nad jezerem, místy podložená, jinde se hluboko zařezávala do kamenného podloží. Byla používaná a plná jam a zarostlá býlím. Logen v serpentinách brzy supěl a potil se a v nohách ho námahou pálilo. Začínal zpomalovat.

Faktem bylo, že byl unavený. Nejen unavený z výstupu nebo z dřiny, kdy se celý den vláčel s polomrtvým učedníkem na zádech, či ze včerejší dřiny, nebo dokonce z toho boje v lese. Byl unavený ze všeho. Ze šanků, z válčení, z celého života.

„Nemůžu takhle jít věčně, Malacusi. Nemůžu věčně bojovat. Kolik takových sraček člověk ještě zvládne? Potřebuju se na chvilku posadit. Na pořádnou blbou židli! Chci toho snad tolik? No řekni, chci?“ V takovém rozpoložení, s kletbami a nadávkami při každém kroku, kdy ho do zadku tloukla Quaiova hlava, Logen dorazil na most.

Byl starý jako silnice, obrostlý popínavými rostlinami, jednoduchý a úzký, klenul se přes dvacet kroků širokou a nesmírně hlubokou rokli. Hluboko dole přes ostrohranné balvany spěchala řeka a plnila vzduch hlukem a třpytivou sprškou vody. Na druhé straně byla mezi vysokými, mechem obrostlými kameny postavená

vysoká zeď, zbudovaná s takovou péčí, až se nedalo poznat, kde končí přírodní skála a kde začíná ta uměle postavená. Do hradby byla zasazena stará vrata obložená tepanou mědí, která vlhkem a léty zezelenala.

Jak tak Logen opatrně našlapoval na kluzké kameny, ze zvyku uvažoval o tom, jak by se tohle místo dalo dobýt. Nedalo. Ani s tisícovkou vybraných mužů. Před vraty byla pouze úzká skalní římsa, kam by nebylo možné postavit žebříky ani by se tu nešlo rozmáchnout beranidlem. Zeď byla přinejmenším deset kroků vysoká a vrata v ní vypadala pevně. A kdyby obránci strhli most… Logen nahlédl dolů a polkl. Bylo to hodně hluboko.

Zhluboka se nadechl a pěstí zabušil na měděnkou pokrytá vrata. Čtyřikrát hlasitě udeřil. Takhle po bitvě bušil na bránu Carleonu a lidé se hrnuli vzdát. Tady se nikdo nikam nehrnul.

Čekal. Znovu zabušil. Čekal. V mlze od řeky byl stále mokřejší. Zaskřípal zuby. Zvedl ruku, aby udeřil ještě jednou. Otevřel se úzký průzor a za mřížemi se objevily chladné, slzející oči.

„Kdo je to zase?“ štěkl drsný hlas.

„Jmenuju se Logen Devítiprsťák. Jsem –“

„Nikdy jsem o tobě neslyšel.“

To nebylo uvítání, v jaké Logen doufal. „Přišel jsem navštívit Bayaze.“ Žádná odpověď. „Prvního –“

„Ano. Je tady.“ Ale vrata se neotevřela. „Nepřijímá návštěvy. Řekl jsem to i poslednímu poslovi.“

„Nejsem posel. Mám tu s sebou Malacuse Quaie.“

„Malku co?“

„Quaie, učedníka.“

„Učedníka?“

„Je těžce nemocný,“ vysvětloval Logen trpělivě. „Mohl by umřít.“

„Tak nemocný, říkáš? Umřít, ano?“

„Ano.“

„A jak jsi říkal, že se to jmenuješ –“

„Prostě otevři ta podělaná vrata!“ Logen marně hrozil pěstí před mříží. „Prosím.“

„Nepouštíme nikoho do… počkej. Ukaž mi ruce.“

„Cože?“

„Ruce.“

Logen je poslušně zvedl. Vlhké oči pomalu přejely po jeho prstech. „Je jich devět. Jeden mi chybí, vidíš?“ Ukázal pahýl.

„Tak devět? To jsi měl říct hned.“

Zarachotily závory a vrata se pomalu otevřela. Z druhé strany ho podezíravě pozoroval postarší muž, ohnutý pod zastaralou zbrojí. Svíral meč, který na něj byl příliš těžký. Hrot se divoce kymácel, jak se ho snažil udržet.

Logen zvedl ruce. „Vzdávám se.“

Stařičkého vrátného nepobavil. Něco kysele zabručel, když Logen prošel kolem, s námahou vrata zabouchl a zápolil se závorami. Nakonec se obrátil a bez dalšího slova se ploužil pryč. Logen ho následoval vzhůru úzkým údolím. Kolem stály zvláštní domy, omšelé a porostlé mechem, zpola zanořené ve skalách, splývající se svahy.

Jakási zarputile se tvářící žena na prahu jednoho domu předla a mračila se na Logena, procházejícího kolem s bezvládným učedníkem na zádech. Logen se na ni usmál. Nebyla žádná krasavice, ale on ženu neviděl už hodně dlouho. Žena zmizela v domě a práskla za sebou dveřmi. Kolovrat nechala na zápraží. Logen si povzdechl. To staré kouzlo pořád působilo.

Další dům byla pekárna s nízkým komínem. Z vůně pečeného chleba se Logenovi sbíhaly sliny. Opodál si vesele hrály dvě tmavovlasé děti a běhaly kolem zakrslého stromu. Logenovi připomněly jeho vlastní potomky. Vůbec se jim sice nepodobaly, jenže on měl morbidní náladu.

Musel přiznat, že je trochu zklamaný. Čekal něco důmyslného a mnohem víc plnovousů. Tihle lidé nevypadali příliš chytře. Spíš jen jako další sedláci. Skoro jako v jeho vesnici, než se objevili šankové. Napadlo ho, jestli je vůbec na správném místě. Potom prošli zatáčkou.

Do úbočí hory před nimi byly zabudované tři velké, zužující se věže, které byly dole spojené, ale výš se oddělovaly, a byly porostlé tmavým břečťanem. Vypadaly ještě starší než most a silnice, staré jako hora sama. Věže obklopovala změť dalších budov, rozlézaly se do stran kolem rozlehlého nádvoří, kde se lidé zabývali každodenními záležitostmi. Hubená žena stloukala máslo v máselnici. Rozložitý kovář zkoušel podkovu neklidné kobyle. Starý plešatý řezník ve špinavé zástěře právě dokončil porcování jakéhosi zvířete a oplachoval si ruce v korytě.

A na širokých schodech před nejvyšší věží seděl velkolepý stařec. Byl celý v bílém, s dlouhým vousem, orlím nosem a bílými vlasy, vykukujícími zpod bílé čapky. Konečně na Logena něco udělalo dojem. První z mágů rozhodně na prvního z mágů vypadal. Když se k němu Logen přiblížil, vstal a spěchal k němu, až za ním bílý kabát vlál.

„Polož ho sem.“ Ukázal na kus trávníku u studny. Logen si klekl a shodil Quaie na zem, jak nejjemněji to s bolavými zády dokázal. Stařec se nad ním sklonil a položil mu ruku na čelo.

„Přinesl jsem ti zpátky učedníka,“ oznámil Logen zbytečně.

„Mně?“

„Copak ty nejsi Bayaz?“

Stařec se zasmál. „Ale ne, já jsem Wells, sloužím tady v knihovně.“

„Já jsem Bayaz,“ ozvalo se za nimi. Pomalu k nim přicházel řezník a utíral si ruce do kusu plátna. Vypadal tak na šedesát, byl mohutný, s výraznou, vrásčitou tváří lemovanou krátkým vousem. Byl úplně holohlavý a odpolední slunce se mu odráželo od opáleného temene. Nebyl ani pohledný, ani vznešený, avšak když přišel blíž, bylo vidět, že v něm něco je. Sebejistota, přirozený dar velet. Byl to muž zvyklý dávat rozkazy, které ostatní bez diskuse plní.

První z mágů vzal Logena za levou ruku a přátelsky mu ji stiskl, načež ji obrátil a zkoumal pahýl prstu.

„Takže Logen Devítiprsťák. Ten, kterého nazývají Krvavá devítka. Slyšel jsem historky o tobě dokonce i tady, zavřený v knihovně.“

Logen sebou trhl. Uhádl, jaké příběhy asi mohl stařík slyšet. „To už je dávno.“

„Samozřejmě. Všichni máme minulost, ne? Nesoudím lidi podle toho, co se o nich povídá.“ A Bayaz se usmál. Měl široký úsměv a bílé zuby. Obličej se mu poskládal do přátelských vrásek, nicméně kolem očí, hluboko posazených a jasně zelených, zůstala tvrdost. Tvrdost kamene. Logen se na něho zašklebil, ale už věděl, že by si z tohoto člověka nechtěl udělat nepřítele.

„A přivedl jsi naše zbloudilé jehňátko zpátky do stáda.“ Bayaz se zamračil na Malacuse Quaie, nehybně ležícího v trávě. „Jak je na tom?“

„Myslím, že bude žít, pane," hlásil Wells. „Ale měli bychom ho odnést do tepla."

První z mágů luskl prsty a od budov se odrazilo hlasité prásknutí. „Pomoz mu." Přispěchal kovář a uchopil Quaie za nohy. Společně s Wellsem ho odnesli do knihovny.

„Takže, mistře Devítiprsťáku, zavolal jsem tě a ty jsi přišel, a to svědčí o tvých dobrých způsobech. Na severu už možná dobré způsoby vyšly z módy, ale měl bys vědět, že já je umím ocenit. Na zdvořilost by se podle mého mělo odpovídat zdvořilostí. Ale copak je tohle?" Starý vrátný spěchal zpátky přes nádvoří sotva popadal dech. „Dvě návštěvy v jednom dni? Co dál?"

„Mistře Bayazi!" supěl vrátný. „U brány jsou jezdci na dobrých koních a dobře ozbrojení! Prý mají naléhavou zprávu od krále Seveřanů!"

Bethod. Musel to být on. Duchové říkali, že si nasadil zlatý klobouk, a kdo jiný by se odvážil říkat si král Seveřanů? Logen polkl. Z posledního setkání s ním vyvázl pouze s holým životem, a přece na tom byl lépe než mnozí jiní, mnohem lépe.

„Nuže, pane?" naléhal vrátný. „Máme je poslat pryč?"

„Kdo je vede?"

„Vyšňořený mladík se zatrpklým výrazem v obličeji. Prý je to syn toho krále či co."

„Calder, nebo Scale? Oba jsou poněkud zatrpklí."

„Ten mladší, myslím."

Takže Calder, to už něco znamenalo. Oba byli hrozní, ale Scale byl mnohem horší. Společně představovali zkušenost, bez jaké by se člověk rád obešel. Bayaz se zamyslel. „Princ Calder smí vstoupit, ale jeho muži musí zůstat za mostem."

„Ano, pane, za mostem." Vrátný odsupěl. To se Calderovi bude náramně líbit. Logena ohromně pobavila představa, jak takzvaný princ marně ječí na úzkou škvíru.

„Teď je to král Seveřanů, umíš si to představit?" Bayaz se nepřítomně díval do údolí. „Znal jsem Bethoda, když ještě nebyl tak ambiciózní. Ty také, mistře Devítiprsťáku?"

Logen se zamračil. Znal Bethoda ještě v době, kdy byl úplně bezvýznamný, malý náčelník, jako mnoho jemu podobných. Logen si k němu přišel pro pomoc proti šankům a dostal ji, za jistou cenu. Tenkrát mu ta cena připadala nízká, zaplacení by nemělo být problémem. Měl jenom bojovat. Zabít pár mužů. Logenovi

odjakživa připadalo zabíjení snadné a Bethod působil jako muž, za něhož stojí za to bojovat – smělý, hrdý, nelítostný, jedovatě ctižádostivý. To všechno byly vlastnosti, jaké Logen tenkrát obdivoval, o nichž si myslel, že je má sám. Čas však oba změnil a cena stoupla.

„Býval to lepší člověk," přemítal nahlas Bayaz, „jenomže koruna některým lidem prostě nesluší. Znáš jeho syny?"

„Líp, než bych si přál."

Bayaz kývl. „Pořádní parchanti, co? A bojím se, že už se nezlepší. Představ si toho pitomce Scalea jako krále. Fuj!" Čaroděj se otřásl. „Skoro bys tátovi přál dlouhý život. Skoro."

Přiběhla k nim holčička, kterou prve Logen viděl při hře. Držela věneček žlutých kvítků a podávala jej starému čaroději. „To jsem upletla," hlásila. Logen už na silnici slyšel rychlý dusot kopyt.

„Pro mě? No to je ale roztomilé." Bayaz si od ní vzal květiny. „Moc hezoučké, miláčku. Sám mistr tvůrce by to neupletl líp."

Jezdec se vřítil na náves, prudce koni přitáhl otěže a seskočil ze sedla. Calder. Léta k němu byla laskavější než k Logenovi, to bylo vidět. Měl na sobě hezké černé šaty lemované tmavou kožešinou. Na prstě se mu blýskal velký rudý drahokam a jílec meče měl ze zlata. Vyrostl a zaoblil se. Sice byl poloviční než bratr, ale pořád to byl velký chlap. Bledou, pohlednou tvář měl víceméně stejnou, jak si Logen pamatoval, a hubené rty zkřivené v opovržlivém úsměvu.

Hodil otěže ženě stloukající máslo a zamířil přes náves. Cestou se zle mračil kolem sebe a dlouhé vlasy mu povlávaly ve větru. Když byl asi deset kroků daleko, všiml si Logena. Spadla mu brada, o půl kroku couvl a ruka mu sjela k meči. Pak předvedl chladný úsměv.

„Vidím, že sis pořídil psy, Bayazi. Na tohohle bych si dával pozor. Ví se o něm, že pána klidně kousne do ruky." Zkřivil ret ještě víc. „Kdybys chtěl, mohl bych ho pro tebe utratit."

Logen pokrčil rameny. Tvrdá slova jsou pro hlupáky a zbabělce. Calder možná byl obojí, Logen však nikoliv. Pokud chcete někoho zabít, měli byste se do toho dát rovnou a bez řečí. Řeči jenom druhého varují, a to je to poslední, co potřebujete. A tak mlčel. Calder to může považovat za slabost, bude-li chtít. Tím lépe. Boj si možná Logena vybíral nepříjemně často, ale on sám po něm už dávno přestal toužit.

Bethodův druhý syn se s opovržením obrátil k mágovi. „Otec bude nespokojen, Bayazi! To, že moji lidé musí čekat za bránou, ukazuje, jak málo si nás vážíš!“

„Ale já si vás vůbec nevážím, princi Caldere,“ opáčil čaroděj klidně. „Nenech si tím ale zkazit náladu. Vašeho posledního posla jsem ani nepustil přes most, takže děláš pokroky.“

Calder se zamračil. „Proč jsi neodpověděl, když tě otec povolal?“

„Mám tak málo času.“ Bayaz zvedl věneček. „Tohle se samo neudělá, víš.“

Prince to nepobavilo. „Můj otec,“ zahřměl, „Bethod, král Severanů, ti přikazuje, abys k němu přišel do Carleonu!“ Odkašlal si. „Nestrpí…“ Zakašlal.

„Copak?“ zajímal se Bayaz. „Mluv, dítě!“

„Přikazuje…“ Princ znovu zakašlal, zaprskal a začal se dávit. Přitiskl si ruku na hrdlo. Vzduch jako by znehybněl.

„Tak on přikazuje, ano?“ Bayaz se zamračil. „Přiveď velkého Juvense zpět ze země mrtvých. On mi může přikazovat. On a nikdo jiný.“ Zamračil se ještě víc. Logen musel ze všech sil potlačovat touhu couvnout. „Ty ne. Ani tvůj otec, ať si říká, jak chce.“

Calder pomalu klesl na kolena, obličej zkřivený, oči plné slz. Bayaz si ho prohlédl. „Jaký ponurý oděv, někdo snad zemřel? Na,“ hodil věneček princi na hlavu. „Trocha barvy ti třeba zlepší náladu. Vyřiď otci, že musí přijít sám. Neplýtvám svým časem na hlupáky a mladší syny. V tomhle jsem hodně staromódní. Rád mluvím koni k hlavě, ne k zadku. Rozumíš mi, chlapče?“ Calder se svalil na bok, oči zarudlé a vylézající z důlků. První z mágů mávl rukou. „Smíš odejít.“

Princ se roztřeseně nadechl, zakašlal a vyskočil na nohy. Dopotácel se ke koni a vyškrábal se do sedla s mnohem menším půvabem, než s jakým seskakoval. Cestou k bráně vrhl přes rameno vražedný pohled, jenomže s obličejem zarudlým jako zadek po výprasku to nemělo zdaleka takovou váhu. Logen se přistihl, že se usmívá. Už dávno se tak dobře nepobavil.

„Slyšel jsem, že umíš mluvit s duchy.“

Logena to vyvedlo z míry. „Cože?“

„Mluvit s duchy.“ Bayaz potřásl hlavou. „V dnešní době je to vzácný dar. Jací jsou?“

„Co, duchové?“

„Ano.“

„Vytrácejí se.“

„Brzy usnou všichni, že? Magie mizí ze světa. Takový je řád věcí. Během let moje vědomosti rostou, a přece moje moc slábne.“

„Na Caldera jsi zjevně udělal dojem.“

„Pcha.“ Bayaz mávl rukou. „To nic nebylo. Malý trik se vzduchem a tělem, docela snadný. Ne, věř mi, magie slábne. To je fakt. Přírodní zákon. Nicméně způsobů, jak rozbít vajíčko, existuje mnoho, nemyslíš, příteli? Když jeden nástroj selže, musíme vyzkoušet jiný.“ Logen si nebyl jistý, o čem vlastně mluví, ale byl příliš unavený, než aby se ptal.

„Ano, tak je to,“ zamumlal první z mágů. „Existuje mnoho způsobů, jak rozbít vajíčko. A když už mluvíme o vejcích, vypadáš vyhladověle.“

Logenovi se sbíhaly sliny už při pouhé zmínce o jídle. „Ano,“ zamumlal. „Ano… něco bych snědl.“

„No ovšem.“ Bayaz ho přátelsky poplácal po rameni. „A pak třeba koupel? Ne že by nás to uráželo, pochopitelně, ale podle mě není nic po dlouhé chůzi příjemnější než horká voda, a ty jsi, zdá se, uraził opravdu dlouhou cestu. Pojď se mnou, mistře Devítiprsťáku. Tady budeš v bezpečí.“

Jídlo. Koupel. Bezpečí. Když se Logen vydal za starcem do knihovny, musel se ovládnout, aby se nerozplakal.

Dobrý člověk

Byl horký den a dovnitř okny s mnoha tabulkami jasně svítilo slunce, vrhající křížové stíny na dřevěnou podlahu audienční síně. Bylo odpoledne a v síni bylo horko a dusno jako v kuchyni.

Lord kancléř Fortis dan Hoff, rudolící a zpocený v kožešinou podšitém oficiálním hávu, měl stále horší náladu. Harlen Morrow, jeho podsekretář pro audience, se cítil ještě nepříjemněji, avšak on musel kromě horka přemáhat ještě strach z Hoffa. Oba byli, každý svým způsobem, velmi nešťastní, ale alespoň mohli sedět.

Major West se ve vyšívané slavnostní uniformě silně potil. Stál nehybně s rukama za zády a zaťatými zuby už dvě hodiny, zatímco lord Hoff se nevrle, s vrčením a řevem prokousával přes uchazeče i všechny ostatní v dohledu. West si, nikoliv poprvé za odpoledne, usilovně přál, aby mohl ležet pod stromem v parku s něčím ostřejším k pití. Nebo možná pod ledovcem, obklopený ledem. Nesmírně rád by byl kdekoliv jinde.

Stát na stráži během těchto příšerných audiencí byla jedna z méně příjemných povinností, ale mohlo to být horší. Třeba těch osm obyčejných vojáků stojících podél stěn – ti byli v plné zbroji. West čekal, že některý z nich každou chvíli omdlí a zřítí se s rachotem příborníku plného pánví, bezpochyby k velkému znechucení lorda kancléře, nicméně zatím pořád stáli v pozoru.

„Proč je v téhle zatracené místnosti vždycky špatná teplota?“ chtěl vědět Hoff, jako by horko byla urážka namířená čistě jen proti němu. „Půl roku je tu horko a druhou půlku zase zima! Není tu vzduch, vůbec žádný vzduch! Proč se nedají otevřít okna? Proč nemůžeme mít větší místnost?“

„Ehm…“ zamumlal ztrápený podsekretář a posunul si brýle po zpoceném nose, „žádosti o audienci se vždy vyřizovaly tady, můj

pane kancléři.“ Pod děsivým pohledem nadřízeného se odmlčel. „Ehm… je to… tradice?“

„To já vím, hlupáku!“ vyjel Hoff s tváří od horka a vzteku rudou jako rak. „Kdo se vůbec ptal na tvůj zatraceně pitomý názor?“

„Ano, totiž ne,“ koktal Morrow. „Totiž zajisté, můj pane.“

Hoff zamračeně potřásl hlavou a rozhlédl se po síni, jak hledal někoho dalšího, kdo by se mu mohl znelíbit. „Kolik jich ještě musíme dnes přetrpět?“

„Ehm… ještě čtyři, Vaše Milosti.“

„Zatraceně!“ hulákal kancléř, poposedl si a plácal kožešinou lemovaným límcem, aby dovnitř pustil vzduch. „Tohle je nesnesitelné!“ West s ním v duchu souhlasil. Hoff sebral ze stolu stříbrnou číši a lokl si vína. Hodně toho vypil, vlastně popíjel už celé odpoledne. Náladu mu to nijak nezlepšilo. „Kdo je další blbec na řadě?“

„Ehm…“ Morrow zašilhal přes brýle na velký papír a prstem umazaným od inkoustu sledoval škrábanici. „Hospodář Heath, sedlák z –“

„Sedlák? Sedlák, říkáš? Takže my musíme sedět v tomhle příšerném vedru a poslouchat, jak nějaký kmán fňuká kvůli tomu, jaký vliv má počasí na jeho ovce?“

„Inu, pane,“ mumlal Morrow, „tento, ehm, hospodář Heath zřejmě má, ehm, legitimní stížnost na, ehm, statkáře a –“

„Do háje s tím vším! Už je mi špatně ze stížností jiných!“ Lord kancléř si znovu přihnul. „Pošli sem toho hňupa!“

Dveře se otevřely a dovnitř byl vpuštěn hospodář Heath. Na zdůraznění stavu moci stál stůl lorda kancléře na vysokém stupínku, takže i když ten chudák stál, musel se dívat nahoru. Měl poctivou tvář, jen velice vyhublou. V třesoucích se rukou mačkal klobouk. West se nahrbil, jak mu po zádech stékala kapka potu.

„Ty jsi hospodář Heath, správně?“

„Ano, můj pane,“ mumlal sedlák se silným přízvukem, „z –“

Hoff ho hrubě uťal. „A přicházíš před nás, protože usiluješ o audienci u Jeho vznešeného Veličenstva, velekrále Spojeného království?“

Hospodář Heath si olízl rty. West přemýšlel, jak dalekou cestu urazil, aby ze sebe nechal udělat hlupáka. Nejspíš hodně dalekou.

„Mou rodinu vyhnali z naší půdy. Statkář řekl, že neplatíme nájem, ale –“

Lord kancléř mávl rukou. „Toto je očividně záležitost úřadu pro půdu a zemědělství. Jeho vznešenému Veličenstvu králi záleží na blahu všech poddaných, bez ohledu na jejich významnost.“ West sebou při té urážce málem trhl. „Nedá se však čekat, že bude osobně vyřizovat každou maličkost. Jeho čas je drahý, a můj také. Přeji ti dobrý den.“ A tím to končilo. Dva vojáci otevřeli dveře, aby mohl hospodář Heath odejít.

Sedlák zbledl a kroutil krempou klobouku. „Dobrý, můj pane,“ koktal, „já už na úřadě byl…“

Hoff prudce vzhlédl a sedlák umlkl. „Řekl jsem, dobrý den!“

Sedlák svěsil ramena. Naposledy se rozhlédl po místnosti. Morrow s velkým zaujetím zkoumal něco na protější zdi a odmítl se mu podívat do očí. Lord kancléř na něj vztekle koukal, rozzuřený takovým neomluvitelným plýtváním jeho časem. Westovi bylo špatně, že se toho musí účastnit. Heath se obrátil a se sklopenou hlavou se šoural pryč. Dveře se zavřely.

Hoff praštil pěstí do stolu. „Viděli jste to?“ Dotčeně se rozhlížel po zpocené společnosti. „Taková drzost! Viděl jste to, majore Weste?“

„Ano, můj pane. Viděl jsem všechno,“ ucedil West škrobeně. „Byla to ostuda.“

Hoff naštěstí nepochopil, jak to myslí. „Ostuda, majore Weste, máte naprostou pravdu! Proč, hrome, vstupují všichni slibní mladí muži do armády? Chci vědět, kdo je zodpovědný za to, že sem pouštějí tyhle žebráky!“ Zamračil se na podsekretáře, který polkl a sklopil oči k dokumentům. „Kdo dál?“

„Ehm,“ mručel Morrow, „Coster dan Kault, magistr cechu obchodníků s plátnem.“

„Vím, kdo to je, hrome!“ štěkl Hoff a setřel si pot z obličeje. „Když to nejsou ti zatracení sedláci, jsou to zatracení kupci!“ řval na vojáky u dveří tak hlasitě, že ho muselo být slyšet až na chodbě. „Tak toho nenažraného starého šejdíře pošlete dál!“

Magistr Kault se od předchozího žadatele těžko mohl víc lišit. Byl velký, obtloustlý, s rozměklým obličejem a tvrdým pohledem. Purpurové úřední roucho měl vyšité celými yardy zlaté niti a bylo tak honosné, že by se za ně možná styděl i císař Gurchulu. Doprovázeli jej dva starší členové cechu v neméně okázalém

oděvu. Westa napadlo, jestli hospodář Heath vydělá dost za deset let, aby mohl zaplatit jeden z těch hávů. Usoudil, že ne, i kdyby ho nevyhodili z jeho půdy.

„Můj pane kancléři," začal Kault s vybranou úklonou. Hoff hlavu cechu obchodníků s plátnem přijal se zdviženým obočím a nepatrně zkřiveným rtem. Kault čekal na přivítání, které by se více hodilo k jeho postavení, ale nic takového nepřišlo. Hlasitě si odkašlal. „Přišel jsem požádat o audienci u Jeho vznešeného Veličenstva –"

Lord kancléř si odfrkl. „Cílem tohoto zasedání je rozhodnout, kdo je hoden pozornosti Jeho Veličenstva. Kdybyste nežádal o audienci u něj, tak jste zabloudil do špatné místnosti." Už bylo jasné, že tento pohovor bude stejně neúspěšný jako ten minulý. West usoudil, že je v tom jakási hrozná spravedlnost. S velkými i malými se tu zacházelo naprosto stejně.

Magistr Kault nepatrně přimhouřil oči, nicméně pokračoval. „Ctihodný cech obchodníků s plátnem, jehož jsem pokorným zástupcem…" Hoff hlasitě srkal víno a Kault se musel odmlčet, „…se stal obětí nejzákeřnějšího a nejzlomyslnějšího útoku –"

„Dolej mi, ano?" zaječel lord kancléř a zamával prázdnou číší na Morrowa. Podsekretář hbitě vyskočil a chopil se karafy. Kault musel se skřípěním zubů čekat, než bude víno dolito.

„Pokračujte!" štěkl Hoff a mávl rukou. „Nemáme celý den!"

„Nejzákeřnějšího a nejpodlejšího útoku –"

Lord kancléř zašilhal dolů. „Útok, říkáte? Obyčejný útok je věcí městské hlídky!"

Magistr Kault se zaškaredil. On a jeho dva společníci se už začali potit. „O takový útok se nejedná, lorde kancléři. Jde o záludný a podlý útok, který má za úkol pošpinit skvělou pověst našeho cechu a poškodit naše obchodní zájmy ve Svobodných městech Styrie i v celém Království. Útok provedly jisté nečestné živly z královské inkvizice a –"

„Už jsem slyšel dost!" Lord kancléř zvedl ruku, aby Kaulta umlčel. „Jestli jde o obchodní záležitost, tu by měl vyřídit úřad Jeho Veličenstva pro obchodování." Mluvil pomalu a důrazně, jako když učitel oslovuje nejhoršího žáka. „Jedná-li se o záležitost zákona, potom je to věc oddělení nejvyššího soudce Marovii. A jde-li o vnitřní záležitosti královské inkvizice, potom si musíte

domluvit schůzku s arcilektorem Sultem. V každém případě to není nic pro Jeho vznešené Veličenstvo.“

Představený cechu obchodníků s plátnem otevřela ústa, ale lord kancléř ho nepustil ke slovu a mluvil hlasitěji než předtím. „Váš král zřizuje úřady, vybírá nejvyššího soudce a jmenuje arcilektora, aby se nemusel zabývat každou maličkostí sám! Mimochodem to je také důvod, proč propůjčuje licence jistým kupeckým cechům, ne proto, aby si mastily kapsy…“ zkřivil rty do nepříjemného úšklebku, „…obchodnická třída! Přeji dobrý den.“ A dveře se otevřely.

Kault při poslední poznámce zbledl hněvem. „Můžete se spolehnout, lorde kancléři,“ pronesl chladně, „že budeme žádat nápravu jinde a velmi neodbytně.“

Hoff si ho dlouho prohlížel. „Žádejte, cokoliv se vám zlíbí,“ zavrčel, „a tak neodbytně, jak budete chtít. Ale ne tady. Dobrý… den!“ Kdybyste mohli někoho frází ‚dobrý den‘ bodnout, skončila by hlava cechu obchodníků s plátnem mrtvá na podlaze.

Kault zamrkal, rozzlobeně se otočil a co nejdůstojněji odkráčel. Oba lokajové se řídili jeho příkladem a nádherná roucha za nimi pleskala. Dveře se zavřely.

Hoff znovu praštil pěstí do stolu. „To je urážka!“ vybuchl. „Ty arogantní svině! Copak si vážně myslí, že můžou opovrhovat královskými zákony, a když se věci zvrtnou, dožadovat se královské spravedlnosti?“

„No, to ne,“ vyhrkl Morrow, „samozřejmě…“

Lord kancléř si podsekretáře nevšímal a s opovržlivým úsměvem se obrátil k Westovi. „Úplně jsem viděl, jak kolem nich krouží supové, i přes ten nízký strop, co, majore Weste?“

„Zajisté, lorde kancléři,“ utrousil West, který se cítil velice nepříjemně a přál si, aby muka skončila. Pak se bude moct vrátit k sestře. Srdce mu pokleslo. Byla ještě hůř zvladatelná, než si pamatoval. Jistě, byla chytrá, ale on se bál, že je pro vlastní dobro chytrá až příliš. Kdyby se prostě mohla vdát za nějakého poctivého muže a být šťastná. Byl už tak v dost svízelném postavení, nepotřeboval, aby se ještě ona předváděla.

„Supové, supové,“ opakoval si Hoff. „Ošklivi ptáci, ale užiteční. Co dál?“

Zpocený podsekretář se zatvářil ještě zděšeněji než předtím a hledal správná slova. „Máme tu skupinku… diplomatů?“

Lord kancléř se zarazil s číší před ústy. „Diplomatů? Odkud?“

„Ehm… od toho takzvaného krále Seveřanů, od Bethoda.“

Hoff vyprskl smíchy. „Diplomatů?“ chechtal se a rukávem si otíral čelo. „Chceš říct divochů.“

Podsekretář se nepřesvědčivě zasmál. „Aha, ano, můj pane, ha ha! Divochů, samozřejmě!“

„Ale nebezpečných, že, Morrowe?“ štěkl lord kancléř, jehož přešla dobrá nálada. Podsekretář se okamžitě přestal smát. „Velmi nebezpečných. Musíme být opatrní. Ať jdou dál!“

Byli čtyři. Dva nejmenší byli obrovští, zuřivě vypadající muži, zjizvení a vousatí, v silně potlučené zbroji. U brány do Agriontu je pochopitelně odzbrojili, přesto vzbuzovali pocit nebezpečí, a West usoudil, že byli nuceni odložit spoustu velkých, často používaných zbraní. Takových chlapů bylo pohraničí Anglandu, Westův domov, plné. Přímo prahli po válce.

S nimi přicházel starší muž, také ve zprohýbané zbroji, s dlouhými vlasy a bílým plnovousem. Po tváři se mu táhla rudá jizva, i přes oko, které bylo slepé. Zeširoka se usmíval a jeho přátelské vystupování výrazně kontrastovalo s chováním jeho dvou nevrlých společníků i čtvrtého muže.

Poslední návštěvník se musel sklonit pod překladem, který byl dobře sedm stop nad podlahou. Byl zahalený v hrubém hnědém plášti s kapucí. Když se narovnal, tyčil se nad všemi ostatními a místnost náhle působila nesmyslně přeplněným dojmem. Vojáci u stěn to cítili a znepokojeně přešlapovali. Podsekretář pro audience to cítil, potil se, vrtěl se a pohrával si s dokumenty. Major West to také cítil. Přes horko v síni ho zamrazilo a pod mokrou uniformou se mu ježily všechny chlupy na těle.

Pouze Hoff se tvářil pořád stejně. Zamračeně si prohlédl Seveřany od hlavy k patě a zahalený obr na něj neudělal větší dojem než hospodář Heath. „Takže vy jste poslové od Bethoda.“ Slova převaloval v ústech a pak je vyplivl: „Krále Seveřanů.“

„Jsme,“ odtušil usmívající se muž a přeuctivě se uklonil. „Já jsem Bělooký Hansul.“ Měl zvučný, příjemný hlas zcela bez přízvuku. Rozhodně jiný, než West čekal.

„Ty jsi Bethodův emisar?“ otázal se Hoff lhostejně a napil se vína. Poprvé byl West rád, že je lord kancléř s nimi, ale když se podíval na zahaleného obra, nepříjemný pocit se vrátil.

„Ale ne," odtušil Bělooký, „jsem tady pouze jako tlumočník. Toto je emisar krále Seveřanů." Zdravým okem nervózně zalétl k postavě v plášti, jako by se ho bál dokonce i on. „Fenris." ‚S' na konci protáhl, až to zasyčelo. „Fenris Obávaný."

Opravdu vhodné jméno. Major West si vzpomněl na písně, které slýchal v dětství, pohádky o krvežíznivých obrech v horách na dálném severu. Nastalo krátké ticho.

„Uff," utrousil lord kancléř nevzrušeně. „A vy žádáte o audienci u Jeho vznešeného Veličenstva, velekrále Spojeného království?"

„Žádáme, lorde kancléři," potvrdil válečník. „Náš pán Bethod hluboce lituje nepřátelství mezi našimi národy. Přeje si mít s jižními sousedy jen dobré vztahy. Přinášíme nabídku míru od našeho krále vašemu, i dar na znamení dobré vůle. Nic víc."

„Dobře, dobře," bručel Hoff a zeširoka se usmál. „Zdvořilá žádost, zdvořile vyjádřená. Smíte krále spatřit zítra v otevřené radě a předložit svou nabídku a dar před předními muži říše."

Bělooký se uctivě poklonil. „Jste velice laskav, lorde kancléři." Obrátil se ke dveřím a dva nevrlí válečníci jej následovali. Zahalený obr chvíli otálel, než se pomalu otočil a vyšel ze dveří. Teprve když se dveře zavřely, mohl West zase normálně dýchat. Potřásl hlavou a nakrčil zpocená ramena. Písně o obrech. Velký chlap v plášti, nic víc. Ale když se podíval znovu, ty dveře byly opravdu vysoké…

„Vidíš, mistře Morrowe?" Hoff byl očividně sám se sebou spokojený. „Nejsou to divoši, jak jsi mi chtěl namluvit! Cítím, že se blížíme řešení našich severních problémů, nemyslíš?"

Podsekretář očividně přesvědčený nebyl. „Ehm… ano, můj pane, zajisté."

„Ano, zajisté. Spousta povyku kvůli ničemu. Spousta pesimistických, defétistických nesmyslů od nervózních občanů ze severu, což? Válka? Pche!" Plácl do stolu, až víno vyšplíchlo na dřevo. „Seveřané by se neopovážili! Příště budou žádat o přijetí do Spojeného království! Uvidíme, jestli mám pravdu, co, majore Weste?"

„Ehm…"

„Dobře! Výborně! Alespoň jsme dnes něco vyřídili! Ještě jeden a můžeme odejít z téhle výhně! Koho tam máme, Morrowe?"

Podsekretář se zamračil a posunul si brýle na nose. „Ehm… máme tu nějakého Joru Síru," zápolil s neznámým jménem.

„Kohože?“

„Ehm… Suru nebo Sejru, něco takového.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel,“ zabručel lord kancléř. „Co je to za člověka? Nějaký Jižan? Prosím, jen ne žádný další křupan!“

Podsekretář pročetl poznámky a polkl. „Emisar?“

„Ano, ano, ale od koho?“

Morrow se krčil jako dítě čekající pohlavek. „Od velkého řádu mágů!“ vyhrkl.

Rozhostilo se ohromené ticho. West zvedl obočí a otevřel ústa. Hádal, že totéž se děje za hledími vojáků, na něž přes přilby neviděl. Instinktivně sebou trhl, jak čekal kancléřovu reakci, ale Hoff všechny překvapil, protože vyprskl smíchy. „Výborně! Alespoň nějaká zábava. Už je to pár let, co jsme tu naposledy měli mága! Pošlete čaroděje dál! Nesmíme ho nechat čekat!“

Joru Síra byl zklamáním. Měl obyčejné, zaprášené šaty, vlastně ne o moc lepší, než měl hospodář Heath. Hůl neměl okovanou zlatem a na konci nebyl žádný zářící krystal. V očích mu neplál záhadný oheň. Vypadal jako úplně obyčejný muž po třicítce, trochu unavený, jako po dlouhé cestě, nicméně se kancléřem nenechával vyvést z míry.

„Dobrý den, pánové,“ pozdravil a opřel se o hůl. West hned nepoznal, odkud je. Určitě ne z Království, protože měl příliš tmavou pleť, a ani ne z Gurchulu či z dálného jihu, protože na to ji měl zase moc světlou. Ani ze Severu či Styrie. Z větší dálky, ale odkud? Když si ho West prohlédl pozorněji, všiml si, že má každé oko jiné, jedno modré, druhé zelené.

„A dobrý den i tobě, pane,“ řekl Hoff a usmíval se, jako by to myslel vážně. „Moje dveře jsou velkému řádu mágů vždy otevřeny. Pověz, mám to potěšení hovořit se samotným velkým Bayazem?“

Síra se zatvářil zmateně. „Ne, copak mě ohlásili špatně? Jsem Joru Síra. Mistr Bayaz je holohlavý pán.“ Prohrábl si kudrnaté hnědé vlasy. „Venku na třídě stojí jeho socha. Nicméně jsem měl štěstí, že jsem pod ním mohl několik let studovat. Je velice moudrý a vzdělaný.“

„Ovšem! Ovšemže je! A jak ti můžu posloužit?“

Joru Síra si odkašlal, jako by hodlal vyprávět dlouhý příběh. „Po smrti krále Haroda Velikého opustil první z mágů Bayaz Spojené království. Ale přísahal, že se vrátí.“

„Ano, ano, to je pravda," pochechtával se Hoff. „Pravda pravdoucí, to ví každé malé dítě."

„A prohlásil, že až se vrátí, jeho příchod ohlásí někdo jiný."

„To je také pravda."

„No, a tady jsem," prohlásil Síra s úsměvem.

Lord kancléř zařval smíchy. „Tady jsi!" křičel a bušil do stolu. Harlen Morrow se tiše zasmál, ale okamžitě toho nechal, když se Hoff přestal chechtat.

„Během mé služby v úřadu lorda kancléře mě tři členové velkého řádu mágů požádali o povolení audience u krále. Dva byli očividně šílení a jeden výjimečně odvážný podvodník." Předklonil se, opřel lokty o stůl a přiložil k sobě prsty. „Pověz, mistře Síro, jaký mág jsi ty?"

„Nejsem ani jeden z nich."

„Vidím. V tom případě budeš mít dokumenty."

„Samozřejmě." Síra vytáhl z kabátu malý dopis s bílou pečetí se zvláštním znakem. Bezstarostně jej položil na stůl před lorda kancléře.

Hoff se zamračil, uchopil dokument a obracel ho v rukou. Pečlivě prohlédl pečeť, rukávem si otřel obličej, zlomil vosk, rozložil papír a četl.

Joru Síra byl naprosto klidný. Horko ho zřejmě nijak neobtěžovalo. Obešel místnost, kývl vojákům a to, že neodpovídají, mu očividně nevadilo. Najednou se obrátil k Westovi. „Je tu hrozné horko, že? Je div, že ti chudáci neomdlí a nespadnou na podlahu, jako když se zřítí příborník plný pánví." West zamrkal. Myslel si přesně totéž.

Lord kancléř položil dopis na stůl a už nevypadal pobaveně. „Podle mě nebude vhodné probírat to v otevřené radě."

„Souhlasím. Doufal jsem v soukromou audienci u lorda kancléře Feekta."

„To, žel, nebude možné." Hoff si olízl rty. „Lord Feekt je mrtev."

Síra se zamračil. „To je vskutku neštěstí."

„Jistě, jistě. Všichni cítíme jeho ztrátu. Snad ti s ostatními členy uzavřené rady dokážeme pomoct."

Síra sklonil hlavu. „Nechám si poradit, lorde kancléři."

„Zařídím něco na večer. Do té doby ti najdeme ubytování v Agriontu… vhodné pro tvé postavení.“ Pokynul strážím a ty otevřely dveře.

„Mnohokrát děkuji, lorde Hoffe. Mistře Morrowe. Majore Weste.“ Síra každému zdvořile pokynul a odešel. Když se dveře zavřely, přemítal West, odkud znal jeho jméno.

Hoff se obrátil na podsekretáře pro audience. „Okamžitě zajdi za arcilektorem Sultem a vyřiď mu, že se musíme ihned sejít. Potom sežeň nejvyššího soudce Maroviu a lorda maršála Varuze. Řekni jim, že je to velice naléhavé, a kromě nich nikomu ani slovo.“ Zahrozil Morrowovi prstem. „Ani slovo!“

Podsekretář na něj civěl, brýle nakřivo. „Hned!“ zařval Hoff. Morrow vyskočil, zakopl o lem roucha a vyběhl bočními dveřmi ven. West polkl, v ústech měl sucho.

Hoff si dlouze prohlédl každého muže v místnosti. „Co se vás ostatních týče, ani slovo o tom, co se tu stalo, nebo to bude mít pro všechny nedozírné následky! A teď všichni ven!“ Vojáci odcinkali ze síně. West další pobídku nepotřeboval a spěchal za nimi. Zamyšlený kancléř osaměl.

Když za sebou West zavíral dveře, byl zmatený a zachmuřený. Hlavou mu táhly útržky starých příběhů o mázích, strach z války na Severu, obrazy zahaleného obra, dosahujícího téměř ke stropu. V Agriontu se objevili vskutku podivní návštěvníci a jeho tížily obavy. Snažil se je setřást, říkal si, že je to hloupost, ale dokázal myslet jen na sestru vyvádějící kdovíjaká alotria po celém Agriontu.

Zaúpěl. Nejspíš bude s Lutharem. Proč je, hrome, vůbec seznamoval? Z nějakého důvodu očekával nemotornou, churavou, hubatou dívku, kterou si pamatoval. Když se před ním objevila tato žena, byl to pro něj šok. Skoro ji nepoznal. Byla bezpochyby žena a moc hezká. Luthar byl nafoukaný a bohatý a hezký a měl sebeovládání šestiletého děcka. West věděl, že se vídají. Pochopitelně byli jen přátelé. Ardee tady neměla žádné kamarády. Byli jenom přátelé.

„Kurva!“ zaklel. Bylo to jako posadit kočku ke smetaně a věřit, že si v ní nesmočí jazýček. Proč ho to, probůh, nenapadlo? Byla to hotová katastrofa! Ale co s tím teď nadělá? Nešťastně se díval do chodby.

Nic tak člověku nedovolí zapomenout na vlastní bídu, jako když vidí jiného nešťastníka, a hospodář Heath byl opravdu zoufalý. Seděl sám na dlouhé lavici, smrtelně bledý, a zíral do prázdna. Musel tu sedět celou dobu, zatímco kupci, Seveřané a mág vstupovali a odcházeli, jen čekal a neměl kam jít. West se rozhlédl chodbou. Nikdo jiný tu nebyl. Heath si ho nevšiml, ústa měl otevřená, pohled nepřítomný, pomačkaný klobouk položený na kolenou.

West ho nemohl nechat jen tak, neměl to prostě v povaze.

„Hospodáři Heathi," řekl a přistoupil blíž. Sedlák překvapeně vzhlédl. Zakroutil kloboukem, začal vstávat a mumlal omluvy.

„Ne, prosím, nevstávej." West si k němu přisedl, civěl na své nohy a nedokázal se druhému muži podívat do očí. Rozhostilo se nepříjemné ticho. „Mám přítele na úřadě pro půdu a zemědělství. Snad by pro tebe mohl něco udělat…" Rozpačitě se odmlčel a zvedl hlavu.

Sedlák se smutně usmál. „Budu vděčný za cokoliv."

„Ano, ano, zajisté, udělám, co půjde." K ničemu to nebude, a oba to věděli. West se kousl do rtu. „Vezmi si to." Vtiskl mu do bezvládných, mozolnatých prstů měšec. Heath se na něj podíval a pootevřel ústa. West se rychle, nemotorně usmál a vstal. Toužil být pryč.

„Pane!" volal za ním hospodář Heath, ale West už spěchal chodbou a neohlédl se.

Na seznamu

Proč tohle dělám?

Obrys městského domu Villema dan Robb se černal proti jasné noční obloze. Dům nebyl ničím výjimečný, jednoposchoďový, obehnaný nízkou zdí, vepředu měl branku, stejně jako stovky dalších domů v ulici. *Náš starý přítel Rews žil v honosné vile poblíž trhu. Robb po něm měl chtít větší úplatky. Ale naštěstí pro nás si o ně neřekl.* Jinde ve městě budou jasně osvětlené módní třídy plné podnapilých hýřilů až do svítání. V této uzavřené boční ulici nebylo ani světlo, ani zvídavé oči.

Můžeme tu pracovat, aniž by nás kdokoli vyrušoval.

Za úzkým oknem nahoře hořela lampa. *Výborně. Náš přítel je doma. A pořád je vzhůru – musíme být opatrní.* Obrátil se k praktikalu Frostovi a ukázal na bok domu. Albín kývl a tiše proběhl na druhou stranu ulice.

Glokta počkal, až zmizí ve stínu domu, pak se otočil k Severardovi a ukázal na přední dveře. Hubený praktikal měl v očích úsměv, když přikrčeně běžel k zídce; překulil se přes ni a nehlučně dopadl na druhé straně na zem.

Zatím to vychází, ale musíme si pospíšit. Glokta přemýšlel, proč sem vlastně přišel. Frost se Severardem by Robba zvládli bez potíží sami, on je bude jen zdržovat. *Mohl bych dokonce spadnout na zadek a toho pitomce varovat. Tak proč jsem tady?* Věděl proč. Už cítil rostoucí vzrušení. Skoro jako by byl naživu.

Hůl si ovázal hadrem, takže mohl přikulhat k zídce, aniž by nadělal příliš velký hluk. Tou dobou už měl Severard branku otevřenou, přičemž rukou v rukavici přidržel pant, aby nevrzala. *Výborně. Ta nízká zídka je pro mě jako sto stop vysoká hradba.*

Severard klečel na schůdku u dveří a otevíral zámek. Ucho měl položené na dřevě a oči se mu leskly soustředěním, jak pracoval na

mechanismu. Gloktovi bušilo srdce, kůže ho svrběla napětím. *Á, vzrušení z lovu.*

Tiše to cvaklo, pak ještě jednou. Severard vrátil paklíče do kapsy a pomalu otočil klikou. Dveře se potichu otevřely. *Je to vskutku užitečný chlapík. Bez něj a Frosta jsem jenom mrzák. Oni jsou mýma rukama a nohama. A já jsem jejich mozkem.* Severard vklouzl do domu a Glokta ho následoval.

Na chodbě byla tma. Ze schodiště vedoucího nahoru sem pronikalo světlo a balustráda vrhala na dřevěnou podlahu zvláštní, pokroucené stíny. Glokta ukázal na schody a Severard kývl a po špičkách k nim vyrazil, drže se co nejblíž u stěny. Cesta ke schodům mu trvala snad celé věky.

Třetí schod tiše zavrzal, když na něj došlápl. Glokta sebou trhl a Severard strnul. Čekali, nehybní jako sochy. Nahoře se nic neozývalo. Glokta zase začal dýchat. Severard pokračoval vzhůru. Opatrně vyhlédl za roh, přitiskl se zády ke zdi, stoupl na poslední schod a zmizel z dohledu.

Ze stínu na konci chodby se vynořil praktikal Frost. Glokta zvedl obočí a albín zavrtěl hlavou. *Dole nikdo není.* Obrátil se ke dveřím a pomaloučku je zavíral. Teprve když se dovřely, pustil kliku a západka tiše sklouzla na místo.

„Tohle budete chtít vidět."

Glokta nadskočil a rychle se otočil, až mu zády projela bolest. Severard stál s rukama v bok nad schody. Obrátil se a zamířil ke světlu. Frost vyběhl po schodech, už se nenamáhal chodit potichu.

Proč nemůžou všichni zůstat v přízemí? Pokaždé jsou nahoře. Alespoň nemusel zachovávat ticho, když se drápal do schodů za praktikaly. Pod pravou nohou mu schody vrzaly, levou škrábal po dřevě. Chodbu na poschodí zalévalo jasné světlo vycházející ze dveří na druhém konci. Glokta přikulhal blíž. Na prahu se zastavil a lapal po dechu po cestě do schodů.

No tedy, to je ale binec. Ze zdi byla vytržena velká knihovna a všude byly rozházené knihy, otevřené i zavřené. Na stole ležela převržená sklenice vína, které se vpilo do pomačkaných papírů. Postel byla v nepořádku, prostěradlo napůl stržené, polštáře a matrace rozřezané, až se z nich sypalo peří. Dveře šatníku byly otevřené a jedno křídlo zpola vyvrácené. Uvnitř viselo několik potrhaných oděvů, většina se však válela na hromadě na podlaze.

Pod oknem ležel na zádech hezký mladík, bledý a s otevřenými ústy, a zíral do stropu. Tvrzení, že měl podříznutý krk, stav věcí zdaleka nevystihovalo. Měl ho rozseknutý tak hluboko, až se mu hlava málem oddělila od těla. Všude byla krev, na potrhaných šatech, rozřezané matraci i po celé mrtvole. Na stěně bylo několik rozmazaných krvavých otisků rukou a na podlaze velká kaluž krve, která se ještě nesrazila. *Zabili ho dnes v noci. Možná před několika málo hodinami. Možná před několika málo minutami.*

„Ten nám těžko odpoví na otázky," poznamenal Severard.

„Ano." Glokta přelétl pohledem tu hrůzu. „Myslím, že je mrtvý. Ale jak se to stalo?"

Frost na něj upřel růžové oko a zvedl bílé obočí. „Jech?"

Severard pod maskou vyprskl smíchem. Dokonce i Glokta se uchechtl. „Zřejmě. A jakpak se sem ten jed asi dostal?"

„Ochevcheým okchem," podotkl Frost a ukázal na podlahu.

Glokta k němu přikulhal a dával pozor, aby se nohama či holí nedotkl lepkavé kaluže a peří. „Náš jed tedy uviděl hořet lampu, stejně jako my. Vstoupil oknem dole. Vyšel potichu po schodech." Špičkou hole obrátil mrtvému ruce. *Pár kapek krve z krku, ale žádné poškození kloubů či prstů. Nebránil se. Překvapili ho.* Naklonil se a zadíval se na obrovskou ránu.

„Jeden silný řez. Pravděpodobně nožem."

„A Villem dan Robb utrpěl vážnou ztrátu krve," utrousil Severard.

„A my jsme přišli o informátora," podotkl Glokta. Na chodbě žádná krev nebyla. *Náš člověk si dával pozor, aby se při prohledávání místnosti nenamočil, i když to tu vypadá na důkladnou práci. Nebyl rozčilený či vyděšený. Byla to prostě jen práce.*

„Vrah byl profesionál," pokračoval Glokta. „Přišel sem s úmyslem vraždit. Pak se možná trochu snažil, aby to vypadalo jako loupež, kdo ví? V každém případě mrtvola arcilektora nepotěší." Podíval se na praktikaly. „Kdo je další na seznamu?"

* * *

Tentokrát bezpochyby k zápasu došlo. *Byť jednostrannému.* Solimo Scandi ležel na boku, čelem ke zdi, jako by se styděl za

stav své rozřezané a potrhané noční košile. Na předloktích měl hluboké rány. *Jak se marně snažil odrazit čepel.* Plazil se po zemi a na leštěném dřevě zanechal krvavou stopu. *Jak se marně snažil uniknout.* Neuspěl. Čtyři zející rány nožem v zádech pro něj znamenaly konec.

Gloktovi při pohledu na zakrvácenou mrtvolu zacukalo v obličeji. *Jedno tělo by ještě mohla být shoda okolností. Dvě znamenají spiknutí.* Zachvěla se mu víčka. *Ať to udělal kdokoliv, věděl, že přijdeme a kdy a také pro koho. Jsou o krok před námi. Náš seznam kompliců se nejspíš změnil v seznam mrtvol.* Za Gloktou cosi zapraskalo, a když prudce otočil hlavu, projela mu ztuhlým krkem prudká bolest. Bylo to jen otevřené okno houpající se ve větru. *Jenom klid. Klid. Hlavně přemýšlej.*

„Zdá se, že se ctihodný cech obchodníků s plátnem pustil do domácích prací."

„Jak to mohli vědět?" zajímalo Severarda.

Ano, jak asi? „Museli vidět Rewsův seznam, nebo jim někdo řekl, kdo na něm je." *A to znamená…* Glokta si olízl prázdné dásně. „Někdo z inkvizice mluvil."

Pro jednou se Severard neusmíval. „Jestli vědí, kdo je na seznamu, vědí také, kdo ho napsal. Vědí, kdo jsme."

Snad další tři jména na seznamu? Až úplně dole? Glokta se ušklíbl. *Opravdu vzrušující.* „Bojíš se?"

„Rád nejsem, jestli mám říct pravdu." Ukázal na mrtvolu. „Nůž v zádech do mých plánů zrovna nezapadá."

„Ani do mých, Severarde, věř mi." *Opravdu ne. Jestli zemřu, nedozvím se, kdo nás zradil.*

A já to chci vědět.

* * *

Byl jasný, bezmračný jarní den a park byl plný floutků a flákačů všeho druhu. Glokta seděl na lavičce v milosrdném stínu rozložitého stromu a pozoroval měňavou zeleň, jiskřící vodu a šťastné, opilé, barevné hýřily. Na lavičkách kolem jezírka se k sobě tiskli lidé, párky a skupinky posedávaly v trávě a všichni popíjeli, povídali si a vyhřívali se na slunci. Zdálo se, že pro nikoho dalšího už tu není místo.

Přesto si ke Gloktovi nikdo nepřisedl. Občas přispěchal někdo, kdo nemohl uvěřit, jaké má štěstí, že vidí volné místo, a pak si všiml jeho. Všichni se okamžitě zatvářili zklamaně a odbočili nebo prošli kolem, jako by si vůbec nechtěli sednout. *Odháním je stejně jistě jako mor, ale to je možná dobře. Já jejich společnost nepotřebuju.*

Pozoroval skupinku mladých vojáků veslujících v člunu po jezeře. Jeden z nich vstal a kolébal se s lahví v ruce. Člun se nebezpečně zakymácel a ostatní na mladíka křičeli, ať se posadí. Vzduchem se nesly mlhavé závany dobromyslného smíchu, zpožďované vzdáleností. *Děti. Jak mladě vypadají. Jak nevinně. I já byl takový, ještě docela nedávno. Ale připadá mi to jako tisíc let. Déle. Jako v jiném světě.*

„Glokto."

Vzhlédl a zastínil si oči. Konečně dorazil arcilektor Sult, tmavý obrys proti blankytnému nebi. Jak tak chladně hleděl dolů, Gloktovi připadal unavenější, vrásčitější, ztrhanější než dřív.

„Doufám, že to bude zajímavé." Nadhodil si klopy bílého kabátu a půvabně se spustil na lavičku. „U Kelnu se zase bouří poddaní. Nějaký pitomý statkář pověsí pár sedláků, a my teď musíme řešit následky! Jak těžké může být zvládání pole a několika sedláků? Nemusíš s nimi zacházet nějak extra, jen je nesmíš věšet!" Rty měl stisknuté do tvrdé linky a mračil se přes trávník. „Doufám, že to bude zatraceně zajímavé."

Pokusím se tě nezklamat. „Villem dan Robb je mrtvý." Jako by chtěl zdůraznit Gloktovo prohlášení, opilý voják uklouzl a spadl do vody. Jeho přátelé řičeli smíchy. „Byl zavražděn."

„Ha. To se stává. Vyber dalšího na seznamu." Sult se zamračeně zvedl. „Myslel jsem, že nepotřebuješ můj souhlas kvůli každé maličkosti. Proto jsem pro tuto práci vybral tebe. Prostě pokračuj!" štěkl a obrátil se k odchodu.

Není třeba spěchat, arcilektore. To je ta potíž, když máš zdravé nohy, potom moc běháš. Když ale nemůžeš chodit, nepohneš se, dokud si nejsi jistý, že je čas. „Dalšímu muži na seznamu se také stala nehoda."

Sult se obrátil a zvedl obočí. „Vážně?"

„Všem se stala."

Arcilektor našpulil rty a posadil se zpátky na lavičku. „Úplně všem?"

„Ano.“

„Hmm. To je zajímavé. Cech uklízí, že? Nečekal jsem takovou krutost. Časy se opravdu změnily, a hodně…“ Odmlčel se a začal se znovu mračit. „Myslíš, že jim někdo dal Rewsův seznam? Myslíš, že někdo z našich mluvil? Proto jsi mě požádal, abych přišel sem, správně?“

Myslel sis, že se chci jenom vyhnout schodům? „Všichni do jednoho zabiti? Jeden každý muž z našeho seznamu? A právě tu noc, kdy jsme je šli zatknout? Já na shody náhod moc nevěřím.“ *A co ty, arcilektore?*

Očividně na ně také nevěřil. Tvářil se velice sveřepě. „Kdo viděl přiznání?“

„Já a moji dva praktikalové, samozřejmě.“

„Důvěřuješ jim?“

„Bezvýhradně.“ Odmlka. Člun se plavil bez cíle, vojáci po něm pobíhali, vesla zdvižená do vzduchu, a muž ve vodě sebou plácal, smál se a cákal vodu na přátele.

„Přiznání leželo nějakou dobu v mé kanceláři,“ připustil arcilektor. „Mohli ho vidět někteří členové mého úřadu. Mohli.“

„A vy jim důvěřujete, Eminence?“

Sult na Gloktu zíral po dlouhou, mrazivou chvíli. „Neodvážili by se. Vědí, na co si mají dávat pozor.“

„Zbývá tedy představený Kalyne,“ upozornil Glokta tiše.

Arcilektor při řeči téměř nepohyboval rty. „Musíš našlapovat opatrně, inkvizitore. Velmi opatrně. Tam, kam máš namířeno, není bezpečno. Hlupáci se představenými inkvizice nestávají. Zdání může klamat. Kalyne má mnoho přátel jak v Domě otázek, tak mimo něj. Mocných přátel. Jakékoliv obvinění musí být podepřeno pádnými důkazy.“ Odmlčel se a počkal, až skupinka dam odejde z doslechu. „Hodně pádnými důkazy,“ zasyčel, jakmile odešly. „Musíš mi najít toho vraha.“

To se snáz řekne, než udělá. „Ovšem, Eminence, jenomže mé vyšetřování se jaksi dostalo do mrtvého bodu.“

„Ne tak docela. Máme pořád ještě jednu kartu. Samotného Rewse.“

Rewse? „Ale ten už bude v Anglandu, arcilektore.“ *A potí se v dole nebo tak něco. Pokud ještě žije.*

„Ne. Je tady v Agriontu, hezky pod zámkem. Považoval jsem za nejlepší neztrácet ho z očí.“ Glokta vší mocí potlačil překvapení.

Chytré. Velice chytré. Hlupáci se zřejmě nestávají ani arcilektory. „Rews bude tvoje návnada. Pošlu po sekretáři zprávu Kalynovi, sdělím mu, že jsem se nechal obměkčit. Že jsem připravený nechat obchodníky s plátnem na pokoji, jen pod přísnější kontrolou. Že jako gesto dobré vůle pustím Rewse. Jestliže ty informace ven pustil Kalyne, určitě dá cechu vědět, že je Rews volný. A oni pak určitě pošlou toho vraha, aby Rewse potrestal za to, že žvanil. A ty ho přitom chytíš. Pokud vrah nepřijde, nic tím neztratíme, budeme muset zkrátka zrádce hledat jinde."

„Skvělý plán, Eminence."

Sult ho chladně pozoroval. „Samozřejmě. Budeš potřebovat nějaké místo k práci, někde dál od Domu otázek. Připravím fondy, pošlu Rewse za tvými praktikaly a dám ti vědět, až Kalyne obdrží informace. Najdi mi toho vraha, Glokto, a zmáčkni ho. Zmáčkni ho, dokud nezačne zpívat." Člun se prudce zhoupl, jak se do něj vojáci pokoušeli vtáhnout mokrého druha, a najednou se převrhl a všechny je vyklopil do vody.

„Chci jména," syčel Sult a mračil se na cákající vojáky. „Chci jména, důkazy, dokumenty a lidi, kteří se postaví před otevřenou radu a ukážou prstem." Vstal. „Průběžně mě informuj." Zamířil k Domu otázek a jeho kroky křupaly na štěrku. Glokta se za ním díval. *Vynikající plán. Jsem rád, že stojíš na mé straně, arcilektore. Stojíš, viď?*

Vojákům se podařilo dotáhnout převrácený člun na břeh. Stáli tam, kapala z nich voda a křičeli na sebe. Dobrá nálada je docela přešla. Jedno z vesel zůstalo ve vodě a proud je pomalu snášel k místu, kde z jezera vytékal potok. Brzy propluje pod mostem a skončí za velkými hradbami Agriontu ve vodním příkopu. Glokta ho pozoroval, jak se pomalu otáčí ve vodě. *Chyba. Člověk má dbát na detaily. Je snadné zapomínat na maličkosti, ale bez vesla je člun k ničemu.*

Přelétl pohledem další lidi v parku. Zrak mu padl na hezký párek sedící na lavičce u jezera. Mladý muž se smutným a upřímným výrazem tiše rozmlouval s dívkou. Ona rychle vstala a s rukama na obličeji odcházela. *Ach, bolest opuštěného partnera. Ztráta, hněv, hanba. Člověku se zdá, že to nikdy nepřebolí. Který básník napsal, že neexistuje horší bolest než bolest ze zlomeného srdce? Sentimentální blbost. Měl strávit nějakou dobu v císařském vězení.* Glokta se usmál, otevřel ústa a olizoval si dásně, v nichž

mu chyběly řezáky. *Zlomené srdce se časem zahojí, zlomený zub nikdy.*

Zahleděl se na mladíka. Díval se za dívkou odcházející v slzách a tvářil se pobaveně. *Ten mladý syčák! Zajímalo by mě, jestli zlomil tolik srdcí jako já zamlada. Teď už by tomu nikdo neuvěřil. Půl hodiny mi trvá, než seberu odvahu, abych alespoň vstal. Jediné ženy, které kvůli mně poslední dobou pláčou, jsou manželky těch, jež jsem poslal do vyhnanství v Anglandu –*

„Sande."

Glokta se otočil. „Lorde maršále Varuzi, jaká čest."

„Ale ne, ne," řekl starý voják a posadil se. Pohyby měl rychlé a přesné jako každý učitel šermu. „Vypadáš dobře," poznamenal, aniž by se skutečně podíval. *Chceš říct, že vypadám jako kripl.* „Jak se daří, starý brachu?" *Jsem kripl, ty nafoukaný osle. Tak brach, ano? Všechna ta léta, co jsem zpátky, a ani jednou jsi mě nevyhledal. Tomu říkáš přátelství?*

„Docela dobře, děkuju, lorde maršále."

Varuz si znepokojeně poposedl. „Můj poslední student, kapitán Luthar… neznáš ho?"

„Byli jsme představeni."

„Měl bys ho vidět při cvičení." Varuz smutně potřásl hlavou. „Má nadání, to tedy ano, ale nikdy se nedostane do tvé třídy, Sande." *To tedy nevím. Doufám, že bude jednou stejně zmrzačený jako já.* „Ale je hodně nadaný, dost, aby vyhrál. Jenomže to nadání zahazuje." *Ach, jaká tragédie. Jsem tak rozčilený, až by se mi mohlo udělat špatně. Kdybych dnes už něco jedl.*

„Je líný, Sande, a umíněný. Schází mu kuráž. Schází mu odhodlání. Prostě do toho nedává srdce, a čas utíká. Říkal jsem si, jestli bys neměl chvilku." Na okamžik se Gloktovi podíval do očí. „Jestli bys s ním kvůli mně nepromluvil."

Už se nemůžu dočkat! Poučovat toho ufňukaného hňupa bude naplněním všech mých snů. Ty nafoukaný starý pitomče, jak se opovažuješ? Na mých úspěších sis vybudoval reputaci, a když jsem pak potřeboval tvou pomoc, odkopl jsi mě. A teď za mnou přilezeš, žádáš mě o pomoc a nazýváš mě přítelem?

„Jistě, maršále Varuzi, rád s ním promluvím. Pro starého přítele cokoliv."

„Výborně, výborně! Určitě se pak polepší! Každé dopoledne ho cvičím na nádvoří poblíž tvůrcova domu, kde jsem cvičíval tebe…“ Maršál se nešťastně odmlčel.

„Přijdu hned, jak mi to povinnosti umožní.“

„Ovšem, tvé povinnosti…“ Varuz už se zvedal, zjevně se nemohl dočkat, až bude pryč. Glokta napřáhl ruku a přinutil ho zůstat stát. *Nemusíš se bát, lorde maršále, nejsem nakažlivý.* Varuz mu chabě potřásl rukou, jako by se bál, že mu ji ulomí, omluvil se a s hlavou vysoko zdviženou odkráčel. Mokří vojáci se mu v rozpacích klaněli a salutovali.

Glokta si natáhl nohu a přemýšlel, jestli má vstát. *A jít kam? Svět se nezboří, když tu ještě chvíli zůstanu. Není kam spěchat. Není.*

Nabídka a dar

„A vpřed!“ zařval maršál Varuz.

Jezal se na něho vrhl, prsty na nohou ohnul podél hrany kladiny, jak se zoufale snažil udržet rovnováhu, a neohrabaně provedl výpad, jen aby vyvolal dojem, že do toho dává srdce. Čtyři hodiny cvičení každý den si na něm vybraly svou daň. Byl k smrti utahaný.

Varuz se zamračil, odrazil Jezalovu ztupenou čepel stranou a klidně popošel po kladině, jako by to byl chodník v zahradě. „A vzad!“

Jezal klopýtal dozadu a hloupě mával levou rukou, jak se snažil udržet rovnováhu. Všechno od kolen nahoru ho námahou strašně bolelo. Od kolen dolů to bylo ještě mnohem horší. Varuzovi bylo přes šedesát, nicméně žádná únava na něm znát nebyla. Jak tančil po kladině a máchal meči, ani se nezapotil. Jezal sám lapal po dechu a zoufale se bránil levou rukou. Pravou nohou se snažil najít bezpečné místo k došlápnutí.

„A vpřed!“ Jezal zavrávoral, jak měnil směr, a lýtka ho pálila jako ďas. Udeřil na toho protivného dědka, jenomže Varuz necouvl, jen se sklonil a rukou Jezalovi podrazil nohy.

Jezal zavyl, jak se nádvoří kolem něho náhle zhouplo a obrátilo se vzhůru nohama, jednou nohou se praštil o hranu kladiny a vzápětí se rozplácl do trávy a bradu zaryl do drnu, až mu cvakly zuby. Překulil se, zůstal ležel na zádech a lapal po dechu jako ryba vytažená z vody. Noha ho bolela, jak se cestou k zemi uhodil o dřevo. Ráno bude mít další ošklivou modřinu.

„Hrůza, Jezale, je to hrůza!“ křičel starý voják a obratně seskočil na trávník. „Kymácíš se na kladině, jako by to bylo lano!“ Jezal se s kletbou převalil a začal se nešikovně zvedat na nohy. „Je to pevný dub a dost široký, že bys na něm mohl zabloudit!“ Lord

maršál svá slova zdůraznil tím, že krátkou ocelí udeřil do dřeva, až odletěly třísky.

„Říkal jste přece vpřed," zasténal Jezal.

Varuz ostře zvedl obočí. „Skutečně předpokládáš, kapitáne Luthare, že Bremer dan Gorst svým protivníkům poskytne spolehlivou informaci o svých záměrech?"

„Bremer dan Gorst se mě pokusí porazit, ty hajzle! A ty mi máš pomoct porazit jeho!" To si Jezal myslel, nicméně věděl, že vyslovit to nahlas by nebylo moudré. Jenom tupě zavrtěl hlavou.

„Ne! Ovšemže ne! Udělá všechno možné, aby své protivníky oklamal a zmátl, jako každý dobrý šermíř!" Lord maršál přecházel sem a tam a kroutil hlavou. Jezal znovu zvažoval, že všechno vzdá. Už mu bylo zle z toho, jak každou noc padal do postele utahaný k smrti v době, kdy se měl teprve začít opíjet. Bylo mu zle z toho, že se každé ráno budí celý potlučený a rozbolavělý, načež musí zvládnout čtyři nekonečné hodiny běhání, cvičení na kladině, s tyčí, nácviku figur. Bylo mu zle z toho, jak ho major West neustále sráží na zadek. A nejvíc mu bylo zle z toho, že ho tyranizuje tenhle starý hlupák.

„…skličující ukázka, kapitáne, velice skličující. Podle mě se spíš zhoršuješ…"

Jezal soutěž nikdy nevyhraje. Nikdo to od něho nečeká, a on sám ze všech nejméně. Tak proč to nevzdat, nevrátit se ke kartám a hýření? Copak chtěl někdy od života víc? Jenomže čím by se pak odlišil od tisícovky jiných šlechtických synků? Už dávno se rozhodl, že se chce stát něčím výjimečným. Možná samotným lordem maršálem a pak lordem kancléřem. Rozhodně někým hodně důležitým. Chtěl velké křeslo v uzavřené radě, aby mohl rozhodovat o velkých věcech. Chtěl, aby lidé kolem něj omdlévali a usmívali se a viseli mu na rtech. Chtěl, aby šeptali: „To je lord Luthar!", až půjde kolem. Mohl by být šťastný, kdyby byl navěky jen bohatší, chytřejší, lépe vypadající verzí poručíka Brinta? Uf! To nebyla příjemná představa.

„…čeká nás velice dlouhá cesta, a nemáme na ni dost času, alespoň ne, dokud nezměníš názor. Tvůj šerm je politováníhodný, pořád nemáš žádnou výdrž, a co se tvé rovnováhy týče, čím míň se o ní bude mluvit, tím líp…"

A co si pomyslí ostatní, jestliže se vzdá? Co udělá otec? Co řeknou bratři? A co ostatní důstojníci? Bude vypadat jako

zbabělec. A pak tu byla Ardee Westová. V posledních několika dnech jí měl jaksi pořád plnou hlavu. Bude se k němu naklánět tak blízko, když nebude šermovat? Bude s ním mluvit něžným hlasem? Bude se smát jeho vtipům? Bude k němu vzhlížet těma velkýma, tmavýma očima, až skoro cítil její dech na tváři –

„Posloucháš mě, chlapče?“ řval Varuz. Jezal cítil jeho dech na tváři, a také sliny.

„Ano, pane! Šerm politováníhodný, výdrž chabá!“ Jezal nervózně polkl. „Čím míň se bude mluvit o rovnováze, tím líp.“

„Správně! Začínám si myslet, i když tomu nemůžu uvěřit, že po všech těch potížích, do kterých jsi mě dostal, do toho nedáváš srdce.“ Zamračil se na Jezala. „Co myslíte, majore?“

Žádná odpověď. West seděl v křesle, ruce založené, ponuře se mračil a zíral do prázdna.

„Majore Weste?“ štěkl lord maršál.

Náhle vzhlédl, jako by si jich všiml teprve nyní. „Omlouvám se, pane, zamyslel jsem se.“

„Vidím.“ Varuz se nadechl. „Dnes ráno se zřejmě nesoustředí nikdo.“ Jezalovi se náramně ulevilo, že se stařík vzteká kvůli někomu jinému, ale jeho štěstí nemělo dlouhého trvání.

„Dobrá,“ křikl starý maršál, „Jestli to chceš takhle, máš to mít. Od zítřka začne výcvik plaváním v příkopu. Jedna dvě míle by měly stačit.“ Jezal zaťal zuby, aby nezačal ječet. „Studená voda umí ohromně zbystřit smysly. A mohli bychom začít časněji, abychom tě zastihli v nejvnímavějším stavu mysli. To znamená, že začínáme v pět. Mezitím bys měl, kapitáne Luthare, zvážit, jestli tu jsi proto, abys vyhrál soutěž, nebo kvůli potěšení z mé společnosti.“ S tím se otočil na patě a odkráčel.

Jezal počkal, dokud Varuz neopustí nádvoří, než dal volný průchod svému hněvu. Jakmile si byl jistý, že je dědek z doslechu, praštil zbraněmi o zeď.

„Zatraceně!“ řval, když meče zarachotily o zem. „Kurva!“ Rozhlížel se, do čeho by mohl kopnout, aby si příliš neublížil. Oči mu padly na podstavec kladiny, ale špatně si kop vypočítal. Chytil se za pohmožděnou nohu a poskakoval kolem jako pitomec. „Kurva, kurva!“ zuřil.

Na Westa to neudělalo žádný dojem. Vstal a zamračeně se vydal za maršálem Varuzem.

„Kam to jdeš?“ zeptal se Jezal.

„Pryč,“ utrousil West přes rameno. „Už jsem viděl dost.“

„Jak to myslíš?“

West se k němu otočil. „I když ti to možná připadá divné, na světě existují i větší problémy.“

Jezal zíral s otevřenými ústy, jak West odchází z nádvoří. „Kdo si myslíš, že jsi!“ ječel za ním, jakmile si byl jistý, že je z doslechu. „Kurva, kurva!“ Chtěl do kladiny kopnout ještě jednou, ale rozmyslel si to.

* * *

Jezal měl cestou zpátky do svého bytu mizernou náladu, a tak se držel mimo rušnější části Agriontu a vybíral si klidnější uličky a zahrady stranou od Královské cesty. Mračil se na své nohy, aby odradil případná společenská setkání. Štěstí však nestálo na jeho straně.

„Jezale!“ Byl to Kaspa, na procházce s plavovláskou v drahých šatech. Šla s nimi přísná žena ve středních letech, bezpochyby dívčina gardedáma. Zastavili se a obdivovali jakousi menší sochu na málo navštěvovaném nádvoří.

„Jezale!“ zakřičel Kaspa znovu a zamával kloboukem. Nebylo možné se jim vyhnout. Jezal nasadil nepřesvědčivý úsměv a zamířil k nim. Bledá dívka se na něho usmála, ale pokud měl být okouzlen, minulo se to účinkem.

„Zase jsi šermoval, Luthare?“ ptal se Kaspa zbytečně. Bylo všeobecně známo, že šermuje každé dopoledne. Nebylo třeba zvláštní bystrosti, aby si to člověk spojil, což bylo štěstí, protože Kaspa rozhodně zvlášť bystrý nebyl.

„Ano. Jak jsi to uhádl?“ Jezal nechtěl hovor úplně zabít, a tak přidal falešný smích, a dámy se brzy zase usmívaly.

„Ha, ha,“ řehtal se Kaspa, vždy ochotný být terčem vtipu. „Jezale, smím ti představit sestřenku, lady Ariss dan Kaspa? Toto je můj nadřízený důstojník kapitán Luthar.“ Takže to je ta slavná sestřenice. Jedna z nejbohatších dědiček v Království, z výborné rodiny. Kaspa pořád vykládal, jaká je krasavice, nicméně Jezalovi připadala bledá, hubená a stonavá. Mdle se usmála a podala mu ochablou bílou ručku.

Otřel se o ni nejzběžnějším polibkem. „Jsem okouzlen," zamumlal bez potěšení. „Musím se omluvit za svůj vzhled, právě jsem šermoval."

„Ano," vypískla vysokým hláskem, jakmile si byla jistá, že dokončil větu. „Slyšela jsem, že jste skvělý šermíř." Nastala odmlka, kdy hledala, co by řekla. Konečně se rozzářila. „Povězte, kapitáne, je šerm opravdu hodně nebezpečný?"

Jak nanicovatý blábol. „Ani ne, má paní, v kruhu používáme ztupené meče." Mohl to rozvést, ale raději by se propadl, než se namáhal sám. Slabě se pousmál. Ona též. Rozhovor visel nad propastí.

Jezal se už chtěl omluvit, neboť téma šermování očividně vyčerpali, jenže Ariss ho zaskočila, když zabloudila na jiné téma. „A povězte mi, kapitáne, opravdu bude na Severu válka?" Ke konci věty se její hlas téměř vytratil, ale gardedáma pochvalně přihlížela, nepochybně nadšená konverzačními schopnostmi své svěřenkyně.

Ušetři nás. „No, mně se zdá…" začal Jezal. Lady Ariss na něho s očekáváním upírala bledé modré oči. Modré oči jsou vážně hnusné, pomyslel si. Zajímalo by ho, o čem toho dívka ví méně: o šermu či o politice? „Co myslíte vy?"

Gardedáma nepatrně nakrčila čelo. Lady Ariss se zatvářila poněkud zaraženě, a jak hledala slova, červenala se. „Inu, ehm… totiž… určitě všechno… dopadne dobře?"

Díky osudu! pomyslel si Jezal. Jsme zachráněni! Musel pryč. „Samozřejmě, všechno dopadne dobře." Přinutil se k dalšímu úsměvu. „Bylo mi potěšením se s vámi seznámit, jenomže bohužel brzy nastupuju do služby, takže vás musím opustit." Ukláněl se s ledovou formálností. „Poručíku Kaspo, lady Ariss."

Kaspa ho poplácal po ruce, přátelský jako vždy. Jeho hloupá sestřenice se na něj nejistě usmála. Gardedáma se za ním mračila, ale on si jí nevšímal.

* * *

Do Sněmu lordů dorazil ve chvíli, kdy se členové rady vraceli z oběda. Kývnutím pozdravil stráže v hale a prošel obrovskými dveřmi do hlavní uličky. Za patami se mu hnal roztažený zástup

největších peerů říše a v rozlehlém sále byly slyšet šouravé kroky, bručení a šepot. Jezal prošel kolem oblouku zdi ke svému místu za vysokým stolem.

„Jezale, co šerm?“ To byl Jalenhorm. Kupodivu přišel včas a využil příležitosti, aby si před příchodem lorda kancléře popovídal.

„Už jsem zažil lepší rána. Co ty?“

„Já se bavil skvěle. Potkal jsem tu Kaspovu sestřenici, víš kterou,“ snažil se vzpomenout si na jméno.

Jezal si povzdechl. „Lady Ariss.“

„Ano, tu! Znáš ji?“

„Měl jsem to štěstí, že jsem na ně právě narazil.“

„No páni!“ vykřikl Jalenhorm a našpulil rty. „Není ohromná?“

„Hmm.“ Jezal znuděně odvrátil zrak a díval se, jak orouchovaní, kožešinami olemovaní ctihodní pánové pomalu odcházejí na místa. Přinejmenším pozoroval vzorek jejich nejméně oblíbených synů a placených zástupců. Jen málokterý magnát se dnes objevoval v otevřené radě osobně, pokud si ovšem nechtěl stěžovat na něco důležitého. A spousta z nich se ani neobtěžovala poslat někoho místo sebe.

„Přísahám, že je to jedno z nejhezčích děvčat, jaké jsem kdy viděl. Vím, že o ní Kaspa pořád vykládá, ale nevylíčil ji ani zpoloviny tak úchvatně, jaká je.“

„Hmm.“ Radní se rozdělovali podle toho, kde seděli. Sněm lordů byl postaven jako divadlo a vedoucí šlechtici Království seděli na místech diváků ve velkém půlkruhu lavic s uličkou uprostřed.

A jako v divadle byla některá sedadla lepší než ostatní. Nejméně důležitá byla nahoře vzadu a směrem dopředu význam uživatelů stoupal. Přední řada byla vyčleněna pro hlavy největších rodů, případně pro ty, které poslaly místo sebe. Zástupci z jihu, z Dagosky a Westportu, seděli nalevo, kousek od Jezala. Napravo měli místa ti ze severozápadu, z Anglandu a Stariklandu. Uprostřed mezi nimi seděla stará šlechta z Midderlandu, srdce Království. Samotného Království, jak to viděli oni. A vlastně i Jezal.

„Jaké držení těla, jaký půvab,“ básnil Jalenhorm. „Ty úžasně plavé vlasy, pleť bílá jako mléko, fantasticky modré oči.“

„A všechny ty peníze.“

„Ano, ty také,“ usmál se hromotluk. „Kaspa říkal, že strýc je dokonce ještě bohatší než jeho otec. Jen si to představ! A má jediné

dítě. Ona zdědí každou marku. Každou marku!“ Jalenhorm nedokázal ovládnout vzrušení. „Ten, kdo ji utrhne, bude šťastlivec. Jakže se jmenuje?“

„Ariss,“ ucedil Jezal kysele. Lordi nebo jejich zástupci se konečně s brumláním došourali na místa. Účast byla bídná, lavice nebyly ani z poloviny obsazené. A jindy to nebývalo lepší. Kdyby byl Sněm lordů skutečným divadlem, majitelé by zoufale hledali novou hru.

„Ariss. Ariss.“ Jalenhorm mlaskl, jako by jméno zanechávalo sladkou chuť. „Ten, kdo ji dostane, bude šťastlivec.“

„Ano. Šťastlivec.“ Tedy pokud bude dávat přednost penězům před konverzací. Jezal usoudil, že by si raději vzal gardedámu. Ta alespoň měla trochu páteř.

Konečně vstoupil lord kancléř a mířil ke stupínku, na němž stál vysoký stůl, v místě, kde by bylo pódium, kdyby Sněm byl divadlo. Za ním se hnal houf černě oděných sekretářů a písařů, obtížených knihami a stohy úředně vypadajících papírů. V pleskajícím karmínovém oficiálním hávu vypadal lord Hoff jako vzácný, majestátně se nesoucí pták následovaný hejnem protivných vran.

„Přichází starý protiva,“ zašeptal Jalenhorm, když se šel postavit na druhou stranu stolu. Jezal sepjal ruce za zády a zaujal obvyklou pózu, nohy trochu rozkročené a hlavu vysoko zdviženou. Přelétl pohledem vojáky v plné zbroji, rozestavené podél zakřivené stěny. Jako obvykle stáli nehybně v dokonalém pozoru. Jezal se zhluboka nadechl a připravil se na několik hodin příšerné nudy.

Lord kancléř žuchl do vysokého křesla a objednal si víno. Sekretáři zaujali místa kolem něj, jen uprostřed nechali místo pro krále, který byl jako obvykle nepřítomen. Zašustily dokumenty, otevíraly se velké účetní knihy, ostřily se brky a chřestily v kalamářích. Ke stolu přistoupil hlasatel a udeřil holí svého úřadu o podlahu, žádaje o pozornost. Šeptání šlechticů a zástupců i několika návštěvníků na veřejné galerii nahoře postupně sláblo a ve velkém sále se rozhostilo ticho.

Hlasatel se nadechl. „Volám zasedání,“ pronesl pomalu a zvučně, jako by měl oslavnou řeč na pohřbu, „otevřené rady Spojeného království…“ učinil zbytečně dlouhou a významnou odmlku. Lord kancléř po něm rozzlobeně loupl očima, ale hlasatel

se nenechal oloupit o tu chvilku slávy. Všichni ještě chviličku čekali, než dokončil, „…k pořádku.“

„Děkuji,“ ucedil Hoff kysele. „Před přestávkou na oběd jsme měli, myslím, vyslechnout lorda guvernéra Dagosky.“ Jeho hlas doprovázelo skřípání brků, jak dva písaři zaznamenávali každé jeho slovo. Ten slabý zvuk se v prostoru nahoře mísil s ozvěnou jeho slov.

V přední řadě kousek od Jezala se vyškrábal na nohy jakýsi postarší muž a třesoucíma se rukama před sebou držel několik papírů.

„Otevřená rada,“ drmolil hlasatel, jak nezáživněji se odvážil, „poznává Rushe dan Thuel, schváleného zástupce Sanda dan Vurms, lorda guvernéra Dagosky!“

„Děkuji, pane.“ Thuelův chraplavý, slabý hlas byl v rozlehlém prostoru nemožně tichý. Stěží se donesl k Jezalovi, který stál pouhých deset kroků daleko. „Lordi –“ začal.

„Mluv nahlas!“ křikl kdosi zezadu. Ozval se smích. Stařík si odkašlal a zkusil to znovu.

„Lordi, přicházím před vás s naléhavou zprávou od lorda guvernéra Dagosky.“ Hlas mu brzy zase zeslábl a každé slovo doprovázelo neutuchající škrábání per. Z návštěvnické galerie nahoře se nesl šepot, takže ho bylo slyšet ještě hůř. „Nebezpečí hrozící velkému městu od císaře Gurchulu každý den roste.“

Z opačné strany sálu, kde seděli zástupci z Anglandu, zazněl nesouhlas, ale větší část rady se tvářila znuděně. „Útoky na nákladní lodě, obtěžování kupců a demonstrace síly před našimi hradbami přiměly lorda guvernéra, aby mě vyslal –“

„To tedy máme štěstí!“ zařval někdo. Další vlna smíchu byla ještě hlasitější.

„Město stojí na úzkém poloostrově,“ pokračoval umíněně stařík a snažil se, aby ho bylo přes stále větší hluk slyšet, „připojeném k pevnině zcela ovládané našimi nepřáteli Gurchy a oddělené od Midderlandu dlouhými mílemi slané vody! Naše obrana zdaleka není, co bývala! Lord guvernér nutně potřebuje další finance…“

Zmínka o financích okamžitě vyvolala vřavu. Thuel ještě pohyboval rty, ale teď už ho slyšet nebylo vůbec. Lord kancléř se zamračil a napil se vína. Jeden písař odložil brk a umazanými prsty si protíral oči. Druhý písař právě dopsal větu. Jezal natáhl krk. Stálo tam:

Křik v sále.

Hlasatel samolibě zabušil holí o dlaždice. Povyk konečně utichl, ale Thuela mezitím přepadl záchvat kašle. Snažil se promluvit, ale nemohl, a nakonec jen mávl rukou a posadil se, celý rudý, zatímco mu soused bušil do zad.

„Jestli smím, lorde kancléři!“ zavolal vymóděný mladík v přední řadě na druhé straně sálu a vyskočil. Škrábání brků okamžitě ustalo. „Mám dojem –“

„Otevřená rada,“ skočil mu do řeči hlasatel, „poznává Hersela dan Meed, třetího syna a schváleného zástupce Fedora dan Meed, lorda guvernéra Anglandu!“

„Mám dojem,“ pokračoval pohledný mládenec, jen nepatrně podrážděný přerušením, „že naši přátelé na jihu neustále očekávají útok císaře!“ Nesouhlasné hlasy se nyní ozvaly z opačného konce. „Útok, k němuž nikdy nedojde! Copak jsme Gurchy neporazili teprve před několika lety, nebo mě snad klame paměť?“ Pískání zesílilo. „Toto šíření poplašných zpráv představuje nepřijatelný odliv zdrojů Království!“ Křičel, aby ho bylo slyšet. „V Anglandu máme mnoho mil hranice a příliš málo vojáků, přičemž nebezpečí hrozící od Bethoda a jeho Seveřanů je velice skutečné! Jestli někdo potřebuje peníze…“

Povyk se okamžitě zdvojnásobil. V rámusu se dalo rozeznat: „Slyšte, slyšte!“ „Nesmysl!“ „Pravda!“ a „Lži!“ Několik zástupců důrazně přikyvovalo na souhlas, jiní nesouhlasně vrtěli hlavami. Další zívali a rozhlíželi se kolem sebe. Jezal si vzadu všiml chlapíka, který zcela určitě spal a hrozilo, že se sousedovi svalí do klína.

Zalétl pohledem na galerii. Pocítil zvláštní tlak na prsou. Byla tam Ardee Westová a dívala se přímo na něho. Jakmile se jejich pohledy setkaly, usmála se a zamávala. On se také usmál a už zvedal ruku, když si uvědomil, kde je. Rychle dal ruku zpátky za záda a nervózně se rozhlédl, ale k jeho značné úlevě si toho nikdo důležitý zřejmě nevšiml. Usmívat se však nepřestával.

„Lordi!“ zahřímal lord kancléř a praštil prázdnou číší o stůl. Měl nejzvučnější hlas, jaký kdy Jezal slyšel. Dokonce i maršál Varuz by se od Hoffa mohl lecčemu o řvaní přiučit. Spící muž vzadu nadskočil, odfrkl si a zamrkal. Hluk vzápětí utichl. Zástupci, kteří zůstali stát, se provinile rozhlíželi jako přistižené zlobivé děti, a sedali si. Šepot z galerie utichl. Pořádek byl znovu nastolen.

„Lordi! Ujišťuji vás, že král nemá důležitější starost, než je bezpečí jeho poddaných, ať jsou kdekoliv! Království nepřipouští útoky na svůj lid či majetek!“ Každou poznámku zdůraznil ranou pěstí. „Od císaře Gurchulu, od těch divochů na Severu, ani od nikoho jiného!“ Při posledním slově do stolu praštil tak silně, až z kalamáře vyšplouchl inkoust a zacákal pečlivě připravované dokumenty písařů. Jeho vlastenecký výlev přivítalo souhlasné volání.

„Co se konkrétních poměrů v Dagosce týče!“ Thuel s nadějí vzhlédl a ještě se třásl potlačovaným kašlem. „Copak město nemá jedny z nejpevnějších a nejrozsáhlejších hradeb na světě? Copak před necelými deseti lety nedokázalo víc než rok odolávat obléhání Gurchů? Co se stalo s těmi hradbami, pane?“ V sále se rozhostilo ticho, jak všichni chtěli slyšet odpověď.

„Lorde kancléři,“ sípěl Thuel a málem ho přehlušil jeden z písařů, když obrátil list v obrovské knize a začal psát na druhou stranu, „hradby jsou zanedbané a v zoufalém stavu a chybějí nám vojáci, kteří by je mohli bránit. Císař o tom ví,“ zašeptal téměř neslyšitelně, „prosím vás…“ Zhroutil se v dalším záchvatu kašle a klesl na sedadlo. Anglandská delegace se mu začala posmívat.

Hoff se zamračil ještě víc. „Bylo mi řečeno, že obrana města má být udržována z peněz vybraných v daném místě a z obchodních daní uvalených na ctihodný cech kořenářů, kteří v Dagosce měli posledních sedm let exkluzivní práva a velice výnosnou licenci. Pokud nelze najít zdroje ani na udržování hradeb,“ přelétl shromáždění zachmuřeným pohledem, „potom je možná na čase vypsat na tuto licenci veřejnou soutěž.“ Z galerie dolů dolehlo rozzlobené mumlání.

„V každém případě nemůže Koruna v současné době vyčlenit žádné peníze navíc!“ Nespokojený pískot dagosské delegace, souhlasný jásot ze strany Anglandu.

„A co se konkrétních poměrů v Anglandu týče!“ pokračoval lord kancléř, obraceje se k Meedovi. „Věřím, že brzy uslyšíme dobré zprávy, které budete moct vyřídit svému otci lordu guvernérovi.“ K pozlacené kupoli stoupal oblak vzrušeného šuškání. Pohledný mladík byl zřejmě příjemně překvapený. Dobré zprávy otevřené rady byly vzácností, ostatně jako jakékoliv zprávy.

Thuel opět ovládl své plíce a otevřel ústa, ale přehlušilo ho bušení na dveře za stolem. Lordi vzhlédli, překvapeně a

vyčkávavě. Lord kancléř se usmál jako kouzelník, jemuž se právě povedl zvlášť obtížný trik. Dal znamení strážným. Ti odsunuli těžké železné závory a otevřeli velké, intarzované dveře.

Po schodech dolů napochodovalo osm rytířů královské gardy; uzavření ve třpytivé zbroji, skryti za hledími vysokých, lesklých přilbic, oslniví v purpurových pláštích se zlatým sluncem na zádech zaujali místa po stranách stolu. Za nimi šli čtyři trubači, kteří nastoupili, zvedli nástroje k ústům a zaduli pronikavou fanfáru. Jezal zaskřípal zuby a přimhouřil oči. Konečně rámus utichl. Lord kancléř se rozzlobeně obrátil na hlasatele, jenž s otevřenými ústy zíral na nově příchozí.

„No?“ sykl Hoff.

Hlasatel nadskočil. „Aha… ano, no ovšem! Pánové a dámy, mám velkou čest představit –“ odmlčel se a zhluboka se nadechl „– Jeho vznešenou Výsost, krále Anglandu, Stariklandu a Midderlandu, protektora Westportu a Dagosky, Jeho nejvznešenější Veličenstvo, Guslav V., velekrál Spojeného království!“ Nastalo šustění, jak všichni vstávali a hned poklekali.

Dveřmi pomalu prošel královský palankýn, podpíraný rameny dalších šesti rytířů bez tváře. Na něm seděl v pozlaceném křesle král, podepřený poduškami, a mírně se kymácel. Poplašeně se rozhlížel kolem sebe s výrazem člověka, který šel spát opilý a probudil se v cizím pokoji.

Vypadal hrozně. Byl příšerně tlustý, převaloval se jako kopec obalený kožešinami a rudým hedvábím, a hlavu mu mezi ramena vtlačovala obrovská, jiskřící koruna. Ve vypoulených očích měl skelný výraz, pod nimi velké tmavé váčky a neustále si nervózně olizoval bledé rty. Pod bradou mu visely laloky a kolem krku měl val tuku, vlastně celý jeho obličej působil dojmem, že taje a stéká dolů z lebky. Takový byl velekrál Spojeného království, přesto Jezal sklonil hlavu ještě níž, když se palankýn přiblížil.

„Ach,“ zamumlalo Jeho nejvznešenější Veličenstvo, jako by něco zapomnělo, „povstaňte, prosím.“ Znovu se ozvalo šustění, jak si všichni sedali. Král se obrátil k Hoffovi, čelo svraštělé. „Proč jsem tady?“ zajímal se.

„Kvůli Seveřanům, Vaše Veličenstvo.“

„Aha, ano!“ Král se rozzářil. A zarazil se. „Co je s nimi?“

„Ehm…“ lorda kancléře před odpovědí zachránilo to, že se na druhé straně otevřely dveře a vstoupili dva cizinci.

Jeden byl prošedivělý starý válečník s jizvou a slepým okem. Nesl dřevěnou skříňku. Druhý byl zahalený v plášti s kapucí, že mu nebyly vidět ani oči, a byl tak velký, že sál pro něho vypadal jaksi nepřiměřeně. Lavice, stoly, dokonce i stráže najednou působily dojmem menších verzí navržených pro děti. Jak procházel mezi přítomnými, několik z těch, kteří byli nejblíž uličce, se zděšeně odsunulo. Jezal se zamračil. Zahalený obr nevypadal na dobré zprávy, ať už lord Hoff tvrdil cokoliv. Když se Seveřani zastavili před stolem, místnost šuměla rozzlobeným a nedůvěřivým mumláním.

„Vaše Veličenstvo," pronesl hlasatel a uklonil se tak nesmyslně nízko, že se musel opřít o hůl. „Otevřená rada poznává Fenrise Obávaného, vyslance Bethoda, krále Seveřanů, a jeho tlumočníka, Bělookého Hansula!"

Král se radostně díval z velkého okna v oblé stěně a dění v sále vůbec nevnímal. Nejspíš obdivoval, jak sluneční světlo proniká krásnými barevnými skly. Když ho poloslepý válečník oslovil, znenadání se prudce otočil, až mu laloky zavlály.

„Vaše Veličenstvo, přináším bratrské pozdravy od svého pána Bethoda, krále Seveřanů." Ve Sněmu se rozhostilo ticho a škrábání brků znělo nesmírně hlasitě. Starý válečník s rozpačitým úsměvem kývl na obra v kápi vedle sebe. „Fenris Obávaný vám přináší nabídku od Bethoda. Od krále králi. Od Seveřanů Spojenému království. Nabídku a dar." S tím zvedl dřevěnou skříňku.

Lord kancléř se spokojeně ušklíbl. „Nejdřív vyslov nabídku."

„Je to nabídka míru. Nekonečného míru mezi našimi dvěma velkými národy." Bělooký se znovu uklonil. Jezal musel připustit, že jeho chování nemá chybu. Nic, co by člověk očekával od divocha z mrazivého, dalekého Severu. Jeho pěkná řeč by zcela jistě dokázala lidi v sále uklidnit, nebýt zahaleného muže vedle něj, tyčícího se jako tmavý stín.

Král však při zmínce o míru zkřivil obličej do chabého úsměvu. „Dobře," mumlal. „Výborně. Mír. Kapitál. Mír je dobrý."

„Na oplátku žádá jen maličkost," pokračoval Bělooký.

Lord kancléř se najednou zatvářil kysele, ale bylo pozdě. „Stačí jen říct," pravil král se shovívavým úsměvem.

Zahalený muž popošel blíž. „Angland," zasyčel.

Nastalo ticho, vzápětí sál vybuchl hlukem. Z galerie se nesl nevěřícný smích. Meed už stál, byl celý rudý v obličeji a řval.

Thuel se vyškrábal z lavice a vzápětí se v kašli zhroutil. K hněvivému křiku se přidal opovržlivý pískot. Král zíral s důstojností polekaného králíka.

Jezal upíral oči na zahaleného muže. Ten zvedl ruku, takže mu vyklouzla z rukávu, a dotkl se spony na plášti. Jezal překvapeně zamrkal. Byla ta ruka modrá? Nebo to byl jenom klam světla pronikajícího barevnými skly? Plášť sklouzl na podlahu.

Jezal polkl a srdce mu bušilo až v hrdle. Bylo to jako dívat se na hlubokou ránu: ač cítil odpor, nedokázal odtrhnout zrak. Smích i křik náhle odumřely, v celém prostoru opět zavládlo ticho.

Fenris Obávaný vypadal bez pláště ještě větší, tyčil se nad krčícím se tlumočníkem. Bezpochyby to byl největší muž, jakého kdy Jezal viděl, pokud to vůbec byl muž. Obličej se mu ani na chvíli nezastavil, neustále se mu po něm přelévaly opovržlivé, uštěpačné výrazy. Ve vyvalených očích mu cukalo, mrkal a šíleně těkal po shromáždění. Tenké rty přecházely od úsměvu v škleb, ale ani na chvíli nezůstaly nehybné. To vše nicméně působilo normálně ve srovnání s jeho nejpodivnějším rysem.

Celý levý bok, od hlavy k patě, se mu svíjel.

Na levé polovině vyholené hlavy, přes víčko, rty a ucho, měl načmárané nesrozumitelné runy. Obrovskou levou paži měl modře potetovanou drobnými nápisy od vybouleného ramene až po špičky dlouhých prstů. Dokonce i bosou levou nohu měl pokrytou podivnými písmeny. V srdci královské vlády stála obrovská, nelidská, pomalovaná zrůda. Jezalovi spadla brada.

Kolem vysokého stolu stálo čtrnáct rytířů, každý z nich byl skvěle vycvičeným bojovníkem z dobré krve. Podél stěn bylo rozestaveno asi čtyřicet gardistů z Jezalovy setniny, všichni zkušení veteráni mnoha bitev. Proti dvěma Severanům měli přesilu více než dvacet na jednoho a byli vyzbrojení nejlepší ocelí, jakou královské zbrojnice poskytovaly. Fenris Obávaný neměl zbraň. Přes svou velikost a cizost by neměl představovat žádnou hrozbu.

Přesto se Jezal necítil v bezpečí. Cítil se sám, slabý, bezmocný a strašně se bál. Kůže ho svrběla, v ústech měl sucho. Najednou pocítil touhu utéct, schovat se a už nikdy nevylézt.

A nebyl sám. Tetovaná stvůra se pomalu obracela kolem dokola a rozčilený smích se měnil v šokované chrčení. Meed se přikrčil zpátky na lavici, hněv ho docela přešel. Několik ctihodných zástupců v přední řadě přelezlo do zadních lavic. Jiní odvraceli

zrak nebo si zakrývali obličej rukama. Jeden voják upustil kopí, které hlasitě zachřestilo o podlahu.

Fenris Obávaný se otočil ke stolu, zvedl potetovanou pěst a otevřel chřtán. Tváří mu projela obludná křeč. „Angland!“ zařval hlasitěji a děsivěji, než uměl lord kancléř. Ozvěna jeho hlasu se odrazila od kupole a od oblých stěn a vyplnila prostor pronikavým zvukem.

Jeden z gardistů couvl, uklouzl a obrněnou nohou narazil do stolu.

Král si rukou zakryl obličej, vyděšeně vyhlížel jedním okem mezi roztaženými prsty a koruna se mu na hlavě kymácela.

Jednomu z písařů vypadl brk z bezvládných prstů. Druhý pohyboval rukou jen ze zvyku, ústa měl otevřená a šikmo přes úhledně napsané řádky čmáral jedno slovo.

Angland.

Lord kancléř zbledl. Sáhl po sklenici a zvedl ji k ústům. Byla prázdná. Postavil ji zpátky na stůl, a jak se mu třásla ruka, dno cinklo o dřevo. Zarazil se a ztěžka dýchal nosem. „Tato nabídka je očividně nepřijatelná.“

„To je smutné,“ poznamenal Bělooký Hansul. „Ale pořád ještě je tu ten dar.“ Pozornost všech se obrátila k němu. „Na Severu máme takovou tradici. Pokud mezi klany vznikla zlá krev a hrozí válka, vystoupí z každé strany šampión, který bojuje za celý klan, a tak rozhodne spor… jedinou smrtí.“

Pomalu otevřel víko dřevěné skříňky. Uvnitř byl dlouhý nůž, vyleštěný jako zrcadlo. „Jeho Významnost Bethod posílá Obávaného nejen jako svého vyslance, ale i jako svého šampióna. Bude bojovat o Angland, pokud se mu někdo zdejší postaví, a ušetří vás války, kterou nevyhrajete.“ Podal skříňku tetovanému netvorovi. „Toto je dar mého pána vám, a žádný nemůže být cennější… jsou to vaše životy.“

Fenris popadl nůž a zvedl ho, až se zablýskl v barevném světle z velkého okna. Rytíři měli přiskočit. Jezal měl tasit meč. Všichni se měli vrhnout na ochranu krále, ale nikdo se nepohnul. Jen ohromeně zírali na lesklý ocelový zub.

Čepel se pohnula a zajela do masa až po rukojeť. Hrot se vynořil na spodní straně Fenrisovy potetované levé ruky a kapala z něj krev. Netvorovi cukala tvář, ne však víc než předtím. Čepel se

ošklivě kývala, když roztáhl prsty a zvedl ruku, aby to všichni viděli. Kapky krve dopadaly na podlahu Sněmu lordů.

„Kdo se mnou bude bojovat?“ zavřískl a šlachy na krku se mu napjaly. Jeho hlas téměř bolel.

Naprosté ticho. Hlasatel nejblíž Obávanému už před chvílí klesl na kolena a teď se zhroutil se na zem ve mdlobách.

Fenris obrátil vyvalené oči na největšího rytíře před stolem, o dobrou hlavu nižšího, než byl sám. „Ty?“ sykl. Nešťastník rychle couval a nejspíš si v téhle chvíli přál být trpaslíkem.

Po podlaze pod Fenrisovýma nohama se šířila kaluž tmavé krve. „Ty?“ štěkl na Fedora dan Meed. Mladík zpopelavěl a zuby mu cvakaly, bezpochyby si přál být synem jiného otce.

Mrkající oči přelétly sinalé tváře za stolem a skončily u Jezala, jenž měl stažené hrdlo. „Ty?“

„Já bych rád, ale mám dnes odpoledne spoustu práce. Co zítra?“ Vlastní hlas mu připadal cizí. Rozhodně nehodlal říct něco takového. Jako by to vyslovil někdo úplně jiný. Slova sebevědomě vyletěla ke zlacené kupoli nahoře.

Odkudsi zezadu zazněl roztřesený smích a výkřik: „Bravo!“ Fenris ani na okamžik nespustil oči z Jezala. Počkal, až vše utichne, a zkřivil rty do obludného šklebu.

„Tedy zítra,“ zašeptal. Jezalovi to škublo útrobami. Vážnost situace na něho dopadla jako hromada kamení. On? Bojovat s tímhle?

„Ne.“ To byl lord kancléř. Stále byl bledý, ale hlas už našel. Jezal se vzpamatoval a sváděl mužný boj se svými vnitřnostmi. „Ne!“ štěkl Hoff znovu. „Žádný souboj nebude! Není tu co řešit! Angland je součástí Království podle starodávného zákona!“

Bělooký Hansul se zasmál. „Starodávný zákon? Angland patří k Severu. Přede dvěma sty lety tam žili svobodní Seveřané. Vám se zachtělo železa, a tak jste přepluli moře, pobili je a ukradli jejich zemi! Musí to být tedy nejstarší ze zákonů: že silnější si vezme, co se mu zlíbí.“ Přimhouřil oči. „My ten zákon máme také!“

Fenris Obávaný si vyrval nůž z ruky. Na dlaždice dopadlo posledních pár kapek krve, ale to bylo všechno. Na tetované kůži nebyla žádná rána. Ani stopa. Nůž cinkl o podlahu a zůstal ležet v krvi u jeho nohou. Fenris naposledy přelétl shromáždění vypoulenýma, mrkajícíma, šílenýma očima, otočil se a odkráčel. Lordové a zástupci před ním prchali z lavic.

Bělooký Hansul se poklonil. „Snad přijde čas, kdy si budete přát, abyste naši nabídku či náš dar přijali. Dáme vám vědět," dodal tiše a zvedl před lordem kancléřem tři prsty. „Až přijde čas, pošleme tři znamení."

„Pošlete jich třeba tři sta," štěkl Hoff, „ale tohle divadlo skončilo!"

Bělooký Hansul přívětivě kývl. „Ozveme se." Otočil se a následoval Fenrise Obávaného ven ze Sněmu lordů. Dveře se zabouchly. Brk bližšího písaře slabě škrábal o papír.

Ozveme se.

Fedor dan Meed se obrátil k lordu kancléři, zuby zaťaté, hezký obličej zkřivený vzteky. „To má být ta dobrá zpráva, kterou mám vyřídit otci?" zavřeštěl. Otevřená rada vybuchla. Řev, křik, nadávky, chaos nejhoršího druhu.

Hoff vyskočil, až převrhl křeslo, a rozzlobeně něco křičel, avšak ani jeho nebylo ve vřavě slyšet. Meed se k němu obrátil zády a odešel. Ostatní delegáti z anglandské strany sálu se zachmuřeně zvedli a následovali syna lorda guvernéra. Hoff za nimi hleděl, rudý vzteky, a potichu pohyboval rty.

Jezal se díval, jak si král pomalu sundává ruku z obličeje a naklání se k lordu kancléři. „Kdy sem ti Seveřané dorazí?" zašeptal.

Král Seveřanů

Logen se zhluboka nadechl. Těšil se z neznámého pocitu studění chladného vzduchu na čerstvě oholené bradě, a kochal se výhledem.

Začínal krásný den. Ranní mlha se už téměř rozplynula a z balkonu vysoko na jedné z věží knihovny bylo vidět na míle daleko. Pod ním se rozkládalo údolí rozdělené do několika vrstev. Nahoře byla šedá obloha a na ní nakupená bílá oblaka. Pod ní nerovná linka černých skal obklopujících jezero, a tmavohnědá naznačovala další skaliska za nimi. Poté přicházely na řadu tmavozelené zalesněné svahy a úzká, stáčející se čára oblázků na pláži. Vše se opakovalo v nehybné hladině jezera – další stínový svět obrácený vzhůru nohama.

Logen se zadíval na své ruce s roztaženými prsty, položené na omšelém kamenném zábradlí. Pod polámanými nehty neměl hlínu ani zaschlou krev. Vypadaly jaksi nepatřičně, byly světlé, měkké, narůžovělé. Dokonce i škrábance a strupy na kloubech měl víceméně zahojené. Bylo to tak dávno, co byl naposledy čistý, že málem zapomněl, jaké to je. Nové šaty ho škrábaly na kůži zbavené obvyklé vrstvy hlíny, mastnoty a zaschlého potu.

Při pohledu na klidné jezero, čistý a dobře najedený, si připadal jako jiný člověk. Chvíli přemýšlel, co se z tohoto nového Logena vyklube, ale v místě, kde míval prst, viděl holý kámen zábradlí. To se nikdy nezahojí. Pořád je Devítiprsťák, Krvavá devítka, a vždycky bude. Pokud nepřijde o další prsty. Musel však uznat, že je mnohem líp cítit.

„Vyspal ses dobře, mistře Devítiprsťáku?“ Ve dveřích vedoucích na balkon stál Wells.

„Jako miminko.“ Logen neměl to srdce, aby starému sluhovi řekl, že spal venku. První noc to zkusil v posteli, kde se jen

převaloval a nedokázal se smířit s neznámým pohodlím matrace a teplem pokrývek. Zkusil to na podlaze. To už bylo lepší, ale pořád měl pocit, že je v pokoji dusno a špatný vzduch. Připadalo mu, že se strop sune dolů a chystá se ho rozmáčknout. Teprve když si lehl na dlažbu na balkoně, přikryl se starým pláštěm a nad hlavou měl jen mraky a hvězdy, podařilo se mu usnout. Některé zvyky je těžké změnit.

„Máš návštěvu," oznámil mu Wells.

„Já?"

Ve dveřích se objevil Malacus Quai. Oči měl o něco méně zapadlé a kruhy pod očima o něco méně tmavé. Do tváře se mu vrátila trocha barvy a kosti se mu obalovaly masem. Už nevypadal mrtvý, jen hubený a nemocný, skoro jako když ho Logen uviděl poprvé. Usoudil, že zdravější už zřejmě nebude.

„Ohó!" zasmál se Logen. „Ty jsi to přežil!"

Učedník unaveně kývl a pomalu vstoupil. Kolem sebe měl ovinutou tlustou přikrývku, která se táhla za ním a ztěžovala mu chůzi. Vyšoural se na balkon, kde zůstal stát, popotahoval a mrkal ve studeném ranním vzduchu.

Logena překvapilo, jak velkou má radost, že ho vidí. Poplácal ho po zádech jako starého přítele, možná až příliš přátelsky. Učedník zavrávoral, přikrývka se mu zamotala mezi nohy a byl by upadl, kdyby ho Logen nezachytil.

„Pořád ještě nejsem bojeschopný," zamumlal Quai s chabým úsměvem.

„Vypadáš o hodně líp, než když jsem tě viděl posledně."

„Ty také. Vidím, že ses zbavil vousů, a také mnohem líp voníš. Mít trochu méně jizev, vypadal bys skoro civilizovaně."

Logen zvedl ruce. „Jenom to ne."

Wells vyšel do jasného světla. Držel v ruce plátno a nůž. „Můžu se ti podívat na ruku, mistře Devítiprsťáku?"

Logen na šrám skoro zapomněl. Na obvaze nebyla nová krev, a když ho odvinul, měl na předloktí od zápěstí po loket jen dlouhý strup obklopený novou, růžovoučkou kůží. Už to ani nebolelo, jen svědilo. Rána křižovala dvě starší jizvy. Jednu, klikatou šedou překážku nad zápěstím, kterou pravděpodobně získal před mnoha lety v souboji s Trojstromem. Při vzpomínce, jaký výprask si navzájem uštědřili, se zašklebil. Druhou jizvou, slabší a o něco výš, si nebyl jistý. Mohl k ní přijít kdekoliv.

Wells prohlédl kůži kolem rány a Quai mu opatrně nahlížel přes rameno. „Hojí se to dobře. Vůbec se rychle uzdravuješ.“

„Mám spoustu praxe.“

Wells se mu zadíval na obličej, kde rána na čele už vybledla do růžové čárky. „Vidím. Nechci být vlezlý, ale radil bych ti, aby ses v budoucnosti vyhýbal ostrým předmětům.“

Logen se zasmál. „Věř tomu, nebo ne, ale vždycky jsem se jim snažil vyhýbat. Jenomže ony si jaksi vybírají mě.“

„Doufám, že tohle je poslední obvaz, jaký kdy budeš potřebovat,“ poznamenal sluha, když uřízl kus plátna a pečlivě ho Logenovi ovinul kolem ruky.

„Já také,“ zabručel Logen a ohnul prsty. „Já také.“ Ale pochyboval o tom.

„Snídaně bude brzy.“ S tím Wells odešel.

Logen s Quaiem chvíli mlčky stáli ve větru vanoucím z údolí. Učedník se zachvěl a přitáhl si k tělu přikrývku. „Tam dole… u jezera. Mohl jsi mě opustit. Já bych se byl opustil.“

Logen se zamračil. Bývaly doby, kdy by to udělal a už na to dál nemyslel, ale věci se mění. „V životě jsem opustil spoustu lidí. Asi už toho mám plné zuby.“

Mladík našpulil rty a zadíval se do údolí, na lesy a hory v dálce. „Ještě nikdy jsem neviděl zabít člověka.“

„To máš štěstí.“

„Ty jsi už viděl hodně umírání?“

Logen sebou trhl. Za mlada by na tuto otázku odpovídal tuze rád. Mohl by se chvástat a vytahovat seznamem bojů, jichž se zúčastnil, mužů, které zabil. Ani nevěděl, kdy jeho pýcha vyschla. Docházelo k tomu postupně. Války začaly být krvavější, z důvodů se stávaly pouhé záminky a přátelé se jeden po druhém vraceli do hlíny. Logen si zamnul ucho a ucítil jizvu, která mu tam zůstala po Tul Durově meči. Mohl mlčet, ale cosi ho nutilo být upřímný.

„Bojoval jsem ve třech taženích,“ začal. „V sedmi velkých bitvách. V bezpočtu nájezdů, šarvátek, zoufalých ústupů a podobných krvavých akcích. Bojoval jsem ve sněhové vánici, ve vichřici, uprostřed noci. Vlastně jsem bojoval celý život s tím či oním nepřítelem, s tím či oním přítelem. Nic jiného skoro neznám. Viděl jsem zabíjet chlapy kvůli jednomu slovu, kvůli pohledu nebo jen tak bez důvodu. Jednou se mě pokusila probodnout žena za to,

že jsem jí zabil manžela, a já ji hodil do studny. A to zdaleka není to nejhorší. Život neměl větší cenu než hlína. Nebo ještě míň.

Vybojoval jsem deset soubojů, všechny jsem vyhrál, ale bojoval jsem na špatné straně a ze špatných důvodů. Byl jsem nelítostný, surový a zbabělý. Bodal jsem lidi do zad, upaloval je, topil, házel na ně kameny, zabíjel je ve spánku, neozbrojené a na útěku. Nejednou jsem sám utíkal. Podělal jsem se strachy. Prosil jsem o život. Mockrát mě zranili, i vážně, a já řval a brečel jako dítě, kterému máma sebrala cecek. Kdyby mě zabili už před lety, svět by se stal nepochybně lepším místem, jenomže mě nezabili, a já nevím proč."

Podíval se na své čisté a růžové ruce položené na kameni. „Jen málokdo má na rukou víc krve než já. Alespoň já nikoho takového neznám. Nepřátelé mi říkají Krvavá devítka a není jich málo. Vždycky jsem měl mnohem víc nepřátel než přátel. Prolitá krev volá po další krvi. Teď mě pořád sleduje, je jako můj stín, a stejně jako stínu se ani jí nikdy nezbavím. Proč taky, vysloužil jsem si ji. Zasloužil jsem si ji. Vyhledával jsem ji. A tohle je můj trest."

A bylo to. Zhluboka, roztřeseně se nadechl a zvedl oči k jezeru. Nedokázal se podívat na muže vedle sebe, nechtěl vidět, jak se teď tváří. Koho by těšila společnost Krvavé devítky? Muže, který má na svědomí víc mrtvých než mor a vůbec toho nelituje. Nikdy nemůžou být přátelé, ne se všemi těmi mrtvými mezi nimi.

Potom ucítil na rameni Quaiovu ruku. „To je možné," prohlásil učedník s úsměvem od ucha k uchu, „ale mě jsi zachránil, a já jsem ti za to vděčný!"

„Letos jsem zachránil člověka a zabil jenom čtyři. Jako bych se znovu narodil." Oba se chvíli smáli. Bylo to skvělé.

„Vidím, že ses nám vrátil, Malacusi."

Otočili se. Quai zakopl o přikrývku a zatvářil se poněkud nešťastně. Ve dveřích stál první z mágů v dlouhé bílé košili s rukávy vyhrnutými nad lokty. Logenovi pořád připomínal spíš řezníka než čaroděje.

„Mistře Bayazi… ehm… právě jsem šel za vámi," koktal Quai.

„Opravdu? To tedy máme oba štěstí, že jsem já přišel za tebou." Vyšel na balkon. „Myslím si, že člověk, kterému je natolik dobře, aby mohl mluvit, smát se a chodit ven, je určitě dost zdravý, aby mohl číst, studovat a rozšiřovat si své nepatrné vědomosti. Co ty na to?"

„Určitě…“

„Určitě, ano! Pověz mi, jak pokračuješ ve studiu?“

Nešťastný učedník vypadal zmateně. „Bylo jaksi… přerušeno.“

„Chceš říct, že když sis tak bloudil ve špatném počasí v horách, nijak jsi nepokročil s Juvensovými *Pravidly umění?*“

„Ehm… nepokročil… ne.“

„A co tvé znalosti dějin? Pracoval jsi na nich, zatímco tě mistr Devítiprsťák nesl zpátky do knihovny?“

„Ehm… musím přiznat… že ne.“

„Ale cvičení a meditace jsi určitě prováděl, když jsi byl minulý týden v bezvědomí.“

„Ehm, ne… to bezvědomí bylo… ehm…“

„Tak mi pověz, řekl bys, že máš v učení náskok?“

Quai civěl do podlahy. „Když jsem odcházel, byl jsem pozadu.“

„V tom případě bys mi mohl prozradit, kde jsi hodlal strávit dnešní den.“

Učedník s nadějí vzhlédl. „Za stolem?“

„Výborně!“ Bayaz se usmál. „Chtěl jsem ti to navrhnout, ale ty jsi mě předešel! Ochota učit se ti slouží ke cti!“ Quai důrazně přikývl a spěchal ke dveřím. Coural za sebou okraj přikrývky.

„Přichází Bethod,“ oznámil Bayaz. „Dnes dorazí.“ Logen se přestal usmívat, najednou se mu stáhlo hrdlo. Na poslední setkání s ním si pamatoval až příliš dobře. Ležel tehdy na břiše na podlaze v Bethodově síni v Carleonu, potlučený, zlomený a v řetězech, jeho krev vsakovala do slámy pod ním a on doufal, že konec přijde co nejrychleji. Pak ho bez udání důvodu pustili. Vyhodili ho z brány se Psím čumákem, Trojstromem, Nejslabším a ostatními a řekli jim, ať už se nikdy nevracejí. Nikdy. Poprvé, co Bethod projevil kapku milosrdenství, a Logen nepochyboval, že také naposled.

„Dnes?“ zeptal se a snažil se zachovat klid.

„Ano, brzy. Král Severanů. Cha! Taková nadutost!“ Bayaz loupl okem po Logenovi. „Přichází mě požádat o laskavost, a já bych rád, abys byl u toho.“

„Nebude se mu to líbit.“

„No právě.“

Vítr byl studenější než předtím. Kdyby Logen Bethoda už nikdy v životě neviděl, pořád by to bylo příliš brzy. Ale některé věci je třeba udělat. A je lepší je udělat než žít ve strachu z nich. To by

řekl Logenův otec. A tak se Logen zhluboka nadechl a narovnal se. „Budu tam.“

„Výborně. Už chybí jenom jedna věc.“

„Jaká?“

Bayaz se ušklíbl. „Potřebuješ zbraň.“

* * *

Ve sklepě pod knihovnou bylo sucho. Sucho, tma a pořádný zmatek. Lezli nahoru a dolů po schodech, zahýbali za rohy, míjeli dveře, občas někam odbočili. Bylo to jako bludiště. Logen doufal, že neztratí z dohledu čarodějovu pochodeň, jinak by mohl pod knihovnou trčet navěky.

„Tady dole je hezky sucho, útulně a sucho,“ povídal Bayaz napůl sám pro sebe a jeho hlas se rozléhal chodbou a splýval s dupotem. „Pro knihy není nic horšího než vlhko.“ Najednou se zastavil před těžkými dveřmi. „Ani pro zbraně.“ Strčil do dveří a ty se tiše otevřely.

„Podívej se na to! Nikdo je neotevřel celá léta, a přesto se panty pohybují jako namazané! To je práce! Proč už nikomu nezáleží na řemesle?“ Bez čekání na odpověď překročil práh a Logen ho následoval.

Pochodeň ozářila dlouhou nízkou síň se stěnami z kamenných kvádrů, jejíž druhý konec se ztrácel ve tmě. Místnost lemovaly stojany a police a na podlaze byly bedny a stojany, a všude byly hromady bez ladu a skladu naházených zbraní a zbroje. Bayaz pomalu procházel síní a proplétal se mezi zbraněmi a mihotavé světlo pochodně se odráželo na mečích a bodcích a leštěném dřevu a kovu.

„Hezká sbírka,“ zamumlal Logen, následující mága tou změtí.

„Většinou jenom staré harampádí, nicméně pár věcí stojí za nalezení.“ Ze stojanu se starou zlacenou plátovou zbrojí sňal přilbu a zamračeně se na ni zahleděl. „Co si myslíš o tomhle?“

„Já na brnění nikdy moc nebyl.“

„Ne, ani jsem to nepředpokládal. Na koni to, myslím, ujde, ale když musíš jít pěšky, je spíš na obtíž.“ Hodil přilbu zpátky na stojan a zamyslil se. „Když jsi v tom navlečený, jak potom močíš?“

Logen se zamračil. „Ehm…“ začal, ale Bayaz už pokračoval v cestě a světlo vzal s sebou.

„Musel už jsi v životě pár zbraní vystřídat, mistře Devítiprsťáku. Čemu dáváš přednost?“

„Ničemu zvlášť,“ utrousil Logen a sehnul se pod rezavou halapartnou vyčnívající ze stojanu. „Šampión nikdy neví, s čím bude muset bojovat.“

„Jistě, jistě.“ Bayaz zvedl dlouhé kopí s ozubeným hrotem a zkusmo se jím rozmáchl. Logen obezřetně couvl. „Dost nebezpečné. Udržíš si s ním nepřítele daleko od těla. Nicméně muž s kopím potřebuje spoustu přátel, a ti také všichni potřebují kopí.“ Bayaz ho strčil zpátky do stojanu a pokračoval.

„Tohle vypadá děsivě.“ Popadl prohnutý topor obrovské dvoubřité sekery. „Zatraceně!“ zabručel, když ji zvedal a na krku mu naběhly žíly. „Je dost těžká!“ Pustil ji zpátky, až se stojan zakymácel. „S tím bys mohl zabít člověka! Mohl bys ho rozseknout vejpůl! Kdyby ovšem stál nehybně!“

„Tohle je lepší,“ poznamenal Logen. Byl to jednoduchý meč v pochvě z odřené hnědé kůže.

„Aha, ano. Mnohem lepší. Čepel vyrobil Kanedias, samotný mistr tvůrce.“ Bayaz podal pochodeň Logenovi a vytáhl dlouhý meč.

„Nenapadlo tě někdy, mistře Devítiprsťáku, že meč se od ostatních zbraní liší? Sekery a palcáty a tak dále jsou nebezpečné, jenže ti visí u pasu jako hloupí surovci.“ Přelétl pohledem jílec, jednoduchý kov se slabým žebrováním kvůli lepšímu úchopu, třpytící se ve světle pochodně. „Ale meč… meč má hlas.“

„Cože?“

„V pochvě toho moc neřekne, to je jisté, ale stačí položit ruku na jílec, a začne našeptávat nepříteli do ucha.“ Pevně jílec sevřel. „Tiché varování. Slyšíš to?“

Logen pomalu kývl. „Teď to srovnej s tím, když je meč napůl vytažený,“ poradil mu Bayaz. Z pochvy vyjela stopa kovu a pod jílcem se zalesklo stříbrné písmeno. Čepel sama byla matná, avšak ostří se mrazivě třpytilo. „Mluví hlasitěji, viď? Hlasité varování. Děsivý slib. Slyšíš to?“

Logen znovu kývl, oči upřené na třpytivé ostří. „Teď to porovnej s taseným mečem.“ Bayaz vytrhl meč z pochvy, až to

zazvonilo, a podržel hrot na pár palců od Logenova obličeje. „Teď křičí, viď? Vzdorem! Vyzývá k boji! Slyšíš to?“

„Hmm,“ zabručel Logen, zaklonil se a zašilhal na špičku meče.

Bayaz zbraň spustil a k Logenově úlevě vrátil do pochvy. „Ano, meč má hlas. Sekery, palcáty a tak podobně jsou nebezpečné, ale meč je rafinovaná zbraň vhodná pro rafinovaného muže. Ty, mistře Devítiprsťáku, jsi, myslím, rafinovanější, než vypadáš.“ Natáhl ruku s mečem a Logen se zamračil. Obvinili ho už z mnoha věcí, ale ještě nikdy ne z rafinovanosti. „Považuj to za dar. Moje poděkování za dobré vychování.“

Logen se nad tím zamyslel. Slušnou zbraň neměl už od cesty přes hory a k další se nehrnul. Ale brzy měl přijít Bethod. Lepší bude mít zbraň, i když ji nechce, než ji chtít a nemít. Mnohem lepší. V těchto věcech musí být člověk realistický.

„Děkuju,“ řekl Logen, vzal si od Bayaze meč a vrátil mu pochodeň. „Alespoň myslím.“

* * *

Na roštu hořel malý ohýnek a v místnosti bylo teplo, útulno a příjemně. Logen se však příjemně necítil. Stál u okna a díval se dolů na nádvoří, nervózní, vystresovaný a vyděšený, jako býval před bojem. Bethod přichází. Je někde tam. Na silnici v lese, nebo projíždí mezi kameny, přes most, bránou.

První z mágů napjatý nebyl. Klidně seděl, nohy položené na stole vedle dlouhé dřevěné dýmky, a s úsměvem se probíral malou, v bílé kůži vázanou knížkou. Nikdo nemohl vypadat klidněji, a Logen z toho byl ještě nervóznější.

„Je dobrá?“ zeptal se.

„A co?“

„Ta knížka.“

„To ano. Nejlepší knížka. Juvensova *Pravidla umění*, základní kámen našeho řádu.“ Bayaz mávl volnou rukou k policím pokrývajícím dvě stěny a stovkám stejných knih, zabírajících téměř všechny police. „Všechno je to totéž. Jedna kniha.“

„Jedna?“ Logen si prohlížel silné bílé hřbety. „To musí být zatraceně dlouhá knížka. Četl jsi ji celou?“

Bayaz se zasmál. „Ano, mnohokrát. Každý člen mého řádu ji musí přečíst a nakonec vyrobit vlastní kopii.“ Otočil knihu, aby se Logen mohl podívat. Stránky byly hustě pokryté řádky úhledných, nesrozumitelných symbolů. „Tuhle jsem psal já, je to už dávno. Měl by sis ji také přečíst.“

„Já na čtení moc nejsem.“

„Ne?“ podivil se Bayaz. „Škoda.“ Otočil stránky a pokračoval ve čtení.

„A co tahle?“ Byla to jiná kniha, ležela na polici, velká, černá, poškrábaná a otlučená. „Tu také napsal ten Juvens?“

Bayaz se na ni zamračil. „Ne. Napsal ji jeho bratr.“ Vstal, natáhl se a knihu sundal. „Tohle jsou jiné vědomosti.“ Otevřel šuplík u stolu, knihu do něj hodil a šuplík zabouchl. „Lepší je nechat je na pokoji,“ prohlásil, znovu se posadil a otevřel *Pravidla umění.*

Logen se zhluboka nadechl a položil ruku na jílec meče. Do dlaně se mu vtiskl chladný kov. Nijak ho to neuklidnilo. Pustil ho, obrátil se k oknu a zamračil se na nádvoří. Dech se mu zadrhl v hrdle.

„Bethod. Je tady.“

„Dobře, dobře,“ zamumlal Bayaz nepřítomně. „Koho má s sebou?“

Logen si prohlédl tři postavy na nádvoří. „Scalea,“ řekl zamračeně. „A nějakou ženskou. Nepoznávám ji. Sesedají.“ Olízl si suché rty. „Jdou dovnitř.“

„Ano, ano,“ podotkl Bayaz. „Tak to při schůzkách chodí. Zkus se uklidnit, příteli. Dýchej zhluboka.“

Logen se opřel o bílou omítku, založil si ruce na prsou a zhluboka se nadechl. Nepomohlo to. Strach zesílil. Už slyšel z chodby těžké kroky. Klika se otočila.

První vstoupil Scale. Bethodův starší syn byl statný už jako kluk, ale co ho Logen neviděl, vyrostl do téměř obludných rozměrů. Hlava připomínající balvan vypadala jako pouhý přívažek svalů, lebku měl o hodný kus užší než krk. Měl velkou, hranatou bradu, plochý nos a zuřivá, vyboulená, arogantní očka. Tenké rty měl zkřivené do neustálého úšklebku, stejně jako mladší Calder, ale u něho v tom bylo mnohem méně podlosti a mnohem více arogance. U pasu mu visel těžký meč, a když se, ruku u jílce, zamračil na Logena, z každého póru mu přímo tryskala zloba.

Za ním přicházela žena. Vysoká, štíhlá, bledá, téměř churavá. Mhouřila šikmé oči, chladné jako Scaleovy a olemované velkým množstvím černé barvy, takže vypadaly ještě užší a studenější. Na dlouhých prstech měla zlaté prsteny, na hubených pažích zlaté náramky, kolem bílého krku zlaté řetězy. Přelétla místnost mrazivým pohledem a vše, nač jí padl zrak, jako by ji pozvedlo k novým výšinám znechucení a opovržení. Nejdřív nábytek, pak knihy, Logen, a nejvíc ze všeho Bayaz.

Samozvaný král Severanů šel poslední a vypadal velkolepěji než dřív, oděný v bohatém barevném suknu a vzácných bílých kožešinách. Na ramenou měl těžký zlatý řetěz a na čele zlatou korunku s diamantem velkým jako ptačí vejce. Usmíval se a měl o něco víc vrásek, než si Logen pamatoval, vlasy a vousy měl prošedivělé, ale nebyl o nic míň vysoký, rázný a pohledný a léty získal autoritu – a dokonce vznešenost. Vypadal jako velký, moudrý, spravedlivý muž. Každým coulem král. Logen však věděl své.

„Bethode!“ řekl Bayaz přívětivě a zavřel knihu. „Starý příteli! Neumíš si představit, jak rád tě zase vidím.“ Sundal nohy ze stolu a ukázal na zlatý řetěz a blyštivý diamant. „A také vidím, jak sis polepšil! Vzpomínám si na dobu, kdy jsi mě rád navštěvoval i sám. Ale velcí muži asi potřebují patřičný doprovod, a tak vidím, že sis přivedl… další lidi. Tvého okouzlujícího syna, samozřejmě, znám. Očividně poslední dobou dobře jíš, co, Scale?“

„*Princi* Scale,“ zahřměl Bethodův obludný syn a vypoulil oči ještě víc.

„Hmm,“ utrousil Bayaz a zvedl obočí. „Ještě jsem neměl to potěšení setkat se s tvou společnicí.“

„Jsem Caurib.“ Logen zamrkal. Žena měla nejkrásnější hlas, jaký kdy slyšel. Uklidňující, omamný. „Jsem čarodějka,“ zazpívala a s opovržlivým úsměvem pohodila hlavou. „Čarodějka z nejzazšího severu.“ Logen stál jako přimrazený, ústa pootevřená. Jeho nenávist vyprchala. Všichni tu byli přátelé. Víc než přátelé. Nedokázal od ní odtrhnout oči, ani nechtěl. Zbytek místnosti se vytratil. Jako by mluvila pouze s ním, a on si z celého srdce přál, aby nikdy nepřestala –

Bayaz se jenom zasmál. „Skutečná čarodějka, a máš dokonce zlatý hlas! Nádhera! Už je to dávno, co jsem ho slyšel, ale tady ti neposlouží.“ Logen zatřepal hlavou a nenávist se vrátila, žhavá a

uklidňující. „Pověz, musíš na čarodějku studovat? Nebo je to jen otázka klenotů a hodně barvy na obličeji?“ Caurib přimhouřila oči do vražedných modrých škvírek, avšak první z mágů jí nedal čas promluvit. „A z *nejzazšího* severu, no jen si to představte!“ Otřásl se. „Tam musí být touhle roční dobou hrozná zima. Je to kruté na bradavky, co? Přišla jsi k nám kvůli teplejšímu podnebí, nebo jde o něco jiného?“

„Jdu tam, kam můj král rozkáže,“ zasyčela a zvedla bradu ještě výš.

„Tvůj král?“ podivil se Bayaz a rozhlížel se po místnosti, jako by tu musel být ještě někdo jiný, nejspíš schovaný v koutě.

„Můj otec je teď král Severanů!“ štěkl Scale. Pohrdavě se zašklebil na Logena. „Měl bys před ním klečet, Krvavá devítko!“ Obrátil se k Bayazovi. „A ty také, dědku!“

První z mágů omluvně rozhodil rukama. „Obávám se, že já neklekám před nikým. Jsem na to moc starý. Ztuhlé klouby, víš.“

Scale se napjal, jak se chystal vrhnout vpřed, a kletbu už napůl dostal z úst, ale otec mu položil ruku na loket. „No tak, synu, tady není třeba poklekat.“ Hlas měl chladný jako čerstvě napadaný sníh. „Nehodí se, abychom se hašteřili. Copak nemáme stejné zájmy? Mír? Mír na Severu? Přišel jsem jen požádat o radu, Bayazi, jako jsem to činil v minulosti. Copak je špatné hledat pomoc u starého přítele?“ Ještě nikdo nemluvil upřímněji, rozumněji, důvěryhodněji. Logen však věděl své.

„Copak my už na Severu nemáme mír?“ Bayaz se posadil a sepjal ruce před sebou. „Copak neskončily všechny krevní msty? Copak jsi nezvítězil? Nemáš všechno, co jsi kdy chtěl, a víc? Král Severanů, co? Jak bych ti já mohl pomoct?“

„Radím se jen s přáteli, Bayazi, a ty jsi poslední dobou můj přítel nebyl. Posíláš pryč mé posly, dokonce i mého syna. Hostíš mé zapřísáhlé nepřátele.“ Zamračil se na Logena a zkřivil ret. „Víš, co je tohle zač? Krvavá devítka! Zvíře! Zbabělec! Křivopřísežník! Takové společnosti dáváš přednost?“

Bethod se na Bayaze přátelsky usmíval, avšak o hrozbě v jeho slovech nemohlo být pochyb. „Bojím se, že nadešla chvíle, kdy se musíš rozhodnout, jestli jsi se mnou, nebo proti mně. Tady není žádná zlatá střední cesta. Buď se staneš součástí mé budoucnosti, nebo přežitkem z minulosti. Volba je na tobě, příteli.“ Logen už

Bethoda takto dávat na vybranou viděl. Někdo se podvolil. Zbytek se vrátil do hlíny.

Bayaz se však nenechal nikam dotlačit. „Copak to bude?“ Pomalu zvedl dýmku. „Budoucnost, nebo minulost?“ Přistoupil k ohni, dřepl si, zády k hostům, vytáhl žhavý klacík, přidržel jej u hlavičky dýmky a zabafal. Než tu zatracenou dýmku zapálil, uplynula snad věčnost. „S tebou, nebo proti tobě?“ přemítal cestou ke stolu.

„Tak co?“ chtěl vědět Bethod.

Bayaz se zadíval na strop a vyfoukl obláček žlutého kouře. Caurib si starého mága prohlížela s mrazivým opovržením a Scale se třásl nedočkavostí. Bethod čekal a mhouřil oči. Nakonec si Bayaz povzdechl. „Dobře. Jsem s tebou.“

Bethod se zeširoka usmál a Logen pocítil hrozné zklamání. Doufal, že první z mágů udělá něco lepšího. Bylo hloupé, jak se nikdy nenaučil přestat doufat.

„Dobře,“ zamumlal král Seveřanů. „Věděl jsem, že mě nakonec pochopíš.“ Pomalu si olízl rty jako hladový, když mu přinášejí jídlo. „Chci vpadnout do Anglandu.“

Bayaz zvedl obočí, rozesmál se a zabušil pěstí do stolu. „To je dobré, opravdu dobré! Mír zřejmě tvému království nesedí, co, Bethode? Klany nejsou zvyklé zachovávat přátelství, že? Nenávidí se navzájem a nenávidí tebe, správně?“

„Jsou trochu neklidné,“ přiznal Bethod s úsměvem.

„To se vsadím! Ale pošli je do války s Královstvím, a stane se z nich národ, že? Sjednocení proti společnému nepříteli. A když zvítězíš? Budeš muž, který dokázal nemožné! Muž, který vyhnal zatracené jižanské psy ze Severu! Budou tě milovat nebo se tě alespoň budou bát víc než dřív. A když prohraješ, alespoň klany trochu zaměstnáš, vysaješ jim sílu. Už si vzpomínám, proč jsem tě míval rád! Vynikající plán!“

Bethod se zatvářil samolibě. „Samozřejmě. A my neprohrajeme. Království je měkké, arogantní a nepřipravené. S tvou pomocí –“

„S mou pomocí?“ přerušil jej Bayaz. „To předpokládáš příliš.“

„Ale přece jsi –“

„Aha, to.“ Mág pokrčil rameny. „Jsem lhář.“

Bayaz zvedl dýmku k ústům. Nastala chvíle ohromeného ticha. Pak Bethod přimhouřil oči. Caurib je naopak vykulila. Scale zmateně svraštil obočí. Logen se pomalu usmál.

„Lhář?“ zasyčela čarodějka. „A víc než to, řekla bych!“ Stále měla zpěvavý hlas, teď to však byla jiná píseň – tvrdá, pronikavá, nebezpečně ostrá. „Ty starý červe! Schováváš se tady za hradbami a sluhy a knihami! Tvůj čas dávno pominul, hlupáku! Nejsi nic než slova a prach!“ První z mágů klidně našpulil rty a vyfoukl kouř. „Slova a prach, starý červe. Uvidíme. Vtrhneme do tvé knihovny!“ Čaroděj odložil dýmku na stůl. Z hlavičky stále stoupal dým. „Vrátíme se a vtrhneme do tvé knihovny, stěny rozbořímе, sluhy pobijeme a knihy spálíme! Na p –“

„Ticho.“ Bayaz se zamračil víc než na Caldera onehdy na nádvoří. Logen opět pocítil nutkání couvnout, silnější než dřív. Začal hledat nějakou skrýš. Caurib ještě pohybovala rty, ale jen nesmyslně krákala.

„Tak ty mi chceš zbořit zdi?“ zavrčel Bayaz, svraštil obočí a do kořene nosu se mu zařízly hluboké vrásky.

„Chceš zabít moje sluhy?“ pokračoval Bayaz a v místnosti byla najednou veliká zima.

„Spálit moje knihy, říkáš?“ zahřměl Bayaz. „Moc mluvíš, čarodějnice!“ Caurib se podlomila kolena. Bílýma rukama drásala veřeje a řetízky a náramky chřestily, jak se hroutila na zem.

„Slova a prach, ano?“ Zvedl čtyři prsty. „Čtyři dary jsi ode mě dostal, Bethode – slunce v zimě, bouřku v létě a dvě věci, o nichž bys ani nevěděl nebýt mého umění. A co jsi mi dal na oplátku? Toto jezero a údolí, které už bylo moje, a k tomu jen jedinou věc.“ Bethod zalétl pohledem k Logenovi a zase zpátky. „Jsi mi stále dlužný, a přece za mnou posíláš posly, kladeš požadavky a chceš mi *rozkazovat?* Takhle si já slušné způsoby nepředstavuju.“

Scale se konečně chytil a oči mu málem vylézaly z důlků. „Způsoby? K čemu král potřebuje způsoby? Král si vezme, co chce!“ Udělal krok ke stolu.

Scale byl rozhodně dost velký a krutý. Pravděpodobně byste nenašli nikoho, kdo by uměl lépe kopat do ležícího. Ale Logen ještě nebyl na zemi, ještě ne, a už mu bylo z toho nafoukaného hlupáka špatně. Postavil se Scaleovi do cesty a položil ruku na meč. „To stačí.“

Princ na Logena upřel vypoulené oči, zvedl masitou pěst a stiskl ji, až mu zbělely klouby. „Neprovokuj, Devítiprsťáku, ty zkrocený pse! Tvůj čas dávno pominul! Rozdrtím tě jako vajíčko!“

„Můžeš to zkusit, jenomže já ti to nehodlám dovolit. Víš, co umím. Ještě jeden krok a pustím se do tebe, ty podělané přežrané prase.“

„Scale!“ štěkl Bethod. „Tady nás nic nečeká, to je jasné. Odcházíme.“ Hromotlucký princ zavřel ústa, otevíral a zavíral pěsti a s bezmeznou nenávistí se zamračil na Logena. Pak ohrnul ret a pomalu couval.

Bayaz se předklonil. „Říkal jsi, že na Sever přineseš mír, Bethode, a co jsi udělal? Začínáš jednu válku za druhou! Země kvůli tvé pýše a krutosti vykrvácela doběla! Král Seveřanů? Cha! Nestojíš mi za to, abych ti pomáhal! Když si pomyslím, jaké naděje jsem do tebe vkládal!“

Bethod se jen zamračil, oči chladné jako diamanty na koruně. „Udělal sis ze mě nepřítele, Bayazi, a já jsem nebezpečný nepřítel. Nejnebezpečnější. Dnešního dne budeš litovat.“ Opovržlivě se obrátil k Logenovi. „Co se tebe týče, Devítiprsťáku, žádného dalšího milosrdenství se ode mě nedočkáš! Každý muž na Severu bude odteď tvým nepřítelem! Budou tě nenávidět a štvát, budeš psancem, kamkoliv se poděješ! Já se o to postarám!“

Logen pokrčil rameny. Nebylo to nic nového. Bayaz se zvedl. „Řekl jsi svoje, tak si teď vezmi tu svou čarodějnici a zmizte!“

Caurib vypadla první a stále ještě lapala po dechu. Scale se na Logena naposledy zamračil, otočil se a odšoural se pryč. Takzvaný král Seveřanů odcházel poslední, pomalu kývl hlavou a přelétl místnost vražedným pohledem. Když jejich kroky na chodbě utichly, Logen se zhluboka nadechl, uklidnil se a pustil jílec meče.

„Tohle šlo dobře,“ poznamenal Bayaz vesele.

Cesta mezi dvěma zubaři

Bylo po půlnoci a na Střední cestu padla tma. Tma a smrad. Dole u přístavu to vždycky páchlo zatuchlou slanou vodou, zahnívajícími rybami, dehtem, potem a koňským hnojem. Za několik hodin budou ulice plné hlučících lidí. Obchodníci budou vykřikovat, nosiči nadávat pod náklady, kupci spěchat sem a tam, stovky kár a povozů budou rachotit po dlažbě. Objeví se nekonečný příval lidí, valící se od lodí i k lodím, lidí ze všech koutů světa, křičících všemi možnými jazyky. V noci však vládl klid. Klid a ticho. *Ticho jako v hrobě, a smrdí to ještě hůř.*

„Je to tady dole," řekl Severard a zamířil k ústí uličky vmáčknuté mezi dvě vysoká skladiště.

„Byly s ním problémy?" zajímalo Gloktu, ploužícího se za ním.

„Ani ne." Praktikal si upravil masku, aby dostal do plic trochu čerstvějšího vzduchu. *Musí tam být hrozně, vydýchaný vzduch a pot. Není divu, že praktikalové mívají pořád špatnou náladu.* „Pustil se do Rewsova slamníku, rozřezal ho na kousky. Pak ho Frost praštil po hlavě. Legrační. Když ten chlapec vezme někoho po hlavě, přestane praštěný dělat potíže."

„A co Rews?"

„Ještě žije." Světlo Severardovy lucerny přelétlo hromadu zahnívajících odpadků. Glokta ze tmy slyšel pištění krys, cupitajících pryč.

„Znáš ta nejlepší zákoutí, viď, Severarde?"

„Za to mě platíte, inkvizitore." Lhostejně začvachtal v páchnoucí břečce. Glokta místo opatrně obešel a volnou rukou si přidržoval lem kabátu. „Já jsem tady vyrostl," vysvětloval praktikal. „Lidi se neptají."

„Kromě nás." *My máme pořád plno otázek.*

„Jasně.“ Severard se tlumeně zachechtal. „My jsme inkvizice.“ Lucerna ozářila zprohýbanou železnou bránu a vysokou zeď nad ní, zakončenou rezavými hroty. „Tady je to.“ *Jaká to slibná adresa.* Brána byla očividně málo používaná, protože když ji praktikal odemkl a otevřel, hnědé panty hlasitě protestovaly. Glokta neohrabaně překročil kalužve vyjeté koleji a zaklel, když se mu lem kabátu namočil do smrduté vody.

Panty zavrzaly znovu, když Severard bránu zavíral, čelo svraštělé námahou. Pak zvedl lucernu a objevil se velký ornamentální dvůr, plný smetí, plevele a dřeva.

„Jsme tady,“ hlásil Severard.

Kdysi to musela být svým způsobem velkolepá budova. *Kolik stála všechna ta okna? A kolik kamenné ozdoby? Návštěvnici museli žasnout nad majitelovým bohatstvím, když už ne nad jeho dobrým vkusem.* To však už byla minulost. Okna byla zatlučená zteřelými prkny, kružby zarostl mech a zalepil ptačí trus. Tenká vrstva zeleného mramoru na sloupech byla popraskaná a loupala se, takže byla vidět rozkládající se malta vespod. Všechno se drolilo, rozpadalo a rozkládalo. Všude se válely kusy fasády, vrhající dlouhé stíny na vysoké zdi kolem dvora. Na Gloktu kulhajícího kolem smutně zíral rozbitý cherubínek s půlkou hlavy.

Čekal nějaké špinavé skladiště, vlhkou kobku nad vodou. „Co je to za místo?“ zeptal se s pohledem upřeným na rozpadající se palác.

„Kdysi si to postavil nějaký kupec.“ Severard odkopl kus sochy a kámen zarachotil ve tmě. „Byl bohatý, hrozně bohatý. Chtěl žít blízko svého skladiště a přístaviště, aby mohl dohlížet na obchody.“ Vyšel po popraskaných, mechem pokrytých schodech k obrovským, loupajícím se vstupním dveřím. „Myslel si, že se jeho nápad ujme, ale jak by mohl? Kdo by chtěl žít tady, když nemusí? Potom přišel o všechny peníze, jak už to u kupců bývá. Věřitelé měli potíže ho najít.“

Glokta se zadíval na nakloněnou kašnu naplněnou stojatou vodou. „Není divu.“

Světlo lucerny nedokázalo ozářit celou rozlehlou vstupní halu. V šeru naproti byly vidět dva mohutné oblouky propadlého schodiště. Kolem prvního patra vedl široký balkon, jehož velká část se zřítila a probořila se shnilými parketami dole, takže jedno schodiště končilo ve vzduchu. Na vlhké podlaze se válely kusy

odlouplé omítky, střešních tašek, třísek z trámů a cákance ptačího trusu. Několika děrami ve střeše prosvítala noční obloha. Glokta slyšel vrkání holubů mezi krovy a někde kapala voda.

To je ale místo. Glokta potlačil úsměv. *Jistým způsobem mi připomíná mě. Oba jsme kdysi byli úžasní, ale nejlepší dny máme dávno za sebou.*

„Řekl byste, že je to dost velké?“ zeptal se Severard, opatrně procházející mezi sutí směrem k prázdným dveřím pod schodištěm. Lucerna vrhala podivné, šikmé stíny.

„Myslím, že ano, pokud nedostaneme najednou víc než tisíc vězňů.“ Glokta se šoural za ním, opíral se o hůl a bál se, že mu na kluzké podlaze ujede noha. *Uklouznu a spadnu na zadek do všech těch ptačích hoven. To by bylo skvělé.*

Průchod vedl do drolícího se sálu, kde omítka odpadala ve velkých kusech a vespod byly vidět vlhké cihly. Po stranách byly dveře vedoucí do tmy. *Takové místo člověka znervózní, pokud má sklony být nervózní. Mohl by si představovat nepříjemné věci v těch komnatách těsně mimo dosah světla, hrozné věci odehrávající se v temnotě.* Podíval se na Severarda, který si pod maskou pohvizdoval a mračil se. *My ale nebýváme nervózní. Možná ty nepříjemnosti jsme my sami. Možná to my děláme ty hrozné věci.*

„Jak je to vlastně velké?“ zeptal se Glokta.

„Třicet pět místností, a to nepočítám čeledník.“

„Palác. Jak jsi to, hrome, našel?“

„Kdysi jsem tu přespával. Po tom, co mi umřela máma. Objevil jsem cestu dovnitř. Střecha tehdy byla skoro celá, takže tu bylo sucho. Sucho a bezpečno. Víceméně.“ *Aha, to musel být vážně tvrdý život. Od lupiče ke katovi je opravdu velký skok, co? Každý má své důvody, a čím odpornější člověk je, tím dojemnější má minulost. Zajímalo by mě, jaká je ta moje.*

„Vždy vynalézavý, že, Severarde?“

„Za to mě platíte, inkvizitore.“

Vstoupili do přijímacího salonu, studovny, tanečního sálu, místnost byla dost velká. Kdysi krásné panely se prohýbaly a byly pokryté plísní a loupající se zlatou barvou. Severard přistoupil k jednomu, který ještě držel na místě, a rázně ho odsunul. Tiše to cvaklo a objevil se tmavý průchod. *Tajné dveře? Nádhera. Hrůza. Dokonale se to hodí.*

„Tohle místo je plné překvapení, stejně jako ty," poznamenal Glokta a namáhavě kulhal ke dveřím.

„A nevěřil byste, za jakou cenu jsem to dostal."

„My jsme to koupili?"

„Ale ne, já to koupil. Za Rewsovy peníze. A teď vám to pronajímám." Ve světle lucerny mu zajiskřily oči. „Je to zlatý důl!"

„Cha!" Glokta se zasmál a opatrně sestupoval ze schodů. *Tohle všechno, a ještě má hlavu na obchody. Jednou možná budu pracovat pro arcilektora Severarda. Už se staly divnější věci.* Před ním se do tmy táhl stín, když jako krab sestupoval ze schodů a pravou rukou hledal mezery mezi kamennými kvádry, aby se mohl opřít.

„Sklepy se táhnou na míle," poznamenal za ním Severard. „Máme vlastní soukromý přístup do kanálů i stok, pokud by vás zajímaly stoky." Minuli tmavý otvor nalevo a další napravo a stále sestupovali. „Frost povídal, že se odsud dostanete až do Agriontu, aniž byste musel vylézt na vzduch."

„To by se mohlo hodit."

„Také bych řekl, pokud vám nevadí smrad."

Světlo dopadlo na těžké dveře s malým, zamřížovaným otvorem. „Zase doma," utrousil a zabušil na dveře. Vzápětí se za okýnkem vynořil ze tmy zamaskovaný obličej praktikala Frosta. „Jenom my." Albín se tvářil lhostejně. *Tak se tváří vždycky.* Na druhé straně zacvakaly těžké závory a dveře se otevřely.

Byl tu stůl a židle a na stěnách pochodně, ale nezapálené. *Dokud jsme nepřišli s lucernou, musela tu být tma jako v pytli,* Glokta se podíval na albína. „To jsi tu jen tak seděl potmě?" Mohutný praktikal pouze pokrčil rameny a Glokta potřásl hlavou. „Občas mi děláš starosti, praktikale Froste. Vážné starosti."

„Je tady dole," podotkl Severard a zamířil chodbou. Jeho podpatky cvakaly na kamenné podlaze. Kdysi to musel být vinný sklep, protože tu bylo po stranách několik klenutých komor uzavřených těžkou mříží.

„Glokto!" Salem Rews se držel mříží a tvář tiskl mezi ně.

Glokta se postavil před kobku a odlehčil bolavou nohu. „Rewsi, jak se daří? Nečekal jsem, že tě uvidím tak brzy." Kupec už zhubl, kůži měl povislou a sinalou, posetou blednoucími podlitinami. *Vůbec nevypadá dobře.*

„Co se děje? Glokto! Prosím, proč jsem tady?"

Co ti vadí? „Arcilektor pro tebe zřejmě má nějaké využití. Chce, abys podal svědectví.“ Glokta se naklonil k mříži. „Před otevřenou radou,“ zašeptal.

Rews zbledl ještě víc. „A pak co?“

„Uvidíme.“ *Angland, Rewsi, Angland.*

„Co když odmítnu?“

„Odmítneš arcilektora?“ Glokta se zasmál. „Ne, ne, ne, Rewsi. To bys neměl.“ Otočil se a šoural se za Severardem.

„Proboha! Je tu tma!“

„Zvykej si!“ zavolal Glokta přes rameno. *Divil by ses, na co si člověk zvykne.*

V poslední komoře byl nejnovější vězeň. Přikovaný ke kruhu ve zdi, nahý a pochopitelně s pytlem přes hlavu. Byl menší, podsaditý, s náběhem na tloušťku a čerstvými škrábanci na kolenou, bezpochyby od toho, jak ho hodili na kamennou podlahu.

„Tak tohle je náš vrah?“ Když muž uslyšel Gloktův hlas, zvedl se na kolena a zacloumal řetězy. Pytlem prosákla krev a zaschla do hnědé skvrny.

„Je to opravdu odporný zmetek,“ poznamenal Severard. „Teď už nevypadá tak děsivě, co?“

„To nevypadají nikdy, když je přivedete sem. Kde budeme pracovat?“

Severard se usmál ještě víc. „Tohle se vám bude líbit, inkvizitore.“

* * *

„Je to trošku teatrální,“ podotkl Glokta, „ale tím lépe.“

Místnost byla velká, kruhovitá, s klenutým stropem a podivnou freskou táhnoucí se kolem dokola. Zpodobňovala muže ležícího v trávě a krvácejícího z mnoha ran, s lesem v pozadí. Jedenáct dalších postav odcházelo, šest na jedné, pět na druhé straně, namalované byly z profilu, v neohrabané póze, v bílých řízách a jejich rysy byly nezřetelné. Postavy byly otočené k jinému muži, celému v černém, jenž natahoval ruce a za sebou měl moře barevných plamenů. V drsném světle šesti lamp nevypadalo dílo o nic lépe. *Kvalita nic moc, spíš dekorace než umění, ale přesto je to působivé.*

„Netuším, co to má být," utrousil Severard.

„Mich Vůchse," zamumlal praktikal Frost.

„Samozřejmě," souhlasil Glokta s pohledem upřeným na tmavou postavu s ohněm za zády. „Měl bys studovat historii, praktikale Severarde. Toto je mistr tvůrce Kanedias." Ukázal na umírajícího na protější stěně. „A tohle je velký Juvens, kterého zabil." Přelétl rukou postavy v bílém. „A tady jsou Juvensovi učedníci, mágové, kteří ho jdou pomstít." *Strašidelné historky dobré tak pro malé děti.*

„Kdo by zaplatil, aby mu na stěnu sklepa namalovali něco takového?" žasl Severard.

„Tento námět byl kdysi docela oblíbený. I v paláci je stejný výjev. Tohle je kopie, a laciná." Glokta se zadíval do zastíněné tváře Kanediase, zachmuřeně hledícího do místnosti, a na krvácející mrtvolu naproti. „Ale je na tom něco znepokojivého, že?" *Tedy bylo by, kdyby mi na tom záleželo.* „Krev, oheň, smrt, pomsta. Netuším, proč by to někdo chtěl ve sklepě. Možná měl náš přítel kupec temnou duši."

„Chlap s penězma má vždycky temnou duši," zabručel Severard. „Kdo jsou tihle dva?"

Glokta se zamračil a podíval se blíž. Pod rukama tvůrce byly vidět dvě menší, nejasné postavy. „Kdo ví?" Glokta pokrčil rameny. „Možná jeho praktikalové."

Severard se zasmál. Dokonce i zpoza Frostovy masky vyšel slabý výdech, ačkoliv oči zůstaly chladné. *No tohle, muselo ho to vážně pobavit.*

Glokta popošel ke stolu uprostřed místnosti. Stál tu stůl s vyleštěnou deskou a u něj židle, obyčejná, tvrdá, taková, jakou najdete v kobkách Domu otázek, a naproti ní křeslo připomínající trůn, se širokými lenochy a vysokým opěradlem, potažené hnědou kůží.

Glokta si opřel hůl o stůl a s bolestmi v zádech se pomalu posadil. „Ach, tohle je výborné křeslo," vydechl, zanořil se do měkké kůže a natáhl si nohu, ve které mu po dlouhé cestě sem pulzovalo. Narazil na odpor. Podíval se pod stůl a spatřil stejnou stoličku.

Zvrátil hlavu dozadu a zasmál se. „Nádhera! To jste nemuseli!" Položil si nohu na stoličku a spokojeně vydechl.

„To je to nejmenší, co můžeme udělat," utrousil Severard, zkřížil ruce na prsou a opřel se o stěnu vedle krvácejícího Juvense. „U vašeho přítele Rewse jsme si hodně polepšili, opravdu hodně. Vy jste k nám byl vždycky spravedlivý, a na to my nezapomínáme."

„Uch," řekl Frost a kývl hlavou.

„Rozmazlujete mě." Glokta pohladil leštěné dřevo na opěrce. *Mí chlapci. Kde bych bez vás byl? Nejspíš doma v posteli, kde by se o mě starala matka a přemýšlela, jak teď pro mě najde hezkou holku na vdáváni.* Zadíval se na nástroje na stole. Samozřejmě tu bylo jeho pouzdro a několik dalších věcí, hodně opotřebovaných, nicméně stále velice užitečných. Jeho pozornost upoutaly dlouhé kleště. Vzhlédl k Severardovi. „Zuby?"

„To vypadá jako dobrý začátek."

„V pořádku." Glokta si olízl prázdné dásně a zapraskal klouby. „Takže zuby."

* * *

Jakmile mu odstranili roubík, začal na ně vrah ječet styrsky, prskal a klel a marně se vzpíral. Glokta nerozuměl ani slovo. *Ale význam víceméně chápu. Nejspíš to bude něco velice urážlivého. Něco o našich matkách a tak dále. Mě ale není snadné urazit.* Vězeň vypadal drsně, obličej měl plný jizviček po akné, a nos mu zlomili dokonce několikrát a srostl nakřivo. *Takové zklamání. Doufal jsem, že by alespoň v tomto případě mohli vybrat někoho extra, ale takoví už jsou kupci. Vždycky se snaží něco usmlouvat.*

Praktikal Frost proud nesrozumitelných nadávek ukončil dobře mířenou ranou do žaludku. *To mu na chvíli vyrazí dech. Na dost dlouho, abych mohl něco říct.*

„Těch hloupostí už bylo dost," prohlásil Glokta. „Víme, že jsi profesionál, kterého sem poslali, aby mezi nás zapadl a odvedl svou práci. Kdybys nemluvil naším jazykem, těžko bys zapadl, že?"

Vězeň konečně popadl dech. „Mor na vás na všechny, darebáci!" zasupěl.

„Výborně! Obecný jazyk se pro takové popovídání hodí. Mám pocit, že tohle nebude naposledy. Chtěl bys o nás něco vědět, než začneme? Nebo máme jít rovnou na věc?“

Vězeň se podezíravě zadíval na mistra tvůrce, namalovaného za Gloktou. „Kde to jsem?“

„Kousek od Střední cesty, dole u vody.“ Glokta sebou trhl, jak dostal křeč do nohy. Opatrně ji natáhl a čekal, dokud mu nelupne v koleni, než pokračoval. „Víš, Střední cesta je jedna z tepen našeho města, vede jeho srdcem od Agriontu k moři. Prochází mnoha různými čtvrtěmi a stojí na ní spousta důležitých budov. Hned vedle je několik nejmódnějších adres ve městě. Pro mě je to ale jenom cesta mezi dvěma zubaři.“

Vězeň přimhouřil oči a přelétl pohledem nástroje rozložené na stole. *Ale alespoň už nenadává. Zmínka o zubařích zřejmě upoutala jeho pozornost.*

„Nahoře na druhém konci třídy,“ Glokta ukázal přibližně k severu, „v jedné z nejdražších čtvrtí, naproti veřejným zahradám, přímo ve stínu Agriontu, v krásném bílém domě má ordinaci mistr Farrad. Možná jsi o něm slyšel.“

„Chcípni!“

Glokta zvedl obočí. „Mistr Farrad je prý nejlepší zubař na světě. Myslím, že pochází z Gurchulu, ale unikl císařově tyranii, přestěhoval se do Království a polepšil si. Zachraňuje naše nejbohatší občany před hrůzami zkažených zubů. Když jsem se vrátil z malé návštěvy na Jihu, naši mě za ním poslali, aby se podíval, jestli pro mě nemůže něco udělat.“ Glokta se zeširoka usmál a předvedl vrahovi svůj problém. „Pochopitelně nemohl. Císařovi kati se o to postarali. Ale je to zatraceně dobrý zubař. Všichni to říkají.“

„No a co?“

Glokta se přestal usmívat. „Dole na druhém konci Střední cesty, kousek od moře, mezi špínou, spodinou a slizem, jsem já. Nájmy tu jsou sice laciné, ale pevně věřím, že až spolu strávíme trochu času, nebudeš mě považovat za méně nadaného, než je vážený mistr Farrad. Jde jen o to, že mé nadání spočívá v něčem jiném. Dobrý mistr svým pacientům od bolesti ulehčuje, kdežto já jsem zubař –“ Glokta se pomalu předklonil „– jiného druhu.“

Vrah se mu vysmál do očí. „Myslíš, že mě vyděsíš pytlem přes hlavu a mizernou malbou?“ Podíval se na Frosta a Severarda. „Bandou zrůd?“

„Jestli si myslím, že tě vyděsíme? My tři?“ Glokta se zasmál. „Sedíš tu sám, neozbrojený a svázaný. Kdo kromě nás ví, kde jsi, a koho to zajímá? Nemáš naději na záchranu ani na útěk. Všichni tady jsme profesionálové. Myslím, že uhádneš, co přijde teď.“ Předvedl příšerný úsměv. „Ovšemže tě děsíme, nehraj hloupého. Připouštím, že to dobře skrýváš, ale nevydrží ti to. Přijde chvíle, a brzy, kdy budeš prosit, aby ses mohl vrátit zpátky do pytle.“

„Ze mě nic nedostaneš,“ zavrčel vrah a díval se mu do očí. „Nic.“ *Je tvrdý. Hodně tvrdý. Ale je snadné hrát si na tvrďáka, dokud nezačne práce. Kdo by to měl vědět líp než já.*

Glokta si jemně třel nohu. Krev se hezky rozproudila a bolest téměř zmizela. „Začneme s něčím jednoduchým. Jména, víc toho prozatím nechci. Jenom jména. Co kdybychom začali tvým? Alespoň nemůžeš tvrdit, že na to neznáš odpověď.“

Čekali. Severard s Frostem zírali na vězně, zelené oči se usmívaly, růžové nikoliv. Ticho.

Glokta si povzdechl. „Dobrá.“ Frost vězni vtiskl pěsti z boku do tváří a přinutil ho otevřít ústa. Severard mu mezi zuby strčil kleště a rozevřel mu čelisti hodně doširoka. Vrahovi začaly vylézat oči z důlků. *Bolí to, viď? A to ještě nic není, věř mi.*

„Pozor na jazyk,“ upozornil je Glokta, „chceme, aby mluvil.“

„Nebojte se,“ zamumlal Severard a nahlédl vrahovi do úst. Náhle ucukl. „Fuj! Smrdí jako sračky!“

Ostuda, ale sotva něco překvapivého. Čistota bývá pro nájemné vrahy zřídkakdy prioritou. Glokta pomalu vstal a kulhal kolem stolu. „Kde začneme?“ přemítal s rukou nad nástroji. Uchopil jehlu upevněnou na násadce, předklonil se a pečlivě zabijákovi prohlížel zuby. Druhou rukou pevně svíral hůl. *Rozhodně nejsou pěkné. Radši budu mít své zuby než tyhle.*

„No tedy, ty ale máš zuby v hrozném stavu. Úplně zkažené. Proto ti tak páchne z úst. Na to u muže tvého věku neexistuje omluva.“

„Áááá!“ zaječel vězeň, když se Glokta dotkl nervu. Chtěl něco říct, ale s kleštěmi v ústech mu bylo rozumět ještě hůř než praktikalu Frostovi.

„Teď mlč, příležitost k mluvení jsi měl. Možná ještě nějakou dostaneš. Zatím jsem se nerozhodl.“ Glokta vrátil jehlu na stůl a smutně potřásl hlavou. „Zuby máš v příšerném stavu. Hnus. Stejně by ti brzy vypadaly samy od sebe. Víš, myslím, že ti bude líp bez nich.“ A vzal ze stolu kladívko a dlátko.

Ploskohlavci

Mlhavé ráno ve vlhkém lese. Psí čumák jenom tak seděl a přemýšlel, jak věci bývaly lepší. Seděl, sledoval rožeň a občas jím otočil. Snažil se nebýt při čekání moc nervózní. Tul Duru mu nijak nepomáhal. Chodil sem a tam trávou, kolem starých kamenů a zpátky, prošlapával si holínky a byl asi tak stejně trpělivý jako hárající vlčice. Psí čumák ho sledoval, jak dupe. Už dávno zjistil, že skvělí bojovníci jsou dobří jen k jediné věci. K boji. Ve všem ostatním, a v čekání zvlášť, jsou v podstatě k ničemu.

„Co kdyby ses posadil, Tule?“ navrhl. „Tady je spousta příhodných kamenů. U ohně je tepleji a tak. Odpočiň si a přestaň pobíhat kolem, znervózňuješ mě.“

„Mám se posadit?“ zavrčel obr a zastavil se. Čněl nad Psím čumákem jako zatracený barák. „Jak se mám posadit, a jak vůbec můžeš sedět ty?“ Zamračil se na trosky a les. „Víš určitě, že tohle je správné místo?“

„Je to správné místo.“ Psí čumák se podíval po rozlámaných kamenech a z hloubi duše doufal, že opravdu je. Nemohl popřít, že zatím se neobjevili. „Přijdou, neměj strach.“ Pokud se všichni nenechají zabít, ale měl dost rozumu, aby to neříkal nahlas. Strávil s Tul Durem Hromem dost času, aby věděl, že ho není dobré provokovat. Pokud jste samozřejmě nechtěli skončit s prasklou lebkou.

„Ať sebou radši hodí.“ Tul zaťal pracky v pěst. Klidně by s nimi mohl rozbíjet kameny. „Dřepět tady na zadku ve větru se mi zrovna nezamlouvá.“

„Ani mně,“ zabručel Psí čumák a rozhodil ruce. Usilovně se snažil udržet všechno pod kontrolou. „Ale hlavně se nevztekej, kamaráde. Budou tu brzo, jak jsme to naplánovali. Tohle je to

správné místo.“ Podíval se na prskající prase, ze kterého do ohně odkapávala lahodná šťáva. Sbíhaly se mu sliny a nos měl plný vůně masa… a ještě něčeho. Byl to jen závan. Vzhlédl a zavětřil.

„Cítíš něco?“ zeptal se Tul a díval se mezi stromy.

„Možná.“ Psí čumák se sklonil a popadl luk.

„Co je to? Šankové?“

„Nevím to určitě… možná.“ Znovu začenichal. Bylo to cítit jako člověk, a hodně zpocený a špinavý člověk.

„Mohl jsem vás dva kretény zabít.“

Psí čumák se prudce otočil, až málem upadl, a šátral po luku. Černý Dow byl jen deset kroků za ním po větru a s úšklebkem se blížil k ohni. Vedle něj stál Mračňák se svým obvyklým kamenným výrazem.

„Vy parchanti!“ odplivl si Tul. „Málem jsem se z vás podělal, jak se tady plížíte!“

„Dobře,“ ohrnul nos Dow. „Třeba bys kapku zhubl.“

Psí čumák se zhluboka nadechl a hodil luk na zem. Ulevilo se mu, že jsou přece jen na správném místě, ale bez toho leknutí by se byl docela rád obešel. Co viděl Logena padat z útesu, byl nervózní. Letěl dolů a nikdo s tím nemohl nic udělat. Mohlo se to stát komukoliv a kdykoliv, smrt byla neoddělitelnou součástí života.

Mračňák přelezl kameny, přisedl si k Psímu čumákovi a nepatrně mu pokynul. „Maso?“ štěkl Dow, protáhl se kolem Tula, plácl sebou k ohni, utrhl si nohu a hned se do ní pustil.

A bylo to. Veškeré vítání po měsíci odloučení. „Muž, který má přátele, je opravdu bohatý,“ zamumlal Psí čumák koutkem úst.

„Co že to?“ plivl Dow, studenýma očima přelétl okolí, ústa plná vepřového, a špinavá, zarostlá brada se mu leskla mastnotou.

Psí čumák znovu ukázal dlaně. „Bez urážky.“ Strávil s Černým Dowem dost času, aby věděl, že i kdyby si podřízl krk, toho parchanta by rozhodit nedokázal. „Nějaké potíže, co jsme se rozdělili?“ zeptal se ve snaze změnit téma.

Mračňák kývl. „Pár.“

„Podělaní ploskohlavci!“ štěkl Dow a poprskal přitom Psího čumáka. „Jsou všude!“ Ukázal vepřovou nohou přes oheň, jako by to byl meč. „Už mám toho všeho akorát dost! Vracím se na jih. Tady je moc velká zima a ti podělaní ploskohlavci jsou všude! Parchanti! Já jdu na jih!“

„Bojíš se?“ zeptal se Tul.

Dow se k němu otočil s úsměvem plným zažloutlých zubů a Psí čumák sebou trhl. Byla to hodně hloupá otázka. Černý Dow se v životě nebál. Nevěděl, co to je bát se. „Jestli se bojím pár šanků? Já?“ Ošklivě se zasmál. „Zatímco jste vy dva chrápali, trochu jsme na nich zapracovali. Pořídili jsme jim teplé postýlky. Vlastně až moc teplé.“

„Upálili jsme je,“ upřesnil Mračňák. Tím si pro dnešek odmluvil svoje.

„Spálili jsme jich celou podělanou hromadu,“ zasyčel Dow a šklebil se, jako by ještě neslyšel něco tak vtipného, jako jsou spálené mrtvoly. „Ti mě nedělí, chlape, ne víc než tebe, ale taky tady nehodlám sedět a čekat na ně, jen aby měl Trojstrom čas vytáhnout tu svou tlustou prdel z pelechu. Půjdu na jih!“ Utrhl si další sousto.

„Kdo že má tlustou prdel?“

Psí čumák se ušklíbl. Z lesa vyšel Trojstrom a on vstal a stiskl starému příteli ruku. Měl s sebou Forleyho Nejslabšího, a Psí čumák ho poplácal po zádech, když mužík procházel kolem. Málem ho porazil, jak byl rád, že je všechny vidí a že ten měsíc přežili. A také neuškodí mít u ohně nějaké velení. Všichni vypadali projednou spokojeně, usmívali se a tiskli si ruce se všemi ostatními. Všichni kromě Dowa, samozřejmě. Ten tam jenom seděl, civěl do ohně, cucal morek a tvářil se kysele jako šťovík.

„Moc rád vás zase vidím, mládenci, a všechny živé a zdravé.“ Trojstrom si shodil z ramene velký kulatý štít a opřel jej o pobořenou zeď. „Jak je?“

„Zatraceně zima,“ zavrčel Dow, aniž se obtěžoval vzhlédnout. „Jdeme na jih.“

Psí čumák si povzdechl. Jsou spolu jen chvíli, a už se zase štěkají. Teď to bude drsná parta, když tu není Logen, aby urovnával spory. Drsná parta se sklony prolévat krev. Trojstrom ale nikam nespěchal. Chvíli si to promýšlel, jako vždycky. On si vůbec moc rád dával na čas. Proto byl tak nebezpečný. „Na jih, jo?“ prohodil, když asi minutu žvýkal. „A kdypak se o tom rozhodlo?“

„Nic se nerozhodlo,“ vložil se do hovoru Psí čumák a znovu zvedl ruce. Hádal, že to odteď bude dělat hodně často.

Tul Duru se zamračil na Dowova záda. „Vůbec nic,“ zamručel, silně podrážděný, že někdo rozhoduje za něj.

„Nic není v pořádku," poznamenal Trojstrom, pomalu a nevzrušeně, jako když roste tráva. „Nevzpomínám si, že bychom kdy drželi na hlasování."

Dow to rozhodně nepromýšlel. On nikdy nic nepromýšlel. Proto byl *on* tak nebezpečný. Vyskočil, zahodil kost a změřil si Trojstroma bojechtivým pohledem. „Já… říkám… na jih!" prskl a oči mu vylézaly z důlků, jako když se na guláši dělají bubliny.

Trojstrom neucouvl. To neměl ve zvyku. Chvíli si to promýšlel, jak jinak, a pak udělal krok vpřed, takže se nosem málem dotýkal Dowova. „Jestli jsi chtěl o něčem rozhodovat, měl jsi porazit Devítiprsťáka," zavrčel. „Místo abys prohrál jako my ostatní."

Černý Dow se zatvářil jako bouřkový mrak. Nesnášel, když mu někdo připomínal prohru. „Krvavá devítka se vrátil do hlíny!" štěkl. „Psí čumák to viděl, ne?"

Psí čumák kývl. „No jo."

„Tak tím to končí! Nemáme se proč flákat tady, na sever od hor, kde se to hemží ploskohlavci! Já říkám, na jih!"

„Devítiprsťák šel možná pod kytky," probodl ho Trojstrom ostrým pohledem, „ale tvůj závazek ne. Nikdy nepochopím, proč ušetřil takového nýmanda, jako jsi ty, ale mě jmenoval svým zástupcem." Poklepal si na mohutnou hruď. „A to znamená, že rozhoduju já! Já a nikdo jiný!"

Psí čumák opatrně couvl. Ti dva se do sebe určitě pustí, a on nechtěl skončit s rozbitým nosem. Nebylo by to poprvé. Mír se pokusil zachránit Forley. „No tak, chlapci," začal hezky mile a mírně, „tohle není nutné." Sice sám na zabíjení moc nebyl, ale náramně dobře uměl těm, kteří na zabíjení byli, zabránit v tom, aby se pozabíjeli navzájem. Psí čumák mu přál štěstí. „No tak, co kdybyste –"

„Zavři tu svou zkurvenou hubu!" zařval Dow a špinavým prstem divoce zašermoval Forleymu před obličejem. „Co se do toho motáš, Nejslabší?"

„Nech ho být!" vyjel na něj Tul a podržel pěst Dowovi pod bradou. „Nebo zařídím, abys měl proč ječet!"

Psí čumák to nechtěl vidět. Dow s Trojstromem se odjakživa s každým pošťuchovali. Rychle vzplála jako vích a stejně rychle zase vychládali. Tul byl z jiného těsta. Jakmile toho velkého vola jednou někdo vydráždil, už se nedal uklidnit. Ne bez deseti silných chlapů a dlouhého provazu. Psí čumák se pokoušel přijít na to, co

by v této situaci udělal Logen. On by věděl, jak jim zabránit ve rvačce, kdyby nebyl mrtvý.

„Kurva!“ zařval Psí čumák a odskočil od ohně. „Všude kolem se plíží ti podělaní šankové! A jestli se dostanem přes ně, máme pořád ještě na krku Bethoda! Je toho dost i bez vzájemných hádek! Logen je pryč a Trojstrom je jeho zástupce, takže já chci slyšet jenom jeho!“ Také si trochu zašermoval prstem, i když ne nikomu pod nosem, a pak čekal a upřímně doufal, že to zvládl.

„Jo,“ zabručel Mračňák.

Forley kýval hlavou jako datel. „Psí čumák má pravdu! Prát se mezi sebou je stejně užitečné jako zvadlý ocas! Trojstrom je zástupce. Takže teď velí on.“

Chvíli bylo ticho. Dow upíral na Psího čumáka ten svůj ledový, prázdný, vražedný pohled, jako když kocour kouká na myš, kterou drží v tlapkách. Psí čumák polkl. Spousta lidí, vlastně většina lidí by se neodvážila v takové chvíli podívat Černému Dowovi do očí. To jméno získal proto, že měl nejčernější pověst na celém Severu; jeho oblíbeným zvykem bylo nečekaně se objevovat uprostřed černé noci a nechávat za sebou vesnice zčernalé od ohně. To se povídalo. Taková byla skutečnost.

Psí čumák musel sebrat všechnu kuráž, aby si necivěl na boty. Právě chtěl sklopit zrak, když Dow přesunul svůj pohled dál. Většina lidí by se mu do očí podívat neodvážila, ale tihle tady nebyli jako ostatní. Děsivější bandu byste nikde na světě nepotkali. Jediný necouvl a zřejmě je ani nenapadlo o něčem takovém uvažovat. Kromě Forleyho Nejslabšího, pochopitelně, protože ten si prohlížel trávu na zemi dávno předtím, než přišel na řadu.

Jakmile se Dow ujistil, že jsou všichni proti němu, spokojeně se usmál, jako by ani žádný problém nevyvstal. „V pořádku,“ řekl Trojstromovi a hněv ho okamžitě přešel. „Tak co tedy uděláme, veliteli?“

Trojstrom se rozhlédl po lese. Zavětřil a nasál vzduch přes zuby. Poškrábal se na bradě a chvíli si to promýšlel. Postupně si je prohlédl a uvažoval. „Půjdeme na jih,“ prohlásil.

* * *

Ucítil je dřív, než je uviděl, ale tak to u něho bylo vždycky. Měl dobrý nos, koneckonců tím si získal své jméno. Ale upřímně řečeno, je by ucítil snad každý. Hrozně smrděli.

Na palouku jich bylo dvanáct. Seděli, žrali, chrochtali tím svým ohavným, špinavým jazykem, na všechny strany jim trčely velké, zažloutlé zuby, na sobě měli páchnoucí kožešiny a čpící kůže a kusy rezavé zbroje. Šankové.

„Zasraní ploskohlavci," zamumlal si pro sebe Psí čumák. Zaslechl za sebou syknutí a otočil se. Zpoza keře vyhlížel Mračňák. Psí čumák natáhl ruku, aby řekl stát, poklepal si na hlavu, aby řekl ploskohlavci, zvedl zaťatou pěst a dva prsty, aby řekl dvanáct, a ukázal zpátky na pěšinu k ostatním. Mračňák kývl a ztratil se v lese.

Psí čumák se naposledy podíval na šanky, aby se ujistil, že si ho nevšimli. Nevšimli, a tak proklouzl za strom a pryč.

„Táboří kolem cesty, tak dvanáct, možná víc."

„Hledají nás?" chtěl vědět Trojstrom.

„Možná, ale nijak usilovně."

„Můžeme je obejít?" zeptal se Forley, který se jako obvykle snažil boji vyhnout.

Dow si odplivl, on se jako obvykle snažil nějaký vyvolat. „Dvanáct je jako nic! Ty zvládnem!"

Psí čumák se podíval na Trojstroma, který si to promýšlel. Dvanáct rozhodně nebylo jako nic, a všichni to věděli, ale možná bude lepší je vyřídit než si je nechat za zády.

„Tak co, veliteli?" ozval se Tul.

Trojstrom zaťal zuby. „Zbraně."

Každý bojovník je hlupák, jestliže neudržuje své zbraně čisté a připravené. Psí čumák se té své věnoval před necelou hodinou. Ale kvůli tomu, že si ji zkontrolujete, vás nezabijí, kdežto kvůli tomu, že to neuděláte, by mohli.

Zasvištěla ocel na kůži, zaklapalo dřevo a cinkl kov. Psí čumák se díval, jak Mračňák drnká na tětivu a prohlíží opeření šípů. Díval se, jak Tul Duru přejíždí palcem po ostří těžkého meče, dlouhého skoro jako Forley, a rozčileně kdáká jako slepice, protože našel zrníčko rzi. Díval se, jak Černý Dow otírá hadříkem sekeru a upírá na ni vlahý pohled skoro jako na milenku. Díval se, jak Trojstrom dotahuje řemeny na štítě a máchá čepelí ve vzduchu, až se jasný kov blyští.

Psí čumák si povzdechl, přitáhl si chránič na levém zápěstí a prohlédl luk, jestli nemá prasklinky. Ujistil se, že má všechny nože na svých místech. Logen mu kdysi řekl, že člověk nikdy nemá dost nožů, a on si vzal jeho radu k srdci. Forley si neohrabaně zkontroloval krátký meč, nervózně přitom přežvykoval a v očích mu stály slzy. Z toho znejistěl i Psí čumák a podíval se po ostatních. Špína, jizvy, podmračené pohledy a husté plnovousy. Nikdo z nich se nebál, ani trochu, ale strach nebyl něco, zač by se museli stydět. Různí lidé se chovají různě, řekl mu kdysi Logen, a aby měl člověk kuráž, musí mít strach. I tuto radu si vzal k srdci.

Přistoupil k Forleymu a plácl ho po rameni. „Abys měl kuráž, musíš mít strach," řekl.

„No a?"

„Tak se to povídá, a také je to pravda." Psí čumák se naklonil blíž, aby ho nikdo jiný neslyšel. „Protože já bych se nejradši strachy podělal." Usoudil, že takhle by to řekl Logen, a když je teď Logen zpátky v hlíně, padlo to na něj. Forley se pousmál, ale vzápětí se zatvářil vyděšeněji než předtím. Prostě pro jiné můžete udělat jenom něco.

„Dobrá, chlapi," řekl Trojstrom, když si všichni zkontrolovali zbraně a připravili se, „uděláme to takhle. Mračňáku, Psí čumáku, na protější stranu tábora mezi stromy. Počkejte na znamení a potom sejměte každého ploskohlavce, co budete moct, lukem. Až vám dojdou šípy, použijte, co bude po ruce."

„Jak říkáš, veliteli," utrousil Psí čumák a Mračňák kývl.

„Tule, půjdeš se mnou zepředu, ale počkej na znamení, jo?"

„Jasně," slíbil obr.

„Dowe, ty s Forleym budete vzadu. Vyrazíte, až uvidíte nás. Ale tentokrát počkáte, až vyrazíme!" zasyčel Trojstrom a ukazoval prstem.

„Jasně, veliteli." Dow pokrčil rameny, jako kdyby vždycky dělal to, co se mu řekne.

„Tak domluveno," prohlásil Trojstrom. „Jsou nějaké nejasnosti? Nějaké prázdné palice kolem ohně?" Psí čumák cosi zamručel a zavrtěl hlavou. Po něm i všichni ostatní. „Dobrá. Jen ještě jedna věc." Vůdce se předklonil a postupně si všechny prohlédl. „Počkáte… na moje… podělané… znamení!"

Psímu čumákovi to došlo, teprve když se krčil za keřem s lukem v ruce a šípem nasazeným na tětivě. Neměl tušení, jaké to znamení

má být. Podíval se na šanky. Seděli pořád na palouku, nic netušili, chrochtali, hulákali a prali se mezi sebou. U všech mrtvých, potřeboval se vymočit. Před bojem se mu chtělo vždycky močit. Řekl někdo, jaké je znamení? Nemohl si vzpomenout.

„Do prdele," zašeptal a v té chvíli se z lesa vyřítil Dow, sekeru v jedné a meč v druhé ruce.

„Zkurvení ploskohlavci!" zaječel a praštil nejbližšího do hlavy, až se po palouku rozstříkla krev. Pokud se vůbec dalo poznat, co si šankové myslí, tihle se tvářili velice překvapeně. Psí čumák usoudil, že tohle jako znamení stačí.

Střelil šípem po ploskohlavci, který právě sahal po obrovském kyji, a zasáhl ho do podpaždí, až to mlasklo. „Cha!" zařval. Dow probodl dalšího zezadu mečem, ale jeden velký šanka se už rozmachoval oštěpem. Z lesa vylétl šíp a zasáhl ho do krku. Šanka zavřískl a svalil se na záda. Mračňák byl zatraceně dobrý střelec.

Z druhé strany palouku vyběhl s řevem Trojstrom a překvapil je. Štítem udeřil jednoho ploskohlavce do zad, až sebou praštil do ohně. Dalšího ťal mečem. Psí čumák vypustil další šíp a zasáhl šanku do břicha. Zasažený padl na kolena a v příštím okamžiku mu Tul usekl hlavu.

Všichni se pustili do boje a strhla se vřava – sekali a chrčeli, tětivy drnčely, čepele svištěly. Všude cákala krev, zbraně se míhaly vzduchem a těla padala příliš rychle, než aby se Psí čumák odhodlal znovu vystřelit. Tři šermíři sehnali posledních pár šanků do houfu. Ti vyděšeně vřeštěli a něco brebentili. Tul Duru po nich sekal velkým mečem a udržoval si je od těla. Trojstrom přiskočil a jednomu podsekl nohu a Dow vyřídil dalšího, který se zmateně rozhlížel.

Poslední zaskřehotal a vyrazil k lesu. Psí čumák po něm střelil, jenže spěchal a minul. Šíp málem zasáhl Dowa do nohy, ale ten si toho naštěstí nevšiml. Šanka se dostal skoro až ke křoví, když vykřikl, upadl a začal se zmítat. Bodl ho Forley, schovaný mezi větvemi. „Jednoho jsem dostal!" zajásal.

Rozhostilo se ticho. Psí čumák seběhl na palouk a všichni se rozhlíželi, jestli tu ještě není někdo, s kým by mohli bojovat. Pak Černý Dow zařval a zamával zkrvavenou zbraní nad hlavou. „My jsme je kurva pobili!"

„Tys nás skoro všecky zabil, pitomče!" zaječel Trojstrom.

„Cože?"

„Proč jsi nepočkal na to podělané znamení?“

„Já myslel, že křičíš!“

„Ani nápad!“

„Ty jsi nekřičel?“ užasl Dow a tvářil se velice zmateně. „A co vlastně bylo to znamení?“

Trojstrom si povzdechl a složil hlavu do dlaní.

Forley stále civěl na svůj meč. „Jednoho jsem dostal!“ zopakoval. Když bylo po boji, měl Psí čumák obavy, že praskne, a tak se otočil a vymočil se u stromu.

„Pobili jsme je!“ zvolal Tul a poplácal ho po zádech.

„Dávej bacha!“ zaječel Psí čumák, který si počural nohu. Všichni se mu smáli. Dokonce i Mračňák se uchechtl.

Tul třásl Trojstromovi ramenem. „Vyřídili jsme je, veliteli!“

„Jo, vyřídili jsme je,“ zavrčel Trojstrom, „ale je tu spousta dalších. Tisíce. Určitě nejsou šťastní, že musí trčet tady za horama. Dřív nebo později půjdou na jih. Možná v létě, až budou volné průsmyky, možná později. Ale bude to brzo.“

Psí čumák se rozhlédl po ostatních. Po tom malém proslovu byli celí nesví a ustaraní. Sláva vítězství nevydržela dlouho. Nikdy nevydržela. Zadíval se na mrtvé ploskohlavce na zemi, rozsekané a zakrvácené, roztažené i schoulené. Vypadalo to jako malé zbytečné vítězství. „Neměli bychom jim to zkusit říct, Trojstrome?“ zeptal se. „Neměli bychom někoho varovat?“

„No jo.“ Trojstrom se smutně pousmál. „Ale koho?“

Pravá láska

Jezal se nešťastně ploužil přes šedivý Agriont, v každé ruce cvičný meč. Zíval, zakopával, nadával a ještě byl celý rozbolavělý ze včerejšího nekonečného běhu. Cestou za každodenní tyranií lorda maršála Varuze nepotkal ani živáčka. Kromě předčasného ptačího cvrlikání na štítě domu a unaveného vrzání jeho holínek bylo naprosté ticho. V tuto hodinu všichni ještě spali. Všichni by měli spát. A hlavně on.

Unaveně se protáhl bránou. Slunce teprve vycházelo a na nádvoří panovalo šero. Ve tmě rozeznal Varuze, který seděl u stolu a čekal na něho. Mor na něj. Doufal, že pro jednou přijde první. Copak ten starý mizera nikdy nespí?

„Lorde maršále!“ zavolal Jezal a neochotně se rozběhl.

„Ne, dnes ne.“ Jezala zamrazilo. To nebyl hlas mistra šermíře, a navíc v něm bylo něco nepříjemně povědomého. „Maršál Varuz je dnes ráno zaneprázdněn naléhavějšími záležitostmi.“ V šeru za stolem seděl inkvizitor Glokta a předváděl ten svůj odporný kolozubý úsměv. Jezala svrběla kůže odporem. Tohle člověk po ránu vidět nepotřeboval.

Zpomalil a zdráhavě došel ke stolu. „Určitě vás potěší, že dnes nebude žádné běhání, plavání, kladina ani těžká tyč,“ poznamenal mrzák. „Ocel nebudete potřebovat.“ Ukázal na Jezalovy zbraně. „Jenom si popovídáme, to je vše.“

Představa pěti hodin utrpení s Varuzem náhle vypadala velmi lákavě, avšak Jezal nehodlal dát najevo znepokojení. Hodil meče na stůl, až to zařinčelo, a bezstarostně se posadil na židli. Glokta ho celou dobu pozoroval. Jezal chtěl jeho pohled vydržet, ale byl to marný pokus. Stačilo se chvíli dívat do inkvizitorovy poničené tváře, na jeho prázdný úsměv a horečnaté, zapadlé oči, a stolní deska mu připadala neskonale zajímavější.

„Povězte mi, kapitáne, proč šermujete?“

Tedy hra. Soukromá hra v karty jen se dvěma hráči. A všechno, co zde bude řečeno, se určitě donese k Varuzovi. Jezal bude muset hrát opatrně, držet si karty u těla a vzít rozum do hrsti. „Pro svou čest, pro čest mé rodiny, pro čest mého krále,“ pronesl chladně. Ať si kripl zkusí najít v tom nějakou vadu.

„Aha, takže to všechno prodělváte pro dobro svého národa. Musíte být skvělý občan. Taková obětavost. Takový příklad pro nás pro všechny.“ Glokta si odfrkl. „Prosím vás! Když už musíte lhát, zvolte si alespoň lež, která bude vám samotnému připadat přesvědčivá. Ta odpověď je urážkou nás obou.“

Jak se ten bezzubý zkrachovanec opovažuje mluvit s ním tímhle tónem? Jezalovi zacukaly nohy. Už už se chtěl zvednout a odejít, a ať Varuz i jeho odporný poskok táhnou k ďasu. Když však položil ruce na opěrky a chystal se vstát, zachytil mrzákův pohled. Glokta se posměšně usmíval. Odejít by znamenalo přiznat porážku. Proč vlastně šermuje? „Chtěl to otec.“

„Aha. Mé srdce přetéká soucitem. Věrný syn, spoutaný silným smyslem pro povinnost, musí naplnit otcovy ambice. Známý příběh, cosi jako pohodlné staré křeslo, ve kterém všichni rádi sedáváme. Řekněte jim, co chtějí slyšet, že? Lepší odpověď, ale stejně vzdálená od pravdy.“

„Proč mi to tedy nepovíte vy?“ odsekl Jezal mrzutě. „Když toho zřejmě tolik víte!“

„Dobrá, povím. Muži nešermují kvůli králi ani kvůli rodině, ani pro radost z pohybu, než na mě zkusíte tohle. Šermují pro uznání, pro slávu. Šermují kvůli povýšení. Šermují pro sebe. Já bych to měl vědět.“

„Vy byste to měl vědět?“ nakrčil nos Jezal. „Ve vašem případě to zřejmě nefungovalo.“ Okamžitě svých slov zalitoval. Zatracená huba nevymáchaná, dostává ho do samých potíží.

Ale Glokta jen znovu blýskl svým nechutným úsměvem. „Fungovalo to docela dobře, než jsem se ocitl v císařské věznici. Jakou výmluvu máte vy, lháři?“

Jezalovi se nelíbilo, jakým směrem se hovor ubírá. U karetního stolu byl zvyklý na snadná vítězství a špatné protihráče. Ztratil cvik. Lepší bude držet se při zdi, než nového protivníka odhadne. Zavřel tedy ústa a mlčel.

„Vyhrát soutěž vyžaduje tvrdou dřinu. Měl byste vidět při práci našeho společného přítele Collema Westa. Potil se kvůli tomu celé měsíce a běhal kolem a my se mu smáli. Namyšlený, hloupý kmán soutěžící s lepšími lidmi, to jsme si všichni mysleli. Motal se při figurách, klopýtal na kladině, nechával ze sebe pořád dokola dělat hlupáka. A podívejte se na něj teď.“ Glokta poklepal prstem na hůl. „A podívejte se na mě. On se zřejmě směje naposled, že, kapitáne? Ukazuje to, čeho s trochou námahy můžete dosáhnout. Vy máte dvakrát tolik nadání než on, a správnou krev navrch. Nemusíte pracovat ani z desetiny tak tvrdě, ale vy odmítáte pracovat úplně.“

Tohle Jezal nehodlal jen tak přejít. „Já že nepracuju? Copak každý den nepodstupuju tohle mučení –“

„Mučení?“ přerušil ho Glokta ostře.

Jezal si příliš pozdě uvědomil nešťastnou volbu slov. „Totiž,“ zamumlal, „myslel jsem…“

„Já toho vím dost o šermu i o mučení. Věřte mi, když říkám –“ a zašklebil se ještě víc „– že to jsou dvě zcela odlišné věci.“

„Ehm…“ začal Jezal, stále vyvedený z míry.

„Máte ctižádost i prostředky, jak dosáhnout svého. S trochou námahy byste to dokázal. Pár měsíců dřiny, a pak už nejspíš do smrti nebudete muset o nic usilovat, pokud je tohle váš sen. Pár krátkých měsíců a jste za vodou.“ Glokta si olízl prázdné dásně. „Samozřejmě kromě nehod. Dostal jste ohromnou příležitost. Já bych ji využil, být vámi, ale nejsem. Možná nejste jen lhář, ale k tomu i hlupák.“

„Nejsem hlupák,“ ohradil se Jezal chladně. Na žádnou trefnější odpověď se nevzmohl.

Glokta zvedl obočí, trhl sebou, opřel se o hůl a pomalu vstal. „Vzdejte to, jestli chcete. Rozhodně. Do smrti jenom vysedávejte po krčmách, chlastejte a žvaňte s ostatními mladšími důstojníky. Spoustě lidí by takový život stačil. Spoustě lidí, kteří nedostali takovou příležitost jako vy. Vzdejte to. Lord maršál Varuz bude zklamaný, také major West, váš otec a tak dále, ale věřte mi, prosím, když vám říkám –“ a předklonil se s tím děsivým úsměvem „– že je mi to úplně jedno. Přeji vám dobrý den, kapitáne Luthare.“ A odkulhal z nádvoří.

* * *

Po tomhle ne zrovna příjemném rozhovoru zbylo Jezalovi několik hodin nečekaného volna – ale nějak neměl náladu si ho užít. Procházel se prázdnými ulicemi, náměstími a zahradami Agriontu a chmurně přemýšlel o tom, co mu ten mrzák řekl, proklínal jméno Glokta, a přitom nedokázal dostat jeho slova z hlavy. Omílal si je pořád dokola, každou větu, a neustále přicházel s novými replikami, které měl říct. Jen kdyby ho to napadlo včas.

„Ach, kapitán Luthar!“ Jezal překvapeně nadskočil a vzhlédl. Na orosené trávě pod stromem seděl neznámý muž, v ruce držel nakousnuté jablko a usmíval se na něho. „Časné ráno je skvělá doba na procházku. Všude je klid, šero, čisto a prázdno. Je to zcela jiné než ta křiklavá růžovost večera. Samý nepořádek, lidé chodí sem a tam. Jak může člověk ve všem tom ruchu přemýšlet? A teď vidím, že jste ve stejném rozpoložení. Nádhera.“ Ukousl si z jablka.

„My se známe?“

„Ach ne, ne,“ vyhrkl cizinec, vyskočil a oprašoval si hlínu z kalhot. „Zatím ne. Jmenuji se Síra, Joru Síra.“

„Opravdu? A co vás přivádí do Agriontu?“

„Diplomatická mise, dalo by se říct.“

Jezal si ho prohlédl a snažil se uhádnout, odkud muž pochází. „Mise od koho?“

„Od mého pána, pochopitelně,“ poskytl mu Síra nicneříkající informaci. Jezal si všiml, že má různobarevné oči. Podle něj to byl nehezký a zarážející rys.

„A kdo je váš pán?“

„Velmi moudrý a mocný muž.“ Zahodil ohryzek do křoví a otřel si ruce o košili. „Vidím, že jste šermoval.“

Jezal se podíval na oba meče. „Ano,“ přiznal a uvědomil si, že konečně došel k rozhodnutí. „Ale naposledy. Nechávám toho.“

„To ne!“ Cizinec ho popadl za rameno. „To nesmíte!“

„Cože?“

„Ne, ne! Můj pán by se zděsil, kdyby to zjistil. Zděsil! Vzdáte se šermu a vzdáte se mnoha jiných věcí! Takto si přece člověk vyslouží pozornost veřejnosti, víte? Nakonec rozhodují lidé. Bez kmánů není šlechty! Oni rozhodují!“

„Cože?“ Jezal se rozhlížel po parku a doufal, že uvidí někoho ze stráže, aby ho mohl upozornit na nebezpečného šílence volně pobíhajícího po Agriontu.

„Nesmíte se vzdát! O tom nechci slyšet! Nechci! Určitě u toho nakonec vydržíte! Musíte!“

Jezal sundal Sírovu ruku ze svého ramene. „Kdo vlastně jste?“

„Síra, Joru Síra, k vašim službám. Ještě se uvidíme, kapitáne, na soutěži, pokud ne dříve!“ Zamával přes rameno a odešel.

Jezal za ním civěl s otevřenými ústy. „Zatraceně!“ zařval a hodil meče do trávy. Dnes se zřejmě všichni rozhodli, že budou strkat nos do jeho věcí, dokonce i bláznivý cizinci v parku.

* * *

Když usoudil, že je dost pozdě, zašel Jezal na návštěvu k majoru Westovi. Ten byl vždy ochotný ho vyslechnout, a Jezal doufal, že se mu podaří přítele přimět, aby tu špatnou zprávu sdělil lordu maršálu Varuzovi sám. Scény, která bude po tomto oznámení následovat, se rozhodně netoužil zúčastnit, pokud bude alespoň trochu možné se tomu vyhnout. Zaklepal na dveře, počkal a zaklepal znovu. Dveře se otevřely.

„Kapitán Luthar! Jaká téměř nesnesitelná čest!“

„Ardee,“ zamumlal Jezal, značně překvapený, že ji tu vidí. „Rád vás zase vidím.“ Pro změnu to myslel vážně. Byla zajímavá, to rozhodně. Skutečně se zajímat o to, co říká nějaká žena, pro něj bylo cosi nového a neotřelého. A navíc vypadala náramně dobře, to se nedalo popřít, a pokaždé, když ji uviděl, byla ještě hezčí. Pochopitelně mezi nimi nemohlo nikdy k ničemu dojít, když byl West přítel a tak, ale díváním přece nemohl ničemu uškodit, že? „Ehm… je tady váš bratr?“

Bezstarostně se usadila na pohovku u zdi, natáhla si nohy a zatvářila se kysele. „Je venku. Pořád má práci. A na mě nemá čas.“ Na tváři měla ruměnec. Jezal zalétl pohledem ke karafě. Zátka byla pryč a polovina vína také.

„Jste opilá?“

„Trochu,“ stočila oči na poloplnou sklenici vína vedle lokte. „Ale hlavně znuděná.“

„Ještě není ani deset.“

„Copak se nemůžu nudit už před desátou?“

„Víte, jak to myslím.“

„Moralizování laskavě přenechte bratrovi. Jemu sedí líp. A dejte si skleničku.“ Ukázala na karafu. „Vypadáte, že ji potřebujete.“

To byla pravda. Nalil si víno a posadil se do křesla. Ardee ho pozorovala přivřenýma očima. Zvedla sklenici, vedle níž ležela hřbetem nahoru tlustá kniha.

„Jaká je ta knížka?“ zeptal se Jezal.

„*Pád mistra tvůrce* ve třech svazcích. Prý je to historická klasika. Spousta nudných žvástů,“ opovržlivě si odfrkla. „Plno moudrých mágů, přísných rytířů s velkými meči a dam s ještě větším poprsím. Magie, násilí a romantika rozdělené přibližně stejnou měrou. Příšerný škvár.“ Prudkým pohybem smetla knihu ze stolu, až spadla na koberec a stránky se zatřepetaly.

„Musí přece být něco, čím byste se zabavila.“

„Vážně? Co mi radíte?“

„Moje sestřenice hodně vyšívají.“

„S tím se jděte bodnout.“

„Hmm.“ Jezal se usmál. Hrubá mluva mu už nepřipadala ani z poloviny tak pohoršující jako při prvním setkání. „A co jste dělala doma v Anglandu?“

„Jo, doma,“ zaklonila hlavu. „Tam jsem si myslela, že se nudím. Nemohla jsem se dočkat, až se ocitnu tady, v samém středu dění. A teď se nemůžu dočkat, až se vrátím. Vdám se za nějakého sedláka. Budu mít tucet fakanů. Alespoň bych se měla o čem bavit.“ Zavřela oči a povzdechla si. „Jenomže Collem mě nechce pustit. Cítí se za mě zodpovědný, když je otec po smrti. Myslí si, že je to moc nebezpečné. Nechce, aby mě zabili Seveřani, ale tím jeho smysl pro zodpovědnost končí. Rozhodně nesahá tak daleko, aby se mnou strávil alespoň deset minut. Takže to vypadá, že jsem tady uvízla, mezi samými nafoukanými snoby.“

Jezal si neklidně poposedl. „On to zjevně zvládá.“

„No ano,“ prskla Ardee, „Collem West, zatraceně skvělý chlapík! Vyhrál soutěž, copak to nevíte? První v průlomu u Ulriochu, že? Nemá sice žádný původ, nikdy nebude jeden z nás, ale je to zatraceně skvělý chlapík… na kmána! Škoda ale té jeho povýšenecké sestry, ta je moc chytrá. A prý pije,“ dodala šeptem. „Neví, kde je její místo. Taková ostuda. Radši ji ignorujme.“ Povzdechla si. „Ano, čím dřív se vrátím domů, tím šťastnější všichni budou.“

„Já nebudu šťastnější.“ Hrome, opravdu to řekl?

Ardee se zasmála, ne moc vesele. „To je od vás náramně ušlechtilé. Proč vlastně nešermujete?“

„Maršál Varuz měl dnes moc práce.“ Zarazil se. „Vlastně jsem měl ráno jako mistra šermíře vašeho přítele Sanda dan Glokta.“

„Opravdu? Co říkal?“

„Různé věci. Označil mě za hlupáka.“

„No tohle.“

Jezal se zamračil. „Dobře. Šerm mě nudí stejně jako vás ta knížka. O tom jsem chtěl mluvit s vaším bratrem. Uvažuju o tom, že to vzdám.“

Vyprskla smíchy. Přímo bublala a frkala. Celá se třásla. Víno vyšplouchlo ze sklenice a cákalo na podlahu.

„Co je na tom tak legračního?“ chtěl vědět.

„Jde o to,“ otřela si uslzené oči, „že jsem se s Collemem vsadila. On si byl jistý, že vydržíte. A já jsem teď o deset marek bohatší.“

„Řekl bych, že být předmětem vašich sázek se mi vůbec nelíbí,“ štěkl Jezal stroze.

„A já bych řekla, že je mi to fuk.“

„Tohle je vážná věc.“

„Ne, to není!“ odsekla. „Pro mého bratra to byla vážná věc, on to dokázat musel! Nikdo si vás ani nevšimne, když nemáte ve jméně to pitomé ‚dan‘, a kdo to ví líp než já? Vy jste jediná osoba, která se mi věnovala, co jsem tady, a to jen proto, že vás Collem přinutil. Mám málo peněz a žádný původ, takže pro takové jako vy jsem míň než nic. Muži mě ignorujou a ženy mě úplně odepsaly. Nic tady nemám, nic a nikoho, a vy si myslíte, že máte těžký život? Prosím vás! Mohla bych se dát na šermování,“ dodala hořce. „Zeptejte se lorda maršála, jestli by nevzal nového žáka, ano? Tak si alespoň budu mít s kým popovídat!“

Jezal zamrkal. To nebylo zajímavé, to bylo vyloženě hrubé. „Zadržte, nemáte tušení, jaké to je –“

„Ale, přestaňte kňučet! Kolik vám je? Pět? Co se takhle vrátit k máminu cecíku, chlapečku?“

Jezal nevěřil vlastním uším. Jak se opovažuje? „Moje matka je mrtvá,“ řekl. Cha. Teď by se měla cítit provinile a omluvit se. Nestalo se.

„Mrtvá? To má štěstí, alespoň nemusí poslouchat to vaše hrozné fňukání! Vy rozmazlení bohatí chlapečci jste všichni stejní. Máte všechno, po čem toužíte, a pak vyvádíte, protože se po vás něco chce! Jste ubožáci! Je mi z vás na zvracení!“

Jezal kulil oči. Pálily ho tváře, jako by dostal pár facek. Vlastně by raději dostal pár facek. Takhle s ním ještě nikdy nikdo nemluvil. Nikdy! Byla horší než Glokta. Mnohem horší, a navíc to od ní nečekal. Uvědomil si, že mu spadla brada. Rychle ústa zavřel, zaskřípal zuby, praštil sklenicí o stůl a zvedl se k odchodu. Právě se obracel ke dveřím, když se náhle otevřely. Ocitl se před majorem Westem.

„Jezale,“ řekl West. Zprvu byl překvapený, pak se podíval na sestru rozvalující se na pohovce a zatvářil se podezíravě. „Co tady děláš?“

„Ehm… vlastně jsem přišel za tebou.“

„Vážně?“

„Ano. Ale to může počkat. Mám něco na práci.“ Prošel kolem přítele na chodbu.

„Co to mělo znamenat?“ ptal se za jeho zády West. „Ty jsi opilá?“

Jezal byl s každým krokem rozčilenější, až se málem dusil. Stal se obětí útoku! Krutého a zcela nezaslouženého útoku! Zastavil se na chodbě, třásl se vzteky, funěl, jako by uběhl deset mil, a zatínal ruce v pěst. A navíc od ženy! Ženy! A obyčejné kmánky! Jak se opovážila? Plýtval na ni časem a smál se jejím vtipům a shledával ji přitažlivou! Měla být poctěna, že si jí někdo všiml!

„Ta podělaná děvka!“ vybuchl. Už se chtěl vrátit a říct jí to do očí, ale bylo pozdě. Hledal něco, do čeho by mohl praštit. Jak jí to oplatí? Jak? Pak mu to došlo.

Dokáže jí, že se mýlí.

To půjde. Dokáže jí, že se mýlí, a tomu mizernému kriplovi Gloktovi jakbysmet. Ukáže jim, jak tvrdě dokáže dřít. Ukáže jim, že není hlupák, lhář ani rozmazlené dítě. Čím víc o tom přemýšlel, tím víc to dávalo smysl. Vyhraje tu zatracenou soutěž, to udělá! To jim zmrazí úsměv na tváři! Rychle vykročil chodbou a v prsou mu sílil zvláštní, nový pocit.

Cílevědomost. To bylo to, co cítil. Možná ještě nebylo pozdě jít si zaběhat.

Jak se cvičí psi

Praktikal Frost stál u zdi, nehýbal se, nemluvil, ve stínu byl téměř neviditelný, jako by byl součástí budovy. Nepohnul se už přes hodinu, nepřešlápl, nemrkl, nenadechl se, pokud Glokta viděl, a oči upíral na ulici před sebou.

Zato Glokta klel, přešlapoval, trhal sebou, škrábal se na obličeji a cucal si prázdné dásně. *Co je zdrželo? Ještě chvíli, a mohl bych usnout, spadl bych do toho páchnoucího kanálu a utopil se. Jak by to bylo příhodné.* Zadíval se na olejnatou, smrdutou vodu, šplouchající v kanále pod ním. *Tělo nalezené v přístavu, nafouklé mořskou vodou, zcela k nepoznání…*

Frost se ho ve tmě dotkl a ukázal na ulici. Pomalu se k nim blížili tři muži. Měli křivé nohy jako lidé trávící hodně času na lodích, kde musí udržovat rovnováhu na houpající se palubě. *Tak tohle je polovina našeho malého oddílu. Lepší pozdě než nikdy.* Tři námořníci vstoupili na most přes kanál. Zastavili se asi dvacet kroků od nich. Glokta slyšel, jak se baví. Byli drzí, sebevědomí a podle přízvuku kmáni. Couvl hlouběji do stínu budovy.

Teď se ozvaly kroky z druhé strany, chvatné kroky. Objevili se dva muži a rychle se blížili. Jeden, vysoký a hubený, v drahém kožichu, se podezíravě rozhlížel. *To musí být Gofred Hornlach, starší cechu obchodníků s plátnem. Náš člověk.* Jeho společník měl u pasu meč a potýkal se s velkým dřevěným kufrem, který nesl na rameni. *Sluha nebo strážce, nebo obojí. Ten nás nezajímá.* Když se dvojice přiblížila k mostu, Gloktovi se zježily vlasy na krku. Hornlach si vyměnil několik slov s námořníkem, který měl dlouhý hnědý plnovous.

„Připraven?“ šeptl Glokta Frostovi. Praktikal kývl.

„Stát!“ křikl Glokta z plných plic. „Ve jménu Jeho Veličenstva!“ Hornlachův sluha se otočil, upustil kufr na most a

sáhl po meči. Ve stínu na druhé straně cesty to tiše zadrnčelo. Sluhovi ztuhl na tváři překvapený výraz, pak zachrčel a svalil se na zem. Ze tmy se vynořil tiše našlapující praktikal Frost.

Hornlach s vytřeštěnýma očima zíral na mrtvolu svého strážce a pak se podíval na mohutného albína. Obrátil se k námořníkům. „Pomozte mi!“ zaječel. „Zastavte ho.“

Jejich vůdce se na něj usmál. „To těžko.“ Druzí dva se rozestoupili napříč mostem. Hornlach vykročil ke stínům u kanálu na druhé straně. Z vchodu před ním vystoupil Severard s kuší přes rameno. *Kdyby měl místo zbraně kytici, vypadal by jako někdo, kdo jde na svatbu. Nikdy by vás nenapadlo, že právě někoho zabil.*

Obklíčený Hornlach se jenom vyděšeně a překvapeně rozhlížel. Praktikalové se k němu blížili a Glokta kulhal za nimi. „Ale já vám zaplatil!“ křičel Hornlach zoufale na námořníky.

„Zaplatil jsi mi za převoz,“ opravil ho kapitán. „Věrnost je extra.“

Praktikal Frost položil kupci ruku na rameno a přinutil ho kleknout. Severard přistoupil k mrtvému strážci, strčil pod něj špičku nohy a převrátil ho na záda. Muž upíral k noční obloze skelný zrak a z krku mu trčelo opeření střely. Krev kolem úst vypadala v měsíčním světle černá.

„Mrtvý,“ zabručel Severard zcela zbytečně.

„Střela do krku obvykle mívá ten účinek,“ podotkl Glokta. „Odkliď ho, ano?“

„Hned.“ Severard popadl tělo za nohy, přitáhl ho k zábradlí mostu, uchopil v podpaždí a přehodil do kanálu. *Tak snadno, čistě, nacvičeně. Poznáte, že to nedělá poprvé.* Šplouchlo to, jak mrtvola dopadla do kalné vody. Frost zatím Hornlachovi spoutal ruce za zády a přes hlavu mu přetáhl pytel. Když ho zvedal na nohy, vězeň vřískal přes plátno. Glokta se přišoural k námořníkům. Levou nohu měl po dlouhém stání v uličce úplně zmrtvělou.

„Tady máte.“ Z kapsy kabátu vytáhl těžký měšec a podržel ho těsně nad kapitánovou čekající dlaní. „Povězte mi, co se dnes v noci stalo?“

Starý námořník se usmál a ošlehaná tvář se mu zkrabatila jako kůže na holínce. „Kazil se mi náklad, takže jsme museli vyplout s přílivem, to jsem mu řekl. Čekali jsme a čekali do půlnoci u toho smradlavýho kanálu, ale věřil byste tomu? Ten mizera se vůbec neukázal.“

„Výborně. Tuhle historku bych vyprávěl ve Westportu, kdyby se někdo ptal.“

Kapitán se zatvářil ublíženě. „Přesně takhle se to seběhlo, inkvizitore. Jak jinak?“

Glokta měšec pustil a mince zacinkaly. „S poděkováním od Jeho Veličenstva.“

Kapitán potěžkal měšec. „Vždycky rád prokážu Jeho Veličenstvu laskavost!“ S těmi slovy se otočil a s oběma společníky v patách zamířil k nábřeží.

„Výborně,“ prohlásil Glokta, „tak jdeme.“

* * *

„Kde mám šaty?“ ječel Hornlach a svíjel se na židli.

„Za to se omlouvám. Vím, že je to nepohodlné, ale v šatech se dá leccos schovat. Necháš člověku šaty a necháváš mu hrdost, důstojnost a všechny možné věci, o které tu nestojíme. Nikdy nevyslýchám vězně v šatech. Pamatuješ se na Salema Rewse?“

„Na koho?“

„Salema Rewse. Jednoho z vašich lidí. Obchodníka s plátnem. Přistihli jsme ho, že neplatí daně. Přiznal se, udal pár lidí. Chtěl jsem s nimi mluvit, ale všichni zemřeli.“

Kupec se rozhlédl. *Uvažuje, jaké má možnosti, hádá, co asi víme.* „Lidé umírají pořád.“

Glokta se zadíval na namalovanou mrtvolu Juvense rudě krvácející po celé stěně za vězněm. *Lidé umírají pořád.* „Samozřejmě, ale ne tak násilnou smrtí. Vzal jsem si do hlavy, že je někdo chtěl odstranit z cesty, že jejich smrt někdo nařídil. Předpokládám, že ty.“

„Nemáte důkaz! Nemáte! Tohle vám neprojde!“

„Důkaz nic neznamená, Hornlachu, ale potěším tě. Rews přežil. Vlastně je tamhle, nezbyli mu žádní přátelé, blekotá, udává každého člena cechu, na kterého si vzpomene, případně na kterého si vzpomeneme my.“ Přimhouřené oči, žádná odpověď. „Využili jsme ho, abychom chytili Carpiho.“

„Carpiho?“ opáčil kupec a snažil se zachovat kamennou tvář.

„Určitě si pamatuješ vraha, kterého jsi sám najal. Takový obtloustlý Styřan. Jizvy po akné. Hodně nadává. Máme ho také.

Všechno nám pověděl. Jak jsi ho najal, kolik jsi mu zaplatil, co jsi po něm chtěl. Všechno.“ Glokta se usmál. „Na zabijáka má vynikající paměť, zaměřenou na podrobnosti.“

Už prosvítal strach, jen nepatrně, a Hornlach ho dobře skrýval. „Tohle je urážka mého cechu!“ zahřímal s veškerou autoritou, na jakou se nahý a přivázaný k židli vzmohl. „Můj pán Coster dan Kault to nikdy nedovolí, a on je blízký přítel představeného Kalyna!“

„Kašlu na Kalyna, ten už je vyřízený. Kromě toho si Kault myslí, že jsi hezky v bezpečí na lodi plující do Westportu, daleko mimo náš dosah. Pár týdnů se po tobě nikdo shánět nebude.“ Kupec zbledl. „A za tu dobu se může přihodit hodně věci… opravdu hodně věcí.“

Hornlach si olízl rty. Zalétl pohledem k Frostovi a Severardovi a předklonil se. *Aha. Teď přijde vyjednávání.* „Inkvizitore,“ začal vemlouvavě, „v životě jsem se naučil jediné, totiž že každý něco chce. Každý má svou cenu, správně? A my jsme bohatí. Stačí jen říct. Jen říct! Co chcete?“

„Co já chci?“ opáčil Glokta a také se spiklenecky předklonil.

„Ano. Kvůli čemu je tohle všechno? Co chcete?“ Hornlach se teď usmíval, diskrétně, vychytrale. *Jak staré, ale z tohohle se nevykoupíš.*

„Chci zpátky svoje zuby.“

Kupec se přestal usmívat.

„Chci zpátky svou nohu.“

Hornlach polkl.

„Chci zpátky svůj život.“

Vězeň zesinal.

„Ne? Tak to se možná spokojím s tvojí hlavou na kůlu. Nic jiného nechci, ať jste sebebohatší.“ Hornlach se viditelně třásl. *Už se přestal chvástat? Přestal smlouvat? Tak tedy můžeme začít.* Glokta zvedl ze stolu papír a přečetl první otázku. „Jak se jmenuješ?“

„Hele, inkvizitore, já –“ Frost praštil pěstí do stolu a Hornlach se přikrčil.

„Odpověz mu, kurva!“ zařval na něj Severard.

„Gofred Hornlach,“ zapištěl kupec.

Glokta kývl. „Výborně. Jsi starší cechu obchodníků s plátnem?“

„Ano, ano!“

„Jeden ze zástupců magistra Kaulta?“

„Víte, že jsem!“

„Spikl ses s ostatními členy cechu a podvedl Jeho Veličenstvo krále? Najal jsi vraha, který měl zavraždit deset poddaných Jeho Veličenstva? Dal ti k tomu rozkaz magistr Coster dan Kault, hlava cechu obchodníků s plátnem?“

„Ne!“ zavřískl Hornlach bez sebe hrůzou. *Takovou odpověď nepotřebujeme.* Glokta se ohlédl na praktikala Frosta. Velká bílá pěst kupce zasáhla do břicha, až vyjekl a sesul se na bok.

„Moje matka chová psy, víš,“ prohodil Glokta.

„Psy,“ zasyčel Severard supícímu kupci do ucha, když ho strkal zpátky na židli.

„Miluje je. Učí je různým trikům.“ Glokta našpulil rty. „Víš, jak se cvičí psi?“

Hornlach ještě nepopadl dech, s uslzenýma očima se svíjel na židli a nebyl mocen slova. *Pořád je na tom jako ryba vytažená z vody. Jen otevírá a zavírá ústa, ale nevydává žádné zvuky.*

„Opakováním,“ vysvětloval Glokta. „Opakovat, opakovat, opakovat. Musíš nechat psa opakovat trik stokrát dokola a pak to musíš udělat celé znovu od začátku. Všechno je založené na opakování. A když chceš, aby pes štěkal na povel, nesmíš se bát použít bič. Ty pro mě zaštěkáš, Hornlachu, před otevřenou radou.“

„Vy jste se zbláznili!“ ječel vězeň a rozhlížel se kolem sebe. „Všichni jste se zbláznili!“

Glokta předvedl prázdný úsměv. „Jak myslíš. Jestli to pomůže.“ Podíval se na papír, který držel. „Jak se jmenuješ?“

Vězeň polkl. „Gofred Hornlach.“

„Jsi starším členem cechu obchodníků s plátnem?“

„Ano.“

„Jeden ze zástupců magistra Kaulta?“

„Ano!“

„Spikl ses s ostatními členy cechu a podvedl Jeho Veličenstvo krále? Najal jsi vraha, který měl zavraždit deset poddaných Jeho Veličenstva? Dal ti k tomu rozkaz magistr Coster dan Kault, hlava cechu obchodníků s plátnem ?“

Hornlach se zoufale rozhlížel. Frost na něho civěl, Severard na něho civěl.

„Nuže?“ připomněl se Glokta.

Kupec zavřel oči. „Ano,“ zafňukal.

„Cože?“
„Ano!“
Glokta se usmál. „Výborně. A teď mi pověz, jak se jmenuješ?“

Čaj a pomsta

„Je to krásná země, že?“ prohodil Bayaz s pohledem upřeným na rozeklané vrchy kolem silnice.

Kopyta koní pomalu dusala a rytmický zvuk se neslučoval s Logenovým neklidem. „Vážně?“

„Samozřejmě je to tvrdá země pro lidi, kteří se v ní nevyznají. Tvrdá a nelítostná. Ale je v ní i něco ušlechtilého.“ První z mágů ukázal rukou kolem sebe a spokojeně se nadechl. „Je poctivá, celistvá. Nejlepší ocel se vždy neleskne nejjasněji.“ Ohlédl se a zakýval se v sedle. „Ty bys to měl vědět.“

„Nemůžu říct, že tu krásu vidím.“

„Ne? A co vidíš?“

Logen přelétl prudké, travnaté svahy poseté trsy ostřice a hnědého hlodáše, mezi nimiž vystupovala šedá skaliska a rostly stromy. „Vidím dobrý terén pro bitvu. Pokud se sem dostaneš první.“

„Opravdu? Jak to?“

Logen ukázal na kulatý kopec. „Lučištníky tamhle za tím útesem ze silnice neuvidíš a většinu pěšáků schováš mezi skalami. Pár lehkooděnců necháš na svazích, aby nepřátele přilákali k nejprudšímu srázu.“

Ukázal na trnité keře rostoucí na úpatí kopce. „Nechal bys je přijít po cestě, a až by se prodírali tím hlodášem, zasypal bys je šípy. Když na tebe takhle prší šípy, není to žádná legrace. Padají rychle a zabodávají se hluboko. To by je rozehnalo. Než by se dostali ke skalám, byli by vyčerpaní a disciplína by šla do hajzlu. To by byla vhodná chvíle k útoku. Banda chlápků útočících shora, čerstvých, řízných a ječících jako ďáblové, by je pohodlně rozprášila.“

Logen si prohlížel svah. Během svého života se ocitl na obou stranách takového útoku a ani v jednom případě mu na tuto záležitost nezůstaly zrovna příjemné vzpomínky. „A kdyby se přesto udrželi, pár jezdců mezi stromy by je dorazilo. Pár vybraných mužů, tvrdých bojovníků, co se na tebe řítí odněkud, kde bys je nečekal, dokáže hodně. Utekli by. Ale jak by byli utahaní, neutíkali by moc rychle. To by znamenalo zajatce a zajatci zase znamenají výkupné nebo alespoň snadno pobité nepřátele. Vidím jatka nebo vítězství, o kterém stojí za to zpívat, záleží, na které straně stojíš. To vidím já."

Bayaz se usmál a přikyvoval do pomalého kroku koně. „Nebyl to Stolicus, kdo řekl, že terén musí být generálovým nejlepším přítelem, nebo se z něj jinak stane jeho nejhorší nepřítel?"

„Nikdy jsem o něm neslyšel, ale měl pravdu. Tohle je pro vojsko dobrý terén, pokud se sem dostaneš první. V tom je ten fígl, dostat se na místo první."

„Správně. Jenomže my nemáme vojsko."

„V tom porostu se míň jezdců schová líp než celý houf." Logen se úkosem podíval po čaroději. Ten se spokojeně hrbil v sedle a těšil se z projížďky krajinou. „Myslím, že Bethod by tvou radu neocenil, a on mi má i tak dost co vracet. Byl zraněný tam, kde to cítí nejvíc – ve své pýše. Bude se chtít pomstít. Bude to chtít hodně."

„Ano, pomsta, nejrozšířenější zábava Severanů. Její obliba nikdy nepomine."

Logen se zachmuřeně díval na stromy, skály a údolíčka, na množství skrýší. „V těch kopcích budou chlapi a hledají nás. Malé tlupy schopných a v boji zocelených mužů, na dobrých koních, dobře vyzbrojených, kteří se tu vyznají. Když teď Bethod vyřídil všecky svoje nepřátele, má pod palcem celý Sever. Mohli by čekat tamhle –" ukázal mezi skály u cesty „– nebo v tom houští tady nebo tam." Malacus Quai, jedoucí napřed se soumarem, se nervózně ohlédl. „Mohli by být kdekoliv."

„Tebe to neděsí?" podivil se Bayaz.

„Mě děsí všechno, a to je dobře. Strach je pro štvance dobrý přítel, udržuje mě naživu. Nebojí se leda mrtví, a já se k nim nechci připojit. Také pošle lidi do knihovny."

„Ano, aby spálili moje knihy. A brzy."

„Tebe to neděsí?"

„Ani ne. Kameny u brány na sobě mají Juvensova slova, a s těmi nepohneš ani dnes. Nikdo s násilím v duši se k nim nedokáže přiblížit. Předpokládám, že Bethodovi muži budou v dešti bloudit kolem jezera, dokud jim nedojde jídlo, a celou dobu budou přemýšlet o tom, jak je divné, že nedokážou najít něco tak velkého jako knihovna. Ne," prohlásil čaroděj vesele a poškrábal se na bradě, „já bych se soustředil na náš úděl. Co se podle tebe stane, jestli nás chytí?"

„Bethod nás zabije tím nejodpornějším způsobem, jaký vymyslí. Pokud nebude milosrdný a nepustí nás s napomenutím."

„To není příliš pravděpodobné."

„Mám stejný názor. Největší naději máme v Bílé pěně, kde bychom se mohli pokusit přejít přes řeku do Anglandu a doufat, že nás neuvidí." Logen nerad spoléhal na štěstí. Zvedl oči k zatažené obloze. „Déšť by nám pomohl. Pořádný liják by nás hezky schoval." Obloha mu močila na hlavu celé týdny, a když teď potřeboval, aby zapršelo, odmítla shodit byť jen kapku.

Malacus Quai se na ně ohlédl přes rameno a ustaraně poulil oči. „Neměli bychom si pospíšit?"

„Možná," prohodil Logen a poplácal koně po krku, „jenže to bychom utahali koně, a později se nám může rychlost hodit. Mohli bychom se přes den schovávat a cestovat v noci, ale to zase můžeme zabloudit. Radši pokračujme takhle. Pomalu, a doufejme, že nás nezahlédnou." Zamračil se na kopec. „Doufejme, že nás už nezahlédli."

„Hmm," zamručel Bayaz, „tak to je asi vhodná chvíle, abych ti to řekl. Ta čarodějka Caurib není zdaleka tak hloupá, jak jsem předstíral."

Logenovi poklesla nálada. „Není?"

„Ne. I přes ty její barevné hadry, zlaté cetky a žvásty o nejzazším severu ví, co dělá. Říkají tomu dlouhé oko. Starý fígl, ale funguje. Pozoruje nás."

„Ví, kde jsme?"

„Spíš kdy jsme odjeli a kterým směrem se ubíráme."

„To nám moc nepomůže."

„Asi ne."

„Do prdele." Logen zachytil pohyb mezi stromy nalevo a popadl meč. K nebi vylétlo několik ptáků. Čekal, srdce v krku. Nic.

Sundal ruku z jílce. „Měli jsme je zabít, když jsme měli příležitost. Všechny tři.“

„Jenomže jsme je nezabili, a tím to končí.“ Bayaz se po něm podíval. „Jestli nás najdou, co máš v plánu?“

„Utíkat. A doufat, že máme rychlejší koně.“

* * *

„A tahle?“ zeptal se Bayaz.

V dolíku foukalo i přes stromy okolo a plameny tancovaly. Malacus Quai se choulil a balil se do přikrývky. Prohlížel si krátký stonek, který před ním držel Bayaz, čelo svraštělé soustředěním.

„Ehm…“ Byla to už pátá rostlina a nešťastný učedník zatím nepoznal ani jednu. „To je… ech… ilyith?“

„Ilyith?“ zopakoval čaroděj a z jeho tváře nebylo možné vyčíst, zda byla odpověď správná. Když šlo o učedníka, byl stejně nelítostný jako Bethod.

„Možná?“

„Těžko.“ Učedník zavřel oči a popáté za večer si povzdechl. Logen s ním soucítil, skutečně, ale nemohl pro něj nic udělat. „Ursilum, ve starém jazyce, druh s kulatými listy.“

„Ano, ano, no ovšem, ursilum, celou dobu jsem to měl na jazyku.“

„Jestli jsi to měl na jazyku, potom bude hned za tím použití rostliny, že?“

Učedník přimhouřil oči a s nadějí vzhlédl k noční obloze, jako by mohla být odpověď vepsána ve hvězdách. „Je na… bolesti kloubů?“

„Ne, to tedy rozhodně není. Obávám se, že tě klouby budou bolet i nadále.“ Bayaz pomalu obracel stonek v prstech. „Ursilum nemá žádné využití, alespoň já o žádném nevím. Je to jenom rostlina.“ A zahodil ho do křoví.

„Jenom rostlina,“ zopakoval Quai a kroutil hlavou. Logen si povzdechl a protřel si unavené oči.

„Je mi líto, mistře Devítiprsťáku, jestli tě nudíme.“

„Co na tom?“ opáčil Logen a rozhodil rukama. „Komu záleží na tom, jak se jmenuje kytka, co není k ničemu?“

Bayaz se usmál. „Dobrý postřeh. Pověz nám, Malacusi, proč na tom záleží?“

„Chce-li člověk změnit svět, měl by mu nejdřív porozumět.“ Učedník slova vysypal, jako by je měl naučená nazpaměť, a očividně byl rád, že pro změnu dostal otázku, na kterou zná odpověď. „Kovář se musí dozvědět všechno o kovech, tesař všechno o dřevě, jinak jejich práce nebude stát za nic. Základní magie je divoká a nebezpečná, protože pochází z druhé strany, a táhnout ji z podsvětí s sebou nese mnohá nebezpečí. Mág magii zakaluje znalostmi, čímž vytváří vznešené umění, ale stejně jako kovář nebo tesař by měl měnit jenom to, čemu rozumí. S každou věcí, kterou se naučí, jeho moc sílí. Proto mág musí usilovat o to, aby se všemu naučil, aby porozuměl celému světu. Strom je jenom tak silný jako jeho kořeny a znalosti jsou kořeny moci.“

„Nic neříkej. Juvensova *Pravidla umění?*“

„První věta,“ potvrdil Bayaz.

„Odpusť, že to říkám, ale jsem na světě déle než třicet let, a zatím jsem nepochopil jedinou věc, která se stala. Dokonale poznat celý svět? Všemu rozumět? To je pořádný úkol.“

Mág se zasmál. „Nemožný, samozřejmě. Skutečně poznat a porozumět byť jen stéblu trávy znamená studovat ho celý život, a svět se neustále mění. Proto se specializujeme.“

„Co sis vybral?“

„Oheň,“ odpověděl Bayaz a spokojeně se zadíval do plamenů. Světlo mu tančilo na holé hlavě. „Oheň, sílu a vůli. Ale i ve zvoleném oboru a po mnoha letech studia zůstávám novicem. Čím víc se naučíš, tím víc si uvědomuješ, jak málo víš. Už samo usilování však stojí za to. Znalosti jsou přece kořenem moci.“

„Takže s dostatkem znalostí vy mágové dokážete cokoliv?“

Bayaz se zamračil. „Existují hranice. A jsou tu pravidla.“

„Jako první zákon?“ Mistr i učedník se na něho podívali. „Je zakázané mluvit s ďábly, mám pravdu?“ Bylo zřejmé, že si Quai svůj výbuch v horečce nepamatuje, protože měl překvapením otevřená ústa. Bayaz jen podezíravě přimhouřil oči.

„Ano, máš pravdu,“ přiznal první z mágů. „Je zakázáno dotýkat se druhé strany přímo. První zákon musí platit pro všechny bez výjimky. Stejně jako druhý.“

„Což je?“

„Je zakázáno pojídat lidské maso.“

Logen zvedl obočí. „Vy čarodějové se dostáváte k divným věcem.“

Bayaz se usmál. „A to nevíš ani polovinu.“ Obrátil se k učedníkovi a ukázal mu vyboulený hnědý kořen. „Byl bys, mistře Quaii, tak laskav a pověděl mi jméno této rostliny?“

Logen se zazubil. Tuhle znal.

„No tak, mistře Quaii, nemáme na to celou noc.“

Logen už učedníkovo utrpení nevydržel. Naklonil se k němu, předstíral, že rozdmýchává oheň klackem, zakašlal, aby slova zakryl, a šeptl: „Vraní noha.“ Bayaz byl dost daleko a vítr šustil listím. Nemohl ho slyšet.

Quai svou úlohu zahrál dobře. Ještě chvíli civěl na kořen a vraštil čelo. „Je to vraní noha?“ zkusil to.

Bayaz zvedl obočí. „Inu, správně. Výborně, Malacusi. A povíš mi, i k čemu se používá?“

Logen znovu zakašlal. „Rány,“ šeptal, nenuceně hleděl do křoví a rukou si zakrýval ústa. O rostlinách toho sice mnoho nevěděl, ale co se zranění týče, s těmi měl zkušeností až až.

„Myslím, že je dobrá na rány,“ řekl Quai pomalu.

„Výborně, mistře Quaii. Vraní noha je správně. A je dobrá na rány. Rád vidím, že konečně děláme nějaké pokroky.“ Odkašlal si. „Ale je zvláštní, že jsi použil tohle jméno. Vraní noha se jí říká jenom severně od hor. Já jsem tě tohle jméno určitě neučil. Zajímalo by mě, koho z toho konce světa znáš?“ Stočil oči k Logenovi. „Neuvažoval jsi někdy o kariéře v magickém umění, mistře Devítiprsťáku?“ Znovu přimhouřil oči. „Možná bych měl místo pro učedníka.“

Malacus svěsil hlavu. „Omlouvám se, mistře Bayazi.“

„Správně. Možná bys měl umýt nádobí. To je úkol, který se lépe hodí pro tvé nadání.“

Quai ze sebe neochotně shodil přikrývku, posbíral špinavé misky a odšoural k potoku. Bayaz se naklonil nad kotlík a přihodil do bublající vody hrst sušených lístků. Mihotavé světlo plamenů mu ozářilo spodek obličeje a pára se mu vinula kolem holé lebky. Vypadalo to příhodně.

„Co je to?“ zeptal se Logen a vzal si dýmku. „Nějaké kouzlo? Odvar? Dílo vznešeného umění?“

„Čaj.“

„Cože?“

„Lístky jisté rostliny povařené ve vodě. V Gurchulu to považují za požitek.“ Nalil trochu tekutiny do hrnku. „Chtěl bys ochutnat?“

Logen si podezíravě přivoněl. „Smrdí to jako bolavá noha.“

„Jak myslíš.“ Bayaz potřásl hlavou, posadil se k ohni a uchopil hrnek oběma rukama. „Ale vzdáváš se jednoho z největších darů přírody člověku.“ Usrkl a spokojeně si olízl rty. „Uklidňuje mysl a osvěžuje tělo. Je jen málo problémů, se kterými ti čaj nepomůže.“

Logen vmáčkl do dýmky hrudku rezavce. „A co třeba sekera v hlavě?“

„To je jeden z nich,“ přiznal Bayaz s úsměvem. „Pověz mi, mistře Devítiprsťáku, proč ta zlá krev mezi tebou a Bethodem? Copak jsi za něj mnohokrát nebojoval? Proč se navzájem tolik nenávidíte?“

Logen se zarazil, vyndal dýmku z úst a vydechl. „Máme svoje důvody,“ ucedil škrobeně. Rány byly ještě čerstvé, nechtěl, aby se v nich někdo šťoural.

„Aha, důvody.“ Bayaz se zadíval do hrnku. „A co tvoje důvody? Copak ta krevní msta nefunguje na obě strany?“

„Možná.“

„Přesto jsi ochoten čekat?“

„Budu muset.“

„Hmm. Na Severana jsi hodně trpělivý.“

Logen zapřemýšlel o Bethodovi a jeho odporných synech a mnoha lidech, které zabil kvůli jejich ctižádosti. Vzpomínal na šanky, svou rodinu a trosky vesnice u moře. Vzpomínal na mrtvé přátele. Nadechl se a civěl do plamenů.

„Už jsem se párkrát pomstil, ale to vedlo jen k dalším bojům. Pomsta je možná sladká, ale je to přepych. Nenaplní ti břicho ani nezadrží déšť. Abych mohl bojovat s nepřáteli, potřebuju mít za zády přátele, a mně už přátelé došli. Musím být realista. Už je to nějakou dobu, co jsem naposledy chtěl víc než dožít se dalšího dne.“

Bayaz se zasmál a oči se mu ve světle ohně zaleskly. „Co je?“ zeptal se Logen a natáhl ruku s dýmkou.

„Bez urážky, ale jsi pro mě nekonečným zdrojem překvapení. Rozhodně jsem čekal něco jiného. Jsi hotová hádanka.“

„Já?“

„Inu, ano! Krvavá devítka,“ zašeptal Bayaz a vypoulil oči. „Máš svinskou reputaci, příteli. Ty příběhy, které se o tobě vyprávějí!

Svinské jméno! Matky s ním strašívají děti!“ Logen mlčel. Nemohl to popřít. Bayaz pomalu natáhl z dýmky a vyfoukl dlouhý oblak kouře. „Přemýšlel jsem o dni, kdy nás navštívil princ Calder.“

Logen si odfrkl. „Já se na něj snažím nemyslet.“

„Já také ne, ale nejde mi o jeho chování, nýbrž o tvoje.“

„Opravdu? Nepamatuju se, že bych něco dělal.“

Bayaz ukázal troubelí dýmky na Logena. „O tom právě mluvím. Poznal jsem mnoho bojovníků, vojáků a generálů a šampiónů a dalších. Velký bojovník musí jednat rychle a rozhodně, ať už používá ruku nebo vojsko, protože ten, kdo udeří první, často udeří také poslední. Proto bojovníci spoléhají na instinkty, vždycky reagují násilím, jsou hrdí a krutí.“ Podal dýmku Logenovi. „Ale ať se o tobě vypráví cokoliv, ty takový nejsi.“

„Znám spoustu lidí, co by nesouhlasili.“

„Možná, ale faktem zůstává, že tě Calder urazil a ty jsi mu to nevrátil. Víš tedy, kdy bys měl jednat a jednat rychle, ale také víš, kdy ne. To ukazuje na sebekázeň a chladnou rozvahu.“

„Třeba jsem se jenom bál.“

„Jeho? Ale no tak. Nebál ses Scalea, a ten je mnohem hrozivější. A ušel jsi čtyřicet mil s mým učedníkem na zádech, což ukazuje na kuráž a soucit. Vskutku zvláštní kombinace. Násilí a sebeovládání, rozvaha a soucit – a k tomu mluvíš s duchy.“

Logen zvedl obočí. „Ne často, a jenom když u toho není nikdo jiný. Jsou nudní a zdaleka ne takoví lichotníci jako ty.“

„Cha. To je pravda. Duchové toho prý lidem nemají mnoho co říct, i když já jsem s nimi nikdy nemluvil. Nemám ten dar. Dnes už ho má málokdo.“ Napil se čaje a přes okraj hrnku se zadíval na Logena. „Vlastně jsem si myslel, že nikdo takový už není.“

Z lesa vyklopýtal třesoucí se Malacus a položil na zem mokré misky. Popadl přikrývku, pevně se do ní zabalil a s nadějí se zadíval na kotlík. „To je čaj?“

Bayaz si ho nevšímal. „Pověz mi, mistře Devítiprsťáku, za celou tu dobu, co jsi pobýval v mé knihovně, ses ani jednou nezeptal, proč jsem pro tebe poslal ani proč se teď potulujeme Severem a riskujeme život. To mi připadá zvláštní.“

„Ani ne. Nechci to vědět.“

„Opravdu ne?“

„Celý život jsem se snažil všechno vědět. Co je za těmi horami? Co si myslí nepřítel? Jaké zbraně proti mně použije? Kterým

přátelům můžu důvěřovat?“ Pokrčil rameny. „Znalosti možná jsou kořenem moci, ale s každou novou věcí, kterou jsem zjistil, jsem na tom byl hůř.“ Potáhl z dýmky, jenže ta mezitím dohořela. Vyklepal z ní popel. „Pokusím se splnit, co ode mě budeš chtít, ale nechci to vědět dopředu. Už je mi špatně z toho, že se musím rozhodovat sám. Nikdy se nerozhodnu správně. Nevědomost je ten nejsladší lék, říkával táta. Takže to nechci vědět.“

Bayaz na něho civěl. Bylo to poprvé, co Logen viděl prvního mága překvapeného. Malacus Quai si odkašlal. „Já bych to rád věděl,“ vypískl nesměle a s nadějí se podíval na mistra.

„Ano,“ zabručel Bayaz. „Ale ty se nemáš co ptát.“

* * *

Zvrtlo se to kolem poledne. Logen už si začínal myslet, že se přece jen dostanou do Bílé pěny a možná se i dožijí konce týdne. Jako by se na okamžik přestal soustředit. Naneštěstí to byl ten důležitý okamžik.

Ale provedli to náramně, to se jim musí nechat. Vybrali si místo pečlivě a ovázali koním kopyta, aby ztlumili dupot. Trojstrom by si toho možná všiml, kdyby byl s nimi, protože on měl na terén oko jako nikdo jiný. Psí čumák by je možná zvětřil, kdyby tu byl, protože on na to měl nos. Jenomže tu nebyli. Mrtví nikomu nepomůžou.

Odbočili do slepého údolí, kde na ně čekali tři jezdci se špinavými obličeji, zato vycíděnými zbraněmi – do jednoho veteráni. Ten napravo byl podsaditý a svalnatý, téměř bez krku. Jezdec nalevo byl vysoký a hubený, s malýma, krutýma očkama. Oba měli přilby, omšelé kroužkové košile a dlouhé oštěpy, sklopené a připravené. Jejich vůdce seděl v sedle jako pytel tuřínů, hrbil se jako zkušený jezdec. Kývl Logenovi. „Devítiprsťáku! Brynne! Krvavá devítko! Rád tě zase vidím.“

„Černý palče,“ zamumlal Logen a nuceně se usmál. „Mě by to také zahřálo u srdce, kdyby to bylo při jiné příležitosti.“

„Ale není.“ Starý válečník si přeměřil Bayaze a Quaie, zjišťoval, jaké mají či nemají zbraně, odhadoval kořist. Hloupější protivník mohl trochu srovnat šance, ale Černý palec byl muž na svém místě a žádný hlupák. Spočinul pohledem na Logenovi, který

nenápadně sahal přes rameno po meči, a pomalu zavrtěl hlavou. „Žádné triky, Krvavá devítko. Vidíš, že jsme tě dostali.“ A ukázal na stromy za nimi.

Logenovi poklesla nálada ještě víc. Za nimi se objevili další dva jezdci a klusali blíž, aby past uzavřeli. Ovázaná kopyta koní nebyla na měkké hlíně silnice skoro slyšet. Logen se kousl do rtu. Černý palec měl pravdu, mor na něj. Čtyři jezdci dojeli až k nim, oštěpy sklopené, tvářili se chladně a soustředěně. Malacus Quai je vyděšeně pozoroval a jeho kůň couval. Bayaz se přívětivě usmíval, jako by to byli staří přátelé. Logen by měl rád něco z čarodějova sebeovládání. Jemu bušilo srdce a v ústech měl trpko.

Černý palec pobídl koně, jednou rukou svíral sekeru, druhou měl položenou na koleni a ani nepoužíval otěže. Na koně byl mistr a byl tím vyhlášený. To se stává, když člověku omrznou všechny prsty na nohou. Ježdění je rychlejší než chůze, to je třeba přiznat, ale když došlo na boj, stál Logen raději oběma nohama pevně na zemi. „Bude lepší, když půjdete s náma,“ prohlásil starý válečník. „Mnohem lepší.“

Logen nechtěl souhlasit, jenomže přesila byla příliš velká. Meč možná má hlas, jak řekl Bayaz, ale oštěp je zatraceně dobrá věc, když chcete někoho sundat z koně, a k nim se teď blížily čtyři. Byl v pasti – v menšině, nepřipravený a s nesprávnými nástroji pro daný úkol. Už zase. Nejlepší bude hrát o čas a doufat, že se nějaká příležitost naskytne. Odkašlal si a snažil se dostat strach z hlasu. „Nikdy by mě nenapadlo, že se zrovna ty usmíříš s Bethodem, Černý palče.“

Starý válečník se poškrábal v dlouhém, špinavém vousu. „Pravda je, že jsem byl jeden z posledních, ale nakonec jsem poklekl, stejně jako ostatní. Nemůžu říct, že se mi to líbilo, ale tak to je. Radši mi podej ten meč, Devítiprsťáku.“

„A co Starý Jola? Chceš říct, že se také klaní Bethodovi? Nebo sis našel pána, který ti vyhovuje víc?“

Černý palec se nenechal vytočit ani trošku. Jen se tvářil nešťastně a unaveně. „Jola umřel, myslel jsem, že to víš. Většina jich je po smrti. Bethod se mi jako pán nelíbí, ani jeho synáčci. Nikdo nelíže rád Scaleovi tu jeho tlustou prdel ani Calderovi tu jeho hubenou, to bys měl vědět. A teď mi dej ten meč, připozdívá se a nás čeká daleká cesta. Povídat si můžem, i když budeš beze zbraně.“

„Jola je mrtvý?“

„Jo,“ opáčil Černý palec podezíravě. „Vyzval Bethoda na souboj. Copak jsi to neslyšel? Obávaný ho vyřídil.“

„Obávaný?“

„Kde jsi byl, pod horou?“

„Víceméně. Co je zač ten Obávaný?“

„Nevím, co je zač.“ Černý palec se naklonil ze sedla a plivl do trávy. „Slyšel jsem, že to vůbec není člověk. Prý ho ta čarodějnice Caurib vyhrabala z podzemí. Kdo ví? Je to Bethodův nový šampión, mnohem horší než ten poslední, bez urážky.“

„Nic se neděje,“ ujistil jej Logen. Muž bez krku popojel až k němu. Až moc blízko, oštěp se vznášel asi stopu od Logena. Dost blízko, aby ho dokázal chytit. Možná. „Starý Jola byl silák.“

„To byl. Proto jsme za ním šli. Jenže mu to nebylo k ničemu. Obávaný ho zlomil. Zmlátil ho jako psa. Nechal ho naživu, jestli se tomu tak dá říkat, abysme se poučili z jeho chyb, ale nežil dlouho. Tehdy poklekla většina z nás, tedy ti, co musej myslet na svoje ženy a syny. Nemělo smysl to odkládat. Pár těch, co se odmítli poklonit Bethodovi, se ještě drží v horách. Ten šílenec, co uctívá měsíc, Crummock-i-Phail a jeho horalové a ještě několik dalších. Moc jich ale není. A i s nima má Bethod plány.“ Černý palec zvedl mozolnatou ruku. „Radši mi to dej, Krvavá devítko. Levou rukou, prosím, a pomalu. Žádný blbosti. Bude to tak lepší.“

A bylo to. Čas vypršel. Logen uchopil třemi prsty jílec a studený kov se mu vtiskl do dlaně. Oštěp se přisunul ještě blíž. Dlouhán se trochu uvolnil, věřil, že ho dostali. Oštěp držel nahoru a nepřipravený. Nedalo se poznat, co dělají ti dva za nimi. Logen by se nesmírně rád ohlédl, ale ovládl se.

„Vždycky jsem si tě vážil, Devítiprsťáku, i když jsme stáli na opačných stranách. Nic proti tobě nemám. Jenomže Bethod se chce pomstít, je tím úplně posedlý, a já mu odpřisáhl věrnost.“ Smutně se mu podíval do očí. „Mrzí mě, že jsem to já. Jestli ti to k něčemu je.“

„Nápodobně,“ zabručel Logen, „mrzí mě, že jsi to ty.“ Pomalu vytáhl meč z pochvy. „Jestli ti to k něčemu je.“ Švihl rukou a praštil jílcem Černého palce do zubů. Starý válečník vyjekl a upadl na znak. Sekera mu vyletěla z ruky a zarachotila na cestě. Logen sevřel ratiště oštěpu těsně pod hlavicí.

„Běž!“ zařval na Quaie, ale učedník jen zíral a zmateně mrkal. Muž bez krku zatáhl za oštěp a málem Logena strhl ze sedla. Logen se udržel. Postavil se ve třmenech a zvedl meč nad hlavu. Bezkrký pustil jednou rukou oštěp, vytřeštil oči a instinktivně zvedl ruku v obranném gestu. Logen vší silou ťal.

Překvapilo ho, jak je meč ostrý. Usekl muži ruku těsně pod loktem a zajel do ramene, proťal kroužky brnění i kůži a skončil až v žaludku. Na cestu vystříkla krev a pocákala i hlavu Logenova koně. Ten byl cvičený k jízdě, ne k válce, a tak se vzepjal a otočil se, přičemž splašeně vyhazoval a kopal. Logen měl co dělat, aby se udržel v sedle. Koutkem oka viděl, jak Bayaz plácl Quaiova koně po zadku a ten vyrazil, až mu mladík nadskakoval v sedle, a soumar se hnal za nimi.

Vypukl zmatek, zvířata se vzpínala a řehtala, kov řinčel, všichni kleli a řvali. Bitva. Známá věc, přesto o nic méně děsivá. Logen se pravou rukou držel otěží vyhazujícího koně a levou divoce mával mečem, spíš aby nepřátele zastrašil, než jim ublížil. Každou chvíli čekal náraz a pronikavou bolest, jak mu tělem projede oštěp a pak se mu vrhne vstříc země a praští ho do obličeje.

Quai s Bayazem cválali pryč a za nimi se hnal dlouhán s oštěpem pod paží. Černý palec vyskočil, plival krev a hledal sekeru. Dva muži, kteří přijeli zezadu, se snažili ovládnout splašené koně a bezhlavě mávali oštěpy. Ten, jehož právě zabil, se rozpůlil a pomalu se svezl na zem. Do hlíny se vpíjela krev.

Logen vykřikl, když ho oštěp zasáhl zezadu do ramene a smýkl jím dopředu, takže skončil málem koni na hlavě. Vzápětí si uvědomil, že je otočený k silnici a dosud je naživu. Pobídl koně patami a ten se rozběhl, až mu od kopyt odletovalo bláto do tváří pronásledovatelů. Snažil se přendat meč do pravé ruky, přičemž téměř pustil otěže a spadl. Zkusmo pohnul ramenem; rána zřejmě nebyla hluboká – stále mohl ruku používat.

„Já žiju. Ještě žiju.“ Silnice pod ním ubíhala dozadu a v očích ho štípal vítr. Doháněl dlouhána – hadry na kopytech teď koně zpomalovaly, a navíc mu to na rozbahněné cestě podkluzovalo. Logen pevně sevřel meč a rozmáchl se. Dutě to cinklo, jak meč narazil do přilby, udělal do ní vryp a srazil dlouhána na zem. Noha mu uvízla ve třmeni a jeho hlava nadskakovala na cestě, jak ho kůň táhl. Konečně mu noha vyklouzla a on se skutálel dolů trávou. Kůň

bez jezdce cválal dál a sotva se po Logenovi podíval, když ho míjel.

„Ještě žiju.“ Logen se ohlédl přes rameno. Černý palec už byl zpátky v sedle a hnal se za ním; nad hlavou mával sekerou a vlasy mu vlály ve větru. Oba zbývající jezdci ho následovali a pobízeli koně do cvalu, ale zatím byli poměrně daleko. Logen se zasmál. Třeba to nakonec zvládne. Zamával mečem Černému palci a vřítil se do lesa.

„Já ještě žiju!“ zařval, načež se kůň zastavil tak prudce, že mu málem přeletěl přes hlavu. Udržel se jen proto, že se ho chytil kolem krku. Jakmile se vysoukal zpátky do sedla, zjistil, že má problém, a to velký.

Přes cestu leželo několik stromů s osekanými větvemi přiostřenými do ošklivých hrotů, trčících na všechny strany. Před nimi stáli další dva chlápci s připravenými oštěpy. Tohle by nepřeskočil ani nejlepší jezdec, a Logen k nejlepším rozhodně nepatřil. Bayaz i učeň došli ke stejnému názoru. Oba trčeli před zátarasem, stařec se tvářil zmateně a mladík prostě vyděšeně.

Logen přehmátl na meči a zoufale se rozhlížel po únikové cestě. Objevil jen další tři muže, lučištníky. Kradli se po obou stranách cesty, šípy nasazené, tětivy napjaté.

Logen se ohlédl zpátky. Černý palec se svými dvěma společníky už dorazil. Tudy rovněž neunikne. Všichni tři se zastavili opodál, hezky mimo dosah Logenova meče. Logen se nahrbil v sedle. Honička skončila. Černý palec se naklonil a vyplivl do trávy krvavou slinu. „Dobrá, Krvavá devítko, dál se nedostaneš.“

„To je vážně k popukání,“ zamumlal Logen a zadíval se na dlouhou čepel meče, zastříkanou krví. „Celou dobu jsem bojoval s Bethodem proti tobě, a ty teď bojuješ s ním proti mně. Nějak nikdy nejsme na stejné straně, a jediný vítěz je on. Vážně k popukání.“

„Ano,“ zamumlal Černý palec zkrvavenými rty. „K popukání.“ Ale nikdo se nesmál. Muži Černého palce měli ve tvářích smrtelně vážný, krutý výraz, Quai měl slzy na krajíčku. Jenom Bayaz si z nepochopitelných důvodů zachovával obvyklou dobrou náladu. „Tak jo, Devítiprsťáku, slez z koně. Bethod tě chce živého, ale spokojí se i s mrtvolou, když bude muset. Dolů! Hned!“

Logen začal zvažovat, jaké šance má na útěk, když se jednou vzdá. Černý palec těžko udělá nějakou chybu, až je bude mít ve

spárech. Logena nejspíš ukopou skoro k smrti za to, že s nimi bojoval, pokud mu rovnou nerozdrtí čéšky. Svážou je jako slepice na porážku. Představil si sám sebe, jak ho hodí na dláždění s půlmílí řetězu kolem těla, Bethod se bude ze svého trůnu usmívat, Calder se Scalem se budou chechtat a nejspíš do něho budou dloubat něčím ostrým.

Rozhlédl se kolem sebe. Hleděl na studené hroty šípů a oštěpů a studené oči mužů, kteří je drželi. Z téhle kaše se nedostanou.

„Dobře, vyhrál jsi.“ Logen odhodil meč. Mířil tak, aby se meč zabodl do země a zůstal v ní efektně trčet, ale meč se vyvrátil a spadl do hlíny. Byl to prostě jeden z těch dnů. Pomalu přehodil nohu přes sedlo a sklouzl dolů.

„To už je lepší. Teď vy ostatní.“ Quai okamžitě sjel z koně a zůstal stát. Nervózně vzhlížel k Bayazovi. Ten se zatím nepohnul. Černý palec se zamračil a potěžkal sekeru. „Ty také, dědku.“

„Raději pojedu.“ Logen sebou trhl. To nebyla správná odpověď. Černý palec každou chvíli kývne, tětivy zazpívají a první z mágů se zřítí na zem prošpikovaný šípy, pravděpodobně stále s tím nesnesitelným úsměvem na mrtvé tváři.

Rozkaz však nepřišel. Nepřišlo ani podivné zaříkávání, ani tajuplná gesta. Vzduch kolem Bayazových ramenou se z ničeho nic zavlnil jako za horkého dne nad zemí a Logen ucítil zvláštní tlak ve vnitřnostech.

Pak okolní stromy vybuchly oslepujícími bílými plameny, kmeny pukaly a větve se s ohlušujícím praskotem lámaly. Do výše vyrážely chocholy jasného ohně a vřelé páry. Logenovi přeletěl nad hlavou hořící šíp a střelec vzápětí zmizel ve výhni.

Logen kašlal a dusil se, zděšeně couval a rukou se chránil před spalujícím žárem. Ze zátarasu šlehal oheň a sršela oblaka jisker a oba muži, kteří stáli před ním, se váleli po zemi, obalení hladovými plameny. Jejich křik se utápěl v ohlušujícím burácení běsnícího živlu.

Koně se vzpínali a řičeli hrůzou. Černý palec skončil na zemi podruhé, hořící sekera mu vyletěla z ruky a jeho kůň klopýtl a svalil se přímo na něho. Další z jezdců dopadl ještě hůř – kůň ho shodil rovnou do plamenné stěny u cesty. Jeho zoufalý řev brzy utichl. Třetí jezdec se udržel v sedle, a navíc měl štěstí, že nosil rukavice. Nějakým zázrakem dokonce udržel i hořící oštěp.

Logen do konce života nepochopí, jak mohl být natolik duchapřítomný, že dokázal zaútočit i v tom hořícím pekle. V boji se stávají zvláštní věci. Muž si za cíl vybral Quaie a mířil mu na prsa. Ohromený učedník jenom bezmocně stál. Logen do něho vrazil, až se kluk rozplácl na cestě, nějak přitom stačil popadnout i svůj meč a instinktivně sekl po nohou koně, který se hnal kolem.

Meč mu vyletěl z ruky a vzápětí ho do zraněného ramene zasáhlo kopyto a přimáčklo ho do hlíny. Z plic mu unikl všechen dech a hořící svět se kolem něj zatočil. Rána nicméně měla kýžený účinek. Po několika krocích se koni podlomila podseknutá noha a on se bezmocně zřítil do plamenů i s jezdcem. Oba zmizeli.

Logen hledal meč. Vzduchem poletovaly hořící lístky a pálily ho do rukou a do obličeje. Žár ho tlačil dolů a kůži měl zalitou potem. Nahmatal meč pořezanými prsty a sevřel ho. Vyskočil, vrávoral kolem a vztekle řval, ale nezůstal nikdo, kdo by s ním bojoval. Plameny zmizely stejně náhle, jako se objevily. Logen kašlal a mrkal v převalujícím se kouři.

Po hukotu požáru se rozhostilo naprosté ticho a mírný vánek působil studeně jako led. Stromy v širokém kruhu kolem nich se změnily v ohořelé pařezy, jako kdyby hořely celé hodiny. Ze zátarasu zůstala hromádka popela a zuhelnatělých třísek. Opodál ležely dvě mrtvoly, stěží rozpoznatelné, ohořelé na kost. Zčernalé hroty oštěpů se válely na cestě a ratiště zcela zmizela. Po lučištnících nebylo ani stopy. Zbyly z nich jen saze roznášené větrem. Quai se tiskl tváří k zemi a rukama si chránil hlavu a za ním ležel na boku kůň Černého palce, jemuž ještě cukala jedna noha, jinak byl nehybný.

„Nuže," poznamenal Bayaz tiše a Logen nadskočil. Jaksi čekal, že už nikdy žádný zvuk nezazní. „A je to." První z mágů přehodil nohu přes sedlo a sklouzl na zem. Jeho kůň klidně a poslušně čekal. Nepohnul se ani během toho pekla. „Už chápeš, mistře Quai, čeho lze dosáhnout, když správně porozumíš rostlinám?"

Bayaz mluvil klidně, ale třásly se mu ruce. Silně se mu třásly. Vypadal vyčerpaně, nemocně a staře, jako někdo, kdo táhl deset mil těžkou káru. Logen na něho zíral, kýval se dopředu a dozadu a ruka s mečem mu visela podél těla.

„Tak tohle je umění?" Jeho hlas zněl jakoby z veliké dálky.

Bayaz si otřel pot z tváře. „V jistém smyslu. Ne zrovna jemné. Přesto," dloubl nohou do ohořelého těla, „jemností je na Seveřany

škoda.“ Zakabonil se, protřel si zapadlé oči a rozhlédl se. „Kam se poděli koně?“

Logen zaslechl tiché zasténání od koně Černého palce. Zamířil k němu, zakopl a upadl, zvedl se a pokračoval dál. Rameno ho bolelo, levou ruku měl zmrtvělou a z pořezaných prstů mu kapala krev. Černý palec na tom však byl hůř. Mnohem hůř. Opíral se o lokty, nohy měl po kyčle přimáčknuté pod koněm a ruce celé popálené. Jak se marně pokoušel vytáhnout zpod koně, jeho tvář měla zmatený výraz.

„Ty jsi mě kurva zabil,“ zašeptal a ohromeně zíral na své znetvořené ruce. „Jsem vyřízený. Nedokážu se vrátit, a i kdyby, k čemu?“ Zoufale se zasmál. „Bethod není zdaleka tak milosrdný, jako býval. Radši mě zabij rychle, než to začne bolet. Bude to tak lepší.“ A s tím se zhroutil.

Logen se podíval na Bayaze, ale od něj se pomoci nedočkal. „Já na léčení moc nejsem,“ štěkl čaroděj a rozhlížel se po kruhu spáleného lesa. „Říkal jsem ti, že se specializujeme.“ Zavřel oči, předklonil se, ruce si opřel o kolena a ztěžka dýchal.

Logen pomyslel na podlahu v Bethodově sále a na oba prince, jak se smáli a pošťuchovali. „Dobrá,“ zamumlal, vstal a potěžkal meč. „Dobrá.“

Černý palec se usmál. „Měl jsi pravdu, Devítiprsťáku. Neměl jsem před Bethodem poklekat. Nikdy. Čert aby ho vzal i s tím jeho Obávaným. Bylo by lepší umřít v horách, bojovat s ním do posledního dechu. To by mělo v sobě cosi vznešeného. Jenže já už jsem měl zkrátka toho všeho po krk. Ty to chápeš, že jo?“

„Chápu,“ kývl Logen. „Já jsem toho měl také po krk.“

„Cosi vznešeného,“ zachraptěl Černý palec a obrátil oči k šedé obloze. „Měl jsem toho po krk. Nejspíš si tohle zasloužím. Je to tak spravedlivé.“ Zvedl bradu. „Tak do toho, chlapče, dělej.“

Logen pozvedl meč.

„Jsem rád, že jsi to ty, Devítiprsťáku,“ sykl Černý palec se zaťatými zuby. „Jestli ti to pomůže.“

„Já nejsem.“ Logen sekl.

Z ohořelých pařezů se ještě kouřilo, ale už se zase ochladilo. Logen cítil v ústech krev. Musel se kousnout do jazyka. Nebo to možná byla cizí krev. Odhodil meč na zem a ten odskočil a rozstříkl po hlíně kapky krve. Quai se chvíli zmateně díval, pak se

otočil a začal zvracet. Logen shlížel na bezhlavou mrtvolu Černého palce. „Byl to dobrý chlap. Lepší než já.“

„Historie je posetá mrtvolami dobrých chlapů.“ Bayaz si toporně klekl, zvedl meč a otřel ho Černému palci o kabát. Kouřovým oparem se zadíval na silnici. „Měli bychom jet. Mohli by přijet další.“

Logen civěl na své zkrvavené ruce a obracel je sem a tam. Byly to jeho ruce, bezpochyby. Byl tu ten chybějící prst. „Nic se nezměnilo,“ zamumlal.

Bayaz se narovnal a oprášil si kolena. „A kdy ano?“ Podal meč jílcem napřed Logenovi. „Tohle asi budeš potřebovat.“

Logen upíral oči na čepel. Byla čistá, matně šedivá, jako vždycky. Na rozdíl od něho na sobě neměla po těžkém dni ani škrábnutí. Nechtěl ji zpátky. Už nikdy.

Stejně si ji vzal.

Část II.

„Život, jaký je doopravdy, není bitvou
mezi dobrem a zlem, ale mezi zlem
a něčím ještě horším.“
– Joseph Brodsky

Jak vypadá svoboda

Lopata se zakousla do země s hlasitým skřípáním kovu o hlínu. Až příliš známý zvuk. Nezakousla se příliš hluboko, i přes námahu kopáče, protože půda byla ztvrdlá na kámen a vyprahlá sluncem.

Ona se ale trochou tvrdé hlíny nehodlala nechat odradit.

Vykopala už mnoho děr v zemi mnohem horší na kopání.

Když skončí boj, kopete, pokud jste zůstali naživu. Kopete hroby pro mrtvé kamarády. Alespoň tenhle projev úcty, i když jste k nim moc velkou úctu za živa necítili. Kopete tak hluboko, jak se vám chce, hodíte je tam, zasypete a oni, zapomenuti, se rozloží. Tak to bylo vždycky.

Hodila lopatou a písčitá hlína odletěla. Sledovala očima zrnka a kamínky, které se rozletěly na všechny strany a padaly na obličej jednoho z vojáků. Vyčítavě na ni upíral jedno oko. Druhé mu probodl šíp. Kolem už líně bzučelo několik much. On žádný pohřeb mít nebude, hroby byly pro její lidi. On a jeho mizerní kamarádíčkové můžou zůstat ležet na nelítostném slunci.

Nakonec i supi potřebují jíst.

Lopata zasvištěla vzduchem a znovu se zakousla do hlíny. Další hrouda se odkutálela. Narovnala se a setřela si pot z obličeje. Zašilhala na oblohu. Slunce jí plálo přímo nad hlavou, vysávalo vlhkost, která ještě v prašné krajině zůstala, a vysušovalo krev na kamenech. Podívala se na dva hroby vedle sebe. Ještě jí zbýval poslední. Dokončí ho, zahází ty tři hlupáky hlínou, odpočine si a půjde.

Ostatní pro ni přijdou brzy.

Zarazila lopatu do hlíny, zvedla měch s vodou a vytáhla zátku. Lokla si vlažné vody, a dokonce si nalila trochu do špinavých dlaní

a ošplíchla si obličej. Předčasná smrt těch tří alespoň ukončí věčné hašteření o vodu.

Teď jí bude mít dost.

„Vodu…“ zachraptěl voják u skal. Kupodivu ještě žil. Její šíp minul srdce, ale přesto ho zabil – jen trochu pomaleji, než zamýšlela. Podařilo se mu odplazit se až ke skalám, ale dál už to nezvládne. Kameny kolem něho byly pokryté tmavou krví. Žár a ten šíp ho brzy vyřídí, i kdyby byl sebehouževnatější.

Neměla žízeň, ale měla vodu navíc a všechnu ji odnést nedokáže. Ještě několikrát si lokla a nechala si vodu stékat po bradě na krk. Tady v Pustině to byl vzácný požitek, nechat vodu vytéct. Kapky se rozstříkly po vyprahlé zemi a zabarvily ji dotmava. Nacákala si vodu na tvář, olízla si rty a podívala se na vojáka.

„Smilování…“ zakrákal. Jednou rukou tiskl šíp trčící mu z hrudi a druhou chabě natahoval k ní.

„Smilování? Cha!“ Vrátila zátku do měchu a hodila ho vedle hrobu. „Copak ty nevíš, kdo jsem?“ Chopila se lopaty a znovu se pustila do práce.

„Ferro Maldžinn!“ ozval se za ní hlas. „Vím, kdo jsi!“

Velmi nevítaný vývoj.

Rozmáchla se lopatou a horečně přemýšlela. Její luk ležel mimo dosah na zemi u prvního hrobu, který vykopala. Odhodila trochu hlíny a mezi zpocenými lopatkami ji svědilo, jak cítila pohled kohosi za sebou. Ohlédla se na umírajícího vojáka. Zíral někam za ni, což jí poskytlo představu, kde nově příchozí stojí.

Zabrala lopatou, pustila ji, vyskočila z jámy, překulila se a sebrala luk, nasadila šíp a jedním plavným pohybem natáhla tětivu. Asi deset kroků od ní stál jakýsi stařík. Nehýbal se a nedržel zbraň. Jenom tam stál a s neškodným úsměvem ji pozoroval.

Vystřelila.

Ferro byla s lukem smrtelně nebezpečná. Deset mrtvých vojáků by jí to mohlo dosvědčit, kdyby toho byli schopni. Ze šesti z nich trčely její šípy, a v tomto boji ani jednoho neminula. Nepamatovala se, že by minula na takovou vzdálenost, i když měla hodně naspěch, a zabila muže desetkrát dál, než stál ten usmívající se parchant teď.

Tentokrát však minula.

Šíp jako by ve vzduchu opsal křivku. Možná špatné opeření, ale přesto na tom bylo něco divného. Stařec nehnul brvou. Jenom tam stál a usmíval se, pořád na tomtéž místě, a šíp ho minul o několik palců a zmizel někde ve stráni.

To všem poskytlo čas, aby zvážili situaci.

Byl divný, tenhle stařík. Kůži měl černou jako uhel, což znamenalo, že je z dálného jihu za rozlehlou, nehostinnou pouští. Tu cestu nepodnikal kdekdo a Ferro takové lidi vídala zřídkakdy. Byl vysoký a hubený, s dlouhými, šlachovitými pažemi, zahalený do prostého hábitu. Na zápěstích měl zvláštní náramky seskládané tak, že mu pokrývaly předloktí až do poloviny, a na prudkém slunci se tmavě a světle třpytily.

Vlasy mu visely kolem obličeje jako šedé provázky, některé mu sahaly až k pasu, a na špičaté bradě měl šedé strniště. Přes prsa měl pověšený měch s vodou a na opasku několik kožených váčků. Nic jiného neměl. Žádnou zbraň. To bylo na tom muži ze všeho nejdivnější. Nikdo na tohle bohem zapomenuté místo nechodil, pokud neprchal nebo nelovil prchající. V obou případech byl obvykle po zuby ozbrojený.

Tohle nebyl voják z Gurchulu ani lotr toužící po penězích nebo její hlavě. Nebyl to bandita ani uprchlý otrok. Kdo tedy? A proč je tu? Musel přijít kvůli ní. Mohl by být jeden z nich.

Požírač.

Kdo jiný by se potuloval po Pustině beze zbraně? Neuvědomila si, že po ní tolik touží.

Stál tam nehybně, zdánlivě pouhý starý muž, a usmíval se na ni. Pomalu sáhla pro druhý šíp a on ji bez obav sledoval.

„To není nutné," poznamenal. Hlas měl hluboký.

Nasadila šíp na tětivu. Stařík se nepohnul. Pokrčila rameny a pečlivě zamířila. Nepřestal se usmívat, dál zcela klidný. Vypustila šíp. Znovu ho minul o několik palců, tentokrát po opačné straně, a skončil ve stráni.

Musela připustit, že jednou minout mohla, ale dvakrát rozhodně ne. Jestli něco opravdu uměla, bylo to zabíjení. Ten dědek už měl krvácet do kamenité hlíny. A on si tam místo toho klidně stál a usmíval se, jako by říkal: „Víš míň, než si myslíš. Já vím víc."

To ji rozčílilo.

„Kdo jsi, ty starý parchante?"

„Říkají mi Julwei."

„Starý parchant bude stačit!“ Hodila luk na zem a spustila ruce tak, že měla pravou schovanou za tělem. Otočila zápěstím a zahnutý nůž jí vyklouzl z rukávu do čekající dlaně. Existuje mnoho způsobů, jak zabít člověka, a když selže jeden, musíte prostě zkusit jiný.

Ferro se nikdy nevzdávala při prvním klopýtnutí.

Julwei pomalu vykročil k ní, našlapoval po kamení a náramky mu tiše cinkaly. To bylo opravdu zvláštní, když se nad tím zamyslela. Jestli při pohybu vydával zvuky, jak se dokázal připlížit za její záda?

„Co chceš?“

„Chci ti pomoct.“ Došel na délku paže, zastavil se a usmíval se na ni.

Ferro byla s nožem rychlá jako had a dvakrát vražednější, jak by mohl dosvědčit poslední z vojáků, kdyby toho byl ještě schopen. Čepel se jen mihla a ona bodla vší silou umocněnou pořádným vztekem. Kdyby stál tam, kde si myslela, že stojí, měl by už uříznutou hlavu. Jenomže on tam nebyl. Stál asi o krok nalevo.

S řevem po něm skočila a tentokrát mířila na srdce. A zasáhla pouze vzduch. Byl zpátky tam, kde stál původně, nehybný, celou tu dobu se usmíval. Velmi zvláštní. Opatrně ho obcházela, šoupala nohama v prachu, levou rukou kroužila ve vzduchu před sebou a pravou pevně svírala nůž. Bude muset být opatrná – zřejmě je tu ve hře magie.

„Není třeba se zlobit. Jsem tu, abych pomohl.“

„Kašlu na tvou pomoc,“ zavrčela.

„Ale potřebuješ ji, a hodně. Přicházejí pro tebe, Ferro. V horách jsou vojáci, mnoho vojáků.“

„Uteču jim.“

„Je jich mnoho. Všem neutečeš.“

Přelétla pohledem probodaná těla. „V tom případě je nechám supům.“

„Tentokrát ne. Nejsou sami. Mají pomoc.“ Při slově ‚pomoc‘ promluvil ještě hlubším hlasem než předtím.

Ferro se zamračila. „Kněží?“

„Ano, a ještě něco.“ Vyvalil na ni oči. „Požírač,“ zašeptal. „Chtějí tě dostat živou. Císař z tebe hodlá udělat odstrašující příklad. Hodlá tě vystavit.“

Pohrdavě si odfrkla. „Kašlu na císaře.“

„Slyšel jsem, že jste si byli docela blízcí.“

Zavrčela a zvedla znovu nůž, jenomže to nebyl nůž. Držela v ruce syčícího hada, jedovatého hada s tlamou připravenou k uštknutí. „Uf!“ Hodila ho na zem a dupla mu na hlavu, ale došlápla na nůž. Čepel hlasitě křupla.

„Chytí tě,“ pokračoval stařík. „Chytí tě a kladivy ti přerazí nohy, abys už nikdy neutekla. Potom tě budou vodit ulicemi Šaffy, nahou, posazenou obráceně na oslu, s oholenou hlavou, a lidé kolem tě budou hlasitě urážet.“

Zamračila se na něho, ale Julwei nepřestal. „Nechají tě zemřít hlady v kleci před palácem, kde se budeš péct na slunci, zatímco dobří lidé z Gurchulu se ti budou posmívat, plivat na tebe a házet po tobě přes mříže svinstvo. Možná ti dají pít moč, když budeš mít štěstí. A až konečně zemřeš, nechají tě tam hnít a mouchy tě sežerou kousek po kousku a všichni ostatní otroci uvidí, jak vypadá svoboda, a usoudí, že jsou na tom líp.“

Ferro se začínala nudit. Ať si přijdou, i s tím požíračem. Ona v kleci nezemře. Kdyby jí nic jiného nezbývalo, podřízla by si krk. Obrátila se k němu zády, popadla lopatu a zuřivě se pustila do kopání posledního hrobu. Brzy byl dost hluboký.

Hluboký pro toho šmejda, který v něm bude hnít.

Otočila se. Julwei klečel u umírajícího vojáka a dával mu vodu ze svého měchu.

„Zatraceně!“ zařvala a zamířila k nim s lopatou v ruce.

Když se přiblížila, stařík vstal. „Smilování…“ zachraptěl voják a natáhl ruku.

„Já ti dám smilování!“ Hrana lopaty se mu zahryzla hluboko do lebky. Tělo sebou zacukalo a znehybnělo. Vítězoslavně se obrátila ke starci. Ten si ji smutně prohlížel. V očích měl cosi, možná lítost.

„Co chceš, Ferro Maldžinn?“

„Cože?“

„Proč jsi to udělala?“ Ukázal na mrtvého. „Co chceš?“

„Pomstu,“ procedila mezi zuby.

„Na všech? Na celém Gurchulu? Na všech mužích, ženách a dětech?“

„Na všech!“

Stařec se podíval po mrtvolách. „V tom případě musíš být se svým dnešním dílem velice spokojená.“

Přinutila se k úsměvu. „Ano.“ Ale nebyla. Ani si už nedokázala vzpomenout, jaký je to pocit. Její úsměv působil divně, jaksi pokřiveně.

„A pomsta je to jediné, na co dnem i nocí myslíš? Tvé jediné přání?“

„Ano.“

„Ubližovat *jim?* Zabíjet *je?* Zničit *je?*“

„Ano!“

„A pro sebe nechceš nic?“

Zarazila se. „Cože?“

„Pro sebe. Co *ty* chceš?“

Podezíravě se na něho podívala, ale žádná odpověď ji nenapadala. Julwei smutně potřásl hlavou. „Mám takový dojem, Ferro Maldžinn, že jsi pořád jenom otrokyně. A vždycky budeš.“ Se zkříženýma nohama se posadil na skálu.

Chvíli na něho zmateně civěla. Pak na povrch vybublal hněv, horký a uklidňující. „Jestli jsi mi přišel pomoct, tak mi pomoz je pohřbít!“ Ukázala na tři zkrvavené mrtvoly, položené vedle hrobů.

„Ale ne. To je tvoje práce.“

S kletbou se otočila a popošla k bývalým společníkům. Uchopila Šebeda v podpaždí a přitáhla ho k prvnímu hrobu. Jeho nohy vyrývaly v prachu rýhy. U jámy se zastavila a mrtvolu do ní skutálela. Pak přišel na řadu Alugai. Když spočinul na dně hrobu, sesula se na něj hromádka suché hlíny.

Obrátila se k Nasarově mrtvole. Tomu meč rozťal obličej. Ferro usoudila, že mu to rozhodně prospělo.

„Ten vypadá dobře,“ utrousil Julwei.

„Nasar.“ Nevesele se zasmála. „Násilník, zloděj a zbabělec.“ Plivla na mrtvou tvář. Slina se rozprskla po čele. „Z těch tří nejhorší.“ Zadívala se na hroby. „Ale oni stáli za hovno všichni.“

„Pohybuješ se v pěkné společnosti.“

„Pronásledovaní si nemůžou společníky vybírat.“ Zadívala se do Nasarovy znetvořené tváře. „Bereš, co se naskytne.“

„Když jsi je tolik nesnášela, proč jsi je nenechala supům jako ostatní?“ Julwei ukázal na pobité vojáky.

„Vlastní pohrbíš.“ Skopla Nasara do jámy. Překulil se, zaplácal rukama a dopadl na břicho. „Tak se to dělá.“

Popadla lopatu a sypala mu hlínu na záda. Pracovala mlčky. Na tváři se jí perlil pot a kapky padaly na zem. Julwei ji pozoroval.

Další tři hromádky hlíny v pustině. Odhodila lopatu a ta se odrazila od jedné mrtvoly a zapadla mezi kameny. Z těla rozzlobeně vzlétlo mračno černých much a vzápětí se vrátilo.

Ferro zvedla luk a toulec a přehodila si je přes rameno. Vzala měch s vodou, potěžkala ho a také si jej hodila na záda. Prohlédla těla vojáků. Ten, který vypadal na vůdce, měl pěkný meč. Ani ho nestačil tasit, když ho její šíp zasáhl do krku. Ferro ho vytáhla z pochvy a zkusmo jím párkrát švihla ve vzduchu. Měla z něj dobrý pocit. Byl vyvážený, ostrý a jasný kov na jílci zachytával sluneční světlo. Měl i podobný nůž. Vzala si obě zbraně a zastrčila je za opasek.

Prohlédla i ostatní mrtvé, ale ti toho mnoho neměli. Pokud to šlo, vytahala z mrtvol šípy. Našla i pár mincí a zahodila je. Zbytečná zátěž, a co by si tady v Pustině mohla koupit? Hlínu?

Nic jiného tu nebylo, a hlína byla zadarmo.

Měli jen málo jídla, sotva na den. To znamenalo, že jich tu musí být víc, spousta nepřátel a blízko. Julwei mluvil pravdu, ale jí to bylo jedno.

Zamířila k jihu, dolů z kopce směrem k velké poušti, a stařík nechala za sebou.

„To je špatný směr," poznamenal.

Zastavila se a zadívala se na něho. „Copak nepřicházejí vojáci?"

Julweiovi zajiskřilo v očích. „Existuje mnoho způsobů, jak zůstat nezpozorovaná, dokonce i tady v Pustině."

Zadívala se k severu přes jednotvárnou pláň. Směrem ke Gurchulu. Na míle daleko nebyl jediný kopec či strom a jen sem tam nějaký keř. Nebylo kde se skrýt. „Aby tě nezpozoroval ani požírač?"

Stařec se zasmál. „Zvlášť ty arogantní svině. Nejsou zdaleka tak chytří, jak si myslí. Jak myslíš, že jsem se sem dostal já? Prošel jsem skrze ně, mezi nimi, kolem nich. Jdu si, kam se mi zlíbí, a beru s sebou, koho chci."

Zastínila si oči a zahleděla se k jihu. Poušť se táhla do dálky. Tady v divočině by dokázala přežít, i když jen tak tak, ale v těch proměnlivých píscích a nemilosrdném žáru?

Julwei jako by jí četl myšlenky. „Písek je vždycky nekonečný. Už jsem tamtudy prošel. Dá se to zvládnout. Ty to ale nedokážeš."

Měl pravdu, mor na něj. Ferro byla štíhlá a pružná jako tětiva luku, což však znamenalo jen to, že by mohla chodit v kruhu o

něco déle, než by se zhroutila. Poušť byla k umírání lepší než klec před palácem, ale ne o moc. A ona chtěla zůstat naživu.

Pořád se měla čím zabavit.

Stařík seděl se zkříženýma nohama a usmíval se. Co je vůbec zač? Ferro nikomu nevěřila, ale pokud by ji chtěl vydat císaři, mohl ji prostě praštit po hlavě, zatímco kopala, místo aby se jí představoval. Uměl čarovat, to viděla na vlastní oči, a některé šance jsou lepší než jiné.

Co ale bude chtít na oplátku? Svět Ferro nikdy nedal nic zadarmo, a ona nečekala, že s tím začne teď. Přimhouřila oči. „Co ode mě chceš, Julwei?“

Zasmál se. Ten smích jí začínal lézt na nervy. „Řekněme, že ti prokážu laskavost. Později můžeš udělat něco ty pro mě.“

Odpověď děsivě postrádala detaily, ale když je na stole váš život, berete, co se nabízí. Nenáviděla, když nad ní měl někdo moc, ale neviděla jinou možnost.

Tedy pokud se chtěla dožít konce týdne.

„Co uděláme?“

„Musíme počkat na setmění.“ Julwei se zadíval na roztroušená těla a nakrčil nos. „Ale možná ne tady.“

Ferro pokrčila rameny a posadila se na prostřední rov. „Tady se to hodí,“ prohlásila. „Chci se dívat, jak se supi krmí.“

* * *

Bezmračná noční obloha byla posetá hvězdami a silně se ochladilo. Na tmavé, prašné pláni hořely ohně, zakřivená linka ohňů, která jako by byla natlačená na okraj pouště. Ferro, Julwei, deset mrtvol a tři hroby uvázli na kopci. Zítra, až na vyprahlou zemi zasvítí slunce, vojáci ohně opustí a opatrně se přikradou ke kopcům. Pokud tu Ferro bude, až dorazí, určitě ji zabijí nebo zajmou, což by bylo ještě horší. Tolik jich sama neporazí, i když s sebou nebudou mít žádného požírače.

Nerada to přiznávala, ale její život teď byl v Julweiových rukou.

Vzhlédl k hvězdnému nebi. „Je čas,“ řekl.

Potmě sešli po kamenitém svahu a opatrně si vybírali cestu mezi balvany a polomrtvými keři. Na sever, ke Gurchulu. Julwei

šel překvapivě rychle a ona musela popoběhnout, aby mu stačila. Cestou dávala pozor, kam šlape. Když se konečně dostali pod kopec a ona vzhlédla, Julwei mířil doleva, kde bylo ohňů nejvíc.

„Počkej," zašeptala a chytila ho za rameno. Ukázala doprava, kde bylo méně ohňů, takže bude snazší mezi nimi proklouznout. „Co tamhle?"

Ve světle hvězd viděla jeho bílé zuby. „Ne, Ferro Maldžinn. Tam je většina vojáků… a náš přítel." Nesnažil se mluvit potichu a ona z toho byla celá nesvá. „Čekají, že půjdeš tamtudy, pokud se rozhodneš jít na sever. Ale nečekají tě. Myslí si, že půjdeš na jih do pouště zemřít, než bys riskovala zajetí, což bys byla udělala, kdybych tu nebyl."

Julwei se obrátil a vykročil. Šla za ním a držela se při zemi. Když se přiblížili k ohňům, viděla, že stařík měl pravdu. Kolem nich sedělo pár lidí. Stařík sebevědomě zamířil k čtveřici ohňů nalevo, z nichž tři hořely zcela bez dozoru. Nijak se nekrčil, náramky mu tiše chřestily, chodidla pleskala na vyprahlé hlíně. Byli už dost blízko, aby viděli do tváří třem mužům sedícím kolem ohně. Museli Julweie každou chvíli objevit. Sykla na něj, aby upoutala jeho pozornost, a bála se, že ji uslyší ti muži.

Julwei se obrátil a v matném světle ohňů zahlédla v jeho tváři zmatek. „Co je?" zeptal se. Ferro téměř nadskočila a najisto čekala, že vojáci se na ně vrhnou, ale oni si dál nerušeně povídali. Julwei je přelétl pohledem. „Neuvidí nás ani neuslyší, pokud jim nebudeš řvát přímo do uší. Jsme v bezpečí." Pokračoval v cestě a obešel vojáky širokým obloukem. Ferro šla za ním a stále se krčila, čistě ze zvyku.

Když začala rozeznávala slova, zpomalila a zaposlouchala se do rozhovoru vojáků. Pak se otočila a zamířila k ohni. Julwei se ohlédl. „Co to děláš?" chtěl vědět.

Ferro si prohlížela vojáky. Velký, drsný veterán, hubený lasiččí typ a na pohled upřímný mladík, který na vojáka moc nevypadal. Jejich zbraně se válely kolem, v pochvách, zabalené, nepřipravené. Ostražitě je obcházela a poslouchala.

„Prý to nemá v hlavě v pořádku," šeptal hubeňour mladíkovi ve snaze ho vyděsit. „Prý zabila stovku chlapů, možná víc. Když vypadáš dobře, uřízne ti zaživa koule –" chytil se za rozkrok „– a přímo před očima ti je sežere!"

„Ale, drž hubu," zavrčel hromotluk. „Sem se ani nepřiblíží." Ukázal tam, kde bylo ohňů méně, a ztišil hlas do šepotu. „Jestli se tu vůbec objeví, půjde za *ním*."

„Doufám, že ne," poznamenal mladík. „Já říkám žij a nech žít."

Hubeňour se zamračil. „A co všichni ti dobří chlapi, co zabila? A ženské a děcka? Ti neměli právo žít?" Ferro zaskřípala zuby. Pokud věděla, nikdy žádné dítě nezabila.

„Těch je samozřejmě škoda. Neříkám, že by ji neměli chytit." Mladý voják se nervózně rozhlédl. „Já jenom, proč bychom ji měli chytat zrovna my?"

Hromotluk se zasmál, ale hubený nevypadal pobaveně. „Ty a zbabělec?"

„Ne!" opáčil mladík rozhořčeně. „Ale mám ženu a rodinu, musím je živit, takže bych nechtěl, aby mě tady zabila, to je všechno." Rozzářil se. „Čekáme další dítě. Doufám, že tentokrát to bude syn."

Hromotluk chápavě přikývl. „Můj syn už je skoro dospělý. Odrůstají hrozně rychle."

Řeči o dětech, rodinách a nadějích jen zesílily její vztek. Proč by oni měli žít, když ona nemá nic? Když jí oni a jim podobní všechno sebrali? Vytáhla z pochvy nůž.

„Co to děláš, Ferro?" zasyčel Julwei.

Mladík se ohlédl. „Neslyšeli jste nic?"

Hromotluk se zasmál. „Asi jsem slyšel, jak ses podělal strachy." Hubeňour se zachechtal a mladík se rozpačitě pousmál. Ferro se připlížila za jeho záda. Byla jen stopu od něho, jasně ozářená plameny, ale vojáci se na ni ani nepodívali. Zvedla nůž.

„Ferro!" vykřikl Julwei. Mladík vyskočil a se svraštělým čelem se rozhlížel noční plání. Podíval se Ferro přímo do tváře, ale pohled měl zaostřený kamsi do dálky. Cítila jeho dech. Čepel nože se leskla jen palec od jeho zarostlého hrdla.

Teď. Teď byla správná chvíle. Mohla by ho zabít rychle, i ty další dva, než by stačili spustit poplach. Věděla, že by to dokázala. Oni nebyli připravení, ona ano. Teď byla správná chvíle.

Nepohnula se.

„Co to do tebe vjelo?" zeptal se velký voják. „Nic tu není."

„Mohl bych přísahat, že jsem něco slyšel," prohlásil mladík stojící přímo před Ferro.

„Počkej!“ křikl ten hubený, vyskočil a natáhl ruku. „Tamhle je! Přímo před tebou!“ Ferro strnula a zírala na něj. Pak se druzí dva rozesmáli. Mladý voják se zatvářil přihlouple a zase se posadil.

„Myslel jsem, že něco slyším, to je všechno.“

„Nikdo tu není,“ prohlásil hromotluk. Ferro pomalu couvala. Bylo jí špatně, v hlavě jí bušilo a v ústech cítila kyselou pachuť. Vrátila nůž do pochvy a odběhla. Julwei ji mlčky následoval.

Když světlo ohňů pohaslo a hovor utichl, zastavila se a padla na zem. Plání vál studený vítr, vháněl jí do obličeje prach, ale ona si toho nevšímala. Nenávist a vztek zmizely, prozatím, ale nechaly po sobě díru, kterou neměla čím vyplnit. Cítila se prázdná, bylo jí zima a nevolno a byla sama. Objala se rukama a se zavřenýma očima se kolébala dopředu a dozadu. Ve tmě však útěchu nenašla.

Pak ucítila na rameni staříkovu ruku.

Normálně by se vymrštila, přehodila ho na zem a pokud možno zabila. Jenže ji nějak opustily síly. Vzhlédla a zamrkala. „Nic mi nezůstalo. Co jsem zač?“ Přitiskla si ruku na prsa, ale skoro ji necítila. „Jsem uvnitř prázdná.“

„Zvláštní, že to říkáš.“ Julwei se usmál na oblohu. „Právě jsem si začínal myslet, že tam je něco, co by stálo za záchranu.“

Královská spravedlnost

Jakmile Jezal dorazil na Náměstí maršálů, uvědomil si, že něco není v pořádku. Nikdy tu kvůli zasedání otevřené rady nebylo tolik lidí. Přelétl pohledem hloučky dobře oblečených lidí a spěchal dál. Šel trochu pozdě a byl udýchaný po dlouhém tréninku. Lidé mluvili tlumenými hlasy a byli napjatí a na něco čekali.

Protlačil se davem do Sněmu lordů a podezíravě si prohlédl stráže u intarzovaných dveří. Ti alespoň vypadali stejně jako vždycky – za těžkým hledím jejich přileb nebylo nic vidět. Prošel předsálím, kde v průvanu pleskaly barevné tapiserie, a proklouzl vnitřními dveřmi do rozlehlého, chladného sálu. Jak spěchal ke stolu, jeho kroky se odrážely od zlacené kupole. Jalenhorm stál u vysokého okna, tvář zalitou barevným světlem, a mračil se na lavici s kovovým zábradlím, postavenou pod stupínkem.

„Co se děje?“

„Ty jsi nic neslyšel?“ Jalenhorm vzrušeně šeptal. „Hoff vyhlásil, že je nutné projednat něco velice důležitého.“

„A co? Angland? Seveřany?“

Jalenhorm zavrtěl hlavou. „Nevím, ale brzy to zjistíme.“

Jezal se zamračil. „Nemám rád překvapení.“ Spočinul pohledem na záhadné lavici. „Na co to je?“

V té chvíli se rozletěly velké dveře a do uličky vplul zástup dvořanů. Obvyklá směsice, usoudil Jezal, i když asi trochu rozhodnější. Mladší synové, placení zástupci… zadržel dech. V čele kráčel vysoký muž, bohatě oděný i na tak vznešenou společnost, s těžkým zlatým řetězem na ramenou, silně zamračený.

„Sám lord Brock,“ zašeptal Jezal.

„A tamhle je lord Isher.“ Jalenhorm ukázal hlavou na usedle vyhlížejícího stařík za Brockem, „Heugen a Barezin také. Jde o něco velkého. Určitě.“

Jezal se zhluboka nadechl a čtyři nejmocnější šlechtici Království se rozesadili v první řadě. Ještě nikdy neviděl otevřenou radu ani z poloviny tak zaplněnou. Na lavicích pro radní bylo stěží volné místo. Vysoko nad nimi byl na galerii pro veřejnost vidět kruh nervózních tváří.

Do dveří vrazil Hoff a nebyl sám. Po pravici se mu nesl štíhlý, vznosný, vysoký muž v dlouhém bílém kabátě bez poskvrnky a hřívou bílých vlasů. Arcilektor Sult. Po levici mu kráčel další muž; měl dlouhý plnovous, ztěžka se opíral o hůl a hrbil se v černozlatém hábitu. Nejvyšší soudce Marovia. Jezal nevěřil vlastním očím. A k tomu všemu tři členové uzavřené rady.

Jalenhorm spěchal zaujmout své místo a písaři odkládali účetní knihy a listiny na leštěný stůl. Lord kancléř se vrhl mezi ně a okamžitě žádal o víno. Hlava královské inkvizice se usadila do vysokého křesla vedle něj a potutelně se usmívala. Nejvyšší soudce Marovia se pomalu spustil do druhého a celou dobu se mračil. Znepokojené šuškání v sále o stupeň zesílilo a velcí magnáti v přední řadě se tvářili zachmuřeně a podezíravě. Před stůl se postavil hlasatel. Ne ten obvyklý křiklavě oděný hlupák, nýbrž tmavý, vousatý muž s mohutným hrudníkem. Zvedl hůl a udeřil jí o dlaždice, že by i mrtvého probudil.

„Volám toto zasedání otevřené rady k pořádku!“ zařval. Rámus postupně utichl.

„Dnes musíme projednat pouze jedinou záležitost,“ prohlásil lord kancléř a přísně se rozhlížel po shromáždění. „Jde o věc královské spravedlnosti.“ Tiché mumlání. „Věc týkající se královské licence pro obchod ve Westportu.“ Hluk zesílil. Rozzlobený šepot, znepokojené posouvání urozených zadků, známé škrábání brků ve velkých knihách. Lord Brock svraštil obočí a lord Heugen svěsil koutky. Zřejmě se jim to nelíbilo. Lord kancléř zavětřil, napil se vína a počkal, než bude ticho. „Nejsem však způsobilý přednést tuto záležitost –“

„To tedy ne!“ štěkl lord Isher a zamračeně se zvedl ze sedadla v přední řadě.

Hoff na něj upřel oči. „Povolávám tedy muže, který způsobilý je! Pana kolegu z uzavřené rady, arcilektora Sulta.“

„Otevřená rada poznává arcilektora Sulta!“ zahřměl hlasatel, když hlava inkvizice půvabně sestoupila na podlahu a příjemně se usmála na rozhněvané diváky.

„Mí lordi,“ začal pomalu zpěvavým hlasem a svá slova do prostoru vyprovázel pohybem rukou. „Minulých sedm let, od našeho slavného vítězství ve válce s Gurchulem, byla výhradní královská licence na obchod s městem Westport v rukou ctihodného cechu obchodníků s plátnem.“

„A že odvádějí skvělou práci!“ křikl lord Heugen.

„Tu válku nám vyhráli!“ zavrčel Barezin a zabušil pěstí do lavice.

„Skvělá práce!“

„Skvělá!“ křičelo shromáždění.

Arcilektor kývl a čekal, až hluk utichne. „To je pravda,“ pravil a začal přecházet sem a tam jako tanečník. Jeho slova si vyškrabávala cestu do stránek knih. „Já jsem poslední, kdo by to popíral. Skvělá práce.“ Náhle se otočil, až mu zapleskaly šosy, a krutě se zašklebil. „Skvělá práce při neplacení královských daní!“ zaječel. Všichni se sborově nadechli.

„Skvělá práce při znevažování královských zákonů!“ Další zalapání po dechu, tentokrát hlasitější.

„Skvělá práce při velezradě!“ Vypukla bouře protestů, lidé hrozili pěstí a házeli na zem papíry. Diváci na galerii pro veřejnost byli rozlícení, ti na lavicích před stolem rudí vzteky a vykřikovali. Jezal se rozhlížel kolem sebe, protože si nebyl jistý, jestli správně slyšel.

„Jak se opovažujete, Sulte!“ zařval lord Brock na arcilektora, jenž šustil po schodech na pódium a usmíval se pod vousy.

„Žádáme důkaz!“ hulákal lord Heugen. „Žádáme spravedlnost!“

„Královskou spravedlnost!“ zavřískl někdo vzadu.

„Musíte nám dodat důkazy!“ křičel Isher, když hluk v sále trochu polevil.

Arcilektor si nadhodil šosy, až se mu vzduly, a plavně se posadil zpátky do křesla. „To pochopitelně hodláme, lorde Ishere!“

S hlasitým bouchnutím se zvedla závora na menších bočních dveřích. Zašustilo to, jak se lordi a zmocněnci obraceli, vstávali a snažili se zahlédnout, co se děje. Lidé na galerii nahlíželi přes zábradlí a nebezpečně se vykláněli. V sále se rozhostilo ticho. Jezal

polkl. Ozvalo se škrábání, ťukání a cvakání, načež se ze tmy vynořilo zvláštní, děsivé procesí.

V jeho čele kulhal Sand dan Glokta a ztěžka se opíral o hůl, ale hlavu držel vysoko zdviženou a předváděl svůj pokřivený, bezzubý úsměv. Za ním se šourali tři muži, spoutaní řetězy na rukou a bosých nohou, rachotili a řinčeli ke stolu. Hlavy měli vyholené a na sobě měli hnědé kytle, šat kajícníků. Zrádců, kteří se doznali.

První vězeň si olizoval rty, přeskakoval pohledem po shromáždění a byl sinalý hrůzou. Druhý, menší a rozložitější, klopýtal, tahal za sebou levou nohu a hrbil se, ústa otevřená. Před Jezalovým zrakem mu ze rtů stékal pramínek růžových slin a cákal na podlahu. Třetí muž, děsivě vyhublý, s obrovskými černými kruhy pod očima, se pomalu rozhlížel, mrkal, oči vypoulené, ale zjevně nic nevnímal. Jezal okamžitě poznal chlapíka kráčejícího za vězni. Byl to ten velký albín, na něhož narazil onehdy večer na ulici. Jezal přešlápl a náhle mu bylo zima a nepříjemně.

Ukázalo se, k čemu má sloužit lavice. Vězni se na ni sesuli a albín si klekl a připoutal je k zábradlí. V sále se rozhostilo naprosté ticho. Všichni upírali oči na mrzáka inkvizitora a jeho tři vězně.

„S vyšetřováním jsme začali před několika měsíci," ujal se znovu slova arcilektor Sult a samolibě se usmíval, že se mu podařilo dostat shromáždění pod svou kontrolu. „Šlo pouze o nějaké nesrovnalosti v účtech, s detaily vás nebudu nudit." Usmál se na Brocka, Ishera a Barezina. „Vím, že jste všichni velice zaneprázdnění. Kdo by si tehdy pomyslel, že nás taková maličkost dovede až sem? Kdo by si pomyslel, že kořeny zrady sahají tak hluboko?"

„Ano," zabručel lord kancléř netrpělivě a vzhlédl od sklenice. „Inkvizitore Glokto, máte slovo."

Hlasatel udeřil holí do dlaždic. „Otevřená rada Království poznává Sanda dan Glokta, eximovaného inkvizitora!"

Mrzák zdvořile počkal, až písaři doškrábou, opřel se uprostřed sálu o hůl a vypadal, že důležité shromáždění na něj zřejmě nemá pražádný vliv. „Povstaň a postav se před otevřenou radu," vybídl prvního vězně.

Vyděšený muž vyskočil, až řetězy zachřestily, olízl si bledé rty a poulil oči na lordy v první řadě. „Tvé jméno?" otázal se Glokta.

„Salem Rews."

Jezalovi se zadrhl dech v hrdle. Salem Rews? Toho znal! Jeho otec s ním měl kdysi jednání, a dokonce pravidelně navštěvoval jejich panství! S rostoucí hrůzou pohlédl na vystrašeného, oholeného zrádce. V duchu si vybavil kulaťoučkého, dobře oblečeného kupce, vždy ochotného žertovat. Byl to opravdu on. Jejich oči se na okamžik setkaly a Jezal nervózně odvrátil zrak. Jeho otec s ním hovořil u nich na chodbě! Potřásal si s ním rukou! Obvinění ze zrady je jako nakažlivá nemoc – můžete ho chytit jen proto, že jste ve stejné místnosti! Jeho pohled neustále přitahovala ta neznámá, a přece povědomá tvář. Jak se ten syčák opovážil stát zrádcem?

„Jsi členem ctihodného cechu obchodníků s plátnem?“ pokračoval Glokta a na slovo ‚ctihodného‘ položil opovržlivý důraz.

„Byl jsem,“ zamumlal Rews.

„Jakou úlohu jsi v cechu měl?“ Oholený vězeň se zoufale rozhlížel. „Jakou úlohu?“ zopakoval Glokta důrazněji.

„Spikl jsem se, abych podvedl krále!“ zvolal Rews a zalomil rukama. Sálem projelo zděšení. Jezal polkl. Všiml si, jak se Sult škodolibě usmívá na nejvyššího soudce Maroviu. Stařec zachovával kamenný výraz, ale ruce, položené na stole, měl zaťaté v pěst. „Dopustil jsem se zrady! Pro peníze! Pašoval jsem a uplácel a lhal… všichni jsme v tom byli namočení!“

„Všichni!“ Glokta se chtivě usmíval na shromáždění. „A jestli o tom někdo z vás pochybuje, máme účetní knihy, dokumenty, čísla. V Domě otázek je jedna místnost, která je jimi přecpaná. Místnost plná tajemství, viny a lží.“ Pomalu zakroutil hlavou. „Smutné čtení, to vám povím.“

„Musel jsem to udělat!“ zaječel Rews. „Přinutili mě! Neměl jsem na vybranou!“

Zmrzačený inkvizitor se zamračil. „Ovšemže tě přinutili. Uvědomujeme si, že jsi byl pouhou cihlou v tomto domě hanby. Nedávno se tě pokusili zabít, pravda?“

„Pokusili se mě zabít!“

„Kdo?“

„Tento muž!“ zakvílel Rews lámajícím se hlasem a třesoucím se prstem ukázal na muže vedle sebe. Odtáhl se, jak nejdál mu to řetěz dovolil. „Byl to on! On!“ Okovy zachřestily, jak mával rukou, a od úst mu létaly sliny. Vypukla další bouře, tentokrát

hlasitější. Jezal se díval, jak prostřední vězeň věší hlavu a hroutí se, ale albín ho popadl a narovnal.

„Probuď se, mistře Carpi!“ zakřičel Glokta. Svěšená hlava se pomalu narovnala. Neznámý obličej, podivně oteklý a s jizvičkami po akné. Jezal si znechuceně všiml, že mu vpředu scházejí čtyři zuby, jako Gloktovi.

„Jsi z Talinsu, že, ze Styrie?“ Muž pomalu, otupěle kýval, jakoby se stále nacházel v polospánku. „Platí tě za to, že zabíjíš lidi, správně?“ Znovu kývl. „A najali tě, abys zavraždil deset poddaných Jeho Veličenstva, mezi jinými tohoto zrádce, který se doznal, Salema Rewse?“ Muži z nosu vytekl pramínek krve a začal obracet oči v sloup. Albín mu zatřásl ramenem a on se vzpamatoval a omámeně kývl. „Co se stalo s těmi ostatními devíti?“ Ticho. „Zabil jsi je, že?“ Další kývnutí. Vězni to divně zakloktalo v hrdle.

Glokta se zamračeně podíval na uchvácené členy rady. „Villem dan Robb, celní úředník, krk podříznutý od ucha k uchu.“ Přejel si prstem po hrdle a jakási žena na galerii vypískla. „Solimo Scandi, obchodník s plátnem, čtyři bodnutí.“ Zvedl čtyři prsty a přitiskl si je na břicho, jako by se mu udělalo nevolno. „A ten krvavý seznam pokračuje. Všichni byli zavražděni jenom kvůli většímu zisku. Kdo tě najal?“

„On,“ zakrákal vrah a podíval se na hubeňoura se skelným pohledem, zhrouceného na lavici vedle něj a nevnímajícího okolí. Glokta přikulhal blíž.

„Jak se jmenuješ?“

Vězeň prudce zvedl hlavu a zaostřil zrak na inkvizitora nad sebou. „Gofred Hornlach!“ odpověděl okamžitě pronikavým hlasem.

„Jsi starší cechu obchodníků s plátnem?“

„Ano!“ štěkl hubeňour a bezduše mrkal na Gloktu.

„Dokonce jeden ze zástupců magistra Kaulta?“

„Ano!“

„Spikl ses s ostatními členy cechu, abys okradl Jeho Veličenstvo krále? Najal jsi vraha, aby zavraždil deset poddaných Jeho Veličenstva?“

„Ano! Ano!“

„Proč?“

„Báli jsme se, že prozradí, co vědí… prozradí, co vědí… prozradí…“ Zalétl prázdným pohledem k barevnému oknu a pomalu přestal pohybovat ústy.

„Povědí, co vědí?“ pobídl jej inkvizitor.

„O zrádné činnosti cechu!“ vyrazil ze sebe kupec. „O naší zradě! O činnosti cechu… zrádné… činnosti…“

Glokta ho uťal. „Jednal jsi sám?“

„Ne! Ne!“

Inkvizitor zaklepal holí a předklonil se. „Kdo ti dával rozkazy?“ zasyčel.

„Magistr Kault!“ vykřikl okamžitě Hornlach, „on dával rozkazy!“ Diváci zalapali po dechu. Arcilektor se usmál o něco víc. „Byl to magistr!“ Brky nemilosrdně škrábaly. „Byl to Kault! On dával rozkazy! Všechny rozkazy! Magistr Kault!“

„Děkuji, mistře Hornlachu.“

„Magistr! On dával rozkazy! Magistr Kault! Kault! Kault!“

„Dost!“ štěkl Glokta. Vězeň zmlkl. V sále bylo ticho.

Arcilektor Sult zvedl ruku a ukázal na vězně. „Tady je váš důkaz, lordi!“

„Tohle je fraška!“ zařval lord Brock a vyskočil. „Urážka!“ Podpořili ho jen nemnozí, a to ještě nepříliš přesvědčeně. Lord Heugen se spokojil s opatrným mlčením, pozorně si prohlížel jemnou kůži na střevících. Barezin se propadal do křesla a vypadal poloviční než předtím. Lord Isher civěl do zdi, hladil si zlatý řetěz a tvářil se znuděně, jako by ho osud cechu obchodníků s plátnem už vůbec nezajímal.

Brock se obrátil na samotného nejvyššího soudce, nehybně sedícího v křesle. „Lorde Marovio, prosím vás! Jste rozumný člověk! Nedovolte takový… výsměch!“

Všichni v sále mlčky čekali na starcovu odpověď. Ten se zamračil a pohladil si dlouhou bradu. Zadíval se na zubícího se arcilektora. Odkašlal si. „Cítím vaši bolest, lorde Brocku, opravdu, ale dnešek zřejmě není dnem pro rozumné lidi. Uzavřená rada případ přezkoumala a byla spokojena. Mám svázané ruce.“

Brock pohnul rty, ochutnával porážku. „Tohle není spravedlnost!“ zařval, obraceje se k ostatním lordům. „Tito muži byli mučeni!“

Arcilektor Sult se opovržlivě zamračil. „Jak podle vás máme zacházet se zrádci a zločinci!“ vykřikl pronikavě. „Chcete

zdvihnout štít, lorde Brocku, aby se měli odpadlíci zač schovat?“ Bouchl do stolu, jako by se i ten provinil velezradou. „Já kupříkladu nedovolím, aby byl náš velký stát vydán napospas nepříteli! Ani nepříteli vnějšímu, ani vnitřnímu!“

„Dolů s pláteníky!“ zazněl křik z ochozu.

„Přísnost na zrádce!“

„Královská spravedlnost!“ hulákal jakýsi tlusťoch vzadu. V lavicích se vzedmul příval hněvu a souhlasu, volání po tvrdých opatřeních a ještě tvrdších trestech.

Brock hledal spojence v první řadě, ale žádné nenašel. Uhodil pěstmi o stůl. „Tohle není spravedlnost!“ křičel a ukazoval na vězně. „Tohle není důkaz!“

„Jeho Veličenstvo nesouhlasí!“ houkl Hoff, „a nežádá si váš souhlas!“ Zvedl velký dokument. „Cech obchodníků s plátnem je tímto rozpuštěn! Jejich licence byla zrušena královským dekretem! Královská obchodní rada v následujících měsících prošetří žádosti o obchodní práva s Westportem. Do té doby, než se najdou vhodní kandidáti, bude vše ve schopných, *věrných* rukou. Rukou královské inkvizice.“

Arcilektor Sult pokorně sklonil hlavu a ignoroval zuřivý křik zástupců i diváků na galerii.

„Inkvizitore Glokto!“ pokračoval lord kancléř. „Otevřená rada vám děkuje za píli a žádá vás, abyste jí v této věci prokázal ještě jednu službu.“ Ukázal menší lejstro. „Toto je zatykač na magistra Kaulta, s královým vlastním podpisem. Přejeme si, abyste ho okamžitě doručil.“ Glokta se ztuha uklonil a vzal si od lorda kancléře dokument. „Vy,“ štěkl Hoff a obrátil se k Jalenhormovi.

„Poručík Jalenhorm, můj pane!“ křikl kolohnát a předstoupil.

„To je jedno,“ prskl Hoff netrpělivě. „Vezměte si dvacet královských gardistů a doprovoďte inkvizitora Gloktu do cechovního domu obchodníků s plátnem. Zajistěte, aby nikdo bez rozkazu neopustil budovu!“

„Provedu, můj pane!“ Jalenhorm přeběhl k východu; rukou si přidržoval meč, aby mu neotloukal nohu. Glokta kulhal za ním, ťukal holí do schodů a zatykač na magistra Kaulta mačkal v pěsti. Zrůdný albín mezitím zvedl vězně a odváděl je, klopýtající a kymácející se, ke dveřím, jimiž vstoupili.

„Lorde kancléři!“ zkoušel to Brock ještě naposledy. Jezala napadlo, kolik peněz asi od obchodníků s plátnem dostal. Kolik doufá, že ještě dostane. Očividně hodně.

Ale s Hoffem to nehnulo. „Tímto ukončuji naše dnešní zasedání, lordi!“ Marovia už stál, ještě než lord kancléř domluvil, a zjevně chtěl být co nejdřív pryč. Písaři zavírali knihy. Osud ctihodného cechu obchodníků s plátnem byl zpečetěn. Vzduchem se opět neslo vzrušené mumlání, postupně sílilo a připojovalo se k němu dupání a chřestění odcházejících zástupců. Arcilektor Sult zůstal sedět a sledoval poražené soky, neochotně opouštějící první řadu. Jezal se naposledy setkal se zoufalým pohledem Salema Rewse, vlečeného ke dveřím. Pak praktikal Frost trhl řetězem a kupec zmizel ve tmě.

* * *

Venku bylo na náměstí ještě rušněji než obvykle. Dav houstl, jak se šířila zpráva o rozpuštění cechu obchodníků s plátnem. Lidé postávali v hloučcích, kroutili hlavami nebo pobíhali sem a tam, vyděšení, překvapení, zmatení. Jezal si všiml, že na něj jeden muž civí, civí na všechny, bledý a roztřesený. Asi člen cechu nebo někdo s nimi zapletený, dost na to, aby ho to také zničilo. Takových bude mnoho.

Jezala náhle zabrnělo tělo. O kameny o kus dál se opírala Ardee Westová. Nějakou dobu se neviděli, ne od jejího opilého výbuchu, a Jezala překvapilo, jak rád ji vidí. Usoudil, že už ji potrestal dost. Každý si zaslouží příležitost k omluvě. Se širokým úsměvem k ní přispěchal. Pak si všiml, s kým je.

„Ten malý parchant!“ zamumlal si pro sebe.

Poručík Brint s ní vesele klábosil ve své laciné uniformě, nakláněl se blíž, než Jezal považoval za vhodné, a podtrhával nudné závěry rozmáchlými gesty. Ardee přikyvovala a usmívala se, pak zvrátila hlavu dozadu, zasmála se a s hravostí poručíka plácla přes prsa. Brint se smál také, ten malý parchant. Smáli se společně. Jezala to z nějakého důvodu rozzuřilo.

„Jezale, jak se máš!“ zavolal rozesmátý Brint.

Přistoupil blíž. „Pro tebe kapitán Luthar!“ štěkl. „A do toho, jak se mám, ti nic není. Nemáš nic na práci?“

Brint připitoměle zíral, pak se zamračil. „Ano, pane," zahuhlal, otočil se a odkráčel. Jezal ho pozoroval s ještě silnějším opovržením než obvykle.

„To ale bylo okouzlující," utrousila Ardee. „Takhle se obvykle chováte před dámou?"

„Ani nevím. Proč? Nějaká se dívala?"

Podíval se na ni a zachytil spokojený úšklebek. Ošklivý výraz, jako by ji jeho výbuch potěšil. Na malou chvilku ho napadlo, jestli snad to setkání nezařídila, nepostavila se s tím pitomcem tak, aby je Jezal uviděl, v naději, že v něm vzbudí žárlivost… a pak se na něho usmála, zasmála se a Jezala přešel hněv. Pomyslel si, že vypadá ohromně, opálená a plná života, rozesmátá bez ohledu na to, kdo ji může slyšet. Opravdu vypadala náramně. Vlastně lépe než kdy dřív. Bylo to náhodné setkání, co jiného? Upřela na něj tmavé oči a podezření zmizelo. „Musel jste na něj být tak tvrdý?" zeptala se.

Jezal vystrčil bradu. „Namyšlená nula, je to nejspíš levoboček nějakého boháče. Nemá původ, peníze ani vychování –"

„Víc než já, ve všech ohledech."

Jezal proklínal svou upovídanost. Místo aby z ní vytáhl omluvu, bude se muset nakonec sám omlouvat. Zoufale hledal nějakou cestu ven z pasti, kterou si na sebe sám připravil. „Ale vždyť je to úplný blbec!" zakňučel.

„No –" a Jezalovi se ulevilo, když viděl, jak Ardee v plachém úsměvu zvedá koutek „– to tedy je. Projdeme se?" Zavěsila se do něj dřív, než stačil odpovědět, a odváděla ho ke Královské cestě. Jezal se nechal vést mezi vyděšenými, rozzlobenými a vzrušenými lidmi.

„Takže to je pravda?" zeptala se.

„Co je pravda?"

„Že jsou obchodníci s plátnem vyřízení?"

„Vypadá to tak. Váš starý přítel Sand dan Glokta byl ve středu dění. Na mrzáka předvedl skvělý výstup."

Ardee sklopila oči. „Věřte, že byste si ho nechtěl rozzlobit, i když je mrzák."

„Ne." Jezal si vybavil vyděšený pohled Salema Rewse těsně předtím, než zmizel za dveřmi. „Ne, to bych nechtěl."

Oba mlčeli, ale bylo to příjemné ticho. Jezal se s ní rád procházel. Už mu nepřipadalo důležité, jestli se bude někdo

omlouvat. Možná měla s tím šermováním pravdu, alespoň trošičku. Jako by mu četla myšlenky. „Jak jdou hrátky s mečem?“ zeptala se.

„Celkem dobře. Jak jde pití?“

Zvedla obočí. „Ohromně. Kdyby se v tom pořádala každý rok soutěž, brzy by si mě veřejnost všimla!“ Jezal se zasmál a podíval se na ni. Ona se na něho usmála. Tak chytrá, tak bystrá, tak neohrožená. A zatraceně pohledná. Napadlo ho, jestli někdy existovala žena jí podobná. Kdyby jen měla správný původ, říkal si, a nějaké peníze. Hodně peněz.

Jak uniknout

„Otevřete dveře, jménem krále!“ zahřměl Jalenhorm potřetí a zabušil pěstí na dveře. *Ten pitomec. Proč mívají velcí chlapi tak malý mozek? Možná proto, že si tak často vystačí se svaly, až jim mozek vyschne jako švestka na slunci.*

Dům cechu obchodníků s plátnem byla impozantní budova na rušném náměstí kousek od Agriontu. Kolem Glokty s jeho ozbrojenou eskortou se už shromáždil pořádný dav. Zvědavý, ustrašený, fascinovaný a neustále se rozrůstající. *Zřejmě cítí krev.* Gloktu bolela noha, jak spěchal, nicméně pochyboval, že by obchodníky překvapili. Netrpělivě si prohlížel gardisty, praktikaly v maskách, Frostův tvrdý výraz, mladého důstojníka tlukoucího na dveře.

„Otevřete –“

Už dost těch hloupostí. „Myslím, že vás slyšeli, poručíku,“ poznamenal úsečně, „ale nechtějí odpovědět. Byl byste tak laskav a vyrazil dveře?“

„Cože?“ Jalenhorm se vytřeštěně podíval na něj a zpátky na těžká dvoukřídlá vrata, zavřená na závoru. „Jak bych –“

Kolem prolétl praktikal Frost. Hlasitě to zapraštělo, jak ramenem narazil do jednoho křídla a vyrazil ho z pantů, takže sebou třísklo o podlahu.

„Asi takhle,“ zabručel Glokta a prošel do domu, ještě než se usadily poletující třísky. Jalenhorm ho omámeně následoval a za nimi spěchal tucet vojáků.

Chodbu za dveřmi jim přehradil rozhořčený písař. „Nemůžete jen tak – uff!“ vyjekl, když ho Frost odhodil z cesty a on narazil obličejem na zeď.

„Zatkněte ho!“ křikl Glokta a mávl holí na omráčeného písaře. Jeden z vojáků ho popadl okovanou pěstí za rameno a vystrkal ho ven. Do vyražených dveří se nahrnuli praktikalové s holemi v rukou a planoucíma očima. „Zatkněte všechny!“ volal Glokta přes rameno a kulhal chodbou, jak nejrychleji zvládal. Následoval Frostova široká záda do útrob budovy.

V otevřených dveřích zahlédl kupce v barevném rouchu, s tváří lesklou potem, jak zoufale hází papíry do ohně. „Zadržte ho!“ zavřískl Glokta. Dva praktikalové vpadli do místnosti a pustili se do kupce holemi. Ten s výkřikem upadl, převrátil stůl a rozkopl hromádku účetních knih. Všude létaly jednotlivé papíry a kousky žhavého popela. Hole dál bušily do nešťastníka.

Glokta spěchal chodbou a budovou se šířil hluk a křik. Všude byl cítit kouř, pot a strach. *Všechny dveře jsou hlídané, ale Kault může mít nějaký tajný prostředek k útěku. Je pořádně kluzký. Musíme doufat, že jsme se neopozdili. To ta moje prokletá noha! Snad není pozdě…*

Glokta supěl. Trhl sebou a zavrávoral, jak ho někdo chytil za kabát. „Pomozte mi!“ ječel muž. „Jsem nevinný!“ Krev na kulaté tváři. Prsty zaťaté do Gloktových šatů, až hrozilo, že bude stržen na zem.

„Sundejte ho ze mě!“ křičel Glokta, chabě do muže tloukl holí a drásal zeď, jak se snažil udržet na nohou. Jeden z praktikalů přiskočil a praštil kupce přes záda.

„Přiznávám se!“ fňukal kupec, když se hůl znovu zvedla. Vzápětí mu rozbila hlavu. Praktikal zachytil bezvládné tělo v podpaždí a odtáhl je ke dveřím. Glokta vyrazil dál a vyděšený Jalenhorm šel vedle něj. Dorazili k širokému schodišti a Gloktovi zaplály oči nenávistí. *Mí staří nepřátelé, vždycky se mi postaví do cesty.* Spěchal, jak to jen šlo, a volnou rukou poslal praktikala Frosta dopředu. Zmateného kupce protáhli kolem nich a pryč. Ten cosi pištěl o svých právech a kopal do schodů.

Glokta uklouzl a málem upadl, ale někdo ho zachytil za loket a podepřel. Byl to Jalenhorm, v hranatém, upřímném obličeji měl stále ten užaslý výraz. *Takže velcí chlapi jsou přece jen k něčemu dobří.* Mladý důstojník mu pomohl až nahoru. Glokta neměl sílu odmítnout. *Proč se namáhat? Muž by měl znát své hranice. Spadnout na břicho není právě vznešené. Já bych to měl vědět.*

Nad schody byla velká předsíň, bohatě zdobená, s vysokým kobercem a barevnými závěsy na stěnách. Přede dveřmi stáli dva strážní v livreji cechu obchodníků s plátnem, s tasenými meči v rukou. Před nimi stál Frost, ruce zaťaté v pěst. Jalenhorm tasil meč a popošel k albínovi. Glokta se musel usmát. *Kat bez jazyka a výkvět rytířstva. Nezvyklé spojení.*

„Mám zatykač na Kaulta podepsaný samotným králem.“ Glokta ukázal dokument strážím. „Cech obchodníků s plátnem je vyřízený. Tím, že se nám postavíte na odpor, ničeho nedosáhnete. Odložte meče! Máte mé slovo, že se vám nic nestane!“

Strážní se na sebe nejistě podívali. „Odložte je!“ štěkl Jalenhorm a popošel blíž.

„Dobrá!“ Jeden z mužů se sklonil a pošoupl meč po podlaze. Frost ho přišlápl.

„Ty také!“ houkl Glokta na druhého. „Hned!“ Strážný poslechl, hodil meč na zem a zvedl ruce. Vzápětí mu na bradě přistála Frostova pěst a srazila ho na zeď a do bezvědomí.

„Ale –“ křičel první strážný. Frost ho popadl za košili a shodil ze schodů. Muž se skutálel dolů a zůstal nehybně ležet. *Vím, jaký je to pocit.*

Jalenhorm jen užasle mrkal, meč pozdvižený. „Ale říkal jste –“

„Zapomeňte na to. Froste, najdi jinou cestu dovnitř.“

„Chhh.“ Albín odběhl chodbou. Glokta mu dal chvíli čas, pak přistoupil ke dveřím. Klika se k jeho úžasu pohnula a dveře se otevřely.

Místnost byla přepychově zařízená a velká jako stodola. Vyřezávaný strop byl celý pozlacený, hřbety knih na policích vykládané drahými kameny, monstrózní nábytek dokonale vyleštěný. Vše bylo příliš velké, přezdobené, předražené. *Ale kdo potřebuje vkus, když má peníze?* Bylo tu několik oken nového typu, velké tabulky spojené jen trochou olova, nabízející úchvatný pohled na město, záliv a lodě. Magistr Kault seděl za velkým zlaceným stolem před prostředním oknem, na sobě skvostné úřední roucho a usmíval se. Dopadal na něj stín obrovské skříně se znakem ctihodného cechu obchodníků s plátnem na dvířkách.

Takže neunikl. Mám ho. Já… Kolem nohy skříně byl přivázaný provaz. Glokta se podíval, kam se táhne. Druhý konec měl sudí kolem krku. *Aha. Takže nakonec má jak uniknout.*

„Inkvizitore Glokto!“ Kault se pištivě zasmál. „Jsem rád, že vás konečně poznávám! Tolik jsem slyšel o vašem vyšetřování!“ Sáhl na uzel na provaze, aby se ujistil, že je bezpečně zavázaný.

„Máte snad příliš těsný límec, magistře? Možná byste si ho měl sundat.“

Znovu ten pištivý smích. „To nemyslím! Nehodlám odpovídat na vaše otázky, děkuju pěkně!“ Koutkem oka si Glokta všiml, jak se otevírají boční dveře. V nich se objevila bílá ruka, prsty se zachytily veřejí. *Frost. Je tedy pořád naděje, že ho chytíme. Musí mluvit dál.*

„Žádné otázky nezůstaly. Víme všechno.“

„Opravdu?“ zahihňal se magistr. Albín se mlčky sunul místností, držel se ve stínu u zdi a skříň ho skrývala před Kaultem.

„Víme o Kalynovi. O té vaší malé dohodě.“

„Pitomče! Žádnou dohodu jsme neměli! Na to, aby se nechal koupit, byl příliš poctivý! Nevzal by si ode mě jedinou marku!“ *Tak jak…* Kault se ošklivě ušklíbl. „Sultův sekretář,“ zahihňal se znovu. „Přímo jemu pod nosem, a tobě také, kriple!“ *Hlupáku, hlupáku – sekretář nosil zprávy, viděl přiznání, věděl o všem! Nikdy jsem tomu namyšlenému parchantovi nevěřil. Takže Kalyne byl věrný.*

Glokta pokrčil rameny. „Všichni děláme chyby.“

Magistr ho zpražil pohledem. „Chyby? Ty jsi nedělal nic jiného, hlupáku! Svět není takový, jak si myslíš! Ani nevíš, na čí straně stojíš! Nevíš ani, jaké jsou strany!“

„Jsem na straně krále, a vy ne. Víc vědět nepotřebuju.“ Frost se dostal ke skříni a přitiskl se k ní. Snažil se nahlédnout za roh, aniž by byl viděn. *Ještě chvilku, ještě kousek…*

„Nevíš nic, kriple! Menší úprava daní, trocha bezvýznamného uplácení, ničím víc jsme se neprovinili!“

„A také je tu ta maličkost s devíti vraždami.“

„Neměli jsme na vybranou!“ zavřískl Kault. „Nikdy jsme neměli na vybranou! Museli jsme platit bankéřům! Ti nám půjčili peníze a my jsme museli platit! Platili jsme jim celé roky! Valintovi a Balkovi, těm pijavicím! Dali jsme jim všechno, ale oni chtěli pořád víc!“

Valint a Balk? Bankéři? Glokta přelétl pohledem absurdní bohatství. „Zřejmě jste si udrželi hlavu nad vodou.“

„Zdání! Zdání! Všechno je prach! Všechno jsou lži! To všechno patří bankéřům! Oni vlastní nás všechny! Dlužíme jim tisíce! Miliony!“ Kault se pro sebe pohihňával. „Ale teď už to asi těžko dostanou, co?“

„Ne, asi ne.“

Kault se předklonil a provaz se otřel o kůží potaženou desku. „Chceš kriminálníky, Glokto? Chceš zrádce? Nepřátele krále a státu? Hledej v uzavřené radě. Hledej v Domě otázek. Hledej na univerzitě. Hledej v bankách, Glokto!“ Náhle si všiml Frosta za skříní, jen čtyři kroky daleko. Vytřeštil oči a vyskočil z křesla.

„Chyť ho!“ zaječel Glokta. Frost se vrhl přes stůl a zachytil lem Kaultova úředního roucha, jak se magistr otočil a vrhl se z okna. *Máme ho!*

Ozvalo se zlověstné zapraskání, jak se látka ve Frostově zaťaté pěsti roztrhla. Kault jako by na okamžik zamrzl v prostoru a kolem něj se tříštilo všechno to drahé sklo, střepy se třpytily a pak byl pryč. Provaz se napjal.

„Chhhhh!“ zasyčel Frost a mračil se na rozbité okno.

„On skočil!“ vyjekl Jalenhorm s otevřenými ústy.

„Očividně!“ Glokta přikulhal ke stolu a vzal Frostovi z bílých prstů útržek látky. Zblízka nevypadala tak úchvatně. Sice byla barevná, ale sukno bylo špatně utkané.

„Kdo by si to pomyslel?“ zamumlal si Glokta pro sebe. „Špatná kvalita.“ Přikulhal k oknu a vyhlédl dírou. Hlava ctihodného cechu obchodníků s plátnem se pomalu kývala sem a tam o dvacet stop níž a potrhané, zlatem vyšívané roucho povlávalo ve větru. *Laciné šaty, drahá okna. Kdyby bylo sukno pevnější, měli jsme ho. Kdyby bylo v okně víc olova, měli jsme ho. Život závisí na takových věcech.* Pod ním na ulici se už sbíral zděšený dav. Lidé si ukazovali, blábolili a zírali na oběšené tělo. Jakási žena vykřikla. *Strachem, nebo vzrušením? Zní to stejně.*

„Poručíku, byl byste tak laskav, sešel dolů a ten dav rozehnal? Pak můžeme našeho přítele odříznout a odnést s sebou.“ Jalenhorm na něho tupě zíral. „Mrtvý, či živý, králův zatykač musí být naplněn.“

„Ano, jistě.“ Rozložitý důstojník si otřel pot z čela a poněkud rozechvěle zamířil ke dveřím.

Glokta se zase obrátil k oknu a podíval se na pohupující se mrtvolu. Hlavou mu táhla poslední slova magistra Kaulta.

Hledej v uzavřeně radě. Hledej v Domě otázek. Hledej na univerzitě. Hledej v bankách, Glokto!

Tři znamení

West dopadl na zadek a jedna čepel mu vyletěla z ruky a klouzala po dláždění.

„Touche!“ zvolal maršál Varuz. „Rozhodně to byl bod! Výborně, Jezale, výborně!“

Westa pomalu přestávalo prohrávání bavit. Byl silnější než Jezal a vyšší, dosáhl dál, ale ten nafoukaný mrňavý parchant byl rychlý. Zatraceně rychlý, a stále se zlepšoval. Už znal v podstatě všechny Westovy finty, a jestli se bude zlepšovat tímhle tempem dál, brzy ho porazí pokaždé. Jezal to věděl také. Když Westovi podával ruku, aby mu pomohl vstát, blazeovaně se šklebil.

„Konečně se někam dostáváme!“ Varuz se nadšeně plácal hůlkou po stehně. „Nakonec tu přece jen můžeme mít šampióna, co, majore?“

„Nejspíš ano, pane.“ West si třel loket naražený při pádu. Úkosem se podíval po Jezalovi, vyhřívajícím se na výsluní maršálovy chvály.

„Ale nesmíme být samolibí!“

„Ne, pane!“ vyhrkl Jezal.

„To rozhodně nikoliv,“ prohlásil Varuz. „Major West je samozřejmě schopný šermíř a ty máš tu čest mít ho za partnera, jenomže,“ zašklebil se na Westa, „šerm je hra pro mladé, co, majore?“

„Jistě, pane,“ zamumlal West. „Hra pro mladé.“

„Předpokládám, že Bremer dan Gorst bude onačí protivník, stejně jako ostatní účastníci letošní soutěže. Možná méně zkušeností, zato víc mladistvého elánu, co, Weste?“ West se ve svých třiceti stále cítil při síle, ale nemělo smysl se hádat. Věděl, že nikdy nebyl nejnadanějším šermířem na světě. „Za poslední měsíc jsme udělali velký pokrok. Velký pokrok. Máš naději, pokud se

budeš soustředit. Rozhodně máš naději! Výborně! Uvidíme se zítra.“ S tím starý maršál odkráčel ze slunného nádvoří.

West si došel pro svůj meč ležící u zdi. Bok ho ještě bolel po pádu, takže se shýbal značně nemotorně. „Také půjdu,“ zabručel, když se narovnal. Snažil se pokud možno bolest skrýt.

„Něco důležitého?“

„Chce mě vidět maršál Burr.“

„Takže bude válka?“

„Možná. Nevím.“ West si Jezala prohlédl od hlavy k patě. Z nějakého důvodu se mu mladík nechtěl podívat do očí. „A ty? Co máš dnes v plánu?“

Jezal si pohrával se zbraněmi. „Ehm, zatím nic… nic konkrétního.“ Kradmo vzhlédl. Na tak dobrého hazardního hráče byl mizerný lhář.

Westa začaly hryzat pochybnosti. „Ardee s tvým nedostatkem plánů doufám nesouvisí.“

„Ehm…“

Hryzáni se změnilo v chladnou jistotu. „No tak.“

„Možná,“ štěkl Jezal, „no… ano.“

West k němu přistoupil. „Jezale,“ procedil se zaťatými zuby. „Doufám, že nehodláš ojet mou sestru.“

„Podívej se –“

Pohár trpělivosti přetekl. West Jezala popadl za ramena. „Ne, *ty* se podívej!“ zavrčel. „Nedovolím, aby sis s ní zahrával, jasné? Jednou už jí někdo ublížil, a já nedovolím, aby se to stalo znovu! Ani tobě, ani nikomu jinému! To nestrpím! Ona není jedna z těch tvých holek na hraní, rozumíš?“

„Dobře!“ vybuchl Jezal, náhle bledý. „Dobře! Nic jí nechci! Jsme jenom přátelé, to je všechno. Mám ji rád! Nikoho tady nezná a… mně můžeš věřit… nic v tom není! Á! Pusť mě!“

West si uvědomil, že Jezala tiskne vší silou. Jak se to stalo? Chtěl si jenom klidně promluvit a zašel příliš daleko. Někdo už jí ublížil… zpropadeně! To neměl říkat! Pustil Jezala, couvl a spolkl vztek. „Nechci, aby ses s ní vídal, rozumíš?“

„Tak moment, Weste, s kým si myslíš –“

Westa zase popadl vztek. „Jezale,“ zavrčel, „jsem tvůj přítel, takže tě o to žádám.“ Znovu přistoupil, a blíž než předtím. „A jsem také její bratr, takže tě varuju. Drž se od ní dál! Z toho nic dobrého nevzejde!“

Jezal couvl ke zdi. „No dobře… dobře! Je to tvoje sestra!“

West se otočil na patě a odkráčel. Cestou si třel šíji a hlava mu třeštila.

* * *

Když West dorazil do pracovny, lord maršál Burr seděl u okna a díval se ven. Byl to velký, zachmuřený, svalnatý muž s hustým hnědým vousem a v jednoduché uniformě. Westa napadlo, jak zlé to asi budou zprávy. Pokud se dalo soudit podle výrazu lorda maršála, byly opravdu hodně zlé.

„Majore Weste,“ řekl zamračeně. „Děkuji, že jste přišel.“

„Jistě, pane.“ West zahlédl tři dřevěné bedny na stole u zdi. Burr si všiml, kam se dívá.

„Dary,“ ucedil kysele. „Od našeho přítele na severu, od Bethoda.“

„Dary?“

„Zřejmě pro krále.“ Maršál se zamračil ještě víc a nasál vzduch. „Co kdybyste se podíval, co nám posílá, majore?“

West došel ke stolu a opatrně otevřel víko jedné bedny. Ven se vyvalil nepříjemný zápach, jako hodně shnilé maso, ale vevnitř byla jen trocha hnědé špíny. Otevřel druhou bednu. Ta smrděla ještě hůř. Uvnitř bylo víc hnědé špíny a pár pramínků žlutých vlasů. West polkl a vzhlédl k zachmuřenému lordu maršálovi. „To je všechno, pane?“

Burr si odfrkl. „Kéž by. Zbytek jsme museli zakopat.“

„Zakopat?“

Maršál zdvihl list papíru. „Kapitán Silber, kapitán Hoss, plukovník Arinhorm. Říká vám to něco?“

Westovi se udělalo špatně. Ten zápach. Jaksi mu připomínal Gurchul, bojiště. „Plukovníka Arinhorma znám,“ přiznal s pohledem upřeným na bedny. „Z doslechu. Velí posádce v Dunbreku.“

„Velel,“ opravil ho Burr. „A druzí dva veleli malým základnám nedaleko v pohraničí.“

„V pohraničí?“ opáčil West, ale už tušil, co přijde.

„Jejich hlavy, majore. Seveřani nám poslali jejich hlavy.“ West polkl a podíval se na žluté vlasy v jedné z beden. „Tři znamení,

říkali, až přijde čas.“ Burr vstal a zadíval se z okna. „Základny nebyly nic moc, většinou dřevěné baráky, palisáda, příkop a tak, jen se slabou posádkou. Neměly větší strategický význam. Dunbrek je ale něco jiného.“

„Ovládá brody u Bílé pěny,“ vydechl West ochraptěle. „Nejlepší cestu z Anglandu.“

„Nebo do něj. Životně důležitý bod. Na jeho zajištění bylo věnováno hodně času a zdrojů. Poslední návrhy našich nejlepších architektů. Posádka měla tři sta mužů a dost zbraní a potravin, aby vydržela roční obléhání. Pevnost byla považována za nedobytnou, pilíř našich plánů na obranu hranice.“ Burr se zamračil, až se mu na kořeni nosu udělaly dvě hluboké vrásky. „Je to pryč.“

Westa znovu rozbolela hlava. „Kdy, pane?“

„Kdy je otázka. Muselo se to stát nejméně přede dvěma týdny, aby se sem ty ‚dary‘ dostaly. Označují mě za poraženec,“ vrčel Burr kysele, „ale podle mě Seveřani vyrazili a touhle dobou už obsadili půlku severního Anglandu. Několik hornických osad, trestních kolonií, nic zvlášť důležitého, žádné větší město, ale blíží se, Weste, a blíží se rychle, na to si můžete vsadit. Když už svým nepřátelům pošlete hlavy, tak potom zdvořile nečekáte na odpověď.“

„Co děláme my?“

„Skoro nic! V Anglandu pochopitelně vypukl rozruch. Lord guvernér Meed svolává všechny muže do zbraně a hodlá vytáhnout proti Bethodovi a sám ho vyřídit, idiot. Zprávy o tom, kde Seveřané jsou, se různí a mají od tisíce po sto tisíc mužů. Přístavy jsou plné civilistů, kteří odtamtud chtějí pryč, šíří se řeči o špionech a vrazích a lůza vyhledává občany se severskou krví, tluče je a olupuje nebo i něco horšího. Prostě chaos. A my tu zatím sedíme na zadcích a čekáme.“

„Ale… copak nás nikdo nevaroval? Nevěděli jsme to?“

„Ovšemže ano!“ Burr zvedl ruku. „Ale nikdo to nebral vážně, věřil byste tomu? Nějaký pomalovaný divoch se bodne přímo před otevřenou radou, vyzve nás před samotným králem a nic se neděje! Vláda výborů! Každý tahá za své nitky! Můžete jenom dodatečně reagovat, ale nemáte šanci se připravit!“ Maršál zakašlal, říhl a odplivl si na podlahu. „Uch! Zatraceně! Hromský žaludek!“ Zase se posadil a nešťastně si masíroval břicho.

West nevěděl, co na to říct. „Co uděláme?“ zeptal se.

„Dostali jsme rozkaz okamžitě vytáhnout na sever, což znamená, jakmile se bude někdo obtěžovat a dodá mi muže a zbraně. Král, čili ten ožrala Hoff, mi přikázal přivést Severany k poslušnosti. Dvanáct pluků královské gardy – sedm pěších a pět jízdních – mají doplnit čerství odvedenci z řad šlechty a Anglaďanů, kteří se dožijí našeho příchodu."

West přikývl. „To by měla být velká síla."

„Pche," zabručel maršál. „Měla by. Je to víceméně všechno, co máme, a to mi dělá starosti." West se zamračil. „Dagoska, majore. Nemůžeme bojovat zároveň s Gurchy i Severany."

„Ale Gurchové přece nebudou riskovat další válku tak brzy! Já myslel, že to jsou jenom řeči."

„Doufám, doufám." Burr nepřítomně posunul pár papírů. „Jenomže nový císař Utman není to, co jsme čekali. Byl to nejmladší syn, ale když se doslechl o otcově smrti… nechal všechny své bratry uškrtit. Podle některých je uškrtil sám. Utman-ul-Došt, tak mu říkají. Utman Nelítostný. Už oznámil, že hodlá znovu získat Dagosku. Možná jsou to jen prázdné řeči. Možná ne." Našpulil rty. „Prý má špehy všude. Možná už ví o našich potížích v Anglandu, možná se už chystá využít naší slabiny. Musíme to s těmi Severany rychle skoncovat. Velice rychle. Dvanáct pluků a odvedenci. A z tohoto hlediska to nemohlo přijít v horší chvíli."

„Pane?"

„Ta záležitost s cechem obchodníků s plátnem. Pěkná polízanice. Popíchla některé mocné pány. Brocka, Ishera, Barezina a další. Teď zdržují odvody. Kdo ví, koho nám pošlou a kdy? Nejspíš bandu podvyživených, nevyzbrojených žebráků, protože využijí odvodů k tomu, aby si doma uklidili. Nepoužitelný houf hladových krků, který bude nutné ošatit a vyzbrojit, a navíc máme zoufalý nedostatek dobrých důstojníků."

„Mám ve svém praporu několik dobrých mužů."

Burr znechuceně mávl rukou. „Dobrých mužů, ano! Poctivých, nadšených, ale nezkušených. Většině z těch, kteří bojovali na Jihu, se to nelíbilo. Odešli z armády a nehodlají se vrátit. Všiml jste si, jak jsou dnes důstojníci mladí? Jsme jako dívčí škola! A ještě ke všemu Jeho Výsost princ projevil zájem o velení. Ani nepozná, za který konec má držet meč, ale zachtělo se mu slávy, a já ho nemůžu odmítnout!"

„Princ Raynault!"

„Kéž by!“ zařval Burr. „Z Raynaulta by ještě mohlo něco být! Já mluvím o Ladislovi! Velitel divize! Muž, který měsíčně utratí tisíc marek za šaty! Je vyhlášený tím, že nemá ani potuchy o disciplíně! Prý má ve zvyku vnucovat svou pozornost služebným v paláci, ale arcilektor je zatím dokázal umlčet.“

„To snad ne,“ namítl West, třebaže podobné řeči slyšel na vlastní uši.

„Dědic trůnu v ohrožení, když je na tom král tak bídně se zdravím? Směšná představa!“ Burr vyskočil, říhl a trhl sebou. „Hrom do toho žaludku!“ Znovu se zamračil z okna na Agriont.

„Myslí si, že to vyřídíme lehce,“ pokračoval tiše. „Uzavřená rada. Malý výlet do Anglandu skončí, než napadne první sníh. I přes ten šok z Dunbreku. Nikdy se nepoučí. Totéž říkali o válce s Gurchy, a ta nás málem vyřídila. Severani nejsou primitivové, jak si myslí oni. Bojoval jsem se severskými žoldnéři v Stariklandu, byli houževnatí, zvyklí na tvrdý život, vychovaní pro válku, neohrožení a paličatí, uměli bojovat v horách, v lese, v zimě. Ti se neřídí našimi pravidly. Ani je nechápou. Vnesou na bojiště takovou krutost, že se vedle nich budou Gurchové červenat.“ Obrátil se k Westovi. „Vy jste se v Anglandu narodil, správně, majore?“

„Ano, pane, na jihu kousek od Ostenhormu. Tam byl náš rodinný statek, než otec zemřel…“ Odmlčel se.

„Vyrostl jste tam?“

„Ano.“

„Takže znáte terén?“

West se zamračil. „V tom kraji ano, pane, ale nebyl jsem tam už –“

„Znáte Severany?“

„Některé. V Anglandu jich stále žije hodně.“

„Mluvíte jejich jazykem?“

„Ano, trochu, ale oni mají spoustu –“

„Výtečně. Dávám dohromady štáb, dobré chlapy, na které se můžu spolehnout, že budou plnit moje rozkazy a zajistí, aby se naše vojsko nerozpadlo, ještě než se vůbec střetne s nepřítelem.“

„Samozřejmě, pane.“ West usilovně přemýšlel. „Kapitán Luthar je schopný a inteligentní důstojník, poručík Jalenhorm –“

„Pche!“ zařval Burr a rozčileně zamával rukama. „Luthara znám, je to idiot! Právě takové to nadšené děcko, o jakých jsem mluvil! Já potřebuju vás, Weste.“

„Mne?“

„Ano, vás! Maršál Varuz, rozhodně nejslavnější voják celého Království, vás velice chválil. Prý jste ze všech důstojníků ten nejsvědomitější, nejhouževnatější a největší dříč. Právě to, co potřebuju! Jako poručík jste bojoval v Gurchulu pod velením plukovníka Glokty, že?“

West polkl. „No ano.“

„A všichni vědí, že jste byl první v průlomu v Ulriochu.“

„No, mezi prvními, byl jsem –“

„Velel jste v boji a o vaší odvaze není pochyb! Skromnost není na místě, majore, vy jste muž pro mě!“ Burr se posadil. Usmíval se, přesvědčený, že se vyjádřil jasně. Znovu říhl a zvedl ruku. „Omlouvám se… špatné trávení!“

„Pane, mohu mluvit otevřeně?“

„Nejsem žádný dvořan, Weste. Se mnou musíte vždycky mluvit upřímně. To vyžaduju!“

„Ohledně toho jmenování do štábu lorda maršála, pane… musíte pochopit, že nejsem urozené krve. Jsem obyčejný člověk. Už jako velitel praporu mám dost potíží získat si vážnost nižších důstojníků. Muži, kterým bych dával rozkazy, kdybych byl ve vašem štábu, pane, starší muži se vznešeným původem…“ Rozzlobeně se odmlčel. Maršál na něj jen koukal. „Oni to nedovolí, pane!“

Burr svraštil obočí. „Nedovolí?“

„Jejich pýcha to nedovolí, pane, jejich –“

„Do háje s jejich pýchou!“ Burr se předklonil a upřel na Westa tmavé oči. „Teď mě poslouchejte a poslouchejte dobře. Časy se mění. Nepotřebuju muže se vznešeným původem. Potřebuju muže, kteří dokážou plánovat, organizovat, dávat rozkazy a také je plnit. V mém vojsku nebude místo pro ty, kdo neudělají, co se jim řekne, a je mi jedno, jak urození jsou. Jako člen mého štábu zastupujete mě, a mě nikdo nebude znevažovat ani ignorovat.“ Náhle říhl a praštil pěstí do stolu. „O to se postarám!“ zařval. „Časy se mění! Oni to možná ještě necítí, ale brzy to přijde!“

West ho němě pozoroval. „V každém případě,“ Burr mávl rukou, „se s vámi neradím, já vám to oznamuju. Tohle je vaše nové pověření. Král vás potřebuje, vlast vás potřebuje, a tím to končí. Máte pět dní, abyste předal velení praporu.“ S tím se lord maršál vrátil ke svým papírům.

„Ano, pane,“ zamumlal West.

Ochromenými prsty za sebou zavřel dveře a se sklopenýma očima odcházel. Válka. Válka na Severu. Dunbrek padl, Seveřani řádí v Anglandu. Kolem něho spěchali důstojníci. Někdo se o něj otřel, ale on si ho ani nevšiml. Lidem hrozilo nebezpečí, smrtelné nebezpečí! Možná lidem, které znal, sousedům. Už se bojuje uvnitř Království! Zamnul si bradu. Tato válka by mohla být strašná. Horší než s Gurchulem, a on bude v jádru dění. Ve štábu lorda maršála. On? Collem West? Kmán? Pořád tomu nemohl uvěřit.

Do duše se mu vkrádala provinilá záře uspokojení. Právě pro takové pověření dřel celá ta léta jako pes. Povede-li si dobře, mohl by se dostat opravdu daleko. Válka je nepochybně špatná, hrozná věc. Zašklebil se. Hrozná věc. Ale jemu by mohla prospět.

Kostýmy a rekvizity

Podlaha mu pod nohama zavrzala a zhoupla se, plachta zapleskala a ve slaném vzduchu nahoře křičeli mořští ptáci.

„Nikdy by mě nenapadlo, že uvidím něco takového," zabručel Logen.

Město vytvářelo obrovský bílý půlměsíc, obepínající široký modrý záliv, roztahující se přes mnoho mostů, z dálky maličkých, a na kamenité ostrůvky v moři. Mezi budovami vystupovaly zelené parky a ve slunci se leskly tenké šedé linky řek a kanálů. Byly tu i hradby s věžemi, lemující vzdálený okraj města a směle prorážející změť domů. Logen jen zíral s otevřenými ústy a nemohl se toho pohledu nabažit.

„Adova," poznamenal Bayaz. „Střed světa. Básníci ji nazývají městem bílých věží. Je krásná, viď? Z dálky." Naklonil se blíž. „Ale věř mi, že zblízka hrozně smrdí."

Ze středu města se zvedala mohutná pevnost, jejíž bílé hradby se tyčily nad koberec budov pod nimi, a od jejích lesklých kupolí se odráželo světlo. Logenovi se ani nesnilo, že by člověk mohl postavit něco takového, hrdého a mocného. Jedna věž se zvedala nad ostatní, zužující se shluk hladkých tmavých pilířů, jakoby podpírajících samotné nebe.

„A Bethod chce válčit s tímhle?" zašeptal. „Musel se zbláznit."

„Možná. Ale přes všechnu svou marnivost a pýchu Království rozumí." Bayaz ukázal na město. „Oni na sebe navzájem žárlí, všichni ti lidé. Sice se to jmenuje Spojené království, ale rvou se mezi sebou jako psi. Chudáci se handrkují kvůli malichernostem, mocní vedou tajné války kvůli moci a bohatství a nazývají to vládou. Válka slov, triků a záludností, přesto o nic míň krvavá. A obětí je nepočítaně." Mág si povzdechl. „Za hradbami na sebe

křičí, hádají se a bodají jeden druhého do zad. Staré sváry se nikdy neurovnají, zapouštějí kořeny a ty jsou s každým rokem hlubší. Vždy tomu tak bylo. Nejsou jako ty, Logene. Tady se muž může usmívat, lichotit, nazývat tě přítelem, jednou rukou ti bude podávat dar a druhou tě probodne. Bude ti to tady připadat divné."

Logenovi to už připadalo jako nejdivnější věc, co kdy viděl. A nemělo to konce. Jak člun vplouval do zátoky, město se stále rozšiřovalo. Ze všech stran je svíral les bílých budov posypaných tmavými okny, pokrývající kopce střechami a věžemi, zdi tlačící se na sebe a sahající až na břeh.

V zátoce se tísnily lodě a čluny, plachty se vzdouvaly, lodníci překřikovali šplouchání, pobíhali po palubách a šplhali v ráhnoví. Některé čluny byly menší než jejich dvoustěžník, jiné mnohem větší. Logen jen ohromeně zíral, když se na ně vyřítilo obrovské plavidlo a od přídě mu odstřikovala třpytivá sprška. Loď je minula, jen se zhoupli v brázdě, kterou po sobě zanechala, ale byly tu další, mnoho dalších, kotvily u bezpočtu mol podél břehu.

Logen si zastínil oči před jasným sluncem a zadíval se na lidi na palubách. Už je i slyšel, slabý hluk hlasů, rachocení kár a nákladů dopadajících na zem. Mezi loděmi a budovami se hemžily stovky malých postaviček jako černí mravenci. „Kolik lidí tu žije?" zašeptal.

„Tisíce." Bayaz pokrčil rameny. „Stovky tisíc. Lidé ze všech koutů Kruhu světa. Jsou tu Seveřani, tmaví Kantikové z Gurchulu. Lidé ze Staré říše daleko na západě, kupci ze svobodných měst Styrie. A další, z ještě větší dálky – z Tisíce ostrovů, ze Suldžuku a Thondu, kde uctívají slunce. Víc lidí, než spočítáš – žijí tu, umírají, pracují, množí se, šplhají po sobě. Vítej –" rozhodil rukama, aby zahrnul celé to obludné, krásné, nekonečné město „– v civilizaci!"

Stovky tisíc. Logen se to snažil pochopit. Stovky… tisíc. Může být na světě tolik lidí? Zadíval se na město, které ho obklopovalo, žasl a protíral si unavené oči. Jak může vypadat sto tisíc lidí pohromadě?

O hodinu později už to věděl.

Jen v bitvě se cítil tak zdrcený, umačkaný a pošlapaný. V přístavu to bylo jako v bitvě – křik, hněv, tlačenice, strach a zmatek. V bitvě, v níž se nikdo neslitoval a která neměla konce ani vítězů nebo poražených. Logen byl zvyklý na širé nebe, vzduch kolem sebe, svou vlastní společnost. Už na cestě, když měl těsně za

patami Bayaze s Quaiem, se cítil utiskovaný. A teď měl lidi všude kolem sebe, strkali do něj, tlačili se a pokřikovali. Stovky lidí! Tisíce! Stovky tisíc! Mohli to opravdu být všechno lidé? Lidé jako on, s myšlenkami, náladami a sny? Kolem se míhaly tváře – nevrlé, zneklidněné, zamračené, mizející v nechutném víru barev. Logen polkl a zamrkal. V krku měl sucho, točila se mu hlava. Určitě se ocitl v pekle. Věděl, že si zaslouží tam skončit, ale nevzpomínal si, že by zemřel.

„Malacusi!“ sykl zoufale. Učedník se ohlédl. „Stůj chvilku!“ Logen si uvolnil límec, jak se snažil dostat ke vzduchu. „Nemůžu dýchat!“

Quai se zašklebil. „Možná kvůli tomu smradu.“

Možná. Přístav také páchl jako peklo. Odér hnijících ryb, těžké koření, přezrálé ovoce, čerstvý hnůj, zpěnění koně a muly a lidé, všechny ty pachy se mísily a pekly pod žhavým sluncem a směs byla mnohem horší než jednotlivé pachy.

„Hni sebou!“ Kdosi Logena hrubě odstrčil ramenem a byl pryč. Logen se opřel o špinavou zeď a otřel si pot z obličeje.

Bayaz se usmál. „To není jako rozlehlý pustý Sever, co, Devítiprsťáku?“

„Ne.“ Logen se díval, jak se kolem motají lidé, koně, vozy, moře tváří. Muž procházející kolem se na něho podezíravě podíval. Jakýsi kluk na něj ukazoval a cosi křičel. Žena s košíkem se mu obloukem vyhnula a ustrašeně po něm loupla okem. Když se nad tím teď zamyslel, všichni na něho zírali, ukazovali si a vůbec nevypadali přívětivě.

Logen se naklonil k Malacusovi. „Po celém Severu se mě bojí a nenávidí mě. Nelíbí se mi to, ale vím, čím jsem si to zasloužil.“ Několik zasmušilých námořníků na něho upřeně zíralo a cosi si mumlalo. Rozpačitě si je prohlížel, dokud nezmizeli za vozem. „Proč mě nenávidí tady?“

„Bethod jednal rychle,“ řekl Bayaz a mračil se na lidi. „Už začal válku s Královstvím. Obávám se, že Sever nemají v Adově příliš v lásce.“

„Jak vědí, odkud jsem?“

Malacus zvedl obočí. „Poněkud vyčníváš.“

Logen sebou trhl, když se kolem prohnal párek smějících se mladíků. „Vážně? Mezi tímhle vším?“

„Jenom jako velký, zjizvený, špinavý kůl v plotě.“

„Aha.“ Podíval se na sebe. „Chápu.“

* * *

Za přístavem davy poněkud zřídly, vzduch se pročistil a hluk utichl. Stále tu byla spousta lidí, smrad a kravál, ale Logen alespoň mohl dýchat.

Přešli široká, dlážděná náměstí, zdobená rostlinami a sochami. Nade dveřmi visela barevná dřevěná znamení – modré ryby, růžoví vepři, purpurové hrozny, hnědé bochníky chleba. Na sluníčku byly rozestavené stolky, u nichž seděli lidé, jedli z plochých misek a pili ze zelených skleněných pohárků. Proplétali se úzkými uličkami, kde se nad nimi nakláněly vratce vypadající budovy z omítnutého dřeva, téměř se jim stýkaly nad hlavami, takže mezi nimi zůstal jen úzký proužek modrého nebe. Procházeli širokými, dlážděnými ulicemi, plnými lidí a lemovanými obludnými bílými budovami. Logen mrkal a na všechno civěl.

V žádné bažině, jakkoliv zamlžené, v žádném lese, jakkoliv hustém, se Logen ještě nikdy necítil tak ztracený. Neměl tušení, kterým směrem je člun, třebaže ho opustili teprve před půlhodinou. Slunce bylo schované za vysokými domy, které vypadaly jeden jako druhý. Bál se, že v tlačenici ztratí Bayaze s Quaiem a bude do smrti jen bloudit. Spěchal za čarodějem s holou hlavou na otevřené prostranství. Cesta byla širší než ostatní, co zatím viděli, obklopená bílými paláci za vysokými zdmi a ploty, lemovanými starými stromy.

Lidé tady byli jiní. Šaty měli barevnější a zvláštního střihu, jaký nesloužil žádnému praktickému účelu. Ženy skoro nevypadaly jako lidé – byly bledé, kostnaté, zahalené v lesklých látkách a v horku se ovívaly kusy látky nataženými na tyčkách.

„Kde to jsme?“ křikl na Bayaze. Kdyby mu čaroděj odpověděl, že na měsíci, nijak by ho to nepřekvapilo.

„Toto je Střední třída, jedna z hlavních tepen města! Prochází středem města k Agriontu!“

„Agriontu?“

„Pevnost, palác, kasárna, sídlo vlády. Město ve městě. Srdce Spojeného království. Tam jdeme.“

„Opravdu?“ Na Logena se podezíravě dívalo několik nasupených mladíků. „A pustí nás tam?“

„Určitě. Ale nebude se jim to líbit.“

Logen se prodíral mezi lidmi. Slunce se odráželo od okenních tabulek, byly jich stovky. V Carleonu bylo jen několik skleněných oken na nejvelkolepějších budovách, tedy alespoň předtím, než bylo město vypleněno. Poté jich zůstalo ještě méně, to bylo třeba přiznat. Vlastně skoro žádné. Psí čumák miloval zvuk rozbíjejícího se skla. Se širokým úsměvem bodal do oken oštěpem a radoval se z cinkání střepů.

A to zdaleka nebylo to nejhorší. Bethod ponechal město tři dny svým karlům. Měl to ve zvyku a oni ho za to milovali. Logen den předtím přišel v boji o prst a ránu mu uzavřeli rozžhaveným železem. Tepalo mu v ní a z bolesti šílel. Jako by tehdy potřeboval důvod k násilí. Vzpomínal si na pach krve, potu a kouře. Ječení, třesk a smích.

„Prosím…“ Logen zakopl a málem upadl. Něco ho drželo za nohu. Žena sedící na zemi u zdi. Šaty měla špinavé a rozedrané, obličej bledý, tváře propadlé hladem. Něco držela v náručí. Ranec hadrů. Dítě. „Prosím…“ Nic jiného. Všude kolem se lidé smáli, povídali si a spěchali, jako by tam nebyla. „Prosím.

„Nic nemám,“ namítl. Jen o pět kroků dál seděl u stolku s přítelem muž ve vysokém klobouku, smál se a cpal do sebe z talíře horké maso se zeleninou. Logen se podíval na talíř, na hladovějící ženu.

„Logene! Pojď už!“ Bayaz ho popadl za loket a odváděl ho pryč.

„Ale neměli bychom –“

„Copak sis nevšiml? Jsou všude! Král potřebuje peníze, a tak je mačká ze šlechticů. Šlechtici pak zmáčknou své nájemce, nájemci zmáčknou sedláky. Některé z nich, staré, slabé a přebytečné děti, to vytlačí až na dno. Příliš mnoho hladových krků. Z těch šťastnějších se stanou zloději nebo kurvy, zbytek skončí mezi žebráky.“

„Ale –“

„Uhněte z cesty!“ Logen uskočil a přitiskl se ke zdi a Malacus s Bayazem skončili vedle něho. Dav se rozestupoval a kolem dusal dlouhý zástup mužů, poháněných ozbrojenými strážemi. Někteří byli mladí, ještě chlapci, jiní hodně staří. Všichni byli špinaví a rozedraní a jen málokterý vypadal zdravě. Dva viditelně kulhali a

snažili se udržet krok. Jednomu chyběla ruka. Kolemjdoucí v nádherném karmínovém kabátě si přes nakrčený nos držel čtverec látky, dokud žebráci neprošli.

„Kdo to je?“ ptal se Logen šeptem Bayaze. „Zločinci?“

Mág se uchechtl. „Vojáci.“

Logen na ně udiveně zíral – byli špinaví, kašlali, kulhali, někteří ani neměli boty. „Vojáci? Tohle?“

„Inu ano. Mají bojovat s Bethodem.“

Logen si zamnul spánky. „Jeden klan kdysi poslal svého nejhoršího válečníka, Forley Nejslabší se jmenoval, do souboje se mnou. Bylo to znamení, že se vzdávají. Proč ale tohle Království posílá svoje nejslabší?“ Logen zamračeně vrtěl hlavou. „S nimi Bethoda neporazí.“

„Pošlou další.“ Bayaz ukázal na jiné, menší shromáždění. „To jsou také vojáci.“

„Tohle?“ Skupinka vysokých mladíků v křiklavých červených či zelených šatech, párek s přehnaně velkými klobouky. Ti alespoň měli jakés takés meče, ale na muže ve zbrani rozhodně nevypadali. Možná spíš na ženy. Logen se zamračil a díval se z jednoho oddílu na druhý. Špinaví žebráci, pestrobarevní mládenci. Nemohl se rozhodnout, co je podivnější.

* * *

Když se otevřely dveře, zacinkal zvonek. Logen následoval Bayaze nízkým průchodem, Malacus šel poslední. V krámě bylo po jasném světle na ulici šero a Logenovi chvíli trvalo, než se mu přizpůsobil zrak. U stěn viděl opřené dřevěné desky, dětské mazanice budov, lesů, hor. Přes stojany vedle nich byly přehozené podivné šaty – rozevlátá roucha, křiklavé dámské šaty, zbroj, obrovské klobouky a přilby, prsteny, šperky, dokonce i těžká koruna. Malý stojan zabíraly zbraně, bohatě zdobené meče a oštěpy. Logen přistoupil blíž a zamračil se. Byly to napodobeniny. Nic nebylo skutečné. Zbraně byly z pomalovaného dřeva, koruna z loupajícího se cínu, šperky z barevných sklíček.

„Co je to za místo?“

Bayaz přelétl pohledem šaty na stěnách. „Kostýmy a rekvizity.“

„Cože?“

„Obyvatelé tohohle města milují podívanou. Komedie, drama, divadlo všeho druhu. Tento krám prodává vybavení pro hry.“

„Příběhy?“ Logen strčil do dřevěného meče. „Vypadá to, že někteří lidé mají příliš volného času.“

Ze dveří vzadu se vynořil malý, kulaťoučký mužík a podezíravě si je prohlížel. „Mohu pro vás něco udělat, pánové?“

„Zajisté.“ Bayaz přistoupil blíž a bez námahy přešel na obecnou řeč. „Připravujeme představení a potřebujeme kostýmy. Slyšeli jsme, že vy jste nejlepší kostymér v celé Adově.“

Mužík se nervózně usmál a přelétl pohledem jejich umazané obličeje a špinavé šaty. „Pravda, pravda, ale… ehm… kvalita je drahá, pánové.“

„Na penězích nesejde.“ Bayaz vytáhl naditý měšec a ledabyle jej hodil na pult. Měšec se rozevřel a na dřevo se vykutálely těžké zlaté mince.

Obchodníkovi se rozzářily oči. „No ovšem! A co konkrétně byste si přáli?“

„Potřebuju velkolepé roucho vhodné pro mága, velkého čaroděje nebo tak nějak. Něco rozhodně tajemného. Potom chceme něco podobného, jen míň efektního, pro učedníka. A nakonec něco pro mocného válečníka, prince ze vzdáleného Severu. Něco s kožešinou, myslím.“

„To by neměl být problém. Podívám se, co tu máme.“ Zmizel ve dveřích za pultem.

„Co to má být?“ zajímal se Logen.

Čaroděj se zašklebil. „Tady se lidé do svého postavení rodí. Mají poddané, zrozené pro armádu a k obdělávání půdy. Mají obchodníky, kteří obchodují a obstarají většinu myšlení. Mají šlechtu, která vlastní půdu a sekýruje ostatní. Mají královskou šlechtu –“ Bayaz se zadíval na cínovou korunu „– zapomněl jsem, proč vlastně. Na Severu záleží jen na tvých schopnostech, jak vysoko se povzneseš. Jen se podívej na našeho společného přítele Bethoda. Tady je to jinak. Člověk má takové postavení, do jakého se narodí, a má ho doživotně. Musí to vypadat, že my máme hodně vysoké postavení, jestli nás mají brát vážně. V těchhle šatech by nás do Agriontu vůbec nepustili.“

Obchodník se vrátil s náručí látek. „Jedno mystické roucho vhodné pro nejmocnějšího z čarodějů! Vloni ho na jarním festivalu použili pro Juvense v inscenaci *Konec říše.* Je to – smím-li to tak

říct – jedno z mých nejlepších děl.“ Bayaz si ve slabém světle obdivně prohlížel záplavu měňavého červeného sukna. Tajemné obrazce, mystické písmo a symboly slunce, měsíce a hvězd vyšité stříbrnou nití.

Malacus pohladil lesklou látku svého absurdního šatu. „Myslím, že by ses mi tak snadno nevysmál, Logene, kdybych do tvého tábora dorazil v něčem podobném.“

Logen sebou trhl. „Myslím, že spíš jo.“

„A tady máme úchvatný kousek barbarského oděvu.“ Obchodník položil na pult černou koženou halenu posázenou lesklou mosazí a lemovanou nesmyslně jemnými kroužky. Ukázal na podobně přezdobený kožešinový plášť. „Tohle je pravá sobolina!“ Byl to směšný kus oděvu, který nemohl zahřát ani ochránit.

Logen zkřížil ruce na svém starém kabátě. „Vy si myslíte, že si obléknu něco takového?“

Obchodník nervózně polkl. „Musíte mi odpustit, příteli,“ vložil se do věci Bayaz. „On je herec nového stylu. Věří, že se do své role musí zcela ponořit.“

„Opravdu?“ vypískl mužík a prohlížel si Logena. „Seveřané jsou… asi… v kurzu.“

„Rozhodně. Prohlašuji, že mistr Devítiprsťák je v tom, co dělá, nejlepší.“ Starý čaroděj dloubl Logena do žeber. „Nejlepší. Viděl jsem ho.“

„Když to říkáte.“ Obchodníka zdaleka nepřesvědčil. „Smím se zeptat, co připravujete?“

„Á, je to nový kousek.“ Bayaz si poklepal na holou hlavu. „Pořád ještě pracuju na podrobnostech.“

„Opravdu?“

„No ovšem. Jde spíš o scénu než o celou hru.“ Zadíval se na šaty a obdivoval, jak se světlo odráží od tajemných symbolů. „Scénu, ve který první z mágů Bayaz konečně zaujme své místo v uzavřené radě.“

„Aha.“ Obchodník vědoucně kýval. „Politický kus. Snad kousavá satira? Bude to mít komediální, nebo dramatický tón?“

Bayaz se úkosem podíval na Logena. „To se teprve uvidí.“

Barbaři před branami

Jezal se při svém každodenním okruhu hnal kolem Agriontu podél vodního příkopu, jeho nohy dusaly po sešlapané dlažbě, napravo ubíhala nekonečná bílá hradba, jedna věž za druhou. Co přestal pít, neuvěřitelně se mu zlepšila výdrž. Málokdy mu docházel dech. Bylo časně a ulice byly téměř prázdné. Občas se po něm někdo podíval, když běžel kolem, někdy i zavolal něco povzbudivého, ale Jezal si toho nevšímal. Oči upíral na jiskřící, šplouchající vodu v příkopu a duchem byl někde jinde.

U Ardee. Kde jinde? Poté co mu West řekl, aby se přestal vídat s jeho sestrou, se měly jeho myšlenky vrátit k ostatním věcem, k jiným ženám. Vrhl se na šerm a předstíral zájem o důstojnické povinnosti, jenomže se nemohl soustředit, a jiné ženy mu připadaly bledé, nudné a suchopárné. Při dlouhých běžích a jednotvárném cvičení s tyčí a na kladině měl spoustu času k přemýšlení. Nuda vojákování v míru byla ještě horší, musel číst nudná hlášení a stát na stráži u věcí, které střežit nepotřebovaly. Každou chvíli nevyhnutelně ztrácel pozornost, a tehdy se objevovala ona.

Ardee v prostých vesnických šatech, ruměná a zpocená od dřiny na poli. Ardee naparáděná jako princezna, ověšená klenoty. Ardee koupající se v lesní tůňce, zatímco on přihlíží z houští. Ardee chovající se patřičně a cudně, plaše k němu vzhlížející zpod dlouhých řas. Ardee jako přístavní děvka, kynoucí mu ze špinavého zádveří. Představy byly nekonečně rozmanité, nicméně všechny končily stejně.

Dokončil hodinový okruh kolem Agriontu a přeběhl most zpátky k jižní bráně. Strážím věnoval každodenní příděl lhostejnosti, proklusal tunelem a po dlouhé rampě nahoru k pevnosti a zahnul na nádvoří, kde bude čekat maršál Varuz. Celou dobu se mu hlavou honila Ardee.

Nešlo o to, že by neměl o čem přemýšlet. Soutěž byla za dveřmi. Brzy bude bojovat před jásajícími davy, mezi nimiž bude i jeho rodina a přátelé. Může získat slávu… nebo propadnout. V noci by se měl převalovat v posteli, napjatý a zpocený, lámat si hlavu s figurami, cvičením a ocelí. Jenže on v posteli přemýšlel o něčem úplně jiném.

A pak tu byla válka. Bylo snadné tady, v slunných uličkách Agriontu, zapomenout, že do Anglandu vpadla horda běsnících barbarů. Brzy vyrazí na sever, povede svou setninu do boje. To by určitě mělo muže zaměstnat. Copak není válka nebezpečný podnik? Mohli by ho zranit, zjizvit, dokonce zabít. Představil si zkřivenou, cukající, pomalovanou tvář Fenrise Obávaného. Legie ječících divochů vrhající se na Agriont. Byla to opravdu strašlivá záležitost, nebezpečná a hrůzostrašná.

Hmmm.

Ardee pochází z Anglandu. Co kdyby, řekněme, padla do rukou Seveřanů? Jezal by jí pochopitelně spěchal na pomoc. Neublížili by jí. No, ne vážně. Možná by jí mohli trochu potrhat šaty, nebo tak? Bezpochyby by byla vyděšená a vděčná. A on by ji pochopitelně musel utěšovat. Dokonce by mohla omdlít. Možná by ji musel nést v náručí, hlavou by se opírala o jeho rameno. A možná by ji musel i položit a uvolnit jí šaty. Jejich rty by se možná dotkly, zlehka se o sebe otřely, její by se maličko pootevřely a…

Jezal zakopl. V rozkroku cítil příjemné zduření. Příjemné, jenomže mu překáželo při běhu. Už byl skoro na nádvoří, a něco takového by při šermu nešlo. Zoufale se rozhlížel po nějakém rozptýlení a málem si spolkl jazyk. U zdi stál major West, oblečený pro šerm, a pozoroval ho s neobyčejně zachmuřeným výrazem. Jezala napadlo, že přítel možná poznal, nač myslí. Provinile polkl a cítil, jak se mu do tváří hrne krev. West to přece nemůže vědět. Rozhodně však byl z něčeho nešťastný.

„Luthare," zabručel.

„Weste." Jezal civěl na své boty. Co West přešel ke štábu lorda maršála Burra, nevycházeli spolu zrovna nejlíp. Jezal se snažil mít kvůli příteli radost, ale nemohl se zbavit pocitu, že by se na to místo hodil líp. Koneckonců měl skvělý původ a na zkušenostech v poli přece nezáleží. A pak mezi nimi byla Ardee, to nepříjemné a zbytečné varování. Všichni věděli, že West byl první v průlomu u

Ulriochu. Všichni věděli, že je velice prchlivý. Jezalovi to vždycky připadalo vzrušující, dokud to nepocítil na vlastní kůži.

„Varuz čeká.“ West se narovnal a zamířil k průchodu. „A není sám.“

„Není sám?“

„Maršál má pocit, že si musíš zvykat na obecenstvo.“

Jezal se zamračil. „Překvapuje mě, že se o to někdo v současné atmosféře ještě stará. Totiž s tou válkou a tak.“

„Divil by ses. Boj, šerm a všechny vojenské věci jsou přímo kořením. Všichni dnes nosí meč, i když ho v životě netasili. Kvůli soutěži vypukla hotová horečka, věř mi.“

Jezal při vstupu na jasně ozářené nádvoří zamrkal. Podél jedné stěny byla narychlo rozmístěná sedadla, plná lidí; odhadoval to tak na šedesát, možná víc.

„Á, tady ho máme!“ zvolal maršál Varuz. Zazněl zdvořilý potlesk. Jezal se zašklebil – mezi diváky bylo i několik hodně důležitých osob. Zahlédl Maroviu, lorda nejvyššího soudce, jak si hladí dlouhý vous. Opodál seděl lord Isher s mírně znuděným výrazem. V přední řadě se rozvaloval sám korunní princ Ladisla, v lesklé košili z pavučinových kroužků, a nadšeně tleskal. Lidé na lavicích za ním se museli vyklánět do stran, aby viděli přes vlající chochol na jeho úžasném klobouku.

Varuz se zářivým úsměvem podával Jezalovi meč. „Dávej si dobrý pozor, ať mě nezahanbíš!“ sykl. Jezal nervózně zakašlal a přelétl pohledem řady nedočkavých lidí. Srdce mu pokleslo. Z davu na něj s bezzubým úsměvem civěl inkvizitor Glokta a v řadě za ním… Ardee Westová. To, jak se tvářila, si nikdy přes den nepředstavoval: zčásti mrzutě, zčásti vyčítavě a zčásti prostě znuděně. Odvrátil zrak a v duchu si spílal za svou zbabělost. Poslední dobou se nějak nedokázal dívat lidem do očí.

„Tento souboj se bude konat s poloostrými ocelemi!“ ohlásil lord maršál. „Vyhrává lepší ze tří zásahů!“ West už měl zbraně připravené a mířil do kruhu vyznačeného bílou křídou na pečlivě posekané trávě. Jezalovi bušilo srdce až v krku. Vytahoval meče z pochvy a cítil na sobě pohledy všech přítomných. Postavil se na značku naproti Westovi a rozkročil se. West pozvedl čepele a Jezal ho napodobil. Chvíli jen nehybně stáli a dívali se na sebe.

„Začněte!“ křikl Varuz.

Brzy se ukázalo, že West to Jezalovi nehodlá nijak usnadnit. Pustil se do boje s neobvyklou zuřivostí a ihned zasypal Jezala těžkými údery. Meče se srážely a řinčely. Jezal couval, stále nervózní z upřených pohledů všech těch lidí, z nichž někteří byli zatraceně důležití, ale jak ho West tlačil ke kraji kruhu, nervozita z něj opadla a na její místo nastoupil dril. Odskakoval, dělal si kolem sebe místo, odrážel výpady z obou stran, uhýbal a tančil, příliš rychle, než aby ho mohl West zasáhnout.

Diváci se rozplynuli, dokonce i Ardee. Čepele se pohybovaly samy, dopředu, dozadu, nahoru, dolů. Ani se na ně nemusel dívat. Místo toho sledoval Westovy oči, dával pozor, kam se protivník dívá: na zem, na čepele, na Jezalovy tančící nohy, a snažil se uhádnout, co udělá vzápětí.

Výpad vycítil dřív, než se West vůbec pohnul. Předstíral sek na jednu stranu, stočil se na druhou a proklouzl za Westa. Pak bylo snadné opřít se nohou o protivníkovo pozadí a vykopnout ho z kruhu.

„Zásah!“ zavolal maršál Varuz.

Když se major rozplácl na břiše, ozval se smích. „Přímo na prdel!“ chechtal se korunní princ a chochol mu vesele povlával. „Bod pro kapitána Luthara!“ West s hlínou na obličeji nevypadal zdaleka tak nebezpečně jako předtím. Jezal se zlehka uklonil obecenstvu, a jak se narovnával, odvážil se věnovat úsměv Ardee. K jeho zklamání se dívala jinam. S krutým úsměvem pozorovala bratra zvedajícího se z prachu.

West pomalu vstal. „Dobrý zásah,“ utrousil se skřípěním zubů, když se vrátil do kruhu. Jezal se postavil na svou značku a nedokázal potlačit pousmání.

„Začněte!“ křikl Varuz.

West se do toho znovu pustil s vervou, ale Jezal se už rozehříval. Zvuky diváků utichaly a sílily podle toho, jak tancoval. Začal do pohybů přidávat zvláštní kudrlinky a diváci hlasitými vzdechy reagovali na to, jak Westa odrážel. Ještě nikdy nešermoval tak dobře, nepohyboval se tak ladně. Jeho větší protivník začínal být unavený, jeho výpady postrádaly eleganci. Dlouhé oceli se srazily a sjely po sobě. Jezal otočil zápěstím, vytrhl Westovi zbraň z ruky, poodstoupil a ťal levou.

„Au!“ West sebou trhl, pustil krátkou ocel, couvl a stiskl si předloktí. Na zem dopadlo několik kapek krve.

„Dva body proti žádnému!“ hlásil Varuz.

Korunní princ vyskočil, až mu spadl klobouk, jak ho nadchl pohled na krev. „Výborně!“ krákal. „Kapitálně!“ Ostatní také vstávali a hlasitě tleskali. Jezal se hřál v jejich chvále, široce se usmíval a svaly se mu rozlévalo slastné mrazení. Teď pochopil, kvůli čemu trénoval.

„Skvělý boj, Jezale,“ zahučel West, jemuž po předloktí stékal pramínek krve. „Na mě až moc skvělý.“

„Mrzí mě to zranění.“ Jezal měl úsměv od ucha k uchu. Nemrzelo ho to ani v nejmenším.

„O nic nejde. Pouhé škrábnutí.“ West odcházel, mračil se a držel si zápěstí. Nikdo mu nevěnoval pozornost, a rozhodně ne Jezal. Sportovní události se točí jen kolem vítězů.

Lord Marovia přistoupil s napřaženou rukou jako první. „Takový slibný mladý muž,“ řekl s přátelským úsměvem, „ale myslíte, že porazí Bremera dan Gorst?“

Varuz Jezala otcovsky poplácal po rameni. „Pokud bude mít dobrý den, určitě porazí každého.“

„Hmm. Viděl jste šermovat Gorsta?“

„Ne, i když jsem slyšel, že je velice dobrý.“

„To tedy je – je to hotový ďábel.“ Nejvyšší soudce zvedl huňaté obočí. „Těším se, až se setkají. Neuvažoval jste o kariéře v soudnictví, kapitáne Luthare?“

Jezala ta otázka překvapila. „Ehm, ne, Vaše blahorodí, totiž… jsem voják.“

„No ovšem. Ale bitvy a to ostatní jde hrozně na nervy. Kdybyste někdy změnil názor, třeba bych vám u sebe našel místečko. Slibný muž se hodí vždycky.“

„Ehm, děkuju.“

„Uvidíme se tedy při soutěži. Hodně štěstí, kapitáne,“ utrousil ještě přes rameno, už na odchodu. Jako by tím chtěl dát najevo, že ho Jezal bude hodně potřebovat. To Jeho Výsost princ Ladisla byl optimističtější.

„Ty jsi můj člověk, Luthare!“ hulákal a bodal prsty do vzduchu, jako by to byly meče. „Zdvojnásobím na tebe sázku!“

Jezal se podlézavě uklonil. „Vaše Výsost je příliš laskavá!“

„Ty jsi můj člověk! Voják! Šermíř by měl bojovat za svou vlast, co, Varuzi? Proč není tenhleten Gorst voják?“

„Myslím, že je, Výsosti,“ opáčil lord maršál mírně. „Je příbuzný lorda Brocka a slouží v jeho osobní gardě.“

„Aha.“ Prince to na chvíli zmátlo, ale brzy se vzpamatoval. „Ale ty jsi můj člověk!“ řval na Jezala a zase začal bodat prsty do vzduchu, až se mu péro na klobouku kývalo. „Ty jsi muž pro mě!“ Odtancoval k průchodu a ozdobná kroužková zbroj se mu leskla.

„Velmi působivé.“ Jezal se otočil a neohrabaně couvl, protože před sebou uviděl civícího Gloktu. Na mrzáka se tedy uměl plížit. „Jaké mají všichni nakonec štěstí, že jste to nevzdal.“

„To jsem nikdy neměl v úmyslu,“ štěkl Jezal mrazivě.

Glokta si cucal dásně. „Když to říkáte, kapitáne.“

„Říkám.“ Jezal se nezdvořile otočil a doufal, že už nikdy nebude muset s tím odporným skřetem hovořit. Najednou stál přímo před Ardee.

„Uch,“ zakoktal a znovu couvl.

„Jezale,“ řekla. „Dlouho jsem vás neviděla.“

„Ehm…“ Nervózně se rozhlédl. Glokta se šoural pryč. West odešel už dávno. Varuz se usilovně věnoval lordu Isherovi a několika dalším na nádvoří. Nikdo si jich nevšímal. Musel s ní mluvit. Musel jí rovnou oznámit, že už se s ní nemůže vídat. Tolik jí dlužil. „Ehm…“

„Nic mi nepovíte?“

„Ehm…“ Otočil se na patě a odkráčel. Šíje ho svrběla hanbou.

* * *

Nuda strážní služby u jižní brány po všem tom vzrušení byla požehnáním. Jezal se docela těšil, jak bude jenom bezstarostně stát, dívat se, jak lidé proudí do Agriontu a ven, a poslouchat bezduché žvanění poručíka Kaspy. Alespoň do chvíle, než tam dorazil.

Kaspa a obvyklý oddíl ozbrojených vojáků stáli u vnější brány, kde starý most přes vodní příkop procházel mezi dvěma mohutnými, bíle omítnutými věžemi strážnice. Když se Jezal vynořil z dlouhého tunelu v hradbě, viděl, že tam s nimi kdosi je. Malý, uštvaný mužík s brýlemi. Jezal ho znal. Morrow se jmenoval – nějaký poskok lorda kancléře. Neměl tu co pohledávat.

„Kapitáne Luthare, jaká šťastná náhoda!“ Jezal nadskočil. Byl to ten blázen Síra. Seděl se zkříženýma nohama na zemi za ním, zády opřený o stěnu strážnice.

„Co ten tady dělá?“ štěkl Jezal. Kaspa otevřel ústa, ale Síra byl rychlejší.

„Mě si nevšímejte, kapitáne, já tu jenom čekám na svého pána.“

„Na pána?“ Pomyšlení, jakému idiotovi může tenhle idiot asi sloužit, bylo strašné.

„Správně. Měl by tu být brzy.“ Síra se zamračil na slunce. „Vlastně už má trochu zpoždění.“

„Vážně?“

„Ano.“ Šílenec se zase zeširoka usmál. „Ale přijde, Jezale, to je jisté.“

Nechat se od něj oslovovat jménem, to už bylo příliš. Vždyť toho chlapa ani neznal, a to, co o něm věděl, se mu rozhodně nelíbilo. Otevřel ústa, aby vyjádřil svůj názor, když Síra náhle vyskočil, popadl hůl, kterou měl opřenou o zeď, a oprášil se. „Tady jsou!“ zvolal a zadíval se přes příkop. Jezal sledoval jeho pohled.

Přes most odhodlaně kráčel majestátní stařec, lysou hlavu hrdě zdviženou, úchvatné měňavě červené a stříbrné roucho mu vlálo ve větru. Za ním šel nezdravě vyhlížející mladík s hlavou mírně skloněnou, jako by v úctě ke staršímu muži, a před sebou držel v obou rukou dlouhou hůl. Jako poslední si to rázoval hromotluk v těžkém kožešinovém plášti, dobře o půl hlavy vyšší než druzí dva muži.

„Co to…“ Jezal se odmlčel. Měl dojem, že starce odněkud zná. Snad nějaký lord z otevřené rady? Cizí vyslanec? Rozhodně působil vznešeně. Jezal usilovně přemýšlel, ale zařadit ho nedokázal.

Stařec se zastavil před strážnicí a pánovitým pohledem přelétl Jezala, Kaspu, Morrowa i gardisty. V zelených očích se mu zablesklo. „Joru,“ řekl.

Síra přistoupil a hluboce se poklonil. „Mistře Bayazi,“ pronesl velice uctivě.

To je ono. Proto ho Jezal znal. Rozhodně se podobal soše Bayaze na Královské cestě. Soše, kolem níž Jezal tolikrát běžel. Byl možná trochu tlustší, ale výraz, přísný, moudrý, přirozeně velitelský, byl tentýž. Jezal se zamračil. Že si dědek nechá takhle

říkat? Nelíbilo se mu to. Nelíbil se mu ani výraz toho hubeného kluka s holí. A stařík̊v druhý společník se mu líbil ještě míň.

West Jezalovi často říkal, že Seveřani, s nimiž se může setkat v Adově, obvykle špinaví, potulující se po přístavu nebo vyspávající opilí ve škarpě, nejsou rozhodně typičtí. Ti, kteří žijí volně na Severu a bojují, hodují, zkrátka dělají to, co Seveřani dělávají, jsou z úplně jiného těsta. Jezal si trochu romanticky představoval vysoké, ohnivé, pohledné lidi. Silné, přesto půvabné. Divoké, přesto ušlechtilé. Primitivní, přesto lstivé. Prostě lidi, kteří neustále upírají oči k obzoru.

Tenhle takový nebyl.

Jezal jaktěživ neviděl drsnějšího chlapa. Dokonce i Fenris Obávaný vypadal ve srovnání s ním civilizovaně. Ošlehaný obličej měl posetý jizvami, nos ohnutý a trochu do strany, jedno ucho vykousnuté a jedno oko o trochu výš než druhé a obklopené jizvou ve tvaru půlměsíce. Vlastně měl celý obličej jaksi pošlapaný, rozbitý, pokřivený, jako zápasník, který vybojoval několik kol navíc a po těch nakládačkách působí připitoměle. Muž civěl na strážnici, čelo svraštělé, ústa otevřená, a rozhlížel se kolem sebe s téměř zvířecí tupostí.

Na sobě měl dlouhý kožešinový plášť a koženou tuniku vykládanou zlatem, ale díky téhle barbarské nádheře vypadal ještě divočeji. Těžký, dlouhý meč, který mu visel u boku, se jen těžko dal přehlédnout. Když se poškrábal ve strništi na růžové jizvě, obhlížeje si hradbu nad sebou, Jezal si všiml, že mu chybí prst. Jako kdyby byl zapotřebí další důkaz, že vede divoký život plný násilností.

Vpustit tohohle hromotluckého primitiva do Agriontu? Když jsou se Seveřany ve válce? Nemyslitelné! Ale Morrow se už sunul blíž. „Lord kancléř vás očekává, pánové," drmolil mezi poklonami, obraceje se na starce, „kdybyste mě ráčili následovat –"

„Chviličku." Jezal popadl podsekretáře za loket a odtáhl ho stranou. „Jeho také?" ujišťoval se nevěřícně a kývl na primitiva v plášti. „Jsme ve válce, víte!"

„Lord Hoff byl velice konkrétní!" Morrow ho setřásl a zablýskl brýlemi. „Držte si ho tady, jestli chcete, ale lordu kancléři to vysvětlíte sám."

Jezal polkl. Ta představa se mu vůbec nelíbila. Podíval se na dědka, ale nevydržel se mu dívat do očí dlouho. Působil záhadně,

jako by věděl něco, co nikdo jiný neuhádne. Bylo to velice znepokojivé.

„Ty… musíš… nechat… zbraně… tady!“ zakřičel a mluvil co nejpomaleji a nejzřetelněji.

„S radostí.“ Seveřan sundal meč z opasku a podal mu ho. Byl to pořádně těžký kus oceli, velký, strohý a krutý. K meči přidal tesák, pak se shýbl a vytáhl další nůž z holínky. Třetí měl na bedrech, a navíc tenkou čepel v rukávu. Všechno vršil Jezalovi do natažených rukou. A zeširoka se usmíval. Byl to vážně odporný pohled, zubaté jizvy se kroutily a vraštily, takže obličej vypadal ještě nesouměrněji než předtím.

„Nožů není nikdy dost,“ zavrčel hlubokým, chraplavým hlasem. Nikdo se nezasmál, ale jemu to bylo zřejmě jedno.

„Půjdeme?“ zeptal se stařec.

„Bezodkladně.“ Morrow se obrátil k odchodu.

„Půjdu s vámi.“ Jezal hodil náklad zbraní Kaspovi.

„To vážně není nutné, kapitáne,“ zakňučel Morrow.

„Trvám na tom.“ Až předstoupí před lorda kancléře, může si Seveřan zavraždit, koho bude chtít, to už bude problém někoho jiného. Ale než se tam dostane, mohli by Jezalovi dávat za vinu všechna darebáctví, která případně napáchá, což Jezal rozhodně nehodlal připustit.

Stráže ustoupily a zvláštní průvod prošel bránou. Morrow kráčel v čele a zasypával přes rameno starce v majestátním rouchu lichotkami. Bledý mladík šel za nimi se Sírou v patách. Devítiprstý Seveřan průvod uzavíral.

Jezal šel za nimi, palec zastrčený za opasek poblíž meče, aby mohl rychle tasit, a pozorně divocha sledoval. Po chvíli však musel připustit, že nevypadá, jako by se chystal spáchat vraždu. Když už něco, tak se tvářil spíš zvědavě, zmateně a poněkud rozpačitě. Každou chvíli zpomaloval, prohlížel si domy kolem sebe, vrtěl hlavou, škrábal se na tváři a cosi si mumlal. Občas vyděsil kolemjdoucí tím, co pravděpodobně pokládal za vstřícný úsměv, ale zřejmě nepředstavoval nebezpečí. Jezal se pomalu uklidňoval, alespoň než dorazili na Náměstí maršálů.

Tam se Seveřan náhle zastavil a Jezal sáhl po meči. Primitiv upíral oči na fontánu. Zamířil k ní, opatrně zvedl tlustý prst a strčil ho do třpytivého proudu. Voda mu cákla na tvář, on couvl a málem přitom srazil Jezala. „Pramen?“ zašeptal. „Ale jak to?“

Pro smilování. Ten chlap byl jako dítě. Šest a půl stopy vysoké dítě s tváří jako řeznický špalek. „Jsou tam trubky!“ Jezal dupl na dlažbu. „Pod… zemí!“

„Trubky,“ zopakoval primitiv tiše s očima upřenýma na zpěněnou vodu.

Ostatní je o kus předešli, míříce k velkolepé budově, kde měl kanceláře Hoff. Jezal odstoupil od fontány v naději, že tím divocha odláká. K jeho značné úlevě ho chlap následoval, potřásaje hlavou, a přitom pořád dokola mumlal slovo ‚trubky‘.

Vstoupili do chladné temnoty kancléřova předpokoje. Na lavicích kolem stěn seděli lidé a někteří tu zřejmě čekali už hodně dlouho. Všichni hleděli na tu podivnou skupinku, kterou Morrow vedl rovnou do Hoffovy pracovny. Obrýlený sekretář otevřel těžké dvoukřídlé dveře a postavil se stranou, aby mohl projít nejdřív plešoun se svým kamarádem, po nich šílený Síra a nakonec devítiprstý primitiv.

Jezal je chtěl následovat, ale Morrow se mu postavil do cesty a zahradil dveře. „Děkuju vám za pomoc, kapitáne,“ pronesl se slabým úsměvem. „Můžete se vrátit k bráně.“ Jezal mu nahlédl přes rameno. Lord kancléř seděl za stolem a mračil se. Vedle něj stál zachmuřený a nedůvěřivý arcilektor Sult. Přítomen byl i nejvyšší soudce Marovia s vrásčitým úsměvem. Tři členové uzavřené rady.

Pak mu Morrow zabouchl dveře před nosem.

Další

„Všiml jsem si, že máte nového sekretáře,“ poznamenal Glokta jakoby mimochodem.

Arcilektor se usmál. „Samozřejmě. Ten starý se mi nelíbil. Nedával si pozor na ústa, víš.“ Glokta se zarazil se sklenicí vína v půli cesty k ústům. „Nějakou dobu jsem o tom věděl. A nemusíš se bát, nezjistil nic, co jsem mu nedovolil.“

Takže… jsi věděl, kdo je ten zrádce. Věděl jsi to celou dobu. Glokta v duchu probíral události posledních týdnů, rozebíral je a skládal v tomto novém světle, zkoušel nový přístup a celou dobu se snažil skrýt překvapení. *Nechal jsi Rewsovo přiznání tam, kde ho musel tvůj sekretář uvidět. Věděl jsi, že cech zjistí, kdo je na seznamu, a uhádl jsi, co udělají. To ti jenom hrálo do karet, poskytlo ti to lopatu, kterou jsi je mohl pohřbít. Mezitím jsi mě směroval ke Kalynovi, i když jsi celou dobu věděl, kdo donáší. Všechno se odehrálo přesně podle tvých plánů.* Arcilektor ho pozoroval s vědoucím úsměvem. *A vsadím se, že jsi uhádl, nač právě myslím. Byl jsem v této hře stejná figurka jako ten ufňukaný červ sekretář.* Glokta potlačil uchechtnutí. *Ještě štěstí, že jsem byl figurkou na správné straně. Nic jsem netušil.*

„Zradil nás za neuspokojivě nízkou sumu,“ pokračoval Sult se znechuceně ohrnutým rtem. „Kault by mu byl jistě dal desetkrát tolik, kdyby jen měl dost filipa a řekl si. Mladší generace vážně nemá žádnou ctižádost. Myslí si, že jsou mnohem chytřejší, než ve skutečnosti jsou.“ Studoval Gloktu chladným pohledem. *Já jsem víceméně člen mladší generace. Jsem spravedlivě pokořený.*

„Váš sekretář byl potrestán?“

Arcilektor bez ťuknutí postavil sklenici na stůl. „No ovšem. Velmi přísně. Nebylo nutné ho dál šetřit.“ *To se vsadím. Tělo*

nalezené ve vodě v přístavu… „Musím přiznat, že mě dost překvapilo, když jste se jako na zdroj úniku informací upřel na představeného Kalyna. Je ze staré gardy. Párkrát se díval jinam, když šlo o maličkosti, ale že by zradil inkvizici? Prodávat naše tajemství cechu obchodníků s plátnem?“ Odfrkl si. „Nikdy. Dovolil jsi, aby ti úsudek zastřely osobní antipatie.“

„Zdálo se to být jediná možnost,“ namítl Glokta a hned toho zalitoval. *Hloupost, hloupost. Udělal jsem chybu. Raději bych měl držet jazyk za zuby.*

„Zdálo se?“ Arcilektor zklamaně mlaskl. „Ne, ne, ne, inkvizitore. Zdálo se nám nestačí. V budoucnosti se budeme držet faktů, prosím. Ale nemám z toho úplně špatný pocit – dovolil jsem ti řídit se instinkty, a jak se ukázalo, tvůj přehmat naši pozici jenom posílil. Kalyne byl odstraněn z úřadu –“ *Tělo nalezené ve vodě…* „– a představený Goyle už je na cestě z Anglandu a ujme se role představeného v Adově.“

Goyle? Přijde sem? Ten parchant bude nový představený Adovy? Glokta se zamračil.

„Vy dva nejste zrovna přátelé, co, Glokto?“

„On je žalářník, ne vyšetřovatel. Mučí jen pro radost.“

„Ale no tak, Glokto. Chceš mi říct, že necítíš vzrušení, když ze sebe tví vězni sypou svá tajemství? Když udávají jiné? Když podepisují doznání?“

„Netěší mě to.“ *Mě netěší nic.*

„Přesto si vedeš dobře. V každém případě Goyle přijíždí, a ať už si o něm myslíš cokoliv, je jeden z nás. Nanejvýš schopný a důvěryhodný muž, oddaný službě Koruně a státu. Je jeden z mých žáků, víš.“

„Opravdu?“

„Ano. Dělal tvou práci… takže to nakonec má budoucnost!“ Arcilektor se zasmál vlastnímu vtipu. I Glokta se pousmál. „Vlastně to všechno dopadlo docela dobře, a tobě patří dík za to, co jsi vykonal. Dobrá práce.“ *Natolik dobrá, že jsem ještě naživu.* Sult pozvedl skleničku a společně si nevesele připili a podezíravě se přitom po sobě dívali přes okraje skleniček.

Glokta si odkašlal. „Magistr Kault se před svým nešťastným skonem zmínil o něčem zajímavém.“

„Pokračuj.“

„Cech v tom nebyl sám. Měli něco jako staršího partnera. Banku.“

„Aha. Obrať kupce a pod ním vždycky najdeš bankéře. No a co?“

„Myslím, že ti bankéři o všem věděli. O pašování, defraudaci i o vraždách. Myslím, že to podporovali, možná dokonce nařídili, aby se jim vrátily půjčky. Smím začít s vyšetřováním, Vaše Eminence?“

„Která banka?“

„Valint a Balk.“

Arcilektor se zamyslel, oči upřené na Gloktu. *Ví už o nich? Ví už mnohem víc než já? Co to Kault říkal? Chceš zrádce, Glokto? Podívej se do Domu otázek –*

„Ne,“ štěkl Sult. „Tito bankéři mají konexe. Lidé jim hodně dluží a bez Kaulta bude těžké cokoliv dokázat. Od obchodníků s plátnem jsme dostali, co jsme chtěli, a já teď pro tebe mám další naléhavý úkol.“

Glokta vzhlédl. *Další úkol?* „Těšil jsem se, že vyslechnu vězně, které jsme zatkli v cechovním domě, Eminence, je možné, že –“

„Ne.“ Arcilektor Gloktova slova smetl rukou v rukavici. „To se může táhnout celé měsíce. Pověřím tím Goyla.“ Zamračil se. „Leda bys něco namítal.“

Takže já zorám pole, oseju ho, zalévám, a Goyle pak sklidí úrodu? To je mi spravedlnost. Pokorně sklonil hlavu. „Ovšemže ne, Eminence.“

„Dobře. Pravděpodobně víš o těch zvláštních návštěvnících, které jsme přijali včera.“

Návštěvnících? Minulý týden Gloktu trápila záda. Včera vylezl z postele, aby se mohl podívat, jak ten hlupák Luthar šermuje, ale jinak byl uvězněn ve svém mrňavém pokojíku a nemohl se hnout. „Nevšiml jsem si,“ přiznal prostě.

„Bayaz, první z mágů.“ Glokta se pousmál, ale arcilektor se nesmál.

„Pochopitelně žertujete.“

„Kéž by.“

„Nějaký šarlatán, Eminence?“

„Co jiného? Ale pozoruhodný. Jasně myslící, logický, chytrý. Klam je nanejvýš propracovaný.“

„Mluvil jste s ním?“

„Ano. Je pozoruhodně přesvědčivý. Zná věci, které by znát neměl. Nelze ho nebrat na vědomí. Ať je to kdokoliv, má finance a dobré zdroje informací.“ Arcilektor se zamračil. „Má s sebou nějakého odpadlého Seveřana.“

Glokta se zamračil. „Seveřana? To není jejich styl. Připadali mi velmi přímočaří.“

„Moje řeč.“

„Možná císařův špeh? Gurch?“

„Možná. Kantikové milují intriky, ale obvykle se drží ve stínu. Tohle teatrální jednání se jim nepodobá. Tuším, že odpověď leží někde blíž k domovu.“

„Šlechtici, Eminence? Brock? Isher? Heugen?“

„Možná,“ připustil Sult. „Možná. Jsou dost rozčilení. A pak je tu náš starý přítel nejvyšší soudce. Nějak ho to všechno příliš těší. Něco kuje, to poznám.“

Šlechtici, nejvyšší soudce, Seveřani, Gurchové – mohl by to být kdokoliv z nich, nebo žádný – ale proč? „Nerozumím, arcilektore. Kdyby to byli prostě špehové, proč by se tak namáhali? Určitě existují snazší způsoby, jak proniknout do Agrionru.“

„Jde o tohle.“ Sult se hořce ušklíbl. „V uzavřené radě je volné místo, vždycky bylo. Nesmyslná tradice, otázka etikety, křeslo vyhrazené pro bájnou osobnost, v každém případě už staletí mrtvou. Nikoho nikdy nenapadlo, že na něj někdo vznese nárok.“

„Ale stalo se?“

„Stalo! On ho požaduje!“ Arcilektor vyskočil a obešel stůl. „Já vím! Je to nemyslitelné! Nějaký špeh, lhář kdoví odkud, zná fungování samotného srdce naší vlády! Ale má nějaké zaprášené papíry, takže je na *nás*, abychom ho odhalili! Věřil bys tomu?“

Glokta nevěřil. *Ale nemá smysl to říkat nahlas.*

„Požádal jsem o čas na přešetření,“ pokračoval Sult, „ale uzavřenou radu nelze odkládat věčně. Máme jen týden, nanejvýš dva, abychom dokázali, že je ten takzvaný mág falešný. Mezitím se se svými společníky usadil v nádherných pokojích ve Věži řetězů, a my jim nemůžeme bránit, aby se nepotloukali po Agrionru a nedělali si, co se jim zlíbí!“ *Něco bychom mohli…*

„Věž řetězů je hodně vysoká. Kdyby někdo spadl –“

„Ne. Zatím ne. Už jsme pokoušeli štěstí, nakolik to v jistých kruzích lze. Nyní musíme našlapovat opatrně.“

„Vždycky tu je možnost výslechu. Kdybychom je zatkli, mohl bych brzy zjistit, pro koho pracují –“

„Řekl jsem našlapovat opatrně! Chci, aby ses na toho mága podíval, Glokto, i na jeho společníky. Zjisti, kdo jsou, odkud pocházejí, o co jim jde. A hlavně kdo je za nimi a proč. Musíme toho rádoby Bayaze zdiskreditovat, než napáchá nějakou škodu. Potom můžeš použít prostředky, jaké se ti zlíbí.“ Sult se otočil a přistoupil k oknu.

Glokta se namáhavě zvedl z křesla. „Jak mám začít?“

„Sleduj je!“ křikl arcilektor netrpělivě. „Pozoruj je! Zjisti, s kým hovoří, o co jim jde. Jsi inkvizitor, Glokto!“ dodal stroze, aniž se ohlédl. „Vyptávej se!“

Lepší než smrt

„Hledáme jednu ženu,“ řekl důstojník a podezíravě si je prohlížel. „Uprchlou otrokyni, vražedkyni. Velice nebezpečnou.“

„Ženu, pane?“ ujišťoval se Julwei a zmateně vraštil čelo. „Nebezpečnou, pane?“

„Ano, ženu!“ Důstojník netrpělivě mávl rukou. „Vysokou, s jizvou, vlasy nakrátko. Dobře ozbrojenou, nejspíš s lukem.“ Ferro stála kousek od něho, vysoká a zjizvená, s vlasy nakrátko a lukem na rameni, a dívala se do země. „Je hledaná nejvyššími orgány! Je zlodějka a vražedkyně, mnohonásobná!“

Julwei se poníženě usmál a rozhodil rukama. „Žádnou takovou osobu jsme neviděli, pane. Já i syn jsme neozbrojení, jak můžeš vidět.“ Ferro se znepokojeně podívala na zakřivenou čepel meče zastrčeného za opaskem a lesknoucí se na slunci. Důstojník však jako by ji neviděl. Ohnal se po mouše. Julwei žvanil dál. „My dva ani nevíme, jak takovou věc jako luk používat, to víš. Důvěřujeme Bohu, že nás ochrání, pane, a císařovým vojákům, kterým se nikdo nevyrovná.“

Důstojník si odfrkl. „To je moudré, dědku. Co tady vůbec pohledáváte?“

„Jsem kupec na cestě do Dagosky. Nakoupit koření,“ podlézavě se poklonil, „s tvým laskavým dovolením!“

„Tak ty kšeftuješ s těma prasatama? Se zatraceným Královstvím?“ Důstojník si odplivl. „No, každý si asi musí nějak vydělávat na živobytí, i kdyby takhle hanebně. Obchoduj si, dokud můžeš, růžovouši budou brzo minulostí, zahnaní zpátky do oceánu!“ Nadmul hruď. „Císař Utman-ul-Došt tak přísahal! Co si o tom myslíš, dědku?“

„To bude velký den, velký den," přikyvoval Julwei a znovu se poklonil. „Kéž nám ho Bůh brzy přinese, pane!"

Důstojník si prohlédl Ferro od hlavy k patě. „Tvůj syn vypadá na silného mládence. Třeba z něj jednou bude voják." Přistoupil blíž a popadl ji za nahou paži. „To jsou svaly. Dokázal by napnout luk, kdyby se to naučil. Co říkáš, chlapče? Mužská práce, bojovat za slávu Boha a svého císaře! Lepší než se plazit kvůli almužně!" Ferro naskočila v místě, kde se jí dotkl, husí kůže. Volnou rukou sáhla po noži.

„Bohužel," vyhrkl honem Julwei, „můj syn se narodil jako… prosťáček. Skoro nemluví."

„Aha. Škoda. Možná přijde chvíle, kdy budeme potřebovat každého muže. Růžovouši jsou sice divoši, ale bojovat umějí." Otočil se a Ferro se za ním mračila. „Dobře, můžete jít!" Mávl rukou. Vojáci hovící si ve stínu se za nimi dívali, ale bez většího zájmu.

Ferro mlčela, dokud tábor nezmizel za jejich zády, a pak se do Julweie pustila. „Dagoska!"

„Pro začátek," odtušil stařík a rozhlížel se po pláni zarostlé zakrslým křovím. „A potom na sever."

„Na sever?"

„Za Kruhové moře do Adovy."

Za moře? Zastavila se. „Tam já nejdu, zatraceně!"

„Musíš všechno tak ztěžovat, Ferro? Copak se ti tady v Gurchulu tak líbí?"

„Seveřani jsou šílení, každý to ví! Růžovouši, Království, cokoliv. Šílení! Bezbožní!"

Julwei zvedl obočí. „Nevěděl jsem, že se tolik zajímáš o Boha, Ferro."

„Alespoň vím, že nějaký je!" křičela a ukazovala na oblohu. „Tihle růžovouši neuvažujou jako my, opravdičtí lidi! S takovýma jako oni se nemáme stýkat! To radši zůstanu mezi Gurchy! Kromě toho tady musím vyrovnat nějaké účty."

„Jaké účty? Chceš zabít Utmana?"

Zamračila se. „Možná."

„Uch." Julwei znovu vykročil po silnici. „Hledají tě, Ferro, pro případ, že sis toho nevšimla. Bez mé pomoci bys neušla ani deset kroků. Klec pořád čeká, nezapomínej. Ta před palácem. Ochotně ji zaplní." Ferro zaskřípala zuby. „Císařem je teď Utman. Ul-Došt

mu říkají. Mocný! Neúprosný! Největší císař po stu letech, povídají všichni. Zabít císaře!“ Julwei se zasmál. „Ty jsi mi ale nátura.“

Ferro se cestou do kopce mračila na staříkova záda. Nechtěla být ničí nátura. Julwei mohl vojáky přimět, aby viděli, co se mu zlíbí, a byl to chytrý trik, ale ať se propadne, jestli půjde na sever. Co by mezi těmi bezbožnými růžovouši pohledávala?

Julwei se ještě smál, když ho dohonila. „Zabít císaře.“ Kroutil hlavou. „Bude muset počkat, než se vrátíš. Jsi mi dlužná, pamatuješ?“

Ferro ho popadla za šlachovitou paži. „Nepamatuju se, že bys říkal něco o cestě za moře!“

„Nepamatuju se, že by ses ptala, Maldžinn, a měla bys být ráda, že ne!“ Jemně jí uvolnil prsty. „Tvá mrtvola se mohla hezky sušit na poušti, místo abys mi, živá a zdravá, brblala do ucha – zamysli se nad tím.“

To ji prozatím umlčelo. Šla za ním, mračila se do kraje a sandály drtila vyschlou hlínu na silnici. Úkosem se dívala po staříkovi. Svými triky jí zachránil život, to nemohla popřít.

Ale ať se propadne, jestli půjde na sever.

* * *

Pevnost byla ukrytá ve skalnatém zálivu, ale odsud shora, s prudkým sluncem za zády, ji Ferro rozeznávala docela dobře. Vysoká hradba kolem úhledných řad domů, skoro jako menší město. Pod městem se daleko do vody táhla mola. A u mol kotvily lodě.

Obrovské lodě.

Věže ze dřeva, plovoucí pevnosti. Ferro jaktěživa neviděla loď ani z poloviny tak velkou. Jejich stěžně vypadaly na pozadí jasné vody jako temný les. U mol jich kotvilo deset a dvě další brázdily vlny zálivu, plachty vzduté, a po palubách a v pavučině lanoví se hemžily maličké postavičky.

„Vidím jich dvanáct,“ podotkl Julwei. „Ale ty máš bystřejší zrak.“

Ferro se rozhlédla po zálivu. Na stáčejícím se pobřeží asi dvacet mil daleko rozeznala další pevnost s moly. „Tamhle jsou další," hlásila. „Osm nebo devět, a jsou větší."

„Větší než tyhle?"

„Mnohem větší."

„Proboha!" zamumlal Julwei. „Gurchové ještě nikdy nebudovali tak velké lodě, ani z poloviny tak velké a zdaleka ne tolik. Na celém Jihu není dost dřeva na takovou flotilu. Museli ho nakoupit na severu, možná od Styřanů."

Ferro nezáleželo na člunech, dřevě ani severu. „No a?"

„S takovou flotilou se stanou Gurchové námořní velmocí. Mohli by dobýt Dagosku z moře, možná dokonce vpadnout do Westportu."

Bezvýznamná jména vzdálených míst. „No a?"

„Ty to nechápeš, Ferro. Musím varovat ostatní. Musíme si pospíšit!" Vyskočil a chvátal zpátky na silnici.

Ferro zabručela. Pozorovala ještě chvíli velké dřevěné necky kolébající se v zálivu, pak vstala a vydala se za Julweiem. Velké lodě, malé lodě, pro ni to nic neznamenalo. Co se jí týkalo, mohli Gurchové ze všech růžovoušů na světě nadělat otroky.

Pokud to znamenalo, že nechají skutečné lidi na pokoji.

* * *

„Z cesty!" Voják pobídl koně přímo na ně a zvedl bič.

„Tisíckrát se omlouvám, pane!" zakňučel Julwei, sehnul se a odcupital do trávy u silnice. Zdráhající se Ferro táhl s sebou. Stála v křoví a dívala se, jak zástup pomalu prochází kolem. Vyhublí, rozedraní, špinaví, duchem nepřítomní, s rukama pevně svázanýma, prázdné oči upřené na zem – muži i ženy nejrůznějšího stáří, dokonce i děti. Byla jich asi stovka. Jelo s nimi šest stráží, rozvalujících se ve vysokých sedlech, biče stále v pohotovosti.

„Otroci." Ferro si olízla suché rty.

„Lidé v Kadiru povstali," řekl Julwei a mračil se na ubohé procesí. „Už nechtěli být součástí slavného Gurchulu a mysleli si, že smrt císaře je vhodná příležitost, aby to změnili. Očividně se zmýlili. Nový císař je ještě tvrdší než starý, co, Ferro? Vzpoura už byla potlačena. Tvůj přítel Utman zřejmě bere otroky jako trest."

Ferro sledovala pomalu kulhající vyzáblou dívku, šoupající bosýma nohama v prachu. Kolik jí mohlo být, třináct? Těžko říct. Obličej měla špinavý a jako bez života. Na čele měla ošklivý šrám, a další zezadu na paži. Stopy po biči. Ferro polkla a dívala se, jak se dívka plahočí. Stařec před ní zakopl a svalil se na zem. Celý zástup se zastavil.

„Pohyb!“ štěkl jeden z jezdců a pobídl koně. „Vstávej!“ Stařec se snažil. „Hni sebou!“ Vojákův bič práskl a zanechal na starcových hubených zádech dlouhou rudou značku. Ferro sebou trhla a zasvědila ji záda.

Tam, kde měla jizvy.

Skoro jako by tu ránu dostala sama.

Nikdo, kdo zbičuje Ferro Maldžinn, nepřežije. Už ne. Shodila luk z ramene.

„Klid, Ferro!“ sykl Julwei a popadl ji za ruku. „Pro ně nemůžeš nic udělat!“

Dívka se sklonila a pomohla staříkovi na nohy. Bič znovu práskl, zasáhl je oba. Zazněl výkřik. Byla to dívka, nebo muž?

Nebo Ferro?

Setřásla Julweiovu ruku a sáhla pro šíp. „Můžu toho parchanta zabít!“ odsekla. Voják k nim zvědavě otočil hlavu. Julwei ji chytil za ruku.

„A co pak?“ zasyčel. „I kdybys zabila všech šest, co pak? Máš snad jídlo a vodu pro stovku otroků? Co? To ji máš opravdu dobře schovanou! A až je začnou postrádat? Co? A stráže najdou pobité? Co potom, vražedkyně? Ukryješ stovku otroků tady v poušti? Protože já to nedokážu!“

Ferro se mu dívala do černých očí, skřípala zuby a těžce dýchala. Uvažovala, jestli se nemá znovu pokusit ho zabít.

Ne.

Měl pravdu, mor na něj. Ovládla se, nakolik to jen šlo. Vrátila šíp do toulce a otočila se k otrokům. Dívala se, jak se stařec plouží dál a dívka za ním a vztek ji hryzal jako hlad.

„Ty!“ křikl voják a pobídl koně směrem k nim.

„Teď jsi to vyvedla!“ zasyčel Julwei a s úsměvem a podlézáním se klaněl. „Omlouvám se, pane, můj syn je…“

„Drž hubu, dědku!“ Voják se ze sedla díval na Ferro. „No, kluku, líbí se ti?“

„Cože?“ sykla Ferro se zaťatými zuby.

„Nemusíš se stydět,“ chechtal se voják. „Viděl jsem, jak čumíš.“ Popojel k zástupu. „Zastavte!“ křikl a otroci poslechli. Naklonil se ze sedla, popadl hubenou dívku v podpaždí a vytáhl ji ze zástupu.

„Je dobrá,“ tvrdil a strkal ji k Ferro. „Kapku mladá, ale je připravená. Umytá bude hezká. Trochu kulhá, ale to se zahojí, hodně jsme je hnali. Dobré zuby… ukaž mu zuby, čubko!“ Dívka poslušně rozevřela popraskané rty. „Dobré zuby. Co říkáš, kluku? Deset zlatých za ni! To je dobrá cena.“

Ferro jen stála a zírala. Dívka rovněž.

„Hele,“ voják se naklonil, „stojí dvakrát tolik a nehrozí žádné nebezpečí! Až dorazíme do Šaffy, řeknu, že chcípla na poušti. Nikdo se nebude ptát, stává se to často! Já dostanu deset a ty deset ušetříš! Všichni vydělají!“

Všichni vydělají. Ferro vzhlédla. Voják si sundal přilbu a hřbetem ruky si otíral čelo. „Klid, Ferro,“ šeptal Julwei.

„Dobře, tak osm!“ křikl voják. „Má hezký úsměv! Předveď mu úsměv, mrcho!“ Dívka nepatrně zvedla koutek úst. „Vidíš! Osm, ať tratím!“

Ferro zaťala ruce v pěst, až se jí nehty zaryly do dlaní. „Klid, Ferro,“ naléhal Julwei.

„Proboha, ty ale umíš smlouvat, kluku! Sedm, a to je moje poslední nabídka. Sedm, zatraceně!“ Voják rozčileně mávl přilbou. „Používej ji opatrně, za pět let bude stát mnohem víc! Je to investice!“

Obličej měl jen kousek od ní. Viděla, jak se mu na čele perlí pot, i strniště na lících, každý škrábanec a pór. Skoro ho cítila.

Skutečně žíznivý člověk bude pít moč, slanou vodu, olej, i když mu to uškodí, ale nutkání je silnější než rozum. Ferro to v pustině viděla mnohokrát. A právě tak moc teď toužila zabít toho chlapa. Chtěla ho roztrhat holýma rukama, uškrtit ho, rozervat mu obličej zuby. Téměř tomu podlehla. „Klid!“ radil Julwei.

„Nemůžu si ji dovolit,“ vypravila ze sebe nakonec.

„To jsi mohl říct rovnou, kluku, a ušetřit mi trable!“ Voják si narazil přilbu na hlavu. „Ale nedivím se ti, že koukáš. Je dobrá.“ Popadl dívku za ruku a odtáhl ji k ostatním. „V Šaffě za ni dostanou dvacet!“ křikl přes rameno. Zástup se pohnul. Ferro dívku pozorovala, dokud otroci nezmizeli za kopcem, klopýtající, kulhající, šourající se směrem k otroctví.

Najednou jí bylo zima a cítila se prázdná. Přála si, aby toho vojáka zabila, bez ohledu na cenu. Kdyby ho zabila, vyplnilo by to prázdné místo v jejím nitru, byť jen na chvíli. Takhle to fungovalo. „Také jsem šla v takovém zástupu," podotkla tiše.

Julwei si povzdechl. „Já vím, Ferro, já vím, ale osud tě nakonec zachránil. Buď mu za to vděčná, jestli víš jak."

„Měl jsi mě nechat, abych ho zabila."

„Jejda," mlaskl stařík znechuceně. „Ty bys nejspíš pobila celý svět, kdybys mohla. Máš v sobě i něco jiného než zabíjení, Ferro?"

„Kdysi jsem měla," opáčila, „ale bič to z tebe vymlátí. Bičují tě, dokud nemají jistotu, že v tobě nic nezůstalo." Julwei zase nasadil ten svůj lítostivý výraz. Zvláštní, už ji nerozčiloval.

„Je mi to líto, Ferro. Kvůli tobě i kvůli nim." Vrátil se na silnici a potřásl hlavou. „Ale je to lepší než smrt."

Chvíli jen stála a dívala se, jak za zástupem v dálce sedá prach.

„Totéž," pravila si pro sebe šeptem.

Bolavý palec

Logen se opřel o parapet, mhouřil v ranním sluníčku oči a rozhlížel se.

Totéž udělal – a jak mu to připadalo dávno – z balkonu svého pokoje v knihovně. Ty dva výhledy se od sebe nemohly víc lišit. Tady vycházelo slunce nad nerovný koberec budov, horký, zářící a plný vzdálených zvuků. Tehdy to bylo studené, zamlžené údolí, příjemné, prázdné a nehybné jako smrt. Vzpomínal si na to ráno, na to, že se cítil jako jiný člověk. Dnes se rozhodně cítil jako jiný člověk. Jako hlupák. Malý, zjizvený, ošklivý a zmatený.

„Logene.“ Na balkon vstoupil Malacus a usmál se do slunce a na město, na jiskřící záliv za ním, už po ránu plný lodí. „Je to krása, viď?“

„Když myslíš, ale já ji nějak nevidím. Všichni ti lidé.“ Logen se zachvěl. „Není to správné. Děsí mě to.“

„Děsí? Tebe?“

„Hrozně.“ Logen od příjezdu skoro nezamhouřil oka. Nikdy tu nebyla pořádná tma a ticho. Bylo tu horko, těsno a všudypřítomný puch. Nepřátelé sice jsou děsiví, ale lze s nimi bojovat a zabít je. Logen chápal jejich nenávist. V tomto anonymním, lhostejném městě plném hluku se nedalo bojovat. Město svorně nenávidělo všechny. „Tohle není místo pro mě. Těším se, až odsud odejdu.“

„Chvíli se tu asi zdržíme.“

„Já vím.“ Logen se zhluboka nadechl. „Proto jdu dolů a prohlédnu si ten Agriont. Zjistím o něm, co se dá. Některé věci je nutné udělat. Je lepší mít je za sebou než žít ve strachu z nich. To mi říkával táta.“

„Dobrá rada. Půjdu s tebou.“

„Tak to ne.“ Ve dveřích stál Bayaz a mračil se na učedníka. „V posledních týdnech jsi mě zklamal. Dokud tu dřepíme a čekáme, až se Jeho Veličenstvu zlíbí, měl bys toho využít a studovat. Další taková příležitost dlouho nepřijde.“

Malacus bez ohlédnutí spěchal dovnitř. Věděl, že když má mistr tuhle náladu, nesmí lelkovat. Bayaze přešla dobrá nálada, sotva dorazili do Agrionru, a zřejmě se mu hned tak nevrátí. Logen se mu nedivil, zacházeli s nimi spíš jako s vězni než s hosty. O dobrých způsobech toho moc nevěděl, ale uhádl, co znamenají přísné pohledy a stráže přede dveřmi.

„Nevěřil bys, jak vyrostlo,“ zabručel Bayaz a mračil se na rozlehlé město. „Pamatuju se, když byla Adova jen pár chatrčí namačkaných kolem tvůrcova domu jako mouchy na čerstvém lejnu. To bylo před Agriontem. Před Spojeným královstvím. Tenkrát nebyli zdaleka tak nafoukaní, to ti povím. Uctívali tvůrce jako boha.“

Zachrčel a odplivl si přes balkon. Logen slinu sledoval, jak letí přes příkop a mizí kdesi v bílých budovách dole. „Já jim dal tohle,“ syčel Bayaz. Logen cítil nepříjemné mrazení, jaké vždy doprovázelo čarodějovu nespokojenost. „Dal jsem jim svobodu, a takhle mi děkují? Písaři nade mnou ohrnují nos? A namyšlení poslíčci?“ Výlet dolů do všeho toho podezírání a šílenství vypadal najednou jako milosrdné vysvobození. Logen se přesunul ke dveřím a proklouzl do místnosti za nimi.

Jestli měli být zajatci, tak už pobýval v mnohem horších kobkách. Kulatý obývací pokoj se přinejmenším podle něj hodil i pro krále: těžká, nádherně vyřezávaná křesla z tmavého dřeva a na stěnách tlusté závěsy s loveckými a lesními výjevy. Bethod by se tu určitě cítil jako doma. Logen se tu cítil jako hlupák, pořád chodil po špičkách, jen aby něco nerozbil. Na stole uprostřed stála vysoká nádoba pomalovaná barevnými květy. Logen si ji cestou k dlouhému schodišti dolů do Agrionru podezíravě prohlížel.

„Logene!“ Ve dveřích za ním stál Bayaz. „Opatrně. Tohle místo možná vypadá divně, ale lidé jsou tu ještě divnější.“

* * *

Voda pěnila a zurčela a tryskala vzhůru úzkým proudem z kovové trubky vytvarované do podoby rybí tlamy a dopadala do široké kamenné nádržky. Ten hrdý mladík to nazval fontána. Trubky pod zemí, říkal. Logen si představil podzemní prameny, protékající mu přímo pod nohama do základů stavby. Z toho pomyšlení se mu zatočila hlava.

Náměstí bylo obrovské – velká pláň rovných kamenů, stlačená prudkými útesy bílých budov. Dutými útesy pokrytými pilíři a sochami, lesknoucími se okny a hemžícími se lidmi. Dnes se dělo cosi zvláštního. Kolem celého náměstí stavěli dělníci ohromnou šikmou konstrukci z dřevěných trámů. Po trámech pobíhala hotová armáda lidí, kteří sekali, zatloukali, sestavovali a vztekle po sobě pokřikovali. Všude překážely hromady prken a trámů, sudy s hřebíky a spousty nejrůznějších nástrojů, že by to stačilo na vybudování deseti domů a možná i více. Místy se už konstrukce zvedala do výšky a podpěry, dosahující ke střechám monumentálních budov za nimi, připomínaly stěžně velkých lodí.

Logen stál s rukama v bok a civěl na obří dřevěnou kostru, jejíž účel mu unikal. Přistoupil ke svalnatému muži v kožené zástěře, který zuřivě řezal prkno. „Co je to?“

„Co jako?“ Muž ani nevzhlédl od práce.

„Tohle. K čemu to je?“

Pila projela dřevem a odříznutý kousek dopadl na zem. Tesař hodil zbylý kus na hromadu vedle, otočil se a podezíravě si Logena prohlédl, přičemž si z čela otíral pot.

„Stání. K sezení.“ Logen na něho tupě zíral. Jak může někdo zároveň stát i sedět? „Pro soutěž!“ zakřičel mu tesař do obličeje. Logen pomalu couval. Hatmatilka. Slova nedávající smysl. Otočil se a spěchal pryč. Obloukem obcházel dřevěné konstrukce a muže lezoucí po nich.

Ocitl se v široké ulici, hluboké rokli mezi vysokými bílými budovami. Po obou stranách stály sochy v nadživotní velikosti a mračily se přes hlavy lidí spěchajících dole. Nejbližší socha mu byla jaksi povědomá. Přistoupil blíž, důkladně si ji prohlédl a zašklebil se. První z mágů od té doby, co ho sochali, trochu přibral. Nejspíš měli v knihovně příliš mnoho dobrého jídla. Logen se obrátil k mužíkovi v černém klobouku, který kolem procházel s tlustou knížkou v podpaždí.

„Bayaz,“ řekl a ukázal na sochu. „Můj přítel.“ Muž se podíval na něj, pak na sochu, zpátky na Logena a spěchal pryč.

Sochy se táhly do dálky. Logen usoudil, že nalevo stojí vladaři Spojeného království. Někteří měli meče, jiní svitky či malé lodičky. Jeden měl u nohou psa, jiný snop obilí v podpaždí, ale jinak se víceméně podobali jeden druhému. Všichni měli stejné vysoké koruny a stejně přísně se mračili. Když jste se na ně podívali, nemysleli byste si, že v životě pronesli či udělali jedinou hloupost nebo že museli chodit na záchod.

Logen za sebou uslyšel dupot kroků a otočil se právě včas, aby viděl, jak se po ulici žene ten pyšný mladík od brány, košili celou propocenou. Logen si říkal, kam asi tolik spěchá, ale nehodlal za ním běžet, aby se ho na to zeptal, ne v tomhle vedru. A vůbec, na vyřešení čekala spousta jiných záhad.

Ulice ústila na velkou zelenou pláň, kterou jako by nějaké obří ruce nabraly na venkově a upustily ji uprostřed vysokých budov. Nepodobala se žádné krajině, jakou kdy Logen viděl. Tráva připomínala zářivě želenou pokrývku, byla hladká, pravidelná, pokosená těsně nad zemí. Byly tu i květiny, jenže rostly v řadách a kruzích a vytvářely linie jasných barev. Byly tu husté keře a stromy, smáčknuté do skupinek, oplocené a sestříhané do nepřirozených tvarů. Byla tu i voda – potoky bublající přes kamenné schody a velký rybník se smutnými stromy courajícími větve ve vodě.

Logen se potuloval po zkrocené zeleni a pod nohama mu křupaly malé šedé kamínky, jimiž byly vysypané chodníčky. Byla tu namačkaná spousta lidí užívajících si sluníčka. Seděli v člunech na miniaturním jezírku, veslovali pořád dokola a nikam se nedostávali. Lenošili na trávnících, jedli, pili a žvanili. Někteří ukazovali na Logena a pokřikovali, šeptali si mezi sebou nebo se mu klidili z cesty.

Vypadali podivně, zvlášť ženy. Byly bledé, jakoby průhledné, zabalené do komplikovaných šatů, vlasy vyčesané do homolí a přidržované jehlicemi a hřebeny a na nich zvláštní dlouhé peří či beznadějně maličké kloboučky. Připomínaly tu nádobu v kulatém pokoji – příliš tenké a křehké, než aby byly k něčemu dobré, a navíc pokažené spoustou ozdob. Ale už to bylo dlouho a on se na ně vesele usmíval, čistě pro jistotu. Některé se tvářily šokovaně,

jiné zděšeně lapaly po dechu. Logen si povzdechl. To staré kouzlo stále fungovalo.

O kus dál, na jiném širokém náměstí, se Logen zastavil a zadíval se na skupinku cvičících vojáků. Tihle nebyli žebráci ani zženštilí mladíci, tihle vypadali jako skuteční vojáci a na sobě měli těžkou zbroj – kyrysy a náholenice vyleštěné jako zrcadlo – a na rameni dlouhé oštěpy. Stáli vedle sebe, jeden jako druhý, ve čtyřech čtvercích po padesáti mužích, nehybní jako ty sochy na ulici.

Na zařvání skrčka v červeném kabátě – Logen usoudil, že to bude velitel – se všichni otočili, sklonili oštěpy a s dupáním vykročili přes prostranství. Byli jeden jako druhý, stejně vyzbrojení, stejně se hýbali. Byl to náramný pohled, všechen ten třpytící se kov postupující ve čtvercích ježících se lesklými hlavicemi oštěpů. Připomínali obřího čtvercového ježka se dvěma sty páry nohou. Na velkém rovném prostranství proti imaginárnímu nepříteli přímo před sebou byli bezpochyby nebezpeční. Jak by to fungovalo ve skalách, v dešti, v hustém lese, tím si Logen nebyl jistý. Určitě by se rychle unavili, se vší tou těžkou zbrojí, a kdyby byl čtverec narušen, co by dělali? Muži zvyklí na to, že mají vždycky za zadkem přítele? Dokázali by bojovat sami?

Ploužil se dál širokými nádvořími a úpravnými zahradami, kolem zurčících fontán a hrdých soch, čistými ulicemi a širokými třídami. Chodil nahoru a dolů po úzkých schodištích, po mostech přes potoky, silnice a další mosty. Viděl strážné v desítkách různých nádherných livrejí, střežící stovku různých bran, zdí a dveří, a všichni si ho prohlíželi s hlubokým podezřením. Slunce šplhalo po obloze a kolem klouzaly vysoké bílé budovy, až Logen skoro necítil nohy, byl napůl ztracený a z toho, jak pořád koukal nahoru, ho bolelo za krkem.

Jedinou stálicí byla obludná věž zvedající se nad všechno ostatní, a i ty největší budovy vedle ní vypadaly malé. Byla stále tam, viděli jste ji koutkem oka, vyhlížela přes střechy v dálce. Logena nohy pomalu nesly blíž, až dorazil k zanedbanému rohu citadely přímo v jejím stínu.

Našel si starou lavičku na neudržovaném trávníku vedle rozpadající se budovy porostlé mechem a břečťanem, jejíž strmá střecha se uprostřed propadala a chyběly v ní tašky. Sedl si na ni,

funěl a mračil se na věž za zdmi, rýsující se na modrém pozadí jako umělá hora ze suchého, přísného, mrtvého kamene. Ve škvírách mezi velkými kvádry se neuchytily žádné rostliny ani mech. Tvůrcův dům, povídal Bayaz. Rozhodně se nepodobal žádnému domu, jaký kdy Logen viděl. Neměl střechu, dveře ani okna, jen holé stěny. Shluk mocných, ostře zakončených pilířů z kamene. K čemu je dobré postavit něco tak velkého? A kdo vůbec byl ten tvůrce? Je tohle jediné, co kdy postavil? Veliký zbytečný dům?

„Nevadí, když si přisednu?“ Na Logena se dívala žena, tedy podle něho to byla rozhodně víc žena než ty podivné, průsvitné bytosti v parku. Hezká žena v bílých šatech, tvář rámovanou tmavými vlasy.

„Jestli mi to vadí? Ne. Je to zvláštní, ale vedle mě zpravidla nechce nikdo sedět.“

Klesla na druhý konec lavičky, opřela si bradu do dlaní, lokty o kolena a bez zájmu se zadívala na věž. „Třeba se vás bojí.“

Logen pozoroval muže, který spěchal kolem se složkou papírů v podpaždí a poulil na něho oči. „Také mě to už napadlo.“

„Vypadáte dost nebezpečně.“

„Chtěla jsi říct ohavně.“

„Obvykle říkám, co si myslím, a teď říkám nebezpečně.“

„No, vzhled může klamat.“

Zvedla obočí a pomalu si ho přeměřila. „Takže jste v podstatě mírumilovný.“

„Ehm… ne tak docela.“ Úkosem se po sobě podívali. Očividně se ho nebála ani jím neopovrhovala, dokonce se o něj ani nijak zvlášť nezajímala. „Proč ty se nebojíš?“

„Jsem z Anglandu, znám vaše lidi. Kromě toho,“ opřela si hlavu o opěradlo, „nikdo jiný se se mnou bavit nebude. Jsem zoufalá.“

Logen se díval na pahýl prostředníku a kýval jím, jak to jen šlo. „To tedy musíš být. Jsem Logen.“

„To máš dobré. Já nejsem nikdo.“

„Každý je někdo.“

„Já ne. Já nejsem nic. Jsem neviditelná.“

Logen se na ni zamračil. Byla k němu otočená bokem, hověla si na sluníčku, dlouhý, hladký krk natažený, a hrudník se jí pomalu zvedal a klesal. „Já tě vidím.“

Stočila hlavu, aby na něho viděla. „Jenomže vy… jste slušný chlap.“

Logen vyprskl smíchy. Už ho v životě nazvali ledajak, ale takhle nikdy. Mladá žena se nebavila. „Nepatřím sem,“ mumlala si pro sebe.

„To ani jeden z nás.“

„Ne. Jenže tohle je můj domov.“ Vstala. „Mějte se, Logene.“

„I ty, nikdo.“ Díval se za ní, jak pomalu odchází, a vrtěl hlavou. Bayaz měl pravdu. Tohle místo bylo divné, ale lidi tu byli ještě divnější.

* * *

Logen se s trhnutím probudil, poplašeně mžoural a rozhlížel se kolem sebe. Tma. Samozřejmě ne úplná tma, byla tu všudypřítomná záře města. Měl dojem, že něco zaslechl, ale nic neviděl. A bylo horko. Horko, těsno, dusno, i když od okna táhl nepříjemný průvan. Zaúpěl, omotal si kolem pasu propocenou přikrývku, setřel si pot z prsou a dlaň očistil o zeď za sebou. Světlo mu vadilo. A to nebylo to nejhorší. Logenovi Devítiprsťákovi se totiž hrozně chtělo čurat.

Naneštěstí na takovém místě se nemůžete vymočit do nočníku. Tady na to mají vymyšlenost, je jako dřevěná police s dírou uprostřed v malém pokojíčku. Když dorazili, podíval se do díry a přemýšlel, k čemu to asi slouží. Dolů to zřejmě bylo hluboko a ošklivě to páchlo. Malacus mu to objasnil. Nesmyslný barbarský vynález. Musíte si sednout na tvrdé dřevo a táhne vám na koule. Ale to je holt ta civilizace. Lidé, kteří nemají nic pořádného na práci, vymýšlejí, jak snadné věci zkomplikovat.

Vymotal se z postele a zamířil k místu, kde si pamatoval dveře. Šel v předklonu a šátral po zemi před sebou. Na spaní bylo světla moc, ale na to, aby něco opravdu viděl, zase málo. „Podělaná civilizace,“ mumlal si pro sebe, jak zápolil se západkou na dveřích. Opatrně vstoupil do kulaté místnosti.

Byla tu zima, hrozná zima. Po vlhkém horku ložnice ho studený vzduch na nahé kůži zamrazil. Proč nespí tady, místo vedle? Zašilhal na tmavé stěny, obličej pomačkaný od spánku, a snažil se rozeznat, které rozmazané dveře vedou k čurací polici. Při svém

štěstí se mu nejspíš podaří vpadnout k Bayazovi a omylem spícího mága pomočí. To by staříkovi rozhodně vylepšilo náladu.

Udělal krok. Bouchlo to, protože narazil na roh stolu. Zaklel a chytil se za pohmožděnou holeň, načež si vzpomněl na nádobu. Vrhl se ke stolu právě včas, aby ji stačil zachytit. Zrak se mu už přizpůsobil a začal rozeznávat květiny namalované na chladném, lesklém povrchu. Už ji chtěl vrátit na stůl, když ho to napadlo. Proč chodit dál, když měl přímo v rukou dokonalý nočník? Rychle se rozhlédl po místnosti, postavil nádobu… a strnul.

Nebyl sám.

V polosvětle rozpoznal vysokou, štíhlou postavu. Viděl dlouhé vlasy, povlávající v průvanu z otevřeného okna. Napínal zrak, ale tvář neviděl.

„Logene…“ Ženský hlas, tichý a hluboký. Ani trochu se mu to nelíbilo. V místnosti byla zima, opravdu velká zima. Pevně sevřel nádobu.

„Kdo jsi?“ zachraptěl a jeho hlas zněl v tichu najednou hlasitě. Sní snad? Potřásl hlavou a stiskl nádobu. Všechno mu připadalo skutečné. Hrozně skutečné.

„Logene…“ Žena se tiše přibližovala. Slabé světlo z okna jí dopadlo na obličej. Bílá tvář, oko ve stínu, koutek úst, vzápětí byla zase ve tmě. Bylo na ní něco povědomého… Logen usilovně přemýšlel, jak couval, oči upřené na postavu, a snažil se mezi nimi udržet stůl.

„Co chceš?“ V prsou ho mrazilo, byl to nepříjemný pocit. Věděl, že by měl volat o pomoc, probudit ostatní, jenže chtěl vědět, kdo to je. Potřeboval to vědět. Vzduch byl mrazivý. Logen skoro cítil, jak se mu před ústy sráží dech. Věděl, že jeho žena je mrtvá; mrtvá, studená, vrátila se do hlíny, bylo to dávno a daleko. Viděl vesnici spálenou na popel, plnou mrtvých. Jeho žena je mrtvá… a přece…

„Thelfi?“ zašeptal.

„Logene…“ Její hlas! Její hlas! Spadla mu brada. Natáhla ruku světlem, jež sem dopadalo oknem. Bledou ruku, s bledými prsty a dlouhými, bílými nehty. V místnosti mrzlo. „Logene!“

„Jsi mrtvá!“ Zvedl nádobu, připravený ji udeřit po hlavě. Ruka se natahovala, prsty roztažené.

Najednou bylo v místnosti jasno jako ve dne. Jasněji. Mnohem jasněji. Temné obrysy dveří a nábytku se změnily v ostré bílé

okraje a černé stíny. Logen křečovitě zavřel oči a zakryl si je rukou. Couvl ke zdi. Zahřmělo to, jako když se sune kamenná lavina, prásklo to, jako když padá strom, a bylo cítit hořící dřevo. Logen pootevřel oko a vykoukl mezi prsty.

Komnata se podivně změnila. Už zase byla tmavá, ale méně než předtím. Světlo vycházelo z velké, zubaté díry ve zdi v místech, kde bývalo okno. Dvě křesla zmizela a třetí se kymácelo na třech nohách a zlomené okraje slabě žhnuly a kouřily jako větvičky v ohni. Stůl, který stál před chvílí přímo před ním, byl rozlomený a na druhém konci místnosti. Část stropu se utrhla z trámů a na podlaze se válelo kamení, kusy omítky, dřevěné třísky a skleněné střepy. Po zvláštní ženě nebylo nikde ani stopy.

Bayaz v noční košili prošel na vratkých nohou dírou ve zdi a vyhlédl do noci. „Je to pryč."

„To?" Logen zíral na kouřící díru. „Znala moje jméno…"

Čaroděj přiklopýtal k poslednímu křeslu a vyčerpaně se do něj vrhl. „Asi požírač. Poslal ho Chalul."

„Co že to bylo?" zjišťoval zmatený Logen. „Kdo to poslal?"

Bayaz si otřel pot z obličeje. „Věř mi, že to nechceš vědět."

„Asi máš pravdu." Logen si zamnul bradu a s pohledem upřeným na zubatou skvrnu noční oblohy přemýšlel, jestli nenastala vhodná chvíle změnit názor. Jenže už bylo pozdě. Kdosi hystericky bušil na dveře.

„Jdi tam, ano?" Logen připitoměle klopýtal troskami a odsunul závoru. Kolem něj se protlačil rozzlobený gardista s lampou v jedné a taseným mečem v druhé ruce.

„Byl tu hluk!" Světlo z lampy dopadlo na ruiny a našlo nerovný okraj vyrvané omítky a kamene a prázdnou noční oblohu za nimi. „Do prdele," zašeptal.

„Měli jsme nezvaného hosta," řekl Logen.

„Ehm… musím upozornit…" Gardista se tvářil naprosto zmateně. „…někoho." Jak couval zpátky ke dveřím, zakopl o trám a málem upadl. Vzápětí Logen slyšel jeho kroky na schodech.

„Co je to ten požírač?" Žádná odpověď. Čaroděj spal, oči měl zavřené, tvář zachmuřenou a jeho hrudník se pomalu zvedal. Logen sklopil oči. Ke svému úžasu viděl, že v pravé ruce stále drží nádobu, krásnou a křehkou. Opatrně ometl kousek místa na podlaze a postavil ji tam.

Bouchly dveře a Logenovi vyletělo srdce do krku. Byl to Malacus, oči vytřeštěné, vlasy trčící na všechny strany. „Co to…“ Došel k díře a nesměle se zadíval do noci. „Do prdele!“

„Malacusi, co je to požírač?“

Quai prudce otočil hlavu a k smrti vyděšený se podíval na Logena. „Je zakázáno,“ šeptal, „jíst maso lidí…“

Otázky

Glokta do sebe házel kaši co nejrychleji, v naději, že do sebe dostane alespoň polovinu, než se mu začne obracet žaludek. Polkl, zakašlal a otřásl se. Odstrčil misku, jako by ho urážela pouhou svou přítomností. *Což je vlastně pravda.* „Doufám, že je to důležité, Severarde," zabručel.

Praktikal si odhrnul mastné vlasy. „Záleží na tom, co je podle vás důležité. Jedná se o ty naše magické přátele."

„Aha, první z mágů a jeho smělí druhové. Co je s nimi?"

„Včera v noci došlo v jejich komnatách k nějakému rozruchu. Prý se tam někdo vloupal. Zřejmě došlo k boji. Asi vznikly i nějaké škody."

„Prý? Zřejmě? Nějaké škody?" Glokta nesouhlasně kroutil hlavou. „Asi? Asi nám nestačí, Severarde."

„Tentokrát bude muset. Strážný toho moc nevěděl. Ale vypadal náramně ustaraně, jestli chcete něco vědět." Sesul se trochu hlouběji do křesla, až měl ramena u uší. „Někdo tam bude muset jít a zjistit, o co šlo, tak to klidně můžeme být my. Pak si je můžete prohlédnout zblízka. Možná se na pár věcí přeptat."

„Kde jsou?"

„Tohle se vám bude líbit. Ve Věži řetězů."

Glokta zamračeně vysával zbytky kaše z dásní. *No ovšem. Vsadím se, že až nahoře. Spousta schodů.* „Ještě něco?"

„Seveřan se včera vydal na procházku, v kruzích obešel půlku Agriontu. Samozřejmě jsme ho sledovali." Praktikal si odfrkl a upravil si masku. „Parchant odporný."

„Á, ten nechvalně známý Seveřan. Spáchal něco nehorázného? Znásilnění, vraždu, podpálil dům, něco takového?"

„Vlastně ne, abych byl upřímný. Pro všechny to bylo nudné dopoledne. Jen se poflakoval kolem a civěl. Mluvil s několika lidmi.“

„S někým, koho známe?“

„S nikým důležitým. S tesařem u tribuny pro soutěž. S písařem na Královské cestě. U univerzity byla jedna holka. S tou se chvíli bavil.“

„Holka?“

Severardovy oči se usmály. „Správně, a moc pěkná. Jakže se jmenovala?“ Luskl prsty. „Zjistil jsem si ji. Její bratr je u královské gardy… Westová něco, Westová…“

„Ardee.“

„To je ona! Vy ji znáte?“

„Hmm.“ Glokta si olízl dásně. *Ptala se mě, jak se mám. Pamatuju si to.* „O čem se bavili?“

Praktikal zvedl obočí. „Nejspíš o ničem. Ale ta dívka je z Anglandu, ve městě není dlouho. Možná se znají. Mám ji přivést? Brzy bychom to zjistili.“

„Ne!“ štěkl Glokta. „Ne. Není třeba. Její bratr býval můj přítel.“

„Býval.“

„Nikdo se jí ani nedotkne, Severarde, slyšíš?“

Praktikal pokrčil rameny. „Když to říkáte, inkvizitore. Když to říkáte.“

„Říkám.“

Nastala odmlka. „S pláteníky jsme tedy skončili, co?“ Severard mluvil téměř smutně.

„Vypadá to tak. Jsou vyřízení. Už se musí jen trochu poklidit.“

„Určitě to bude lukrativní uklízení.“

„Určitě,“ zabručel Glokta kysele. „Ale Jeho Eminence má pocit, že naše nadání lépe využijeme jinde.“ *Jako při pozorování falešných čarodějů.* „Doufám, že jsi nepřišel o tu malou nemovitost u přístavu.“

Severard pokrčil rameny. „Nedivil bych se, kdybyste brzo potřeboval nějaké místečko za větrem. Je pořád tam. Za správnou cenu. Akorát je škoda skončit s prací v půlce.“

Pravda. Glokta se odmlčel a zamyslel se. *Nebezpečí. Arcilektor říkal, že máme skončit. Neposlechnout je velice nebezpečně, ale něco za tím je. Vadí mi nechat to neuzavřeně, ať Jeho Eminence říká cokoliv.* „Možná tu je ještě jedna věc.“

„Vážně?“

„Ano, ale půjdeme na to opatrně. Víš něco o bankách?“

„Velké domy. Půjčují lidem peníze.“

Glokta se pousmál. „Nevěděl jsem, že jsi takový odborník. Zajímám se zvlášť o jednu. Jmenuje se Valint a Balk.“

„O té jsem nikdy neslyšel, ale můžu se poptat.“

„Hlavně to drž v tajnosti, Severarde, rozumíš? Nikdo se o tom nesmí dozvědět. Myslím to vážně.“

„Já jsem diskrétnost sama, veliteli, zeptejte se, koho chcete. Diskrétnost. To jsem já. Jsem tím pověstný.“

„To doufám, Severarde. To doufám.“ *Nebo přijdeme o hlavu oba.*

* * *

Glokta seděl ve výklenku, zády opřený o zeď, levou nohu nataženou před sebou – spalující, pulzující výheň bolesti. Bolest pochopitelně čekal, každou chvíli, každý den. *Ale tohle je prostě zvláštní.*

Každé jeho nadechnutí byl chraplavý sten unikající přes zaťaté zuby. Sebemenší pohyb byl ohromný úkol. Vzpomínal si, jak ho maršál Varuz před lety nutil běhat nahoru a dolů po těchhle schodech, když cvičil na soutěž. *Brával jsem je po třech, nahoru a dolů, bez přemýšlení. A teď se na mě podívejte. Kdo by si pomyslel, že skončím takhle?*

Třásl se, celý zpocený, v očích ho pálily slzy a z nosu mu teklo. *Voda ze mě teče proudem, a přesto mám pekelnou žízeň. Dává to smysl?* Dává vůbec něco smysl? *Co kdyby šel někdo kolem a viděl mě v tomto stavu? Strašlivá metla inkvizice dřepí na zadku v okně, skoro neschopná pohybu? Vynutím na téhle ztuhlé masce agónie nonšalantní úsměv? Budu předstírat, že je všechno v pořádku? Že sem chodím často a válím se u schodů? Nebo budu brečet, křičet a prosit o pomoc?*

Ale nikdo kolem nešel. Ležel tam, vklíněný v úzkém prostoru ve třech čtvrtinách cesty na vrchol, hlavu opřenou o studený kámen, roztřesené koleno přitažené k bradě. *Sand dan Glokta, mistr šermíř, švihák a jezdecký důstojník, jak slavná budoucnost ho čekala? Bývaly doby, kdy jsem mohl běhat celé hodiny. Běhat a*

běhat a nikdy se neunavit. Po zádech mu stékal potůček potu. *Proč to dělám? Proč by to vůbec někdo dělal? Mohl bych toho na místě nechat. Mohl bych se vrátit domů k matce. Ale co pak?*

Co pak?

* * *

„Inkvizitore, jsem rád, že jste tady."

To máš dobré, ty parchante. Já tedy ne. Glokta se opřel o zeď nad schodištěm a zbylými zuby drhl o dásně.

„Jsou vevnitř, je to pěkný nepořádek…" Gloktovi se třásla ruka a hůl rachotila o kámen. Točila se mu hlava. Strážného viděl za chvějícími se víčky rozmazaně. „Jste v pořádku?" Muž se naklonil blíž a natáhl ruku.

Glokta vzhlédl. „Prostě otevři ty zkurvené dveře, hlupáku!"

Muž odskočil a spěchal otevřít dveře. Glokta toužil prostě se vzdát a padnout na břicho, ale silou vůle se narovnal. Přiměl se položit jednu nohu před druhou, dýchat pravidelně, narovnat se a zvednout hlavu. Velitelsky prošel kolem strážného, přičemž každičký kousek jeho těla protestoval. To, co za dveřmi spatřil, jeho sebeovládáni téměř zlomilo.

Včera to byly jedny z nejhezčích komnat v Agriontu, vyhrazené pro nejčestnější hosty, nejdůležitější zahraniční hodnostáře. Včera. Ve zdi v místě, kde bývalo okno, zela díra a po tmě na schodišti byla obloha za ní až oslepující. Spadl kus stropu a do místnosti visely zlámané trámy a kusy omítky. Na podlaze se válelo kamení, skleněné střepy, útržky barevné látky. Starožitný nábytek byl rozbitý na kusy, okraje zčernalé, jako by byly ohořelé. Zkáze uniklo jen jedno křeslo, půlka stolu a vysoká ozdobná nádoba, překvapivě čistá mezi vším tím smetím.

Uprostřed nákladných trosek postával zmatený, chorobně vypadající mladý muž. Když Glokta prošel dveřmi, vzhlédl a nervózně si olízl rty, očividně dost nesvůj. *Vypadal už někdy někdo víc jako podvodník?*

„Ehm, dobré ráno?" Mladík se tahal za roucho z těžké látky, pošité tajuplnými symboly. *A zřejmě se v něm necítí dobře. Jestli je tohle čarodějův učeň, jsem já gurššký císař.*

„Jsem Glokta. Z královské inkvizice. Poslali mě vyšetřit tuto… nešťastnou záležitost. Čekal jsem někoho staršího.“

„Ach, ano, pardon, jsem Malacus Quai,“ vykoktal mladík. „Učedník velkého Bayaze, prvního mezi mágy, velikého ve vysokém učení a zběhlého v hlubokých –“ *Klekni, padni přede mnou na kolena! Jsem mocný guršský císař!*

„Malacus –“ přerušil ho Glokta hrubě „– Quai. Ty jsi ze Staré říše?“

„Ano.“ Mladík se trochu rozzářil. „Vy znáte –“

„Ne. Vůbec ne.“ Mladík zase schlípl. „Byl jsi včera v noci tady?“

„Ano. Spal jsem vedle. Bohužel jsem neviděl nic…“ Glokta na něj upřeně zíral a snažil se ho odhadnout. Učedník zakašlal a zadíval se na podlahu, jako by přemýšlel, kde má začít s uklízením. *Mohl by skutečně znervóznit arcilektora? Špatný herec. Z jeho chování přímo čiší podvod.*

„A někdo něco viděl?“

„Ehm, no, asi mistr Devítiprsťák –“

„Devítiprsťák?“

„Ano, náš severanský společník.“ Mladík se nadchl. „Velice slavný válečník, šampión, princ mezi svými –“

„Ty ze Staré říše. On Severan. Jste to pěkně kosmopolitní banda.“

„Ano, ha ha, to asi jsme –“

„Kde je Devítiprsťák teď?“

„Myslím, že ještě spí. Ehm, mohl bych ho probudit –“

„Byl bys tak laskav?“ Glokta zaklepal holí o podlahu. „Je to sem dost vysoko a já bych se nerad musel vracet později.“

„Ne, ehm, samozřejmě… pardon.“ Spěchal k jedněm dveřím a Glokta se obrátil a předstíral, že si prohlíží díru ve zdi. Přitom se šklebil bolestí a hryzal se do rtu, aby se nerozbrečel jako nemocné dítě. Volnou rukou se zachytil kamenů na kraji díry a pevně je stiskl.

Když křeč přešla, začal se zajímat o škody. I tady nahoře byla zeď dobré čtyři stopy tlustá, pevná, z kamenů spojených maltou a fasádou z kamenných kvádrů. Udělat takovou díru mohl jedině kámen vystřelený ze skutečně velké balisty nebo oddíl silných dělníků, pracujících týden dnem i nocí. *Obří obléhací stroj nebo skupina dělníků by bezpochyby upoutaly pozornost stráží. Tak jak k*

tomu došlo? Glokta přejel dlaní popraskaný kámen. Kdysi slyšel, že na dálném jihu vyrábějí bouchací prášek. *Mohla by tohle dokázat trocha prášku?*

Dveře se otevřely a Glokta se otočil. Pod nízkým překladem se sehnul hromotluk a pomalu si zapínal košili. Vypočítaně pomalu. *Jako by se mohl pohnout rychleji, ale nevidí k tomu důvod.* Vlasy měl rozcuchané, hrubý obličej zjizvený. Na levé ruce mu scházel prostředník. *Proto Devítiprsťák. Jak vynalézavé.*

„Spáváš dlouho?“

Seveřan kývl. „V tomhle městě je na mě moc horko – v noci nemůžu usnout a přes den jsem ospalý.“

Gloktovi pulzovalo v noze, záda protestovala a krk měl ztuhlý jako suchou větev. Měl co dělat, aby to na něm nebylo vidět. Dal by cokoliv, aby se mohl svalit do posledního zbývajícího křesla a řvát z plných plic. *Ale já musím stát a žvanit s těmihle šarlatány.* „Mohl bys mi vysvětlit, co se tu v noci stalo?“

Devítiprsťák pokrčil rameny. „Potřeboval jsem se v noci vymočit. Někoho jsem zahlédl.“ Obecný jazyk mu zjevně dělal trochu problémy, i když obsah vět byl stěží zdvořilý.

„Poznal jsi, kdo ten někdo byl?“

„Ne. Byla to žena, víc jsem neviděl.“ Vrtěl se, očividně se cítil nesvůj.

„Žena, opravdu?“ *Ten příběh je pořád směšnější.* „Ještě něco? Můžeme zúžit pátrání na míň než polovinu obyvatelstva?“

„Byla zima. Velká zima.“

„Zima?“ *Jistě, proč ne? V jedné z nejteplejších nocí v roce.*

Glokta se mu dlouho díval do očí. Seveřan jeho pohled opětoval. Měl chladné, tmavomodré oči, hluboko zapadlé. *To nejsou oči idiota. Možná vypadá jako opičák, ale nemluví tak. Než něco řekne, přemýšlí, a pak řekne jen tolik, kolik musí. Tohle je nebezpečný muž.*

„Co pohledáváš ve městě, mistře Devítiprsťáku?“

„Přišel jsem s Bayazem. Jestli chceš vědět něco o něm, musíš se ho zeptat sám. Já to vážně nevím.“

„Takže ti platí?“

„Ne.“

„Jdeš za ním z věrnosti?“

„Ani ne.“

„Ale jsi jeho sluha?“

„Ne. Vůbec ne.“ Poškrábal se na strništi na bradě. „Vlastně nevím, co jsem.“

Velký hnusný lhář, to jsi. Ale jak to dokážu? Glokta mávl holí po zničené místnosti. „Jak mohl nějaký vetřelec napáchat takové škody?“

„To byl Bayaz.“

„Vážně? A jak?“

„Říká tomu umění.“

„Umění?“

„Základní magie je divoká a nebezpečná,“ ocitoval nabubřele učedník, jako by sděloval něco důležitého, „protože pochází z druhé strany, a dotknout se podsvětí je nebezpečné. Mág zakaluje magii znalostmi, a tak vytváří vysoké umění, ale stejně jako kovář nebo –“

„Druhá strana?“ štěkl Glokta a uťal tak mladíkovo blábolení. „Podsvětí? Co tím, hrome, myslíš? Magie? Ty znáš nějakou magii, mistře Devítiprsťáku?“

„Já?“ Seveřan se zasmál. „Ne.“ Zamyslel se a jako by ho to napadlo dodatečně, prohodil: „Ale umím mluvit s duchy.“

„Tak s duchy?“ *Proboha.* „Třeba by ti mohli prozradit, kdo byl ten vetřelec.“

„Těžko.“ Devítiprsťák smutně vrtěl hlavou a Gloktův sarkasmus mu buď unikl, nebo jej schválně ignoroval. „Tady už žádní nezůstali. Tady spí. Už dlouho.“

„Á, samozřejmě.“ *Na pohádky před usnutím už je trochu pozdě. Tyhle nesmysly mě unavují.* „Přicházíš od Bethoda?“

„Dalo by se to tak říct.“ Glokta byl překvapený. Čekal přinejlepším prudký nádech a rychlou snahu vše zakrýt, ne upřímné přiznání. Devítiprsťák ani nemrkl. „Kdysi jsem byl jeho šampión.“

„Šampión?“

„Vybojoval jsem za něho deset soubojů.“

Glokta hledal slova. „Vyhrál jsi?“

„Měl jsem štěstí.“

„Jistě si uvědomuješ, že Bethod napadl Království?“

„Jistě.“ Devítiprsťák si povzdechl. „Měl jsem toho mizeru zabít už dávno, ale to jsem byl mladý a pitomý. Teď už těžko dostanu další příležitost. No, tak to už na světě chodí. Musíš být… jakže je to slovo?“

„Realista," napověděl mu Quai.

Glokta se zamračil. Před chvílí se v tom už málem vyznal, ale ta chvíle mu proklouzla mezi prsty a věci dávaly mnohem menší smysl než předtím. Zíral na Devítiprsťáka, jenomže v jeho zjizvené tváři žádnou odpověď nenašel, jen další otázky. *Mluví s duchy? Bethodův šampión a zároveň nepřítel? Napadený uprostřed noci záhadnou ženou? A ani neví, proč je tady? Chytrý lhář řekne tolik pravdy, kolik může, ale tenhle vykládá tolik lží, že ani nevím, kde začít.*

„Á, máme hosta!" Do místnosti vstoupil podsaditý stařec s krátkým šedým vousem a látkou si zuřivě třel holou hlavu. *Tak to bude Bayaz.* Vrhl se do nepoškozeného křesla. Nepohyboval se s půvabem, jaký byste čekali od důležité historické osobnosti. „Musím se omluvit. Využil jsem výhod koupelny. Je moc hezká. Co jsme dorazili do Agriontu, koupu se dvakrát denně. Na cestách jsem nachytal tolik špíny, že se chápu každé příležitosti, abych se mohl očistit." Stařec si přejel holou hlavu. Tiše to šustilo.

Glokta si ho v duchu porovnal s Bayazovou sochou na Královské cestě. *Na té podobě není nic záhadného. Je z poloviny tak velitelský a mnohem menší. Do hodiny bych našel pět dědků, kteří by vypadali přesvědčivěji. Kdybych vzal břitvu na arcilektora Sulta, byl by ještě lepší.* Zadíval se na lesklé temeno. *Zajímalo by mě, jestli se holí každý den.*

„A ty jsi?" zeptal se údajný Bayaz.

„Inkvizitor Glokta."

„Á, z inkvizice Jeho Veličenstva. To je pro nás pocta!"

„Ale ne, to já jsem poctěn. Ty jsi koneckonců legendární Bayaz, první z mágů."

Stařec se na něj zamračil a zelené oči měl tvrdé jako kámen. „Legendární je možná přehnaný výraz, ale jsem Bayaz."

„Tvůj společník mistr Devítiprsťák mi právě popisoval včerejší událost. Barvitý příběh. Tvrdí, že to ty jsi způsobil… tohle všechno."

Stařec si odfrkl. „Nemám ve zvyku vítat nezvané hosty."

„Chápu."

„Žel, došlo k poškození pokoje. Podle mých zkušeností má člověk reagovat rychle a rozhodně. Později se to dá zase opravit."

„Jistě. Odpusť mi mou nevědomost, mistře Bayazi, ale jak přesně ty škody vznikly?"

Stařec se usmál. „Jistě chápeš, že tajemství našeho řádu neprozrazujeme kdekomu na potkání, a já už jednoho učedníka mám.“ Ukázal na nepřesvědčivého mladíka.

„Už jsme se trochu poznali. Tak snad jednoduchými slovy, abych to pochopil?“

„Ty bys to nazval magií.“

„Magií. Chápu.“

„Správně. Nakonec tím jsme my mágové známí.“

„Hmm. Předpokládám, že nebudeš tak laskav a nepředvedeš mi, jak to funguje?“

„Ach ne!“ Takzvaný mág se vesele zasmál. „Nedělám pouťové triky.“

Ten starý hlupák je stejně neproniknutelný jako Seveřan. Jeden skoro nepromluví, kdežto druhý mele a mele, a přitom vlastně neřekne nic. „Musím přiznat, že jaksi nechápu, jak se sem ten vetřelec dostal.“ Glokta se rozhlédl po místnosti a zvažoval možné přístupy. „Stráž nic neviděla, takže zbývá jen okno.“

Opatrně popošel k díře a vyhlédl ven. Býval tam malý balkon, z něhož však zbývaly jen kusy kamenů. Jinak byla stěna hladká až k vodě hluboko dole. „Na šplhání je to poněkud vysoko, zvlášť v šatech. Nemožné, nemyslíš? Jak to podle tebe ta žena zvládla?“

Stařec si odfrkl. „Chceš, abych udělal tvou práci za tebe? Třeba vylezla dírou v latríně!“ Seveřana ta představa viditelně znepokojila. „Proč ji nechytíš a nezeptáš se jí sám? Copak jsi nepřišel kvůli tomu?“

Nedůtklivost, a dobře zahraná. Náznak uražené nevinnosti, velice přesvědčivé, skoro bych těm blbostem i uvěřil. Skoro. „V tom spočívá problém. Po vašem záhadném vetřelci není nikde ani stopy. Nebylo nalezeno žádné tělo. Nějaké dřevo, kusy nábytku, kameny ze zdi, vše rozházené po ulicích dole. Ale nikde žádný vetřelec, muž ani žena.“

Stařec ho pozoroval a začínal se mračit. „Možná je tělo zničené. Možná ho to roztrhalo na tak malé kousíčky, že nejsou vidět, nebo se vypařilo do vzduchu. Magie není vždycky přesná nebo předvídatelná, ani v rukou mistra. Takové věci se stávají. Snadno. Zvlášť když se rozčílím.“

„Bojím se, že budu muset riskovat tvůj hněv. Napadlo mě, že možná nejsi doopravdy Bayaz, první z mágů.“

„Opravdu?“ Stařík svraštil huňaté obočí.

„Musím alespoň zvážit možnost –“ rozhostilo se napjaté ticho „– že jsi podvodník.“

„Podvodník?“ vybuchl takzvaný mág. Bledý mladík sklonil hlavu a mlčky couvl ke zdi. Glokta se najednou uprostřed kameny posetého kruhu cítil velice sám, sám a stále nejistější, ale nevzdával se.

„Napadlo mě, že možná byla celá tahle událost sehraná kvůli nám. Příhodná ukázka tvých magických schopností.“

„Příhodná?“ sykl holohlavý stařík nepřirozeně nahlas. „Příhodná, říkáš? Bylo by příhodné, kdybych mohl trávit noci nerušeným spánkem. Kdybych mohl sedět ve svém starém křesle v uzavřené radě. Kdyby lidé brali moje slovo jako zákon, jako tomu bývalo dřív, a nekladli mi hromadu infantilních otázek!“

Podobnost se sochou na Královské cestě byla náhle mnohem výraznější. Teď tu bylo velitelské mračení, opovržlivý úšklebek, hrozba strašlivého hněvu. Starcova slova jako by Gloktovi spočinula na ramenou jako ohromná tíha, vyháněla mu vzduch z těla, stlačovala ho na kolena, pronikala mu do lebky a zanechávala po sobě plíživé pochybnosti. Vzhlédl k díře ve zdi. *Prach? Balisty? Dělníci? Neexistuje mnohem jednodušší vysvětlení?* Okolní svět jako by se pohnul, stejně jako v arcilektorově pracovně před několika dny. Gloktovy myšlenky se rozletěly na kusy, rozložily se a znovu se složily. *Co když prostě mluví pravdu? Co když…*

Ne! Glokta to pomyšlení zaplašil. Zvedl hlavu a na starce se zakabonil, aby měl dědek také o čem přemýšlet. *Stárnoucí herec s vyholenou hlavou a věrohodným chováním. Nic víc.* „Jestli jsi, kdo říkáš, nemáš se čeho bát, mé otázky ani tvé odpovědi tě přece nijak neohrozí.“

Stařec se pousmál a podivný tlak zmizel. „Alespoň tvá upřímnost, inkvizitore, je osvěžující. Nepochybně uděláš všechno, abys svou teorii dokázal. Přeju ti štěstí. Já se, jak říkáš, nemám čeho bát. Jenom tě žádám, abys našel nějaký důkaz klamu, než nás zase budeš obtěžovat.“

Glokta se strnule uklonil. „Pokusím se,“ slíbil a zamířil ke dveřím.

„Je tu ještě jedna věc!“ Stařec se podíval na díru ve zdi. „Nebylo by možné najít jiné pokoje? Dost sem fouká.“

„Zařídím to.“

„Výborně. Možná něco bez tolika schodů. Tyhle jaksi neprospívají mým kolenům.“ *Vážně? Alespoň* v *tom se shodneme.*

Glokta si trojici naposledy prohlédl. Holohlavý jeho pohled opětoval, tvář bezvýraznou. Vytáhlý mladík nervózně vzhlédl a rychle odvrátil zrak. Seveřan se pořád mračil na dveře latríny. *Šarlatáni, podvodníci, špehové. Ale jak to dokázat?* „Dobrý den, pánové.“ S co největší důstojností kulhal ke dveřím.

Šlechta

Jezal si seškrábal zbytek vousů z brady, opláchl břitvu v umyvadle, otřel ji, zavřel a položil na stůl. Obdivoval, jak se sluneční světlo odráží od perleťové rukojeti.

Utřel si obličej a pak nastala jeho oblíbená chvíle – podíval se na sebe do zrcadla. Bylo dobré, dovezené z Visserinu, dárek od otce: ovál jasného, hladkého skla v bohatě vyřezávaném dřevěném rámu. Vhodný pro pohledného mladíka, který jeho pohled spokojeně opětoval. Čestný a spanilý ho ani zdaleka nevystihovalo.

„Jsi krasavec, viď?“ řekl si Jezal, pohladil se po hlaďoučké bradě a usmál se. A že měl nádhernou bradu. Často slýchal, že je to jeho nejhezčí rys, tedy ne že by bylo něco špatného na zbytku. Otočil se doprava, pak doleva, aby mohl bradu patřičně obdivovat. Nebyla příliš výrazná, ani hrubá, ale ani ne malá, ženská či slabá. Prostě mužná brada, o tom nebylo pochyb, a zároveň citlivá a přemýšlivá. Existovala někdy taková brada? Snad nějaký král či hrdina z pověstí kdysi mohl mít téměř takovou. Byla to ušlechtilá brada, to bylo jasné. Žádný kmán nemohl mít tak velkolepou bradu.

Jezal usoudil, že ji podědil z matčiny strany. Otec měl bradu poněkud slabou. Vlastně bratři také. Byli tak trochu k politování, protože on byl nejhezčí z celé rodiny.

„A také nejnadanější,“ sdělil spokojeně sám sobě. Neochotně se otočil od zrcadla, vstoupil do obývacího pokoje, natáhl si košili a pozapínal knoflíčky. Dnes musel vypadat co nejlépe. Z toho pomyšlení se maličko zachvěl, vycházelo to ze žaludku, vylezlo po průdušnici a usadilo se v hrdle.

Teď už budou brány otevřené. Do Agriontu se pohrnou davy, lidé se budou rozesazovat na velkých dřevěných lavicích na

Náměstí maršálů. Tisíce lidí. Všichni, kdo něco znamenali, a spousta těch, kdo neznamenali nic. Už se shromažďovali: pokřikovali, strkali se, vzrušeně čekali na… něho. Jezal zakašlal a snažil se na to zapomenout. Už takhle kvůli tomu nemohl dlouho usnout.

Přistoupil ke stolu, kde na něj čekala snídaně. Nepřítomně zvedl uzenku, ukousl si a bez chuti žvýkal. Nakrčil nos a hodil zbytek na talíř. Nějak neměl chuť k jídlu. Právě si utíral ruce do ručníku, když si všiml, že na podlaze za dveřmi leží papírek. Zvedl ho a rozložil. Jediná věta, napsaná úhledným, přesným rukopisem:

Přijďte za mnou večer k soše Haroda Velikého u Čtyř koutů.

– A

„Zatraceně," zamumlal a četl větu pořád dokola. Nakonec papír zmačkal a nervózně se rozhlédl po místnosti. Napadla ho jen jedna ‚A'. V posledních dnech myšlenky na ni zaháněl a soustředil se na výcvik. Vzkaz všechno přivolal zpátky.

„Zatraceně!" Zase papírek rozbalil a znovu si přečetl, co na něm stojí. Přijďte za mnou večer? Nemohl se zbavit pocitu uspokojení, které se pomalu měnilo v radost. Přihlouple se usmíval. Tajné setkání potmě? Tělo ho svrbělo vzrušením z té vyhlídky. Ale tajemství mívají sklon vylézat na povrch, a co když to zjistí její bratr? To ho značně znepokojilo. Uchopil papírek oběma rukama, aby jej roztrhal, ale v poslední chvíli ho jen složil a strčil do kapsy.

* * *

Cestou chodbou už Jezal slyšel davy. Zvláštní mumlání, které jako by vycházelo přímo ze samotných kamenů. Už ho pochopitelně slyšel vloni jako divák při soutěži, ale tehdy se kvůli tomu nepotil a neobracel se mu žaludek. Být mezi diváky je na hony vzdálené tomu být součástí představení.

Zastavil se, zavřel oči, opřel se o zeď, a jak ho zavalil hluk davu, snažil se zhluboka dýchat a dát se dohromady.

„Neboj se, vím, jak se cítíš.“ Ucítil na rameni Westovu ruku. „Poprvé jsem se skoro otočil a utekl, ale jakmile tasíš, zmizí to, věř mi.“

„Ano,“ zamumlal Jezal. „No jasně.“ Pochyboval, že West ví, jak se cítí. Sice několika soutěžemi prošel, ale Jezal si nemyslel, že by při tom uvažoval o tajném nočním dostaveníčku se sestrou svého nejlepšího přítele. Říkal si, jestli by byl West tak ohleduplný, kdyby znal obsah dopisu v Jezalově náprsní kapse. Těžko.

„Měli bychom jít. Nechceme přece, aby začali bez nás.“

„Ne.“ Jezal se naposledy zhluboka nadechl, otevřel oči a zprudka vydechl. Odstrčil se od zdi a rychle vykročil. Zmocnila se ho panika – kde má zbraně? Zoufale se rozhlížel a pak si vydechl. Celou tu dobu je držel v ruce.

V sále byla pořádná tlačenice: trenéři, sekundanti, přátelé, členové rodiny, příživníci. Ale bylo poznat, kdo jsou soutěžící. Patnáct mladých mužů pevně tisknoucích ocel. Strach byl hmatatelný a nakažlivý. Všude, kam se podíval, viděl Jezal bledé, nervózní tváře, zpocená čela, přeskakující pohledy. A hluk davu, hrozivě hlasitý, za zavřenými dvoukřídlými dveřmi na druhém konci místnosti, sílící a slábnoucí jako rozbouřené moře, nepomáhal.

Mezi přítomnými byl jediný muž, na kterého napjatá atmosféra neměla žádný vliv. Opíral se o stěnu stranou od ostatních, nohu ohnutou v koleni a položenou na omítce, hlavu zdviženou, a přivřenýma očima svrchu pozoroval shromáždění. Většina soutěžících byla mrštná, šlachovitá, atletická. On byl jejich pravým opakem. Mohutný, svalnatý, s vlasy vyholenými na tmavé strniště. Měl široký krk a bradu jako trám – podle Jezalova názoru měl bradu jako kmán, ale velký a silný kmán se zlou povahou. Jezal by ho byl považoval za něčího sluhu, kdyby v ruce volně nedržel zbraňový pár.

„Gorst,“ pošeptal mu West.

„Aha. Vypadá spíš jako přístavní dělník než jako šermíř.“

„Možná, ale vzhled může klamat.“ Hluk davu pomalu utichal a nervózní hovor v sále také. West zvedl obočí. „Králův proslov,“ zašeptal.

„Přátelé! Krajané! Občané Spojeného království!“ zazněl zvučný hlas, zřetelně slyšitelný i za těžkými dveřmi.

„Hoff," odfrkl si West. „I tady se staví na královo místo. Proč si prostě nenasadí korunu, ať už je to vyřízené?"

„Přesně před měsícem," pokračoval lord kancléř, „vznesli mí kolegové z uzavřené rady otázku… měla by se letos soutěž pořádat?" Pískot a nesouhlasný řev diváků. „Dobrá otázka!" křičel Hoff, „protože jsme ve válce! Na Severu se bojuje! Volnost, která je nám tak drahá, svoboda, kterou nám závidí celý svět, náš způsob života jsou ohroženy divochy!"

Místností procházel písař a odděloval soutěžící od rodin, trenérů a přátel. „Hodně štěstí," sykl West a poplácal Jezala po rameni. „Uvidíme se venku." Jezalovi vyschlo v ústech, zmohl se jen na kývnutí.

„Tuto otázku kladli odvážní muži!" hřměl Hoffův hlas. „Moudří muži! Vlastenci do jednoho! Mí spolehliví kolegové z uzavřené rady! Chápu, proč si mysleli, že by letos soutěž být neměla!" Dlouhá odmlka. „Ale já jim řekl ne!"

Výbuch šíleného jásotu. „Ne! Ne!" ječeli diváci. Jezala postavili do dvojstupu spolu s ostatními soutěžícími, osm párů celkem. Lord kancléř žvanil dál a on si prohlížel zbraně, ačkoliv je kontroloval snad už dvacetkrát.

„Ne, řekl jsem jim! Měli bychom snad dovolit těm barbarům, zvířatům ze zamrzlého Severu, podupat náš způsob života? Měli bychom dovolit, aby byl tento paprsek svobody uprostřed temnoty uhašen? Ne, řekl jsem jim! Naše svoboda není na prodej za žádnou cenu! Na to se přátelé, krajané, občané Spojeného království, na to se můžete spolehnout… tuto válku vyhrajeme!"

Další příval pochvalného řevu. Jezal polkl a nervózně se rozhlížel. Vedle něj stál Bremer dan Gorst. Ten syčák měl tu troufalost, že na něho mrkl. Šklebil se, jako by mu byl celý svět ukradený. „Zatracený idiot," zašeptal Jezal, ale dával si pozor, aby nepohnul rty.

„A tak, přátelé," končil Hoff, „co by mohla být lepší příležitost, než když stojíme na pokraji nebezpečí? Oslava síly, zručnosti a zdatnosti několika nejudatnějších synů našeho národa! Občané, krajané ze Spojeného království, představuji vám soutěžící!"

Dveře se otevřely a do sálu se vevalil řev davu, až zvonily trámy, náhlý a ohlušující. První dvojice šermířů prošla do světla, za ní druhá a tak dále. Jezal si byl jistý, že zůstane na místě přimrazený jako králík, ale když přišel na řadu, jeho nohy se

odhodlaně pohnuly spolu s Gorstovými, podpatky vyleštěných holínek klapaly na dlažbě a vzápětí byl za dveřmi.

Náměstí maršálů se proměnilo. Všude kolem se do výšky zvedaly řady lavic a ty byly plné diváků. Soutěžící procházeli dolů hlubokým údolím mezi vysokými tribunami k aréně uprostřed a vzpěry a nosníky vypadaly jako šerý les. Přímo před nimi, zdánlivě ve velké dálce, byl uprostřed moře tváří připravený kruh, vysypaný suchou žlutou trávou.

V předních řadách Jezal viděl bohaté a urozené. Ve svých nejlepších šatech, stínili si oči před jasným sluncem a předstírali, že je to vlastně ani příliš nezajímá. O něco dál a výš byly tváře méně zřetelné, šaty méně skvělé. Většina diváků byly jen barevné skvrny a body, natlačené na vzdáleném okraji té závratné mísy, nicméně kmáni nahrazovali vzdálenost vzrušením: jásali, pokřikovali, stavěli se na špičky a mávali rukama. Nad nimi vyčnívaly nejvyšší budovy obklopující náměstí, stěny a střechy trčící jako ostrovy z oceánu, okna a parapety plné maličkých diváků.

Jezal mžoural na tu přehlídku lidí. Jedna jeho část si uvědomovala, že civí s otevřenými ústy, ale byla to příliš malá část, než aby je zavřel. Zatraceně, bylo mu nevolno. Věděl, že měl něco sníst, ale už bylo pozdě. Co kdyby začal zvracet přímo před polovinou světa? Znovu pocítil příval slepé paniky. Kde nechal meče? Kde jsou? V ruce. Má je v ruce. Dav řval, vzdychal a kvílel, myriáda různých hlasů.

Soutěžící odstoupili od kruhu. Všichni dnes bojovat nebudou, většina se bude jen dívat. Jako by byli další diváci zapotřebí. Zamířili k předním řadám, ale Jezal s nimi bohužel nešel. Vydal se k oplocenému místu, kde se soutěžící připravovali.

Ztěžka dosedl vedle Westa, zavřel oči a otřel si zpocené čelo. Všechno bylo příliš jasné, příliš hlasité, příliš silné. Opodál se maršál Varuz nakláněl přes plot a na kohosi křičel. Jezal se zadíval přes arénu na královskou lóži, marně doufaje, že tam najde něco, co by ho rozptýlilo.

„Jeho Veličenstvo král se zřejmě baví," zašeptal mu do ucha West.

„Hmm." Král ve skutečnosti zřejmě spokojeně usnul a koruna mu padala z hlavy. Jezala napadlo, co by se asi stalo, kdyby spadla opravdu.

Byl tam i korunní princ Ladisla, jako vždy v pohádkové nádheře, a usmíval se na arénu, jako by tu všichni byli jen kvůli němu. Jeho mladší bratr princ Raynault se od něj těžko mohl víc lišit: střízlivý, obyčejný, ustaraně se mračil na nevnímajícího otce. Vedle nich seděla královna, jejich matka, záda rovná, bradu vystrčenou, a svědomitě předstírala, že její vznešený manžel je vzhůru a nehrozí, že jí jeho koruna spadne do klína. Mezi ní a lordem Hoffem seděla mladá žena – velice krásná mladá žena, která okamžitě upoutala Jezalovu pozornost. Byla oblečena ještě nákladněji než Ladisla, pokud to vůbec bylo možné, s řetězem obrovských diamantů kolem krku, blýskajících se ve slunci.

„Kdo je ta žena?“ zeptal se Jezal.

„Á, to je princezna Terez,“ vysvětloval West. „Dcera velkovévody Orsa, lorda z Talinsu. Je to vyhlášená krasavice, a pro jednou zřejmě řeči nepřeháněly.“

„Já myslel, že z Talinsu nikdy nevzešlo nic dobrého.“

„To jsem také slyšel, ale ona by mohla být výjimka, co myslíš?“ Jezal nebyl přesvědčený. Úchvatná rozhodně byla, ale v očích měla ledově pyšný výraz. „Myslím, že ji chce královna provdat za prince Ladislu.“ Korunní princ se mezitím naklonil přes matku, aby princeznu poctil nějakým bezduchým klábosením, a hned se začal smát vlastnímu vtipu a plácal se přitom do kolen. Princezna se mrazivě pousmála a i na dálku z ní vyzařovalo opovržení. Ladisla si toho očividně nevšiml a Jezala brzy zaujalo něco jiného. Ke kruhu mířil vysoký muž v rudém kabátě. Rozhodčí.

„Je čas,“ podotkl West.

Rozhodčí rozmáchlým gestem zvedl ruku s nataženými dvěma prsty, pomalu se otáčel a čekal, až vřava utichne. „Dnes budete mít příležitost vidět *dvě* kola šermu!“ zahřměl a zvedl druhou ruku s nataženými třemi prsty. „Vítězí nejlepší ze *tří* zásahů!“ Rozhodil rukama. „Budou před vámi bojovat *čtyři* muži! Dva se vrátí domů… s prázdnýma rukama.“ Spustil ruku a smutně potřásal hlavou. Diváci si sborově povzdechli. „Ale dva postoupí do dalšího kola!“ Lidé zařvali nadšením.

„Připravený?“ zeptal se maršál Varuz, naklánějící se k Jezalovi.

To ale byla hloupá otázka. Co kdyby nebyl připravený? Co potom? Odvolá to celé? Pardon, nejsem připravený? Uvidíme se napřesrok? Nemohl udělat nic jiného než přitakat.

„Je čas!“ zakřičel rozhodčí a pomalu se otáčel kolem arény, „na první kolo!“

„Kabát!“ štěkl Varuz.

„Aha.“ Jezal zápolil s knoflíky. Mechanicky si sundal kabát a vyhrnul rukávy. Přesvědčil se, že jeho protivník se připravuje také. Vysoký, hubený mladík s dlouhými pažemi a mdlým, lehce zamlženým pohledem. Těžko ten nejděsivější z protivníků. Když si bral od sekundanta dublet, trochu se mu třásly ruce.

„Cvičil ho Sepp dan Vissen, pochází z Rostodu v Stariklandu…“ rozhodčí se pro větší účinek odmlčel, „…Kurtis dan Broya!“ Rozlehl se nadšený potlesk. Jezal si odfrkl. Tihle šašci budou tleskat každému.

Vysoký mladík vstal a cílevědomě zamířil do kruhu. Čepele se mu ve slunci blýskaly. „Broya!“ zopakoval rozhodčí, když se ten neohrabaný trouba postavil na značku. West vytáhl Jezalovy meče z pochev. Z kovového cinknutí se mu zase udělalo nevolno.

Rozhodčí znovu ukázal na ohrádku pro soutěžící. „A jeho dnešní soupeř! Důstojník královské gardy, a cvičený samotným lordem maršálem Varuzem!“ Zazněl roztroušený potlesk a starý voják nadšeně zazářil. „Pocházející z Lutharu v Midderlandu, nyní sídlícího tady v Agriontu… Kapitán Jezal dan Luthar!“ Další jásot, mnohem hlasitější, než jakého se dostalo Broyovi. Do hluku davu zazněl ostrý křik. Čísla. Nabízené sázky. Jak Jezal vstával, znovu se mu obrátil žaludek.

„Hodně štěstí.“ West mu podal zbraně jílci napřed.

„On nepotřebuje štěstí!“ štěkl Varuz. „Ten Broya je nula! Jen pozor na jeho dosah! Tlač na něj, Jezale, tlač na něj!“

Dojít ke kruhu krátké suché trávy trvalo snad hotovou věčnost. Jezal slyšel řev diváků, ale ještě hlasitěji mu v uších zněl tlukot vlastního srdce. Obracel meče ve zpocených dlaních. „Luthar!“ zopakoval rozhodčí a široce se na něj usmíval.

Jezalovi táhly hlavou nesmyslné a nepodstatné otázky. Dívá se Ardee, je mezi diváky, přemýšlí, jestli za ní dnes večer přijde? Padne ve válce? Jak dostali trávu na Náměstí maršálů? Podíval se na Broyu. Cítí totéž? Diváci umlkli. Když Jezal zaujal své místo na značce, dopadla na něj tíže ticha a vmáčkla ho do suché trávy. Broya si uvolnil ramena, potřásl hlavou a zvedl meče. Jezalovi se chtělo čurat. Hrozně. Co když se pomočí přímo tady? Velká tmavá

skvrna šířící se po kalhotách. Muž, který se počural při soutěži. To by nepřežil.

„Začněte!“ křikl rozhodčí.

Ale nic se nestalo. Oba soutěžící tam jen stáli, dívali se na sebe, zbraně připravené. Jezala svědilo obočí. Chtěl se poškrábat, ale jak? Broya si olízl rty a opatrně ukročil doleva. Jezal ho napodobil. Ostražitě se obcházeli a jejich boty tiše křupaly v suché trávě. Pomaloučku se přibližovali k sobě. Jezalův svět se zmenšil na prostor mezi hroty dlouhých ocelí. Už to byl jen krok. Jen stopa. Dělilo je jen šest palců. Jezal se cele soustředil na dva třpytivé hroty. Tři palce. Broya chabě bodl a Jezal výpad bez přemýšlení odrazil.

Meče se zlehka srazily, a jako by to byl signál domluvený se všemi v aréně, rozlehl se křik.

„Zabij ho, Luthare!“

„Ano!“

„Bod! Bod!“

Brzy se však jednotlivé výkřiky slily v rozbouřené moře, řev sílil a slábl podle pohybů v kruhu.

Jak Jezal pozoroval toho neohrabaného pitomce, přestával se bát. Uklidňoval se. Broya znovu neobratně bodl a Jezal se skoro nemusel pohnout. Broya nepřesvědčivě sekl a Jezal ho bez námahy odrazil. Broya provedl výpad, viditelně nemotorný, nevyrovnaný a přetažený. Jezal ho obešel a ztupeným hrotem dlouhé oceli ho bodl do žeber. Bylo to tak snadné.

„Bod pro Luthara!“ hlásil rozhodčí a tribuny zajásaly.

Jezal se v duchu usmál a vyhříval se v přízni davu. Varuz měl pravdu. S tímhle pitomcem si nemusel dělat těžkou hlavu. Ještě jeden bod a projde do příštího kola.

Vrátil se na značku a Broya také, jen si třel žebra a zle se na Jezala mračil. Jezala nezastrašil. Hněvivé pohledy jsou dobré jen tehdy, pokud umíte bojovat.

„Začněte!“

Tentokrát se přiblížili rychle a vyměnili si pár výpadů. Jezal nemohl uvěřit, jak je jeho protivník pomalý. Jako kdyby jeho meče vážily tunu. Dlouhou ocelí lovil ve vzduchu a snažil se využít delšího dosahu. Krátkou ocel ještě snad ani nepoužil, natož aby obě zbraně zkoordinoval. Horší bylo, že mu očividně docházel dech, a to šermovali stěží dvě minuty. Cvičil ten balík vůbec? Nebo

doplnili soutěžící do počtu z nějakých sluhů na ulici? Jezal odskočil a zatančil kolem Broyi. Ten se plácal za ním, umíněný, nicméně neschopný. Začínalo to být trapné. Nikomu se to nelíbilo, a navíc ten nešikovný osel neumožnil Jezalovi zazářit.

„Ale no tak!“ křikl. Následoval smích z tribun. Broya zaskřípal zuby a vyložil vše, co uměl, jenomže to nebylo nic moc. Jezal ho snadno odrazil, vyhnul se jeho čepelím a přeplul přes kruh, zatímco se jeho nanicovatý protivník plahočil za ním, vždy o tři kroky pozadu. Nikde žádná preciznost, rychlost, přemýšlení. Před několika minutami byl Jezal polomrtvý hrůzou z vyhlídky na šerm s tímto čahounem. Teď se nudil.

„Cha!“ zvolal, přešel do útoku a prudkým výpadem přistihl soupeře nepřipraveného. Broya zmateně couval. Tribuny ožily, diváci řvali na souhlas. Jezal bodl znovu a ještě jednou. Broya se zoufale kryl, stále nevyvážený, couval, ještě jednou vykryl výpad, zakopl, rozhodil ruce, krátká ocel mu vyletěla z ruky a on vypadl z kruhu přímo na zadek.

Ozval se smích a Jezal si nemohl pomoct, musel se připojit. Ten ňouma vypadal docela zábavně, jak se tam válel na zádech s nohama ve vzduchu jako nějaká želva.

„Kapitán Luthar vítězí!“ křikl rozhodčí. „Dva nula!“ Smích se změnil v posměšky, jak Broya vstával. Měl slzy na krajíčku, blbec. Jezal k němu přistoupil a natáhl ruku, ale nedokázal úplně zakrýt úsměšek. Poražený protivník si ho schválně nevšímal, vstal a vrhl po něm zpola nenávistný, zpola ublížený pohled.

Jezal přívětivě pokrčil rameny. „Není to moje chyba, že jsi takové dřevo.“

* * *

„Ještě?“ zeptal se Kaspa a nejistou rukou zvedl láhev. Pohled měl od přemíry pití zamlžený.

„Ne, díky.“ Jezal láhev jemně odstrčil, dřív než mu Kaspa stihl nalít. Ten se zatvářil zmateně a pak se otočil k Jalenhormovi.

„Ještě?“

„Kdykoliv.“ Kolohnát postrčil sklenici přes stůl způsobem, který říkal: Nejsem opilý, třebaže očividně byl. Kaspa sklonil láhev ke sklenici a mžoural na ni, jako by byla hodně daleko. Jezal

sledoval hrdlo láhve kymácející se ve vzduchu, než třesklo o okraj sklenice. To, co se muselo nevyhnutelně stát, téměř zabolelo. Víno se rozlilo po stole a cáklo Jalenhormovi do klína.

„Ty seš ožralý!“ vybuchl kolohnát, vyskočil a otíral se velkýma, opilýma rukama. Shodil přitom stoličku. Pár dalších hostů je pozorovalo s očividným opovržením.

„Dycholiv,“ opilecky se hihňal Kaspa.

West krátce vzhlédl od sklenky. „Oba jste namol.“

„Není to naše ina,“ hájil se Jalenhorm a zvedal stoličku. „Ale jecho!“ Nejistě ukázal na Jezala.

„Vychrál!“ povykoval Kaspa. „Vychráls, ne, a my teď musíme slavit!“

Jezal by rád, aby neslavili tolik. Začínalo to být trapné.

„Byla tam seštrženise Arissa – selý to fiděla. Udělalo to na ni mos velchej dojem.“ Kaspa položil Jezalovi ruku kolem ramen. „Myslím, že je to tebe sblásněná… sblásněná… sblásněná.“ Pohyboval vlhkými rty Jezalovi před obličejem ve snaze dostat ze sebe příslušné slovo. „Je mos bochatá, víš, mos bochatá. Sblásněná.“

Jezal nakrčil nos. O tu průsvitnou hlupačku, byť by byla sebebohatší, neměl sebemenší zájem, a navíc Kaspovi páchlo z úst. „Dobře… moc hezké.“ Odtáhl se a poručíka od sebe ne zrovna jemně odstrčil.

„Kdy vlastně vyrazíme na Sever?“ zajímal se Brint trochu příliš hlasitě, jako by se pro změnu nemohl dočkat, až se bude něco dít. „Doufám, že brzy, a do zimy budeme doma, co, majore?“

„Hmm,“ protáhl West a zamračil se, „budeme mít štěstí, když do zimy vytáhneme, podle toho, jak rychle probíhají přípravy.“

Brint se zatvářil zaraženě. „Určitě těm divochům napráskáme, ať už tam dorazíme kdykoliv.“

„Napráscháme!“ vykřikl Kaspa.

„Ano.“ Jalenhorm kýval na souhlas.

West na to neměl náladu. „Já bych si tím nebyl tak jistý. Viděli jste, v jakém stavu jsou někteří odvedenci? Skoro nemůžou chodit, natož bojovat. Je to hanba.“

Jalenhorm to šmahem zamítl. „Jsou to jenom zasraní divoši, celá ta banda! Dáme jim na prdel jako Jezal dneska tomu pitomci, co, Jezale? Do zimy jsme doma, každý to říká!“

„Znáš tamní krajinu?“ zeptal se West a naklonil se přes stůl. „Lesy, hory, řeky a tak. Na boj je tam moc málo volného místa a jenom pár silnic, po kterých se můžeme přesouvat. Než začneme někomu dávat na prdel, musíme ho nejdřív chytit. Doma do zimy? Možná do té příští, jestli se vůbec vrátíme.“

Brint zděšeně vytřeštil oči. „To nemyslíš vážně!“

„Ne… ne, máš pravdu.“ West si povzdechl a otřásl se. „Určitě to dopadne dobře. Sláva a povýšení pro každého. Do zimy doma. Ale být tebou, vezmu si kabát, čistě pro jistotu.“

Všichni kolem stolu se nejistě odmlčeli. West se přísně mračil, což občas dělával, aby bylo jasné, že legrace pro tenhle večer skončila. Brint s Jalenhormem se tvářili nejistě a mrzutě. Jen Kaspa si zachoval dobrou náladu, zvrátil se na židli, přivřel oči a okolí nevnímal.

To je tedy oslava.

Jezal byl unavený, podrážděný a ustaraný. Ustaraný kvůli soutěži, kvůli válce… kvůli Ardee. Dopis měl stále složený v kapse. Úkosem se podíval po Westovi a rychle zrak odvrátil. Cítil se zatraceně provinile. Ještě nikdy se provinile necítil a rozhodně se mu to nelíbilo. Pokud se s ní nesejde, bude se cítit provinile, že ji nechal na holičkách. Pakliže za ní půjde, bude se cítit provinile, že porušil slovo dané Westovi. Bylo to opravdu dilema. Kousal si nehet na palci. Co to hrome s touhle zatracenou famílií je?

„No,“ štěkl West, „já půjdu. Zítra začínám brzy.“

„Hmmm,“ zamumlal Brint.

„Jasně,“ řekl Jalenhorm.

West se podíval Jezalovi do očí. „Můžeme si promluvit?“ Tvářil se vážně, zasmušile, dokonce rozzlobeně. Jezalovi poskočilo srdce. Co když se West dozvěděl o dopisu? Co když mu to Ardee řekla? Major zamířil do tichého kouta. Jezal se rozhlédl, zoufale hledal nějakou cestu, jak z toho ven.

„Jezale!“ zavolal West.

„Ano, ano.“ Neochotně vstal a vydal se za přítelem. Nasadil, jak doufal, nevinný úsměv. Třeba půjde o něco jiného. Třeba to s Ardee nemá co dělat. Prosím, ať je to něco jiného.

„Nechci, aby se o tom dozvěděl někdo jiný…“ West se rozhlédl, aby se ujistil, že je nikdo nepozoruje. Jezal polkl. Každou chvíli dostane pěstí do nosu. Přinejmenším jednou. Ještě nikdy ho nikdo neudeřil pěstí do obličeje, alespoň ne pořádně. Jednou mu

jedna holka vyťala políček, ale to není totéž. Připravoval se, skřípal zuby a mrkal. „Burr určil datum. Máme čtyři týdny.“

Jezal vytřeštil oči. „Cože?“

„Do nalodění.“

„Nalodění?“

„Na lodě do Anglandu, Jezale!“

„Aha, ano… Angland, no jasně! Čtyři týdny, říkáš?“

„Myslel jsem, že bys to měl vědět, protože máš plné ruce práce s tou soutěží, tak aby ses stačil připravit. Ale nech si to pro sebe.“

„Ano, jasně.“ Jezal si otřel zpocené čelo.

„Není ti něco? Jsi nějak bledý.“

„Nic mi není, vážně.“ Zhluboka se nadechl. „Všechno to vzrušení, víš, šermování a… všechno.“

„Neboj se, dnes sis vedl dobře.“ West ho poplácal po rameni. „Ale je v tom ještě spousta práce. Tři kola, než si budeš moct říkat šampión, a bude to čím dál těžší. Nezačni lenivět, Jezale – a nepij tolik!“ prohodil přes rameno cestou ke dveřím. Jezal si vydechl úlevou a vrátil se k ostatním. Nos měl nedotčený.

Když Brint viděl, že se West nevrátí, už si začal stěžovat. „Co to mělo být?“ ptal se zamračeně a ukazoval ke dveřím. „Chci říct, já vím, že má být velký hrdina a tak, ale no, chci říct!“

Jezal na něj koukal. „Co chceš říct?“

„No, takhle mluvit! To je, to je defétistické!“ Pití mu dodalo kuráž, začínal se rozohňovat. „To je… no, chci říct… to je zbabělé, takhle mluvit, to je!“

„Tak hele, Brinte,“ štěkl Jezal. „On bojoval ve třech bitvách a byl první v průlomu v Ulriochu! Možná není urozený, ale je zatraceně odvážný! A navíc se vyzná ve vojančení, zná maršála Burra a vyrostl v Anglandu! V čem se vyznáš ty, Brinte?“ Jezal ohrnul ret. „Kromě toho, jak prohrávat v kartách a chlastat?“

„Podle mě chlap víc nepotřebuje,“ zasmál se Jalenhorm nervózně ve snaze uklidnit situaci. „Ještě víno!“ zařval do prázdna.

Jezal se posadil. Jestli byli všichni zaražení před Westovým odchodem, teď na tom byli ještě hůř. Brint trucoval, Jalenhorm se kymácel a Kaspa usnul, rozplácl se na mokrém stole a tiše pochrupoval.

Jezal dopil víno a podíval se na málo slibnou společnost. Hrome, nudil se. Teprve teď si začínal uvědomovat, že řeči opilců jsou zajímavé jen pro opilce. Rozdíl několika skleniček vína

znamená, že vám někdo připadá jako skvělý společník nebo že vám připadá jako nesnesitelný otrava. Napadlo ho, jestli je sám také tak otravný opilec jako Kaspa, Jalenhorm nebo Brint.

Jezal se při pohledu na toho nevrlého troubu pousmál. Pomyslel si, že být králem trestal by nudné řeči smrtí nebo alespoň dlouhým pobytem ve vězení. Zvedl se.

Jalenhorm vzhlédl. „Co to děláš?“

„Půjdu si trochu odpočinout,“ štěkl Jezal. „Zítra musím cvičit.“ Měl co dělat, aby neutekl.

„Ale vždyť jsi vyhrál! Copak nebudeš oslavovat?“

„První kolo. Ještě musím porazit tři muže, a ti budou lepší než to dnešní nemehlo.“ Jezal si z opěradla židle vzal kabát a hodil si ho přes ramena.

„Poslož si,“ zahučel Jalenhorm a hlasitě usrkl doušek vína.

Kaspa zvedl hlavu ze stolu, vlasy na straně přilepené rozlitým vínem k lebce. „Teš tach brso?“

„Hmm,“ utrousil Jezal a odešel.

Venku vál studený vítr. Cítil se ještě střízlivější než předtím. Protivně střízlivý. Zoufale potřeboval inteligentní společnost, ale kde ji v tuhle noční hodinu najde? Napadlo ho jediné místo.

Vytáhl dopis z kapsy a přečetl si ho v matném světle linoucím se z oken hospody. Jestliže si pospíší, ještě by ji mohl zastihnout. Pomalu vykročil ke Čtyřem koutům. Jen si promluvit, nic víc. Potřeboval si s někým promluvit…

Ne. Zastavil se. Opravdu dokáže předstírat, že chce být její přítel? Přátelství mezi mužem a ženou se tomu říká, když jeden usiluje o druhého už dlouho a nikam se nedostává. O něco takového Jezal zájem rozhodně neměl.

Oč tedy? O manželství? S děvčetem bez původu a bez peněz? Nemyslitelné! Představil si, jak Ardee přivádí domů a seznamuje ji s rodinou. Tady je moje žena, otče! Žena? A jaké má konexe? Při tom pomyšlení se otřásl.

Co kdyby našli něco mezi tím, s čím by byli všichni spokojení? Pomalu se pohnul. Ani přátelství, ani manželství, ale nějaký volný svazek? Vykročil ke Čtyřem koutům. Mohli by se scházet potají, povídat si, smát se, možná někde, kde bude postel…

Ne. Ne. Znovu se zastavil a rozčileně se plácal po tváři. To nesměl dopustit, i kdyby souhlasila. West byl jedna věc, ale co kdyby to zjistili jiní lidé? Jeho pověsti by to pochopitelně nijak

neublížilo, ale ji by to zničilo. Zničilo. Při té představě ho zasvrbělo celé tělo. To si rozhodně nezasloužila. Nestačilo říct, že to je její problém. Zdaleka ne. Jen proto, aby se trochu pobavil? Takové sobectví. Užasl, že ho to ještě nikdy nenapadlo. Tím se sám zahnal do kouta, jako to dnes udělal už desetkrát. Ze setkání s ní nevzejde nic dobrého. Brzy odjedou do války, což ukončí jeho směšný vztah. Tak hezky domů do postele a zítra celý den cvičit. Cvičit a cvičit, dokud mu ji maršál Varuz nevyžene z hlavy. Zhluboka se nadechl, narovnal se a obrátil se k Agriontu.

* * *

Socha Haroda Velikého se ve tmě tyčila na mramorovém podstavci vysokém skoro jako Jezal, příliš velká a vznešená na tohle tiché náměstíčko u Čtyř koutů. Celou cestu sem se lekal stínů, vyhýbal se lidem a snažil se působit nenápadně. Moc lidí tu nebylo. Připozdívalo se a Ardee čekání nejspíš už dávno vzdala, pokud sem vůbec přišla.

Nervózně obešel sochu, nahlížel do tmy a připadal si jako hlupák. Procházel tudy už mnohokrát a náměstí si nikdy pořádně nevšiml. Copak to není veřejné prostranství? Měl plné právo tu být, přesto se cítil jako zloděj.

Náměstí bylo prázdné. To bylo dobře. Moc dobře. Nemohl nic získat, zato mohl všechno ztratit, a tak dále. Proč se tedy cítí úplně zdeptaný? Zadíval se na Harodův obličej, uzavřený v kamenném zamračení, jaké si sochaři schovávají jen pro ty nejlepší. Měl pěknou, silnou bradu, ten Harod, téměř se vyrovnal Jezalovi.

„Vzbuď se!“ sykl mu do ucha hlas. Jezal vypískl jako holka, odskočil, zakopl a nepraštil sebou jen proto, že se zachytil Harodovy obrovské nohy. Před sebou ve tmě uviděl zahalenou postavu.

Smích. „Nemusíte se hned podělat.“ Ardee. Shrnula si kapuci. Světlo z okna jí dopadlo na spodní polovinu obličeje a zachytilo pokřivený úsměv. „To jsem jenom já.“

„Neviděl jsem vás,“ vysvětlil jí zbytečně a rychle se pustil královy kamenné nohy. Snažil se vypadat klidně. Musel přiznat, že začátek to byl ubohý. Na tyhle hrátky s pláštěm a dýkou neměl

nadání. Ardee zřejmě byla docela spokojená. Napadlo ho, zda to už někdy udělala.

„Poslední dobou jste na sebe příliš tvrdý," poznamenala.

„No, ehm," zakoktal Jezal a srdce mu šokem prudce bušilo, „měl jsem moc práce s tou soutěží a tak…"

„Á, ta veledůležitá soutěž. Dnes jsem vás viděla bojovat."

„Vážně?"

„Velice působivé."

„Ehm, děkuju, já –"

„Bratr něco řekl, že?"

„Co, o šermování?"

„Ne, hlupáčku. O mně."

Jezal se zarazil, snažil se vymyslet co nejlepší odpověď. „No, on –"

„Vy se ho bojíte?"

„Ne!" Ticho. „Tak dobře, bojím."

„A stejně jste přišel. Asi bych měla být poctěná." Pomalu ho obešla a prohlížela si ho od hlavy k patě. „Ale trvalo vám to. Je pozdě. Měla bych se pomalu vrátit domů."

Ve způsobu, jakým se na něho dívala, bylo něco, co ho příliš neuklidňovalo. Právě naopak. Musí jí říct, že už se s ní nebude vídat. Tohle je špatné. Pro oba. Nemůže z toho vzejít nic dobrého… nic dobrého…

Dýchal rychle, byl napjatý, vzrušený, nedokázal od ní odtrhnout zrak. Musí jí to říct hned. Proto přece přišel, ne? Otevřel ústa, ale všechny argumenty mu připadaly nepřiměřené, platné pro jinou dobu a jiné lidi, neurčité a nepodstatné.

„Ardee…" začal.

„Hmm?" Přistoupila k němu, hlavu nakloněnou na stranu. Jezal chtěl couvnout, jenže měl za zády sochu. Ardee popošla ještě blíž, rty rozevřené, oči upřené na jeho ústa. A vůbec, co je na tom špatného?

Ještě blíž, hlavu zdviženou. Hlavu měl plnou její vůně. Na líci cítil její teplý dech. Co je na tom špatného?

Zastudily ho konečky jejích prstů, když ho pohladila po tváři, sledovala linii brady, zapletla mu prsty do vlasů a stáhla si jeho hlavu níž. Hebkými, vlahými rty se dotkla jeho tváře, brady, úst. Cumlala mu ret. Přitiskla se k němu a rukou mu vklouzla za záda. Olizovala mu dásně, zuby, jazyk a vydávala tiché zvuky. On

možná také – jaksi si nebyl jistý. Celé tělo ho brnělo, bylo mu horko i zima zároveň, a mozek měl v ústech. Jako by se ještě nikdy nelíbal se ženou. Co na tom může být špatného? Žužlala mu rty, téměř bolestivě, ale ne docela.

Otevřel oči. Nemohl dýchat, třásl se a podlamovala se mu kolena. Dívala se na něj. Viděl, jak se jí ve tmě lesknou oči, když ho pozoruje, studuje.

„Ardee…“

„Co?“

„Kdy vás zase uvidím?“ V krku mu vyschlo a chraptěl. S úsměvem sklopila oči. Byl to krutý úsměv, jako by prokoukla jeho bluf a vyhrála na něm hromadu peněz. Bylo mu to jedno. „Kdy?“

„Dám vám vědět.“

Musel ji políbit znovu. Kašlal na následky. Zatraceně. West. K čertu se vším. Sklonil se k ní a zavřel oči.

„Ne, ne, ne.“ Odstrčila ho. „Měl jste přijít dřív.“ Odstoupila a s tím nebezpečným úsměvem na rtech pomalu odcházela. Díval se za ní, byl jako přimrazený, fascinovaný, zády ke studenému kamennému soklu. Takhle se ještě nikdy necítil. Nikdy.

Ohlédla se, jen jednou, jako by se chtěla ujistit, že ji pořád ještě pozoruje. Hrudník měl sevřený, stačilo vidět, jak se otáčí. Vzápětí zahnula za roh a byla pryč.

Stál tam, oči vytřeštěné, a těžce dýchal. Pak náměstím zavál studený vítr a svět se zase vrátil do starých kolejí. Šerm, válka, přítel West, závazky. Jeden polibek, to bylo vše. Jeden polibek, a jeho odhodlání vyletělo komínem. Rozhlédl se. Najednou se cítil provinile, byl zmatený a bál se. Co tady vlastně dělá?

„Do prdele,“ řekl.

Temné dílo

Hořící věc může být cítit různě. Živé dřevo, zelené a plné mízy, je cítit jinak než suché. Hořící prase a člověk jsou cítit zhruba stejně, ale to je jiný příběh. To, co teď Psí čumák cítil, byl hořící dům. Byl si tím jistý. Ten pach znal lépe, než se mu zamlouvalo. Domy příliš často nezačnou hořet samy od sebe. Obvykle je za tím nějaké násilí. To znamenalo přítomnost mužů, obvykle připravených k boji, a tak se opatrně plížil mezi stromy, po břiše sklouzl na kraj lesa a vyhlédl mezi keři.

Už to viděl. Vysoký sloup černého dýmu, stoupající z místa na břehu řeky. Malý dům, ještě se z něj kouřilo, vyhořelý až k nízkým kamenným zdem. Bývala tu i stodola, ale z té zbývala jen hromada zčernalých planěk a hlíny. Pár stromů a kousek zorané země. I v nejlepších dobách to muselo být tvrdé živobytí, sedlačit takhle daleko na severu. Příliš velká zima, aby se tu dařilo něčemu pořádnému – pár kořínků, několik ovcí, možná prase, když jste měli štěstí.

Psí čumák potřásl hlavou. Kdo mohl vypálit takové chudáky? Komu by stálo za to ukrást jim ten vzpurný plácek? Někteří lidé to prostě dělávají, to je pravda. Popolezl ještě kousek a rozhlížel se údolím, zda nezahlédne stopy po pachatelích. Na svazích se pohybovalo jen několik hubených ovcí. Zalezl zpátky do křoví.

Cestou do tábora měl neveselou náladu. Všichni křičeli a hádali se, jako obvykle. Napadlo ho, jestli nemá tábor prostě minout a pokračovat dál, jak ho to nekonečné hašteření otrávilo. Nakonec se rozhodl, že to přece jen neudělá. Pořádný zvěd své lidi neopouští.

„Co kdybys zavřel klapačku, Dowe!“ řval Tul Duru. „Chtěl jsi jít na jih, tak jsme šli na jih, a ty hned kňučíš kvůli horám! Teď

jsme slezli z hor, a ty zase celý den otravuješ, že máš prázdný žaludek! Už toho mám plné zuby, ty ufňukaný čokle!“

Teď zavrčel Černý Dow. „Proč bys měl dostávat dvakrát víc jídla akorát proto, že jsi velké tlusté prase?“

„Ty mrňavý zmetku! Rozmačkám tě jako červa!“

„Podříznu ti krk, až budeš spát, ty hromado masa! Potom se alespoň všichni nacpeme. Alespoň se zbavíme toho tvého zkurveného chrápání! Už vím, proč ti říkají Hrom, ty svině všivá!“

„Držte huby, oba dva!“ zařval Trojstrom dost hlasitě, že by probudil i mrtvé. „Už toho mám plné zuby!“

Psí čumák už je viděl, všech pět. Tul Duru a Černý Dow stáli proti sobě, Trojstrom mezi nimi se zdviženýma rukama, Forley seděl stranou a nešťastně je pozoroval, Mračňák celý spor ignoroval a kontroloval si šípy.

„Hej!“ sykl Psí čumák a všichni se po něm otočili.

„To je Psí čumák,“ podotkl Mračňák a ani nevzhlédl. V tom chlapovi aby se ďas vyznal. Celé dny nepromluvil a nakonec řekl něco, co už všichni stejně věděli.

Forley chtěl jako obvykle změnit téma. Těžko říct, za jak dlouho by se pozabíjeli, nebýt jeho. „Co jsi zjistil, Psí čumáku?“ zeptal se.

„Co bys myslel? Našel jsem v lese pět ufňukaných, podělaných pitomců!“ zasyčel Psí čumák a vyšel z porostu. „Slyšel jsem je na míle daleko! A to mají být vybraní muži, věřili byste tomu? Chlapi, co mají mít rozum! Furt se hádají mezi sebou! Pět pitomců –“

Trojstrom zvedl ruku. „Stačí, Psí čumáku. Měli bychom mít rozum.“ Zamračil se na Tula a Dowa. Ti se mračili jeden na druhého, ale už alespoň mlčeli. „Co jsi zjistil?“

„V okolí se zřejmě bojuje. Viděl jsem vypálený statek.“

„Vypálený, povídáš?“ ozval se Tul.

„Jo.“

Trojstrom se zachmuřil. „Odveď nás tam.“

* * *

Psí čumák to z lesa nezahlédl. Nemohl. Příliš kouře a příliš daleko. Ale zblízka to uviděl, a bylo mu z toho špatně. Všichni to viděli.

„Tady zapracovalo něco zlého," prohlásil Forley s pohledem upřeným na strom. „Něco hodně zlého."

„Jo," přitakal Psí čumák. Nic jiného ho nenapadlo. Větev skřípala, jak se stařík pomalu otáčel, bosé nohy se mu kývaly nad zemí. Možná se pokoušel o odpor, měl v těle dva šípy. Žena byla na jeho manželku příliš mladá. Možná to byla dcera. Psí čumák hádal, že ti dva malí byly její děti. „Kdo věší děti?" zamumlal.

„Pár hodně zlých parchantů by mě napadlo," podotkl Tul.

Dow plivl do trávy. „To jako já?" zavrčel a už zase byli v sobě. „Vypálil jsem pár statků i nějakou tu vesnici, ale měl jsem k tomu dobrý důvod, byla válka. Dětí jsem se ani nedotkl."

„Já slyšel něco jiného," opáčil Tul. Psí čumák zavřel oči a povzdechl si.

„Proč by mě mělo zajímat, co jsi slyšel?" štěkl Dow. „Možná je mé jméno černější, než si zasloužím, ty hromado hnoje!"

„Já vím, co si zasloužíš, parchante!"

„Dost!" vyjel Trojstrom a mračil se na strom. „Copak nemáte žádnou úctu? Psí čumák má pravdu. Sešli jsme z hor a tady to vře. Toho hádání už bylo dost. Konec. Odteď bude jenom ticho a klid, jako v zimě. Jsme vybraní muži a máme práci."

Psí čumák kývl, byl rád, že konečně slyší rozumnou řeč. „V okolí se válčí," podotkl. „Musí."

„Hmm," utrousil Mračňák, třebaže se nedalo poznat, s čím souhlasí.

Trojstrom upíral oči na houpající se těla. „Máš pravdu. Musíme se soustředit na tohle a na nic jiného. Vystopujeme ty, co tohle udělali, a zjistíme, zač bojují. Potřebujeme zjistit, kdo s kým válčí."

„Ten, kdo udělal tohle, bojuje za Bethoda," prohlásil Dow. „To poznáš na první pohled."

„Uvidíme. Tule, Dowe, odřízněte je a pohřběte. Snad při práci přijdete alespoň k troše rozumu." Oba se na sebe mračili dál, ale Trojstrom si jich nevšímal. „Psí čumáku, ty vyčenichej, kdo to má na svědomí. Vyčenichej je a pak je poctíme noční návštěvou. Jako oni poctili tyhle lidi."

Psí čumák kývl, už se nemohl dočkat. „Zaskočíme k nim."

* * *

Psí čumák se v tom nedokázal vyznat. Jestli se tahle banda bála, že ji přistihne nepřítel, příliš se nenamáhala zakrývat stopy. Sledovat je bylo snadné jako facka. Bylo jich pět a od vypáleného statku si klidně odmašírovali, jako by se nic nestalo. Prošli údolím za řekou a do lesa. Stopy byly tak zřetelné, až mu to dělalo starosti. Mohl to být trik, třeba na něho číhají, aby ho také mohli oběsit na stromě. Ale zřejmě se bál zbytečně, protože je těsně před západem slunce dohonil.

Nejdřív ucítil maso – pečené skopové. Pak uslyšel hlasy – bavili se, řvali, smáli se a ani v nejmenším se nepokoušeli o nenápadnost. Bylo je slyšet i přes hukot řeky. Potom je uviděl. Seděli na palouku kolem velkého ohně, nad nímž se na rožni otáčela ovce, bezpochyby majetek oběšených sedláků. Psí čumák se přikrčil v houští, hezky potichu, jako to měli udělat oni. Napočítal jich pět, přesněji čtyři a asi čtrnáctiletého kluka. Rozvalovali se kolem ohně, nikdo nestál na stráži, vůbec žádná bezpečnostní opatření. Mátlo ho to.

„Jenom si tam sedí," hlásil šeptem, když se vrátil k ostatním. „Jenom sedí, žádná hlídka, nic."

„Jenom sedí?" ujišťoval se Forley.

„Jo. Pět jich je. Sedí a chechtají se. Nějak se mi to nezdá."

„Mně také ne," přiznal Trojstrom. „Ale to, co jsem viděl v tom statku, se mi líbilo ještě míň."

„Zbraně," sykl Dow. „Zbraně, musí to být."

Pro jednou s ním Tul souhlasil. „Zbraně, veliteli. Dáme jim lekci."

Ani Forley tentokrát nehlasoval, aby se drželi stranou. Přesto si to Trojstrom nejdřív promyslel, nenechal se honit. Nakonec kývl. „Tak tedy zbraně."

* * *

Černého Dowa v noci neuvidíte, když nechce být viděn. Ani ho neuslyšíte, ale Psí čumák věděl, že tam je, jak se oba kradli lesem. Když s někým bojujete dost dlouho, poznáte ho opravdu dobře. Zjistíte, jak uvažuje, a začnete uvažovat stejně. Dow tam byl.

Psí čumák měl svůj úkol. Viděl toho napravo, tmavý stín u ohně. Ostatním nevěnoval větší pozornost, soustředil se na svůj

úkol. Jak se jednou rozhodnete, že do toho půjdete, nebo to alespoň rozhodne váš velitel, tak do toho jdete a neohlížíte se, dokud neuděláte, co máte. Čas strávený přemýšlením vás zabije. To ho naučil Logen a Psí čumák si vzal to poučení k srdci. Takhle to prostě má být.

Psí čumák se připlížil blíž, už cítil teplo ohně na obličeji. V pěsti svíral nůž. U všech ďasů, že se mu ale chtělo chcát, jako vždycky. Už mu zbýval jen krok. Kluk seděl čelem k němu – kdyby vzhlédl od jídla, uviděl by Psího čumáka přicházet, ale soustředil se jen na maso.

„Uch!“ vyjekl kdosi. To znamenalo, že se k němu dostal Dow, a také to znamenalo, že je vyřízený. Psí čumák přiskočil a popadl svého chlapa za šíji. Ten se zvedl, chytil se za podříznutý krk, udělal krok a svalil se. Jeden z mužů vyskočil, pustil okousanou skopovou kýtu na zem a vzápětí ho do prsou zasáhl šíp. Mračňák, dole u řeky. Muž se zatvářil překvapeně a s tváří zkřivenou bolestí klesl na kolena.

Zbývali už jen dva, a ten kluk pořád ještě seděl a s otevřenými ústy plnými masa civěl na Psího čumáka. Poslední muž stál, rychle dýchal a v ruce svíral dlouhý nůž. Musel ho používat při jídle.

„Pusť tu kudlu!“ zařval Trojstrom. Přicházel k ohni a světlo se mu odráželo od kovového okraje štítu. Muž si skousl ret a přelétl pohledem z Psího čumáka na Dowa, blížící se k němu ze dvou stran. A v šeru mezi stromy zahlédl Hroma, zdánlivě příliš velkého na obyčejného člověka, s obrovským mečem na rameni. To mu stačilo. Odhodil nůž na zem.

Dow přiskočil, popadl ho za ruce a svázal mu je za zády. Psí čumák udělal totéž s chlapcem. Zatínal zuby a neřekl ani slovo. Všechno skončilo během chvilky, hezky klidně, jak říkal Trojstrom. Psí čumák měl na rukou krev, ale práce je práce, s tím se nedá nic dělat. Ostatní se už scházeli k ohni. Mračňák přebrodil řeku a hodil si luk přes rameno. Když procházel kolem muže, kterého před chvílí střelil, kopl do něho, ale ten se ani nehnul.

„Mrtvý,“ konstatoval. Forley byl vzadu a prohlížel si zajatce. Dow upřeně zíral na svázaného muže a nebyl to hezký pohled.

„Toho znám,“ prohlásil a zřejmě ho to shledání potěšilo. „Groa Bahňák, co? Jaká náhodička! Už nějakou dobu mi ležíš v hlavě.“

Bahňák se mračil do země. Podle názoru Psího čumáka vypadal jako surovec. Pokud existuje nějaký typ, který věší sedláky, pak by

měl vypadat přesně takhle. „Jo, jsem Bahňák. Vás se na jména ptát nemusím! Až se zjistí, že jste zabili královské výběrčí, jste všichni mrtví!“

„Říkají mi Černý Dow.“

Bahňák zvedl hlavu, ústa otevřená. „A kurva,“ vydechl.

Kluk klečící vedle něj se vykuleně rozhlížel. „Černý Dow? Co? Ne ten samý Černý Dow, co… a do prdele.“

Dow pomalu kývl a ošklivě se usmál, byl to jeho úsměv před zabíjením. „Groa Bahňák. Ty se budeš zodpovídat ze spousty věcí. Myslel jsem na tebe, a teď tě mám před sebou.“ Poplácal ho po tváři. „A také v rukou. Taková šťastná náhoda.“

Bahňák ucukl, jak nejdál to se svázanýma rukama šlo. „Já myslel, že jsi už v pekle, Černý Dowe, ty hajzle!“

„Také jsem byl, ale akorát za horami na severu. Máme na tebe pár otázek, Bahňáku, než dostaneš, co ti patří. Co je to za krále? A co pro něho vybíráte?“

„Polib mi s těma svýma otázkama prdel!“

Trojstrom ho praštil do hlavy ze strany, odkud neviděl ránu přicházet. Když se ohlédl, udeřil ho Dow z druhé strany. Chvíli si ho tak přehazovali, dokud nebyl dost naklepaný, aby začal mluvit.

„Co je to za válku?“ zeptal se Trojstrom.

„My nebojujem!“ plivl Bahňák přes vylámané zuby. „Už jako byste byli mrtví, parchanti! Vy nevíte, co se děje, že ne?“

Psí čumák se zamračil. Tohle se mu nelíbilo. Co byli pryč, věci se zřejmě změnily, a on ještě nezažil, že by se něco změnilo k lepšímu.

„Tady se ptám já,“ štěkl Trojstrom. „Ty se soustřeď na odpovídání. Kdo ještě bojuje? Kdo nepoklekl před Bethodem?“

Bahňák se zasmál, i v poutech. „Nikdo nezůstal! Boj skončil! Z Bethoda je král. Král celého Severu! Všichni před ním poklekli –“

„My ne,“ zahučel Tul Duru a sklonil se. „A co Starý Jola?“

„Mrtvý!“

„A Sything nebo Chřestýší hlava?“

„Mrvy a mrtvý, kreténi podělaní! Bojuje se akorát dole na jihu! Bethod šel do války s Královstvím! Jo! A tomu dáváme na prdel taky!“

Psí čumák nevěřil vlastním uším. Král? Sever ještě nikdy neměl krále. Nikdy ho nepotřeboval, a Bethod byl poslední, koho by si

Psí čumák vybral. A válka s Královstvím? To je rozhodně pořádná blbost, Jižanů bylo vždycky mnohem víc.

„Když se tady nebojuje," zeptal se, „tak proč zabíjíte?"

„Vyliž si!"

Tul mu vrazil facku, až Bahňák přepadl na záda. Dow přidal kopanec a zvedl ho.

„Kvůli čemu je zabíjíte?" zopakoval otázku Tul.

„Kvůli daním!" zařval Bahňák a z nosu mu crčela krev.

„Daním?" opáčil Psí čumák. Opravdu divný svět, ani pořádně nevěděl, co to znamená.

„Nechtěli platit!"

„Daně komu?" zjišťoval Dow.

„Bethodovi, komu jinému? On zabral celou zem, rozehnal klany a všechno si vzal! Lidi mu jsou dlužní! A my vybíráme!"

„Daně, jo? To je zasraná jižanská móda! A když nezaplatí?" ptal se Psí čumák s nepříjemným pocitem v žaludku. „Tak je pověsíte?"

„Když nezaplatí, mužem si s nimi dělat, co se nám zlíbí!"

„Co se vám zlíbí?" Tul ho popadl za krk a tiskl, až Bahňákovi začaly vylézat oči z důlků. „Jak se vám zlíbí? A líbí se ti viset?"

„Stačí, Hrome," štěkl Dow, vypáčil Tulovi prsty a jemně ho odstrčil. „Dobrý, kámo, tohle není pro tebe, zabít svázaného chlapa." Poplácal ho po prsou a popadl sekeru. „Na takovou prácičku si vezmeš někoho, jako jsem já."

Bahňák už přestal chroptět. „Hrome?" zakašlal a otočil se. „Takže celá banda, co? Vy jste Trojstrom a Mračňák a tamhle je Nejslabší! Tak vy jste neklekli, jo? Dobrý pro vás! A kdepak máte Devítiprsťáka? Co?" posmíval se Bahňák. „Kdepak je Krvavá devítka?"

Dow přejel palcem po ostří sekery. „Vrátil se do hlíny a ty půjdeš za ním. Už jsme slyšeli dost."

„Pusť mě, hajzle!" ječel Bahňák a trhal za provaz. „Nejsi o nic lepší než já, Černý Dowe! Zabil jsi víc lidí než mor! Pusť mě a dej mi zbraň! No tak! Bojíš se mě, zbabělče? Bojíš se dát mi šanci?"

„Tak ty mě nazýváš zbabělcem?" zavrčel Dow. „Kdo zabíjí děti jen tak pro zábavu? Měl jsi zbraň a zahodil jsi ji. To byla tvoje šance, měl jsi ji využít. Takoví jako ty si další nezaslouží. Jestli chceš ještě něco říct, tak do toho."

„Seru na tebe!" vřeštěl Bahňák. „Seru na celou tu vaši –"

Dowova sekera ho zasáhla mezi oči a srazila na zem. Několikrát sebou zacukal a byl konec. Nikdo kvůli němu slzu neuronil – dokonce i Forley sebou jen trhl, když sekera dopadla. Dow se naklonil a plivl na mrtvolu. Psí čumák se mu ani nedivil. Kluk však představoval větší problém. Třeštil oči na zabitého druha a po chvíli vzhlédl.

„Vy jste oni, že jo?“ vyhrkl. „Ti, co je porazil Devítiprsťák.“

„Jo, chlapče,“ ujistil jej Trojstrom. „My jsme oni.“

„Slyšel jsem o vás povídat. Co se mnou uděláte?“

„No, to je otázka,“ zamumlal Psí čumák. Škoda, že už znal odpověď.

„S námi zůstat nemůže,“ poznamenal Trojstrom. „Nemůžeme s sebou vláčet přítěž a nemůžeme riskovat.“

„Je to jenom kluk,“ namítl Forley. „Mohli bychom ho pustit.“ Byl to šlechetný nápad, ale nebyl k ničemu, a všichni to věděli. Klukovi sice svitla naděje, ale Tul to hned uvedl na pravou míru.

„Nemůžeme mu věřit. Ne tady. Řekne někomu, že jsme zpátky, a půjdou po nás. To by nešlo. Kromě toho na tom statku také přiložil ruku k dílu.“

„Co jsem mohl dělat?“ zakvílel mládenec. „No co? Já chtěl jít na jih! Jít na jih a bojovat s Královstvím a získat si jméno, ale oni mě poslali sem, vybírat daně. Velitel říká, co mám dělat, a já to udělám, no ne?“

„Jasně,“ řekl Trojstrom. „Nikdo neříká, žes mohl udělat něco jiného.“

„Nechtěl jsem s tím mít nic společného! Říkal jsem jim, ať ta děcka nechají! Musíte mi věřit!“

Forley si prohlížel špičky bot. „My ti věříme.“

„A stejně mě zabijete, co?“

Psí čumák se kousl do rtu. „Nemůžeme tě vzít s sebou a nemůžeme tě pustit.“

„Já s tím nechtěl mít nic společného.“ Kluk svěsil hlavu. „To není spravedlivé.“

„Není,“ souhlasil Trojstrom. „Vůbec to není spravedlivé. Ale tak to holt chodí.“

Dow mládence sekl zezadu do hlavy a on se rozplácl na zemi. Psí čumák sebou trhl a odvrátil zrak. Věděl, že to Dow udělal schválně, aby se nemuseli klukovi dívat do tváře. Nejspíš to byl dobrý nápad a Psí čumák doufal, že to pomohlo ostatním, ale ať

tváří nahoru, nebo dolů, pořád byl mrtvý. Bylo mu skoro stejně špatně jako na statku.

Nebylo to to nejhorší, co kdy udělali, ani zdaleka ne. Přesto to bylo hodně zlé.

* * *

Psí čumák je pozoroval z lesa, odkud ho nikdo ze silnice nemohl zahlédnout. Ujistil se, že je od nich po větru, protože popravdě dost zaváněl. Bylo to zvláštní procesí. Na jedné straně vypadali jako bojovníci chystající se do války. Na druhé straně bylo všechno špatně. Většinou měli staré zbraně a porůznu sesbíranou zbroj. Pochodovali, ale neuspořádaně. Většina z nich byla na bojovníky v plné síle moc stará, měli šedivé vlasy a pleše, a zbytku ještě teklo mléko po bradě.

Podle Psího čumáka už nic na Severu nedávalo smysl. Vzpomínal na to, co říkal Bahňák, než ho Dow zabil. Válka s Královstvím. Tihle snad jdou do války? Pokud ano, tak Bethod už opravdu vyškrabuje zbytky.

„Co se děje, Psí čumáku?“ ptal se Forley, když se vrátil do tábora. „Co to tam je?“

„Muži. Ozbrojení, ale ne moc dobře. Asi stovka, možná víc. Většinou moc mladí nebo staří, míří na jihozápad.“ Ukázal na silnici.

Trojstrom kývl. „K Anglandu. Takže to Bethod myslí vážně. Opravdu válčí s Královstvím. Potřebuje novou krev. Bere každého muže, který udrží oštěp.“ Vlastně to nebylo žádné překvapení. Bethod nikdy nic nedělal polovičatě. Buď všechno, nebo nic, a nezáleželo mu na tom, koho přitom zabije. „Každého muže,“ zamumlal si Trojstrom pro sebe. „Kdyby teď šankové přešli hory…“

Psí čumák se rozhlédl. Zamračené, ustarané, ušmudlané obličeje. Věděl, co chce Trojstrom říct, všichni to věděli. Kdyby přišli šankové teď, když na Severu nezbyl nikdo, kdo by se jim postavil, tak by v porovnání s peklem, jaké by vypuklo, ta záležitost na statku byla nevýznamná maličkost.

„Musíme někoho varovat!“ křičel Forley. „Musíme je varovat!“

Trojstrom zavrtěl hlavou. „Slyšeli jste Bahňáka. Jola je pryč, Chřestýší hlava a Sything jakbysmet. Mrtví a studení, vrátili se do hlíny. Bethod je králem, králem Severanů.“ Černý Dow se zamračil a uplivl si. „Plivej si, jak je ti libo, Dowe, ale taková jsou fakta. Nezůstal nikdo, koho bychom mohli varovat.“

„Nikdo kromě samotného Bethoda,“ podotkl Psí čumák, naštvaný, že to musí říct.

„Tak to povíme jemu!“ Forley se zoufale rozhlížel. „Sice je to bezcitný parchant, ale alespoň je to člověk! Je lepší než ploskohlavci, ne? Musíme to někomu říct!“

„Cha!“ štěkl Dow. „Cha! Myslíš, že nás bude poslouchat, Nejslabší? Zapomněl jsi, co nám řekl? Nám a Devítiprsťákovi také? Nikdy se nevracejte! Zapomněl jsi, že nás skoro zabil? Zapomněl jsi, jak nás všechny nenávidí?“

„Bojí se nás,“ připomněl Mračňák.

„Nenávidí nás a bojí se nás,“ přitakal Trojstrom, „a má proč. Protože jsme silní. Vybraní muži. Známí muži. Takoví, za kterými ostatní půjdou.“

Tul kývl. „Podle mého nás v Carleonu nepřivítají s otevřenou náručí. Spíš skončíme naražení na kůlu.“

„Já nejsem silný!“ křičel Forley. „Jsem Nejslabší, každý to ví! Bethod nemá důvod se mě bát ani mě nenávidět. Já půjdu!“

Psí čumák se na něj překvapeně podíval. Vlastně na něho hleděli všichni. „Ty?“ podivil se Dow.

„Jo, já! Možná nejsem bojovník, ale nejsem ani zbabělec! Půjdu a promluvím s ním. Třeba mě vyslechne.“ Psí čumák jen zíral. Bylo to dávno, co se někdo z nich pokoušel vykecat z nějaké šlamastyky, a on úplně zapomněl, že se to dá.

„Možná tě vyslechne,“ usoudil Trojstrom.

„Možná,“ přidal se Tul. „A také tě možná zabije, Nejslabší!“

Psí čumák potřásl hlavou. „Nejspíš jo.“

„Možná, ale za pokus to stojí, ne?“

Ustaraně se po sobě dívali. Forley měl kuráž, o tom nebylo pochyb, ale Psímu čumákovi se ten plán nelíbil. Bylo to chabé, spoléhat se na Bethoda. Hodně chabé.

Ale jak říkal Trojstrom, nikdo jiný tady nebyl.

Slova a prach

Kurster se naparoval na vnějším obvodu kruhu, až mu dlouhé zlaté vlasy nadskakovaly na ramenou. Mával divákům a děvčatům posílal hubičky. Když pružný mladík pyšně obcházel kolem, diváci jásali, řvali a výskali. Byl Adovan, důstojník královské gardy. *Místní hoch, ohromně oblíbený.*

Bremer dan Gorst se opíral o plot a přivřenýma očima pozoroval soupeře. Meče měl nezvykle dlouhé, široké a hojně používané, snad příliš těžké, aby byly rychlé. Pokud šlo o to, sám Gorst vypadal příliš těžkopádně: mohutný chlap s býčí šíjí, spíš zápasník než šermíř. V tomhle kole byl zřejmě ten horší. Alespoň většina diváků si to myslela. *Já ale vím svoje.*

Opodál vykřikoval sázkař kurzy a bral peníze od povykujících lidí. Skoro všichni sázeli na Kurstera. Glokta se vyklonil z lavice. „Jaký je teď kurz na Gorsta?“

„Na Gorsta?“ opáčil sázkař. „Vyrovnaný.“

„Tak tedy sázím dvě stě marek.“

„Promiň, příteli, to nepokryju.“

„Tak sto, na pět ku čtyřem.“

Sázkař se zamyslel, pohled upřený k nebi, zatímco si to v duchu přepočítával. „Platí.“

Glokta se narovnal a rozhodčí začal představovat soutěžící. Gorst si vyhrnul rukávy. Předloktí měl jako kmeny stromů, a když pohnul tlustými prsty, nadouvaly se mu svaly. Protáhl si krk, od sekundanta si vzal zbraňový pár a několika cvičnými výpady se uvolnil. Pozornost mu věnovalo jen pár lidí, většina nadšeně vítala Kurstera, který právě přicházel na značku. Ale Gloktovi to neuniklo. *Je mrštnější, než vypadá. Mnohem mrštnější. Ty těžké meče už nevypadají neohrabaně.*

„Bremer dan Gorst!“ křikl rozhodčí a kolohnát zaujal postavení. Vítal ho vskutku skrovný potlesk. Nikdo si šermíře nepředstavoval jako šourajícího se medvěda.

„Začněte!“

Nebylo to hezké. Gorst od samého začátku bezhlavě mával těžkým delším mečem jako přeborník na štípání dříví a s každým sekem ze sebe vyrazil hrdelní zavrčení. Byl to zvláštní pohled. Jeden muž byl na šermířské soutěži, druhý si zřejmě myslel, že bojuje na život a na smrt. *Stačí se ho jen dotknout, nemusíš ho přeseknout vejpůl!* Ale když se Glokta líp podíval, uvědomil si, že Gorstovy rozmáchlé výpady nejsou zdaleka tak nemotorné, jak se zdají. Byly skvěle načasované a velice přesné. Když Kurster uskakoval před prvním z nich, smál se, když se vyhýbal třetímu, usmíval se, při pátém ho však všechen humor přešel. *A zřejmě se mu hned tak nevrátí.*

Vůbec to nebylo hezké. *Ale větší síle nic neodolá.* Kurster se zoufale sehnul pod dalším rozmáchlým sekem. *Ten byl dost silný, aby mu srazil hlavu, i když jsou čepele ztupené.*

Miláček davu dělal, co uměl, aby převzal iniciativu, bodal jako o život, jenomže Gorstovi se zdaleka nevyrovnal. Ten jen se zabručením odrazil výpad krátkou ocelí, znovu zabručel a zaútočil dlouhou ocelí. Glokta sebou trhl, když Gorst s třesknutím zasáhl Kursterův meč, obrátil mu zápěstí a málem mu vyrval jílec z prstů. Mladík zavrávoral pod silou úderu a zašklebil se bolestí a šokem.

Už chápu, proč má Gorst čepele tak opotřebované. Kurster uhýbal po kruhu ve snaze uniknout náporu, jenomže hromotluk byl příliš hbitý. *Až příliš hbitý.* Už měl protivníka přečteného, předvídal každý jeho pohyb a nelítostně do něj bušil. Nebylo úniku.

Dva těžké výpady zahnaly nešťastného důstojníka na kraj kruhu a prudký sek mu vyrval dlouhou ocel z ruky. Zabodla se do trávy, kde se kývala sem a tam. Kurster se chvíli překvapeně potácel a prázdná ruka se mu třásla. Pak k němu Gorst přiskočil, zařval jako tur a ramenem mu narazil do žeber.

Glokta vyprskl smíchy. *Ještě nikdy jsem neviděl šermíře létat.* Kurster ve vzduchu udělal polosalto, s holčičím zapištěním dopadl na zem a ještě se kus vezl po břiše. Zastavil se až na písku za kruhem, dobré tři kroky od místa, kde do něj Gorst vrazil, a slabě sténal.

Diváci ztuhli šokem. Bylo takové ticho, že bylo Gloktovo chechtání slyšet až v zadních řadách. Kursterův trenér vyběhl z ohrady a opatrně ležícího svěřence převrátil na záda. Mladík chabě škubal nohama, fňukal a držel se za žebra. Gorst ho chvíli bezvýrazně pozoroval, načež pokrčil rameny a vrátil se na značku.

Kursterův trenér se obrátil k rozhodčímu. „Lituju," řekl, „ale můj žák nemůže pokračovat."

Glokta si nemohl pomoct. Alespoň si na ústa přitiskl obě ruce. Celý se třásl smíchem. Při každém zachechtání mu šíjí projela bolest, ale jemu na tom nezáleželo. Většině ostatních však představení nepřipadalo ani zdaleka tak zábavné. Tribunami se šířilo hněvivé mumlání. Když trenér se sekundantem zpola nesli Kurstera z arény, změnilo se v pískot a nakonec v rozzlobený křik.

Gorst přelétl diváky líným pohledem, znovu pokrčil rameny a pomalu se vrátil do své ohrádky. Glokta se pochechtával, ještě když kulhal z arény, s měšcem o hodně těžším, než když přicházel. Tak dobře se nepobavil už celá léta.

* * *

Univerzita stála v zanedbaném koutě Agriontu přímo ve stínu tvůrcova domu, kde i ptáci působili unaveně a staře. Obrovská, chátrající budova, obrostlá usychajícím břečťanem, postavená podle módy z předchozího věku. Prý to byla jedna z nejstarších budov ve městě. *Vypadá na to.*

Střecha se uprostřed propadala, místy byla těsně před zřícením. Křehké vížky se drolily a hrozilo, že se zřítí do neudržovaných zahrad. Omítka byla zašlá a špinavá, místy odpadly celé kusy, takže byly vidět holé kameny a drobící se malta vespod. Na jednom místě se od ulomeného okapu šířila po zdi hnědá skvrna. Bývaly doby, kdy sem vědecká studia lákala nejpřednější muže Spojeného království, kdy budova patřila k nejvelkolepějším ve městě. *A Sult si myslí, že inkvizice vyšla z módy.*

Rozpadající se bránu lemovaly dvě sochy, dva starci, z nichž jeden držel lampu a druhý ukazoval na cosi v knize. *Moudrost a pokrok, nebo nějaká podobná blbost.* Ten s knihou někdy v minulém století přišel o nos a druhý se nakláněl, jako by hledal oporu, a lampa mu trčela v zoufalém úhlu.

Glokta pěstí zabušil na stará vrata, která zarachotila, jako by měla každou chvíli vypadnout z pantů. Pak čekal. Čekal dlouho.

Najednou zachřestily závory a jedno křídlo se o několik palců hnulo. Ve škvíře se objevil jakýsi stařec a zašilhal na něj slzejícíma očima, tvář osvětlenou zespodu tenkou svíčkou. „Ano?“

„Inkvizitor Glokta.“

„Á, od arcilektora?“

Glokta se překvapeně zamračil. „Ano, správně.“ *Zřejmě nejsou ani zdaleka tak odříznutí od světa, jak se zdá. Očividně ví, kdo jsem.*

Uvnitř byla nebezpečná tma. Po stranách dveří stály obrovské bronzové svícny, ale bez svíček, dávno je nikdo nevyleštil a jen se matně leskly ve slabém světle portýrovy svíčky. „Tudy, pane,“ zasípal stařík a šoural se dál téměř v předklonu. Dokonce i Glokta s ním bez nesnází udržel krok.

Společně se ploužili šerou chodbou. Okna na jedné straně byla hodně stará, z maličkých skleněných tabulek tak špinavých, že i za jasného dne dovnitř propouštěly jen málo světla, a teď zvečera vůbec žádné. Mihotavý plamínek svíčky tančil na zaprášených obrazech na protější stěně. Na obrazech byli bledí starci v šedých či černých rouchách, poulící oči z loupajících se rámů, s křivulemi, ozubenými kolečky a dvojicemi kompasů ve svraštělých rukou.

„Kam to jdeme?“ zeptal se Glokta po několika minutách.

„Adepti večeří,“ sípal portýr s výrazem nesmírné únavy.

Univerzitní jídelna byla obrovská místnost, kde nebyla úplná tma jen díky několika plápolajícím svícím. Malý ohýnek v obrovském krbu vrhal tančící stíny mezi krovy. Stál tu dlouhý stůl, vyleštěný léty užívání. Kolem něho byly rozestavené rozvrzané židle. Bez problémů se tu mohlo usadit osmdesát stolovníků, ale bylo jich tady pouze pět a všichni seděli na jednom konci, schoulení co nejblíž krbu. Když v sále zaznělo ťukání Gloktovy hole, ustali v jídle a se zájmem vzhlédli. Muž v čele stolu vstal a spěchal k inkvizitorovi, přitom si jednou rukou přidržoval lem černého hábitu.

„Návštěvník,“ zasípal portýr a mávl svíčkou Gloktovým směrem.

„Á, od arcilektora! Jsem Silber, administrátor univerzity!“ Potřásl Gloktovi rukou. Jeho společníci mezitím vyskočili, jako by dorazil čestný host.

„Inkvizitor Glokta.“ Prohlížel si dychtivé starce. *Mnohem víc úcty, než jsem čekal, to jim musím přiznat. Nicméně arcilektorovo jméno otevře všechny dveře.*

„Glokta, Glokta,“ zamumlal jeden ze starců. „Nějakého Gloktu si odněkud pamatuju.“

„Jenže nikdy si nepamatuješ odkud,“ uťal ho administrátor za neveselého smíchu. „Dovolte, představím vás.“

Obešel čtyři učence v černém. „Saurizin, náš adeptus věcí chemických.“ Svalnatý, neudržovaný stařík s popáleninami a skvrnami na hábitu a spoustou drobků ve vousech. „Denka, adeptus věcí kovových.“ Viditelně nejmladší ze čtveřice, ač rozhodně ne žádný mladík, nadutě křivil rty. „Chayle, náš adeptus věcí mechanických.“ Glokta ještě neviděl člověka s tak velkou hlavou a malým obličejem. Zvlášť uši měl obrovské, trčely mu z bílých vlasů. „A Kandelau, adeptus věcí tělesných.“ Hubený starý ptáček s dlouhým krkem a brýlemi na orlím nose. „Prosím, připojte se k nám, inkvizitore.“ Ukázal na prázdnou židli vmáčknutou mezi dva adepty.

„Tak snad skleničku vína?“ zeptal se Chayle s upjatým úsměvem a už se předkláněl s karafou a cákal do sklenice.

„Dobře.“

„Probírali jsme relativní hodnotu různých oblastí vědy,“ huhlal Kandelau a přes brýle upíral oči na Gloktu.

„Jako vždycky,“ posteskl si administrátor.

„Lidské tělo je pochopitelně jediná oblast stojící za skutečné zkoumání,“ pokračoval adeptus věcí tělesných. „Člověk musí poznat záhady nitra, než se obrátí k záhadám vnějším. Všichni máme tělo, inkvizitore. Způsoby, jak ho vyléčit či mu ublížit, jsou pro nás všechny nejpřednější. Já se specializuju na lidské tělo.“

„Těla! Těla!“ kňučel Chayle, špulil rty a vrtal se v jídle. „Snažíme se jíst!“

„Správně! Znepokojuješ inkvizitora tím svým morbidním blábolením!“

„Mě není snadné znepokojit.“ Glokta adeptovi věcí kovových předvedl svůj slizký úsměv s chybějícími zuby. „Má práce pro inkvizici vyžaduje dobrou znalost anatomie.“

Rozhostilo se rozpačité ticho. Pak Saurizin popadl podnos s masem a nabízel ho kolem. Glokta se podíval na rudé, lesklé plátky a olízl si prázdné dásně. „Děkuju, ne.“

„Je to pravda?“ tázal se adept věcí chemických tlumeně, dívaje se přes maso. „Budou další fondy? Tedy když se teď vyřešila ta věc s obchodníky s plátnem?“

Glokta se zamračil. Všichni na něho civěli a čekali na odpověď. Jeden adept držel vidličku v půlce cesty k ústům. *Takže o to jde. O peníze. Ale proč čekají peníze od arcilektora?* Těžký podnos s masem se začal kymácet. *Inu… jestlipak budou poslouchat.* „Peníze by mohly být k dispozici, ovšem záleží to samozřejmě na výsledcích.“

Kolem stolu se neslo mumlání. Adeptus věcí chemických podnos třesoucí se rukou postavil. „Poslední dobou mám úspěchy s kyselinami…“

„Cha!“ ušklíbl se adeptus věcí kovových. „Výsledky, inkvizitor žádá výsledky! Moje nové slitiny budou pevnější než ocel, až je vylepším!“

„Pořád slitiny!“ povzdechl si Chayle a zvedl očka ke stropu. „Nikdo neocení důležitost mechanického uvažování!“

Ostatní tři adepti se na něho vrhli, ale administrátor byl rychlejší. „Pánové, prosím! Inkvizitora nezajímají naše rozmíšky! Všichni budou mít možnost představit svou nejnovější práci a ukázat její hodnoty. Tohle není soutěž, že ne, inkvizitore?“ Všichni upřeli oči na Gloktu. Ten si pomalu prohlížel staré, vyčkávavé obličeje a mlčel.

„Vyvinul jsem stroj na –“

„Moje kyseliny –“

„Moje slitiny –“

„Záhady lidského těla –“

Glokta je uťal. „Vlastně se právě zabývám hlavně… no, asi byste to nazvali výbušné substance –“

Adeptus věcí chemických vyskočil. „To je moje oblast!“ vykřikl a vítězoslavně se rozhlížel po ostatních. „Mám vzorky! Mám ukázky! Prosím, následuj mě, inkvizitore!“ Hodil příbor na talíř a vyrazil ke dveřím.

* * *

Saurizinova laboratoř byla až do posledních podrobností přesně taková, jak se dalo čekat. Dlouhá místnost s valenou klenbou,

místy zčernalou a posetou šmouhami od sazí. Většinu stěn zakrývaly police plné bedniček, sklenic a lahviček, naplněných prášky, tekutinami a tyčinkami divných kovů. Různé nádoby byly naskládané bez ladu a skladu a většina neměla jmenovky. *Organizace tu zřejmě není nejdůležitější.*

Na pracovních stolech uprostřed místnosti panoval ještě větší chaos. Byly tu k vidění vysoké konstrukce ze skla a zašlé mědi, trubičky, lahve, misky a kahany – jeden byl dokonce zapálený. Vypadalo to, že se všechno každou chvíli zřítí a každého, kdo se nachází v blízkosti, udusí jedovaté výpary.

Adeptus věcí chemických se v té změti hrabal jako krtek svými chodbičkami. „Tak tady někde," mumlal si pro sebe a tahal se za špinavý vous, „jsou třaskavé prášky…"

Glokta kulhal za ním a podezíravě si prohlížel trubičky pokrývající každý volný povrch. Nakrčil nos. Odporně kysele to tu páchlo.

„Tady to je!" zakrákal adeptus a zdvihl zaprášenou nádobu do poloviny plnou černých granulí. Udělal si místo na jednom stole a masitým předloktím odsouval cinkající sklo a kov. „Je to hrozně vzácná věc, víš, inkvizitore, ohromná vzácnost!" Vytáhl zátku a nasypal linku z prášku na dřevěný stůl. „Jen málokdo měl to štěstí, aby tuto substanci viděl v akci! Málokdo! A ty se staneš jedním z nich."

Glokta opatrně couvl, stále měl před očima velkou zubatou díru ve zdi Věže řetězů. „Doufám, že v této vzdálenosti jsme v bezpečí."

„Rozhodně," uklidňoval ho Saurizin a opatrně natáhl ruku se zapálenou svíčkou. Přiložil plamínek k jednomu konci práškové čáry. „Nehrozí žádné nebez –"

Ostře to luplo a vyletěly bílé jiskry. Adeptus věcí chemických odskočil a málem Gloktu srazil. Svíčku upustil na podlahu. Znovu to luplo, hlasitěji, a vyletělo víc jisker. Laboratoř naplnil smrdutý dým. Zablýsklo se, prásklo to, trochu zasyčelo a konec.

Saurizin si mával dlouhým rukávem před obličejem a snažil se rozehnat dým, který zatemnil celou místnost. „Působivé, že, inkvizitore?" zeptal se, než ho přemohl záchvat kašle.

Nijak zvlášť. Glokta botou udusil ještě hořící svíčku a prošel kouřem ke stolu. Smetl hromadu šedého popela. Na dřevě byla dlouhá černá spálenina, ale nic víc. Páchnoucí výpary byly na

celém pokusu asi nejpůsobivější, Gloktu už z nich škrábalo v krku. „Rozhodně to vydává hodně kouře," zachraptěl.

„To ano," kašlal adeptus pyšně. „A smrdí to až do nebes."

Glokta se zadíval na šmouhu na stole. „Kdyby měl člověk větší množství tohoto prášku, mohl by ho použít, řekněme, k tomu, aby udělal díru do zdi?"

„Možná… pokud by dokázal získat dost velké množství, kdo ví, co by se stalo? Pokud vím, nikdo to ještě nezkusil."

„Stěnu, řekněme, čtyři stopy tlustou?"

Adeptus se zamračil. „Možná, ale to byste ho potřeboval sudy! Sudy! V celém Království ho tolik není a cena, i kdyby se našel, by byla ohromná! Pochopte, inkvizitore, že komponenty je nutné dovážet až z dálného jihu, z Kanty, a i tam jsou vzácné. Rád bych tu možnost pochopitelně prozkoumal, ale potřeboval bych zvýšit rozpočet –"

„Děkuju vám za váš čas." Glokta se otočil a kulhal řídnoucím kouřem ke dveřím.

„Nedávno jsem udělal velký pokrok s kyselinami!" křičel lámajícím se hlasem adeptus. „Měl byste se na ně podívat!" Roztřeseně se nadechl. „Povězte to arcilektorovi… velký pokrok!" Přepadl ho další záchvat kašle. Glokta za sebou zavřel dveře.

Plýtvání časem. Náš Bayaz nemohl do místnosti propašovat sudy prášku. A kolik by to navíc udělalo kouře a smradu? Plýtvání časem.

Silber číhal na chodbě. „Můžu vám ukázat ještě něco, inkvizitore?" překypoval ochotou.

Glokta se zamyslel. „Ví tady někdo něco o magii?"

Administrátor zaťal zuby. „To je samozřejmě vtip. Možná –"

„Řekl jsem o magii."

Silber přimhouřil oči. „Musíte pochopit, že jsme vědecká instituce. Takzvané magické praktiky by byly nanejvýš… nevhodné."

Glokta se na něj zamračil. *Nežádám tě, abys vytáhl kouzelnou hůlku, pitomče.* „Z historického hlediska," štěkl. „Mágové a tak dále. Bayaz!"

„Á, z historického hlediska, chápu." Silber se trochu uvolnil. „Máme v knihovně množství starých textů, některé dokonce z doby, kdy byla magie považována za… méně pozoruhodnou."

„Kdo mi pomůže?"

Administrátor zvedl obočí. „Bohužel adeptus věcí historických je, ehm, něco jako relikvie.“

„Potřebuju s ním mluvit, ne s ním šermovat.“

„Jistě, inkvizitore. Tudy.“

Glokta popadl kliku na prastaře vypadajících dveřích pobitých černými nýty a začal jí otáčet. Silber ho popadl za ruku.

„Ne!“ štěkl a odváděl Gloktu chodbou. „Knihovna je dole.“

* * *

Adeptus věcí historických skutečně vypadal jako součást dávné historie. Jeho obličej byl vráskčitá maska a kůži měl vytahanou, poloprůsvitnou. Řídké, sněhobílé vlasy měl rozcuchané a jen asi čtvrtinu původního množství, zato čtyřikrát delší, než byste čekali, a obočí měl prořídlé, ale impozantně dlouhé a naježené jako kočičí vousy. Ústa měl otevřená a bezzubá a ruce jako svraštělé rukavice o několik čísel větší. Jen v očích měl ještě stopy života. Když Glokta s administrátorem vstoupili, vzhlédl.

„Návštěvníci, ano?“ zakrákal dědek a zjevně mluvil s velkou černou vránou na stole.

„Toto je inkvizitor Glokta!“ zahřměl administrátor, nakláněje se ke starcovu uchu.

„Glokta?“

„Od arcilektora!“

„Ano?“ Adeptus věcí historických zašvidral.

„Je nahluchlý,“ vysvětloval Silber. „Ale nikdo se v těch knihách nevyzná tak jako on.“ Zamyslel se s pohledem upřeným na hromady knih mizející v šeru. „Nikdo jiný se v těch knihách vůbec nevyzná.“

„Děkuju,“ řekl Glokta. Administrátor kývl a odkráčel ke schodům. Glokta udělal krok ke starci a vrána vyskočila, zaplácala křídly, až z ní létalo peří, a poplašeně zakroužila kolem stolu. Glokta honem kulhal dozadu. *Byl jsem si jistý, že je vycpaná.* Podezíravě si ji prohlížel, dokud se nezastavila na polici, kde znehybněla a upřela na něj žluté korálkové oči.

Glokta si přitáhl židli a posadil se. „Potřebuju se dozvědět něco o Bayazovi.“

„Bayaz,“ zamumlal věkovitý adeptus. „První písmeno v abecedě starého jazyka, samozřejmě.“

„To jsem nevěděl.“

„Svět překypuje tím, co ty nevíš, mladý muži.“ Pták náhle drsně zakrákal, v zaprášeném tichu strašně nahlas. „Překypuje.“

„Začněme tedy s mým vzděláváním. Potřebuji se dozvědět něco o tom Bayazovi. Prvním z mágů.“

„Bayaz. Jméno, které dal velký Juvens svému prvnímu učedníkovi. Jedno písmeno, jedno jméno. První učedník, první písmeno abecedy, chápeš?“

„Jen tak tak. On skutečně existoval?“

Starý adeptus se zamračil. „Bezpochyby. Copak ty jsi neměl v mládí učitele?“

„Naneštěstí měl.“

„A neučil tě historii?“

„Zkoušel to, ale já jsem myslel hlavně na šerm a na holky.“

„Aha. Já o takové věci ztratil zájem už dávno.“

„Já také. Vraťme se k Bayazovi.“

Stařec si povzdechl. „Kdysi dávno, ještě než vzniklo Spojené království, tvořilo Midderland mnoho malých království, která spolu často válčila, vznikala a zase zanikala. Jednomu z nich vládl jistý Harod, pozdější Harod Veliký. Předpokládám, že jsi o něm slyšel?“

„Zajisté.“

„Bayaz přišel do Harodova trůnního sálu a slíbil mu, že z něj udělá krále celého Midderlandu, pokud ho na slovo poslechne. Harod byl mladý a umíněný, takže mu nevěřil, ale Bayaz svým uměním rozbil stůl.“

„To jako magií?“

„Tak se to povídá. Na Haroda udělal dojem –“

„Pochopitelně.“

„– a souhlasil, že se bude radou mága řídit –“

„A jak zněla?“

„Zřídit hlavní město tady v Adově. Smířit se s některými sousedy, pustit se do války s jinými a také kdy a jak to udělat.“ Stařík zašilhal na Gloktu. „Vyprávíš ten příběh ty nebo já?“

„Ty.“ *A také ti to trvá.*

„Bayaz svému slovu dostál. Za čas byl Midderland sjednocený a Harod se stal prvním velekrálem. Zrodilo se Spojené království.“

„A potom co?“

„Bayaz sloužil Harodovi jako první rádce. Naše zákony, ustanovení, samotná struktura vlády, to vše jsou prý jeho vynálezy, a od starých časů se změnilo jen máloco. Zřídil rady, uzavřenou a otevřenou, a vytvořil inkvizici. Po Harodově smrti odešel z Království a slíbil, že se jednou vrátí.“

„Chápu. Kolik z toho je podle tebe pravda?“

„Těžko říct. Mág? Čaroděj? Kouzelník?“ Stařec se zadíval na mihotavý plamínek svíčky. „Pro divocha by tato svíčka mohla představovat kouzlo. Mezi magií a šarlatánstvím je velice tenká čára, že? Ale Bayaz byl na svou dobu velice vychytralý, to je fakt.“

Tohle mi není k ničemu. „A co předtím?“

„Před čím?“

„Před Královstvím. Před Harodem.“

Dědek pokrčil rameny. „V době temna si na psaní kronik zrovna moc nepotrpěli. Na světě vládl chaos po válce mezi Juvensem a jeho bratrem Kanediasem –“

„Kanediasem? Mistrem tvůrcem?“

„Ano.“

Kanedias. Zírá na mě ze zdí mého pokojíku ve sklepě pod Severardovým kouzelným městským domem. Juvens mrtvý a jeho jedenáct učedníků – mágů – ho jde pomstít. Tenhle příběh znám.

„Kanedias,“ zamumlal Glokta s temnou postavou na pozadí plamenů před očima. „Mistr tvůrce. Byl skutečný?“

„Těžko říct. Je někde na hranici mezi bájemi a historií, myslím. Pravděpodobně v tom je zrnko pravdy. Někdo musel tu zatracenou věž postavit, ne?“

„Věž?“

„Tvůrcův dům!“ Stařík se rozmáchl po místnosti. „A prý postavil i tohle.“

„Cože, knihovnu?“

Děda se zasmál. „Celý Agriont, nebo alespoň skálu, na které stojí. I univerzitu. Postavil to a jmenoval první adepty, kteří mu měli pomáhat s prací, ať už byla jakákoliv, a nahlížet do podstaty věcí. My tady jsme tvůrcovi žáci, i když to ti nahoře těžko vědí. On je pryč, ale jeho dílo pokračuje, ne?“

„V jistém smyslu. Kam odešel?“

„Cha. Umřel. Tvůj přítel Bayaz ho zabil.“

Glokta zvedl obočí. „Opravdu?“

„Tak se to povídá. Copak ty jsi nečetl *Pád mistra tvůrce!*“
„Tu pitomost? Já myslel, že je to celé vymyšlené.“
„Také že je. Kecy pro lidi, ale vycházejí ze spisů z těch dob.“
„Ze spisů? Ony se zachovaly?“
Stařec přimhouřil oči. „Některé.“
„Některé? A jsou tady?“
„Zvlášť jeden.“
Glokta na něj upřel oči. „Přines mi ho.“

* * *

Když adeptus věcí historických opatrně rozbaloval svitek na stole, starý papír praskal. Pergamen byl zažloutlý a pomačkaný, popsaný hustým rukopisem. Byly to zvláštní značky, pro Gloktu naprosto nesrozumitelné.
„V čem je to napsáno?“
„Ve starém jazyce. Jen málokdo ho dnes umí číst.“ Stařec ukázal na první řádek. „Líčení pádu Kanediasova, tady stojí, třetí ze tří.“
„Třetí ze tří?“
„Předpokládám, že ze tří svitků.“
„Kde jsou první dva?“
„Ztracené.“
„Aha.“ Glokta se zadíval do tmy mezi knihami. *Spíš je div, že se tu vůbec něco najde.* „Co tam stojí?“
Vetchý knihovník se zadíval na zvláštní písmo, špatně osvětlené jednou svíčkou, třesoucím se ukazováčkem sledoval řádky a pohyboval rty. „Velký byl jejich hněv.“
„Cože?“
„Tak to začíná. Velký byl jejich hněv.“ Pomalu četl. „Mágové pronásledovali Kanediase, ženouce jeho věrné před sebou. Pronikli do jeho pevnosti, zničili jeho budovy a pobili jeho služebníky. Tvůrce sám, vážně zraněný v boji s Juvensem, svým bratrem, se uchýlil do svého domu.“ Odvinul svitek kousek dál. „Dvanáct dní a dvanáct nocí vrhali mágové svůj hněv na bránu, ale ani ji nepoškodili. Potom Bayaz objevil cestu dovnitř…“ Adept rozčileně máchl rukou nad pergamenem. Vlhkost nebo něco rozmazalo

písmena v dalším odstavci. „Tohle nepřečtu… něco o tvůrcově dceři asi.“

„Jsi si jistý?“

„Ne!“ štěkl stařík. „Celý odstavec schází!“

„Tak ho přeskoč! Co dalšího z toho vyčteš?“

„Podívám se… Bayaz ho následoval na střechu a shodil ho dolů.“ Hlasitě si odkašlal. „Hořící tvůrce spadl a rozbil se o most dole. Mágové hledali nahoře i dole Sémě, ale nenašli ho.“

„Sémě?“ podivil se Glokta.

„Tak to tu stojí.“

„Co to hrome znamená?“

Stařík se opřel a očividně se těšil ze vzácné příležitosti hovořit o svém oboru. „Konec času bájí, začátek času rozumu. Bayaz, mágové, ti představují řád. Tvůrce je božská postava: pověrčivost, nevědomost, nevím. Musí v něm být trocha pravdy. Nakonec, někdo přece tu zatracenou věž musel postavit,“ a sípavě se rozkašlal.

Glokta se neobtěžoval s připomínkou, že stejný vtip řekl před chvílí. *A ani tehdy to nebylo legrační. Opakování – prokletí stáří.* „A co to Sémě?“

„Magie, tajemství, moc? Je to metafora.“

Na arcilektora s metaforami dojem neudělám. Zvláště ne špatnými. „Nic dalšího tam už není?“

„Ještě kousek, podívám se.“ Zadíval se na značky. „Rozbil se o most, oni hledali Sémě…“

„Ano, ano.“

„Trpělivost, inkvizitore.“ Prstem si ukazoval. „Uzavřeli tvůrcův dům. Pohřbili padlé, Kanediase s dcerou mezi nimi. To je všechno.“ Kulil oči na stránku a prst držel nad posledními písmenky. „A Bayaz vzal klíč. To je všechno.“

Glokta zvedl obočí. „Cože? Co bylo to poslední?“

„Uzavřeli bránu, pohřbili padlé a Bayaz vzal klíč.“

„Klíč? Klíč k tvůrcovu domu?“

Adeptus věcí historických zašilhal do textu. „Tak to tu stojí.“

Žádný klíč není. Ta věž je zavřená po staletí, každý to ví. Náš podfukář žádný klíč mít nebude, to je jisté. Glokta se pomalu usmál. *Je to chabé, velmi chabé, ale za správných okolnosti, se správným důrazem by to mohlo stačit. Arcilektor bude mít pravdu.*

„Tohle si vezmu.“ Glokta si svitek přitáhl a začal ho svinovat.

„Cože?“ Adeptus zděšeně vytřeštil oči. „To nesmíš!“ Zvedl se ze židle ještě namáhavěji než Glokta. Jeho vrána vyskočila s ním, poletovala pod stropem a zuřivě krákala, avšak Glokta si jich nevšímal. „To si nemůžeš vzít! Je nenahraditelný,“ sípěl dědek a marně se po svitku natahoval.

Glokta rozhodil rukama. „Zastav mě! Proč to neuděláš? Moc rád bych to viděl! Umíš si to představit? My dva kriplové se potácíme mezi knížkami, pták na nás kálí a my se taháme o kus papíru.“ Zachechtal se. „To by nebylo zrovna důstojné, co?“

Adeptus věcí historických, vyčerpaný ubohými pokusy, se s funěním vrátil na židli. „Nikomu už na minulosti nezáleží,“ zašeptal. „Nevidí, že bez minulosti nemohou mít budoucnost.“

Jak hlubokomyslné. Glokta si zastrčil svitek za kabát a obrátil se k odchodu.

„Kdo se postará o minulost, až budu pryč?“

„Koho to zajímá?“ odsekl Glokta a šoural se ke schodům. „Hlavně když to nebudu já.“

Pozoruhodná nadání bratra Chodce

Celý týden budil Logena ráno jásot. Ozýval se časně, vytrhával ho ze spánku, hlasitý, jako by se vedle bojovalo. Poprvé si myslel, že jsou to skutečně zvuky boje, ale teď už věděl, že je to jenom ten jejich zatraceně pitomý sport. Zavřené okno rámus trochu ztlumilo, zase pak ale bylo nesnesitelné vedro. Mohl se rozhodnout, jestli bude spát trochu, nebo vůbec. A tak nechával okno otevřené.

S klením si protřel oči a vstal z postele. Další horký, únavný den ve Městě bílých věží. Na cestě, v divočině, by byl při sobě, jen by otevřel oči, ale tady to bylo jiné. Z nudy a horka byl pomalý a líný. Se zíváním vešel do obývacího pokoje a třel si bradu. Na prahu se zarazil.

Někdo tu byl, cizinec. Stál u okna, zalitý slunečním světlem, ruce sepjaté za zády. Malý štíhlý mužík s oholenými vlasy a v podivném oděvu – vybledlý kus plátna omotaný několikrát kolem těla.

Než Logen stačil promluvit, mužík se obrátil a hbitě k němu přiskočil. „A ty jsi kdo?“ zeptal se s úsměvem. Obličej měl opálený a ošlehaný jako svrasklá kůže na oblíbených holínkách. Jeho věk se nedal ani přibližně odhadnout. Mohlo mu být jak pětadvacet, tak padesát.

„Devítiprsťák,“ zahuhlal Logen a ostražitě couvl ke zdi.

„Devítiprsťák, ano.“ Mužík přikročil blíž, popadl Logena za ruku a pevně ji stiskl. „Je mi ctí a nejvyšší výsadou –“ prohlásil, zavřel oči a uklonil se „– že tě poznávám!“

„Ty jsi o mně slyšel?“

„Bohužel ne, ale všechna boží stvoření jsou hodná nejhlubší úcty.“ Znovu sklonil hlavu. „Jsem bratr Chodec, poutník z proslulého řádu navigátorů. Pod sluncem je jen málo zemí, na něž

by má noha ještě nevkročila.“ Ukázal na ošlapané boty a rozhodil ruce. „Od thondských hor po šamirské pouště, od plání Staré říše po stříbřité vody Tisíce ostrovů, celý svět je mým domovem! Opravdu!“

Severštinou mluvil dobře, možná líp než sám Logen.

„I Sever?“

„Jedna krátká návštěva, ještě v mládí. Podnebí mi připadalo poněkud drsné.“

„Mluvíš naším jazykem docela dobře.“

„Je jen málo jazyků, jimiž bych já, bratr Chodec, nemluvil. Znalost jazyků je jen jedním z mnoha mých pozoruhodných nadání.“ Doslova zářil. „Bůh mi vskutku požehnal,“ dodal.

Logena napadlo, že to nejspíš bude nějaký složitý žert. „Co tě sem přivádí?“

„Poslali pro mne!“ V tmavých očích mu jiskřilo.

„Poslali?“

„Inu, ano! Sám Bayaz, první z mágů! Poslal pro mě a já jsem přišel! Tak to dělám! Za má pozoruhodná nadání byl složen do truhlic řádu velkorysý příspěvek, nicméně já bych byl přišel i bez něj. Opravdu! I bez něj!“

„Vážně?“

„Opravdu!“ Mužík couvl, začal pobíhat kolem místnosti a mnul si ruce. „Taková výzva říká hodně o pýše řádu stejně jako o jeho dobře známé chamtivosti! A jde o mne! Mne vybrali ze všech navigátorů v Kruhu světa pro tento úkol! Mne, bratra Chodce! Mne a nikoho jiného! Kdo v mém postavení a s mou pověstí by takové výzvě odolal?“

Zastavil se před Logenem a vyčkávavě vzhlédl, jako by čekal na odpověď. „Ehm –“

„Já ne!“ křikl Chodec a vyrazil na další okruh kolem místnosti. „Já neodolal! Proč bych měl? To nemám ve zvyku! Cesta na sám kraj světa? Jaký příběh z toho bude! Jaká inspirace pro ostatní! Jaké –“

„Kraj světa?“ ujišťoval se Logen podezíravě.

„Já vím!“ Podivný mužík po poplácal po ruce. „Oba jsme vzrušení stejně!“

„Tohle musí být náš navigátor.“ Do pokoje vstoupil Bayaz.

„Správně, to jsem. Bratr Chodec, k tvým službám. Soudím, že nejsi nikdo jiný než můj slovutný zaměstnavatel, Bayaz, první z mágů.“

„Jsem to já.“

„Je mi ctí a největší výsadou, že se poznáváme!“ hlaholil Chodec, přiskočil a popadl mága za ruku.

„Nápodobně. Doufám, že cesta byla příjemná.“

„Cesty jsou pro mě vždycky příjemné! Vždycky! Otravná mi připadají jen mezidobí. Opravdu!“ Bayaz se zamračil na Logena, ale ten jenom pokrčil rameny. „Smím se zeptat, za jak dlouho se vydáme na cestu? Nemůžu se dočkat!“

„Doufám, že brzy dorazí poslední člen výpravy. Budeme si muset pronajmout loď.“

„No ovšem! To udělám s obzvláštním potěšením! Co mám říct kapitánovi o našem kurzu?“

„Na západ přes Kruhové moře do Stariksy a pak do Kalcisu ve Staré říši.“ Mužík se usmál a hluboce se poklonil. „Souhlasíš?“

„Ano, ale dnes už lodě do Kalcisu moc často neplují. Kvůli nekonečným válkám Staré říše jsou okolní vody nebezpečné. Pirátství tam jen bují. Mohlo by být těžké najít ochotného kapitána.“

„Tohle by mohlo pomoct.“ Bayaz hodil na stůl naditý měšec.

„To by opravdu mohlo.“

„Hlavně ať je loď rychlá. Jakmile budeme připraveni, nechci promarnit ani den.“

„Na to se můžeš spolehnout,“ slíbil navigátor a sebral měšec. „Plout na pomalých plavidlech nemívám ve zvyku! Ne! Najdu ti nejrychlejší loď v Adově! Ano! Poletí jako boží dech! Ponese se nad vlnami –“

„Normálně rychlá bude stačit.“

Mužík sklonil hlavu. „Čas odjezdu?“

„Do měsíce.“ Bayaz se podíval na Logena. „Co kdybys šel s ním?“

„Cože?“

„Ano!“ vykřikl navigátor, „půjdeme spolu!“ Popadl Logena za loket a táhl ho ke dveřím.

„Čekám drobné nazpátek, bratře Chodče!“ zavolal za nimi Bayaz.

Navigátor se ve dveřích otočil. „Samozřejmě, na to se můžeš spolehnout. Mám oko pro cenu, talent ke smlouvání, smělý cíl při vyjednávání! A to jsou jen tři –“ zeširoka se usmál „– z mých pozoruhodných nadání!“

* * *

„Tahle Adova je úžasné místo. Skutečně. Jen málokteré město se jí vyrovná. Možná Šaffa, je větší, ale hodně prašná. Nikdo nemůže popřít, že Westport a Dagoska mají jisté přednosti. Někteří považují za nejkrásnější město na světě Osprii na horských svazích, ale srdce bratra Chodce náleží velkému Talinsu. Byl jsi tam někdy, mistře Devítiprsťáku, viděl jsi tu vznešenou osadu?“

„Ehm…“ Logen měl co dělat, aby s mužíkem v nekonečném proudu lidí udržel krok.

Chodec se zastavil tak nečekaně, že do něj málem vrazil. Navigátor se otočil, zvedl ruce a v očích měl vzdálený pohled. „Talins při západu slunce, pozorovaný od moře! Viděl jsem pozoruhodné věci, to mi věř, ale tvrdím, že tohle je nejkrásnější ze všeho. To, jak se zapadající slunce odráží na kanálech, na zlatých kupolích velkovévodovy citadely, na nádherných palácích kupeckých knížat! Kde končí zářící moře a kde začíná zářící město? Á! Talins!“ Obrátil se a znovu vyrazil a Logen spěchal za ním.

„Nicméně tahle Adova je pěkné místo, to určitě, a neustále roste. Od mé poslední návštěvy se to tady hodně změnilo, to tedy ano. Kdysi tu byli jen urození a kmánové. Urozeným patřila země, takže měli peníze a s nimi i moc. Cha. Prosté, chápeš?“

„Inu –“ Logen měl problémy vidět něco jiného než Chodcova záda.

„Jenže dnes tu mají obchod, a kolik ho je. Kupci, bankéři a tak dál. Všude. Hotové armády. I kmáni dnes můžou být bohatí, chápeš? A bohatý kmán má moc. Je to ještě kmán, nebo už šlechtic? Nebo něco jiného? Cha! Najednou je všechno velice komplikované, že?“

„Ehm –“

„Tolik bohatství. Tolik peněz. A zároveň tolik chudoby, co? Tolik žebráků, tolik chudáků. Není to zdravé, tak bohatí a tak chudí tak blízko, ale stejně je to hezké místo a pořád roste.“

„Mně připadá přeplněné,“ zamumlal Logen, když se protlačil kolem něj. „A je tu strašné horko.“

„Pche! Přeplněné? Ty tomuhle říkáš přeplněné? Měl bys vidět velký chrám v Šaffě při ranní modlitbě! Nebo velké náměstí před císařským palácem, když přivedou otroky na dražbu! A horko? Tomuhle ty říkáš horko? V Ul-Saffajnu na jihu Gurchulu je v letních měsících takové vedro, že si na prahu usmažíš vajíčko. Opravdu! Tudy.“ Prokličkoval davem do úzké boční uličky. „Tudy je to nejrychlejší!“

Logen ho chytil za ruku. „Tam?“ Zadíval se do šera. „Víš to jistě?“

„Ty o tom pochybuješ?“ zeptal se zděšeně Chodec. „Jak o tom můžeš pochybovat? Mezi mými pozoruhodnými nadáními je schopnost navigace nejpřednější! Právě pro toto mé nadání přispěl první z mágů tak velkoryse do truhlic řádu! Je snad možné, že bys… počkat.“ Zvedl ruku, znovu se usmál a poklepal Logenovi prstem na prsa. „*Ty* bratra Chodce neznáš. Ještě ne. Jsi pozorný a opatrný, to vidím, což jsou dobré vlastnosti na svém místě. Nemůžu čekat, že budeš mít *mou* neotřesitelnou víru v mé dovednosti. Ne! To by nebylo spravedlivé. Nespravedlnost není obdivuhodná vlastnost. Ne! Nemám ve zvyku být nespravedlivý.“

„Já myslel –“

„Přesvědčím tě!“ křičel Chodec. „Přesvědčím! Začneš mi věřit víc než sobě! Ano! Tudy je to nejrychlejší!“ A rychle vyrazil zašlou uličkou. Logen si musel pospíšit, i když měl krok o dobré půl stopy delší.

„Á, zadní uličky!“ volal navigátor přes rameno cestou tmavými a špinavými uličkami. Domy se tu tlačily k sobě. Mužík zahnul doleva, doprava a ani na chvíli se nezastavoval. „Cítíš to? Cítíš to, mistře Devítiprsťáku? Je to cítit jako –“ při chůzi si zamnul palec a ukazovák, jak hledal správná slova „– záhada! Dobrodružství!“

Logen cítil lejna. Ve stoce ležel na břiše nějaký muž, možná namol opilý, možná prostě mrtvý. Kolem procházeli lidé, kulhaví, rozedraní, jiní hrozivě postávali ve skupinkách v zádveří a podávali si láhve. Byly mezi nimi i ženy.

„Čtyři marky a dám ti své požehnání, Seveřane!“ křikla jedna na Logena. „Požehnání, na jaké hned tak nezapomeneš! Dobře, tak tři!“

„Šlapky,“ šeptal Chodec a kroutil hlavou. „A laciné. Máš rád ženy?“

„No –“

„Měl by sis zajet do Ul-Nahbu, příteli! Ul-Nahbu na březích Jižního moře! Tam si můžeš koupit postelovou otrokyni. To opravdu můžeš! Stojí hotové jmění, ale také ty holky cvičí celé roky!“

„Můžeš si koupit holku?“ ptal se Logen užasle.

„Kluky také, pokud máš tyhle sklony.“

„Cože?“

„Cvičí je celé roky, opravdu. Je to tam výnosný obchod. Chceš zkušenou? Chceš? Ta děvčata umějí věci, to bys koukal! Nebo navštiv Sipani! V tom městě jsou místa – uf! Ženy tam jsou krásné, překrásné! Opravdu! Jako princezny! A čisté,“ dodal a úkosem pozoroval šmudly na kraji ulice.

Trocha špíny Logenovi nevadila. Zkušené a krásné, to podle něj znamenalo jenom komplikace. Jedna dívka ho upoutala, jak se opírala o dveře, ruku zdviženou nad hlavu. S neupřímným úsměvem se po nich dívala. Logenovi připadala hezká takovým tím zoufalým způsobem. Rozhodně hezčí než on, a už to také bylo hodně dlouho. Člověk musí být v těchto věcech realistický.

Logen se zastavil. „Bayaz chtěl drobné nazpátek?“ zeptal se.

„Chtěl. V tom se vyjádřil zcela jasně.“

„Takže tam jsou peníze navíc?“

Chodec zvedl obočí. „No, možná, podívám se…“ Rozmáchle vytáhl měšec, otevřel ho a zalovil. Mince hlasitě zacinkaly.

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“ Logen se nervózně rozhlížel ulicí. Několik lidí se po nich obracelo.

„Cože?“ zeptal se navigátor, stále se hrabající v měšci. Vyndal několik mincí, podržel je na světle, prohlédl si je a vtiskl je Logenovi do dlaně.

„Mazanost mezi tvá nadání nepatří, co?“ Několik ošuntělých mužů v uličce k nim opatrně zamířilo, dva zepředu, jeden zezadu.

„To opravdu ne!“ smál se Chodec. „Opravdu ne! Já jsem přímý člověk, to je můj způsob! Ano, opravdu! Jsem… á.“ Všiml si

nezřetelných postav sunoucích se k nim. „A jéje. To je nanejvýš nešťastné. Jemináčku.“

Logen se obrátil k holce. „Nevadilo by, kdybysme…“ Práskla mu dveřmi před nosem. I další dveře v ulici se zavíraly. „Děvka,“ řekl. „Jak umíš bojovat?“

„Bůh považoval za vhodné obdařit mě mnoha pozoruhodnými nadáními,“ zabručel navigátor, „ale boj mezi ně nepatří.“

Jeden z mužů šeredně šilhal. „Na takovýho chcípáka je to dost velký měšec,“ utrousil.

„No, ehm…“ zamumlal Chodec a přesunul se za Logena.

„Hrozně velký náklad na skrčka,“ přisadil si další.

„Co kdybysme ti s tím pomohli?“

Zbraně nebyly vidět, avšak podle toho, jak se pohybovali, Logen věděl, že je mají. Za ním byl ještě třetí muž, cítil ho, jak se blíží. Byl blíž než první dva. Kdyby nejdřív vyřídil toho vzadu, měli by šanci. Nemohl se ohlédnout, to by pokazilo překvapení. Prostě musel doufat v nejlepší. Jako vždycky.

Logen zaskřípal zuby a ohnal se dozadu loktem. Zasáhl muže do brady, jen to křuplo. Druhou rukou ho chytil za zápěstí, což bylo štěstí, protože v ní držel nůž. Napodruhé ho loktem praštil do úst a vyrval mu z ruky nůž. Muž se svalil na zem a hlavou se udeřil o dláždění. Logen se bleskurychle otočil; čekal, že ho bodnou do zad, ale druzí dva nebyli právě rychlí. I oni už měli v rukou nože a jeden nakročil vpřed, jenomže když viděl, že Logen má zbraň a je připravený ji použít, zarazil se.

Nůž nebyl nic moc, šest palců rezavého železa bez záštity, ale bylo to lepší než nic. Mnohem lepší. Logen jím mávl před sebou, jen aby se ubezpečil, že ho všichni vidí. Byl to dobrý pocit. Jeho šance výrazně stouply.

„Tak kdo je další?“ štěkl.

Muži se rozestoupili ve snaze dostat se k němu z boku, potěžkávali nože, nicméně do útoku se nijak nehnali.

„Toho zvládneme!“ sykl šilhavec. Jeho přítel si nebyl tak jistý.

„Nebo můžete mít tohle.“ Logen otevřel pěst a ukázal peníze, které mu Chodec dal. „A necháte nás na pokoji. Tolik můžu obětovat.“ Ještě trochu zamával nožem, aby svým slovům dodal trochu váhy. „Za tolik mi stojíte – a za nic víc. Tak co?“

Šilhavec si odplivl. „Vyřídíme ho!“ zašeptal znovu. „Ty běž první!“

„Běž si kurva sám!“ křikl druhý.

„Vezměte si, co nabízím,“ radil jim Logen. „Pak nebudeme muset nikoho z vás zabít.“

Ležící muž zasténal a převrátil se a jeho osud je zřejmě přesvědčil. „Tak jo, ty zasraný severský parchante, bereme to!“

Logen se zašklebil. Napadlo ho, že hodí mince po šilhavci a bodne ho, když nebude dávat pozor. Tohle by udělal v mládí, ale dnes se rozhodl jinak. Proč se namáhat? Místo toho hodil peníze na cestu za sebou a ustoupil ke zdi. Zloději ho opatrně obcházeli. Byli blíž penězům a on blíž vysvobození. Brzy si vymění místa a Logen couval dál do ulice. Stále před sebou držel nůž. Když byli deset kroků od sebe, muži si dřepli a začali sbírat rozházené mince.

„Ještě žiju,“ zašeptal si pro sebe Logen a zrychlil krok.

Věděl, že měl štěstí. Jen hlupák si myslí, že nemůže zemřít v žádném boji, i když je sebevětší tvrďák. Štěstí, že vyřídil toho za sebou. Štěstí, že ti dva byli tak pomalí. Ale on měl v boji vždycky štěstí. Štěstí, že z nich pokaždé vyvázl, a smůlu, že se do nich pořád zaplétal. Přesto měl dobrý pocit. Byl rád, že nikoho nezabil.

Logen ucítil na zádech ruku a s napřaženým nožem se otočil.

„To jsem jenom já!“ Bratr Chodec zvedl ruce. Logen na něj málem zapomněl. Musel se celou dobu držet vzadu a mlčet. „Skvěle zvládnuto, mistře Devítiprsťáku, skvěle zvládnuto! Opravdu! Vidím, že také máš nějaké nadání! Těším se na cestování ve tvé společnosti, to tedy ano! Přístav je tady!“ křikl a vykročil.

Logen se naposledy ohlédl po dvou zlodějích, ale ti ještě šátrali ve splašcích, a tak zahodil nůž a spěchal za Chodcem. „Vy navigátoři nikdy nebojujete?“

„Někteří z nás ano, to ano, holýma rukama i všemožnými zbraněmi. Někteří jsou velice nebezpeční, já ale ne. Ne. To není můj způsob.“

„Nikdy?“

„Nikdy. Mé nadání spočívá v něčem jiném.“

„Myslel bych si, že tě cestování přivede do nejrůznějšího nebezpečí.“

„Jistěže,“ odvětil Chodec vesele. „To opravdu přivede. Tehdy je nejužitečnější mé pozoruhodné nadání pro skrývání se.“

Takoví, jako ona, bojují pořád

Noc. Zima. Na vrcholku kopce kvílel slaný vítr a Ferro měla šaty tenké a rozedrané. Schoulila se a zahleděla se na moře. Dagoska byla rojem světýlek v dálce, natěsnaných na strmé skále mezi velkým zálivem a blyštícím se mořem. Rozeznávala nejasné obrysy hradeb a věží, černajících se na pozadí tmavé oblohy, a úzkou šíji suché země, spojující město s pevninou. Skoro jako ostrov. Mezi nimi a Dagoskou hořely ohně. Tábory kolem cesty. Mnoho táborů.

„Dagoska," zašeptal Julwei, sedící na skále vedle ní. „Malá tříska Království věžící v Gurchulu jako trn. Trn v císařově pýše."

„Hm," zabručela Ferro a schoulila se ještě víc.

„Město je pod dohledem. Spousta vojáků. Víc než obvykle. Může být obtížné oklamat jich tolik."

„Mohli bychom se vrátit," navrhla s nadějí.

Stařík si jí nevšímal. „*Oni* tu jsou také. Víc než jeden."

„Požírači?"

„Musím blíž. Najít cestu. Počkej tu na mě." Neodpověděla. „Počkáš?"

„No dobře," sykla. „Dobře, počkám!"

Julwei sklouzl ze skály a vydal se po měkké hlíně, v inkoustové tmě téměř neviditelné. Když cinkání jeho náramků utichlo, Ferro se otočila, zhluboka se nadechla a zamířila zpátky do Gurchulu.

Teď mohla běžet. Rychle jako vítr, celé hodiny. Strávila běháním spoustu času. Pod kopcem se rozběhla, téměř se nedotýkala nohama země, a dýchala rychle a namáhavě. Uslyšela vodu, sklouzla po břehu a brodila se mělkou, pomalu proudící vodou. Šla dál, až byla po kolena ve studené vodě.

Ať si mě ten starý parchant vystopuje, říkala si.

Po chvíli svázala zbraně do rance, zvedla je nad hlavu a začala plavat. Zdolávala tok jednou rukou. Na druhé straně vylezla z vody, vyběhla na břeh a otřela si vodu z obličeje.

Pomaloučku se rozednívalo. Řeka bublala vedle ní a její sandály vydávaly na nízké trávě pravidelný rytmus. Nechala řeku za sebou a běžela po rovině, měnící se z černé v šedou. Před sebou uviděla několik ohnutých stromů.

Vběhla mezi ně a proklouzla křovím. Dýchala chrčivě. V polosvětle se třásla, srdce jí bušilo v hrudi. Za lesíkem bylo ticho. Výborně. Zalovila pod šaty a vytáhla chleba a proužek masa, po plavání navlhlý, nicméně stále poživatelný. Usmála se. V posledních dnech si schovávala polovinu ze všeho, co jí Julwei dal.

„Hloupý starý parchant," pochechtávala se mezi sousty. „Tak on si myslel, že převeze Ferro Maldžinn, co?"

Měla hroznou žízeň. S tím se nedalo nic dělat, vodu najde později. Byla unavená, velice unavená. Dokonce i Ferro se občas unavila. Chvilku si odpočine, jen na chviličku. Než se jí vrátí síla do nohou, pak bude pokračovat v cestě do… podrážděně sebou trhla. To si promyslí později. Půjde tam, kde se nejlíp pomstí. Ano.

Prolezla křovím a opřela se zády o kmen stromu. Oči se jí zavíraly. Odpočine si, jen chviličku. Pomsta počká.

„Hloupý starý parchant," zamumlala a hlava jí klesla na rameno.

* * *

„Bratře!"

Ferro se s trhnutím probudila a praštila se hlavou o strom. Už bylo světlo. Další jasný, horký den. Jak dlouho spala? „Bratře!" Ženský hlas, nedaleko. „Kdepak jsi?"

„Tady!" Ferro strnula, každičký sval v těle napjatý. Mužský hlas, hluboký a zvučný. A blízko. Zaslechla koně, několik koní, a také byli poblíž.

„Co to děláš, bratře?"

„Je blízko!" křikl muž znovu. Ferro se stáhlo hrdlo. „Cítím ji!" Ferro nahmatala v houští zbraně, pověsila si meč a nůž na opasek a druhý nůž si zastrčila do potrhaného rukávu. „Mám ji na jazyku, sestro! Je hodně blízko!"

„Ale kde?“ Ženský hlas se přiblížil. „Myslíš, že nás slyší?“

„Možná!“ zasmál se muž. „Jsi tady, Maldžinn?“ Ferro si přehodila toulec přes rameno a popadla luk. „Čekáme…“ zazpíval už u lesíka. „Vylez, Maldžinn, vylez a přivítej nás…“

Rozběhla se křovím a zoufale se hnala po pláni.

„Tamhle je!“ křičela žena za ní. „Podívej, jak utíká!“

„Tak ji chytíme!“ zavolal muž.

Před Ferro se do dáli táhla travnatá pláň. Nebylo kam uprchnout. Se zavrčením se otočila a nasadila šíp na tětivu. Přijížděli k ní čtyři jezdci, guršští vojáci, slunce se jim odráželo na vysokých přilbách a hrotech oštěpů. Za nimi cválali další dva jezdci, muž a žena. „Stůj! Jménem císaře!“ hulákal jeden z vojáků.

„Seru na tvého císaře!“ Její šíp zasáhl prvního vojáka do krku a on s chroptěním sletěl pozadu ze sedla a oštěp mu vypadl z ruky.

„Dobrá rána!“ zasmála se žena. Druhý jezdec skončil se šípem v prsou. Kyrys jej sice zpomalil, přesto zajel dost hluboko. Zasažený vykřikl, pustil meč do trávy, popadl šíp a zhroutil se z koně.

Třetí nevydal ani hlásku. Šíp mu zajel do úst z pouhých deseti kroků. Hrot prošel lebkou a srazil přilbu. Ale čtvrtý voják už byl u ní. Ferro odhodila luk a odkutálela se, když se na ni hnal s oštěpem. Vzápětí popadla meč a odplivla si do trávy.

„Živou!“ připomínala žena a líně pobídla koně. „Potřebujeme ji živou!“

Voják otočil frkajícího koně a opatrně se blížil k Ferro. Byl to velký chlap s hustým černým strništěm na bradě. „Doufám, že ses smířila s Bohem, holka,“ prohodil.

„Seru na tvého Boha!“ Odběhla stranou, shýbala se, uskakovala a držela se při zemi. Voják po ní bodal oštěpem a udržoval si ji od těla. Kůň hrabal kopyty a Ferro stoupal do nosu prach.

„Šťouchni do ní!“ křičela za nimi žena.

„Ano, šťouchni!“ přidal se bratr. „Ale ne moc tvrdě! Chceme ji živou!“ Voják zavrčel a popohnal koně. Ferro se sehnula a uskočila před koňovýma předníma nohama. Oštěp ji škrábl na ruce. Vší silou máchla mečem.

Zakřivená čepel si našla škvíru mezi pláty zbroje, zasáhla nohu těsně pod kolenem a udělala koni ošklivou díru do boku. Člověk i zvíře vydali zoufalý výkřik a zřítili se na zem. Do hlíny se vpíjela tmavá krev.

„Dostala ho!“ Žena to řekla mírně zklamaně.

„Vstávej, člověče!“ smál se bratr. „Vstávej a na ni! Ještě máš šanci!“ Voják se svíjel na zemi. Ferro ho sekla do obličeje, čímž rázně ukončila jeho řev. Druhý jezdec byl ještě v sedle, lapal po dechu a držel zakrvácený dřík oštěpu. Jeho kůň sklonil hlavu a oždiboval trávu.

„Už nikdo nezbyl,“ upozornila žena.

„Vidím.“ Bratr si zhluboka povzdechl. „Copak musíme všechno dělat sami?“

Ferro vrátila meč za opasek a vzhlédla k nim. Bezstarostně seděli na koních kousek od ní, slunce za zády, měli kruté, spanilé tváře a usmívali se. Byli oblečení jako panstvo, ve větru povlávalo hedvábí, přidržované těžkými šperky, ale neměli zbraně. Ferro se sehnula pro luk.

„Pozor, bratře,“ podotkla žena a prohlížela si nehty na ruce. „Bojuje dobře.“

„Jako ďábel! Ale mně se nevyrovná, sestřičko, neměj péči.“ Seskočil z koně. „Tak, Maldžinn, co kdybychom –“

Šíp ho zasáhl do prsou, až to plesklo.

„– začali?“ Střela se chvěla a hrot se třpytil za jeho zády, suchý, bez jediné kapky krve. Vykročil k ní. Další šíp ho trefil do ramene, ale on zrychlil, rozběhl se a blížil se obrovskými skoky. Ferro pustila luk a hmatala po meči. Byla příliš pomalá. Nataženou rukou ji se strašlivou silou zasáhl do hrudi a srazil ji na zem.

„Skvělá práce, bratře!“ Žena nadšeně zatleskala. „Skvělá!“

Ferro se převalila a vykašlávala prach. Muž ji pozoroval, jak se zvedá ze země a bere meč. Rozmáchla se po něm z horního střehu. Čepel zajela hluboko do hlíny. Jemu se nějak podařilo uhnout. Odkudsi se vynořila noha a zabořila se jí do břicha. Ferro se bezmocně předklonila a z plic jí vyletěl všechen vzduch. Meč jí vypadl z roztřesených prstů a podlomila se jí kolena.

„A teď…“ Něco ji praštilo do nosu. Skončila na zádech. Na obličeji měla krev. Mžourala a potřásala hlavou ve snaze zastavit točící se svět. Muž se k ní blížil, celý rozmazaný. Vytrhl si šíp z prsou a odhodil ho. Nikde žádná krev, jen trocha prachu. Jenom prach vířící ve vzduchu.

Požírač. Musel to být on.

Ferro se vyškrábala na nohy a vytrhla z opasku nůž. Bodla, minula, bodla znovu a zase minula. Točila se jí hlava. Zaječela a vrazila do něj vší silou.

Chytil ji za zápěstí. Obličeje měli na stopu od sebe. Měl dokonalou hladkou pleť, jako tmavé sklo. Vypadal mladě, skoro jako dítě, avšak oči měl staré. Tvrdé oči. Pozoroval ji – zvědavě, pobaveně, jako chlapec, když najde zajímavého brouka. „Ona se nevzdá, co, sestřičko?“

„Velice divoká! Prorok z ní bude nadšený!“

Muž si odfrkl a nakrčil nos. „Uch. Ale nejdřív by se měla umýt.“

Praštila ho čelem do nosu. Hlava se mu zvrátila dozadu, ale jenom se zachechtal. Volnou rukou jí stiskl hrdlo a odstrčil ji. Sápala se mu po obličeji, ale jak ji držel v natažené ruce, nedosáhla na něj. Páčil jí prsty z rukojeti nože. Držel ji jako ve svěráku. Nemohla dýchat. Vycenila zuby, prala se, prskala a zmítala sebou. Všechno marné.

„Živou, bratře! Chceme ji živou!“

„Živou,“ opáčil muž, „ale ne nezraněnou.“

Žena se zahihňala. Ferro zmizela půda pod nohama, mohla jen bezmocně kopat. Cítila, jak jí praskají prsty, a nůž spadl do trávy. Sevření kolem krku zesílilo, drásala mu ruku zlámanými nehty. Všechno marné. Svět začínal tmavnout.

Ferro z dálky slyšela ženin smích. Ze tmy se vynořil obličej a pohladil Ferro po tváři. Prsty byly hebké, teplé a něžné.

„Nehýbej se, dítě,“ šeptala žena. Oči měla tmavé a hluboké. Ferro cítila její dech, horký a provoněný. „Jsi zraněná, musíš odpočívat. Jenom klid… spi.“ Ferro měla nohy jako z olova. Naposledy chabě kopla a vzdala to. Srdeční tep se zpomalil…

„Odpočívej.“ Ferro klesala víčka a ženina krásná tvář se zamlžila.

„Jenom klid.“ Ferro ženě plivla do obličeje.

„Uch!“ vykřikla žena znechuceně a vytírala si z očí krev. „Ona se mnou bojuje!“

„Takoví, jako ona, bojují pořád,“ ozval se muž hned za Feřřiným uchem.

„Teď mě poslouchej, čubko!“ sykla žena, ocelovými prsty jí stiskla bradu a kroutila jí hlavou. „Půjdeš s námi! S námi! Tak, nebo onak! Slyšíš?“

„Ona nikam nepůjde.“ Další hlas, hluboký a vážný. Připadal jí povědomý. Zamrkala a omámeně potřásla hlavou. Žena se otočila ke stařík ovi stojícímu opodál. Julwei. Vykročil a náramky mu zacinkaly. „Žiješ, Ferro?“

Jen zachrčela.

Žena ohrnula nos nad Julweiem. „Kdo jsi, dědku?“

Julwei si povzdechl. „Dědek.“

„Tak zmiz, pse!“ křičel muž. „My přicházíme od proroka. Od samotného Chalula!“

„A ona půjde s námi!“

Julwei se tvářil smutně. „Nepřesvědčím vás?“

Zasmáli se společně. „Hlupáku!“ volal muž. „My nikdy neměníme názor!“ Pustil Ferro jednu ruku, ostražitě udělal krok a ji táhl s sebou.

„Škoda,“ řekl Julwei a potřásl hlavou. „Chtěl jsem, abyste vyřídili moje pozdravy Chalulovi.“

„Prorok se s takovou holotou, jako jsi ty, nebaví, žebráku!“

„Možná byste byli překvapení. Kdysi dávno jsme se dobře znali.“

„Vyřídím tedy pánovi tvůj pozdrav,“ ušklíbla se žena. „Spolu se zprávou o tvé smrti!“ Ferro otočila zápěstím a do dlaně jí vklouzl nůž.

„Ano, to by se Chalulovi jistě líbilo, ale ještě to nepůjde. Vy dva jste se sami prokleli. Porušili jste druhý zákon. Požili jste lidské maso a musíte se za to zodpovídat.“

„Hlupáku stará!“ ušklíbla se žena. „Tvoje zákony se na nás nevztahují!“

Julwei zavrtěl hlavou. „Všemu vládne Euzovo slovo. Výjimky nejsou povoleny. Vy dva odsud živí neodejdete.“ Vzduch kolem něj se zavlnil, pokřivil se a rozmazal. Žena zachroptěla a náhle se zhroutila do trávy, ale nejen to – rozpouštěla se, roztékala, tmavé hedvábí zapleskalo kolem jejího zanikajícího těla.

„Sestřičko!“ Muž pustil Ferro a s nataženýma rukama se vrhl na Julweie. Neudělal víc než krok. Najednou pronikavě zavřískl, klesl na kolena a držel se za hlavu. Ferro s námahou popošla, zlomenou rukou ho popadla za vlasy a vrazila mu nůž do krku. Vítr odnášel prach. Fontánu prachu. Kolem úst mu zablikaly plameny, ožehly mu rty a Ferro popálily na prstech. Skočila na něho, strhla ho k zemi a dusila ho. Rozřízla mu břicho, nůž mu uvízl mezi žebry a

zalomil se. Vyšlehl oheň. Oheň a prach. Ferro bodala do těla zlomeným nožem ještě dlouho poté, co znehybnělo.

Ucítila na rameni ruku. „Je mrtvý, Ferro. Oba jsou mrtví.“ Uvědomila si, že má pravdu. Muž ležel na zádech, oči obrácené k obloze, obličej kolem nosu a úst ohořelý, a z ran mu vyletoval prach.

„Zabila jsem ho.“ Hlas se jí zlomil a zadrhl v hrdle.

„Ne, Ferro. To jsem udělal já. Byli to mladí požírači, slabí a hloupí. Stejně jsi ale měla štěstí, že tě chtěli jenom chytit.“

„Mám štěstí,“ zamumlala a plivla krvavou slinu na mrtvolu. Odhodila zlomený nůž a odplazila se po čtyřech pryč. Tělo ženy leželo vedle, pokud se tak dala nazvat beztvará hrouda masa. Byly na ní vidět dlouhé vlasy, jedno oko a rty.

„Co jsi udělal?“ zachraptěla.

„Proměnil jsem jí kosti ve vodu. A jeho jsem spálil zevnitř. Voda pro jednoho, oheň pro druhého. Na takové jako oni zabírá obojí.“ Ferro se převalila do trávy a zadívala se na jasnou oblohu. Podržela si ruku před očima a zatřásla jí. Jeden prst se jí bezvládně kýval.

Julwei stanul nad ní. Prohlížel si ji. „Bolí to?“

„Ne,“ zašeptala a spustila ruku na zem. „Nikdy to nebolí.“ Zamrkala. „Proč to nikdy nebolí?“

Stařík se zamračil. „Nepřestanou tě hledat, Ferro. Už chápeš, proč musíš jít se mnou?“

Pomalu přikývla. Vyžadovalo to ohromnou námahu. „Chápu,“ šeptala. „Chápu…“ Svět znovu zčernal.

Ona mě… nemiluje

„Á!“ vykřikl Jezal, když se mu Filiova čepel zaryla do ramene. Se zaklením zavrávoral a Styřan se na něj usmál a mávl meči.

„Zásah pro mistra Filia!“ řval rozhodčí. „Po dvou oba!“ Když se Filio s protivným úsměvem pyšně vracel do ohrady pro soutěžící, zazněl roztroušený potlesk. „Slizký neřád,“ vrčel si pro sebe Jezal. Měl si toho výpadu všimnout. Začal být neopatrný a věděl to.

„Každý dva?“ syčel Varuz, když sebou funící Jezal praštil na židli. „Každý dva? Proti té nule? Vždyť ani není z Království!“

Jezal věděl, že nemá smysl říkat, že Westport je dnes považován za součást Království. Věděl, co tím Varuz myslí, stejně jako všichni ostatní v aréně. Ten muž byl podle mínění všech nula. Vytrhl Westovi z natažených rukou ručník a začal si otírat zpocený obličej. Na pět zásahů byl dlouhý zápas, ale Filio rozhodně nevypadal unaveně. Poskakoval na špičkách a přikyvoval na hlasité rady ve styrštině, kterými ho zasypával jeho trenér.

„Dokážeš ho porazit!“ řekl West, když Jezalovi podával láhev s vodou. „Dokážeš, a tohle je poslední kolo.“ Poslední. To znamenalo Gorsta. Jezal si nebyl tak úplně jistý, jestli právě tohle chce.

Ale Varuz nepochyboval ani v nejmenším. „Radši ho poraz!“ vrčel maršál, když si Jezal vyplachoval ústa. „Poraz ho!“ Jezal vyplivl část vody do vědra a zbytek spolkl. Poraz ho. To se snadno řekne, jenomže ten Styřan byl prohnaný ďábel.

„Ty to dokážeš!“ zopakoval West a masíroval Jezalovi rameno. „Došel jsi až sem!“

„Zabij ho! Prostě ho zabij!“ Maršál Varuz se Jezalovi podíval do očí. „Copak jste nula, kapitáne Luthare? Plýtval jsem na vás svým časem? Nebo jste někdo? Co? Je čas se rozhodnout!“

„Pánové, prosím!“ volal rozhodčí. „Rozhodující kolo!“

Jezal prudce vydechl, vzal si od Westa zbraňový pár a vstal. Filia trenér hlasitě povzbuzoval přes sílící hluk davu. „Prostě ho zabij!“ křikl Varuz naposledy a Jezal odešel do kruhu.

Rozhodující kolo. Rozhodne mnoho věcí. Jestli se Jezal dostane do finále. Jestli se z něj stane pan Někdo. Byl ale utahaný. Šermoval skoro půl hodiny v horku, a to člověka vyčerpá. Už se zase potil. Cítil, jak mu z nosu kapou velké kapky.

Vykročil ke své značce. Trocha křídy na suché trávě. Filio s úsměvem čekal na své vítězství. Ten malý parchant. Když Gorst může honit ostatní kolem kruhu, Jezal určitě dokáže vmáčknout ksicht tohohle skrčka do trávy. Stiskl zbraně a soustředil se na ten odporný úsměv. Chvíli si přál, aby čepele nebyly ztupené, než mu došlo, že by probodnutý mohl skončit sám.

„Začněte!“

* * *

Jezal se probíral kartami, neustále je přerovnával a na značky na nich se skoro ani nepodíval. Vlastně je málem ukazoval soupeřům.

„Zvedám na deset,“ hlásil Kaspa a přisunul peníze přes stůl s výrazem, který říkal… no, něco nejspíš ano. Jezalovi to bylo jedno, opravdu se nesoustředil. Nastala dlouhá pauza.

„To je na tebe, Jezale,“ podotkl Jalenhorm.

„Opravdu? Ach, ehm…“ Přelétl nesmyslné značky a nedokázal to brát vážně. „Ehm, ahm… skládám.“ Hodil karty na stůl. Dnes prohrával, hodně prohrával, poprvé za velmi dlouhou dobu. Pravděpodobně vůbec poprvé. Hlavu měl plnou Ardee: přemýšlel, jak by se s ní mohl vyspat, aniž by to někomu z nich ublížilo, a hlavně aniž by ho West zabil. Naneštěstí se k odpovědi na to ani nepřiblížil.

Kaspa shrábl mince a zeširoka se přitom usmíval nad tím vysoce nepravděpodobným vítězstvím. „Dnes to byl dobrý boj, Jezale. Bylo to těsné, ale zvládl jsi to, co?“

„Uch,“ řekl Jezal a vzal si ze stolu dýmku.

„Přísahám, že jsem si chvíli myslel, že tě dostal, ale pak," a luskl prsty Brintovi pod nosem, „prostě takhle! Takhle jsi ho srazil. Diváci šíleli! Smál jsem se, až jsem se počural. Přísahám!"

„Myslíš, že porazíš Gorsta?" zeptal se Jalenhorm.

„Uch." Jezal pokrčil rameny, zapálil si dýmku, opřel se a s troubelí v ústech vzhlédl k šedivé obloze.

„Nějak tě to moc nevzrušuje," podivil se Brint.

„Uch."

Tři důstojníci se po sobě podívali, zklamaní, že jimi vybrané téma selhalo. Kaspa zkusil jiné. „Už jste, kluci, viděli princeznu Terez?"

Brint s Jalenhormem si povzdechli a všichni tři se jali tlachat o tom, jak jsou z ní celí paf. „Jestli jsem ji viděl? No to si piš!"

„Nazývají ji klenotem Talinsu!"

„Co se jí týče, tak řeči nelhaly!"

„Svatba s princem Ladislou je prý už dohodnutá."

„Ten šťastlivec!" A tak pořád dokola.

Jezal jen mlčky pokuřoval. Z toho mála, co viděl, si Terez nebyl jistý. Z dálky byla nepochybně krásná, ale představoval si, že její tvář bude na dotek jako sklo: studená, tvrdá a křehká. Ne jako Ardee…

„Ale musím říct, Kaspo," mlel pořád Jalenhorm, „moje srdce stále patří tvé sestřence Ariss. Holce z Království dám před těmi cizinkami přednost kdykoliv."

„Chceš říct jejím penězům," upřesnil Jezal s hlavou zvrácenou dozadu.

„Ne!" bránil se kolohnát. „Ona je dokonalá dáma! Sladká, cudná, dobře vychovaná. Á!" Jezal se pro sebe usmál. Jestli byla Terez studené sklo, Ariss byla leklá ryba. Líbat ji by bylo jako líbat starý hadr, byla by ochablá a nudná. Určitě neumí líbat jako Ardee. Žádná neumí…

„Obě jsou rozhodně krasavice," plácal dál Brint. „Ženský, o jakých si chlap může nechat zdát, pokud ti stačí sny…" Spiklenecky se předklonil a samolibě se usmíval, jako by znal nějaké tajemství a nemohl se dočkat, až ho řekne. Druzí dva se posunuli blíž, Jezal se však nepohnul. Nezajímalo ho, s kterou děvkou ten trouba chrápe.

„Viděli jste Westovu sestru?" zeptal se Brint pološeptem. Jezal strnul. „Těm dvěma se pochopitelně nevyrovná, ale je hezká

takovým tím obyčejným způsobem a… myslím, že by byla svolná.“ Olízl si rty a dloubl Jalenhorma do žeber. Ten se provinile usmíval jako školáček sprostému vtipu. „No jo, připadá mi jako svolný typ.“ Kaspa se zachechtal. Jezal položil dýmku na stůl a všiml si, že se mu třese ruka. Druhou svíral opěrku křesla tak pevně, až mu zbělely klouby.

„Kdybych se nebál, že mě major propíchne mečem,“ řekl Brint, „rozhodně by mě lákalo píchat jeho sestru.“ Jalenhorm vyprskl smíchy. Když se Brint obrátil k Jezalovi, zacukalo mu v oku. „Co myslíš, Jezale? Ty ji přece znáš, ne?“

„Co si já myslím?“ Při pohledu na ty šklebící se kretény měl pocit, že jeho hlas vychází z velké dálky. „Myslím, že by sis měl dávat pozor na hubu, ty podělaný parchante!“

Už stál a skřípal zuby, až mu málem popraskaly. Ostatní tři zamrkali a okamžitě se přestali usmívat. Jezal ucítil Kaspovu ruku. „No tak, on jenom myslel –“

Jezal se mu vytrhl, popadl okraj stolu a převrátil ho. Peníze, karty, láhve a sklenice vyletěly do vzduchu a rozsypaly se do trávy. Už držel meč, naštěstí ještě v pochvě, a naklonil se k Brintovi tak blízko, že mu prskal do obličeje. „Teď mě dobře poslouchej, ty malý parchante!“ zasyčel. „Jestli ještě uslyším něco podobného, cokoliv, nebudeš si muset lámat hlavu s Westem!“ Přitiskl jílec meče Brintovi na prsa. „Vykuchám tě jako kuře!“

Všichni tři na něho zděšeně zírali, ústa otevřená, a nad tím náhlým výbuchem násilí žasli úplně stejně jako Jezal sám.

„Ale –“ vykoktal Jalenhorm.

„Co?“ zařval Jezal, popadl ho za kabát a vytáhl ho z křesla. „Co jsi to kurva řekl?“

„Nic,“ vypískl Jalenhorm a zvedl ruce. „Vůbec nic.“ Jezal ho pustil. Vztek ho rychle přecházel. Napadlo ho, že se omluví, ale když uviděl Brintův popelavý obličej, dokázal myslet jen na to, že ‚mu připadá jako svolný typ‘.

„Jako podělané kuře!“ vybuchl znovu, otočil se na patě a odkráčel. V polovině cesty k východu si vzpomněl, že tam nechal kabát, ale teď se pro něj mohl těžko vrátit. Vstoupil do chodby, udělal několik kroků a sesul se na zeď. Ztěžka dýchal a třásl se, jako by právě uběhl deset mil. Už chápal, co znamená vybuchnout vzteky. Nikdy ho ani nenapadlo, že by se to mohlo stát jemu, ale teď už o tom nemohlo být pochyb.

„Co to jako mělo být?“ Chodbou se rozléhal Brintův šokovaný hlas. Jezal ho přes tlukot srdce stěží slyšel. Musel zadržet dech, aby slyšel.

„Ať se propadnu, jestli to vím.“ Jalenhorm mluvil ještě překvapeněji. Ozývalo se chřestění a strkání, jak stavěli zpátky stůl. „Netušil jsem, že se umí takhle vzteknout.“

„Asi toho má hodně k přemýšlení,“ navrhoval Kaspa nejistě, „s tou soutěží na krku a tak…“

Brint ho uťal. „To není omluva!“

„Jsou si přece s Westem blízcí! Jak spolu pořád šermují a tak, možná jeho sestru zná nebo co… Já nevím!“

„Bylo by tu i jiné vysvětlení,“ poznamenal Brint napjatým hlasem, jako by se chystal dát ránu. „Možná se do ní zabouchl sám!“ Všichni tři vyprskli smíchy. Byl to opravdu dobrý vtip. Kapitán Jezal dan Luthar zamilovaný do dívky v mnohem nižším postavení. Takový směšný nápad! Taková nesmyslná představa! Skvělý vtip!

„Zatraceně.“ Jezal si složil hlavu do dlaní. Do smíchu mu rozhodně nebylo. Jak mu to mohla udělat? Jak? Co je to na ní? Samozřejmě byla moc pěkná a chytrá a zábavná a všechny ty věci, ale to nic nevysvětlovalo. „Už se s ní nesmím víckrát vidět,“ zašeptal si pro sebe. „Nechci!“ Praštil pěstí do zdi. Jeho odhodlání bylo jako ze železa. Jako vždycky.

Do chvíle, než pode dveřmi našel další lístek.

Zaúpěl a bouchl se do hlavy. Proč se cítí takhle? Proč… ani na to nedokázal pomyslet… ji má tak rád? Pak mu to došlo. Už věděl proč.

Protože ona neměla ráda jeho.

Ty výsměšné úsměvy. Ty postranní pohledy, které občas zachytil. Ty vtipy, občas až příliš blízko pravdě. Nemluvě o občasných ukázkách otevřeného opovržení. Možná má ráda jeho peníze. Určitě se jí líbí jeho postavení. Rozhodně vypadá dobře. Ale v zásadě je to žena, která jím opovrhuje.

Ten pocit ještě nikdy nezažil. Vždycky prostě předpokládal, že ho všichni milují, neměl důvod pochybovat, že je skvělý chlapík, hodný nejvyšší úcty. Jenomže Ardee ho ráda neměla, už to pochopil, a to ho nutilo k zamyšlení. Kromě brady, samozřejmě, a peněz a šatů, co tu bylo k pomilování?

Zacházela s ním s opovržením, o němž věděl, že si zaslouží. A nemohl se toho nabažit. „Podivné,“ zamumlal si pro sebe a nešťastně se opíral o zeď. „Podivné.“

Chtěl, aby změnila názor.

Sémě

„Jak se máš, Sande?“

Plukovník Glokta otevřel oči. V místnosti byla tma. Hrome, opozdil se!

„Hrome!“ zařval, odhodil přikrývky a vyskočil z postele. „Jdu pozdě!“ Popadl kalhoty od uniformy, natáhl si je a hledal opasek.

„Neboj se, Sande!“ Matčin hlas byl zpola uklidňující a zpola netrpělivý. „Kde je Sémě?“

Glokta si natáhl košili a zamračil se na ni. „Na tyhle hlouposti nemám čas, máti! Proč si pořád myslíte, že víte, co je pro mě nejlepší?“ Rozhlížel se po meči, ale nikde ho neviděl. „Jsme ve válce, víte!“

„To jsme.“ Plukovník překvapeně vzhlédl. Promluvil arcilektor Sult. „Ve dvou válkách. Jedna se vede ohněm a mečem, zatímco druhá je skrytější – stará válka, trvající už celá léta.“ Glokta se zachmuřil. Jak si mohl toho starého žvanila splést s matkou? A co vůbec dělá v Gloktově pokoji? Sedí si v křesle v nohou postele a žvaní o starých válkách?

„Co hrome děláte v mém pokoji?“ zavrčel plukovník Glokta. „A co jste udělal s mým mečem?“

„Kde je Sémě?“ Znovu ženský hlas, ale ne matčin. Jiné ženy. Nepoznal ho. Zamžoural do tmy a snažil se rozeznat, kdo sedí v křesle. Viděl jen nejasný obrys, jinak byla příliš velká tma.

„Kdo jste?“ zeptal se Glokta přísně.

„Kdo jsem byla? Nebo kdo jsem?“ Postava se pomalu zvedla. „Bývala jsem trpělivá žena, jenomže už nejsem žena a léta mou trpělivost rozemlela na prášek.“

„Co chcete?“ Gloktovi se třásl hlas. Couval.

Postava prošla paprskem měsíčního světla, dopadajícím sem z okna. Byla to žena, štíhlá a půvabná, avšak obličej měla stále ve stínu. Glokty se zmocnil strach, dovrávoral ke zdi a zvedl ruku, aby ženu zahnal.

„Chci Sémě.“ Kolem natažené ruky se mu sevřely bledé prsty. Lehký dotek, ale studený. Studený jako kámen. Glokta se třásl, lapal po dechu a pevně zavřel oči. „Potřebuju ho. Ani nevíš, jak moc ho potřebuju. Kde je?“ Tahala ho za šaty, rychle a obratně ho prohledávala, sáhla mu do kapes, za košili, otřela se mu o kůži. Studená. Studená jako sklo.

„Sémě?“ vyjekl Glokta ochromený hrůzou.

„Víš, o čem mluvím, zlomený člověče. Kde je?“

„Tvůrce padal…“ zašeptal. Slova se z něj hrnula, aniž tušil, odkud se berou.

„Já vím.“

„…v plamenech…“

„Viděla jsem to.“ Naklonila se, takže cítil její dech. Studený. Studený jako jinovatka.

„…prohledali ho kvůli Semeni…“

„Ano…“ šeptal mu hlas do ucha naléhavě. „Kde je?“ Něco se mu otřelo o obličej, o tvář, o víčko, měkké a kluzké. Jazyk. Studený. Studený jako led. Naskočila mu husí kůže.

„Já nevím! Nenašli ho!“

„Nenašli?“ Prsty se mu sevřely kolem krku a tiskly, drtily, dusily ho. Studené. Studené jako železo a stejně tvrdé. „Myslíš, že znáš bolest, zlomený člověče? Nic neznáš!“ Ledový dech mu sípěl v uchu, ledové prsty tiskly, tiskly. „Ale můžu ti ji ukázat! Můžu ti ji ukázat!“

* * *

Glokta ječel, zmítal sebou a bojoval. Vyškrábal se na nohy, chvíli omráčeně stál, pak se mu noha podlomila a on ztratil rovnováhu. Temná místnost se s ním zatočila a on sebou praštil o podlahu, ruku zkroucenou pod sebou, a čelem narazil na dřevo.

Sápal se po noze od postele, vzepřel se o zeď, lapal po dechu a vytřeštěně zíral na křeslo, i když se skoro bál, co uvidí. Paprsek

měsíčního světla z okna dopadl na pomačkané přikrývky a leštěné dřevo křesla. *Prázdné.*

Glokta se rozhlížel po místnosti. Jeho zrak se postupně přizpůsobil tmě a dohlédl do všech koutů. *Nic. Prázdno. Jenom sen.*

Když mu přestalo bušit srdce a zklidnil se mu dech, vrátila se bolest. Hlava mu třeštila, noha protestovala a v ruce ho tupě píchalo. V ústech cítil krev a oči ho pálily a slzely mu. Obracel se mu žaludek. Zafňukal a poskočil směrem k posteli. Zhroutil se na slamník, vyčerpaný a pokrytý studeným potem.

Kdosi naléhavě zaklepal na dveře. „Pane? Jste v pořádku?“ Hostinský. Znovu zaklepal. *To není k ničemu. Je zamčeno. Vždycky je zamčeno, ale já se ani nepohnu. Frost bude muset dveře vyrazit.* Jenže dveře se rozletěly a Glokta si zastínil oči před náhlou září sluhovy lucerny.

„Jste v pořádku?“

„Spadl jsem,“ zamumlal Glokta. „Moje ruka…“

Starý sluha se sklonil nad postel, vzal Gloktu jemně za ruku a vyhrnul mu rukáv noční košile. Glokta sebou trhl a Barnam mlaskl. Na předloktí měl Glokta růžovou skvrnu, která už začínala rudnout a napuchat.

„Zlomené to, myslím, není,“ prohlásil sluha, „ale pro jistotu pošlu pro ranhojiče.“

„Ano, ano.“ Zdravou rukou Barnama odehnal. „Sežeň ho.“

Shrbený sluha spěchal ven. Pod schody se za ním zabouchly dveře a rozhostilo se ticho.

Glokta se překulil ke svitku, který sebral adeptovi věcí historických. Ještě byl stočený v pouzdře a čekal na doručení k arcilektoru Sultovi. *Tvůrce padal v plamenech. Rozbil se o most dole. Zvláštní, jak se části bdělého světa zatoulají do světa snů. Ten zatracený Seveřan a jeho vetřelec. Žena, a studená. To mě asi dostalo.*

Jemně si třel bolavé místo. *Nic. Jenom sen.* Ale něco mu vrtalo hlavou. Ohlédl se ke dveřím. Klíč byl ještě v zámku, oranžově se leskl ve světle lucerny. *Nebylo zamčeno, ale já jsem přece zamykal. Musel jsem zamknout. Vždycky zamykám.* Glokta se zadíval na prázdné křeslo. *Co to ten pitomý učedník říkal? Magie pochází z druhé strany. Z podsvětí. Z pekla.*

V té chvíli, po svém snu, tomu snadno uvěřil. Když teď osaměl, zmocnil se ho strach. Natáhl zdravou ruku ke křeslu. Trvalo mu to celou věčnost. Roztřesenými prsty se dotkl dřeva. *Chladné, ale ne studené. Ne studené. Nic tam není.* Pomalu se odtáhl a podepřel si bolavou ruku. *Nic. Prázdno.*

Sen.

* * *

„Co se vám to proboha stalo?“

Glokta si sál dásně. „Spadl jsem z postele.“ Nepřítomně se přes obvaz poškrábal na zápěstí. Ještě před chvílí to bolelo, ale při pohledu na to, co měl před sebou, se bolest vytratila do pozadí. *Mohl jsem dopadnout hůř. Mnohem hůř.* „Není to hezký pohled. Vůbec ne.“

„To máte zatraceně pravdu.“ Severard se tvářil znechuceně, nakolik to bylo se zakrytou polovinou obličeje možné. „Když jsem to uviděl, málem jsem se poblil. Já!“

Glokta se zadíval na tu řezničinu, opřel se o strom a holí odhrnul kapradí, aby líp viděl. „Jsme si vůbec jistí, že je to muž?“

„Může to být ženská. Každopádně je to člověk. Tohle je noha.“

„Aha, no jistě. Jak to našli?“

„On to našel.“ Severard ukázal na zahradníka, který seděl na zemi, bílý jako stěna a s nepřítomným pohledem. Vedle něj zasychaly na trávě zvratky. „Tamhle mezi stromy, schované v křoví. Vrah se to zřejmě pokoušel ukrýt, a teprve nedávno. Je to čerstvé.“ *To skutečně je – ani to nezapáchá a je tu jen pár much. Velmi čerstvé, možná z minulé noci.* „Kdyby někdo nenařídil, aby prostříhali ty stromy, nenašlo by se to ještě několik dní. Stromy prý stojí ve světle nebo co. Viděl jste někdy něco takového?“

Glokta pokrčil rameny. „Jednou v Anglandu, než jsi přišel. Jeden z vězňů se tam pokusil o útěk. Zvládl pár mil, než ho zabila zima. Medvěd si posloužil. Byla to hrůza, i když ne taková jako tohle.“

„Neumím si představit, že by tady včera v noci někdo zmrzl. Bylo horko jako v pekle.“

„Hmm,“ řekl Glokta. *Pokud je v pekle horko. Já si vždycky myslel, že by tam mohla být zima. Mráz.* „V Agriontu stejně není

moc medvědů. Známe totožnost té –“ ukázal holí na mrtvolu „– osoby?“

„Ne.“

„Schází někdo? Hlášení o ztracených?“

„Nic jsem neslyšel.“

„Takže netušíme, kdo naše oběť je? Proč se o to vůbec zajímáme? Copak nemáme hlídat falešného mága?“

„O to jde. Oni teď bydlí tamhle.“ Severard ukázal na budovu o dvacet kroků dál. „Když se tohle objevilo, právě jsem je sledoval.“

Glokta zvedl obočí. „Chápu. A podle tebe tu je nějaké spojení, že?“ Praktikal pokrčil rameny. „Záhadní vetřelci uprostřed noci, ohavné vraždy na jejich prahu? Naši návštěvníci přitahují trable jako lejno mouchy.“

„Cha,“ řekl Severard a ohnal se po mouše. „Koukl jsem se i na tu druhou věc. Na ty vaše bankéře. Valinta a Balka.“

Glokta vzhlédl. „Vážně? No a?“

„A nic moc. Je to starý dům. Hodně starý a vážený. Jejich dobropisy jsou mezi kupci stejně dobré jako zlato. Mají kanceláře po celém Midderlandu, Anglandu, Stariklandu, ve Westportu a v Dagosce. Dokonce i mimo Království. Podle všeho mocní lidi. Kdekdo jim prý dluží. Ale divné je, že se zřejmě nikdy nikdo s Valintem nebo Balkem nesetkal osobně. S bankéři ale nikdy nevíte. Milují tajnosti. Mám toho na ně vyhrabat víc?“

To by mohlo být nebezpečné. Velmi nebezpečné. Hrábneme dost hluboko a můžeme si vykopat vlastní hrob. „Ne. Měli bychom už jít. Prozatím. Ale měj uši otevřené.“

„Já mám uši vždycky otevřené, veliteli. Tak kdo se vám líbí v soutěži?“

Glokta k praktikalovi vzhlédl. „Jak na to můžeš teď myslet?“

Praktikal pokrčil rameny. „Tomu to už neuškodí, ne?“ Glokta se ohlédl na znetvořené tělo. *Vlastně ne.* „No tak, měl byste to vědět, Luthar, nebo Gorst?“

„Gorst.“ *Doufám, že z toho malého parchanta udělá dva.*

„Opravdu? Lidi říkají, že je to nemotorný dobytek. Akorát má štěstí.“

„Podle mě je génius,“ prohlásil Glokta. „Za pár let budou všichni šermovat jako on, pokud se to dá nazvat šermem. Dej na má slova.“

„Gorst, jo? Možná si něco vsadím.“

„To udělej. Ale mezitím bys měl posbírat tohle svinstvo a odnést ho na univerzitu. Ať ti Frost pomůže, má silný žaludek.“

„Na univerzitu?“

„Nemůžeme to tady jen tak nechat. Nějaká vznešená dáma si vyjde do parku a dostane šok.“ Severard se zachechtal. „A já možná znám někoho, kdo by mohl na tu naši záhadičku vrhnout trochu světla.“

* * *

„Tohle je opravdu zajímavý objev, inkvizitore.“ Adeptus věcí tělesných se zadíval na Gloktu, jedno oko zvětšené třpytivou lupou. „Opravdu zajímavý objev,“ mumlal a znovu se s nástroji pustil do mrtvoly. Zvedal ji, dloubal do ní, otáčel ji a mhouřil oči na lesklé tělo.

Glokta se rozhlížel po laboratoři, ret ohrnutý znechucením. Dvě ze čtyř stěn lemovaly nádobky všech velikostí, kde v tekutině plavaly naložené kusy masa. V některých poznal části lidského těla, jiné nepoznával vůbec. I on se v tomto morbidním divadle cítil poněkud nesvůj. *Zajímalo by mě, jak k tomu všemu Kandelau přišel. Skončí jeho návštěvníci rozřezaní a naloženi v desítce různých nádob? Třeba by ze mě byl zajímavý vzorek.*

„Fascinující.“ Adeptus uvolnil řemínek, který mu držel zvětšovací sklo na čele, vysunul si ho nahoru a zamnul si červený kruh, který mu zůstal kolem oka. „Co mi k tomu řeknete?“

Glokta se zamračil. „Přišel jsem sem, abych zjistil, co vy o tom můžete říct *mně*.“

„Jistě, jistě.“ Kandelau našpulil rty. „No, ehm, ohledně pohlaví našeho nešťastného přítele, totiž…“ odmlčel se.

„Co?“

„Hi hi, no, ehm, orgány, které umožňují snadno určit pohlaví, jsou –“ ukázal na maso na stole, jasně ozářené lampami „– pryč.“

„A závěr z vaší prohlídky?“

„Jsou tu další věci: mužský prsteník je obvykle delší než ukazovák, což u ženy být nemusí, ale, ehm, naše ostatky nemají dost prstů, aby se to dalo posoudit. A ohledně pohlaví jsme tudíž bez prstů v koncích!“ Nervózně se zasmál. Glokta nikoliv.

„Mladý, nebo starý?“

„No, ehm, obávám se, že to se opět špatně zjišťuje. Totiž, ehm," adeptus poklepal kleštěmi na mrtvolu, „zuby jsou v dobrém stavu a ehm, kůže, která ještě zbývá, zřejmě odpovídá mladší osobě, ale to je, ehm, opravdu, hi hi –"

„Co mi tedy o oběti řeknete?"

„Ehm, no… nic." Omluvně se usmál. „Ale zjistil jsem pár zajímavostí ohledně příčiny smrti!"

„Opravdu?"

„No ano, podívejte se na tohle!" *Raději ne.* Glokta se opatrně přibelhal k pracovnímu stolu a zadíval se na místo, kam mu adeptus ukazoval.

„Vidíte? Tvar té rány?" Dloubl do chrupavky.

„Ne, nevidím," řekl Glokta. *Mně to celé připadá jako jedna velká rána.*

Stařík se předklonil, oči vypoulené. „Lidské," řekl.

„Víme, že je to lidské maso! Tohle je noha!"

„Ne! Ne! Ty stopy po zubech tady… pokousal ho člověk!"

Glokta se zamračil. „Pokousal ho… člověk?"

„Rozhodně!" Kandelau se zářivě usmál, což bylo v ostrém protikladu k okolí. *A také k tématu, řekl bych.* „Tohoto jedince k smrti ukousala jiná osoba a, hi hi, s největší pravděpodobností –" vítězoslavně ukázal na změť na stole „– vzhledem k tomu, kolik z ostatků schází… částečně ho snědla!"

Glokta na něj zíral. *Snědla? Snědla? Proč musí každá odpověď vyvolat deset dalších otázek?* „Tohle mám podle vás sdělit arcilektorovi?"

Adeptus se nervózně zasmál. „No, hi hi, taková jsou fakta, jak já je vidím…"

„Osoba, neidentifikovaná, možná muž, možná žena, buď mladá, nebo stará, byla napadena v parku neznámým útočníkem a ukousaná k smrti dvě stě kroků od královského paláce a částečně… snědena?"

„Ehm…" Kandelau vrhl ustaraný pohled na dveře. Glokta se otočil a zamračil se. Kdosi se tam objevil, aniž by ho slyšel přicházet. Byla to žena, stála ve stínu mimo dosah jasného světla lamp, ruce zkřížené na prsou. Vysoká žena s krátkými rusými vlasy, zježenými jako hřebíky, a černou maskou na obličeji. Přivřenýma očima si prohlížela Gloktu a adepta. Praktikalka. *Jenže tuhle neznám, a ženy jsou u inkvizice vzácnost. Myslel bych si…*

„Dobré odpoledne, dobré odpoledne!“ Dveřmi rázně prošel jakýsi muž, hubený, plešatý, v dlouhém černém kabátě a strojeným úsměvem. Nepříjemně povědomý muž. *Goyle, mor na něj. Náš nový adovský představený konečně dorazil. Skvělá zpráva.* „Inkvizitor Glokta,“ zapředl nově příchozí. „Jaké obrovské potěšení, že vás opět vidím!“

„Nápodobně, představený Goyle.“ *Ty zmetku.*

Za usmívajícím se představeným přicházeli další dva lidé, takže malá místnost začínala působit přeplněným dojmem. Jeden byl tmavý, podsaditý Kantik s velkou zlatou náušnicí v uchu, druhý byl příšerný Seveřan s obličejem jako kamenná deska. Musel se sehnout, aby prošel dveřmi. Oba měli masky a byli od hlavy k patě zahalení praktikalskou černí.

„Toto je praktikalka Vitari,“ zasmál se Goyle a ukázal na rusovlásku, která se přesunula k nádobám, prohlížela si je a poklepávala na sklo, aby se vzorky pohnuly. „A toto jsou praktikalové Halim –“ Jižan se protáhl kolem Goyla do místnosti a rozhlížel se na všechny strany „– a Byre.“ Obludný Seveřan se na Gloktu díval skoro od stropu. „V jeho zemi mu říkají Drtikámen, věřil byste tomu? Tady se to asi neujme, co myslíte, Glokto? Praktikal Drtikámen, umíte si to představit?“ Tiše se zasmál a kroutil hlavou.

A tohle má být inkvizice? Nevěděl jsem, že do města přijel cirkus. Zajímalo by mě, budou žonglovat? Nebo proskakují hořícími kruhy?

„Pozoruhodně různorodý výběr,“ utrousil Glokta.

„Inu, ano,“ smál se Goyle. „Posbíral jsem je tam, kam mě cesty zavedly, že, přátelé?“

Žena jen pokrčila rameny. Tmavý praktikal naklonil hlavu. Vysoký Seveřan tam prostě jen stál.

„Kam mě cesty zavedly!“ pochechtával se Goyle, jako by se ostatní smáli s ním. „A mám jich víc! Už je to dlouho, to tedy ano!“ Otřel si slzy veselí a přistoupil ke stolu uprostřed místnosti. Zřejmě mu bylo k smíchu úplně všechno, dokonce i hromada masa na stole. „Copak je tohle? Mrtvola, pokud se nemýlím!“ Goyle prudce vzhlédl a v očích mu zajiskřilo. „Mrtvola? Mrtvý ve městě? Jelikož jsem představeným Adovy, rozhodně to spadá do mých kompetencí.“

Glokta se uklonil. „Přirozeně. Nevěděl jsem, že jste už dorazil, představený Goyle. Také jsem měl pocit, že neobvyklé okolnosti tohoto –“

„Neobvyklé? Nevidím nic neobvyklého.“

Glokta se zarazil. *Jakou hru tenhle smějící se blbec vlastně hraje?*

„Určitě budete souhlasit, že to násilí je… výjimečné.“

Goyle rozmáchle pokrčil rameny. „Psi.“

„Psi?“ zeptal se Glokta, neschopen poznámku přejít. „Myslíte domácí psi, kteří se pomátli, nebo divoké, kteří přelezli hradby?“

Představený se jenom usmál. „Cokoliv se vám zlíbí, inkvizitore. Cokoliv se vám zlíbí.“

„Obávám se, že to nemohli být psi,“ začal adeptus věcí tělesných nabubřele vysvětlovat. „Právě jsem to ukazoval inkvizitoru Gloktovi… tady ty stopy a kůže tady, vidíte? Pocházejí bez nejmenších pochyb od lidských zubů…“

Žena se přivlnila od nádobek ke Kandelauovi a naklonila se, až měla masku jen pár palců od jeho orlího nosu. Pomalu umlkl. „Psi,“ zašeptala a štěkla.

Adeptus odskočil. „No, asi jsem se mohl zmýlit… samozřejmě…“ Couval, až narazil do obrovského Severana, který se překvapivě rychle přesunul za něj. Kandelau se otočil a vytřeštil nahoru oči.

„Psi,“ zopakoval obr.

„Psi, psi, psi,“ broukal Jižan se silným přízvukem.

„Samozřejmě,“ vypískl Kandelau, „psi, samozřejmě, jak jsem mohl být tak hloupý!“

„Psi!“ křičel nadšeně Goyle a rozhodil rukama. „Záhada je vyřešena!“ Ke Gloktově úžasu začali dva ze tří praktikalů zdvořile tleskat. Jen žena se nepohnula. *Nikdy bych nevěřil, že mi představený Kalyne bude někdy chybět, ale teď mě po něm přemáhá stesk.* Goyle se pomalu otáčel a klaněl se. „Můj první den tady, a už se do toho dostávám! Tohle můžete zakopat,“ řekl, ukázal na mrtvolu a zeširoka se usmál na krčícího se adepta. „Nejlepší bude to zakopat, co?“ Ohlédl se na Severana. „Zpátky do hlíny, jak říkáte u vás!“

Mohutný praktikal nedal v nejmenším najevo, že někdo promluvil. Kantik jen stál a otáčel si kroužkem v uchu. Žena se

podívala na mrtvolu a přes masku zavětřila. Adeptus věcí tělesných byl zatlačen mezi své nádoby a hojně se potil.

Už dost té pantomimy. Mám práci. „Nuže," prohlásil Glokta škrobeně cestou ke dveřím, „záhada je vyřešena, takže mě už dál nepotřebujete."

Představený Goyle se k němu obrátil a dobrá nálada ho náhle přešla. „Ne!" zasyčel a zuřivá očka mu málem vylézala z důlků. „My tě… už dál… nepotřebujeme!"

Nikdy se nesázej s mágem

Logen seděl na horkém slunci na lavičce a potil se.

Ty směšné šaty mu proti pocení příliš nepomáhaly, a vlastně nebyly dobré skoro k ničemu. Halena nebyla navržena k tomu, aby se v ní dalo sedět, a tuhá kůže ho při každém pohybu bolestivě tlačila do koulí.

„Zatracený krám," vrčel a už podvacáté si halenu popotáhl. Quai se ve svém čarodějnickém oděvu necítil o nic lépe – třpytivé zlaté a stříbrné symboly jen podtrhovaly jeho churavý vzhled, bledost a vypoulené oči. Za celé dopoledne řekl stěží půl slova. Ze všech tří se bavil jedině Bayaz, usmíval se na diváky na tribunách a od opálené pleši se mu odráželo slunce.

Mezi obecenstvem vypadali jako zkažené ovoce a zřejmě byli i stejně oblíbení. Třebaže byly tribuny plné k prasknutí, kolem trojice byl malý, nervózní prostor, kam si nikdo nesedl.

Hluk byl ještě horší než horko a davy. Logenovi hučelo v uších. Měl co dělat, aby si je nezacpal a nevrhl se pod lavici. Bayaz se k němu naklonil. „Takhle probíhaly i tvoje souboje?" Musel křičet, i když měl ústa u Logenova ucha.

„Hm." Ani když Logen bojoval s Ruddem Trojstromem a přišla se podívat podstatná část Bethodova vojska, muži stáli ve velkém půlkruhu, řvali, ječeli a tloukli zbraněmi o štíty, hradby Uffrithu nad nimi byly přecpány diváky, neměl ani z poloviny tak početné publikum, a ani z poloviny tak hlučné. Když zabíjel Shamu Krutého a pak ho porcoval jako vepře, přihlíželo nanejvýš třicet mužů. Logen sebou při té vzpomínce trhl a nahrbil se. Sekal a sekal a olizoval si krev z prstů, zatímco Psí čumák zděšeně poulil oči a Bethod se smál a povzbuzoval ho. Ještě teď tu krev cítil… Otřásl se a otřel si rty.

Bylo tam mnohem míň lidí, a přece bylo v sázce mnohem, mnohem víc. Kupříkladu životy bojovníků, vlastnictví země, vesnic, měst, budoucnost celých klanů. Souboj s Tul Durem měl jen asi stovku svědků, přesto se během té krvavé půlhodinky obrátil osud možná celého Severu. Kdyby tehdy prohrál, kdyby ho tehdy Tul zabil, byly by věci stejné? Kdyby ho Černý Dow nebo Harding Mračňák nebo kdokoliv z ostatních vrátili do hlíny, nosil by teď Bethod zlatý řetěz a říkal by si král? Bylo by tohle Království ve válce se Severem? Z toho pomyšlení ho rozbolela hlava ještě víc.

„Není ti nic?“ zeptal se Bayaz.

„Hmm,“ zabručel Logen, který se i přes panující vedro třásl. Proč sem ti lidé přišli? Jen aby se pobavili. Logenovy bitvy by připadaly zábavné málokomu, možná kromě Bethoda. A několika dalších. „Tohle není jako moje souboje,“ řekl si pro sebe.

„Cože?“ zeptal se Bayaz.

„Nic.“

„Aha.“ Stařík se nadšeně rozhlížel po davu a škrábal se v šedé bradce. „Kdo podle tebe vyhraje?“

Logenovi to bylo celkem lhostejné, nicméně vítal jakékoliv vyrušení ze vzpomínek. Zadíval se do ohrádek kousek od nich, kde se připravovali dva bojovníci. Jedním byl pohledný, pyšný mladý muž, kterého potkali u brány. Druhý byl svalnatý hromotluk s býčí šíjí; ten se tvářil skoro znuděně.

Logen pokrčil rameny. „Já o tomhle nic nevím.“

„Cože, ty? Krvavá devítka? Šampión, který vybojoval deset soubojů a zvítězil? Nejobávanější muž na celém Severu? Nemá názor? Souboje muž proti muži jsou určitě stejné po celém světě!“

Logen sebou škubl a olízl si rty. Krvavá devítka. To byla dávná minulost, jenže pro něj ne dost dávná. V ústech stále cítil kov, sůl a krev. Dotknout se člověka mečem a rozseknout ho není totéž. Přesto si oba protivníky prohlédl znovu. Pyšný mladík si pod přísným dohledem starého vojáka v červené uniformě vyhrnul rukávy, předklonil se a dotkl se špiček u nohou, otáčel tělem a máchal rukama ve velkých kruzích. Vysoký, ustaraný muž mu podal dva úzké meče, jeden delší, druhý kratší, a on jimi působivě rychle mával ve vzduchu, až se blýskaly.

Jeho protivník jen stál, opíral se o dřevěný plot, beze spěchu si protahoval krk a líně se rozhlížel přimhouřenýma očima.

„Kdo je kdo?“ zeptal se Logen.

„Ten nafoukaný osel od brány je Luthar. Ten, co usíná je Gorst.“

Bylo jasné, komu dávají přednost diváci. Z rámusu bylo často slyšet jméno Luthar, a pokaždé, když zamával úzkými meči, lidé výskali a tleskali. Zřejmě bude rychlý, hbitý a chytrý, ale na shrbeném, pokojně čekajícím hromotlukovi bylo něco nebezpečného, něco temného v jeho přivřených očích. Logen by raději bojoval s Lutharem, přes všechnu jeho rychlost. „Hádám, že Gorst.“

„Gorst, vážně?“ Bayazovi zajiskřilo v očích. „Co takhle malá sázka?“ Quai se prudce nadechl. „Nikdy se nesázej s mágem,“ zašeptal Logenovi.

Seveřanovi to bylo celkem jedno. „O co bych se jako měl vsadit?“

Bayaz pokrčil rameny. „Řekněme, že půjde o čest.“

„Když chceš.“ Té Logen nikdy moc neměl, a jestli o tu trochu přijde, vadit mu to nebude.

* * *

„Bremer dan Gorst!“ Slabý potlesk přehlušilo syčení a hýkání, které se ozvalo, když se hromotluk vydal na svou značku, přivřené oči sklopené, velké, těžké meče volně visící ve velkých těžkých pěstech. Mezi nakrátko ostříhanými vlasy a límcem košile, kde by měl mít šíji, byl jen tlustý sval.

„Odporný parchant,“ zamumlal Jezal, který ho sledoval pohledem. „Zatracený blbý odporný parchant.“ Jeho nadávky však postrádaly přesvědčivost. Sledoval ho při třech zápasech, kdy zničil tři slušné protivníky. Jeden vstane z lůžka nejdřív za týden. Jezal poslední dny cvičil zvlášť způsob, jak se vyrovnat s Gorstovým zabijáckým stylem: Varuz a West na něj útočili násadami košťat, zatímco on se snažil uskakovat. Nejednou se trefili a Jezal modřiny stále cítil.

„Gorst?“ zopakoval rozhodčí žalostně ve snaze vylákat z obecenstva nějaký potlesk, ale marně. Pískání ještě zesílilo a připojily se k němu posměšky a nadávky, když se Gorst postavil na značku.

„Ty nemotorný medvěde!“

„Vrať se domů na statek a tahej pluh!“

„Buran Bremer!“ a další podobné.

Řady lidí se táhly do nekonečna. Byli tu všichni. Snad všichni na světě. Každý kmán z města na místech k stání vzadu. Každý řemeslník a obchodník na lavicích uprostřed. Každý šlechtic a šlechtična z Agriontu vpředu, od pátých synů vysoce urozených nýmandů po magnáty otevřené a uzavřené rady. Královská lóže byla plná: královna, dva princové, lord Hoff, princezna Terez. Dokonce i král byl zřejmě pro změnu vzhůru a užasle poulil oči, což byla skutečná pocta. Někde dál byli Jezalův otec a bratři, přátelé a kolegové důstojníci, více méně všichni známí. Doufal, že i Ardee se dívá…

Dohromady to bylo pořádné obecenstvo.

„Jezal dan Luthar!“ vykřikl rozhodčí. Bezduché blábolení davu se změnilo v bouři jásotu, hřmící vlnu podpory. Křik a volání se rozléhaly po aréně, až z toho Jezalovi třeštila hlava.

„Tak pojď, Luthare!“

„Luthar!“

„Zabij toho parchanta!“ a další podobné.

„Běž, Jezale!“ zašeptal mu do ucha maršál Varuz, poplácal ho po zádech a jemně ho postrčil ke kruhu. „A hodně štěstí!“

Jezal omámeně vykročil a řev davu mu burácel v uších, až měl dojem, že mu praskne hlava. Myslí mu prolétl výcvik posledních měsíců. Běh, plavání, posilování. Šerm, kladina, nekonečné procvičování figur. Tresty, studium, pocení a bolest. Jen aby se mohl postavit sem. Sedm zásahů. Vyhrává první se čtyřmi. Nakonec se všechno smrsklo na tohle.

Postavil se na značku naproti Gorstovi a zadíval se do jeho přivřených očí. Gorst jeho pohled opětoval, chladný, klidný, jako by se díval skrze něj, jako by tu Luthar ani nebyl. To ho popíchlo, zahnal nevhodné představy a hrdě zvedl svou ušlechtilou bradu. Nedovolí, *nesmí* se od toho hňupa nechat porazit. Ukáže všem lidem svou převahu, obratnost a vytrvalost. Je Jezal dan Luthar. Vyhraje. To byl nesporný fakt. Věděl to.

„Začněte!“

Po prvním seku zavrávoral. Rána mu rozbila sebedůvěru, duševní rovnováhu a málem i zápěstí. Samozřejmě Gorsta viděl šermovat, pokud se to tak dá nazvat, takže věděl, s čím přijde,

jenomže nic ho nemohlo připravit na ten první děsivý úder. Když couvl, dav zalapal po dechu. Všechny pečlivě připravené plány, všechny Varuzovy promyšlené rady se vypařily. Zamrkal bolestí a šokem a ruka se mu ještě třásla od toho mocného úderu, v uších mu zvonilo z děsivého třesknutí, ústa měl otevřená a kolena se mu podlamovala.

Nebyl to zrovna slibný start, ale po prvním hned následoval další, ještě tvrdší sek. Jezal odskočil stranou, uklouzl a pokusil se získat prostor. Čas na nějakou taktiku, nějaký trik, aby zastavil ten nemilosrdný příval dopadajícího kovu. Jenomže Gorst mu žádný čas dát nehodlal. Už zase hrdelně vrčel a jeho dlouhá ocel se zvedala v dalším zdrcujícím oblouku.

Jezal uhnul, když mohl, kryl se, když nemohl, a zápěstí ho už bolelo od neustálých nárazů. Zpočátku doufal, že se Gorst unaví. Nikdo nemohl takhle mávat těmi kusy železa dlouho. Zuřivé tempo si na něm brzy začne vybírat svou daň a on zpomalí, ochabne a jeho těžké meče přestanou být tak vražedné. Pak se do něho Jezal pustí, utahá ho a zvítězí. Obecenstvo jásotem zboří Agriont. Klasický příběh vítězství navzdory všemu.

Jenomže Gorst neochaboval. Byl jako stroj. Po několika minutách na něm nebyly znát sebemenší stopy únavy. Vlastně na něm nebylo znát téměř nic, pokud Jezal viděl během těch krátkých chvilek, kdy se odvážil zvednout oči od blýskajících se mečů. Dlouhá ocel se míhala, míhala a míhala v surových obloucích a krátká ocel byla vždy pohotově na místě, aby odvrátila Jezalovy chabé útoky, pokud se na ně vzmohl, a neuhnula ani o palec. Síla úderů se nezměnila a Gorst vrčel stejně energicky jako dosud. Diváci vůbec nejásali, jen rozzlobeně mumlali. A Jezal cítil, že zpomaluje, že mu z čela kape pot, že mu jílce v rukou kloužou.

Viděl to přicházet už z dálky, jenže s tím nemohl nic dělat. Couval až na kraj kruhu, odrážel a kryl se, až ztratil cit v prstech. Když zvedl bolavou paži a kov narazil na kov, uklouzla mu noha. Jen vyjekl a vypadl z kruhu, praštil sebou na bok a krátká ocel mu vyletěla z třesoucích se prstů. Obličejem skončil na zemi a ústa měl plná písku. Byl to bolestivý a trapný pád, ale on byl příliš unavený a příliš potlučený, než aby mohl ještě být i zklamaný. Vlastně se mu skoro ulevilo, že výprask skončil, i kdyby jen na chvíli.

„Bod pro Gorsta!“ křičel rozhodčí. Lehký potlesk rozdrtilo výsměšné pískání. Kolohnát si toho nevšímal, se sklopenou hlavou se vrátil na značku a mlčky se připravoval na další kolo.

Jezal se zvedl na všechny čtyři, zatínal a uvolňoval bolavé prsty a se vstáváním si dával na čas. Potřeboval popadnout dech a připravit se, vymyslet nějakou strategii. Gorst na něj čekal: velký, tichý, nehybný. Jezal si ometl písek z košile a horečně přemýšlel. Jak ho porazit? Jak? Ostražitě se vrátil na značku a zvedl zbraně.

„Začněte!“

Tentokrát se do toho Gorst pustil ještě tvrději, rozmachoval se, jako by kosil obilí, a Jezal jen poskakoval kolem kruhu. Jeden výpad šel tak blízko, že na levé tváři ucítil závan vzduchu. Další ho minul stejně těsně zprava. Pak Gorst sekl delším mečem ze strany na hlavu a Jezal vycítil svou šanci. Sehnul se, přesvědčený, že mu čepel servala vlasy z temene. Když soupeřova dlouhá ocel pokračovala ve své dráze a málem zasáhla rozhodčího do obličeje, přičemž Gorstova pravá strana zůstala nechráněná, přiskočil.

Vrhl se na toho medvěda a byl si jistý, že se k němu dostane, s vědomím, že to bude jedna jedna. Jenže Gorst výpad zachytil krátkou ocelí a odvrátil ji. Záštity obou zbraní se srazily. Jezal zuřivě sekl krátkou ocelí, jenže Gorst ji nějak vykryl také, právě včas stáhl druhý meč a Jezalovu čepel zadržel před hrudníkem.

Chvíli měli všechny čtyři meče zaklíněné, záštity skřípaly, obličeje měli jen kousek od sebe. Jezal vrčel jako pes, zuby vyceněné, tvář ztuhlou jako maska. Na Gorstovi žádná námaha vidět nebyla. Vypadal jako chlap při močení, prostě věnující se nějaké obyčejné a mírně nechutné činnosti, kterou je třeba vykonat co nejrychleji.

Jezal tlačil vší silou, všechny tvrdě trénované svaly napjaté, nohy zapřené do země, břicho vypjaté na pomoc pažím, paže předávající sílu do rukou a ruce svírající zbraně pevně jako smrt. Každičký sval, každičkou šlachu zatíženou na maximum. Věděl, že má lepší postavení, hromotluk byl nevyvážný, kdyby ho jen dokázal o krok zatlačit… o palec…

Vzápětí Gorst sklonil rameno, zachrčel a odhodil Jezala, jako když dítě odhazuje nudnou hračku.

Jezal padal dozadu, ústa a oči překvapením otevřené, šoupal nohama a snažil se udržet rovnováhu. Slyšel, jak Gorst znovu vrčí, a se zděšením přihlížel, jak se jeho těžká dlouhá ocel snáší přímo

na něj. Neměl šanci uhnout. Instinktivně zvedl levou ruku, avšak soupeřova zbraň mu vyrvala krátkou ocel jako vítr stéblo slámy, udeřila ho do žeber a vyrazila mu dech. Jeho bolestné zavytí se hlasitě rozlehlo po ztichlé aréně. Podlomily se mu nohy a svalil se do trávy. Končetiny mu zacukaly a vydechl jako splasklý měch.

Tentokrát nezazněl ani náznak potlesku. Diváci řvali nenávistí, pískali a syčeli ze všech sil. Gorst se nevzrušeně odšoural k ohradě.

„Mor na tebe, Gorste, ty ničemo!“

„Vstávej, Luthare! Vstávej a na něj!“

„Vrať se domů, hovado!“

„Ty všivý divochu!“

Syčení se změnilo v nemastné neslané jásání, když se Jezal konečně posbíral z trávy. Celý levý bok ho bolel. Byl by řval bolestí, kdyby mohl popadnout dech. Přes veškerou vynaloženou námahu, přes veškerý výcvik byl naprosto k ničemu a věděl to. Při pomyšlení, že by to celé měl udělat napřesrok, se mu obracel žaludek. Dělal, co uměl, aby cestou ke své ohradě vypadal nezdeptaně. Tam se však ztěžka sesul na židli, hodil meče plné zubů na plachtu a lapal po dechu.

West se k němu sklonil a rozhrnul mu košili, aby zkontroloval škody. Jezal se opatrně podíval. Napůl čekal, že spatří velkou díru v boku, ale na žebrech měl jen ošklivou rudou podlitinu, kolem které se už vybarvovaly modřiny.

„Něco zlomeného?“ zeptal se maršál Varuz, nahlížející Westovi přes rameno.

Když mu maršál prohmatával bok, Jezal polykal slzy. „Nemyslím, ale je to hrůza!“ West znechuceně odhodil ručník. „Vy tomuhle říkáte krásný sport? Copak žádné pravidlo nezakazuje těžké meče?“

Varuz zachmuřeně zavrtěl hlavou. „Všechny musí být stejně dlouhé, ale o váze pravidla nemluví. Proč by někdo měl chtít těžké zbraně?“

„Teď to víme, že?“ štěkl West. „Víte jistě, že bychom to neměli zarazit, než mu usekne hlavu?“

Varuz si ho nevšímal. „Podívej se,“ řekl starý maršál a sklonil se k Jezalovi. „Vyhrává nejlepší ze sedmi zásahů! První, kdo dosáhne čtyř! Pořád máš ještě čas!“

Čas na co? Aby se nechal přerazit vejpůl ztupenou čepelí? „Je moc silný!“ supěl Jezal.

„Moc silný? Pro tebe není nikdo silný!“ Nicméně i sám Varuz se tvářil pochybovačně. „Dokážeš ho porazit!“

Jezalovi ale neuniklo, že mu neporadil jak.

* * *

Glokta se bál, že se udusí, jak křečovitě se smál. Snažil se vzpomenout si na něco, co by viděl raději, než jak Jezal dan Luthar dostává výprask v aréně, a nepodařilo se mu to. Mladý muž sebou trhl, když na poslední chvíli vykryl úder. Od rány do žeber měl problémy s levou stranou a Glokta skoro cítil jeho bolest. *No to se podívejme, je hezké, když pro změnu cítím cizí bolest.* Dav byl nevrlý, zamlklý a sklíčený, když Gorst honil jejich miláčka surovými výpady, a Glokta přes zaťaté čelisti prskal smíchy.

Luthar byl rychlý a okázalý, a když viděl blížící se čepele, svižně uhýbal. *Schopný bojovník. Dost dobrý, aby vyhrál soutěž, bezpochyby – v průměrném roce. Rychlé nohy, rychlé ruce, ale není tak bystrý, jak by měl být. A to by se mu teď hodilo. Je příliš předvídatelný.*

Gorst byl kapitola sama pro sebe. Vypadalo to, že jen máchá meči bez přemýšlení. Glokta však věděl svoje. *Má úplně nový způsob, jak na věc. Za mých časů to bylo samé bod, bod. V soutěži příští rok budou všichni sekat těmihle velkými, těžkými čepelemi.* Gloktu napadlo, jestli by na vrcholu sil dokázal sám Gorsta porazit. *Rozhodně by to byl zápas stojící za vidění – mnohem lepší než tohle.*

Gorst snadno odrazil několik soupeřových chabých výpadů. Pak sebou Glokta trhl a diváci zasyčeli, když Luthar jen tak tak odrazil řeznický sek, jehož síla ho málem zvedla ze země. Dalšímu seknutí se už vyhnout nemohl, jak byl natlačený na kraj kruhu, a musel uskočit do písku.

„Tři nula!“ ohlásil rozhodčí.

Glokta se třásl smíchy, když Luthar rozčileně sekl do země, až vyletěla hrst písku, a jeho obličej byl obrazem bledé sebelítosti. *Jeminářku, kapitáne Luthare, to bude čtyři nula. Drtivá porážka. Trapas. Možná to to ufňukané štěně naučí trochu pokoře. Některým lidem může pořádný výprask jen prospět. Stačí se podívat na mě, že?*

„Začněte!“

Čtvrté kolo začalo přesně tam, kde třetí skončilo. *Když Luthar dostával nakládačku.* Glokta to viděl, tomu chlapíkovi docházely nápady. Levou rukou pohyboval pomalu, nohy měl ztěžklé. Při dalším ochromujícím nárazu na dlouhou ocel zavrávoral ke kraji kruhu, vyvedený z rovnováhy a lapající po dechu. Gorstovi stačilo jen trochu zatlačit. *A něco mi říká, že toho nenechá, když má navrch.* Glokta popadl hůl a vstal. Každý viděl, že je po všem, a on nechtěl uvíznout v tlačenici, až budou chtít zklamaní diváci odejít všichni zároveň.

Gorstova těžká dlouhá ocel se mihla vzduchem. *Poslední rána, rozhodně.* Luthar se ji mohl pokusit jedině vykrýt, čímž by byl vyhozen z kruhu. *Nebo by si mohl nechat rozseknout tu svou tupou hlavu. V což doufám.* Glokta se usmál a otočil se k odchodu.

Jenomže koutkem oka zahlédl, jak čepel míjí cíl, Gorst zamrkal, když jeho zbraň zasáhla trávník, načež zachrčel, protože ho Luthar ťal krátkou oceli přes nohu. To byly jediné pocity, které na sobě dal za celý den znát.

„Bod pro Luthara!“ vykřikl rozhodčí po kratší pauze a nedokázal skrýt úžas v hlase.

„Ne,“ zamumlal si Glokta pro sebe, zatímco diváci rozjařeně tleskali. *Ne.* Za mlada vybojoval stovky soutěžních zápasů a viděl jich další tisíce, ale nikdy nebyl svědkem něčeho podobného, ještě nikdy se nikdo nepohnul tak rychle. Luthar byl dobrý šermíř, to věděl. *Jenže ne takhle dobrý.* Zamračil se a pozoroval finalisty vracející se z druhé přestávky na značky.

„Začněte!“

Luthar byl jako proměněný. Zasypal Gorsta zuřivými, bleskurychlými výpady a nedal mu čas o cokoli se pokusit. Nyní měl plné ruce práce hromotluk. Kryl se, uhýbal a snažil se zůstat mimo dosah soupeře. Jako by o přestávce starého Luthara propašovali pryč a nahradili ho úplně jiným mužem, jeho silnějším, rychlejším, mnohem sebevědomějším dvojčetem.

Diváci, kterým byla dlouho upírána možnost jásat, výskali a křičeli, až je muselo bolet v krku. Glokta jejich nadšení nesdílel. *Tady něco není v pořádku. Něco je špatně.* Přehlédl obličeje kolem sebe, ale nikdo zřejmě nevycítil, že je něco v nepořádku. Viděli jen to, co chtěli vidět: Luthar dával nesympatickému surovci velkolepý

a dávno zasloužený výprask. Glokta si prohlížel tribuny, aniž by věděl, co vlastně hledá.

Bayaz, takzvaný. Seděl vepředu, předkláněl se a upíral oči na oba bojovníky. Jeho ‚učedník' a zjizvený Seveřan seděli vedle něho. Nikdo jiný si toho nevšiml, všichni se soustředili na zápasníky. Ale Gloktovi to neuniklo. Protřel si oči a podíval se znovu. *Něco není v pořádku.*

* * *

„Říkejte si o prvním z mágů cokoliv, ale jedno je jisté – je to podvodník," zavrčel Logen.

Bayaz se usmíval koutkem úst a otíral si pot z čela. „Tvrdil jsem snad někdy, že nejsem?"

Luthar už měl zase potíže. Velké potíže. Pokaždé, když odrazil drtivý úder, jeho meče odletěly o kus dál a jeho úchop zřejmě povoloval. Pokaždé, když uhnul, skončil o něco blíž k okraji žlutého kruhu.

Když už se konec zdál být nevyhnutelný, Logen koutkem oka zahlédl, jak se vzduch nad Bayazovými rameny zavlnil, jako na jižní silnici, když hořely stromy, a zase se mu tak divně stáhl žaludek.

Luthar jako by najednou našel novou energii. Další ránu zachytil záštitou krátkého meče. Ještě před chvilkou by mu nejspíš vyletěl z ruky. Nyní meč přidržel, s výkřikem ho odmrštil, zatlačil na protivníka a zaútočil.

„Kdyby tě přistihli, jak podvádíš při seveřanském souboji," zavrčel Logen a potřásl hlavou, „vyřízli by ti krvavý kříž do břicha a vytáhli vnitřnosti."

„Tak to mám štěstí," opáčil Bayaz přes zaťaté zuby, aniž by odtrhl pohled od bojovníků, „že nejsme na Severu." Na holé lebce se mu už zase perlil pot a stékal mu po obličeji. Zatínal pěsti a třásl se námahou.

Luthar zuřivě udeřil a meče se mu jen míhaly. Gorst chrčel a vrčel, odvracel rány, jenže teď na něj byl Luthar příliš rychlý a silný. Nelítostně ho tlačil přes kruh, jako když vzteklý pes pohání krávu.

„Podělaný podvod,“ zavrčel Logen znovu, když Luthar švihl čepelí a na Gorstově líci zanechal jasně rudý šrám. Pár kapek krve vystříklo mezi diváky po Logenově levici a ti nadšeně zajásali. Na okamžik se vynořil stín jeho vlastních soubojů. Rozhodčího hlášení tři ku třem bylo stěží slyšet. Gorst se lehce zamračil a sáhl si na tvář.

A nad rámusem zaslechl Quaiův šepot: „Nikdy se nesázej s mágem…“

* * *

Jezal věděl, že je dobrý, ale nikdy se mu ani nesnilo, že by mohl být *takhle* dobrý. Byl bystrý jako kočka, hbitý jako moucha a silný jako medvěd. Žebra ho už nebolela, zápěstí ho nebolela, únava z něj docela spadla, přestal o sobě pochybovat. Byl neohrožený, jedinečný, nezastavitelný. Kolem burácel potlesk, a přece slyšel každé slovo, viděl každičkou podrobnost na každé tváři v davu. Srdce mu místo krve pumpovalo oheň a do plic natahoval přímo samotná mračna.

O přestávce si ani nesedl, jak se nemohl dočkat, až se vrátí do kruhu. Židle pro něj byla urážkou. Neposlouchal, co mu Varuz s Westem vykládají. Nebylo to důležité. Malí lidé hluboko pod jeho úrovní. Všichni na něho ohromeně zírali, což bylo jedině v pořádku.

Přece je největší šermíř všech dob.

Ten kripl Glokta ani netušil, že měl naprostou pravdu: Jezalovi očividně stačilo jen to zkusit a mohl mít všechno, po čem toužil. Zasmál se a odtancoval zpátky na značku. Smál se, když slyšel jásající davy. Zašklebil se na Gorsta. Všechno bylo přesně tak, jak být mělo. Gorst měl stále líně přivřené oči nad červeným šrámem, který mu způsobil, ale v očích měl ještě něco: náznak šoku, únavy, úcty. Což bylo jedině v pořádku.

Neexistovalo nic, co by Jezal nedokázal. Byl neporazitelný. Byl nezastavitelný. Byl –

„Začněte!“

– úplně ztracený. Bokem mu projela bolest, až zasupěl. Najednou se zase bál, byl unavený a slabý. Gorst zavrčel a zuřivě do něj bil. Jezalovi se třásly meče v rukou a uskakoval jako

vyplašený králík. Mistrovství, předvídavost, kuráž byly pryč a Gorstův útok byl surovější než předtím. Když mu dlouhá ocel vyletěla z brnících prstů a narazila do plotu, zmocnilo se ho zoufalství. Rána ho srazila na kolena. Dav zalapal po dechu. Je po všem…

Nebylo po všem. Soupeřův meč se snášel dolů. Poslední rána. Jako by byla zpomalená, jako by pronikala medem. Jezal se usmál. Snadno ji odrazil krátkou ocelí. Zase se mu vrátily síly. Vyskočil, prázdnou pravačkou odstrčil Gorsta, odrazil další výpad a ještě jeden, a jeho meč bez potíží vykonával práci za dva. V aréně zavládlo naprosté ticho, znělo tu jen řinčení zbraní. Jezalova krátká ocel létala doprava, doleva, blýskala se rychleji, než bylo možné okem sledovat, rychleji, než dokázal přemýšlet, jako by ho jen táhla za sebou.

Kov zaskřípal, jak Jezalova zbraň vyrvala Gorstovi dlouhou ocel plnou zubů z ruky, a znovu, když totéž udělala s krátkou. Na okamžik se nikdo nepohnul. Odzbrojený hromotluk stojící na samém kraji kruhu vzhlédl k Jezalovi. Dav mlčel.

Jezal pomalu zvedl svou krátkou ocel, která najednou vážila snad tunu, a jemně s ní Gorsta dloubl do žeber.

„Uch," řekl hromotluk tiše a zvedl obočí.

Vzápětí se strhl hromový potlesk. Rámus pokračoval a sílil a ve vlnách se přeléval přes Jezala. Když bylo konečně po všem, cítil se neuvěřitelně vyčerpaný. Zavřel oči, zapotácel se a meč mu vypadl z bezvládných prstů. Jezal klesl na kolena. Byl k smrti vyčerpaný. Jako by během chvilky spotřeboval energii na celý týden. Dokonce i klečení byla námaha, jakou nejspíš dlouho nevydrží, a nebyl si jistý, jestli by dokázal vstát, kdyby upadl.

Ucítil v podpaždí silné ruce, někdo ho zvedal. Diváci řvali ještě víc, když ho zvedli na ramena. Otevřel oči – před ním se míhaly rozmazané barvy, jak ho otáčeli kolem dokola. V hlavě mu zvonilo. Ocitl se na něčích ramenou. Oholená hlava. Gorst. Hromotluk ho zvedl, jako by otec zvedal dítě, ukazoval ho obecenstvu a usmíval se na něj. Jezal jeho úsměv opětoval. Byla to rozhodně zvláštní chvíle.

„Luthar vyhrává!" křičel rozhodčí zbytečně a stejně ho nebylo skoro slyšet. „Luthar vyhrává!"

Jásot přešel ve skandování „Luthar! Luthar! Luthar!“ Aréna se otřásala. Jezalovi se točila hlava, jako by byl opilý. Opilý vítězstvím. Opilý sám sebou.

Gorst ho postavil do kruhu a řev pomalu utichal. „Porazil jsi mě,“ prohlásil se širokým úsměvem na šeredné tváři. Hlas měl překvapivě vysoký a měkký, jako ženský. „A čestně. Rád bych ti poblahopřál jako první.“ Kývl a znovu se usmál. Bez sebemenší hořkosti si přetřel ránu pod okem. „Zasloužil sis to,“ dodal a napřáhl ruku.

„Děkuju.“ Jezal se kysele usmál a velice zběžně mu stiskl tlapu. Ať se propadne, jestli tomu zmetkovi dovolí, aby se ještě chvilku hřál v jeho slávě.

„Odvážný výkon, chlapče, odvážný výkon!“ bublal maršál Varuz a poplácával ho po rameni, když se s podlamujícíma se nohama vracel k židli. „Věděl jsem, že to dokážeš!“

West mu s úsměvem podával ručník. „O tomhle budou mluvit roky.“

Kolem se tlačili ostatní gratulanti, blahopřáli a nakláněli se přes plot. Vír usmívajících se lidí a mezi nimi Jezalův otec, zářící pýchou. „Věděl jsem, že to dokážeš, Jezale! Vůbec jsem o tom nepochyboval! Ani na okamžik! Děláš naší rodině čest!“ Jezal si nicméně všiml, že starší bratr se netváří právě nadšeně. Pořád mu závidí, dokonce i ve chvíli Jezalova vítězství. Nudný, závistivý neřád. Nemohl by alespoň jednou sdílet radost se svým vlastním bratrem?

„Smím poblahopřát vítězi?“ ozval se zezadu hlas. Byl to ten starý idiot od brány, kterého Síra nazýval mistrem. Ten, který používal jméno Bayaz. Holou hlavu měl celou zpocenou. Byl bledý a oči měl zapadlé. Skoro jako by sám právě zvládl zápas s Gorstem. „Skvělý výkon, můj mladý příteli, téměř… kouzelné představení.“

„Děkuju,“ zahučel Jezal. Nebyl si jistý, kdo dědek vlastně je ani o co mu jde, ale rozhodně mu nevěřil. „Ale omlouvám se, musím – “

„Samozřejmě. Promluvíme si později.“ Mluvil s tak znepokojivou jistotou, jako by to už bylo dojednáno. Vzápětí se otočil a zmizel v davu. Jezalův otec za ním hleděl, popelavý, jako by uviděl strašidlo.

„Ty ho znáš, otče?“

„Já…“

„Jezale!“ Varuz ho vzrušeně popadl za ruku. „Pojď! Král ti chce poblahopřát!“ Táhl Jezala od rodiny směrem ke kruhu. Když procházeli přes suchou trávu, dějiště Jezalova vítězství, roztroušený potlesk znovu zesílil. Lord maršál mu otcovsky položil ruku kolem ramen a usmíval se na diváky, jako by potlesk patřil jemu. Všichni zřejmě chtěli urvat kousek jeho slávy. Na schodech ke královské lóži se Jezalovi podařilo stařík ovu ruku setřást.

Princ Raynault, mladší králův syn, stál první v řadě, skromně oděný, upřímný a přemýšlivý, vlastně vůbec nevypadal na královskou krev. „Výborně!“ Musel křičet, aby ho bylo slyšet, a zřejmě mu Jezalovo vítězství opravdu udělalo radost. „Opravdu skvělý výkon!“ Jeho starší bratr byl mnohem nevázanější. „Parádní! Úžasné! Fantastické! Ještě nikdy jsem něco takového neviděl!“ Jezal se zašklebil a skromně se cestou kolem sklonil. A nahrbil se, jak ho korunní princ poplácal trochu tvrději po zádech. „Věděl jsem, že to dokážeš! Vždycky jsi byl můj člověk!“

Princezna Terez, jediná dcera velkovévody Orsa Talinského, pozorovala procházejícího Jezala s nepatrným přezíravým úsměvem a dvěma prsty malátně klepala do dlaně v mdlé nápodobě tleskání. Bradu měla zdviženou příšerně vysoko, jako by tím, že se na někoho dívá svrchu, dotyčnému prokazovala čest, jakou Jezal nedokáže nikdy ocenit a rozhodně si ji nezaslouží.

Konečně došel k vysokému sedadlu Guslava V., velekrále Spojeného království. Král měl hlavu svěšenou do strany a zatíženou třpytivou korunou. Bledé prsty mu na plášti z karmínového hedvábí pocukávaly jako bílí slimáci. Oči měl zavřené, hruď se mu mírně zvedala a klesala, což doprovázelo slabé poprskávání z ochablých rtů. Sliny mu stékaly na bradu a spojovaly se s potem na lalocích a společně mu smáčely vysoký límec.

Jezal byl opravdu v přítomnosti velikána.

„Vaše Veličenstvo,“ zamumlal lord Hoff. Hlava státu nereagovala. Jeho choť královna také přihlížela, vzpřímená, soustředěná, s kamenným úsměvem nalepeným na dokonale napudrovaném obličeji. Jezal nevěděl, kam s očima, a tak se spokojil se svými zaprášenými botami. Lord kancléř hlasitě zakašlal. Pod zpoceným sádlem na královském obličeji zacukal

sval, nicméně vladař se neprobral. Hoff se zašklebil, ujistil se, že se nikdo nedívá příliš pozorně, a dloubl do královských žeber.

Král nadskočil, vypoulil oči a laloky se mu zavlnily. Upřel na Jezala vytřeštěné, krví podlité oči.

„Vaše Veličenstvo, toto je kapitán –“

„Raynault!“ vykřikl král. „Můj syn!“

Jezal nervózně polkl a usilovně se snažil zachovat strnulý úsměv. Ten senilní hňup si ho spletl s mladším synem. A ještě horší bylo, že princ stál čtyři kroky od něj. Královnin škrobený úšklebek se nepatrně zachvěl. Princezna Terez opovržlivě zkřivila dokonalé rty. Lord kancléř si neohrabaně odkašlal. „Ehm, ne, Vaše Veličenstvo, toto je –“

Jenomže bylo pozdě. Monarcha se bez varování vyškrábal na nohy a nadšeně Jezala objal. Těžká koruna mu sklouzla na stranu a jeden drahokamy obsypaný hrot Jezalovi málem vydloubl oko. Lordu Hoffovi spadla brada. Oba princové vyjeveně přihlíželi. Jezal se jen bezmocně vzpíral.

„Můj synu!“ blekotal král hlasem zdušeným emocemi. „Raynaulte, jsem tak rád, že jsi zpátky! Až tu nebudu, Ladisla bude potřebovat pomoc. Je slabý a koruna je velice těžká! Ty ses pro ni odjakživa hodil víc! Taková tíha!“ vzlykal Jezalovi na rameni.

Bylo to jako příšerná noční můra. Ladisla a skutečný Raynault zírali na sebe a na otce a oba vypadali, jako by měli zdravotní potíže. Terez s nezastíraným pohrdáním hleděla svrchu na svého potenciálního tchána. Od špatného k mnohem horšímu. Co má, hrome, člověk v takové situaci dělat? Může na něco takového existovat etiketa? Jezal krále nemotorně poplácal po tlustých zádech. Co jiného mohl dělat? Posadit toho senilního hňupa zpátky na zadek, když přihlížela polovina jeho poddaných? Každopádně ho to lákalo.

Malou útěchou bylo, že diváci považovali královo objetí za pochvalu Jezalových šermířských schopností, a utopili jeho slova novou vlnou ovací. Nikdo mimo královskou lóži nic neslyšel. Všem unikl plný význam bezpochyby nejtrapnějšího okamžiku Jezalova života.

Ideální publikum

Když Glokta dorazil, arcilektor Sult stál u obrovského okna, jako vždy vysoký a působivý v bělostném kabátě, a přes věžičky univerzity hleděl k tvůrcovu domu. Velkou kruhovou místností vál příjemný vánek, rozechvíval mu bílou kštici a papíry na velikém stole se třepetaly.

Glokta se přišoural do místnosti a Sult se otočil. „Inkvizitore," řekl prostě a natáhl ruku v bílé rukavici, na níž se třpytil úřední prsten a lapal jasné sluneční světlo od okna, až plál purpurovým ohněm.

„Sloužím a poslouchám, Vaše Eminence." Glokta uchopil jeho ruku, s úšklebkem se sklonil a políbil prsten. Hůl se mu třásla, jak se snažil zůstat na nohou. *Ať se propadnu, jestli ten starý parchant nedrží ruku pokaždé trochu níž, jen aby viděl, jak se potím.*

Sult se plavným pohybem vlil do vysokého křesla, lokty se opřel o stůl a prsty přitiskl k sobě. Glokta musel stát a čekat. V noze ho pálilo po známém šplhání nahoru Domem otázek, na hlavě ho svědil pot a čekal na svolení se posadit.

„Prosím, posaď se," zabručel arcilektor a počkal, až se Glokta doplazí k nižšímu křeslu u kulatého stolu. „Teď mi pověz, zda jsi při vyšetřování něco zjistil."

„Něco ano. Onehdy v noci došlo v komnatách našich návštěvníků k rozruchu. Tvrdí, že –"

„Očividný pokus dodat věrohodnosti tomu ostudnému příběhu. Magie!" Sult si opovržlivě odfrkl. „Zjistil jsi, jak ta díra ve zdi vznikla doopravdy?"

Co takhle magicky? „Bohužel ne, arcilektore."

„To je politováníhodné. Nějaký důkaz, jak ten trik provedli, by nám pomohl. Nicméně," povzdechl si, jako by nic jiného ani nečekal, „nemůžeme mít všechno. Mluvil jsi s těmi… lidmi?"

„Mluvil. Bayaz, jestli smím používat toto jméno, je velice úskočný. Bez pomoci něčeho přesvědčivějšího, než jsou pouhé otázky, z něj nic nedostanu. A jeho přítel Seveřan by si také zasloužil větší pozornost.“

Sultovi se na hladkém čele vytvořila jediná vráska. „Máš podezření, že jsou ve spojení s tím divochem Bethodem?“

„Možná.“

„Možná?“ zopakoval arcilektor kysele, jako by to slovo bylo jedem. „A dál?“

„Veselí hoši mají nový přírůstek.“

„Vím. Navigátora.“

Proč se vůbec namáhám? „Ano, Vaše Eminence. Navigátora.“

„Přeju jim hodně štěstí. Tihle skrblíci, kteří vykládají budoucnost, vždycky přinesou víc potíží, než zač stojí. Blábolí o Bohu a kdo ví, o čem ještě. Divoši nenažraní.“

„Rozhodně. Víc potíží, než zač stojí, arcilektore, i když by bylo zajímavé zjistit, proč ho zaměstnali.“

„A proč ho zaměstnali?“

Glokta chvíli mlčel. „Nevím.“

„Cha,“ odfrkl si Sult. „Co dál?“

„Po té noční návštěvě byli naši přátelé přesunuti do pokojů u parku. Před několika dny tam došlo k příšernému úmrtí pouhých dvacet kroků od jejich oken.“

„Představený Goyle se o tom zmiňoval. Prý není třeba si s tím lámat hlavu, s návštěvníky to nemá nic společného. Nechal jsem tu záležitost v jeho rukou.“ Zamračil se na Gloktu. „Rozhodl jsem se špatně?“

Jemináčku, o tomhle nemusím přemýšlet dlouho. „Rozhodně ne, arcilektore.“ Glokta uctivě sklonil hlavu. „Je-li představený spokojen, jsem já také.“

„Hmm. Chceš mi tedy říct, že dohromady nemáme nic.“

Ne tak docela. „Je tu tohle.“ Glokta z kapsy vylovil starověký svitek a natáhl ruku.

Sult ho nepříliš zvědavě rozložil na stole a zadíval se na neznámé symboly. „Co je to?“

Cha. Takže nevíš všechno. „Asi by se dalo říct, že kus historie. Líčení, jak Bayaz porazil mistra tvůrce.“

„Kus historie.“ Sult zamyšleně poklepával prstem o stůl. „A jak nám to pomůže?“ *Chceš říct, jak to pomůže tobě.*

„Podle něj uzavřel tvůrcův dům náš přítel Bayaz.“ Glokta ukázal na věž za oknem. „Uzavřel ji… a odnesl klíč.“

„Klíč? Věž byla vždycky zavřená. Vždycky. Pokud vím, není tam ani klíčová dírka.“

„Přesně to jsem si myslel, Eminence.“

„Hmm.“ Sult se pomalu usmál. „Příběhy jsou o tom, jak je vyprávíš, že? Náš přítel Bayaz to jistě moc dobře ví. Chtěl použít naše vlastní příběhy proti nám, ale my to teď obrátíme proti němu. Ta ironie se mi líbí.“ Znovu zvedl svitek. „Je pravý?“

„Záleží na tom?“

„Ovšemže ne.“ Sult se půvabně zvedl z křesla, přešel k oknu a poklepával na svitek. Nějakou chvíli jen stál a díval se ven. Když se obrátil, tvářil se nanejvýš spokojeně.

„Mám takový dojem, že zítra má být hostina na oslavu našeho nového šermířského šampióna, kapitána Luthara.“ *Ten podvodnický červ.* „Účast bude hojná a velkolepá: královna, oba princové, většina uzavřené rady, několik předních šlechticů.“ *Nezapomínejme na krále. Je to opravdu něco, když už jeho přítomnost na večeři ani nestojí za zmínku.* „To by bylo ideální publikum pro naše malé odmaskování, nemyslíš?“

Glokta se opatrně uklonil. „Jistě, arcilektore. Ideální publikum.“ *Pokud to vyjde. A také parádní trapas, pokud ne.*

Sult však už v duchu viděl svoje vítězství. „Dokonalé shromáždění a máme právě dost času na nezbytné zařizování. Vyšli posla za naším přítelem prvním mágem a dej mu vědět, že je i se společníky srdečně zván na zítřejší večeři. Doufám, že se také zúčastníš.“

Já? Glokta se znovu uklonil. „To bych si nenechal ujít ani za nic, Eminence.“

„Dobře. Přiveď si praktikaly. Naši přátelé by mohli vyvádět, až si uvědomí, že hra je dohraná. Kdo ví, čeho jsou takoví barbaři schopní?“ Téměř neznatelný pohyb ruky naznačil, že rozhovor je u konce. *Všechny ty schody jen kvůli tomuhle?*

Než Glokta došel na práh, Sult už hleděl do svitku. „Ideální publikum,“ mumlal si pro sebe, než se těžké dveře zavřely.

* * *

Na Severu jedli náčelníkovi karlové každý večer s ním v jeho vlastním domě. Ženy přinášely jídlo v dřevěných mísách. Jídlo se nabodávalo nožem, nožem se krájelo a pak si člověk cpal jídlo do úst rukama. Když našel kost nebo chrupavku, hodil ji na slámu psům. Stůl, pokud nějaký byl, tvořilo pár nepříliš dobře sesazených desek, špinavých, poškrábaných a rozrytých, jak se do nich zabodávaly nože. Karlové sedali na lavicích, nanejvýš tam byla židle pro vybrané muže. Bývala tam tma, zvlášť za dlouhých zim, a kouř z otevřeného ohniště a dýmek nacpaných rezavcem. Často se zpívalo, obvykle se pokřikovaly dobromyslné urážky, občas se ječely ty nedobromyslné, a vždycky se hodně pilo. Jediné pravidlo říkalo, že zahajuje náčelník.

Logen netušil, jaká pravidla platí tady, ale hádal, že jich bude hodně.

Hosté seděli u tří dlouhých stolů sestavených do podkovy, dohromady asi šedesát lidí. Každý měl vlastní židli a tmavé dřevo stolů bylo vyleštěné do tak vysokého lesku, až v něm Logen ve světle stovek svic roztroušených po stěnách i stolech viděl svůj rozmazaný obličej. Každý host měl před sebou rozložené nejmíň tři tupé nože a několik dalších věcí, o nichž Logen netušil, k čemu by měly sloužit, včetně velkého plochého kola z lesklého kovu.

Nikdo nekřičel, rozhodně se tu nezpívalo. Znělo tu jen tiché mumlání jako v úle, protože lidé se při řeči nakláněli k sobě, jako by si vyměňovali tajnosti. Šaty měli ještě divnější než obvykle. Staří muži měli dokonce i v tom horku těžká černá, rudá a zlatá roucha lemovaná lesklou kožešinou. Mladí muži měli těsně padnoucí, křiklavě karmínové, zelené nebo modré kabáty, opletené šňůrami a uzly ze zlatých a stříbrných nití. Ženy byly ověšené řetězy a kroužky z třpytivého zlata a blýskajících se drahokamů a pod nimi měly podivné šaty jasných barev, které byly místy absurdně volné a nabírané, jinde příšerně těsné a zbytek ponechávaly zcela nahý, což značně rozptylovalo Logenovu pozornost.

Dokonce i sluhové byli oblečení jako pánové, kradli se mezi stoly, tiše se nakláněli a dolévali sklenice sladkým slabým vínem. Logen už vypil hodně a osvětlená místnost začala příjemně zářit.

Potíž byla v nedostatku jídla. Od rána nejedl a kručelo mu v žaludku. Prohlížel si nádoby s květinami, stojící na stolech před

hosty. Barevné kvítí v nich jako jídlo moc nevypadalo, i když v téhle zemi jedli dost podivné věci.

Rozhodl se, že to vyzkouší. Sebral jednu květinu z nádoby, dlouhý kus zeleně se žlutým květem na konci. Kousl do stonku. Bez chuti a vodnatý, ale alespoň byl křupavý. Ukousl si větší kus a bez nadšení žvýkal.

„Myslím, že to není určeno k jídlu.“ Logen se rozhlédl, překvapený, že tu slyší severštinu, překvapený, že s ním vůbec někdo mluví. Jeho soused, vysoký, hubený chlapík s ostře řezanou, vrásčitou tváří, se k němu nakláněl s rozpačitým úsměvem. Logenovi byl povědomý. Zahlédl ho při šermovací hře – držel meče tomu pyšnému mládenci od brány.

„Aha,“ zahuhlal Logen s ústy plnými zeleně. Její chuť se stále zhoršovala. „Pardon,“ vypravil ze sebe, když sousto spolkl. „O těchhle věcech toho moc nevím.“

„Upřímně řečeno, já také ne. Jak to chutná?“

„Mizerně.“ Logen nejistě držel okousanou květinu v prstech. Dlaždice na podlaze byly dokonale čisté. Jaksi se nehodilo mrsknout ji pod stůl. A stejně tu nebyli žádní psi. Navíc, kdyby byli, nejspíš by jim to moc nechutnalo. Pes by měl víc rozumu než on. Nakonec hodil zbytek na kovové kolo a otřel si prsty o prsa, doufaje, že si toho nikdo nevšimne.

„Jmenuju se West,“ představil se muž a napřáhl ruku. „Jsem z Anglandu.“

Logen mu ruku stiskl. „Devítiprsťák. Brynn z Vysočiny.“

„Devítiprsťák?“ Logen zakýval pahýlem prstu a muž přikývl. „Aha, chápu.“ Usmál se, jako kdyby si vzpomněl na něco legračního. „V Anglandu jsem kdysi slyšel píseň o muži s devíti prsty. Jakže se jmenoval? Krvavá devítka! Správně!“ Logena přecházel smích. „Byla to jedna z těch severanských písní, znáš to, o násilí. Sekal hlavy hlava nehlava, vypaloval města a míchal si krev s pivem a kdo ví, s čím ještě. To jsi nebyl ty, že ne?“

Ten muž žertoval. Logen se nervózně zasmál. „Ne, ne, nikdy jsem o něm neslyšel.“ West však už naštěstí pokračoval.

„Sám vypadáš, že jsi nějakou tu bitvu zažil.“

„Pár šarvátek.“ Nemělo smysl to popírat.

„Znáš toho takzvaného krále Severanů? Toho Bethoda?“

Logen sklopil oči. „Vím o něm.“

„Bojoval jsi proti němu v těch válkách?“

Logen se zašklebil. V ústech mu přetrvávala kyselá pachuť rostliny. Zvedl sklenici a napil se. „Hůř," zabručel pomalu, když sklenici odložil. „Já bojoval za něj."

To zřejmě vzbudilo ještě větší zvědavost. „Pak tedy znáš jeho taktiku a jeho muže. Jak válčí?" Logen kývl. „Co mi o něm můžeš povědět?"

„Že je to ten nejmazanější a nejbezohlednější protivník. Nemá v sobě za mák slitování a před ničím se nezastaví. Nemyl se, já toho chlapa nenávidím, ale od časů Skarlinga Bezkápě se neobjevil vůdce jeho formátu. Vzbuzuje v lidech úctu nebo strach nebo alespoň poslušnost. Svoje lidi honí, aby byl na bojišti první a mohl si vybrat terén, a oni se kvůli němu můžou přetrhnout, protože je vede k vítězství. Je opatrný, když není zbytí, a neohrožený, když není zbytí, ale nezanedbá žádnou maličkost. Každá válečná lest ho potěší – rád připravuje pasti a léčky, falešné útoky a klamné manévry. A podniká nečekané útoky na neopatrné protivníky. Hledej ho tam, kde bys ho čekal nejmíň, a čekej, že bude nejsilnější tam, kde vypadá nejslabší. A hlavně si na něj dávej pozor, když se zdá, že utíká. Většina lidí se ho bojí, a zbytek jsou hlupáci."

Logen zvedl květinu z talíře a začal ji trhat na kousky. „Jeho vojska jsou rozdělená podle klanů pod velením vlastních náčelníků. A někteří z nich jsou sami skvělí velitelé. Většinu bojovníků tvoří traelové, sedláci nahnaní do služby, lehce vyzbrojení oštěpem nebo alespoň lukem; ti se rychle přesouvají ve volných skupinkách. V minulosti byli špatně cvičení a ze statků je odváděli jen nakrátko, jenže války zuří už tak dlouho, že se z většiny z nich stali tvrdí a nelítostní bojovníci."

Skládal kousky rostliny na talíř a představoval si, že to jsou oddíly. „Každý náčelník si navíc drží karly, válečníky z vlastní domácnosti, dobře vyzbrojené. Umí se ohánět sekerou, mečem a oštěpem a jsou disciplinovaní. Pár z nich má koně, ale ty bude Bethod držet mimo dohled a čekat na nejlepší okamžik k útoku nebo pronásledování." Otrhal žluté okvětní plátky a proměnil jev jezdce ukryté na křídlech. „Nakonec tu jsou známí muži, vybraní muži, válečníci, kteří si v boji vysloužili největší úctu. V poli můžou velet oddílům karlů nebo fungujou jako zvědové nebo nájezdníci, občas i daleko v nepřátelském týlu."

Uvědomil si, že má talíř plný zelených a žlutých kousků. Honem je smetl na stůl. „Tohle je tradiční válka na Severu, ale Bethod vždycky rád uplatnil nové nápady. Čte knížky a studuje nové způsoby boje. Často mluví o tom, že od obchodníků z jihu koupí kuše, těžkou zbroj a silné válečné koně, že vybuduje armádu, které se bude bát celý svět."

Logen si uvědomil, že už mluví celé věky. Tolik toho nenamluvil za celá léta, nicméně West na něho uchváceně zíral. „Mluvíš jako člověk, který se vyzná v tom, co dělá."

„Náhodou jsi narazil na téma, na které jsem docela expert."

„Jakou radu bys dal muži, který má bojovat proti Bethodovi?"

Logen se zamračil. „Měj se na pozoru. A hlídej si záda."

* * *

Jezal se nebavil. Zprvu mu to pochopitelně připadalo jako skvělý nápad, přesně to, o čem snil: oslava na *jeho* počest za účasti tolika vynikajících občanů Království. Určitě to byl teprve začátek úžasného nového života šampióna soutěže. Velké věci, které mu všichni předpovídali, ne, slibovali, byly nadosah, jako přezrálý plod připravený spadnout mu ze stromu přímo do klína. Povýšení a sláva budou jistě brzy následovat. Třeba ho rovnou povýší na majora a do války v Anglandu pojede jako velitel celého praporu…

Jenže většina hostů se kupodivu zajímala jen o své vlastní záležitosti. Žvanili mezi sebou o obchodech, o pozemkových problémech, o vládních záležitostech, funkcích a politice. O šermu a jeho pozoruhodných schopnostech v něm se zmiňovali zřídka. Žádné povýšení hned tak nepřijde. Musel tam jenom sedět, usmívat se a přijímat případná vlažná blahopřání od cizinců v nádherných šatech, kteří se mu ani nepodívali do očí. Stejnou práci by odvedla vosková figurína. Musel si přiznat, že obdiv kmánů v aréně byl mnohem příjemnější. Ti alespoň vypadali, že to myslí upřímně.

Jenže ještě nikdy nebyl v paláci, v pevnosti uvnitř pevnosti Agriontu, kam směl vstoupit jen málokdo. Nyní seděl v čele stolu v králově osobní jídelně, třebaže nepochyboval, že Jeho Veličenstvo většinou jídá v posteli a nejspíš ho musí někdo krmit lžící.

Na druhém konci sálu bylo pódium. Jezal kdysi slyšel, že Ostus, král-dítě, si ke každému jídlu zval kejklíře. Naopak Porlik Potrhlý

tam při večeřích pořádal popravy. Král Casamir si odtamtud prý při každé snídani nechával nadávat od dvojníků nepřátel, aby utužoval svou nenávist k nim. Nyní však byla opona zatažená. Jezal bude muset hledat zábavu jinde a v tomto ohledu byla nabídka skutečně chudá.

Do ucha mu nepřestával hučet maršál Varuz. On se alespoň ještě zajímal o šerm. Naneštěstí ale nemluvil o ničem jiném. „Jaktěživ jsem nic takového neviděl. Celé město tím žije. Nejpozoruhodnější zápas, jaký kdy kdo viděl! Přísahám, že jsi překonal dokonce Sanda dan Glokta, a to jsem si myslel, že jemu podobného už nikdy neuvidím! Nikdy by mě nenapadlo, že to v sobě máš, Jezale, ani nejmenší tušení jsem neměl!“

„Hmm,“ řekl Jezal.

Korunní princ Ladisla a jeho budoucí nevěsta Terez Talinská tvořili oslnivý pár v čele stolu hned vedle podřimujícího krále. Co se děje kolem nich, nevnímali, ale ne tak, jak by se od mladých milenců dalo čekat. Nepříliš tlumenými hlasy se kvůli čemusi zuřivě hádali, zatímco sousedé usilovně předstírali, že neslyší ani slovo.

„…brzy odjedu do války, do Anglandu, takže nebudeš muset trpět moc dlouho!“ kňučel Ladisla. „Mohli by mě zabít! Potom třeba bude Tvoje Výsost spokojená!“

„Prosím, kvůli mně si nedělej násilí,“ odsekla Terez a z jejího styrského akcentu ukapával jed. „Ale když musíš, tak musíš. Asi se nakonec naučím s tím žalem žít…“

Někdo praštil pěstí do stolu a Jezala vyrušil. „Zatracení vesničani! Zatracené selské vzpoury v Stariklandu! Líní psi, odmítají pracovat!“

„To ty daně,“ žehral jeho soused. „Všechno to rozvířily daně. Slyšeli jste o tom proklatém lotrovi, co mu říkají Jirchář? Nějaký zatracený sedlák káže revoluci, a úplně otevřeně! Jednoho z královských výběrčích prý přepadla lůza ani ne míli od hradeb Kelnu. Jednoho z královských výběrčích, povídám! Lůza! Ani ne míli od městských hradeb –“

„To jsme si způsobili sami!“ Jezal mluvčího neviděl, ale poznal ho podle zlatem vyšívaných manžet. Nejvyšší soudce Marovia. „Zacházejte s člověkem jako se psem a dřív nebo později vás pokouše, tak to zkrátka je. My jako vládci a šlechtici máme přece

za úkol obyčejného člověka chránit, ne ho utlačovat a opovrhovat jím, správně?“

„Já nemluvil o opovržení, lorde Marovio, ani o útlaku, jen o tom, že nám mají platit, co nám náleží jako velkostatkářům a vlastně také jako lepším lidem…“

Mezitím maršál Varuz ani na chvíli neumlkl. „To tedy bylo něco, že? To, jak jsi ho složil, jeden meč proti dvěma!“ Starý voják zamával rukama. „Celé město tím žije. Tebe teď čekají velké věci, chlapče, dej na má slova. Čekají tě velké věci. Ať se propadnu, jestli jednoho dne nezískáš moje místo v uzavřené radě!“

To zase nebylo nic moc. Jezal ho musel snášet celé měsíce. Doufal, že až vyhraje, skončí to, jenže měl být zjevně zklamán i v tomhle, jako ve všem ostatním. Bylo to zvláštní, ale doteď si neuvědomil, jak nudný starý imbecil ten lord maršál vlastně je. Teď mu to konečně došlo.

A aby bylo jeho zklamání úplné, mezi hosty sedělo několik lidí, které by si on sám rozhodně nepozval. Sultovi, arcilektorovi inkvizice, by asi udělil výjimku, protože zasedal v uzavřené radě a byl bezpochyby mocná osoba, ale nedokázal pochopit, proč s sebou přivedl toho zmetka Gloktu. Mrzák vypadal churavěji než obvykle, oči měl zapadlé, orámované černými kruhy a cukala mu víčka. Z nějakého důvodu vrhal po Jezalovi zachmuřené a nedůvěřivé pohledy, jako by ho podezíral z nějakého zločinu. Bylo to zatraceně drzé, když to přece byla jeho hostina.

A horší bylo, že na druhé straně sálu seděl ten starý plešoun, který si říkal Bayaz. Jezal tomu jeho podivnému blahopřání po soutěži nemohl přijít na kloub – a vlastně nechápal ani otcovu reakci na něj. A měl vedle sebe toho svého šeredného přítele, barbara s devíti prsty.

Major West měl smůlu, že ho posadili vedle toho primitiva, ale zřejmě toho využil, protože byli zabraní do živého rozhovoru. Seveřan občas vybuchl smíchem a bušil pěstí do stolu, až skleničky nadskakovaly. Alespoň oni se na mém večírku baví, pomyslel si Jezal kysele, a hlavně si přál, aby tam mohl být s nimi.

Věděl, že jednou chce být důležitý. Aby mohl nosit šaty se spoustou kožešin a těžký zlatý řetěz příslušného úřadu. Aby se mu lidé klaněli, plazili se před ním a podlézali mu. K tomuto rozhodnutí došel už dávno a pořád se mu ta představa líbila. Šlo jen o to, že zblízka mu celá věc připadala hrozně falešná a nudná.

Mnohem radši by byl o samotě s Ardee, i když ji viděl včera večer. Na ní nebylo nic nudného…

„…divoši se blíží k Ostenhormu, to jsem slyšel!“ hulákal kdosi po Jezalově levici. „Lord guvernér Meed sbírá vojsko a přísahal, že je vyžene z Anglandu!“

„Cha. Meed? Ten nafoukaný starý hlupák si ani nedokáže utřít zadek!“

„Ale stačí na to, aby ta seveřanská zvířata vypráskal, ne? Jeden dobrý chlap z Království je lepší než deset takových…“

Rámusem náhle pronikl Terezin pronikavý hlas, muselo ji být slyšet až na druhém konci stolu. „…ovšemže se vdám za toho, koho mi přikáže otec, ale ještě se mi to nemusí líbit!“ Vypadala v té chvíli tak krutě, že by Jezala nepřekvapilo, kdyby korunního prince bodla do nosu vidličkou. Alespoň ho potěšilo, že není jediný, kdo má potíže se ženami.

„…ano, pozoruhodný výkon! Všichni o tom mluví,“ mlel pořád dokola Varuz.

Jezal se na židli nervózně vrtěl. Jak dlouho to může ještě trvat? Dusil se. Jak se díval kolem sebe, zachytil Gloktův pohled. Inkvizitor ho pozoroval tím zachmuřeným, nedůvěřivým pohledem. Jezal se mu nedokázal dívat do očí dlouho, i když to byl jeho večírek. Co proti němu ten kripl vlastně má?

* * *

Ten parchant. Podváděl. Vím to. Glokta pomalu zalétl pohledem naproti, až našel Bayaze. Starý podvodník tam seděl, jako by mu to tady patřilo. *A on v tom měl prsty. Podváděli společně.*

„Dámy a pánové!“ Hovor utichl a lord kancléř vstal a oslovil hosty. „Rád bych vás všechny přivítal jménem Jeho Veličenstva na tomto skromném shromáždění.“ Král se krátce zavrtěl, nepřítomně se rozhlédl, zamrkal a zase zavřel oči. „Pochopitelně jsme se zde sešli na počest kapitána Jezala dan Luthar, který nedávno přidal svoje jméno na nejvybranější seznam cti: k šermířům, kteří zvítězili v letní soutěži.“ Několik lidí pozvedlo skleničku a pár jich zamumlalo na souhlas.

„Poznávám dnes mezi námi několik dalších vítězů, z nichž mnozí drží vysoké úřady: lord maršál Varuz, velitel královských heroldů Valdis a major West, který je nyní členem štábu maršála Burra. Dokonce i já jsem svého času zvítězil.“ Usmál se a sklopil oči k vypouklému břichu. „I když ovšem můj čas už dávno pominul.“ Místností zazněl zdvořilý smích. *Všiml jsem si, že o mně se nezmínil. Ne všichni vítězové jsou záviděníhodní, že?*

„Vítězové soutěže,“ pokračoval lord kancléř, „často dokázali veliké věci. Doufám, vlastně všichni doufáme, že totéž bude platit i pro našeho mladého přítele kapitána Luthara.“ *Doufám, že ho v Anglandu potká pomalá smrt, toho mizerného podvodníčka.* Přesto Glokta pozvedl skleničku spolu se všemi ostatními a připil tomu nadutému oslovi, zatímco tam Luthar seděl a užíval si to.

Ta představa. Když jsem vyhrál, seděl jsem právě na tě židli, tleskali mi a záviděli a poplácávali mě po zádech. Jiní muži v rouchách, jiné tváře potící se v horku, ale jinak se toho moc nezměnilo. Usmíval jsem se míň samolibě? Samozřejmě že ne. Spíš jsem byl horší. Ale já si to alespoň zasloužil.

Lord Hoff se do toho tak vložil, že nepřestal připíjet, dokud neměl skleničku úplně prázdnou. Pak ji hodil na stůl a olízl si rty. „A nyní, než donesou jídlo, můj kolega arcilektor Sult připravil malé překvapení na počest našich dalších hostí. Doufám, že se všichni pobavíte.“ Ztěžka se posadil a zvedl prázdnou skleničku, aby mu sluha dolil.

Glokta se podíval na Sulta. *Překvapení od arcilektora? Pro někoho špatná zpráva.*

Těžká rudá opona před pódiem se pomalu rozhrnula. Objevil se stařec, ležel na prknech a bílé roucho měl postříkané falešnou krví. Barevné plátno za ním zobrazovalo les pod hvězdnou oblohou. Gloktovi to nepříjemně připomnělo fresku v kruhové místnosti. Místnosti pod Severardovou rozpadající se hromadou kamení v přístavu.

Z kulis vyběhl druhý stařec, vysoký, štíhlý, s pozoruhodně hezkými, výraznými rysy. Hlavu měl vyholenou a na bradě bílý vous. Glokta ho okamžitě poznal. *Iosiv Lestek, jeden z nejváženějších herců.* Když si všiml zakrvácené mrtvoly, vyumělkovaně sebou trhl.

„Óóóóóó!“ zakvílel a rozhodil rukama v hraném zděšení a zoufalství. Hlas měl tak mocný, že se až krovy třásly. Když si

zajistil, že má plnou pozornost všech, začal odříkávat verše. Mával rukama a předváděl sílící emoce.

Přede mnou pán můj Juvens teď leží,
že mír nastane, v to doufat lze stěží.
Kanedias jej zrádně zahubil,
tou vraždou jako by čas zastavil
na celý věk.

Starý herec zvrátil hlavu a v očích se mu zaleskly slzy. *Hezký trik, takhle se rozbrečet na povel.* Osamělá kapka mu stékala po tváři a diváci byli jako očarovaní. Znovu se obrátil k tělu.

Zde bratr bratra vraždí. Zločin ten
ni za všechen čas nebude odčiněn.
Já čekám, že snad i hvězdy zmizí,
země se otevře a vychrlí
ohnivý proud.

Padl na kolena a bušil se v stárnoucí prsa.

Trpký osude, jak rád bych teď se
k mistrovi připojil, leč to nelze!
Ač velikán zmírá, kdo jsme zbyli,
musíme žal zmáhat, bychom žili
a bojovali dál.

Lestek vzhlédl k divákům, pomalu se postavil a jeho výraz se z nejhlubšího žalu změnil v nejchmurnější odhodlání.

Tvůrcův dům na závoru zavřený,
kámen a ocel, jak démant tvrdý,
rád počkám, než ocel zrezaví,
holýma rukama kámen rozdrolím,
já se pomstím!

Herci se blýsklo v očích. Mávl rouchem a odkráčel ze scény za hromového potlesku. Byla to stručná verze známého, často předváděného kousku. *Ač zřídka tak skvěle.* Glokta si překvapeně

uvědomil, že tleská také. *Zatím vynikající představení. Ušlechtilost, vášeň, autorita. Mnohem přesvědčivější, než nač by se vzmohl jiný falešný Bayaz.* Narovnal se, natáhl si nohu pod stůl a těšil se, jak si užije výstup.

* * *

Logen zmateně přihlížel. Uhádl, že vidí jedno z těch představení, o nichž mluvil Bayaz, ale jazyk neznal natolik, aby zachytil podrobnosti.

Pobíhali po pódiu, vzdychali a mávali rukama, na sobě měli křiklavé kostýmy a monotónně deklamovali. Dva z nich zřejmě měli mít tmavou pleť, ale očividně to byli světlí muži s černou barvou na obličeji. V další scéně ten, který představoval Bayaze, šeptal cosi ženě přes dveře, zřejmě ji prosil, ať mu otevře, jenomže dveře byly pouze kus pomalovaného dřeva, stojící jen tak uprostřed scény, a žena byla kluk v šatech. Logen si říkal, že by bylo snazší, kdyby desku prostě obešel a mluvil s ním či s ní přímo.

Byl si však jistý jednou věcí – skutečný Bayaz byl velice nespokojený. Cítil, jak jeho podráždění s každou scénou roste. A dostoupilo až ke skřípění zubů, když zloduch, velký chlap s rukavicí a klípcem přes oko, strčil chlapce v šatech přes jakousi dřevěnou hradbu. Bylo jasné, že on či ona má spadnout z velké výšky, třebaže Logen slyšel, že dopadl na cosi měkkého hned za scénou.

„Jak se sakra opovažují?“ vrčel Bayaz potichu. Logen by byl okamžitě odešel z místnosti, kdyby mohl, ale musel se spokojit s tím, že se jen přesunul blíž k Westovi a co nejdál od mága.

Na scéně druhý Bayaz bojoval s dědkem v rukavici a s klípcem, i když boj probíhal tak, že chodili kolem dokola v kruzích a spoustu toho namluvili. Nakonec padouch následoval chlapce za scénu, jen mu předtím protivník sebral obrovský zlatý klíč.

„Je v tom víc podrobností než v originále,“ vrčel skutečný Bayaz, když jeho protějšek zvedl klíč a vyprskl další verše. Když se představení blížilo ke konci, byl Logen trochu mimo, ale zachytil ještě poslední dva verše těsně předtím, než se starý herec hluboko poklonil.

…a snad nám to za zlé nebudete mít,
naším cílem bylo vás jen pobavit.

„To tedy nebylo, kurva fix,“ zavrčel Bayaz se zaťatými zuby, pak nasadil úsměv a nadšeně se roztleskal.

* * *

Glokta se díval, jak se Lestek klaní, než se před ním zavřela opona, a v ruce svírá lesklý klíč. Když potlesk utichl, povstal arcilektor Sult.

„Jsem rád, že se vám naše malé představení líbilo,“ řekl a uhlazeně se usmíval na vyčkávající shromáždění. „Nepochybuji, že mnozí z vás tento kus už viděli, avšak dnes večer měl zvláštní význam. Kapitán Luthar není jediná slavná osoba v našem středu. Máme tu i druhého čestného hosta. A není jim nikdo jiný než hrdina naší hry – sám první z mágů Bayaz!“ Sult se usmál a natáhl ruku ke starému podvodníkovi na druhém konci sálu. Tiše to zašustilo, jak se všichni obraceli od arcilektora směrem k němu.

Bayaz jeho úsměv opětoval. „Dobrý večer,“ řekl. Několik dvořanů se zasmálo, jak zřejmě čekali pokračování hry, ale Sult zůstal vážný a je veselí rychle přešlo. Na sál padlo nepříjemné ticho. *Možná i nebezpečné ticho.*

„První z mágů. Je u nás v Agriontu už několik týdnů. On a několik… jeho společníků.“ Sult se svrchu podíval na zjizveného Seveřana a zpátky na samozvaného mága. „Bayaz.“ To slovo poválel po jazyku a nechal ho zapadnout do uší posluchačů. „První písmeno abecedy starého jazyka. První učedník Juvensův, první písmeno abecedy, není to tak, mistře Bayazi?“

„No tohle, arcilektore,“ opáčil stařík stále s drzým úsměvem. „Ty sis mě nechával prověřit?“ *Působivé. Dokonce i teď, kdy musí vědět, že hra brzy skončí, se drží své role.*

Se Sultem to však nehnulo. „Je mou povinností důkladně prověřit každého, kdo by mohl ohrozit mého krále nebo vlast,“ odříkal škrobeně.

„Jak úděsně vlastenecký. Bezpochyby jsi také zjistil, že jsem pořád ještě členem uzavřené rady, i když je prozatím moje křeslo prázdné. Myslím, že vhodné oslovení by bylo *lord* Bayaz.“

Sult nehnul brvou. „A kdy přesně jste nás navštívil naposledy, *lorde* Bayazi? Někdo tak hluboce včleněný do naší historie by se o nás během let jistě zajímal víc. Proč, smím-li se ptát, jste nás za celá staletí od zrození Spojeného království, od časů Haroda Velikého, znovu nenavštívil?“ *Dobrá otázka. Mrzí mě, že jsem na ni nepřipadl sám.*

„Ale já jsem tu byl. Za vlády krále Porlika Potrhlého a za občanské války, která následovala, jsem učil jednoho mladíka – Arnault se jmenoval. Později, když Porlika zavraždili a Arnaulta dosadila otevřená rada na trůn, sloužil jsem mu jako lord kancléř. Tehdy jsem si říkal Bialoveld. A zastavil jsem se za vlády krále Casamira. On mi říkal Zoller a já měl tvé místo arcilektora.“

Glokta rozčileně zasupěl, a nebyl sám. *Nemá žádný stud, to mu přiznávám. Bialoveld a Zoller, dva nejváženější služebnici Království. Jak se opovažuje? A přece…* Vybavil si obraz Zollera v arcilektorově pracovně a Bialoveldovu sochu na Královské cestě. *Oba holohlaví, přísní, vousatí… ale co to dělám? Majoru Westovi se také objevuje lysina. Dělá to z něj bájného čaroděje? Nejspíš si ten šarlatán prostě vybral dvě nejplešatější muže, jaké našel.*

Sult mezitím vyzkoušel jiný přístup. „Tak mi tedy povězte, Bayazi: je dobře známo, že sám Harod vám nedůvěřoval, když jste tehdy přišel do jeho sálu. Na důkaz své moci jste mu přerazil stůl. Je možné, že dnes večer jsou mezi námi také nějací skeptikové. Mohl byste nám to teď předvést?“

Čím chladněji Sult mluvil, tím méně ustaraný starý šarlatán byl. Na poslední arcilektorův výpad jen líně mávl rukou. „To, o čem mluvíš, arcilektore, není žonglování nebo hra na scéně. Vždycky hrozí nebezpečí a za všechno se musí platit. Kromě toho by byla hrozná škoda, kdybych kapitánu Lutharovi zkazil hostinu jenom proto, abych se mohl předvést, nemyslíš? Nemluvě o tom, že byste museli vyhodit hezký kousek starožitného nábytku. Já si na rozdíl od mnoha jiných v dnešních časech minulosti vážím.“

Někteří hosté se při pohledu na ty dva nejistě usmívali, možná čekali pointu nějakého komplikovaného žertu. Jiní se naopak mračili a snažili se zjistit, co se děje a kdo má navrch. Glokta si všiml, že nejvyšší soudce Marovia se očividně dobře baví. *Skoro jako by věděl něco, co my nevíme.* Glokta si znepokojeně poposedl a upřel oči na holohlavého herce. *Nevyvíjí se to tak, jak by mělo. Kdy se začne potit? No kdy?*

* * *

Někdo před Logena postavil mísu horké polévky. Nepochybně to bylo míněno k jídlu, ale jeho mezitím přešla chuť. Sice nebyl dvořan, ale poznal, když se někde schyluje k násilí. S každou větou se oba muži usmívali méně, hlasy jim tvrdly a atmosféra v sále houstla. Všichni se už tvářili ustaraně – West, ten pyšný mladík, který vyhrál hru s meči, protože Bayaz podváděl, ten nervózní mrzák, který kladl tolik otázek…

Logenovi se zježily chloupky na krku. U dveří číhali dva lidé v tmavých šatech, s černými maskami. Zalétl pohledem k dalším vchodům. U každého stály přinejmenším dvě maskované postavy. Nemyslel si, že by sem přišly sbírat talíře.

Byly tu kvůli němu. Kvůli němu a Bayazovi, cítil to. Člověk si nevezme masku, pokud nemá v plánu nějakou levotu. Nedokázal by jich vyřídit ani polovinu, přesto sebral nůž ze stolu a schoval si ho v ruce. Jestli ho budou chtít chytit, bude se bránit. O tom přemýšlet nepotřeboval.

Bayaz začínal mluvit nakvašeně. „Poskytl jsem ti všechny důkazy, které jsi chtěl, arcilektore!“

„Důkazy!“ Vysoký muž, jemuž říkali Sult, ohrnul nos. „Zahráváte si se slovíčky a zaprášenými papíry! To je spíš práce pro ukňouraného písaře než pro muže z bájí! Někdo by mohl říct, že mág bez magie je prostě jen vlezlý dědek! Jsme ve válce a nemůžeme nic riskovat! Mluvil jste o arcilektoru Zollerovi. Je dobře známo, jak se zastával pravdy. Určitě mě chápete.“ Předklonil se a opřel se pěstmi o stůl. „Ukaž nám kouzlo, *Bayazi*, nebo nám ukaž klíč!“

Logen polkl. Nelíbilo se mu, jakým směrem se hovor ubírá. Jenomže pravidla téhle hry neznal. Z nějakého důvodu důvěřoval Bayazovi a bude v tom muset pokračovat. Na to, aby změnil strany, bylo už trochu pozdě.

„Mlčíte?“ štěkl Sult a pomalu se posadil. Už se zase usmíval. Zalétl pohledem ke dveřím a maskovaní lidé se pohnuli, nemohli se dočkat, až je vypustí. „Už nic neříkáte? Už žádné další triky?“

„Jenom jeden.“ Bayaz si sáhl za límec. A vytáhl dlouhý, tenký řetízek. Jeden z maskovaných udělal krok, čekaje zbraň, a Logen sevřel střenku nože, ale když stařík vytáhl řetízek celý, na konci visela jen tyčinka tmavého kovu.

„Klíč,“ řekl Bayaz a podržel ho ve světle svíček. Skoro vůbec se neleskl. „Možná se netřpytí tolik jako ten ve vaší hře, ale zato je pravý, to mi věř. Kanedias nikdy nepracoval se zlatem. Neměl rád hezké věci. Měl rád věci, které fungují.“

Arcilektor ohrnul ret. „A to čekáte, že vám to budeme jen tak věřit?“

„Samozřejmě že ne. Ty máš v popisu práce nevěřit nikomu, a já musím říct, že jsi v tom výjimečně dobrý. Ale už se připozdívá, tak s otevřením tvůrcova domu počkám do zítřka.“ Někdo pustil lžíci na zem, až to třesklo. „Budou tam samozřejmě muset být svědci, aby bylo jasné, že se nejedná o žádný trik. Co třeba…“ Bayaz přelétl chladným, zeleným pohledem kolem stolu. „Inkvizitor Glokta a… váš nový šermířský šampión, kapitán Luthar?“

Mrzák se zamračil a Luthar jen vytřeštil oči. Arcilektor vyměnil opovržení za kamenný výraz. Zadíval se na houpající se kovovou tyčinku a zvedl zase oči k Bayazově tváři. Stočil zrak ke dveřím a nepatrně zavrtěl hlavou. Tmavé postavy zmizely zpátky ve stínech. Logen uvolnil zaťaté zuby a nenápadně vrátil nůž vedle talíře.

Bayaz se zazubil. „Jemináčku, mistře Sulte, tobě je opravdu těžké se zavděčit.“

„Myslím, že správné oslovení zní *Vaše Eminence*,“ zasyčel arcilektor.

„To ano, to ano. Ty zřejmě nebudeš spokojený, dokud nerozbiju nějaký nábytek. Hrozně nerad bych rozlil polévku, takže…“ S náhlým prásknutím se zřítila arcilektorova židle. Jak padal mezi třísky, vymrštil ruku a zachytil ubrus. Se zaúpěním se svalil mezi zbytky. Král se s trhnutím probudil a jeho hosté vyděšeně mžourali a lapali po dechu. Bayaz je ignoroval.

„Tohle je vážně vynikající polévka,“ prohlásil mezi schválně hlasitým srkáním.

Tvůrcův dům

Ten den to vypadalo na bouřku a tvůrcův dům se tyčil jako strohý a chmurný kolos na pozadí temných mračen. Mezi budovami a náměstími Agriontu vál studený vítr, až Gloktovi povlávaly šosy černého kabátu, jak se šoural za kapitánem Lutharem a rádobymágem se zjizveným Seveřanem po boku. Věděl, že je pozorují. *Pozorují nás celou cestu. Z oken, dveří, ze střech.* Praktikalové byli všude, cítil jejich pohledy.

Glokta zpola čekal a zpola doufal, že Bayaz se svými společníky přes noc zmizí, jenomže to neudělali. Plešatý stařík se tvářil stejně uvolněně, jako by šel otevřít dveře do sklepa, a to se Gloktovi pranic nelíbilo. *Kdy ten bluf skončí? Kdy rozhodí rukama a přizná, že to celé je podfuk? Až dorazíme k univerzitě? Až přejdeme most? Až se zastavíme před branou tvůrcova domu a jeho klíč nebude pasovat?* Někde v koutku duše si však říkal: *Co když to neskončí? Co když ty dveře otevře? Co když je opravdu tím, kým tvrdí?*

Bayaz si cestou přes prázdné nádvoří k univerzitě povídal s Lutharem. *Je úplně klidný, jako děda s milovaným vnukem, a úplně stejně nudný.* „…pochopitelně město je mnohem větší, než když jsem tu byl naposledy. Čtvrť, které říkáte Tři statky, je teď velice rušná. Já pamatuju, když tady byly *jenom* ty tři statky! Opravdu! A daleko od městských hradeb!“

„Ehm…“ řekl Luthar.

„A co se toho nového cechovního domu kořenářů týče, jaktěživ jsem neviděl něco tak okázale honosného…“

Glokta za nimi horečně přemýšlel, v moři blábolu hledal utajené významy, snažil se v chaosu najít řád. Hlavu měl plnou otázek. *Proč si za svědka vybral mě? Proč ne samotného arcilektora? Snad si tenhle Bayaz nemyslí, že mě ošálí snáz? A proč Luthara?*

Protože vyhrál soutěž? A jak vlastně vyhrál? Patří snad také k těm podvodníkům? Pokud byl Luthar obeznámen s nějakým podlým plánem, nedával to na sobě znát. Glokta nezachytil sebemenší náznak, že je něco jiného než sebestředný mladý hlupák, za jakého se vydával.

A pak do té skládačky vstupujeme my. Glokta se úkosem podíval po Seveřanovi. Na jeho zjizvené tváři nebyly vidět žádné stopy po vražedných úmyslech, vlastně tam nebyly vidět stopy po žádných myšlenkových pochodech. *Je hodně hloupý, nebo hodně chytrý? Mám ho ignorovat, nebo se ho bát? Je sluha, nebo pán?* Zatím neznal odpověď na žádnou z těchto otázek.

„Tohle místo je stínem svého bývalého já," bručel Bayaz, když se zastavili před univerzitou, a káravě zvedl obočí nad ponurými, naklánějícími se sochami. Rázně zaklepal na omšelé dřevo a dveře se zhouply v pantech. Ke Gloktově překvapení se vzápětí otevřely.

„Jste očekáváni," zakrákal starý fortnýř. Prošli kolem něj do šera. „Ukážu vám –" začal stařík, zavíraje vrzající dveře.

„Není třeba," volal Bayaz přes rameno a už si to rázoval zaprášenou chodbou. „Cestu znám!" Glokta se snažil udržet s ním krok, přes chladné počasí se potil a noha ho bolela. Jak se namáhal nezůstávat příliš pozadu, neměl čas přemýšlet, jak se tu může ten plešatý parchant vyznat. *Ale rozhodně se tu vyzná.* Hnal se chodbami, jako by tady strávil celý život, znechuceně mlaskal nad tím, v jakém stavu budova je, a celou dobu žvanil.

„…v životě jsem neviděl tolik prachu, co, kapitáne Luthare? Nepřekvapilo by mě, kdybych zjistil, že tady neuklízeli od chvíle, kdy jsem tu byl naposledy! Netuším, jak může někdo za takových podmínek přemýšlet! Opravdu netuším…" Staletí mrtví a oprávněně zapomenutí adepti zachmuřeně zírali z pláten, jako by je ten rozruch rušil.

* * *

Chodby univerzity ubíhaly kolem nich, prastaré, zaprášené a zapomenuté místo, kde není nic, jen ponuré staré obrazy a plesnivé staré svazky. Jezala knihy příliš nezajímaly. Přečetl si pár knížek o šermu a jízdě na koni, asi dvě o slavných vojenských taženích a jednou otevřel velmi obsáhlou historii Spojeného království, kterou

našel v otcově pracovně, ale po třech, čtyřech stránkách se začal strašlivě nudit.

Bayaz nezavřel ústa ani na okamžik. „Tady jsme bojovali s tvůrcovými služebníky. Moc dobře si to pamatuju. Volali na Kanediase, aby je zachránil, ale on se ani neobtěžoval sejít dolů. Po chodbách tekla krev, rozléhal se tu křik a vzduch byl hustý kouřem."

Jezal netušil, proč si ho ten starý hlupák vybral a vypráví mu ty svoje historky, ani to, jak na ně má reagovat. „To zní… drsně."

Bayaz přikývl. „Také bylo. Nejsem na to hrdý. Ale dobří muži občas musí dělat drsné věci."

„Hm," řekl z ničeho nic Seveřan. Jezal si neuvědomil, že poslouchá.

„Kromě toho to byla jiná doba. Drsná doba. O něco lepší než divoši byli lidé jen ve Staré říši. Midderland, srdce Království, věř, nebo ne, byl hotový chlívek. Pustina, ve které se mezi sebou rvaly barbarské kmeny. Nejšťastnější z nich si vzal do služeb tvůrce. Zbytek byli pomalovaní divoši, co neuměli psát, neměli žádnou vědu a skoro ničím se nelišili od zvířat."

Jezal loupl okem po Devítiprsťákovi. Nebylo těžké představit si barbarský stav, když měl toho divocha vedle sebe, ale bylo směšné myslet si, že jeho krásný domov býval někdy pustinou a že je potomkem primitivů. Ten holohlavý dědek byl očividně užvaněný lhář nebo šílenec, jenže nějací důležití lidé ho zřejmě brali vážně.

A Jezal vždycky považoval za nejlepší dělat, co říkají důležití lidé.

* * *

Logen následoval ostatní na rozryté nádvoří obklopené ze tří stran drolícími se budovami univerzity. Čtvrtou stranu tvořila vnitřní strana agriontské hradby. Všechno pokrýval starý mech, hustý břečťan a suché ostružiní. Mezi plevelem seděl na rozvrzané židli jakýsi muž a pozoroval je.

„Čekal jsem vás," prohlásil a namáhavě vstal. „Zatracená kolena, už nejsem jako dřív." Nezajímavý muž, postarší, v obnošené, zašpiněné košili.

Bayaz se na něj zamračil. „Ty jsi vrchní hlídač?"

„Jsem.“

„A kde jsou ostatní?“

„Žena připravuje snídani, ale kromě ní jsem tu jenom já. Budou vajíčka,“ dodal spokojeně a poplácal se po břiše.

„Cože?“

„Na snídani. Mám vajíčka rád.“

„To je dobře,“ zamumlal Bayaz poněkud vyvedený z míry. „Za vlády krále Casamira bylo z královské gardy vybráno padesát nejodvážnějších chlapů, kteří jako hlídači Domu střežili tuhle bránu. Bylo to považováno za nejvyšší poctu.“

„To už je dávno,“ upozornil jediný hlídač a zatahal se za špinavou košili. „Když jsem byl mladý, bylo nás devět, ale ostatní šli dělat něco jiného nebo zemřeli, a nikdo je nenahradil. Nevím, kdo to převezme, až budu pryč. Moc uchazečů se zrovna nehlásí.“

„Já žasnu.“ Bayaz si odkašlal. „Takže, vrchní hlídači! Já, první z mágů Bayaz, tě žádám, abys mi dovolil vstoupit na schody páté brány, za pátou bránu a na most, přes most a ke dveřím tvůrcova domu.“

Vrchní hlídač přimhouřil oči. „Jsi si jistý?“

Bayaz se netrpělivě zamračil. „Ano, proč?“

„Pamatuju si toho posledního chlapíka, co to zkoušel. To jsem byl ještě mladík. Byl to velký chlap, to tedy ano, a nějaký myslitel. Vyšel nahoru po těch schodech s asi deseti silnými dělníky, vybavenými dláty, kladivy, krumpáči a kdovíčím ještě a vykládal nám, jak otevře Dům, vynese odtamtud poklady a všechno, co najde. O pět minut později byli zpátky, nic neříkali a vypadali, jako by zrovna viděli oživlé mrtvoly.“

„Co se stalo?“ zajímal se Luthar.

„Nevím, ale žádné poklady s sebou neměli, to je jisté.“

„Rozhodně skličující příběh,“ poznamenal Bayaz. „Nicméně, my půjdeme.“

„Je to vaše věc.“ S tím se stařík otočil a vydal se přes smutné nádvoří. Po úzkých schodech, uprostřed sešlapaných, prošli chodbou vedoucí skrz vysokou hradbu k úzké bráně schované v šeru.

Když zacvakaly závory, Logena se zmocnil nepříjemný pocit. Celý se nahrbil a snažil se ho zapudit. Hlídač se na něj vesele zašklebil. „Už to cítíš, že jo?“

„Co?“

„Říkají tomu tvůrcův dech.“ Jemně strčil do dveří. Obě křídla se otevřela a ven se vylilo světlo. „Tvůrcův dech.“

* * *

Glokta se přepotácel přes most, zuby pevně zaťaté do dásní, a jasně si uvědomoval hlubinu pod svýma nohama. Most tvořil jediný křehký oblouk, vypínající se od hradby k bráně tvůrcova domu. Často ho obdivoval zdola z města, z druhého břehu jezera, a uvažoval, jak to, že i po všech těch letech stále stojí. Pozoruhodný, velkolepý, překrásný. *Teď už tak krásný nevypadá.* Na šířku by se na něj stěží natáhl člověk, což znamenalo, že byl na jeho vkus příliš úzký, a do vody dole to bylo hrozně hluboko. Navíc scházelo jakékoliv zábradlí, alespoň dřevěné. *A dnes opravdu fouká.*

Luthar s Devítiprsťákem se tvářili znepokojeně. *A to mají obě nohy zdravé.* Jenom Bayaz tu cestu urazil bez zřejmých starostí, jako by si vykračoval po pěšince mezi poli.

Pochopitelně se neustále pohybovali ve stínu tvůrcova domu. Čím více se blížili, tím mohutnější vypadal, a nejnižší parapet byl vysoko nad agriontskou hradbou. Přísná černá hora zvedající se z jezera dole a zakrývající slunce. Něco z jiného věku, postavené v jiném měřítku.

Glokta se ohlédl k bráně za nimi. Nezahlédl něco na hradebním cimbuří? *Praktikala na stráži?* Uvidí, jak stařík neotevře dveře. Čekají, aby ho cestou zpátky zatkli. *Do té doby jsem bezmocný.* Nebylo to příjemné pomyšlení.

A Glokta se potřeboval uklidnit. Popolezl po mostě dál. Byl stále vystrašenější. Nešlo jen o výšku, o divnou společnost a vysokou věž před nimi. Byl to podvědomý strach bez důvodu. Zvířecí hrůza z noční můry. A s každým krokem se stupňovala. Už viděl dveře, obdélník tmavého kovu zasazeného do hladkých kamenů věže. Uprostřed byl vyleptán kruh písmen. Z nějakého důvodu se při pohledu na ně Gloktovi obrátil žaludek, přesto šel stále dál. Dva kruhy: větší písmena a menší písmena, pavoučí písmo, které neznal. Obrátil se mu žaludek. Mnoho kruhů: písmena a čáry, příliš drobné, než aby na ně pořádně viděl. Roztěkaly se mu před jeho slzejícíma očima. Nemohl udělat ani krok. Stál tam,

opíral se o hůl a silou vůle bojoval s touhou padnout na kolena, otočit se a odplazit se pryč.

Devítiprsťák na tom nebyl o mnoho lépe. Ztěžka dýchal nosem a tvářil se zděšeně a znechuceně zároveň. Luthar byl v mnohem lepším stavu: skřípal zuby a byl bledý jako stěna. Nakonec pomalu klesl na jedno koleno a lapal po dechu. Glokta se protáhl kolem něj.

Bayaz se zřejmě nebál. Přistoupil rovnou ke dveřím a přejel prstem po větších symbolech. „Jedenáct ochran a jedenáct obrácených ochran.“ Sledoval kruh menších značek. „Jedenáct krát jedenáct.“ Přešel na tenkou čáru mimo kruhy. *Je možné, že i ta čára je z maličkých značek?* „Kdo ví, kolik stovek jich tu je? Opravdu velice mocné kouzlo!“

Pocit bázně, který cítil, byl poněkud oslabený zvuky vydávanými Lutharem hlasitě zvracejícím přes okraj mostu. „Co tam stojí?“ zakrákal Glokta a polkl žluč.

Stařec se na něho vesele zašklebil. „Copak ty to necítíš, inkvizitore? Stojí tu jděte pryč. Stojí tu táhněte. Stojí tu… nikdo… neprojde. Ta zpráva ale není určená nám.“ Zvedl ruku a zpod hávu vytáhl kovovou tyčinku. Byla ze stejného tmavého kovu jako dveře samotné.

„Neměli bychom tu být,“ zavrčel zezadu Devítiprsťák. „Tohle místo je mrtvé. Měli bychom odejít.“

Bayaz ho ale neposlouchal. „Magie se vytratila ze světa,“ zamumlal, „a všechny Juvensovy úspěchy jsou v troskách.“ Potěžkal klíč v ruce a pomalu ho zvedl. „Avšak tvůrcova díla jsou pevnější než dřív. Čas je neoslabil… a nikdy je neoslabí.“ Nikde nebyla vidět dírka, přesto klíč pomalu zajel do dveří. Pomalu, pomaloučku, do samotného středu kruhů. Glokta zadržel dech.

Cvak.

A nic se nestalo. Dveře se neotevřely. *Takže to je všechno. Hra skončila.* Jak se obracel k Agriontu a zvedal ruku, aby dal znamení praktikalům nahoře, zaplavila ho úleva. *Už nemusím chodit dál. Není to nutné.* Pak z hlubiny zazněla ozvěnou odpověď.

Cvak.

Glokta sebou trhl. *Představoval jsem si to jenom?* Upřímně doufal, že ano.

Cvak.

Znovu. *Žádná mýlka.* A před jeho nevěřícím pohledem se kruhy na dveřích začaly otáčet. Glokta ohromeně couvl a jeho hůl zaškrábala o kameny na mostě.

Cvak, cvak.

Nikde nebylo vidět, že by dveře nebyly z jednoho kusu, nikde žádné škvíry, rýhy, mechanismy, a přece se kruhy otáčely, každý jinou rychlostí.

Cvak, cvak, cvak.

Stále rychleji. Gloktovi se zatočila hlava. Vnitřní kruh s největšími písmeny se plazil. Vnější, nejtenčí, létal rychleji, než oko stačilo sledovat.

…cvak, cvak, cvak, cvak, cvak…

Jak se symboly vzájemně míjely, vytvářely se obrysy: čáry, čtverce, trojúhelníky, nepředstavitelně složité, tančící před očima a mizející, jak se kola otáčela dál…

Cvak.

A kruhy znehybněly, uspořádané do jiných vzorců. Bayaz zvedl ruku a vytáhl klíč ze dveří. Tiše to zasyčelo, jako když v dálce teče voda, a ve dveřích se objevila dlouhá škvíra. Dvě poloviny se od sebe hladce oddělovaly. Prostor mezi nimi se zvětšoval.

Cvak.

Křídla zajela do stěn a splynula s nimi. Dveře byly otevřené.

„Tak tohle," poznamenal Bayaz tiše, „je kvalitní řemeslná práce."

Ven se nevyvalil smrdutý vítr, nebyla cítit hniloba, nikde ani stopy po uplynulé dlouhé době, jen závan chladného, suchého vzduchu. *A přece mám pocit, jako by se právě otevřela rakev.*

Ticho, jen vítr vanoucí přes tmavé kameny a šplouchání vody hluboko dole. Gloktovi vyschlo v hrdle. Nepřirozená hrůza byla pryč. Při pohledu do otevřených dveří byl jen ustaraný. *Není to o nic horší, než když čekám před arcilektorovou pracovnou.* Bayaz se s úsměvem otočil.

„Co jsem to tu uzavřel, uběhlo drahně let, a za celou tu dlouhou dobu práh nepřekročil žádný člověk. Vám třem se dostalo velké cti." Glokta se poctěný necítil. Bylo mu jen špatně. „Uvnitř číhá nebezpečí. Na nic nesahejte a jděte jen tam, kam vás povedu. A držte se blízko mě, protože cesty nejsou pořád stejné."

„Nejsou stejné?" opáčil Glokta. „Jak je to možné?"

Stařík pokrčil rameny. „Já jsem jenom dveřník," prohlásil a schoval si klíč na řetízku zpátky pod háv. „Ne architekt." A vstoupil do šera.

* * *

Jezalovi nebylo dobře, vůbec mu nebylo dobře. Nešlo jen o hroznou nevolnost, kterou vyvolala písmena na dveřích, bylo toho víc. Náhlý šok a pocit hnusu, jako když zvednete skleničku a napijete se, čekáte vodu a najdete něco úplně jiného. V tomto případě nejspíš moč. Stejné ošklivé překvapení, jenomže se táhlo minuty, hodiny. Věci, které vždy považoval za hlouposti nebo staré pohádky, se mu před očima proměnily v pravdu. Svět byl jiné místo než včera, tajuplné a znepokojivé místo, a jemu se rozhodně líbilo víc to původní.

Nechápal, proč tady musí být. O historii nevěděl skoro nic. Kanedias, Juvens i Bayaz pro něj byli jen jména ze zaprášených knížek, slýchal je v dětství a ani tenkrát ho nezajímala. Byla to prostě jen smůla, nic víc. Vyhrál soutěž a teď je tady, bloudí po nějaké divné staré věži. To bylo všechno. Divná stará věž.

„Vítejte ve tvůrcově domě," řekl Bayaz slavnostně.

Jezal vzhlédl a úžasem mu spadla brada. Slovo ‚dům' zdaleka nevystihovalo rozlehlost šerého prostoru, v němž se ocitl. Pohodlně by se sem vešel Sněm lordů, celá budova, a ještě by zbylo místo. Stěny byly z hrubých kamenů, neopracovaných, bez omítky, náhodně seskládaných, nicméně zvedajících se do nesmírné výšky. Nad středem místnosti bylo cosi zavěšené. Obrovské, zajímavé cosi.

V Jezalovi to vzbuzovalo dojem navigačních přístrojů, ale ohromných. Soustava obřích kovových kruhů, lesknoucích se v matném světle, jeden nad druhým, a další, menší kruhy mezi nimi, uvnitř a kolem nich. Snad stovky jich byly, všechny popsané nějakými značkami. Možná to bylo písmo, nebo také nesmyslné škrábanice. A uprostřed visela velká černá koule.

Bayaz už vykročil po podlaze pokryté složitými čarami z jasného kovu, zasazenými do tmavého kamene. Jeho kroky se rozléhaly ozvěnou. Jezal se opatrně kradl za ním. Chůze po tom nesmírném prostoru byla děsivá, závratná.

„Toto je Midderland," oznámil Bayaz.

„Cože?"

Stařec ukazoval dolů. Klikaté kovové linie začínaly dávat smysl. Pobřeží, hory, řeky, pevnina a moře. Pod nohama měl vyložený obrys Midderlandu, jak si ho Jezal jasně pamatoval ze stovky map.

„Celý Kruh světa." Bayaz ukázal přes nekonečnou podlahu. „Tam tím směrem leží Angland a za ním Sever. Gurchul je tamhle. Tady je Starikland a Stará říše a tamhle Styrské městské státy, za nimi Suldžuk a vzdálený Thond. Kanedias si všiml, že země známého světa tvoří kruh se středem tady v jeho domě a že okraj prochází ostrovem Šabuljan daleko na západě za Starou říší."

„Kraj světa," zamumlal Seveřan a kývl.

„To je ale nadutost," odfrkl si Glokta. „Myslet si, že je váš dům středem všeho."

„Cha." Bayaz se rozhlédl. „Nadutost. Ta tvůrci nikdy nechyběla. Ani jeho bratrům."

Jezal nechápavě vzhlédl. Místnost byla vyšší než širší a strop, pokud nějaký měla, se ztrácel ve stínech. Kolem hrubých kamenných stěn se táhlo železné zábradlí, ochoz ve výšce dvaceti kroků. Nad ním byl druhý, třetí a čtvrtý, v polosvětle nezřetelný. A nad tím vším viselo to podivné zařízení.

Najednou sebou trhl. Pohybovalo se to! Všechno se pohybovalo! Pomalu, hladce, tiše se kruhy přesouvaly, otáčely jeden kolem druhého. Neuměl si představit, jak jsou poháněny. Muselo se to spustit, když Bayaz otočil klíčem v zámku… nebo se to tu točilo všechna ta léta?

Jímala ho závrať. Celý mechanismus se vrtěl a otáčel stále rychleji, i ochozy se posouvaly opačnými směry. Pohled vzhůru ještě zesiloval dezorientaci, a tak upřel rozbolavělé oči na mapu Midderlandu pod sebou. A zalapal po dechu. To bylo ještě horší! Jako by se otáčela celá podlaha! Celá komnata se točila kolem něj! Východy byly všechny stejné, celkem asi dvanáct, možná víc. Už netušil, kterým vstoupili. Zachvátila ho panika. Jen ta černá koule uprostřed pod stropem se nehýbala. Zoufale se na ni zadíval a snažil se dýchat pomalu.

Stísněný pocit opadl. Rozlehlá síň byla opět téměř nehybná. Kruhy se neznatelně posouvaly směrem ven. Polkl, nahrbil se a se skloněnou hlavou spěchal za ostatními.

„Tamtudy ne!“ zařval náhle Bayaz a jeho hlas v hrobovém tichu přímo vybuchl, odrážel se od stěn a létal obrovským prostorem sem a tam.

„Tamtudy ne!“

„Tamtudy ne!“

Jezal odskočil. Dveře a tmavá chodba za nimi vypadaly úplně stejně jako ty, kterými procházeli ostatní, ale teď si všiml, že jsou víc napravo. Musel se nějak otočit.

„Říkal jsem, že máte jít jenom tam, kam já!“ sykl stařík.

„Tamtudy ne!“

„Tamtudy ne!“

„Omlouvám se,“ koktal Jezal a jeho hlas zněl v obrovské prostoře žalostně. „Myslel jsem… všechny vypadají stejně!“

Bayaz mu položil ruku na rameno, aby ho uklidnil, a odtáhl ho s sebou. „Nechtěl jsem tě vyděsit, příteli, ale byla by velká škoda, kdybychom přišli o někoho tak slibného v tak útlém věku.“ Jezal polkl a zadíval se do chodby. Přemýšlel, co by ho tam asi čekalo. Na mysli mu vytanulo několik nepříjemných možností.

Když se obracel, ozvěna ještě šeptala: „…tamtudy ne, tamtudy ne, tamtudy ne…“

* * *

Logenovi se to tu nelíbilo. Kameny byly studené a mrtvé, vzduch nehybný a mrtvý, dokonce i zvuky, které vytvářeli při pohybu, byly tlumené a bez života. Nebylo zima ani horko, a přece mu po zádech stékal pot a na šíji cítil mravenčení z neurčitého strachu. Každých pár kroků se prudce otáčel, jak měl najednou dojem, že je někdo pozoruje, přesto za nimi nikdy nikdo nebyl. Jenom ten kluk Luthar a mrzák Glokta. Oba se tvářili stejně ustaraně a zmateně.

„Honili jsme ho právě těmito chodbami,“ mumlal si pro sebe Bayaz. „Bylo nás jedenáct. Všichni mágové naposledy spolu. Všichni až na Chalula. Zacharus a Cawneil se tu utkali s tvůrcem a on oba přemohl. Měli štěstí, že vyvázli holým životem. Anselmi a Zlomený zub měli smůlu. Kanedias se jim stal osudným. Ten den jsem ztratil dva dobré přátele, dva bratry.“

Procházeli po úzkém ochozu ozářeném bledou záclonou světla. Na jedné straně se holá kamenná stěna zvedala a na druhé spadala dolů do tmy. Do černé jámy plné stínů, která neměla druhou stranu, dno ani vrchol. Přes volný prostor tu nebyla ozvěna. Nezavál ani nejslabší větřík. Vzduch byl zatuchlý a nehybný jako v hrobce.

„Tam dole by měla být voda," podotkl Glokta a mračil se přes zábradlí. „Něco by tam mělo být, ne?" Zvedl oči. „Kde je strop?"

„Páchne to tu," postěžoval si Luthar a držel si nos.

Logen s ním pro jednou souhlasil. Ten zápach znal dobře a nenávistně ohrnul ret. „Takhle smrdí ti zatracení ploskohlavci."

„No jistě," opáčil Bayaz. „Šankové jsou také tvůrcovým dílem."

„Jeho dílem?"

„Ano. Vzal hlínu, kov a zbytky masa a udělal je."

Logen vytřeštil oči. „On je udělal?"

„Aby bojovali v jeho válce. Proti nám. Proti mágům. Proti jeho bratru Juvensovi. První šanky plodil tady a pak je vypustil do světa – kde měli růst, množit se a ničit. Takový byl jejich účel. Mnoho let po Kanediasově smrti jsme je honili, jenže všechny jsme pochytat nedokázali. Zahnali jsme je do nejtemnějších koutů světa a tam zase rostli a množili se, a teď přicházejí a budou růst a množit se a ničit, k čemuž byli předurčeni." Logenovi spadla údivem brada.

„Šankové." Luthar se zasmál a potřásl hlavou.

Ploskohlavci nejsou k smíchu. Logen se nečekaně otočil, zatarasil tělem úzký ochoz a vztyčil se nad Lutharem. „Něco ti tu připadá zábavné?"

„No všichni přece vědí, že žádní šankové neexistují."

„Já s nimi bojoval vlastníma rukama celý život," zavrčel Logen. „Zabili mi ženu, děti, přátele. Sever se těmi podělanými ploskohlavci jen hemží." Sklonil se. „Tak mi nevykládej, že neexistují."

Luthar zbledl. Ohlédl se na Gloktu, hledaje u něj podporu, ale inkvizitor se opíral o zeď, třel si nohu, rty stisknuté a propadlé tváře zalité potem. „Mně je to jedno, jestli jsou, nebo nejsou!" štěkl podrážděně.

„Na světě je šanků až až," syčel Logen a naklonil se k Lutharovi. „Jednou možná nějaké potkáš." Obrátil se a odkráčel za Bayazem, který už mizel ve dveřích na konci balkonu. Vůbec tady netoužil zůstat sám.

* * *

Další chodba. Obrovská, lemovaná tichým lesem sloupů, zalidněná stíny. Světlo pronikající shora v jednotlivých paprscích vyleptávalo na kamenné podlaze zvláštní vzory ze světla a tmy, černé a bílé čáry. *Skoro jako písmo. Je tu nějaká zpráva? Pro mě?* Glokta se třásl. *Kdybych se díval o něco déle, třeba bych ji pochopil…*

Kolem něj prošel Luthar a jeho stín dopadl na podlahu, čáry se přerušily, pocit zmizel. Glokta se otřepal. *Tohle prokleté místo mne připravuje o rozum. Musím myslet jasně. Jen fakta, Glokto, jenom fakta.*

„Odkud se bere to světlo?“ zeptal se.

Bayaz mávl rukou. „Shora.“

„Tam jsou okna?“

„Možná.“

Glokta ťukl holí do světla, ťukl do tmy a levou nohu táhl za sebou. „Tady jsou jen samé chodby? K čemu je to dobré?“

„Kdo ví, nač tvůrce myslel?“ zarecitoval Bayaz nabubřele. „Kdo uhádne jeho velký plán?“ Zřejmě mu dělalo dobře nedat nikomu přímou odpověď.

Celé místo bylo podle Glokty jen ohromným plýtváním silami. „Kolik lidí tu žije?“

„Před lety, ve šťastnějších dobách, mnoho set. Sloužili Kanediasovi a pomáhali mu v práci. Jenomže tvůrce žárlil a svá tajemství si hlídal. Jednoho po druhém přesouval své stoupence do Agriontu na univerzitu. Ke konci tu žili jenom tři lidé. Sám Kanedias, jeho pomocník Jaremias,“ Bayaz se na chvíli odmlčel, „a jeho dcera Tolomei.“

„Tvůrcova dcera?“

„A co má být?“ štěkl stařec.

„Nic, vůbec nic.“ *A přece maska sklouzla, byť jen na chviličku. Zvláštní, že se tady tak dobře vyzná.* „Kdy jste tu žil vy?“

Bayaz se zamračil. „Existuje něco jako příliš mnoho otázek.“

Glokta se za ním díval. *Sult se mýlil. Arcilektor je nakonec omylný. Tohoto Bayaze podcenil, a zaplatí za to. Kdo doopravdy je ten holohlavý, protivný hlupák, který dokáže udělat idiota z nejmocnějšího muže Království?* Tady, v útrobách tohoto děsivého místa, mu odpověď nepřipadala zvláštní.

* * *

„Tady to je.“

„Co?“ zeptal se Logen. Chodba se táhla oběma směry, mírně se stáčela a mizela ve tmě. Po obou stranách byly stěny z obrovských kamenných bloků.

Bayaz neodpověděl. Přejížděl rukou po kamenech a něco hledal, „Ano. Tady to je.“ Vytáhl klíč. „Měli byste se připravit.“

„Na co?“

Mág vsunul klíč do neviditelné dírky. Jeden z kvádrů ve zdi najednou zmizel, s hromovým prásknutím vyletěl ke stropu. Logen zavrávoral a potřásl hlavou. Všiml si, že se Luthar předklání a rukama si zakrývá uši. Celá chodba vibrovala třeskutou ozvěnou.

„Počkejte tady,“ řekl Bayaz. Logen ho přes zvonění v uších skoro neslyšel. „Na nic nesahejte. Nikam nechoďte.“ Prošel otvorem a klíč nechal ve zdi.

Logen se díval za ním. Úzkým průchodem prosvítalo odražené světlo a vyvalil se zvuk připomínající zurčení potoka. Logena se zmocnila zvláštní zvědavost. Ohlédl se na ostatní. Bayaz možná chtěl, aby tu čekali jen oni. Vstoupil.

A byl nucen přivřít oči. Ocitl se v jasně osvětlené, okrouhlé komnatě. Světlo sem dopadalo shora, intenzivní, po šeru na chodbě téměř bolestivé. Oblé stěny byly z dokonalého, čistě bílého kamene a stékala po nich voda sbírající se do kulatého jezírka. Vzduch byl chladný a vlhký. Od průchodu se klenul úzký most, vzhůru vedly schody, které končily u vysokého bílého sloupu zvedajícího se z vody. Bayaz stál nahoře a na něco upřeně zíral.

Logen se připlížil za něj, sotva se odvažoval dýchat. Před sebou měl bílý kvádr. Shora na tvrdý povrch kapala voda, kapky dopadaly stále na jedno místo. V tenké vrstvě vody ležely dva předměty. Hranatá schránka z tmavého kovu, velká asi tak, že by se do ní mohla vejít lidská hlava. Druhý předmět byl prapodivný.

Snad to byla zbraň, trochu to připomínalo sekeru s dlouhým toporem z tenkých kovových trubiček, ovíjejících se kolem sebe jako lodyhy staré révy. Na jednom konci byla rýhovaná rukojeť a na druhém plochý kus kovu, provrtaný malými dírkami, a z něj

vycházel tenký háček. Na tmavých ploškách si pohrávalo světlo, odrážející se v kapkách vody. Zvláštní, krásné, fascinující. Na rukojeti se stříbrně lesklo písmeno. Logen ho poznal ze svého meče. Kanediasova značka. Dílo mistra tvůrce.

„Co je to?“ zeptal se a natáhl ruku.

„Nesahej na to!“ zaječel Bayaz a ruku mu srazil. „Neříkal jsem, že máš čekat?“

Logen nejistě couvl. Ještě nikdy neviděl mága tak ustaraného, nicméně nedokázal odtrhnout zrak od podivného předmětu na kameni. „To je zbraň?“

Bayaz se zhluboka nadechl. „Ta nejstrašnější, příteli. Zbraň, před jakou tě neochrání žádná ocel, kov ani kouzlo. Varuju tě, ani se k ní nepřibližuj. Hrozí tu nebezpečí. Kanedias to nazýval dělič. Tím zabil svého bratra Juvense, mého pána. Kdysi mi řekl, že má dvě ostří, jedno tady a jedno na druhé straně.“

„Co to má hrome znamenat?“ zavrčel Logen. Nikde neviděl ostří, se kterým by mohl sekat.

Bayaz pokrčil rameny. „Kdybych to věděl, asi bych byl sám mistrem tvůrcem místo obyčejným prvním z mágů.“ Sklonil se pro skříňku a zamrkal, jako by zvedal velkou tíhu. „Pomůžeš mi s tím?“

Logen vsunul ruce pod skříňku a zalapal po dechu. Kdyby to byl kvádr železa, těžko by mohl vážit víc. „Těžká,“ zafuněl.

„Kanedias to vykoval, aby to vydrželo. Tak pevná, jak jen se svými kouzly dokázal. Ne aby zachránil obsah před světem.“ Naklonil se blíž a tiše dodal: „Aby ochránil svět před obsahem.“

Logen se zamračil. „Co v tom je?“

„Nic,“ opáčil Bayaz. „Zatím.“

* * *

Jezal se snažil přijít na to, které tři muže na světě nenávidí víc. Brinta? To je jenom nafoukaný blb. Gorsta? Ten pouze dělal, co mohl, aby Jezala porazil v šermu, a nebylo toho moc. Varuze? To je jenom nabubřelý starý osel.

Ne. Nahoře v jeho seznamu byli tihle. Nadutý dědek s tím svým pitomým žvaněním a arogantním tajnůstkářstvím. Hromotlucký divoch se šerednými jizvami a hrozivým mračením. Povýšený kripl

se svými blazeovanými poznámkami a předstíráním, že ví všechno o životě. Z těch tří se mu ve spojení se zatuchlým vzduchem a šerem tohoto hrozného místa skoro znovu obrátil žaludek. Horší než současná společnost podle něj mohla být jedině žádná společnost. Nahlížel do stínů a při tom pomyšlení se otřásl.

Když však zahnuli za roh, nálada se mu zvedla. Před sebou uviděl malý obdélník denního světla. Spěchal k němu, předběhl šourajícího se Gloktu a v ústech se mu sbíhaly sliny, jak se těšil na návrat pod volnou oblohu.

Vstoupil do volného prostoru a potěšením přivřel oči. Po tváři ho pohladil studený vítr a on ho zhluboka nabral do plic. Byla to obrovská úleva, jako by byl dole v temnotě lapen celé týdny a právě ho pustila ruka, která ho držela za krk. Kráčel přes otevřenou plochu, dlážděnou strohými plochými kameny. Devítiprsťák s Bayazem stáli vpředu u zábradlí a za nimi…

Objevil se Agriont. Mozaika bílých stěn, šedých střech, blýskajících se oken a zelených zahrad. Zdaleka nebyli poblíž vrcholu tvůrcova domu, stáli jen na jedné z nejnižších střech nad bránou. Přesto to bylo strašně vysoko. Jezal poznal chátrající univerzitu, zářící kupoli Sněmu lordů a hranatou masu Domu otázek. Viděl Náměstí maršálů, mísu dřevěných tribun mezi budovami, dokonce možná žlutý flíček kruhu uprostřed. Za citadelou s bílými hradbami a mihotavým vodním příkopem se rozkládalo šedé město pod špinavě šedou oblohou, táhnoucí se až k moři.

Jezal se užasle a radostně zasmál. Věž řetězů byla ve srovnání s tímhle pouhý žebřík. Byl tak vysoko nad světem, až mu vše připadalo zamrzlé v čase. Cítil se jako král. Tohle stovky let nikdo neviděl. Byl obrovský, velkolepý, mnohem důležitější než mrňaví lidé, kteří musí žít a pracovat v maličkých domcích dole. Ohlédl se po Gloktovi, ale mrzák se neusmíval. Byl bledší než kdy jindy, mračil se na malé město a levé oko mu ustaraně cukalo.

„Bojíte se výšek?“ zasmál se Jezal.

Glokta k němu otočil popelavý obličej. „Nebyly tam žádné schody. Cestou sem jsme nešli po žádných schodech!“ Jezala veselí rychle přecházelo. „Žádné schody, chápete? Jak je to možné? Jak? To mi povězte!“

Jezal při pomyšlení na způsob, jak se sem dostali, polkl. Mrzák měl pravdu. Žádné schody, žádné rampy, nešli nahoru ani dolů. A

přece byli tady, vysoko nad nejvyšší věží Agriontu. Znovu se mu udělalo špatně. Najednou se mu z výhledu točila hlava, připadal mu nechutný a obscénní. Nejistě couvl. Chtěl se vrátit domů.

* * *

„Sledoval jsem ho tmou, sám, a tady jsem se mu postavil. Kanediasovi. Mistru tvůrci. Tady jsme bojovali. Ohněm a ocelí a tělem. Tady jsme stáli. Odsud před mýma očima shodil Tolomei. Viděl jsem, jak se to stalo, ale nedokázal jsem mu v tom zabránit. Svou vlastní dceru. Umíš si to představit? Nikdo si to nezasloužil míň než ona. Na světě nebylo nevinnější duše."

Logen se zamračil. Nevěděl, co na to říct.

„Tady jsme bojovali," pokračoval Bayaz, zaťaté pěsti položené na zábradlí. „Rval jsem ho ohněm, ocelí a tělem, a on rval mě. A tak sešel ze světa poslední z Euzových synů. Tolik tajemství bylo navždy ztraceno. Zničili se navzájem, všichni čtyři. Taková škoda."

Obrátil se k Logenovi. „To ale bylo dávno, že, příteli? Dávno." Nafoukl tváře a svěsil ramena. „Pojďme odsud. Mám pocit, že jsem v hrobce. Vlastně to je hrobka. Znovu to tu uzavřeme a vzpomínky zůstanou tady. Je to už minulost."

„Hm," řekl Logen. „Táta říkával, že sémě minulosti přináší ovoce v přítomnosti."

„To je pravda." Bayaz pohladil studenou, tmavou skříňku v Logenových rukou. „To je pravda. Tvůj otec byl moudrý muž."

* * *

Gloktu pálilo v noze a zkroucená páteř byla od kostrče po lebku řekou ohně. V ústech měl sucho jako na poušti, ve zpocené tváři mu cukalo, dech mu syčel v nose, ale šel dál tmou, pryč od sálu s černou koulí a podivným strojem, stále ke dveřím. *A do světla.*

Na úzkém mostě před úzkou brankou se zastavil, hlavu zvrácenou dozadu, ruka se mu na holi třásla, mžoural a protíral si oči, lapal po čerstvém vzduchu a cítil, jak ho chladí na obličeji. *Kdo by si byl pomyslel, že může být vítr tak příjemný? Možná je jen dobře, že tam žádné schody nejsou. Nemusel bych se už dostat ven.*

Luthar už byl v půlce mostu a spěchal, jako by měl za patami ďábla. Devítiprsťák byl kousek za ním, ztěžka dýchal a něco si pořád seveřansky mumlal. Gloktovi se zdálo, že říká: „Ještě žiju.“ V rukou držel kovovou krabici a šlachy mu vyvstávaly, jako by vážila tolik, co kovadlina. *Na tomhle výletě šlo o víc než jen něco dokázat.* Co *si to odtamtud přinesli?* Co *tolik váží?* Ohlédl se do tmy a zachvěl se. Nebyl si jistý, jestli to vůbec chce vědět.

Bayaz vyšel z chodby na čerstvý vzduch a vypadal stejně blazeovaně jako vždy. „Nuže, inkvizitore,“ prohodil rozmarně. „Jakpak se ti líbil výlet do tvůrcova domu?“

Pokřivená, divná, strašná noční můra. Možná bych se radši vrátil na pár hodin do císařova vězení. „Zábava na dopoledne,“ štěkl.

„Jsem rád, že ses bavil,“ zasmál se Bayaz a vytáhl kovovou tyčinku. „Řekni, ještě si myslíš, že jsem lhář? Nebo jsem konečně rozptýlil tvoje podezření?“

Glokta se zamračil na klíč. Zamračil se na starce. Zamračil se na zdrcující tmu tvůrcova domu. *Moje podezření s každým dalším okamžikem roste. Nikdy se ho nezbavím, jenom mění tvar.* „Upřímně? Nevím, čemu věřit.“

„Dobře. Znát vlastní nevědomost je první krok k osvícení. Čistě mezi námi bych si ale pro arcilektora vymyslel něco jiného.“ Glokta cítil, jak mu cuká víčko. „Měl bys už jít, inkvizitore. Než zamknu.“

Hlubina pod mostem už nebyla děsivá. *Kdybych spadl, alespoň bych umřel na světle.* Glokta se ohlédl jen jednou, když slyšel, jak se dveře tvůrcova domu s tichým cvaknutím zavírají a kruhy se vracejí na místo. *Všechno je, jako bylo před naším příchodem.* Otočil se, záda ho svrběla, cucal si dásně před známými vlnami nevolnosti a s klením se belhal přes most.

Luthar zoufale bušil na starou bránu na konci. „Pusť nás dovnitř!“ Skoro vzlykal, na pokraji paniky. „Pusť nás dovnitř!“ Dveře se konečně otevřely a objevil se zděšený hlídač. *Taková škoda. Byl jsem si jistý, že se kapitán Luthar rozbrečí. Hrdý vítěz soutěže, nejudatnější syn Království, skutečný výkvět mužnosti, vzlykající na kolenou. Kvůli tomu by ten výlet stál za to.* Luthar proběhl bránou a Devítiprsťák ho zachmuřeně následoval s krabicí v náručí. Hlídač mhouřil oči a díval se, jak Glokta kulhá k bráně. „To se vracíte tak brzo?“

Ty starý moulo. „O čem to hrome mluvíte? Jak brzo?“

„Ještě jsem nedojedl vajíčka. Nebyli jste pryč ani půl hodiny.“

Glokta se nevesele uchechtl. „Spíš půl dne.“ Zamračeně nahlížel na nádvoří. Stíny byly téměř takové, jako když odcházeli. *Pořád je dopoledne, ale jak je to možné?*

„Tvůrce mi jednou řekl, že čas je jenom v mysli.“ Glokta nadskočil a ohlédl se. Za ním stál Bayaz a tlustým prstem si poklepával na holou hlavu. „Mohlo by to být horší, věř mi. Starosti si začneš dělat až tehdy, když vyjdeš dřív, než odejdeš.“ Usmál se a oči se mu zaleskly ve světle z nádvoří. *Hraje si na hlupáka? Nebo se snaží udělat hlupáka ze mě? V každém případě začínají být ty hrátky únavné.*

„Těch hádanek už bylo dost,“ ohrnul Glokta nos. „Proč mi prostě neřeknete, o co vám vlastně jde?“

První z mágů, pokud to byl on, se zeširoka usmál. „Mám tě rád, inkvizitore, opravdu. Nepřekvapilo by mě, kdybys byl jediný poctivý chlap v téhle zatracené zemi. Měli bychom si spolu promluvit. O tom, co chci já, a co chceš ty.“ Úsměv zmizel. „Ale ne dnes.“

S tím prošel brankou a nechal Gloktu ve stínech.

Ničí pes

„Proč já?“ mumlal West se zaťatými zuby s pohledem upřeným přes most k Jižní bráně. Ta nesmyslná záležitost v přístavu mu trvala déle, než čekal, mnohem déle, ale to dnes všechno. Občas měl pocit, že je jediný v Království, kdo se vážně připravuje na válku a musí zorganizovat sám všechno až po podkovy. Už se opozdil na každodenní schůzku s maršálem Burrem a věděl, že dnes musí udělat ještě stovku nemožných věcí. Vždycky to tak bylo. Poslední, co potřeboval, bylo zdržet se u samotné brány Agriontu.

„Proč to hrome musím být já?“ Už ho zase bolela hlava. Zase to známé pulzování za očima. Každý den přicházel o něco dřív a končil hůř.

Kvůli horku posledních několika dní měly stráže povoleno přijít do služby bez plné zbroje. West usoudil, že přinejmenším dva gardisté toho teď trpce litují. Jeden se choulil na zemi u brány, ruce přitisknuté v rozkroku, a hlasitě fňukal. Seržant se předkláněl vedle něj, z nosu mu tekla krev a tmavě rudé kapky cákaly na kameny. Další dva vojáci z oddílu drželi oštěpy sklopené proti hubenému mladíkovi s tmavou pletí. Druhý Jižan stál opodál, stařec s dlouhými šedými vlasy, opíral se o zábradlí a s hlubokou odevzdaností vše pozoroval.

Mladík se ohlédl přes rameno. West užasl, protože to ve skutečnosti byla žena. Černé vlasy měla oškubané nakrátko a trčely jí z hlavy jako mastné hřebíky. Rukáv měla utržený a v dlouhé, šlachovité ruce svírala zakřivený nůž. Čepel se leskla, jasná jako zrcadlo a ošklivě ostrá, jediná věc, která na ní byla čistá. Přes celou pravou stranu obličeje se jí táhla tenká šedá jizva, překrývající černé obočí a opovržlivě ohrnuté rty. Westa však z míry vyvedly

její oči, šikmé, přimhouřené nejhlubším nepřátelstvím a podezíravostí. Za bojů v Gurchulu viděl všechny možné Kantiky, ale takové oči ještě nikdy neviděl. Hluboké, syté, zlatožluté, jako…

Moč. Ucítil ji, když přišel blíž. Moč, špínu a spoustu starého potu. Z války si moc dobře pamatoval, jak smrděli muži, kteří se už hodně dlouho nemyli. West potlačil nutkání nakrčit nos a dýchat ústy a blyštivou čepel obejít širokým obloukem. Když chcete takovou situaci zvládnout, nesmíte dát najevo strach, i když se strašně bojíte. Z vlastní zkušenosti věděl, že pokud vzbudíte dojem, že máte věci pod kontrolou, úspěch je z poloviny zaručen.

„Co se to tu, hrome, děje?“ zavrčel na krvácejícího seržanta. Rozčilení hrát nemusel, šel pozdě a byl s každou vteřinou vzteklejší.

„Tihle smradlaví žebráci chtěli do Agriontu, pane! Samozřejmě jsem se je snažil vrátit, ale mají dopisy!“

„Dopisy?“

Podivný stařík poklepal Westovi na rameno a podal mu složený papír, na okrajích mírně ušmudlaný. West si ho přečetl a mračil se přitom jako ďas. „Tohle je průvodní dopis podepsaný samotným lordem Hoffem. Musejí být vpuštěni.“

„Ale ne ozbrojení, pane! Řekl jsem jim, že se zbraněmi dovnitř nemůžou!“ Seržant zvedl zvláštní luk z tmavého dřeva a zakřivený guršský meč. „Dalo nám dost přesvědčování, než odevzdala tohle, ale když jsem ji chtěl prohledat… ta guršská čubka…“ Žena zasyčela a udělala krok směrem k němu a seržant i oba gardisté nervózně couvli.

„Klid, Ferro,“ povzdechl si stařík kantsky. „Proboha, jen klid.“ Žena plivla na zem a zasyčela nějakou kletbu, které West nerozuměl. Mávala nožem způsobem, který naznačoval, že ví, jak ho použít, a nebude váhat.

„Proč já?“ zamumlal si West pro sebe. Bylo zřejmé, že dokud se tohle nevyřeší, nikam nepůjde. Jako by neměl už tak dost starostí. Zhluboka se nadechl a pokusil se představit si, jak se asi cítí ta páchnoucí žena. Cizinka, obklopená podivně vypadajícími lidmi mluvícími jazykem, kterému nerozumí, mávajícími oštěpy a pokoušejícími se ji prohledat. Pravděpodobně si teď myslí, jak odporně smrdí West. Pravděpodobně je spíš zmatená a vystrašená než nebezpečná. Jenomže vypadala velmi nebezpečně a ani v nejmenším ustrašeně.

Stařík z nich dvou rozhodně působil rozumnějším dojmem, a tak se West obrátil k němu. „Vy jste z Gurchulu?“ zeptal se lámanou kantštinou.

Dědek k němu zvedl unavený pohled. „Ne. Na Jihu nežijí jenom Gurchové.“

„Tak tedy z Kadiru? Tauriš?“

„Ty znáš Jih?“

„Trochu. Bojoval jsem tam ve válce.“

Stařec ukázal hlavou na ženu, která je podezíravě pozorovala šikmýma žlutýma očima. „Ona je z místa zvaného Muntaz.“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

„Proč bys měl?“ Stařík pokrčil kostnatými rameny. „Malá země u moře daleko na východ od Šaffy za horami. Gurchové ji dobyli před lety a obyvatelé se rozutekli nebo je vzali do otroctví. Ona má od té doby dost mizernou náladu.“ Žena se na ně zamračila a nepřestávala pozorovat vojáky.

„A ty?“

„Já pocházím z mnohem větší dálky za Kantou, za pouští, dokonce za Kruhem světa. Moje rodná země na vašich mapách nebude, příteli. Julwei je jméno mé.“ Natáhl dlouhou černou ruku.

„Collem West.“ Žena ostražitě sledovala, jak si potřásají rukama.

„Tenhle se jmenuje West, Ferro! Bojoval proti Gurchům! Budeš mu důvěřovat?“ Julwei tomu očividně příliš nevěřil, a opravdu, žena byla stejně napjatá jako předtím a nůž nepustila. Jeden z vojáků si vybral tuto nešťastnou chvíli, udělal krok dopředu a namířil na ni oštěpem. Žena prskla, plivla po něm a zasypala ho dalšími nesrozumitelnými nadávkami.

„To stačí!“ zařval West. „Dej ten podělaný oštěp pryč!“ Ohromeně na něho zamrkali a on se snažil ovládnout hlas. „Tohle zrovna nevypadá na invazi, co říkáte? Zvedněte ty oštěpy!“

Gardisté zdráhavě poslechli. West rázně přistoupil k ženě a se vší autoritou, na jakou se vzmohl, se jí podíval do očí. Nedávat najevo strach, opakoval si v duchu, přesto mu srdce bušilo. Natáhl ruku s otevřenou dlaní, až se ženy téměř dotýkal.

„Ten nůž,“ řekl ostře svou špatnou kantštinou. „Prosím. Nikdo ti neublíží, máš moje slovo.“

Prohlédla si ho, pak stráže s oštěpy a zase se pohledem vrátila k němu. Dávala si na čas. West vyčkával, v ústech sucho, hlava mu

třeštila, jeho zpoždění se s každou minutou zvětšovalo, v horku se potil a snažil se přejít její smrad. Čas ubíhal.

„Proboha, Ferro!“ štěkl najednou dědek. „Jsem starý! Smiluj se! Už mi zbývá jen pár let! Dej mu ten nůž, dřív než umřu!“

Zasyčela a ohrnula ret. Na děsivou chvíli nůž držela zvednutý, ale nakonec praštila rukojetí Westovi do dlaně. Ten polkl úlevou. Do poslední chvíle si byl jistý, že mu ho podá ostrým koncem napřed.

„Děkuju,“ prohodil mnohem klidněji, než se cítil. Podal nůž seržantovi. „Schovejte zbraně a doprovoďte naše hosty do Agriontu. Jestli se někomu z nich něco stane, a zvlášť jí, poženu vás k zodpovědnosti. Je to jasné?“ Zamračil se na seržanta, načež vstoupil do brány dřív, než se zvrtne ještě něco, a dědka se smraďoškou nechal za sebou. Hlava mu třeštila stále víc. Hrozně se opozdil.

„Proč hrome já?“ vrčel si pro sebe.

* * *

„Obávám se, že zbrojnice jsou pro dnešek zavřené,“ šklebil se major Vallimir a díval se svrchu na Westa, jako by to byl žebrák prosící o penízek. „Kvóty jsme splnili předčasně a tento týden se v kovárnách znovu pracovat nebude. Možná kdybyste dorazil včas…“ Westovi bušilo v hlavě stále silněji. Přinutil se dýchat pomalu a mluvit klidným hlasem. Když vybuchne, nic tím nezíská. Nikdy se tím nic nezíská.

„Rozumím, majore,“ pravil trpělivě. „Jenomže je válka. Mnoho odvedenců, které jsme získali, není vyzbrojeno a lord maršál Burr žádá, aby kovárny začaly znovu pracovat a poskytly jim vybavení.“

Nebyla to tak docela pravda, ale co se připojil k maršálovu štábu, vzdal se snahy říkat někomu celou pravdu. Jinak by nedosáhl ničeho. Teď použil směs přemlouvání, drzosti a otevřených lží, pokorných proseb a zastřených hrozeb, a už pomalu dokázal zkušeně odhadnout, co bude na koho platit nejlépe.

Naneštěstí u majora Vallimira, správce královských zbrojnic, ještě nenarazil na správnou strunu. To, že měli stejnou hodnost,

věci jaksi ještě zhoršovalo. Neprošlo by mu, kdyby ho zkusil zastrašit, ale ani se nedokázal přimět k tomu, aby prosil.

Navíc společenským postavením si rovni rozhodně nebyli. Vallimir pocházel ze staré šlechty, z významné rodiny, a byl neuvěřitelně nadutý. Vedle něj vypadal Jezal dan Luthar skromně a nesobecky, a vše ještě zhoršoval jeho naprostý nedostatek bojových zkušeností. Aby si to vykompenzoval, choval jako dvojnásobný osel. Westovy příkazy, i kdyby pocházely od samotného maršála Burra, přijímal asi stejně vstřícně jako od smradlavého pasáčka vepřů.

Dnešek nebyl výjimkou. „Kvóty na tento měsíc jsou splněny, *majore Weste*." Vallimirovi se podařilo do jména vložit důrazné opovržení. „Kovárny jsou tudíž zavřeny. To je vše."

„Chcete, abych tohle oznámil lordu maršálovi?"

„Vyzbrojení odvedenců mají na starosti lordi, kteří je odvádějí," odříkal Vallimir upjatě. „*Mně* nelze dávat za vinu, pokud *oni* nesplní *svoje* závazky. To prostě není náš problém, *majore Weste*, a *tohle* můžete lordu maršálovi vyřídit."

Takhle to bylo pořád. Tam a zpátky, z Burrových kanceláří k různým komisím, k velitelům setnin, praporů, pluků, ke skladům rozesetým po celém Agriontu i Adově, zbrojnicím, kasárnám, stájím, přístavům, kde se vojáci s vybavením začnou za několik krátkých dní naloďovat, k jiným oddělením a zase zpátky na začátek. Nachodil se celé míle a prakticky nic neudělal. Každou noc padal do postele jako mrtvý, aby za pár hodin začal zase od začátku.

Jako velitel praporu měl za úkol bojovat s nepřítelem ocelí. Jako štábní důstojník musel bojovat s vlastními lidmi papírem, spíš jako úředník než voják. Cítil se jako člověk tlačící do vrchu kámen. Dře se a dře, nikam se nedostává, ale nemůže přestat, protože by ho kámen rozdrtil. A nafoukaní parchanti, kterým hrozí úplně stejné nebezpečí, mezitím lenoší na svahu a říkají: „Vždyť to není můj kámen."

Už chápal, proč za války v Gurchulu pravidelně nastávaly chvíle, kdy byl nedostatek potravin či oblečení pro vojáky, vozů na převoz zásob, koní k tahání vozů a spousty dalších nezbytných věcí, které by se přitom daly zdánlivě snadno opatřit.

West se radši propadne, než by něco takového dopustil kvůli nějakému svému přehlédnutí. A také se radši propadne, než by

viděl, jak muži umírají kvůli nedostatku zbraní, s nimiž by mohli bojovat. Znovu se pokusil uklidnit, jenže hlava ho bolela čím dál víc a hlas se mu námahou lámal. „A co když uvázneme v Anglandu s davem zpola oblečených, neozbrojených sedláků, které máme zaopatřit, co pak, majore Vallimire? Čí problém to bude? Váš zřejmě ne! Vy budete pořád tady, se svými zavřenými kovárnami!“

Jakmile to vyslovil, věděl, že zašel příliš daleko, Vallimir se naježil. „Jak se opovažujete, pane! Pochybujete o mé osobní cti? Moje rodina v královské gardě slouží devět generací!“

West si protřel oči, nevěda, jestli se má smát, nebo brečet. „O vaší odvaze rozhodně nepochybuji, tak jsem to vůbec nemyslel.“ Pokusil se vcítit do Vallimirova postavení. Vlastně nevěděl, pod jakým tlakem pracuje. Třeba by radši velel vojákům než kovářům… tyhle úvahy nebyly k ničemu. Byl to arogantní parchant a West ho nenáviděl. „Tohle není otázka vaší cti, majore, ani cti vaší rodiny. Tady jde o to, jak budeme vybavení do války!“

Vallimir měl pohled jako led. „Kdo si myslíš, že jsi, ty špinavý kmáne? Za své postavení vděčíš akorát Burrovi, a to je jen další křupan z provincie, který povýšil jen díky štěstí!“ West zamrkal. Samozřejmě tušil, co si vykládají za jeho zády, ale slyšet to na vlastní uši bylo něco zcela jiného. „A až bude Burr pryč, co bude s tebou? No? Kde budeš bez něj? Nemáš původ, rodinu!“ Vallimir zkřivil rty. „Kromě té své *sestry*, samozřejmě, a podle toho, co jsem slyšel –“

West se pohnul a rychle. „Cože?“ štěkl. „Co jsi to řekl?“ Musel se tvářit opravdu děsivě, protože Vallimirovi vyprchala barva z tváří.

„Já… já –“

„Myslíš, že potřebuju, aby za mě bojoval Burr, ty podělaný zbabělý červe?“ Než si uvědomil, co dělá, pohnul se znovu a Vallimir před ním couvl až ke zdi, krčil se a zvedal ruku, jako by chtěl odrazit tušenou ránu. West měl co dělat, aby toho mrňavého skrčka nepopadl a netřásl s ním, dokud mu neupadne hlava. Jemu samotnému třeštila. Měl pocit, že mu vypadnou oči z důlků. Pomalu, dlouze dýchal nosem a zatínal pěsti, až ho bolely. Hněv pomalu ustupoval, alespoň se už ovládal. Zůstal jenom stažený hrudník.

„Jestli chceš říct něco o mé sestře," zašeptal, „tak do toho. Řekni to hned." Spustil ruku k jílci. „A můžeme to vyřídit za městskou hradbou."

Major Vallimir se přikrčil ještě víc. „Nic jsem neslyšel," špitl, „vůbec nic."

„Vůbec nic." West na něho ještě chvíli hleděl, pak couvl. „Kdybyste byl teď tak laskav a znovu kvůli mně otevřel kovárny? Máme strašnou spoustu práce."

Vallimir omámeně zamrkal. „Jistě. Okamžitě je nechám otevřít."

West se otočil na patě a odkráčel. Věděl, že se za ním ten chlap zle mračí a že svou špatnou situaci ještě zhoršil. Další vysoce urozený nepřítel. Nejvíc ho štvalo, že měl pravdu. Bez Burra by byl vyřízený. Kromě své *sestry* neměl žádnou rodinu. Hrome, ta hlava ho ale bolí.

„Proč já?" zasyčel si pro sebe. „No proč?"

* * *

Pořád musel stihnout víc věcí, než se za jeden den dalo, ale už toho měl plné zuby. Hlava ho bolela tak, že skoro neviděl. Potřeboval si lehnout ve tmě a položit si na obličej vlhký obklad, i kdyby jen na hodinku, i kdyby jen na minutku. Hledal v kapse klíč a druhou ruku měl položenou přes bolavé oči, zuby zaťaté. Pak z druhé strany dveří uslyšel zvuk. Slabé cinknutí. Ardee.

„Ne," vydechl. Ne teď! Proč jí vůbec dal ten klíč? S tichou kletbou zkusil pěstí zaklepat. Klepe na vlastní dveře, to tedy dopadl. Ale neudělal to. Před očima se mu vynořil nanejvýš nepříjemný obrázek. Ardee a Luthar, nazí, zpocení, svíjející se na jeho koberci. Rychle strčil klíč do zámku a otevřel dveře.

Stála u okna a k jeho úlevě úplně oblečená. Méně ho potěšilo, že si z karafy nalévá skleničku plnou až po okraj. Když vrazil do dveří, zvedla obočí.

„Aha, to jsi ty."

„Kdo jiný by to tak asi měl být?" štěkl West. „Je to snad můj byt, ne?"

„Někdo dnes ráno nemá nejlepší náladu.“ Víno vyšplíchlo přes okraj na stůl. Setřela kapky rukou, olízla si prsty a návdavkem si přihnula ze skleničky. Každý její pohyb ho rozčiloval.

Udělal obličej a zabouchl dveře. „Copak musíš tolik pít?“

„Zjistila jsem, že mladá dáma by měla mít nějakou užitečnou kratochvíli.“ Mluvila bezstarostně, jako obvykle, ale i přes bolavou hlavu West poznal, že se tu děje něco divného. Pořád pokukovala po stole, pak k němu vyrazila. West se tam dostal první a sebral list papíru s jedinou řádkou.

„Co je to?“

„Nic! Dej mi to!“

Odstrčil ji a přečetl si, co tam stojí:

Na obvyklém místě, zítra večer – A

West se zděsil. „Nic? Nic?“ Třepal jí dopisem pod nosem. Ardee se otočila a pohodila hlavou, jako by ji obtěžovala moucha. Neřekla nic, jen hlasitě srkala víno. West zaskřípal zuby.

„To je Luthar, že?“

„Nic takového jsem neřekla.“

„Ani jsi nemusela.“ Zmačkal papír do kuličky. Obrátil se ke dveřím. Byl napjatý a celý se třásl. Měl co dělat, aby nevyběhl a toho zatraceného parchanta na místě neuškrtil, ale podařilo se mu zamyslet se.

Jezal ho zradil, a ošklivě, syčák nevděčný. Ale vlastně nebylo divu – je to osel. Když přechováváte víno v papírovém pytlíku, neměli byste se divit, když vám proteče. Kromě toho Jezal ten dopis nenapsal. Čemu by prospělo, kdyby mu dupl na krk? Na světě je plno dalších mladých mužů s prázdnou hlavou.

„Kam až v tom chceš vlastně zajít, Ardee?“

Posadila se na židli a mrazivě ho pozorovala přes okraj skleničky. „A s čím, bratříčku?“

„Vždyť víš s čím!“

„Nejsme snad rodina? Nemůžeme být k sobě upřímní? Jestli mi chceš něco říct, tak ven s tím! Kam si myslíš, že chci dojít?“

„Myslím, že rovnou do žumpy, když už se ptáš!“ S námahou ztišil hlas. „Ta záležitost s Lutharem už zašla příliš daleko. Psaníčka? Psaníčka? Varoval jsem ho, ale s ním zřejmě problém nebyl! Na co to myslíš? A myslíš vůbec? Musí to přestat, než si na

tebe lidé začnou ukazovat!“ Hrudník měl stažený, až se začínal dusit. Zhluboka se nadechl, a stejně vybuchl. „Vždyť už si o tobě povídají, zatraceně! Hned s tím přestaneš! Slyšíš mě?“

„Slyším tě,“ utrousila bezstarostně. „Ale komu záleží na tom, co si kdo myslí?“

„Mně!“ Málem řval. „Víš, jak tvrdě musím dřít? Myslíš, že jsem blbec? Ty víš, o co jde, Ardee!“ Tvářila se mrzutě, ale on přesto pokračoval. „Tohle není poprvé! Musím ti připomínat, že na chlapy zrovna nemáš štěstí?“

„Alespoň ne na mužské z naší rodiny!“ Narovnala se a zbledla vzteky. „Co ty vůbec víš o mém štěstí? Za deset let jsme spolu skoro nepromluvili!“

„Mluvíme spolu teď!“ zařval West a hodil zmačkaný papír přes místnost. „Myslela jsi na to, jak se to může vyvinout? Co když ho získáš? Přemýšlela jsi o tom? Myslíš, že jeho rodinu okouzlí rdící se nevěsta? Přinejlepším s tebou nikdy nepromluví. Přinejhorším vás úplně izolují!“ Třesoucím se prstem ukázal na dveře. „Nevšimla sis, že je to marnivá, nafoukaná nula? Všichni jsou! Jak si podle tebe povede bez své apanáže? Bez přátel na vysokých místech? Ani nebude vědět, kde začít! Jak spolu pak budete šťastní?“ Hlava mu praskala, přesto mluvil dál. „A co se stane, jestli ho nezískáš, což je mnohem pravděpodobnější? Co potom? Budeš vyřízená, myslela jsi na to? Už jednou jsi tak málem skončila! A ty máš být ta chytrá! Děláš ze sebe terč posměchu!“ Dusil se vzteky. „Z nás obou!“

Ardee zalapala po dechu. „Teď to chápu!“ zaječela. „Na mně nikomu nezáleží, ale když je v ohrožení *tvoje* pověst –“

„Ty zatracená blbá děvko!“ Karafa přeletěla místnost a narazila na zeď kousek od její hlavy. Všude se rozletěly střepy a víno stékalo po omítce. To ho rozzuřilo ještě víc. „Proč mě do prdele neposloucháš?“

Ve chvilce byl u ní. Ardee se zatvářila překvapeně jen na okamžik; pak se ozvalo cvaknutí – jak vstávala, pěstí ji zasáhl do obličeje. Nepadala daleko. Chytil ji, než dopadla na zem, trhl s ní nahoru a praštil jí hlavou o stěnu.

„Ty nás zničíš oba!“ Její hlava udeřila o omítku – jednou, dvakrát, třikrát. Popadl ji za krk. Zuby vyceněné. Přitiskl ji ke zdi. Chrčela, jak jí svíral hrdlo.

„Ty sobecká, mizerná… podělaná… čubko!“

Vlasy jí spadly do obličeje. Viděl jen kousek kůže, koutek úst, tmavé oko.

To oko se upíralo na něj. Bez bolesti. Beze strachu. Prázdné, jako oko mrtvoly.

Zmáčkl. Zasupění. Zmáčkl.

Zmáčkl…

West se s hrůzou vzpamatoval. Rozevřel prsty a odtrhl ruku. Jeho sestra se opírala o zeď. Slyšel, jak dýchá. Lapala po dechu. Nebo to byl on? Hlava mu praskala. Oko se na něho stále upíralo.

Musel si to jen představovat. Musel. Každou chvíli se probudí, ta noční můra skončí. Sen. Pak si odhrnula vlasy z obličeje.

Pleť měla jako vosk, jako plátno. Pramínek krve z nosu vypadal skoro černý. Na krku měla jasně růžové skvrny. Stopy po prstech. Jeho prstech. Takže skutečnost.

Westovi se obrátil žaludek. Ústa měl otevřená, ale nevycházel z nich žádný zvuk. Podíval se na krev na jejím rtu a bylo mu na zvracení. „Ardee…“ Byl tak znechucený, že se opravdu málem pozvracel. Cítil žluč na kořeni jazyka, ale mluvit nepřestával. „Je mi to líto… Je mi to líto… Jsi v pořádku?“

„Už jsem na tom byla hůř.“ Dotkla se krve konečkem prstu a rozmázla si krev po rtech.

„Ardee…“ Zvedl ruku a hned zase ucukl, jak se bál, co by mohl ještě udělat. „Je mi to líto…“

„Jemu to také bylo vždycky líto. Copak jsi zapomněl? Potom nás objímal a fňukal. Vždycky litoval. Ale nikdy mu to nebránilo udělat to zas. To už se nepamatuješ?“

West se chvíli dávil a zase spolkl žluč. Kdyby se rozplakala, řvala, tloukla ho, snášelo by se to líp. Cokoliv, jen ne tohle. Snažil se na to nikdy nemyslet, ale nikdy nezapomněl. „Ano,“ zašeptal. „Pamatuju se.“

„Myslíš si, že toho nechal, když jsi odešel? Byl pak ještě horší. Teprve pak jsem se začala utíkat do svého nitra. Snila jsem, že se vrátíš, vrátíš se pro mě a zachráníš mě. Ale když ses skutečně vrátil, už to mezi námi nebylo jako dřív a neudělal jsi nic.“

„Ardee… nevěděl jsem –“

„Ale věděl, jenže jsi odešel. Bylo jednodušší neudělat nic. Předstírat. Já to chápu, a víš ty co? Ani ti to nedávám za vinu. Tenkrát to byla jistá útěcha, vědět, že ses z toho dostal. Den, kdy umřel, byl nejšťastnější den mého života.“

„Byl to náš otec –“

„No ano. Moje smůla. Smůla na chlapy. Na jeho hrobě jsem plakala jako poslušná dcera. Plakala jsem a plakala, až se truchlící báli o moje duševní zdraví. Potom jsem ležela v posteli, dokud všichni neusnuli. Vyplížila jsem se z domu, vrátila se k hrobu a dívala jsem se na něj… a pak jsem se na něj vymočila! Vyhrnula jsem si košili, dřepla si a vymočila jsem se na něj! A celou dobu jsem si říkala – že už nikdy nebudu ničí pes!“

Hřbetem ruky si setřela krev z nosu. „Měl bys vidět, jak jsem byla šťastná, když jsi pro mě poslal! Četla jsem ten dopis pořád dokola. Všechny ty moje ubohé malé sny znovu ožily. Naděje, cha! Spíš prokletí! Měla jsem odjet za svým bratrem. Svým ochráncem. On se o mě postará, pomůže mi. Teď možná i *já* budu moct žít! Ale jsi jiný, než jsem si pamatovala. Dospělý. Nejdřív mě ignoruješ, pak mě poučuješ, nakonec mě praštíš a teď je ti to líto. Skutečný syn svého otce!“

West zasténal. Jako by mu do lebky vrážela jehlu. A zasloužil by víc. Měla pravdu. Zklamal ji. Už dávno. Zatímco on si hrál s meči a lezl do zadku lidem, kteří jím pohrdali, ona trpěla. Stačilo se trochu snažit, jenomže se tomu nedokázal postavit čelem. Každou minutu, kterou s ní strávil, se cítil provinile, jako by měl v břiše kámen, co ho stahuje dolů.

Odstoupila od stěny. „Možná se zastavím u Jezala. Možná to je největší idiot ve městě, ale myslím, že by na mě ruku nikdy nevztáhl, víš!“ Odstrčila ho a zamířila ke dveřím.

„Ardee!“ Chytil ji za ruku. „Prosím… Ardee… mrzí mě to.

Vyplázla jazyk, stočila ho do ruličky a vyplivla krvavou slinu. Ta mu skončila na uniformě. „To je za tvou lítost, parchante!“

A práskla dveřmi.

Každý uctívá sám sebe

Ferro upírala přimhouřené oči na velkého růžovouše a on její pohled opětoval. Už to nějakou chvíli trvalo. Zírali na sebe. Tihle měkcí bílí tvorové byli všichni hrozně oškliví, a tenhle byl přímo ukázkový.

Hnusný.

Věděla, že sama má jizvy, je opálená, ošlehaná větrem, umořená léty prožitými v divočině, ale světlá kůže na obličeji toho chlapa vypadala jako štít často používaný v bitvě – posekaný, rozrytý, potrhaný a zprohýbaný. Byl div, že v tak znetvořené tváři má živé oči, ale měl a pozoroval ji.

Usoudila, že je nebezpečný.

Nejen velký, ale i silný. Surově silný. Vážil nejmíň dvakrát tolik co ona a šíji měl širokou a samou šlachu. Vyzařovala z něj síla. Nepřekvapilo by ji, kdyby ji dokázal zvednout jednou rukou. Starosti jí to však nedělalo. Nejdřív by ji totiž musel chytit. Velcí a silní muži bývají pomalí.

Pomalost a nebezpečnost nejdou dohromady.

Jizvy jí také nedělaly starosti. Znamenaly jen, že se dostal do spousty bojů, neříkaly, že je vyhrál. Šlo o ty ostatní věci. Způsob, jak seděl – klidně, ne však zcela uvolněně. Připravený. Trpělivý. Způsob, jakým pohyboval očima – mazaně, ostražitě, od ní ke zbytku místnosti a zase zpátky. Tmavé oči, pozorné, přemýšlivé. Hodnotil ji. Vystouplé žíly na hřbetech rukou, ale prsty měl dlouhé, obratné a pod nehty špinavé půlměsíčky. Jeden prst mu chyběl. Bílý pahýl. To se jí vůbec nelíbilo. Byl cítit nebezpečím.

S tím by beze zbraně bojovat nechtěla.

Jenomže tomu růžovoušovi u brány odevzdala nůž. Už ho chtěla bodnout, ale na poslední chvíli změnila názor. Něco v jeho očích jí připomnělo Arufa, než Gurchové narazili jeho hlavu na

oštěp. Byly smutné a vyrovnané, jako by ji chápal. Jako by byla osoba, a ne věc. Na poslední chvíli a proti své vůli mu nůž odevzdala. A nechala se odvést sem.

Pitomost!

Už toho trpce litovala. Ale bude-li muset, bude bojovat, jak se dá. Většina lidí si neuvědomuje, že je svět plný zbraní. Věcí, které se dají na nepřítele házet, nebo na které naopak můžete hodit nepřítele. Věcí, které se dají rozbít nebo použít jako palice. Stočenou látkou se dá škrtit. Hlína se dá hodit do očí. A když není ani tohle, můžete mu prokousnout hrdlo. Ohrnula rty a předvedla zjizvenému muži zuby, ale on si toho zřejmě nevšiml. Jenom tam seděl a pozoroval. Tichý, nehybný, ošklivý a nebezpečný.

„Podělaní růžovouši," syčela si pro sebe.

Hubeňour naproti tomu vůbec nevypadal nebezpečně. Spíš churavě, a vlasy měl dlouhé jako žena. Byl neohrabaný a nervózní, pořád si olizoval rty. Občas po ní nenápadně loupl okem, ale jakmile se na něho zamračila, polkl a ohryzek mu poskočil nahoru a dolů. Vypadal vyděšeně, ne hrozivě, přesto ho Ferro sledovala koutkem oka, zatímco většinu pozornosti věnovala tomu velkému. Na žádného nepřítele není dobré zapomínat.

Život ji naučil očekávat překvapení.

Zůstával už jen stařík. Nevěřila jedinému růžovouši a tomu holohlavému nejmíň ze všech. Na obličeji měl plno hlubokých vrásek, kolem očí a kolem nosu. Krutých vrásek. Těžké tvrdé lícní kosti. Velké, silné ruce a na hřbetech bílé chloupky. Kdyby musela zabít tyhle tři, i přes nebezpečí, jaké očividně představoval kolohnát, by jako prvního vyřídila toho dědka. Měl v očích pohled otrokáře, pořád si ji prohlížel od hlavy k patě. Měl chladný pohled, zvažoval, zač stojí.

Parchant.

Bayaz – tak ho Julwei oslovil. Ti dva se zřejmě dobře znali. „Nuže, bratře," řekl holohlavý růžovouš kantsky, třebaže bylo zřejmé, že s obyvateli téhle země není nijak spřízněný, „jak to vypadá ve velké Guršské říši?"

Julwei si povzdechl. „Rok po tom, co se Utman zmocnil koruny, vyřídil poslední vzbouřence a donutil guvernéry k poslušnosti. Mladého císaře se už všichni bojí víc než jeho otce. Utman-ul-Došt, tak mu vojáci říkají, a hrdě. Má v hrsti skoro celou Kantu. Absolutisticky vládne pobřeží Jižního moře."

„Kromě Dagosky.“

„Pravda, ale už po ní pokukuje. Jeho vojska se hrnou k poloostrovu a za velkými hradbami už operují jeho agenti. Když je teď na Severu válka, nepotrvá dlouho a on ucítí, že uzrál čas k obležení města. Pak už se podle mě dlouho neudrží.“

„Víš to jistě? Království stále ovládá moře.“

Julwei se zamračil. „Viděli jsme lodě, bratře. Mnoho velkých lodí. Gurchové postavili flotilu. Mocnou a potají. Museli začít před lety, už za poslední války. Bojím se, že vláda Království nad moři nebude mít dlouhého trvání.“

„Flotilu? Doufal jsem, že budu mít ještě pár let na přípravy.“ Holohlavý růžovouš se tvářil zachmuřeně. „Takže situace je opravdu naléhavá.“

Jejich rozhovor ji nudil. Byla zvyklá, že je neustále v pohybu, vždy o krok napřed, a čekání na místě nenáviděla. Když zůstanete příliš dlouho stát, Gurchové si vás najdou. A nechtěla být ani exponátem, na který by mohli tihle zvědaví růžovouši civět. Zatímco oba starci vedli nekonečné řeči, loudala se po místnosti, mračila se a nasávala vzduch mezi zuby. Protahovala si ruce. Kopala do ošlapaných prken na podlaze. Dloubala do látek na stěnách, nahlížela za ně, přejížděla prsty po hranách nábytku, mlaskala a cvakala zuby.

Všechny znervózňovala.

Minula velkého ohavu na židli z takové blízkosti, že se ho téměř dotkla. Jen aby mu ukázala, že jí málo záleží na jeho velikosti, jizvách a čemkoliv jiném. Pak prošla kolem nervózního hubeného růžovouše s dlouhými vlasy. Když se k němu přiblížila, ztěžka polkl.

„Ssss,“ zasyčela na něho. Cosi zamumlal a odsunul se. Postavila se k otevřenému oknu místo něj. Vyhlédla, zády otočená do místnosti.

Jen aby jim ukázala, že jí málo záleží na komkoliv z nich.

Za oknem byla zahrada. Stromy, rostliny, široké pásy trávy, vše úhledně uspořádáno. Skupinky tlustých bledých mužů a žen lenošily na slunci na pečlivě ostříhané trávě. Celí zpocení do sebe cpali jídlo, které hojně zalévali pitím. Zamračila se na ně. Tlustí, šerední, líní růžovouši, kterým bylo Bohem jen jídlo a zahálka.

„Zahrady,“ ohrnula nos.

V Utmanově paláci také byly zahrady. Dívávala se na ně z maličkého okna svého pokojíku. Ze své kobky. Dávno předtím, než se z něho stal Utman-ul-Došt. Když to byl jen císařův nejmladší syn. Když patřila mezi jeho otroky. Jeho vězně. Ferro se předklonila a plivla z okna.

Nenáviděla zahrady.

Nenáviděla města. Místa otroctví, strachu, ponižování. Jejich hradby byly stěnami vězení. Čím dřív z tohoto prokletého místa odejde, tím spokojenější bude. Nebo alespoň méně nespokojená. Obrátila se a znovu se zamračila. Všichni na ni civěli.

První promluvil ten Bayaz. „Objevil jsi skutečně zajímavé stvoření, bratře. V davu se ti neztratí, že? Víš jistě, že je to, co hledáš?“

Julwei na ni minutu hleděl. „Ano.“

„Já jsem tady,“ zavrčela na ně, ale holohlavý růžovouš pokračoval, jako by neslyšel.

„Cítí bolest?“

„Jen trochu. Na cestě bojovala s požíračem.“

„Neříkej?“ Bayaz se zasmál. „Jak vážně ji zranil?“

„Hodně vážně, ale za dva dny už šla a za týden byla zdravá. A nemá ani škrábnutí. To není normální.“

„Oba jsme už viděli hodně věcí, které nebyly normální. Musíme si být jistí.“ Sáhl do kapsy. Ferro podezíravě přihlížela, jak vytahuje ruku zaťatou v pěst a pokládá ji na stůl. Když ruku zvedl, ležely na stole dva vyleštěné oblázky.

Předklonil se. „Pověz mi, Ferro, který z nich je modrý?“

Upřeně se zadívala na něho, pak na kamínky. Nebyl mezi nimi rozdíl. Všichni se na ni dívali ještě pozorněji než předtím. Zaskřípala zuby.

„Tenhle.“ Ukázala na kámen nalevo.

Bayaz se usmál. „Přesně ta odpověď, v jakou jsem doufal.“ Ferro pokrčila rameny. Asi měla štěstí, že uhodla. Náhle si všimla, jak se tváří velký růžovouš. Mračil se na kameny, jako by nic nechápal.

„Oba jsou červené,“ vysvětlil jí Bayaz. „Ty vůbec nevidíš barvy, že ne, Ferro?“

Takže ji ten holohlavý růžovouš oklamal. Netušila, jak to mohl vědět, ale byla si jistá, že se jí to vůbec nezamlouvá. S Ferro

Maldžinn si nikdo nezahrává. Rozesmála se. Bylo to drsné, ošklivé, necvičené vrčení.

A skočila přes stůl.

Starý růžovouš se teprve začínal tvářit překvapeně, když ho její pěst zasáhla do nosu. Zachrčel, židle se pod ním převrátila a on přistál na podlaze. Lezla přes stůl za ním, jenže Julwei ji popadl za nohu a stáhl ji zpátky. Sápala se po něm, ale minula jeho krk a místo toho převrátila stůl. Kamínky se rozletěly po zemi.

Konečně setřásla Julweie a šla po starém růžovouši, který se teprve zvedal z podlahy. Julwei ji chňapl za ruku a znovu ji stáhl zpátky a celou tu dobu na ni řval: „Klid!“ Za svou námahu dostal loktem do obličeje a svezl se na zeď. Ji strhl s sebou. Vyskočila první a znovu se vrhla po tom holohlavém parchantovi.

To už se ale hromotluk zvedl a zamířil k ní. Nespouštěl z ní oči. Ferro se na něho usmála, pěsti u boků. Teď bude mít možnost zjistit, jak nebezpečný je doopravdy.

Udělal další krok.

Vtom Bayaz natáhl ruku, aby ho zadržel. Druhou rukou si tiskl nos ve snaze zastavit krvácení. A smál se.

„Výborně!“ Zakašlal. „Zuřivá a také hromsky rychlá. Bezpochyby je tím, co jsi hledal! Doufám, že přijmeš mou omluvu, Ferro.“

„Cože?“

„Za moje neomluvitelné způsoby.“ Otřel si krev ze rtu. „Zasloužil jsem si to, ale musel jsem si něco ověřit. Omlouvám se. Odpustíš mi?“ Teď vypadal jaksi jinak, třebaže se nic nezměnilo. Přátelsky, rozvážně, upřímně. Omluvně. Bude ale potřebovat víc, aby získal její důvěru. Mnohem víc.

„Uvidíme,“ sykla.

„Víc nežádám. A také, abys nám s Julweiem dala chvilku, protože potřebujeme probrat jisté… záležitosti. Soukromě.“

„To je v pořádku, Ferro,“ dodal Julwei. „Jsou to přátelé.“ Byla si zatraceně jistá, že to nejsou její přátelé, nicméně mu dovolila, aby ji vyvedl ze dveří za oběma růžovouši. „Hlavně se snaž nikoho z nich nezabít.“

Místnost se docela podobala první. Ten dědek musel být boháč, i když na to nevypadal. Velký krb ze žilkovaného kamene. Podušky a měkké látky kolem oken, pokryté květinami a ptáky z

droboučkých stehů. Ze stěny se na ni mračil z obrazu přísný muž s korunou na hlavě. Zamračila se na něho také. Přepych.

Ferro nenáviděla přepych ještě víc než zahrady.

Přepych znamenal zajetí víc než mříže klece. Měkký nábytek vyprávěl o nebezpečí přesvědčivěji než zbraně. Ona potřebovala jen tvrdou zem a studenou vodu. Měkké věci z vás dělají měkkoty, a s tím ona nechtěla mít nic společného.

V druhé místnosti čekal další muž, přecházel sem a tam s rukama sepjatýma za zády, jako by nerad příliš dlouho stál. Nebyl tak docela růžový, jeho ošlehaná pleť měla odstín někde mezi její a jejich. Hlavu měl oholenou jako kněz. To se Ferro nelíbilo.

Kněze nenáviděla ze všeho nejvíc.

Když ji spatřil, zazářily mu oči, třebaže ona se na něj netvářila zrovna přívětivě, a spěchal k ní. Zvláštní chlapík v obnošených šatech, temenem jí sahal jen k ústům. „Jsem bratr Chodec –“ plácal rukama kolem sebe „– ze slavného řádu navigátorů.“

„To máš štěstí.“ Ferro se k němu otočila bokem a napínala uši, aby zaslechla, co si povídají ti dva za dveřmi. Chodec se však nedal odradit.

„Ano, štěstí! Ano, ano, to rozhodně! Bůh mi skutečně požehnal! Tvrdím, že nikdy v celé historii se nenarodil muž vhodnější pro své povolání ani se neobjevilo povolání vhodnější pro muže, než jako se já, bratr Chodec, hodím pro ušlechtilou vědu navigační! Od sněhem pokrytých hor na dálném Severu po sluncem spalované písky nejzazšího Jihu je celý svět mým domovem, opravdu!“

Usmál se na ni s odporným uspokojením. Ferro si ho nevšímala. Oba růžovouši, velký a hubený, se bavili na druhém konci místnosti. Hovořili jazykem, kterému nerozuměla. Znělo to, jako když chrochtají prasata. Možná mluvili o ní, ale jí to bylo jedno. Pak odešli jinými dveřmi a ji nechali samotnou s knězem, který nepřestával žvanit.

„V Kruhu světa je jen málo národů, které já, bratr Chodec, neznám, avšak tvůj původ mi uniká.“ S nadějí čekal, avšak Ferro mlčela. „Chceš tedy, abych hádal? Je to skutečná hádanka. Zkusím to… oči máš stejné jako lidé vzdáleného Suldžuku, kde se černé hory zvedají z jiskřícího moře, opravdu, jenže pleť máš –“

„Zavři hubu, pizdo.“

Muž umlkl v půlce věty, zakašlal a ucouvl. Nechal Ferro, aby mohla v klidu poslouchat hlasy zpoza dveří. Usmála se. Dřevo bylo

silné a zvuky byly tlumené, ale oni nepočítali s tím, jak dobrý má sluch. Stále hovořili kantsky. Když ten kretén navigátor konečně zmlkl, slyšela každé Julweiovo slovo.

„…Chalul poruší druhý zákon, ty musíš porušit první? To se mi nelíbí, Bayazi! Juvens by to nikdy nedovolil!“ Ferro se zamračila. Julwei měl v hlase zvláštní tón. Strach. Druhý zákon. Ferro si vzpomínala, že o něm mluvil s požírači. Je zakázáno pojídat lidské maso.

Uslyšela holohlavého růžovouše. „První zákon je paradox. Veškerá magie pochází z druhé strany, dokonce i naše. Kdykoliv něco změníš, dotkneš se podsvětí, kdykoliv něco vytvoříš, půjčuješ si z druhé strany, a to vždycky něco stojí.“

„Jenže cena za tohle by mohla být příliš vysoká! To Sémě je prokletá věc. Nevyroste z něj nic než chaos! Synové Euzovi byli tak moudří a mocní, a přece Sémě přivodilo jejich konec, všech, i když různými způsoby. Jsi snad moudřejší než Juvens, Bayazi? Jsi mazanější než Kanedias? Jsi silnější než Glustrod?“

„Nic z toho, bratře, ale pověz mi… kolik požíračů Chalul vytvořil?“

Dlouhá pauza. „Nevím to jistě.“

„Kolik?“

Další odmlka. „Možná dvě stě. Možná víc. Kněží prohledávají Jih kvůli slibným jedincům. Vytváří je teď stále rychleji, ale většina je mladá a slabá.“

„Dvě stě nebo víc, a počet roste. Mnozí jsou slabí, ale jsou mezi nimi tací, kteří se vyrovnají mně nebo tobě. Za starých časů bývali Chalulovými učedníky – ten, kterému říkali Východní vítr, a ta zatracená dvojčata.“

„Čert aby vzal ty čubky!“ zaúpěl Julwei.

„Nemluvě o Mamunovi, který stojí za vším tímhle zmatkem.“

„Potíže začaly dávno předtím, než se narodil, to víš, Bayazi. Nicméně Mamun byl v Pustině. Cítil jsem ho nablízku. Strašně zesílil.“

„Víš, že mám pravdu. A naše počty se zatím příliš nerozrostly.“

„Připadalo mi, že ten tvůj Quai je docela slibný.“

„Potřebujeme jen stovku dalších, jako je on, a dvacet let na jejich výcvik. Potom bychom si mohli být rovni. Ne, bratře, ne. Proti ohni musíme použít oheň.“

„I když spálí tebe i vše stvořené na popel? Půjdu do Sarkantu. Chalul by ještě mohl být otevřený rozumným argumentům –“

Smích. „Zotročil polovinu světa! Kdy se probudíš, Julwei? Až zotročí druhou polovinu? Nemůžu si dovolit tě ztratit, bratře!“

„Bayazi, nezapomínej, že jsou horší než Chalul. Mnohem horší.“ Ztišil hlas do šepotu a Ferro napínala uši. „Vypravěči tajemství vždycky naslouchají…“

„To stačí, Julwei! Na to je lepší nemyslet!“ Ferro se zamračila. Co to bylo za nesmysl? Vypravěči tajemství? Jakých tajemství?

„Pamatuješ, co ti Juvens řekl, Bayazi? Střez se pýchy. Používal jsi umění. Vím to. Vidím na tobě stín.“

„Vlez mi na záda i s těmi svými stíny! Dělám, co musím! Pamatuješ, co Juvens řekl *tobě*, Julwei? Nemůžeš být na stráži věčně. Čas se krátí a já už dál hlídat nebudu. Jsem první. Je to moje rozhodnutí.“

„Copak jsem vždycky nešel za tebou? Vždycky, i když mi svědomí radilo, abych to nedělal?“

„Copak jsem tě někdy zavedl na scestí?“

„To se teprve uvidí. Jsi první, Bayazi, ale nejsi Juvens. Je mým úkolem klást otázky, a Zacharusovým také. Tohle se mu bude líbit mnohem méně než mně. Mnohem méně.“

„Musíme to udělat.“

„Jenže za to zaplatí jiní, jako vždycky. Ten Seveřan, Devítiprsťák, dokáže skutečně mluvit s duchy?“

„Ano.“ Ferro se zamračila. S duchy? Devítiprstý růžovouš nevypadal ani na to, že by dokázal mluvit s lidmi.

„A jestli najdeš Sémě,“ ozval se zpoza dveří Julweiův hlas. „Chceš, aby ho nesla Ferro?“

„Má tu správnou krev a někdo to udělat musí.“

„V tom případě si dávej pozor, Bayazi. Znám tě, nezapomeň. Jen málokdo tě zná líp. Slib mi, že na ni dáš pozor i poté, co poslouží svému účelu.“

„Budu ji ochraňovat lépe než své vlastní dítě.“

„Hlídej ji lépe, než jsi hlídal tvůrcovo dítě, a budu spokojený.“

Dlouhé ticho. Ferro přemýšlela o tom, co právě slyšela, a bezděčně při tom pohybovala čelistí. Juvens, Kanedias, Zacharus – cizí jména, která pro ni nic neznamenala. A jaké sémě může spálit vše stvořené na popel? S tím nechtěla mít nic společného, tím si

byla jistá. Její místo je na jihu, měla by bojovat s Gurchy zbraněmi, kterým rozumí.

Dveře se otevřely a starci vstoupili. Těžko se od sebe mohli víc lišit. Jeden byl tmavý, vysoký a kostnatý, s dlouhými vlasy, druhý měl pleť bílou, byl rozložitý a holohlavý. Podezíravě na ně hleděla. První promluvil bílý.

„Ferro, mám pro tebe nabídku –“

„Já s tebou nejdu, ty starý růžový blázne.“

Po tváři se mu mihl nepatrný stín podráždění, ale rychle se ovládl. „Proč? Co jiného naléhavého máš na práci?“

Nemusela přemýšlet dlouho. „Pomstu.“ Její nejoblíbenější slovo.

„Aha, chápu. Nenávidíš Gurchy?“

„Ano.“

„Mají u tebe vroubek za to, co ti udělali?“

„Ano.“

„Za to, že ti sebrali rodinu, národ, vlast?“

„Ano.“

„Za to, že z tebe udělali otrokyni,“ zašeptal. Zle se na něho mračila a přemítala, kolik toho o ní ví a jestli po něm nemá znovu skočit. „Oloupili tě, Ferro, oloupili tě o všechno. Ukradli ti život. Být tebou… kdybych trpěl tolik jako ty… na celém Jihu by nebylo dost krve, aby mi to stačilo. Chtěl bych vidět každého guršského vojáka mrtvého, než bych byl spokojený. Chtěl bych vidět všechna guršská města vypálená. Chtěl bych vidět jejich císaře hnít v kleci před jeho vlastním palácem!“

„Ano!“ zasyčela se zuřivým úsměvem. Teď mluvil jejím jazykem. Julwei tak nikdy nemluvil – nakonec možná ten starý růžovouš nebude tak špatný. „Ty to chápeš! Proto musím jít na jih!“

„Ne, Ferro.“ Plešoun se už zase usmíval. „Neuvědomuješ si, jakou šanci ti nabízím. Císař v Kante nevládne bezvýhradně. I když navenek vypadá mocně, tančí podle toho, jak píská někdo jiný, někdo dobře ukrytý. Říkají mu Chalul.“

„Prorok.“

Bayaz přikývl. „Když tě říznou, nenávidíš nůž, nebo toho, kdo ho držel? Císař, Gurchové, všichni jsou jen Chalulovy nástroje, Ferro. Císařové přicházejí a odcházejí, ale prorok je tu pořád, stojí za nimi, našeptává jim, radí, přikazuje. To on má u tebe vroubek.“

„Chalul… ano.“ Tohle jméno použili požírači. Chalul. Prorok. Císařský palác je plný kněží, to ví každý. Paláce guvernérů také. Kněží byli všude, hemžili se jako brouci na kusu trusu. Ve městech, na vesnicích, mezi vojáky, neustále šířili své lži. Našeptávali, radili, přikazovali. Julwei se nespokojeně mračil, ale Ferro věděla, že starý růžovouš má pravdu. „Ano, chápu to!“

„Pomoz mi a já ti dopřeju pomstu, Ferro. Skutečnou pomstu. Ne jednoho mrtvého vojáka, ani deset, ale tisíce. Desítky tisíc! Možná i samotného císaře, kdo ví?“ Pokrčil rameny a pootočil se. „Nemůžu tě ovšem nutit. Vrať se do Pustiny, jestli chceš – schovej se a utíkej, hrabej se v písku jako krysa, jestli tě to uspokojí. Pokud si takhle představuješ svou pomstu. Teď po tobě prahnou požírači. Chalulovy děti. Bez nás tě dostanou, a spíš dříve než později. Nicméně je to na tobě.“

Ferro se zamračila. Všechna ta léta v divočině bojovala zuby nehty, neustále na útěku, a nezískala nic. Žádnou pomstu, která by za něco stála. Nebýt Julweie, už bylo po ní. Vybělené kosti na poušti. Maso v žaludcích požíračů. V kleci před císařským palácem.

Hnijící.

Mohla odmítnout a věděla to, přesto se jí to nelíbilo. Ten dědek věděl přesně, co jí nabídnout. Nesnášela, když neměla na vybranou.

„Promyslím si to,“ slíbila.

Plešatému růžovouši se opět mihl po tváři hněv a rychle ho zakryl. „Tak si to promysli, ale ať ti to netrvá příliš dlouho. Císařští vojáci se shromažďují a čas se krátí.“ Vyšel za ostatními z místnosti a ji zanechal s Julweiem.

„Nemám tyhle růžovouše ráda,“ řekla dost hlasitě, aby to stařík na chodbě slyšel, a tišeji dodala: „Musíme jít s nimi?“

„Ty ano. Já se musím vrátit na Jih.“

„Cože?“

„Někdo musí dohlídnout na Gurchy.“

„Ne!“

Julwei se rozesmál. „Dvakrát ses mě pokusila zabít. Jednou jsi mi chtěla utéct, a teď, když odcházím, chceš, abych zůstal? Vůbec se v tobě nevyznám, Ferro.“

Zamračila se. „Ten plešoun říkal, že mi dopřeje pomstu. Lže?“

„Ne.“

„Tak musím jít s ním.“

„Já vím. Proto jsem tě sem přivedl.“

Nenapadalo ji, co říct. Zadívala se na podlahu. Julwei k ní najednou přistoupil. Zvedla ruku, aby odrazila ránu, ale on ji místo toho objal. Zvláštní pocit. Být tak blízko k někomu jinému. Teplo. Pak Julwei poodstoupil a ruku jí položil na rameno. „Kráčej v božích stopách, Ferro Maldžinn.“

„Cha. Tady žádného boha nemají.“

„Spíš jich mají až příliš.“

„Příliš?“

„Copak sis nevšimla? Tady každý uctívá sám sebe.“ Přikývla. Byla to skoro pravda. „Buď opatrná, Ferro. A poslouchej Bayaze. On je první v mém řádu a opravdu jen málokdo je tak moudrý jako on.“

„Nevěřím mu.“

Julwei se naklonil blíž. „Neříkal jsem, že mu máš věřit.“ Usmál se a obrátil se. Dívala se, jak pomalu odchází ke dveřím a na chodbu. Slyšela, jak jeho bosé nohy pleskají o dlaždice a náramky na pažích mu tiše cinkají.

Zanechal ji samotnou s přepychem, zahradami a růžovouši.

Staří přátelé

Ozvalo se prudké zabušení na dveře. Glokta trhl hlavou a levé oko mu zacukalo. *Kdo hrome klepe v tuhle hodinu? Frost? Severard? Nebo někdo jiný? Možná představený Goyle přichází na návštěvu s tím svým panoptikem zrůd? Možná už arcilektora přestal bavit jeho kripl na hraní? Těžko se dá říct, že hostina probíhala podle plánu, a Jeho Eminence nemá ve zvyku odpouštět. Mrtvola nalezená v přístavu…*

Zaklepání zaznělo znovu. Hlasité, sebevědomé. *Ten typ, který vyžaduje, aby byly dveře otevřeny, než budou vyraženy.* „Už jdu!“ zavolal lámajícím se hlasem a vyškrábal se z postele. „Vždyť už jdu!“ Popadl hůl, přikulhal ke dveřím, zhluboka se nadechl a zápolil se závorou.

Nebyl to Frost ani Severard. Ani Goyle nebo některý z jeho zrůdných praktikalů. Byl to mnohem nečekanější návštěvník. Glokta udiveně zvedl obočí a opřel se o zárubeň. „Major West, jaké překvapení.“

Občas, když se sejdou staří přátelé, je všechno najednou takové, jako bylo před lety. Přátelství pokračuje, nedotčené, jako by k žádnému přerušení ani nedošlo. *Občas, ale ne teď.* „Inkvizitore Glokto,“ zabručel West – váhavě, neohrabaně, rozpačitě. „Mrzí mě, že ruším tak pozdě.“

„To nestojí za řeč,“ odpověděl Glokta s ledovou formálností.

Major sebou skoro trhl. „Smím dál?“

„Samozřejmě.“ Glokta za ním zavřel dveře a kulhal do obývacího pokoje. Major se vmáčkl do křesla a Glokta se usadil v druhém. Chvíli jen mlčky seděli naproti sobě. *Co hrome chce, v tuhle hodinu nebo kdykoliv jindy?* Glokta si starého přítele prohlížel ve světle ohně a jediné blikající svíčky. Když ho konečně viděl jasněji, uvědomil si, jak moc se změnil. *Vypadá staře.* Vlasy

mu na spáncích řídly a kolem uší šedivěly. Tváře měl bledé a propadlé. *Vypadá ustaraně. Sedřené. Na konci.* West si prohlížel skromný pokoj, skromný oheň, skromný nábytek, opatrně vzhlédl ke Gloktovi a rychle sklopil zrak. Byl nervózní, jako by se mu někdo nimral v mysli. *Vypadá neklidně. Což je v pořádku.*

Zřejmě se nechystal přerušit mlčení, a tak to Glokta udělal za něj. „Jak už je to dlouho, co? Kromě té noci ve městě, a tu můžeme těžko počítat, že?“

Vzpomínka na nešťastné setkání mezi nimi chvíli visela jako upšouknutí, nakonec si West odkašlal. „Devět let.“

„Devět let. Jen si to představ. Devět let, co jsme stáli na tom hřebeni, staří přátelé vedle sebe, a dívali jsme se na řeku. Dolů k mostu a na všechny ty Gurchy na druhém břehu. Je to jako celý život, viď? Devět let. Vzpomínám si, jak jsi mě prosil, ať tam dolů nechodím, ale já nechtěl nic slyšet. To jsem byl ale pořádný hlupák, co? Myslel jsem, že jsem naše jediná naděje. Že jsem neporazitelný.“

„Ten den jsi nás všechny zachránil, zachránil jsi celou armádu.“

„Vážně? To je úžasné. Hádám, že kdybych byl na tom mostě padl, byly by teď všude moje sochy. Škoda, že jsem nepadl, vážně. Škoda pro všechny.“

West sebou trhl a poposedl si. Tvářil se stále rozpačitěji. „Hledal jsem tě, potom…“ zamumlal.

Tak ty jsi mě hledal? To je tak úžasně ušlechtilé. Jsi skutečný přítel. Že mi to ale bylo hodně platné, když mě v bolestech odvlekli s nohou rozsekanou na hadry. A to byl teprve začátek. „Nepřišel sis sem povídat o starých časech, Weste, že ne.“

„Ne… ne, to nepřišel. Přišel jsem kvůli sestře.“

Glokta se zarazil. Tuhle odpověď rozhodně nečekal. „Ardee?“

„Ardee, ano. Brzy odjíždím do Anglandu a… doufal jsem, že bys mi na ni třeba mohl dohlédnout, zatímco budu pryč.“ West nervózně vzhlédl. „Ty jsi to se ženami vždycky uměl… Sande.“ Glokta se při vyslovení svého jména zaškaredil. Nikdo už mu tak neříkal. *Nikdo kromě matky.* „Vždycky jsi věděl, co jim říct. Pamatuješ na ty tři sestry? Jakže se jmenovaly? Zobaly ti z ruky.“ West se usmál, ale Glokta nemohl.

Pamatoval si to, ale vzpomínky byly slabé, bezbarvé, vybledlé. *Vzpomínky jiného muže. Mrtvého muže. Můj život začal v Gurchulu v císařském vězení. Vzpomínky od té doby mám mnohem živější. Po*

návratu jsem ležel natažený v posteli, ve tmě, a čekal na přátele, kteří nepřišli. Podíval se na Westa a věděl, že má hrozně studené oči. *Myslíš, že si mě získáš upřímnou tváří a klábosením o starých časech? Jako dávno zaběhlý pes, který se konečně vrátil domů? Já vím svoje. Páchneš, Weste. Páchneš zradou. Alespoň tahle vzpomínka je moje.*

Glokta se pomalu opřel. „Sand dan Glokta," zamumlal, jako by si vzpomínal, jak se kdysi jmenoval. „Co se s ním stalo, Weste? Víš, s tím tvým přítelem, s tím skvělým mladým mužem, pohledným, hrdým, neohroženým? S kouzelným vlivem na ženy? Milovaným a všemi váženým, určeným pro velké věci? Kam se poděl?"

West se na něho zmateně díval a mlčel.

Glokta se k němu vrhl, ruce položil na stůl a ohrnoval rty, aby ukázal zničené zuby. „Zemřel! Padl na tom mostě! A co zůstalo? Podělaná troska s jeho jménem! Kulhající, krčící se stín! Zmrzačený duch, držící se života, jako se žebráka drží pach moči. Nemá žádné přátele, ten odporný, prokletý pozůstatek muže, a žádné nechce! Vypadni, Weste! Vrať se k Varuzovi a k Lutharovi a ostatním blbým parchantům! Tady není žádný tvůj přítel!" Gloktovi se zachvěly rty. Odplivl si. Nebyl si jistý, kdo ho znechutil víc – West, nebo on sám.

Major zamrkal a několikrát bezhlesně pohnul ústy. Pak se roztřeseně zvedl. „Promiň," zabručel přes rameno.

„Pověz mi jedno!" zakřičel Glokta a on se u dveří zastavil. „Ostatní, ti se mě drželi jen tak dlouho, dokud jsem jim byl užitečný, dokud jsem šel nahoru. Vždycky jsem to věděl. Nepřekvapilo mě, že se mnou nechtěli mít nic společného, když jsem se vrátil. Ale ty, Weste, tebe jsem považoval za lepšího přítele, za lepšího chlapa. Myslel jsem si, že alespoň ty – ty jediný – mě navštívíš." Pokrčil rameny. „Zřejmě jsem se mýlil." Otočil se, zamračil se na oheň a čekal, až se zavřou dveře.

„Ona ti to neřekla?"

Glokta se ohlédl. „Kdo?"

„Tvoje matka."

Odfrkl si. „Matka? Co mi měla říct?"

„Přišel jsem. Dvakrát. Jakmile jsem se dozvěděl, že jsi zpátky, hned jsem přišel. Tvoje matka mě zastavila v bráně vašeho panství. Řekla, že jsi na návštěvy příliš nemocný a že stejně nechceš mít nic

společného s vojskem, a zvlášť ne se mnou. Několik měsíců nato jsem to zkusil znovu. Myslel jsem, že alespoň to ti dlužím. Tentokrát mě vyprovodil sluha. Později jsem se doslechl, že ses dal k inkvizici a odešel jsi do Anglandu. Pustil jsem tě z hlavy… dokud jsme se nesetkali… tu noc ve městě…“ Odmlčel se.

Gloktovi chvíli trvalo, než mu došel plný význam majorových slov. Uvědomil si, že na něj civí s otevřenými ústy. *Tak prosté. Žádné spiknutí. Žádná síť zrady.* Skoro se zasmál, jak to bylo hloupé. *Matka ho poslala pryč, a já nikdy ani nezapochyboval, že nepřišel. Ona Westa odjakživa nesnášela. Nevhodný přítel, stojící hluboko pod jejím vzácným synáčkem. Nepochybně mu kladla za vinu, co se mi stalo. Měl jsem to uhádnout, ale neměl jsem čas, jak jsem se válel v bolesti a zatrpklosti. Jak jsem si připadal tragický.* Polkl. „Ty jsi přišel?“

West pokrčil rameny. „To bylo to nejmenší.“

Co můžeme dělat kromě toho, že se budeme snažit být lepší? Glokta zamrkal a zhluboka se nadechl. „Já, ehm… mrzí mě to. Zapomeň na to, co jsem řekl, jestli můžeš. Prosím. Posaď se. Říkal jsi něco o své sestře.“

„Ano. Ano. O sestře.“ West se vrátil do křesla, díval se na podlahu a znovu se tvářil ustaraně a provinile. „Brzy odcházíme do Anglandu a já nevím, kdy se vrátím… nebo jestli, asi… ona zůstane ve městě bez jediného přítele, no… myslím, že jste se jednou setkali, když jsi byl u nás.“

„Jistě, a poslední dobou dokonce několikrát.“

„Vážně?“

„Ano. S naším společným přítelem kapitánem Lutharem.“

West zbledl ještě víc. *Je v tom něco víc, co mi neříká.* Ale Glokta ještě nechtěl šlápnout kulhavou nohou za krk svému jedinému přátelství, ne tak brzy po jeho znovuzrození. Mlčel a major po chvíli pokračoval.

„Měla… těžký život. Mohl jsem něco udělat. Měl jsem něco udělat.“ Nešťastně civěl na stůl a tváří mu projela ošklivá křeč. *Tohle znám. Jeden z mých oblíbených. Nenávist k sobě samému.* „Ale rozhodl jsem se nechat to tak a dělal jsem všechno, abych zapomněl, předstíral jsem, že je všechno v pořádku. Ona trpěla a je to moje vina.“ Zakašlal a rozpačitě polkl. Třásl se mu ret. Zakryl si rukama obličej. „Moje chyba… jestli se jí něco stane…“ Otřásal se

a Glokta zvedl obočí. Byl samozřejmě zvyklý na to, že muži v jeho přítomnosti pláčou. *Ale to jim nejdřív alespoň ukážu nástroje.*

„No tak, Colleme, tohle se ti nepodobá.“ Pomalu se natáhl přes stůl, odtáhl ruku a nakonec vzlykajícího přítele nemotorně poplácal po rameni. „Udělal jsi pár chyb, ale ty děláme všichni! Je to minulost a ta se nedá změnit. Teď už se můžeš jenom snažit, aby se to neopakovalo, ne?“ *Cože? To opravdu říkám já? Inkvizitor Glokta, utěšitel?* West se zřejmě uklidnil. Zvedl hlavu, utřel si nos a s nadějí na Gloktu upřel vlhké oči.

„Máš pravdu, samozřejmě máš pravdu. Musím to napravit. Musím! Pomůžeš mi, Sande? Dohlídneš na ni, až budu pryč?“

„Udělám pro ni, co bude v mých silách, Colleme, na to se můžeš spolehnout. Kdysi jsem byl hrdý na to, že jsi můj přítel, a… budu zas.“ Zvláštní, skoro cítil slzu v oku. *Já? Je to možné? Inkvizitor Glokta, spolehlivý přítel? Inkvizitor Glokta, ochránce zranitelných mladých žen?* Skoro se té představě zasmál nahlas. A přece byl tady. Nikdy by ho nenapadlo, že to bude potřebovat, ale bylo dobré mít zase přítele.

„Hollitky,“ řekl.

„Cože?“

„Ty tři sestry, jmenovaly se Hollitovy.“ Zasmál se, jak mu vzpomínka na ně vytanula na mysli jasněji. „Byly zatížené na šerm. Milovaly to. Asi se jim líbil pot.“

„Myslím, že tehdy jsem se rozhodl, že se mu budu věnovat.“ West se zasmál a pak se zamračil, jako by si chtěl na něco vzpomenout. „Jak se jmenoval náš proviantťák? Jel po té nejmladší, šílel žárlivostí. Jak se jmenoval? Takový tlouštík.“

Glokta si jméno vybavil snadno. „Rews. Salem Rews.“

„Rews, ten to byl! Úplně jsem na něho zapomněl. Rews! Ten uměl vyprávět jako nikdo jiný. Sedávali jsme celou noc a poslouchali jeho příběhy a všichni jsme se váleli smíchy! Co se s ním stalo?“

Glokta se zarazil. „Myslím, že odešel od vojska… dal se na obchodování.“ Nedbale mávl rukou. „Prý odjel na sever.“

Zpátky do hlíny

Carleon vůbec nebyl takový, jak si ho Psí čumák pamatoval, ale on si ho pamatoval, jak hoří. Taková vzpomínka vám uvízne v hlavě. Střechy padaly, okna praskala, všude houfy bojovníků, všichni zpití bolestí a vítězstvím a, no, chlastem – rabovali, zabíjeli, zapalovali a všechny ty ostatní nepříjemné věci. Ženy ječely, muži řvali, všude páchl kouř a strach. Zkrátka plenění a on s Logenem byli v jádru dění.

Bethod nechal ohně uhasit a město zabavil. Přesunul se sem a začal přestavovat. Než Logena, Psího čumáka a ostatní vykopl do vyhnanství, nepokročil daleko, ale od té doby museli stavět každý den. Město bylo dvakrát větší než dřív, před vypálením. Teď pokrývalo celý kopec a svahy až k řece. Bylo větší než Uffrith. Větší než kterékoliv město, co kdy Psí čumák viděl. Z místa, kde stál, nahoře v lese na druhé straně údolí, nebyli vidět lidé, ale musela jich tam být spousta. Tři nové silnice vedoucí od bran. Dva velké nové mosty. Všude nové budovy a velké tam, kde stávaly malé. Spousta domů. Většinou z kamene, s břidlicovými střechami, a v některých oknech bylo dokonce sklo.

„Mákli si," utrousil Trojstrom.

„Nové hradby," podotkl Mračňák.

„Spousta," zamumlal Psí čumák. Hradby byly všude. Jedna velká zvenčí kolem celého města, s pořádnými věžemi a vším, a za ní velký příkop. Ještě větší hradba obtáčela vrcholek kopce, kde stávala Skarlingova síň. Obrovská. Psí čumák si neuměl představit, kde vzali všechny ty kameny. „Největší zatracená hradba, co jsem kdy viděl," zabručel.

Trojstrom kroutil hlavou. „Mně se to nelíbí. Jestli Forleyho čapnou, v životě ho nedostaneme ven."

„Jestli Forleyho čapnou, náčelníku, budou hledat nás pět. On nikoho neohrožuje, my ano. Dostat ho ven bude naše nejmenší starost. Ale on to zvládne, jako vždycky. Nejspíš nás všechny přežije.“

„Nepřekvapilo by mě to,“ zahučel Trojstrom. „Máme nebezpečnou práci.“

Proklouzli křovím zpátky do tábora. Čekal tam Černý Dow a vypadal ještě nakvašeněji než obvykle. Tul Duru také, pracoval s jehlou na díře v kabátě, obličej zkrabatělý, a v tlustých prstech svíral maličkou kovovou třísku. Forley seděl vedle a přes listí pozoroval oblohu.

„Jak se cítíš, Forley?“ zeptal se Psí čumák.

„Blbě, ale na to, abyste měli kuráž, potřebujete mít strach.“

Psí čumák se na něho zašklebil. „Také jsem to slyšel. Zřejmě budeme oba hrdinové, co?“

„Zřejmě,“ opáčil Forley také s úsměvem.

Trojstrom byl věcný. „Vážně to chceš udělat, Forley? Určitě tam chceš jít? Jak tam jednou vlezeš, nemusíš se už dostat ven, i když umíš moc dobře mluvit.“

„Chci to udělat. Jsem sice strachy podělaný až za ušima, ale jdu. Tam můžu udělat mnohem víc než tady. Někdo je musí před šanky varovat. To přece víš, náčelníku. A kdo jiný tu je?“

Jeho starší přítel pokyvoval hlavou, pomalu, jako když vychází slunce. Jako vždycky si dával na čas. „Dobře. Tak jo. Řekni jim, že čekám tady u starého mostu. Řekni jim, že jsem sám. Čistě pro případ, že tě Bethod nepřivítá s otevřenou náručí, jasné?“

„Jasné. Jsi sám, Trojstrome. Zpátky přes hory jsme to přece zvládli jenom my dva.“

Už přišli všichni a Forley se na ně usmál. „No, kluci, to bylo něco, že jo?“

„Drž hubu, Nejslabší.“ Dow se mračil. „Proti tobě Bethod nic nemá. Ty se vrátíš.“

„Ale pro případ, že bych se nevrátil. Bylo to něco.“ Psí čumák rozpačitě přikývl. Byly to stejné, špinavé, zjizvené tváře jako obvykle, jen zachmuřenější než dřív. Nikomu se nelíbilo, že se jeden z nich dostane do nebezpečí, jenže Forley měl pravdu, někdo to udělat musel, a on se k tomu hodil nejlépe. Občas je slabost lepším štítem než síla, pomyslel si Psí čumák. Bethod je parchant a

ničema, ale je chytrý. Šankové přicházeli a bylo třeba ho varovat. Snad bude za varování vděčný.

Vykročili společně na kraj lesa, k cestě. Ta vedla přes starý most a vinula se dolů údolím. Končila v bráně Carleonu. V Bethodově pevnosti.

Forley se zhluboka nadechl a Psí čumák ho poplácal po rameni. „Přeju ti štěstí, Forley. Hodně štěstí."

„I tobě." Forley Psímu čumákovi stiskl ruku. „Vám všem, chlapci, jo?" Otočil se a s hlavou zdviženou zamířil k mostu.

„Hodně štěstí, Forley!" zařval Černý Dow a všechny polekal.

Nejslabší se uprostřed mostu na chvíli otočil a zašklebil se. A pak byl pryč.

Trojstrom se zhluboka nadechl. „Zbraně," ucedil. „Čistě pro případ, že Bethod nebude chtít slyšet rozumné slovo. A čekejte na znamení, jo?"

* * *

Čekání trvalo dlouho, nahoře v listí, mlčky a nehnutě. Psí čumák ležel na břiše, luk u ruky, pozoroval nové hradby, čekal a říkal si, jak si asi Forley vede. Dlouhé, napjaté čekání. Pak je uviděl. Z nejbližší brány vyjeli jezdci a po novém mostě se dostali za řeku. Za nimi jel vůz. Psí čumák nevěděl, nač ho mají, ale vůbec se mu to nelíbilo. Po Forleym nebylo ani vidu, ani slechu, a nebyl si jistý, jestli je to dobře, nebo špatně.

Jeli rychle, pobízeli koně po stezce prudce stoupající k lesu, přes potok a starý most. Přímo k Psímu čumákovi. Slyšel dusot kopyt na hlíně. Už byli dost blízko, aby je mohl přepočítat a pořádně si je prohlédnout. Oštěpy, štíty a dobrá zbroj. Přilby a osníře. Deset celkem, a další dva seděli na voze vedle vozky a drželi něco, co vypadalo jako malé luky na dřevěných kostkách. Netušil, co to je, a to se mu nelíbilo ještě víc. To on chtěl překvapovat je.

Protáhl se zpátky houštím, přebrodil potok a spěchal k lesu, odkud dobře uvidí na starý most. U něj stáli Trojstrom, Tul a Dow. Zamával na ně. Mračňáka neviděl, musel být vzadu mezi stromy. Ukázal, že se blíží jezdci, zvedl pěst na znamení, že jich je deset, a dlaní položenou na prsa naznačil, že mají zbroj.

Dow popadl meč a sekeru, přeběhl ke skalám nad mostem a přikrčil se. Tul sklouzl po břehu do potoka, v němž bylo naštěstí vody jen po kolena, a přitiskl se k spodnímu oblouku mostu. Meč držel nad vodou. Psího čumáka trochu znervózňovalo, že Tula z místa, kde seděl, vidí tak jasně. Nicméně jezdci ho nezahlédnou, pokud se budou držet stezky. Budou čekat jen jednoho muže a Psí čumák doufal, že nebudou příliš opatrní. Doufal, protože jestli si dají práci a porozhlédnou se, budou v pořádném průšvihu.

Trojstrom si pověsil štít na předloktí, tasil meč, protáhl si krk a už jen stál a čekal, velký a pevný, přehrazoval stezku na bližší straně mostu a zdálo se, že je na světě docela sám.

Psí čumák už slyšel dusot kopyt a hrkotání kol vozu. Vysypal několik šípů z toulce a zapíchal je před sebe do hlíny, aby na ně rychle dosáhl. Potlačoval strach. Prsty se mu celou dobu třásly, ale to nebylo podstatné. Až bude potřebovat, budou fungovat správně.

„Čekej na znamení," šeptal si. „Čekej na znamení."

Nasadil šíp na tětivu, zpola natáhl luk a zamířil na most. Zatraceně, chtělo se mu hrozně čurat.

Nad hřebenem se objevil první oštěp, pak ostatní. Pohupující se přilby, okroužkovaná prsa, koňské hlavy, jezdci postupně dojeli k mostu. Vůz tažený velkým kosmatým tažným valachem rachotil za nimi a na něm vozka se dvěma legračními pasažéry.

První jezdec už na mostě zahlédl čekajícího Trojstroma a pobídl koně. Když ostatní nedočkavě vyrazili v hloučku za ním, Psí čumák začal dýchat volněji. Forley musel říct, co měl – čekali jen jednoho muže. Psí čumák viděl, jak Tul vyhlíží zpod mechem obrostlého oblouku, když nad ním zadusali koně. U všech mrtvých, ale že se mu třásly ruce. Bál se, že vystřelí ze zpola nataženého luku a všechno pokazí.

Vůz se zastavil na břehu a dva muži na něm se postavili a namířili na Trojstroma ty divné luky. Psí čumák na jednoho zamířil a napjal tětivu až k uchu. Většina jezdců už byla na mostě a koně přešlapovali a ržáli, vadilo jim, že jsou tak těsně u sebe. Jezdec vpředu zastavil před Trojstromem a namířil na něj oštěpem. Starý brach necouvl. On ne. Jenom se zamračil. Jezdci nemohli projet kolem něj, držel je na mostě.

„No tohle," utrousil jejich vůdce. „Rudd Trojstrom. Mysleli jsme, že jsi už dávno mrtvý, dědku." Ten hlas Psí čumák poznal. Jeden z Bethodových karlů. Říkali mu Dostzlej.

„Asi jsem ještě neskončil,“ ucedil Trojstrom a stále neustupoval.

Dostzlej se rozhlédl kolem sebe a zadíval se k lesu. Měl dost rozumu, aby poznal, že je v nezáviděníhodném postavení, jen nebyl dost opatrný. „Kde jsou ostatní? Kde je ten sráč Dow, co?“

Trojstrom pokrčil rameny. „Jsem tu jenom já.“

„Zpátky do hlíny, co?“ Psí čumák rozeznal, jak se Dostzlej šklebí. „Škoda. Doufal jsem, že toho podělaného parchanta zabiju sám.“

Psí čumák sebou trhl, zpola čekal, že Dow vyletí ze skal, ale neobjevil se. Zatím. Kupodivu čekal na znamení.

„Kde je Bethod?“ zeptal se Trojstrom.

„Král nechodí kvůli takovým, jako jsi ty! A vůbec, je v Anglandu, nakopává prdel Království. Co je pryč, stará se o všecko princ Calder.“

Trojstrom si odfrkl. „Tak teď už je princ, jo? Pamatuju si ho, když ještě pil z mámina cecku. A ani to mu moc nešlo.“

„Věci se mění, dědku. Všechny věci.“

U všech mrtvých, Psí čumák si přál, aby už to skončilo, ať tak, nebo onak. Už skoro neudržel moč. „Čekej na znamení,“ opakoval si a snažil se uklidnit ruce.

„Ploskohlavci jsou všude,“ říkal právě Trojstrom. „Příští léto vyrazí na jih, možná dřív. Něco se musí udělat.“

„Tak co kdybys šel s námi? Můžeš Caldera varovat sám. Přivezli jsme pro tebe káru. Chlápek tvého věku by neměl chodit pěšky.“ Ostatní jezdci se zasmáli. Trojstrom se k nim nepřipojil.

„Kde je Forley?“ zavrčel. „Kde je Nejslabší?“

Další chechtání. „Je blízko,“ ujišťoval ho Dostzlej. „Hodně blízko. Co kdyby sis nasedl na vůz, dovezeme tě rovnou k němu. Pak se můžeme posadit a hezky v klidu si pokecat o ploskohlavcích.“

To se Psímu čumákovi vůbec nelíbilo. Ani trochu. Měl z toho divný pocit. „Očividně mě považujete za blbějšího, než doopravdy jsem,“ prohlásil Trojstrom. „Nikam nejdu, dokud neuvidím Forleyho.“

Dostzlej se zamračil. „Nejsi v postavení, abys nám mohl diktovat, co uděláš. Možná jsi kdysi býval velký chlap, ale teď už nejsi nic, a to je fakt. Dej mi meč a nasedni na tu podělanou káru, než mi dojde trpělivost.“

Pokusil se znovu pobídnout koně, ale Trojstrom neuhnul. „Kde je Forley?“ zavrčel. „A chci přímou odpověď, nebo tvé vnitřnosti.“

Dostzlej se zašklebil přes rameno na své druhy a ti jeho úsměv opětovali. „Dobře, dědku, když si o to říkáš. Calder chtěl, abysme s tím počkali, ale já chci vidět, jak se budeš tvářit. Nejslabší je na voze. Alespoň většina z něho.“ Usmál se a shodil něco ze sedla. Plátěný pytel s něčím uvnitř. Psí čumák už uhádl, co to je. Pytel dopadl na zem u hromotlukových nohou. Něco se vykutálelo ven a Psí čumák z kamarádova výrazu poznal, že hádal správně. Forleyho hlava.

Do hajzlu se znamením. První šíp zasáhl jednoho z mužů na voze do prsou a on se s řevem svalil na znak a strhl s sebou i vozku. Byla to dobrá trefa, ale Psí čumák neměl čas se jí kochat. Byl plně zaměstnán nasazováním dalšího šípu a řvaním. Ani nevěděl, co vykřikuje, jenom že vydává zvuky. Mračňák musel střílet také, protože jeden z karlů na mostě zaječel, spadl z koně a s cáknutím dopadl do potoka.

Trojstrom se přikrčil za štít a couval. Dostzlej do něj dloubl oštěpem a pobídl koně z mostu. Jezdec za ním se tlačil bokem ve snaze dostat se co nejdřív pryč, čímž se přiblížil ke skalám.

„Parchanti podělaní!“ Dow vyběhl z úkrytu mezi balvany a vrazil do jezdce. Zřítili se společně, změť končetin a zbraní, nicméně Dow skončil nahoře. Několikrát rychle ťal sekerou. O jednu starost míň.

Druhý šíp Psího čumáka letěl mimo, ale skončil v zadku jednoho koně, což nakonec byl mnohem lepší zásah. Kůň se začal vzpínat a kopat a brzy se motali a řičeli všichni koně, zatímco jezdci nadávali a marně se je snažili uklidnit. Oštěpy jim teď spíš překážely a všude vládl naprostý zmatek.

Jezdec vzadu se najednou doslova rozpůlil a kolem něj se rozstříkla krev. Tul vyběhl z potoka a zaútočil zezadu. Jeho ránu nedokázala zastavit žádná zbroj. Obr zařval a znovu se rozmáchl zakrváceným kusem železa. Další muž na řadě stačil zvednout štít, i když se s tím ani nemusel obtěžovat. Čepel vyštípla velký kus dřeva, rozťala hlavu jezdci a srazila ho ze sedla. Rána byla tak silná, že složila i koně.

Jinému jezdci se podařilo otočit koně. Zvedl oštěp a z boku bodl po Tulovi. Než se ho ale stačil dotknout, zachroptěl a prohnul se dozadu. Z boku mu trčel opeřený konec šípu. Musel ho střelit

Mračňák. Jezdec se zhroutil ze sedla, noha se mu zachytila ve třmeni a zůstal viset. Sténal a úpěl a snažil se osvobodit, jenomže jak jeho kůň vyděšeně poskakoval, třískl mu hlavou o bok mostu. Muž pustil oštěp do potoka a pokusil se vytáhnout do sedla. Kůň ho kopl do ramene a srazil na zem. Muž spadl pod dusající kopyta a Psí čumák mu přestal věnovat pozornost.

Druhý střelec ještě seděl na voze. Už se vzpamatoval z ohromení a mířil tím svým legračním lukem na Trojstroma, který se dosud krčil za štítem. Psí čumák po útočníkovi střelil, jenže příliš spěchal a zasáhl místo něj do ramene vozku, který se právě zvedl z vozu. Šíp ho srazil zpátky.

Podivný luk zadrnčel a Trojstrom sebou za štítem trhl. Psí čumák se polekal, ale šíp pouze prorazil těžké dřevo a zastavil se těsně před válečníkovým obličejem. Zůstal trčet ve štítě, opeření na jedné straně, hrot na druhé. Ten divný malý luk je ale pěkně odporná věcička, pomyslel si Psí čumák.

Uslyšel Tulův řev a do potoka sletěl další jezdec. Jiný spadl s Mračňákovým šípem v zádech. Dow se otočil a podsekl zezadu nohy koně Dostzlýho. Ten uklouzl a shodil jezdce na zem. Zbývající dva byli v pasti. Dow a Trojstrom stáli na jedné straně mostu, Tul na druhé, těsně za vylekanými koňmi bez jezdců. Ti dva nemohli dělat nic a byli vydáni na milost a nemilost Mračňákovi v lese. A on zjevně neměl právě slitovnou náladu, protože mu netrvalo dlouho je složit.

Ten s lukem se pokusil uprchnout, odhodil zbraň a seskočil z vozu. Psí čumák tentokrát zamířil pořádně a trefil střelce mezi lopatky. Muž se po několika krocích svalil na zem. Zkoušel se odplazit, ale neplazil se dlouho. Vozka znovu vystrčil nos, sténal a hmatal po šípu v rameni. Psí čumák obvykle nedobíjel raněné, jenomže dnešek byl výjimkou. Jeho šíp vozku zasáhl do úst, čímž ho vyřídil nadobro.

Psí čumák uviděl, jak jeden z jezdců kulhá pryč s Mračňákovým šípem v noze, a nasadil na tětivu poslední šíp. Trojstrom se k němu ale dostal první a bodl ho do zad mečem. Ještě někdo se pohnul, jeden z Bethodových mužů se zvedl na kolena a Psí čumák zamířil na něj. Než stačil vystřelit, přiskočil k němu Dow a uťal mu hlavu. Krev byla všude. Koně se vzpínali, ržáli a klouzali na vlhkých kamenech mostu.

Psí čumák už zahlédl Dostzlýho, posledního, kdo se ještě hýbal. Při pádu z koně musel ztratit přilbu. Zvedl se v potoce na všechny čtyři. Zpomalovala ho váha zbroje. Odhodil štít a oštěp, aby se mu lépe běželo, avšak neuvědomil si, že se žene přímo proti Psímu čumákovi.

„Chyťte ho živého!“ zařval Trojstrom. Tul se rozběhl po břehu, ale postupoval pomalu, protože mu to v blátě rozrytém koly vozu klouzalo. „Chyťte ho živého!“ Dow už se za ním také hnal, s kletbami se brodil vodou. Dostzlej byl už blízko. Psí čumák slyšel jeho vyděšené supění.

„Áááá!“ zavyl, když ho do nohy těsně pod kroužkovou košilí zasáhl Čumákův šíp. Zhroutil se na bok a rozbahněná voda se zbarvila krví. Snažil se vytáhnout do vlhké trávy vedle potoka.

„Dobrý, Psí čumáku!“ křičel Trojstrom. „Žije!“

Psí čumák vyšel z lesa a sestoupil do potoka, voda mu stříkala kolem nohou. Vytáhl nůž. Tul s Dowem byli o kus dál a spěchali k němu. Dostzlej se převalil v blátě, obličej zkřivený bolestí z rány v noze. Zvedl ruce. „Dobře, dobře, já se grrrr –“

„Ty se co?“ zeptal se Psí čumák a díval se na něho.

„Grrr –“ zopakoval Dostzlej s překvapeným výrazem a držel se za krk. Mezi prsty mu na mokré kroužky crčela krev.

Dow se zastavil vedle nich a přihlížel. „Tak tím to končí,“ prohlásil.

„Proč jsi to udělal?“ ječel Trojstrom a spěchal k nim.

„Co?“ zeptal se Psí čumák. Pak se podíval na nůž. Byl celý od krve. „Aha.“ Tehdy si všiml, že Dostzlýmu podřízl krk on.

„Mohli jsme ho vyslechnout!“ vztekal se Trojstrom. „Mohl odnést Calderovi zprávu, říct mu, kdo to udělal a proč!“

„Probuď se, náčelníku,“ zahučel Tul Duru a už si otíral meč. „Každému jsou staré časy ukradené. Kromě toho po nás stejně brzo půjdou. Nemá smysl říkat jim víc, než je nutné.“

Dow Psímu čumákovi stiskl rameno. „Udělal jsi to správně. Hlava toho zmetka jako zpráva postačí.“ Psí čumák si nebyl jistý, jestli touží po Dowově pochvale, ale už bylo pozdě. Dow párkrát sekl a Dostzlýho hlava byla oddělená od těla. Popadl ji za vlasy a cestou s ní bezstarostně pohupoval, jako by nesl pytel tuřínů. Ještě sebral z potoka oštěp a našel si místo, které se mu zamlouvalo.

„Věci nejsou jako dřív,“ zamumlal Trojstrom a zamířil k mostu, kde už Mračňák sbíral těla.

Psí čumák se vydal za ním a přitom se díval, jak Dow naráží Dostzlýho hlavu na oštěp, zabodává ho do země a s rukama v bok ustupuje, aby se mohl pokochat svým dílem. Posunul hlavu trochu doprava, pak doleva, až ji měl hezky srovnanou. Zašklebil se na Psího čumáka.

„Dokonalé," pochválil se.

„Co teď, náčelníku?" zajímal se Tul. „Co teď?"

Trojstrom si umýval ruce v potoce.

„Co uděláme?" zeptal se Dow.

Jejich vůdce se pomalu narovnal a otřel si ruce do kabátu, dával si na čas, než si všechno promyslí. „Na jih. Cestou pohřbíme Forleyho. Vezmeme si tyhle koně, poněvadž po nás půjdou a my pojedeme na jih. Tule, vypřáhni tahouna, je jediný, co tě unese."

„Na jih?" ozval se Tul zmateně. „Kam na jih?"

„Do Anglandu."

„Do Anglandu?" opáčil Psí čumák a poznal, že všichni si myslí totéž. „Na co? Vždyť se tam bojuje, ne?"

„Jasně že se tam bojuje, proto tam chci jít."

Dow se zamračil. „My? Co my máme proti Království?"

„Ne, pitomče," ucedil Trojstrom. „Já chci bojovat za ně."

„Za Království?" užasl Tul a ohrnul ret. „Za ty pitomé ženské? To není náš boj, náčelníku!"

„Každý boj proti Bethodovi je odteď i můj. Chci, aby bylo po něm." Když o tom tak Psí čumák přemýšlel, ještě nikdy nezažil, že by Trojstrom změnil názor. Ani jedenkrát. „Kdo jde se mnou?" zeptal se.

Šli všichni. Samozřejmě.

* * *

Pršelo. Spíš mrholilo. Celý svět byl mokrý. Vlahý jako polibek panny, říkalo se, i když Psí čumák si už ani nepamatoval, jaké to je líbat se s pannou. Déšť. Při této příležitosti však působil jaksi správně. Dow už nahrnul hlínu a s posmrkáváním zarazil lopatu do země vedle hrobu. Od silnice to bylo daleko. Hodně daleko. Nechtěli, aby ho někdo našel a Forleyho vykopal. Kolem hrobu se sešli všichni, jenom pět jich zůstalo, a dívali se do země. Už to bylo dávno, co pohřbívali někoho ze svých. Logena pochopitelně

docela nedávno dostali šankové, jenomže jeho tělo nenašli. Pro tlupu to sice byla jen jedna ztráta, ale Psí čumák měl dojem, že jim schází mnohem víc.

Trojstrom se zamračil, rozmýšlel si, co řekne. Ještě že byl náčelníkem on a musel hledat slova, protože Psí čumák by nevymyslel nic. Po chvíli Trojstrom promluvil, pomalu, jako když zapadá slunce.

„Tohle tady byl slabý chlap. Vlastně Nejslabší. Tak se jmenoval, a není to dobrý vtip? Říkat chlapovi Nejslabší. Byl to nejhorší bojovník, jakého našli, aby se mohli vzdát Devítiprsťákovi. Slabý bojovník, to jistě, ale měl silnou duši, říkám já.“

„Jo,“ řekl Mračňák.

„Silnou duši,“ dodal Tul Duru.

„Nejsilnější,“ zabručel Psí čumák. Popravdě měl stažené hrdlo.

Trojstrom přikývl. „Chce to kuráž jít na smrt, jako to udělal on. Jít bez námitek. Říct si o ni. A ne kvůli sobě, ale kvůli ostatním, které ani neznal.“ Zaťal zuby, odmlčel se a díval se do země. Všichni se dívali do země. „To je všecko, co chci říct. Zpátky do hlíny s tebou, Forley. My jsme teď chudší a země zas bohatší.“

Dow si klekl a zabořil ruku do čerstvě obrácené prsti. „Zpátky do hlíny,“ zahučel. Psí čumák měl dojem, že mu z nosu padá kapka, ale musel to být jenom déšť. Tohle byl nakonec Černý Dow. Vstal a s hlavou skloněnou odešel. Ostatní ho následovali ke koním.

„Hodně štěstí, Forley,“ dodal ještě Psí čumák. „Už se nemusíš bát.“

Napadlo ho, že od této chvíle je zbabělcem tlupy on.

Bída

Jezal se mračil. Ardee si dávala na čas. A ona si nikdy na čas nedávala. Vždycky tu už byla, když dorazil, ať se dohodli na kterémkoliv místě. Čekání na ni se mu nelíbilo ani trochu. Stačilo že musel čekat na její vzkazy, už to ho žralo až dost. Stál tu jako idiot a cítil se ještě víc jako otrok.

Mračil se na zataženou oblohu. Mrholilo, což dokonale odpovídalo jeho náladě. Na obličej mu dopadaly kapky. Viděl, jak vytvářejí kruhy na šedivé hladině jezera, a před zelenými stromy a šedými budovami byly vidět jako světlé čárky. Tmavý tvůrcův dům byl v dešti vidět rozmazaně. Na něj se Jezal mračil zvlášť zarputile.

Nevěděl, co si z toho má vybrat. Celá věc mu připadala jako noční můra, a on se rozhodl to jako noční můru ignorovat a předstírat, že se to nikdy nestalo. Možná by se mu to i dařilo, kdyby se ten zatracený barák netyčil na kraji jeho zorného pole, kdykoliv vyšel ze dveří, a nepřipomínal mu, že těsně pod povrchem důvěrně známého světa se ukrývá spousta nepoznaných záhad.

„Ďas aby to spral," zamumlal. „A ďas aby spral i toho cvoka Bayaze."

Mračil se na mokrý trávník. Déšť lidi vyhnal z parku, takže tu byl skoro sám. Dva nešťastně vypadající muži seděli netečně na lavičkách a živili si své vlastní křivdy a pár chodců spěchalo po cestičkách za svými záležitostmi. Jeden mířil k němu, zabalený do dlouhého pláště.

Jezal se přestal mračit. Byla to ona, poznal ji. Kapuci měla staženou do očí. Věděl, že je zima, ale tohle mu připadalo trochu příliš dramatické. Nikdy by ho nenapadlo, že právě jí bude vadit

trocha deště. Přesto byl rád, že ji vidí. Když byla několik kroků od něj, kapuci si shrnula.

Jezal zděšeně zalapal po dechu. Na tváři, od oka až ke koutku úst, měla velkou purpurovou podlitinu! Stál tam jako přimrazený a přihlouple si přál, aby byl místo ní zraněn on. Bolelo by to míň. Uvědomil si, že si tiskne ruku na ústa a třeští na ni oči jako hysterická holka na pavouka ve vaně, ale nedokázal si pomoct.

Ardee se jenom zamračila. „Copak? Ještě jsi neviděl modřinu?“

„No ano, viděl, ale… jsi v pořádku?“

„To se ví, že jsem.“ Obešla ho a vykročila po chodníku. Musel si pospíšit, aby ji dohonil. „Nic to není. Jenom jsem spadla. Jsem nemotorná husa. Vždycky jsem byla. Celý život.“ Měl dojem, že mluví zahořkle.

„Můžu něco udělat?“

„Co bys mohl? Spravíš to pusou?“ Kdyby byli sami, tuze rád by to zkusil, ale její výraz mu dával jasně najevo, co si o tom myslí. Zvláštní, modřiny by ho měly odpuzovat, ale neodpuzovaly. Vůbec ne. Spíš cítil silnou touhu popadnout ji do náručí, hladit po vlasech a šeptat uklidňující slůvka. Pěkná ubohost. Kdyby to zkusil, nejspíš by mu vrazila facku. A pravděpodobně by si ji zasloužil. Nepotřebovala jeho pomoc. Kromě toho se jí nemohl dotknout. Kolem byli lidé, mor na ně, všude zvědavé oči. Nikdy nevíte, kdo vás může pozorovat. Z toho pomyšlení znervózněl ještě víc.

„Ardee… neriskujeme příliš? Totiž, co kdyby tvůj bratr –“

Odfrkla si. „Zapomeň na něj. On nic neudělá. Řekla jsem mu, ať nestrká nos do mých věcí.“

Jezal se usmál. Dovedl si představit, že to musela být velice zábavná scénka. „Kromě toho prý odjíždíš s příštím přílivem do Anglandu a těžko jsem tě mohla nechat odjet bez rozloučení, že?“

„To bych neudělal!“ vykřikl zděšeně. Bolelo ho už pouhé slovo rozloučení. „Totiž, radši bych je nechal odplout beze mě než tohle!“

„Cha.“

Chvíli šli mlčky, obešli jezero a oči upírali na štěrk. Nebylo to hořkosladké loučení, jaké si zatím představoval. Jen hořké. Prošli mezi nějakými vrbami, jejichž větve se couraly ve vodě. Bylo to odlehlé místečko, zakryté před zvídavýma očima. Úkosem se po ní podíval a zhluboka se nadechl.

„Ardee, ehm, nevím, jak dlouho budu pryč. Totiž, mohly by to být měsíce…“ Kousl se do rtu. Nešlo to tak, jak doufal. Řeč si opakoval nejmíň dvacetkrát a koukal při tom do zrcadla, dokud nenacvičil správný výraz: vážný, sebevědomý, trochu ubrečený. Ale teď ze sebe slova hloupě chrlil. „Doufal jsem, totiž, třeba, doufal jsem, že na mě počkáš.“

„Řekla bych, že budu pořád tady. Nemám nic jiného na práci. Ale neboj se, v Anglandu budeš mít spoustu věcí na přemýšlení – válku, čest, slávu a tak. Na mě brzy zapomeneš.“

„Ne!“ vykřikl a chytil ji za ruku. „Nezapomenu!“ Rychle ucukl, jak se lekl, že je někdo uvidí. Ale alespoň se na něho konečně podívala, možná trochu překvapeně, jak důrazně to popíral – i když zdaleka nebyla tak překvapená jako on.

Zamrkal. Rozhodně to byla hezká holka, ale moc tmavá, moc opálená a strašně chytrá, jednoduše oblečená, bez šperků, zato s velkou, ošklivou podlitinou na tváři. V důstojnické jídelně by vyvolala spoustu řečí. Jak to, že mu připadá jako nejkrásnější žena na světě? Princezna Terez byla vedle ní jako nemytý pes. Chytrá slova se mu vypařila z hlavy, mluvil bez přemýšlení a díval se jí do očí. Tohle by mohla být upřímnost.

„Podívej, Ardee, vím, že podle tebe jsem osel, a vlastně také jsem, ale nechci jím být nadosmrti. Nevím, jak je možné, že jsi mi věnovala nějakou pozornost, já o těchhle věcech toho vůbec moc nevím, ale… pořád na tebe myslím. Už nedokážu myslet na nic jiného.“ Zhluboka se nadechl. „Myslím…“ Rozhlédl se, aby se ujistil, že je nikdo nesleduje. „Myslím, že tě miluju!“

Vyprskla smíchem. „Ty jsi vážně osel,“ prohlásila. Zmocnilo se ho zoufalství. Zdrtilo ho. Zklamáním skoro nemohl dýchat. Zkrabatil obličej, svěsil hlavu, pohled upřený do země. V očích měl slzy. Skutečné slzy. K politování. „Ale počkám.“ Radost. Naplnila mu hruď a vyletěla ven v holčičím vzlyknutí. Byl bezmocný. Bylo to směšné, jakou moc nad ním měla. Rozdíl mezi bídou a štěstím spočíval v jediném slově vyřčeném jejími ústy. Znovu se zasmála. „Jen se na sebe podívej, hlupáčku.“

Dotkla se jeho tváře a palcem setřela slzu. „Počkám,“ řekla a usmála se na něj. Tím svým pokřiveným úsměvem.

Lidé se ztratili, i park, město, svět. Jezal shlížel na Ardee, netušil, jak dlouho, a snažil se zapamatovat si každičký detail

jejího obličeje. Z nějakého důvodu měl pocit, že vzpomínka na ten úsměv ho dostane daleko.

* * *

Přístavní doky kypěly ruchem nezvyklým dokonce i na přístav. Mola se hemžila lidmi, vzduch se chvěl hlukem. Zásoby i vojáci se přemisťovali po kluzkých lávkách na lodi. Nádeníci zvedali bedny, váleli sudy a taháním, strkáním i kopanci se snažili dostat na palubu stovky koní s vypoulenýma očima a pěnou u huby. Muži chrčeli a sténali, tahali za mokré provazy, opírali se do mokrých trámů, potili se a křičeli, klouzali v dešti po mokrých palubách a pobíhali sem a tam.

Lidé se objímali, líbali se a mávali na sebe. Ženy se loučily s manžely, matky se syny, děti s otci, a všichni byli promočení až na kost. Někteří se tvářili statečně, jiní plakali a bědovali. Dalším to bylo jedno – pouzí diváci sledující celé to šílenství.

Jezal to skoro nevnímal. Opíral se o zábradlí lodi, která ho dopraví do Anglandu. Byl zachmuřený, teklo mu z nosu a vlasy měl přilepené k hlavě. Ardee tu nebyla, a přece byla všude. Slyšel její hlas i v tom hluku, volala jeho jméno. Koutkem oka ji viděl, jak ho pozoruje, a dech se mu zadrhl v hrdle. Usmál se a zvedl ruku, aby jí zamával, a pak si uvědomil, že to není ona. Nějaká jiná tmavovlasá žena usmívající se na jiného vojáka. Tehdy se zase nahrbil. Zklamání bylo pokaždé silnější.

Uvědomil si, že udělal hroznou chybu, když ji žádal, aby na něj čekala. Čekala na co? Nemohl se s ní oženit, to byla neoddiskutovatelná skutečnost. Zkrátka to nešlo a dost. Ale z představy, že se byť jen podívá na jiného muže, se mu dělalo nevolno. Byl ubožák.

Láska. Strašně nerad si to přiznával, ale musela to být láska. Vždy jí opovrhoval. Pitomé slovo. Vymyšlené, aby měli špatní básníci co omílat a hloupé ženy o čem žvanit. Něco z pohádek pro děti, co nemá nic společného s reálným světem, kde jsou vztahy mezi muži a ženami založeny čistě jen na šoustání a penězích. A přece tu stál, ponořený do příšerné bažiny strachu a viny, chtíče a zmatku, ztráty a bolesti. Láska. Jaké prokletí.

„Rád bych viděl Ardee," poznamenal Kaspa toužebně.

Jezal na něj upřel oči. „Cože? Co jsi to řekl?“

„Je vážně moc hezká,“ pokračoval poručík a zvedl ruce. „To je všechno.“ Od té karetní hry si všichni kolem Jezala dávali pozor, jako by mohl každou chvíli vyletět.

Jezal se mrzutě otočil zpátky k davům. Dole se něco dělo. Nějaký jezdec se prodíral tlačenicí a za častého křiku „Uhni!“ pobízel zpěněného koně kupředu. Dokonce i v dešti se mu leskla křídla na přilbě. Královský herold.

„Špatné zprávy pro někoho,“ zamumlal Kaspa.

Jezal kývl. „Zřejmě pro nás.“ Herold skutečně mířil k jejich lodi, zanechávaje za sebou brázdu rozzlobených vojáků a dělníků. Seskočil z koně a vyšel po lávce nahoru. Tvářil se zachmuřeně a vyleštěná zbroj pokrytá kapkami deště mu na každém kroku cinkala.

„Kapitán Luthar?“ zeptal se.

„Ano,“ řekl Jezal. „Dojdu pro plukovníka.“

„Není třeba. Moje zpráva je pro vás.“

„Pro mě?“

„Nejvyšší soudce Marovia si vás žádá ve své pracovně. Okamžitě. Nejlepší bude, když si vezmete mého koně.“

Jezal se zamračil. Tohle se mu ani trochu nelíbilo. Neviděl důvod, proč by mu měl královský herold nosit zprávy, leda kvůli tomu, že byl ve tvůrcově domě. A s tím nechtěl mít už nic společného. Chtěl, aby to byla minulost, zapomenutá minulost, spolu s Bayazem a jeho Seveřanem a tím odporným kriplem.

„Nejvyšší soudce čeká, kapitáne.“

„Ano, jistě.“ Zřejmě se nedalo nic dělat.

* * *

„Á, kapitán Luthar! Jaká čest vás zase vidět!“ Jezal se ani nedivil, když narazil na toho šílence Síru přímo před kanceláří nejvyššího soudce. Už ani nepůsobil jako šílenec, byl zkrátka součástí světa, který zešílel jako takový. „Velká čest!“ drmolil.

„Nápodobně,“ zabručel Jezal otupěle.

„Mám takové štěstí, že jsem vás dostihl, když oba tak brzy odjíždíme! Můj pán mě pověřil spoustou pochůzek.“ Zhluboka si povzdechl. „Nikdy nemáme ani chvilku klidu, co?“

„Vím, jak to myslíte.“

„Přesto je veliká čest vás potkat… a jak jste vyhrál tu soutěž! Celé jsem to viděl, víte, a bylo mi ctí se dívat.“ Zeširoka se usmál a různobarevné oči se mu třpytily. „A když si představím, že jste se chtěl vzdát. Cha! Ale vydržel jste, jak jsem říkal! Ano, vydržel, a nyní sklízíte odměnu! Kraj světa,“ zašeptal, jako kdyby tím, že ta slova vysloví nahlas, přivolá katastrofu. „Kraj světa. Umíte si to představit? Opravdu vám závidím!“

Jezal zamrkal. „Cože?“

„Cože! Cha! ‚Cože,‘ říká on! Jste neohrožený, milý pane! Neohrožený!“ S tím odkráčel přes mokré Náměstí maršálů a cestou se pochechtával. Jezal byl tak ohromený, že neměl ani na to vynadat mu do kreténů, jakmile byl z doslechu.

Maroviův písař ho prázdnou chodbou dovedl k obrovským dvoukřídlým dveřím. Zaklepal. Na zavolání zevnitř otočil klikou a otevřel jedno křídlo. Zdvořile ustoupil, aby mohl Jezal projít.

„Můžete jít dál,“ podotkl tiše, když se Jezal k ničemu neměl.

„Ano, ano, jistě.“

Obrovský sál byl strašidelně tichý. Nábytku zde bylo na ten rozlehlý, dřevem obložený prostor překvapivě málo a jednotlivé kusy byly jaksi příliš velké, jako by je měli používat lidé mnohem větší než Jezal. Cítil se, jako by dorazil na vlastní soudní proces.

Nejvyšší soudce Marovia seděl za obrovským stolem vyleštěným do zrcadlového lesku a laskavě, ač trochu lítostivě, se na Jezala usmíval. Nalevo o něj seděl maršál Varuz a provinile zíral na svůj rozmazaný odraz. Jezal si nemyslel, že se může cítit ještě bídněji, ale když uviděl třetího přítomného, uvědomil si, že se mýlil. Bayaz, se spokojeným úšklebkem na tváři. Když se za Jezalem zavřely dveře, zmocnila se ho panika. To cvaknutí mu znělo jako zapadnutí těžké závory na dveřích cely.

Bayaz vstal a obešel stůl. „Kapitáne Luthare, jsem tak rád, že jsi mohl přijít.“ Popadl Jezalovu bezvládnou ruku do obou svých, pevně mu ji stiskl a vedl ho ke stolu. „Děkuju, že jsi přišel. Opravdu moc děkuju.“

„Ehm, jistě.“ Jako by měl na vybranou.

„Nejspíš si říkáš, co to má všechno znamenat. Dovol, abych ti to vysvětlil.“ Posadil se na stůl jako laskavý strýček poučující malého kluka. „S několika udatnými společníky – vybranými lidmi, víš, vynikajícími lidmi – se vydávám na velkou cestu!

Dobrodružnou cestu! Nepochybuju, že pokud uspějeme, bude se o nás v příštích letech vyprávět. V mnoha příštích letech.“ Zvedl obočí. „Nuže? Co na to říkáš?“

„Ehm…“ Jezal se nervózně podíval na Maroviu s Varuzem, ale ti neprozradili ani mrknutím, o co jde. „Jestli smím?“

„Jistě, Jezale – můžu ti tak říkat, viď?“

„Ehm, ano, jistě… myslím. Ehm, jde o to, že… jsem si říkal, co to má společného se mnou?“

Bayaz se usmál. „Chybí nám jeden člověk.“

Rozhostilo se dlouhé, nepříjemné ticho. Jezalovi spadla z vlasů kapka vody, stekla mu po nose a rozplácla se na dlaždici na podlaze. Tělem se mu pomalu šířila hrůza, ze žaludku až do konečků prstů. „Já?“ zachraptěl.

„Cesta bude dlouhá a obtížná, pravděpodobně plná nebezpečí. Máme nepřátele, my oba. Víc nepřátel, než by sis myslel. A kdo by mohl být užitečnější než zkušený šermíř jako ty? Nikdo menší než vítěz soutěže!“

Jezal polkl. „Vážím si té nabídky, opravdu, ale bohužel musím odmítnout. Moje místo je u vojska, pochopte.“ Váhavě couvl ke dveřím. „Musím na sever. Moje loď brzy vypluje a –“

„Obávám se, že už vyplula, kapitáne,“ ozval se Marovia a jeho hřejivý hlas Jezala na místě zastavil. „S tím si už nemusíte dělat starosti. Vy do Anglandu nepojedete.“

„Ale, Vaše Ctihodnosti, moje setnina –“

„Dostane jiného velitele,“ usmál se nejvyšší soudce, chápavě, soucitně a strašně neústupně. „Chápu vaše pocity, ale toto považujeme za naléhavější. Je důležité, aby bylo v této věci zastoupeno i Království.“

„Mimořádně důležité,“ dodal neradostně Varuz. Jezal na ty tři dědky zamrkal. Nebylo úniku. Tohle je tedy odměna za vítězství v soutěži? Nějaká bláznivá cesta kdovíkam ve společnosti dementního stařík a tlupy divochů? Teď si z hloubi duše přál, aby si se šermem nikdy nezačínal! Aby v životě neviděl ocel! Jenomže přání nebylo k ničemu. Nebylo cesty zpátky.

„Musím sloužit vlasti –“ namítl.

Bayaz se zasmál. „Existují i jiné způsoby, jak posloužit své vlasti, chlapče, než skončit jako jedna z mrtvol na hromadě na zamrzlém Severu. Vyplouváme zítra.“

„Zítra? Ale moje věci jsou –“

„Neboj se, Jezale.“ Stařík sklouzl ze stolu a nadšeně ho poplácal po rameni. „Všechno je zařízeno. Tvoje věci ti před vyplutím odnesli z lodi. Máš celý večer, aby sis vybral to nejpotřebnější. Musíme cestovat nalehko. Zbraně, ty určitě, a pevné oblečení. A nezapomeň si pořádné boty, ano? Bohužel žádné uniformy, protože ty by tam, kam jdeme, mohly vyvolat nevhodnou pozornost.“

„Ne, samozřejmě,“ zabručel nešťastně Jezal. „A smím se zeptat… kam vlastně jedeme?“

„Na kraj světa, chlapče, na kraj světa!“ Bayazovi se zajiskřilo v očích. „A zpátky, samozřejmě… doufám.“

Krvavá devítka

Jestli se o Logenovi Devítiprsťákovi dalo něco říct, tak to, že byl šťastný. Konečně odcházeli. Kromě nějakých mlhavých zmínek o Staré říši a kraji světa neměl tušení, kam jdou, a bylo mu to jedno. Jestli se co nejdřív dostane z tohoto prokletého místa, bude naprosto spokojený.

Poslední člen skupiny zřejmě jeho dobrou náladu nesdílel. Luthar, ten arogantní mladík od brány. Ten, který díky Bayazově podvádění vyhrál šermovací hru. Od chvíle, kdy dorazil, stěží řekl půl slova. Jenom tam postával, bílý jako křída a strnulý, jako kdyby měl v zadku vražený oštěp, a koukal z okna.

Logen k němu přistoupil. Když už máte s někým cestovat a možná bojovat po jeho boku, je nejlepší si s ním popovídat, zasmát se, pokud to jde. Tak ho nejlíp poznáte a začnete mu důvěřovat. Důvěra poutá lidi k sobě, a v divočině může znamenat rozdíl mezi přežitím a smrtí. Vybudovat takovou důvěru vyžaduje čas a námahu. Logen usoudil, že nejlepší bude začít hned, a dnes měl dobrou náladu na rozdávání, a tak si stoupl vedle Luthara a snažil se najít nějakou společnou půdu, do níž by zasadil semínko tak nepravděpodobného přátelství.

„Je hezký, ten tvůj domov.“ Nemyslel si to, jenže ho nenapadalo nic vhodného, jak začít.

Luthar se otočil od okna a povýšeně se na něho podíval. „Co ty o tom víš?“

„Hádám, že názor jednoho je stejně důležitý jako jiného.“

„Cha,“ prskl mladý muž chladně. „Tak v tom se asi rozcházíme.“ A obrátil se zpátky.

Logen se zhluboka nadechl. Tady důvěru zřejmě hned tak nevybuduje. Opustil Luthara a zkusil místo toho Quaie, ale učedník

nevypadal o mnoho slibněji. Choulil se v křesle a mračil se do prázdna.

Logen si k němu přisedl. „Netěšíš se, že se vrátíš domů?“

„Domů,“ zamumlal učedník chabě.

„Správně, do Staré říše… nebo kam.“

„Nevíš, jaké to tam je.“

„Tak mi to pověz,“ vybídl jej Logen v naději, že uslyší něco o klidných údolích, městech, řekách a dalších věcech.

„Krvavé. Je to tam krvavé, neplatí tam žádné zákony a život je laciný jako hlína.“

Krvavé a neplatí tam zákony. To znělo nepříjemně povědomě. „Copak tam není císař, nebo tak?“

„Je jich tam spousta. Pořád válčí mezi sebou, vytvářejí spojenectví, která vydrží týden nebo den nebo hodinu, než se na sebe vrhnou, aby toho druhého bodli do zad dřív, než on bodne je. Když jeden císař padne, jiný povstane, a pak další a další, a zoufalí a vyštvaní lidé sbírají odpadky, rabují a zabíjejí na hranicích. Města chátrají, velká díla minulosti se rozpadají, úrodu nikdo nesklízí a lidé hladovějí. Krveprolévání a zrada, po celá staletí. Krevní msty jsou už tak hluboko zakořeněné a složité, že jen málokdo si ještě pamatuje, kdo koho vlastně nenávidí, a nikdo neví proč. Tam už rozum nepotřebují.“

Logen to zkusil ještě jednou. „Nikdy nevíš. Mohlo se to zlepšit.“

„Proč by mělo?“ zamumlal učedník. „Proč?“

Logen hledal nějakou odpověď, když se prudce otevřely dveře. Bayaz se na ně zamračil. „Kde je Maldžinn?“

Quai polkl. „Odešla.“

„To vidím, že odešla! Řekl jsem ti přece, že ji tu máš udržet!“

„Neřekl jste mi jak,“ ohradil se učedník.

Bayaz si ho dál nevšímal. „Co se hrome s tou zatracenou ženskou stalo? V poledne musíme vyrazit! Znám ji tři dny, a už mě zahnala do kouta!“ Zaťal zuby a zhluboka se nadechl. „Najdi ji, Logene, ano? Najdi ji a přiveď ji zpátky.“

„Co když nebude chtít jít zpátky?“

„Nevím, tak ji třeba přines! Co se mě týče, můžeš ji celou cestu sem kopat!“

To se snadno řekne, ale Logen by to zkoušel velice nerad. Nicméně pokud ji měl najít včas, měl by se do toho pustit hned. Povzdechl si, vstal a zamířil ke dveřím.

* * *

Logen se vtiskl do stínů u zdi a díval se.

„Do prdele," procedil v duchu. Bude muset okamžitě jednat, jestli mají odejít z města. Ferro byla dvacet kroků od něj, vzpřímená, s obvyklým zamračeným výrazem na tmavém obličeji. Kolem ní stáli tři muži. Maskovaní muži celí v černém. Hole drželi za zády, aby je nebylo vidět, ale Logen nepochyboval o tom, co mají za lubem. Slyšel je, jak mluví, syčí přes masky něco o tom, že s nimi má jít bez odporu. Škubl sebou. Chodit bez odporu nebyl její styl.

Napadlo ho, že vyklouzne a půjde to říct ostatním. Tu ženskou neměl zrovna v lásce, rozhodně ne tolik, aby si kvůli ní nechal rozbít hlavu. Jenomže kdyby to nechal takhle, tři na jednu, nejspíš by ji, než by se stačil vrátit s posilou, roztřískali na kusy, byť by byla sebetvrdší, a odvlekli kdovíkam. A potom už by se z toho prokletého města nemusel dostat nikdy.

Odhadoval vzdálenosti, přemýšlel, jak nejlíp na ně a jakou má šanci, jenže už dlouho zahálel a mozek mu pracoval pomalu. Ještě přemýšlel, když Ferro najednou po jednom chlapovi skočila, zařvala z plných plic a srazila ho na záda. Stačila ho několikrát ošklivě praštit do obličeje, než ji druzí dva chytili a odtáhli.

„Do prdele," sykl Logen. Zápasící trojice se potácela uličkou a narážela do zdí, změť míhajících se, bušících a kopajících končetin doprovázená funěním a klením. Čas na sofistikovaný přístup zjevně minul. Logen zaskřípal zuby a vrhl se do bitky.

Ležící muž se vyhrabal na nohy a potřásal hlavou, aby se vzpamatoval. Ostatní se snažili chytit Ferro. Třetí muž zvedl hůl a prohnul se v zádech, jak se jí chystal rozbít lebku. Logen zařval. Maskovaný se překvapeně otočil.

„Co to –?" Do žeber ho zasáhlo Logenovo rameno a on odletěl stranou. Logen koutkem oka zachytil, že se po něm kdosi rozmachuje holí, ale zaskočil je a v ráně nebyla síla. Zablokoval hůl rukou, stlačil ji dolů a pěstí praštil do maskované tváře. Muž

zamával rukama a zavrávoral. Logen ho popadl za černý kabát, zvedl ho do vzduchu a hodil jím proti zdi.

Muž se s chrčením odrazil a sesul se na dlažbu. Logen se otočil, pěsti zaťaté, ale poslední muž už ležel na břiše. Ferro klečela na něm, koleno zapřené o jeho bedra, držela ho za vlasy a třískala mu obličejem o zem, přitom nepřestávala ječet nadávky.

„Co to sakra děláš?“ křikl Logen, popadl ji za loket a odtáhl.

Vytrhla se mu a postavila se proti němu, pěsti zaťaté u boků a tvář zalitou krví. „Nic,“ prskla.

Logen ostražitě couvl. „Nic? Tak co to tedy je?“

Se svým ošklivým přízvukem usekla každé slovo. „Já… nevím.“ Otřela si krev ze rtů a strnula. Logen se ohlédl přes rameno. Úzkou uličkou se k nim hnali další tři maskovaní muži.

„Do prdele.“

„Hejbni sebou, růžovouši!“ Ferro se otočila a rozběhla se. Logen ji následoval. Co jiného mohl dělat? Běžel. Byl to strašný, bezdechý úprk pronásledovaného, hrbil se, jak čekal ránu do zad, lapal po dechu a kolem něj se rozléhal dupot pronásledovatelů.

Kolem se míhaly vysoké bílé budovy, okna, dveře, sochy, zahrady. Lidé s křikem uhýbali nebo se tiskli ke zdem. Netušil, kde jsou ani kam běží. Přímo před ním vyšel ze dveří jakýsi muž se složkou papírů v rukou. Srazili se, spadli a kutáleli se ve škarpě. Všude kolem nich poletovaly papíry.

Chtěl vstát. Pálila ho lýtka. A neviděl! Přes obličej měl papír. Strhl si ho a někdo ho popadl v podpaždí a vytáhl. „Vstávej, růžovouši! Pohyb!“ Ferro. Ani se nezadýchala. Logenovi praskaly plíce, jak se s ní pokoušel udržet krok, ale neustále se mu vzdalovala, hlavu skloněnou, nohama se téměř nedotýkala země.

Proletěla bránou a Logen supěl za ní. Jak zatáčel za roh, podklouzly mu nohy. Velký zastíněný prostor, trámy zvedající se do výšky jako podivný les z hranatých větví. Kde to hrome jsou? Před nimi bylo jasné světlo, volný prostor. Logen tam vrazil a zamrkal. Ferro byla těsně za ním, pomalu se otáčela a ztěžka dýchala. Stáli uprostřed kruhu z trávy, malého kruhu.

Už věděl, kde jsou. V aréně, kde nedávno seděl mezi diváky a pozoroval hru s meči. Kolem se táhly prázdné tribuny. Mezi nimi prolézali tesaři, řezali a bušili kladivy. Několik lavic vzadu už rozebrali a zůstaly jen nosníky, trčící do vzduchu jako obří žebra. Logen se opřel o podlamující se kolena, lapal po dechu a plival.

„Co… teď?“

„Tudy.“ Logen se s námahou narovnal a kulhal za ní, ale ona se už vracela. „Tam ne!“

Logen už je také zahlédl. Zase ty maskované postavy. V čele běžela žena s kšticí rudých vlasů. Pružně doběhla do středu kruhu, mávla rukou a ukazovala druhým dvěma, aby je obklíčili. Logen se rozhlédl, hledal nějakou zbraň, ale nikde nic – jen prázdné lavice a vysoké bílé zdi za nimi. Ferro couvala k němu a za ní šly další dvě masky s holemi v rukou. Pět. Celkem pět.

„Do prdele,“ řekl Logen.

* * *

„Co je zdrželo?“ vrčel Bayaz a přecházel po pokoji sem a tam. Jezal ho ještě neviděl podrážděného a z nějakého důvodu ho to velmi znervózňovalo. Kdykoliv se mág dostal do jeho blízkosti, měl chuť couvnout. „Jdu se vykoupat. Můžou to být měsíce, než se dostanu k další horké vodě. Měsíce!“ Bayaz vyrazil z místnosti a práskl za sebou dveřmi koupelny. Jezala nechal samotného s učedníkem.

Byli nejspíš stejně staří, ale nic jiného společného neměli, pokud mohl Jezal soudit, přičemž mladíka pozoroval s neskrývaným opovržením. Neduživý, lasičkovitý, zakrslý knihomol. Jeho sklíčenost a uzavřenost do sebe byly žalostné. A také hrubé. Zatraceně hrubé. Jezal soptil. Kdo si to nafoukané štěně myslí, že je? Kvůli čemu je tak rozčilený, hrome? To jemu přece neukradli život přímo před nosem.

Přesto, když už měl zůstat sám s jedním z nich, asi mohl dopadnout hůř. Mohl tu trčet s tím hloupým Seveřanem s jeho nemotornými pokusy o konverzaci. Nebo s tou gurškou čarodějnicí, zírající těma svýma ďábelskýma žlutýma očima. Při té představě se zachvěl. Vybraní lidé, řekl Bayaz. Byl by se smál, nemít slzy na krajíčku.

Vrhl se do čalouněného křesla, ale neuklidnil se. Přátelé byli na cestě do Anglandu a jemu se už po nich stýskalo. Po Westovi, Kaspovi a Jalenhormovi. Dokonce i po tom kreténovi Brintovi. Na cestě za ctí, na cestě za slávou. Tažení skončí dávno předtím, než se vrátí z té díry, do které ho ten starý šílenec hodlá zavléct –

pokud se vůbec vrátí. Kdo ví, kdy vypukne další válka, přijde další šance dobýt si slávu?

Jak si přál, aby mohl bojovat se Seveřany! Jak si přál být s Ardee! Připadalo mu to jako celé věky, co byl naposledy šťastný. Jeho život byl v troskách. V troskách. Seděl v křesle jako hromádka neštěstí a uvažoval, jestli se to může ještě zhoršit.

* * *

„Uch," zavrčel Logen, když ho do ruky zasáhla hůl, další ránu dostal do ramene a třetí do boku. Couvl, podklesl v kolenou a bránil se, jak nejlépe dovedl. Slyšel, jak kdesi za ním vříská Ferro, nepoznal, zda vztekem, nebo bolestí, protože byl plně zaměstnán vlastním výpraskem.

Něco ho udeřilo do lebky, dost tvrdě, aby odletěl k tribunám. Padl na břicho a první lavice ho zasáhla do prsou a vyrazila mu dech. Z nosu mu tekla krev, klouby na rukou měl rozdrásané a zkrvavené a jeho oděv na tom nebyl o nic lépe. Chvíli zůstal ležet a sbíral síly. Na zemi za lavicí zahlédl trámek. Sáhl po něm. Byl uvolněný. Přitáhl si ho k sobě. Padl mu do ruky a byl pěkně těžký.

Nadechl se a sebral síly. Trochu pohnul rukama a nohama, aby se ujistil, že je v pořádku. Neměl nic zlomeného – snad až na nos, a to nebylo poprvé. Za sebou zaslechl kroky. Pomalé kroky, dávající si na čas.

Pomaloučku se zvedal a snažil se vypadat jako zpola omámený. Náhle zařval, otočil se a rozmáchl se trámkem. Přerazil ho maskovanému muži o rameno takovou silou, že ulomená polovina odletěla až za kruh trávy. Muž tlumeně zavyl a klesl na kolena, oči zavřené, ruku přitisknutou na krk. Druhá ruka mu bezvládně visela a hůl mu vypadla z prstů. Logen ho zbývajícím kusem dřeva švihl přes obličej. Maskovaný muž zvrátil hlavu a padl na trávu, masku zpola strženou a celou zakrvácenou.

Logenovi náhle vybuchlo před očima světlo. Zavrávoral a svezl se na kolena. Někdo ho praštil zezadu do hlavy, a to pořádně tvrdě. Chvíli se kymácel a snažil se neupadnout na obličej. Pak se svět znovu zaostřil. Nad ním stála ta zrzka a rozmachovala se holí.

Logen se vymrštil, vrhl se na ni a pověsil se jí na ruku, napůl ji tahal k zemi, napůl se o ni opíral, v uších mu zvonilo a svět se

bláznivě točil. Klopýtali v kruhu a přetahovali se o hůl jako dva opilci o láhev, sem a tam po travnaté aréně. Volnou rukou do něj bušila, byly to tvrdé rány a přímo do žeber.

„Au!“ vyjekl, ale už se vzpamatovával a vážil o polovinu víc než ona. Zkroutil jí ruku s holí za záda. Udeřila ho z boku do obličeje, až se mu před očima znovu roztančily hvězdičky. Zachytil její druhé zápěstí a přitiskl jí ruce k bokům. Ohnul si ji dozadu přes koleno.

Kopala a kroutila se, oči přimhouřené do vzteklých škvírek, jenže Logen ji držel pevně. Ze změti končetin si uvolnil jednu ruku a praštil ženu pěstí do břicha. Zasípěla, vypoulila oči a povolila. Odhodil ji a ona se kousek odplazila, pak si strhla masku a zvracela do trávy.

Logen vrávoravě stál, potřásal hlavou a plival krev a hlínu. Kromě zvracející ženy leželi v aréně čtyři muži v černém. Jeden tiše chrčel, jak do něj Ferro ještě pořád kopala. Obličej měla od krve, ale šťastně se usmívala.

„Ještě žiju,“ zamumlal si pro sebe Logen, „ještě…“ Branou přicházeli další muži. Otočil se a málem upadl. A další čtyři z druhé strany. Byli v pasti.

„Pohyb, růžovouši!“ Ferro už se hnala kolem něj, vyskočila na první lavici, pak na druhou, na třetí, překonávala mezery dlouhými kroky. Šílenství. Kam se odtamtud dostane? Zrzka přestala zvracet a plazila se ke své holi, ležící na zemi. Posily se rychle blížily a bylo jich víc než dřív. Ferro už byla ve čtvrtině cesty hledištěm a skákala z jedné lavice na druhou, až prkna praštěla.

„Sakra.“ Logen vyrazil za ní. Po desítce lavic ho zase začala pálit lýtka. Přestal skákat a prostě je přelézal. Při převalování se přes lavice za sebou viděl maskované muže – sledovali je, dorozumívali se mezi sebou gesty a voláním, rozestupovali se mezi sedadly.

Logen zpomaloval. Každá lavice byla jako hora. Nejbližší maska byla jen pár lavic za ním. Škrábal se dál, výš a výš, zkrvavenýma rukama se chytal dřeva, zkrvavenými koleny šoupal po lavicích, v lebce se mu rozléhal vlastní dech, kůže ho svrběla potem a strachem. Znenadání měl před sebou prázdný prostor. Zastavil se, lapal po dechu, mával rukama a vrávoral na okraji hlubiny.

Byl kousek od střech domů za tribunami, jenomže většina sedadel vzadu už byla odstraněna a zůstaly jen holé nosníky – široké sloupy spojené úzkými trámy a spousta volného místa mezi nimi. Ferro skočila z jedné vzpěry na druhou, přeběhla po houpajícím se prkně a očividně si vůbec nedělala starosti s tím, že by mohla spadnout. Přehoupla se na plochou střechu vysoko nad ním. Připadalo mu to jako ohromná dálka.

„Sakra.“ Logen klopýtal po nejbližším trámu, ruce roztažené kvůli rovnováze, šoural se jako dědek. Srdce mu bušilo jako kovářské kladivo o kovadlinu, kolena měl měkká a po všem tom šplhání se mu podlamovala. Snažil se nebrat na vědomí křik a kroky mužů za sebou a oči upíral jen na sukovitý povrch dřeva. Jenomže se nemohl dívat dolů a nevidět pavučinu trámů hluboko pod sebou a maličké kamenné dlaždice ještě níž. Velice hluboko.

Vrhl se na dosud nerozebraný dřevěný chodník a doběhl na konec. Vytáhl se na trám nad ním, obemkl ho nohama a posouval se po zadku. Celou cestu si pořád dokola šeptal: „Ještě žiju!“ Nejbližší maskovaný muž se dostal k chodníku a utíkal k němu.

Trám končil na sloupu a dál bylo prázdno. Jen čtverec dřeva stopu nebo dvě napříč. A pak už nic. Dva kroky prázdného prostoru. Pak další čtverec na vrcholku vysokého stožáru a prkno natažené k ploché střeše. Z okraje střechy se na něho dívala Ferro.

„Skoč!“ křikla. „Skoč, ty růžový parchante!“

Skočil. Cítil kolem sebe vítr. Levou nohou přistál na dřevěném čtverci, ale nemohl se zastavit. Pravou nohou došlápl na prkno. Zvrtl si kotník, podlomilo se mu koleno. Svět kolem něho se zhoupl. Levou nohou dupl zpola na dřevo, zpola do prázdna. Prkno zarachotilo. Ocitl se ve vzduchu, mával rukama. Připadalo mu to jako celá věčnost.

„Uuuff!“ Do prsou ho praštil okraj střechy. Hrabal po něm a nemohl se nadechnout. Pomalu klouzal dozadu. Nejdřív viděl střechu, pak své ruce a pak už jen kameny před obličejem. „Pomoc,“ zašeptal, ale žádná pomoc nepřišla.

Věděl, že dolů je to hluboko. Velice hluboko, a tentokrát ho nezachrání žádná voda. Čekal jen tvrdý, rovný, osudný kámen. Uslyšel zarachocení. Maska běžela po prkně za ním. Někdo křičel, avšak teď na tom už nezáleželo. Sklouzl o kousíček níž a šátral po drolící se maltě. „Pomoc,“ zachraptěl, ale nebyl tu nikdo, kdo by

mu mohl pomoct. Jenom masky a Ferro, a ani jeden z nich nepatřil k těm, co pomáhají jiným.

Třesklo to a zazněl zoufalý křik. Ferro kopla do prkna a maskovaný muž spadl. Křik utichl po hodně dlouhé době, kdy ho uťalo vzdálené žuchnuti. To se muž rozbil na kaši hluboko dole a Logen věděl, že se k němu brzy připojí. Člověk musí být v těchto věcech realista. Tentokrát ho řeka nevyplaví. Konečky prstů mu klouzaly, malta se rozpadala. Boj, běh, šplhání mu vysály sílu, už mu žádná nezbývala. Napadlo ho, jaký zvuk asi vydá, až poletí vzduchem. „Pomoc," zašeptal.

A kolem zápěstí se mu sevřely silné prsty. Tmavé, špinavé prsty. Uslyšel chrčení a ruku mu to táhlo dopředu. Zasténal. Uviděl okraj střechy. Už viděl i Ferro, zuby námahou zaťaté, oči téměř zavřené, žíly na krku vystouplé, jizvu na tmavém obličeji zvýrazněnou. Druhou rukou se vzepřel o okraj střechy, dostal přes ni prsa a přehodil i koleno.

Odtáhla ho od okraje a on se převalil na záda, lapal po vzduchu jako ryba na suchu a zíral na bílé nebe. „Ještě žiju," zamumlal si pro sebe po chvíli a nemohl tomu uvěřit. Nijak by ho nepřekvapilo, kdyby mu Ferro dupla na nohy a pomohla mu spadnout.

V zorném poli se mu objevil její obličej. Upřela na něho žluté oči, zuby vyceněné. „Ty pitomý, těžký růžový parchante!"

Odvrátila se, potřásla hlavou, došla ke zdi a rychle vylezla na nízkou střechu nad sebou. Logen sebou při pohledu na ni trhl. Copak se nikdy neunaví? Ruce měl celé potlučené, pohmožděné a poškrábané. Nohy ho bolely a zase mu tekla krev z nosu. Všechno ho bolelo. Otočil se a podíval se dolů. Z okraje lavic dvacet kroků vzdáleného na něj civěla jedna maska. Pár dalších pobíhalo hluboko dole a hledalo cestu nahoru. A úplně dole, na kruhu žluté trávy, viděl hubenou černou postavu se zrzavými vlasy. Ukazovala něco ostatním, dívala se nahoru a vydávala rozkazy.

Dříve nebo později si k nim najdou cestu. Ferro hřadovala na hřebeni střechy nad ním, tmavá postava na pozadí jasné oblohy. „Zůstaň si tady, jestli chceš," štěkla, obrátila se a zmizela. Logen se zaúpěním vstal, se zaúpěním se došoural ke zdi a s povzdechem hledal úchyt.

* * *

„Kde jsou všichni?“ chtěl vědět mistr Chodec. „Kde je můj proslulý zaměstnavatel? Kde je mistr Devítiprsťák? Kde je ta okouzlující dáma Maldžinn?“

Jezal se rozhlédl kolem sebe. Neduživý učedník byl příliš ponořený do deprese, než aby odpovídal. „Nevím, jak druzí dva, ale Bayaz je v koupelně.“

„Přísahám, že jsem jaktěživ nenarazil na člověka umanutějšího na koupání, než je on. Doufám, že ostatním to nepotrvá dlouho. Všechno je připravené, víš! Loď je připravená. Zásoby jsou naložené. Nemívám ve zvyku chodit pozdě. To tedy ne! Musíme chytit příliv, jinak tu uvízneme do –“ Mužík se zarazil a podíval se na Jezala s náhlými obavami. „Vypadáš rozrušeně, můj mladý příteli. Velice ustaraně. Můžu ti já, bratr Chodec, nějak prospět?“

Jezal už mu chtěl říct, ať nestrká nos do cizích věcí, ale spokojil se jen s podrážděným: „Ne, ne.“

„Vsadím se, že je v tom nějaká žena. Mám pravdu?“ Jezal prudce vzhlédl a říkal si, jak to ten chlápek mohl uhádnout. „Snad tvoje choť?“

„Ne! Nejsem ženatý! Nic takového. Jde o, ehm, no,“ hledal slova, jimiž by to popsal, a nenašel je. „Nejde o nic takového!“

„Aha,“ prohlásil navigátor s vědoucím úsměvem. „Aha, tedy zakázaná láska, tajná láska, ano?“ Ke své značné zlobě se Jezal přistihl, že se červená. „Mám pravdu, vidím to! Neexistuje sladší ovoce než to, které neochutnáš, co, můj mladý příteli? Co? Co?“ Zakoulel očima způsobem, který Jezalovi připadal nanejvýš nechutný.

„Zajímalo by mě, co zdrželo ty dva.“ Jezal se o to nestaral ani za mák, ale chtěl změnit téma.

„Maldžinn a Devítiprsťáka? Cha,“ zasmál se Chodec a naklonil se k němu. „Třeba se zapletli, ehm, do tajné lásky, jako je ta tvoje. Třeba se někam odkradli, aby dělali to, co přirozeně následuje!“ Dloubl Jezala do žeber. „Umíš si představit ty dva? To by bylo něco, že? Cha!“

Jezal se zaškaredil. O ohavném Seveřanovi už věděl, že je zvíře, a z toho mála, co viděl z té hrozné ženské, usoudil, že by mohla být ještě horší. Jediné, co by podle něj mohli přirozeně dělat, bylo něco násilného. Byla to dokonale odporná představa. Cítil se pošpiněný, už jen když na to myslel.

* * *

Střechy se táhly donekonečna. Po jedné nahoru, po druhé dolů. Krást se po hřebeni, kde nohy podkluzují, sunout se přes římsy, překračovat drolící se zdi. Občas Logen na okamžik vzhlédl a zatočila se mu hlava při pohledu na rozlehlou plochu vlhké břidlice, poďobaných tašek a starého olova, táhnoucí se až ke vzdálené hradbě Agriontu, a občas zahlédl i město dole. Nebýt Ferro, která se jistým krokem hnala napřed, nadávala mu a táhla ho za sebou, takže neměl čas myslet na výhled, děsivou hlubinu pod nimi a černé postavy, které po nich dole jistě pátraly, byla by to skoro mírumilovná scéna.

Ferro někdo při rvačce zpola utrhl rukáv, který jí nyní vlál kolem zápěstí a překážel při šplhání. Prskla a utrhla si ho na rameni úplně. Logen se usmál, když si vzpomněl, kolik práce Bayaz vynaložil, aby ji přiměl převléknout si smradlavé hadry za nové šaty. Teď byla špinavější než předtím, šaty měla propocené, postříkané krví a ušpiněné od sazí na střechách. Ohlédla se přes rameno a všimla si, že ji pozoruje. „Hni sebou, růžovouši," sykla.

„Ty přece nevidíš barvy." Bez odpovědi přelezla další zeď, proklouzla kolem kouřícího komína a po břiše sjela po špinavé břidlici na úzkou římsu mezi dvěma střechami. „Vůbec žádné barvy."

„No a?" prskla přes rameno.

„Tak proč mi říkáš růžovouši?"

Ohlédla se. „Jsi růžový?"

Logen se zadíval na svá předloktí. Kromě podlitin, rudých škrábanců a modrých žilek byla vlastně růžová, to musel uznat. Zamračil se.

„Myslela jsem si to." Přeběhla mezi střechami na kraj budovy a podívala se dolů. Logen ji následoval. Opatrně vyhlédl. Uličkou procházeli dva lidé. Bylo to hluboko a dolů nevedla žádná cesta. Budou se muset vrátit. Ferro už přešla za něj.

Na tváři ho zastudil závan větru. Ferro se odrazila od okraje střechy a už byla ve vzduchu. Logenovi spadla brada. Díval se, jak letí, prohnutá v zádech, mávajíc rukama, nohama. Přistála na ploché střeše ze šedivého olova porostlého zeleným mechem, překulila se a plavně se zvedla.

Logen si olízl rty a ukázal si na prsa. Kývla. Rovná střecha byla o deset stop níž, jenomže mezi ním a střechou bylo asi dvacet stop prázdného prostoru a dolů bylo hodně hluboko. Pomalu couval a připravoval se k rozběhu. Zhluboka dýchal a zavřel na chvíli oči.

Jestli spadne, bude to svým způsobem dokonalé. Žádné písně, žádné příběhy. Jenom krvavá šmouha někde na ulici. Rozběhl se. Zadupal po kameni. Vítr mu hvízdal v ústech a tahal ho za roztrhané šaty. Plochá střecha letěla k němu. Dopadl tvrdě a překulil se jako Ferro před ním. Postavil se vedle ní. Ještě žil.

„Cha!“ křikl. „Co si o tom myslíš?“

Zapraštělo to a střecha pod nohama mu povolila. Při pádu zoufale hrábl po Ferro a strhl ji s sebou. Děsivou chvíli padal a mával rukama, ale nic nenahmátl. Dopadl na záda.

Dusil se prachem, potřásal hlavou a namáhavě se pootočil. Byl v místnosti a kolem byla po jasu venku inkoustově černá tma. Ve světle pronikajícím dírou ve střeše vířil prach. Pod sebou měl něco měkkého. Postel. Částečně se zřítila, nakláněla se a na pokrývce se válela rozbitá omítka. Něco měl na nohou. Ferro. Chrčivě se zasmál. Alespoň se zase jednou ocitl v posteli se ženou. Naneštěstí to nebylo tak, jak doufal.

„Pitomý podělaný růžovouši!“ prskala, když jej přelézala a ze zaprášených zad ji padaly kousky omítky. Vzala za kliku. „Zamčené! Je to –“ Logen proběhl kolem ní, vyrval dveře z pantů a rozplácl se na chodbě.

Ferro ho přeskočila. „Vstávat, růžovouši, vstávat!“ Z rámu se vylomil příhodný kus dřeva, ze kterého na konci trčelo pár hřebíků. Sebral ho, vyškrábal se na nohy, proběhl chodbou a narazil na křižovatku. Na obě strany se táhly další tmavé chodby. Malá okénka vrhala kaluže jasného světla na tmavé rohože. Nepoznal, kterým směrem se vydala Ferro. Zabočil doprava ke schodišti.

Šerem se k němu kdosi blížil. Vysoký a hubený jako černý pavouk, pohybující se po špičkách. Paprsek světla dopadl na jasně zrzavé vlasy.

„Zase ty,“ zabručel Logen a potěžkal dřevo.

„Správně. Já.“ Zacinkalo to a ve tmě se zablýskl kov. Logen cítil, jak mu cosi rve dřevo z ruky. Přeletělo jí přes rameno a dopadlo na chodbu. Zase byl neozbrojený, ale nedala mu čas dělat si s tím starosti. Měla něco v ruce, něco jako nůž, a hodila to po něm. Sehnul se a zbraň mu proletěla kolem ucha. Vzápětí švihla

druhou rukou a cosi se mu mihlo těsně pod okem. Uskočil ke zdi a snažil se rozpoznat, jakému kouzlu čelí.

Vypadalo to jako kovový kříž, tři zahnuté čepele, jedna s háčkem na konci. Z kroužku na držadle visel řetěz a mizel jí v rukávu.

Ostrá část znovu vyletěla, minula Logenův obličej o palec a vykřísla sprškу jisker ze zdi, než se hladce vrátila ženě do dlaně. Spustila ji na řetěze dolů, až cinkla o podlahu, pak trhla zápěstím a podivná zbraň znovu vyletěla proti Logenovi. Tentokrát ho škrábla na prsou. Stěnu postříkaly kapky krve.

Vrhl se po ní, ale nataženýma rukama nic nezachytil. Zachřestilo to, načež mu podjela noha a bolestně mu to cuklo kotníkem, zachyceným řetězem. Žena se prosmýkla kolem. Logen přistál na břiše a začal se zvedat. Řetěz se mu ovinul kolem krku. Stěží pod něj dostal ruku, než se napnul. Žena byla na něm, cítil, jak mu tiskne koleno do zad. Supěla přes masku a utahovala řetěz, který se mu zarýval do dlaně.

Logen zachrčel, zvedl se na kolena a nejistě se postavil. Ženu měl pořád na zádech, visela na něm celou vahou a vší silou tahala za řetěz. Logen se ohnal volnou rukou, jenže na ni nedosáhl a nedokázal ji ani shodit – držela se ho jako vilejš. Docházel mu dech. Udělal pár kroků a svalil se na záda.

„Uch," šeptla mu žena do ucha, když na ni dopadl. Řetěz se uvolnil natolik, aby se z něj dokázal vyvléknout. Překulil se, levačkou popadl ženu za krk a zmáčkl. Vrazila mu koleno do rozkroku a bušila do něj pěstmi, jenomže když na ní ležel, neměla dost místa k pořádnému rozmáchnutí. Vrčeli, supěli a chrčeli na sebe jako zvířata, tváře jen pár palců od sebe. Ze šrámu na tváři mu kapala krev na její masku. Zvedla ruku, hmatala mu po obličeji a tlačila mu hlavu dozadu. Prsty mu zajela do nosu.

Zařval. Hlavou mu projela bolest. Pustil ji, zvedl se a ruku si tiskl na obličej. Žena se s kašláním vyškrábala na nohy a kopla ho do žeber, až se předklonil, ale stále ještě držel řetěz a teď za něj trhl. Ruka jí vyletěla dopředu, žena vyjekla a padla na něho. Kolenem ji zasáhl do žeber a vyrazil jí dech. Popadl ji zezadu za košili, zvedl a odhodil na schody.

Kutálela se a odrážela a nadskakovala po schodech, až se konečně zastavila vleže na boku. Logen by ji rád následoval a dokončil, co začal, jenže neměl čas. Každou chvíli mohli přijít

další. Otočil se a kulhal na opačnou stranu. Cestou proklínal podvrtnutý kotník.

Ze všech stran se ozývaly zvuky, odrážely se od stěn chodby a nesly se kdoví odkud. Rachocení a bušení, křik a řev. Díval se do tmy, kulhal, celý zpocený, a opíral se o zeď, aby neupadl. Nahlédl za roh. Na krku ucítil cosi studeného. Nůž.

„Ještě žiješ?“ sykl mu do ucha hlas. „Ty neumřeš snadno, co, růžovouši?“ Ferro. Pomalu ji odstrčil.

„Kde jsi vzala nůž?“ Moc rád by také nějaký měl.

„Dal mi ho.“ Ve stínu u zdi ležela zhroucená postava a do rohože se vpíjela tmavá krev. „Tudy.“

Ferro se přikrčeně kradla temnou chodbou. Zezdola, ze stran, všude kolem sebe slyšel kroky. Plížili se dolů po schodech a pak chodbou obloženou tmavým dřevem. Ferro hbitě přebíhala ze stínu do stínu. Logen mohl jen kulhat za ní, nohu táhl za sebou a snažil se neřvat bolestí při každém došlápnutí.

„Tam! To jsou oni!“ Lidé na chodbě za nimi. Zkoušel běžet, ale Ferro natáhla ruku. Další přicházeli z druhé strany. Nalevo byly pootevřené velké dveře.

„Sem!“ Logen se protáhl dovnitř a Ferro vpadla za ním. Vedle dveří byl kus těžkého nábytku, velký příborník s policemi na talíře. Logen jej popadl a přitáhl ho před dveře. Několik talířů spadlo na zem a rozbilo se. Přitiskl se k němu zády. To by je mělo alespoň na chvíli zadržet.

Velká místnost s klenutým stropem. Dvě obrovská okna zabírala větší část dřevem obložené stěny a naproti byl kamenný krb. Mezi tím stál dlouhý stůl s deseti židlemi po každé straně, prostřený včetně svícnů. Velká jídelna, a dovnitř vedla jediná cesta. A také ven.

Logen slyšel za dveřmi tlumený křik. Příborník se mu za zády zakýval. Další talíř spadl, odrazil se mu od ramene a rozprskl se na kamenných dlaždicích. Střepy létaly na všechny strany.

„Pěkně pitomý plán,“ zavrčela Ferro. Logen uklouzl, jak se snažil udržet kymácející se příborník. Ferro přiskočila k oknu a nehty se pustila do kovových rámečků kolem skleněných tabulek. Ale tudy cesta ven nevedla.

V tu chvíli Logen něco spatřil. Starý obouruční meč pověšený na ozdobu nad krbem. Zbraň. Naposledy strčil do příborníku, přeběhl ke krbu, popadl meč a strhl ho z držáku. Byl tupý jako

pluh, těžký a rezavý, nicméně stále dost pevný. Sice jím asi nikoho nepřesekne, ale určitě ho srazí k zemi. Obrátil se právě v okamžiku, kdy se příborník převrhl a nádobí se rozsypalo po zemi.

Do místnosti vpadly černé postavy v maskách. Muž v čele držel ošklivou sekeru a ten za ním krátký meč. Jako další se dovnitř dral muž s tmavou pletí a zlatými kruhy v uších. V každé ruce svíral jednu dlouhou, zakřivenou dýku.

Ty zbraně neměli jen tak pro parádu. Zřejmě se už vzdali pokusů zajmout je živé. Zbraně k zabíjení znamenaly zabíjení. Tím líp, pomyslel si Logen. Jestli se o Logenovi Devítiprsťákovi dalo něco říct, tak to, že je zabiják. Prohlédl si maskované muže přelézající příborník a rozestupující se podél zdi. Ohlédl se po Ferro. Ta cenila zuby, držela nůž a ve žlutých očích jí jiskřilo. Logen přejel po jílci ukradeného meče – byl těžký a surový. Pro změnu vhodný nástroj.

S řevem se vrhl na nejbližší masku a rozmáchl se mečem. Muž se pokusil uhnout. Špička čepele ho zasáhla do ramene a odhodila ho. Další přiskočil zpoza něj a rozmáchl se sekerou. Logen odskočil a zasupěl, když dopadl na zraněný kotník.

Oháněl se kolem sebe mečem, jenže nepřátel bylo příliš mnoho. Jeden přelezl stůl a dostal se mezi něj a Ferro. Něco ho zasáhlo do zad a on klopýtl, otočil se, uklouzl, sekl mečem a zasáhl něco měkkého. Kdosi zaječel, ale to už se na něj zase hnal ten se sekerou. Všude se míhaly masky a železo, zněl třeskot zbraní, nadávky a křik, lapání po dechu.

Logen znovu máchl mečem. Byl strašně unavený, zraněný a vyčerpaný. Meč byl těžký a s časem jako by nabýval na váze. Maska uhnula a rezavá čepel třískla do zdi, usekla kus dřevěného panelu a zakousla se do omítky. Při nárazu mu málem vypadla z rukou.

„Uff," zasupěl, jak ho kdosi kopl do břicha. Něco ho zasáhlo do nohy, že málem upadl. Za ním kdosi řval, ale znělo to jaksi z dálky. Bolel ho hrudník, v ústech měl hořko. Byl celý od krve. Nemohl dýchat. Maska k němu přistoupila, usmívala se, cítila blížící se vítězství. Logen se vrhl dozadu ke krbu, podjela mu noha a padl na koleno.

Všechno jednou skončí.

Už ani nedokázal zvednout meč. Nezbývaly mu síly. Místnost byla stále rozmazanější.

Všechno jednou skončí, ale někdo jen zůstane ležet, zapomenutý…

Logen ucítil v žaludku cosi studeného, ten pocit neměl už hodně dlouho. „Ne," zašeptal. „Už jsem se tě přece zbavil." Pozdě. Příliš pozdě…

* * *

…byl celý od krve, ale to bylo dobře. Vždycky tu byla krev. Jenže klečel, a to bylo špatně. Krvavá devítka nekleká před nikým. Prsty zajel do spár mezi kameny v krbu, zapřel se a vstal. Levá noha ho bolela. Usmál se. Bolest byla palivem pro oheň. Něco se před ním hýbalo. Maskovaní muži. Nepřátelé.

Takže mrtvoly.

„Jsi zraněný, Seveřane!" Oči nejbližšího muže nad maskou jiskřily a ve vzduchu tančila jeho lesklá sekera. „Už se vzdáváš?"

„Zraněný?" Krvavá devítka zvrátil hlavu a zasmál se. „Já ti ukážu, jak jsem zraněný!" Vrhl se dopředu, vyhnul se sekeře, kluzký jako ryba v řece, a nízkým obloukem mávl těžkou čepelí. Zasáhl muže do kolena a vyvrátil mu ho na druhou stranu, sekl do druhé nohy a podrazil mu ji. Muž při dopadu na tvrdé kameny tlumeně zavřískl, svíjel se a kopal polámanýma nohama.

Cosi Krvavou devítku zasáhlo do zad, ale žádná bolest nepřišla. Bylo to znamení. Zpráva tajným jazykem, jemuž rozuměl pouze on. Sdělovala mu, kde stojí další mrtvý muž. Otočil se a meč ho sledoval v zuřivém, překrásném, neodolatelném oblouku. Narazil na břicho, donutil muže se předklonit, odhodil ho dozadu. Muž narazil do zdi vedle krbu a sesul se na podlahu ve sprše omítky.

Nůž zavířil, zasyčel a zasáhl Logena hluboko do ramene. Hodil ho ten černý, ten s kruhy v uších. Stál na opačné straně stolu a usmíval se, potěšený dobrým vrhem. Hrozná chyba. Krvavá devítka si pro něj došel. Další nůž minul cíl a narazil do zdi. Krvavá devítka přeskočil stůl a meč ho následoval.

Tmavý muž se prvnímu úderu vyhnul, druhému také. Byl rychlý a vychytralý, jenomže ne dost. Třetí rána ho zasáhla do boku. Meč se odrazil. Sekl muže jen zlehka, rozdrtil mu žebra a křičícího ho srazil na kolena. Poslední zásah byl lepší, svaly a železo se mihly vzduchem a udeřily ho do úst, urazily mu půlku

hlavy a postříkaly zeď krví. Krvavá devítka si vytrhl nůž z ramene a odhodil ho. Z rány vytryskla krev, zmáčela mu košili a vytvořila krásně velkou, teplou, červenou skvrnu.

Padl k zemi, jako když ze stromu opadává listí, a odkutálel se. Kolem něho kdosi proběhl a krátkým mečem proťal vzduch v místě, kde ještě před chviličkou stál. Než se stačil otočit, byl Krvavá devítka na něm a levou rukou ho chytil za pěsti. Muž se vzpíral, ale marně. Krvavá devítka měl stisk silný jako kořeny hory, neoblomný jako příliv. „Poslali na mě takové chcípáky?“ Hodil muže na zeď a stiskl, rozdrtil mu klouby kolem jílce a otočil meč, až se mu opřel o prsa. „To je urážka!“ zařval a nabodl ho na jeho vlastní meč.

Muž pod maskou křičel a křičel a Krvavá devítka se smál a kroutil čepelí. Logen by ho možná litoval, jenomže Logen byl daleko a Krvavá devítka v sobě neměl víc slitování než zima. Spíš míň. Bodal a sekal a sekal a usmíval se a křik bublal a skomíral. Pustil mrtvolu na podlahu. Prsty měl kluzké krví. Otřel si je o šaty, o ruce, o obličej – jak se to má správně dělat.

Ten u krbu seděl na zemi, bezvládně, hlavu zvrácenou, oči jako mokré kameny upřené na strop. Už byl součástí země. Krvavá devítka mu pro jistotu rozdrtil obličej mečem. Lepší nenechat nic náhodě. Muž se sekerou se plazil ke dveřím, přeražené nohy táhl za sebou a celou dobu fňukal a naříkal.

„Zmlkni.“ Těžká čepel prorazila muži lebku a na kameny vyšplíchla krev.

„Víc,“ zašeptal Proklatá devítka a místnost se kolem něho otáčela, jak hledal dalšího adepta na zabití. „Víc!“ zařval a smál se a stěny se smály a mrtvoly se smály s ním. „Kde jsou další!“

Uviděl ženu s tmavou kůží, s krvácejícím šrámem na obličeji a nožem v ruce. Nevypadala jako ostatní, ale bude stačit. Usmál se a kradl se blíž. Zvedl meč. Couvla a pozorovala ho, držela se za stolem. Oči měla tvrdé a žluté jako vlk. Slabý hlásek mu říkal, že je na jeho straně. Škoda.

„Seveřan, jo?“ zeptal se ode dveří mohutný chlap.

„Jo, kdo se ptá?“

„Drtikámen.“

Byl hodně velký, tvrdý a krutý. Bylo to na něm vidět, když odstrčil příborník a dupal přes rozbité talíře. Pro Krvavou devítku to ale nic neznamenalo – on byl stvořen k tomu, aby takové muže

zabíjel. Tul Duru Hrom byl ještě větší. Rudd Trojstrom byl tvrdší. Černý Dow byl dvakrát krutější. Krvavá devítka je porazil všechny a hromadu jiných navrch. Čím větší, drsnější a krutější byli, tím víc si to užíval.

„Prdikámen?“ zasmál se. „A co má být? Jsi jenom další na řadě, to je všechno!“ Zvedl zakrvácenou ruku, roztáhl prsty a zašklebil se mezerou, kde kdysi dávno míval prostředník. „Říkají mi Krvavá devítka!“

„Pche!“ Drtikámen si strhl masku a hodil ji na podlahu. „Lháři! Na Severu je plno těch, co ztratili prst. A všichni nejsou Krvavá devítka!“

„Ne. Jenom já.“

Muž se rozběsnil. „Ty podělaný lháři! Myslíš, že Drtikamena vyděsíš jménem, které ani není tvoje? Vyřežu ti novou prdel, červe! Vysekám do tebe krvavý kříž! Vrátím tě zpátky do hlíny, ty zbabělý, podělaný lháři!“

„Ty že mě zabiješ?“ Krvavá devítka se smál. „Tady zabíjím já, hlupáku!“

Domluvili. Drtikámen po něm vyrazil sekerou a řemdihem, těžkými zbraněmi, i když on se jimi oháněl docela svižně. Řemdih zasvištěl a udělal velkou díru do okna. Sekera rozsekla stolní desku, talíře nadskočily a svícny se převrátily. Krvavá devítka uskočil dozadu a čekal na svou chvíli.

Převalil se přes stůl, řemdih těsně minul jeho rameno a uhodil do kamenné dlaždice, až úlomky létaly na všechny strany. Drtikámen zařval, rozmáchl se, přerazil židli, vyštípl kus kamene z krbu a vyryl dlouhou rýhu do zdi. Sekera mu na chviličku uvízla ve dřevě, a to už Krvavá devítka máchl mečem, přesekl topor a Drtikamenovi zůstal v pracce jen ulomený klacek. Odhodil jej, zvedl řemdih a se zuřivým řevem jej roztočil ještě divočeji.

Krvavá devítka zachytil napjatý řetěz mečem těsně pod koulí a vyrval ho Drtikamenovi z ruky. Řemdih odletěl do rohu, ale Drtikámen rozpřáhl mohutné paže a pokračoval v útoku. Na seknutí mečem byl příliš blízko. S úsměvem popadl Krvavou devítku a pevně ho sevřel. „Mám tě!“ zahulákal a zmáčkl.

Hrozná chyba. Lepší by bylo obejmout plápolající vatru.

Prásk!

Krvavá devítka ho udeřil čelem do úst a rozrazil mu ret. Drtikámen trochu uvolnil sevření a Krvavá devítka zahýbal rameny

ve snaze udělat si prostor, kroutil se jako krtek v noře. Zaklonil hlavu, jak nejdál to šlo, a znovu zaútočil jako rozzuřený beran. Druhým úderem přerazil Drtikamenovi nos. Hromotluk zachrčel a povolil ještě o trochu víc. Třetí rána zasáhla lícní kost. Stisk povolil. Čtvrtá zlomila čelist. Teď držel Krvavá devítka Drtikamena a se šíleným úsměvem bušil čelem do jeho zpustošeného obličeje. Jako datel, buch, buch, buch. Popáté. Pošesté. Posedmé. Poosmé. Křupání kostí mělo uspokojivý rytmus. Podeváté nechal Drtikamena spadnout na zem. Muž se svalil na bok s obličejem zalitým krví.

„Jak se ti líbí tohle?“ chechtal se Krvavá devítka, otřel si krev z očí a několikrát kopl do bezvládného těla. Smál se a smál. Potom se s ním místnost zatočila. „Jak se… kurva…“ Zavrávoral, oslepený, ospalý, pohasínající táboráček. „Ne… ještě ne…“ Klesl na koleno. Ještě ne. Ještě měl práci, vždycky tu byla nějaká další práce.

„Ještě ne,“ zavrčel, jenomže čas už vypršel…

* * *

…Logen zařval. Svalil se na zem. Celé tělo ho bolelo. Nohy, rameno, hlava. Řval, dokud mu do hrdla nenatekla krev, pak už jen kašlal, supěl, válel se a svíjel. Svět byl rozmazaná šmouha. Vyplivl krev na dost dlouho, aby stačil zase zanaříkat.

Kdosi mu přitiskl ruku na ústa. „Přestaň kňučet, růžovouši! Už mě slyšíš?“ Naléhavý šepot u ucha. Cizí, tvrdý hlas. „Přestaň řvát, nebo tě tu nechám, rozumíš? Jediná šance!“ Ruka se odtáhla. Mezi zaťatými zuby vyletěl vzduch v pronikavém, kvílivém zasténání, ale ne moc hlasitém.

Na zápěstí ucítil ruku, táhla ho nahoru přes něco tvrdého. Zalapal po dechu, když pohyb dorazil do ramene. Mučení. „Vstaň, hlupáku, já tě neunesu! Tak vstávej, sakra! Máme jedinou šanci, rozumíš?“

Byl pomalu zvedán. Pokoušel se postavit na nohy. Supěl a chroptěl, ale nakonec to dokázal. Levá noha, pravá noha. Snadné. Podlomilo se mu koleno a nohou projela bolest. Znovu vykřikl, upadl a plazil se po zemi. Nejlepší by bylo zůstat ležet. Zavřel oči.

Cosi ho tvrdě udeřilo do tváře, a znovu. Zachrčel. Něco mu zajelo do podpaždí a zvedalo ho.

„Vstávej, růžovouši! Vstaň, nebo tě tu nechám. Jediná šance, slyšíš?“

Nádech, výdech. Levá noha, pravá noha.

* * *

Chodec si dělal starosti, postupně se ho zmocňovala panika. Nejdřív poklepával prsty na lenoch křesla, pak si je počítal, potřásal hlavou a stěžoval si kvůli přílivu, který určitě zmeškají. Jezal mlčel a doufal, že se ti dva divoši utopí ve vodním příkopu a celý podnik bude zrušen. Bude mít ještě dost času vyrazit do Anglandu. Třeba ještě není všechno ztraceno…

Někdo za ním otevřel dveře a jeho sny splaskly jako propíchnutá bublina. Jakmile se ohlédl, ublížený pocit vystřídalo zděšení.

Ve dveřích stály dvě rozedrané postavy pokryté krví a špínou. Určitě to byli ďáblové, přicházející přímo od pekelné brány. Gurcha s kletbou vrazila do místnosti. Devítiprsťák měl jednu ruku přes její rameno, druhá mu bezvládně visela, z prstů mu kapala krev a hlavu měl svěšenou.

Udělali společně dva vrávoravé kroky, pak Devítiprsťák zachytil nohou za nohu od židle a oba sebou praštili na podlahu. Žena zaprskala, shodila ze sebe bezvládnou paži, odstrčila Seveřana a vyskočila. Devítiprsťák se pomalu převrátil na záda a zasténal. Rána na rameni se mu otevřela a koberec potřísnila krev. Byla jasně červená jako maso u řezníka. Jezal polkl, zděšený a zároveň fascinovaný.

„Proboha!“

„Jdou po nás.“

„Cože?“

„Kdo?“

Do dveří opatrně vkročila zrzavá žena celá v černém a s maskou na obličeji. Praktikalka, sdělil Jezalovi otupělý mozek. Jenom nechápal, proč je tak potlučená a kulhá. Za ní se objevil další praktikal vyzbrojený mečem.

„Půjdete s námi,“ prohlásila žena.

„Přinuť mě!“ zavrčela na ni Maldžinn. Jezal si ohromeně všiml, že odněkud vytáhla nůž, a pořádně zakrvácený. Neměla by být ozbrojená! Ne tady!

Pak si uvědomil, že má meč. No jistě. Nahmátl jílec a tasil ho s nejasným záměrem praštit plochou čepelí tu guršskou ďáblici zezadu do hlavy dřív, než napáchá další škody. Jestli ji inkvizice chce, může ji sakra mít, a ostatní klidně také. Naneštěstí to praktikalové pochopili špatně.

„Odhoď to,“ sykla zrzka a zle se na něho zamračila.

„To ne!“ vyhrkl Jezal, smrtelně uražený, že ji vůbec mohlo napadnout něco tak absurdního, že by mohl stát na straně těch kriminálníků.

„Ehm…“ řekl Quai.

„Áááá,“ zasténal Devítiprsťák, uchopil koberec a zatáhl za něj, takže stůl poskočil směrem k němu.

Ve dveřích se objevil třetí praktikal a obešel zrzku. V pěsti svíral řemdih. Nepříjemná zbraň. Jezal si proti své vůli představoval, jaký účinek by měla na jeho hlavu, kdyby byla použita v hněvu. Nejistě hladil jílec meče a nesmírně toužil, aby mu někdo řekl, co má dělat.

„Půjdete s námi,“ zopakovala žena, zatímco druzí dva praktikalové pomalu postupovali dál do místnosti.

„Jéminářku,“ zamumlal Chodec a schoval se za stolem.

Vtom se rozletěly dveře koupelny tak prudce, až narazily do zdi. Stál v nich Bayaz, úplně nahý, a kapala z něho mýdlová pěna. Přelétl všechny pohledem. Začal u Ferro, zakaboněné, s nožem v ruce, pak se podíval na Chodce krčícího se za stolem, na Jezala s taseným mečem, Quaie stojícího s otevřenými ústy, Devítiprsťáka válejícího se v krvi na koberci a nakonec na tři maskované postavy v černém s připravenými zbraněmi.

Zavládlo těhotné ticho.

„Co to má sakra znamenat!“ zařval Bayaz a došel do středu místnosti. Z vousů mu stékala voda do prošedivělých chlupů na hrudi a kapala mu z bimbajicího se šourku. Byl to prapodivný pohled. Nahatý dědek stojící proti třem praktikalům inkvizice. Směšné, a přece se nikdo nesmál. Bylo na něm něco podivně děsivého, přestože neměl šaty a byl celý mokrý. A praktikalové couvali, zmatení, vyděšení.

„Půjdete s námi," zopakovala žena, třebaže značně nejistým hlasem. Jeden z jejích společníků opatrně nakročil k Bayazovi.

Jezal měl najednou podivný pocit okolo žaludku. Tahavý, savý, prázdný, ošklivý pocit. Jako když stál na mostě ve stínu tvůrcova domu. Jenom horší. Čaroděj měl najednou velice tvrdý výraz ve tváři. „Právě mi došla trpělivost."

Nejbližší praktikal se rozletěl na kusy, jako když láhev dopadne z výšky na chodník. Žádná rána, jen tiché čvachtnutí. V jedné chvíli mířil ke starci, meč pozvednutý, tělo celé, a vzápětí byl na tisíc kousků. Jeden cár vlhce pleskl na omítku vedle Jezalovy hlavy. Meč dopadl na podlahu.

„Chtěla jsi něco?" zavrčel první z mágů.

Jezalovi se třásla kolena. Spadla mu brada. Udělalo se mu slabo a nevolno, cítil se úplně prázdný. Na obličeji měl kapky krve, ale neodvažoval se je setřít. Civěl na nahého starce a nevěřil vlastním očím. Jako by se mu před nimi dobromyslný starý kašpar v mžiku proměnil v krutého vraha bez sebemenších výčitek.

Zrzka chvíli jen stála, postříkaná krví, kousky masa a kostí, oči široké jako talíře, a pak pomalu couvla ke dveřím. Druhý praktikal ji následoval a málem zakopl o Devítiprsťákovu nohu, jak měl naspěch. Všichni ostatní stáli nehybně jako sochy. Jezal uslyšel z chodby rychlé kroky, jak oba praktikalové prchali jako o život. Skoro jim záviděl. Oni zřejmě uniknou. On byl lapený v této noční můře.

„Musíme vyrazit, a hned!" štěkl Bayaz a trhl sebou jakoby bolestí. „Jen co si natáhnu kalhoty. Pomoz mu, Chodče!" křikl přes rameno.

Pro jednou se navigátorovi nedostávalo slov. Zamrkal, vylezl zpoza stolu, sklonil se nad bezvládným Seveřanem a utrhl mu kus košile, který hodlal použít jako obvaz. A zarazil se, protože nevěděl, kde začít.

Jezal polkl. Meč měl stále v ruce, jenže jaksi neměl sílu ho odložit. Po celé místnosti byly roztroušené kousky nešťastného praktikala, nalepené na stěnách, na stropě, na lidech. Jezal ještě neviděl umírat člověka, natož tak ohavnou a nepřirozenou smrtí. Asi by měl být zděšený, ale cítil jen nesmírnou úlevu. Jeho předchozí starosti se teď zdály malicherné.

Alespoň že on byl ještě stále naživu.

Nástroje, které máme

Glokta stál v úzké chodbě, opíral se o hůl a čekal. Z druhé strany dveří slyšel zvýšené hlasy.

„Řekl jsem žádné návštěvy!“

Povzdechl si. Měl na práci spoustu lepších věcí než tu postávat na bolavé noze, ale dal své slovo a hodlal ho dodržet. Zatuchlá, nezajímavá chodba v zatuchlém, nezajímavém domě mezi mnoha sty podobnými domy. Celá čtvrť byla postavená nedávno, domy na terasách podle nové módy: polohrázděné, dvouposchoďové, dobré tak pro rodinu a několik sluhů. Stovky domů, jeden skoro jako druhý. Domy pro lepší lidi. Zbohatlíky. Sult by je nejspíš označil za namyšlené kmány. Bankéři, kupci, řemeslníci, obchodníci, písaři. *Snad jeden z městských domů nějakého úspěšného urozeného sedláka, jako je tenhle.*

Hlasy utichly. Glokta zaslechl pohyb, cinkání skla, pak se pootevřely dveře a vyhlédla panská. Šereda s velkýma, vodnatýma očima. Tvářila se vyděšeně a provinile. *Na to jsem ale zvyklý. V přítomnosti inkvizice se každý tváří vyděšeně a provinile.*

„Přijme vás,“ zamumlala dívka. Glokta přikývl a prošel kolem ní do místnosti.

Matně si vzpomínal, jak jednou nebo dvakrát strávil v létě týden u Westových v Anglandu, někdy před dvanácti lety, i když mu to teď připadalo jako století. Vzpomínal si, že s Westem šermovali na dvoře jejich domu, kde je každý den pozorovala tmavovlasá dívenka s vážným pohledem. Vzpomínal si na nedávné setkání v parku s mladou ženou, která se ho ptala, jak se má. V té době měl velké bolesti a neviděl jasně, její tvář byla jen rozmazanou šmouhou. Proto si nebyl jistý, co má čekat, ale rozhodně nečekal podlitiny. Šokovalo ho to. *I když jsem to dobře zamaskoval.*

Pod levým okem měla tmavou, purpurovou, hnědou a žlutou modřinu. Spodní ret měla napuchlý, v koutku rozražený a na ráně strup. Glokta věděl o podlitinách hodně, jen málokdo věděl víc. *A těžko k nim přišla náhodou. Dostala pěsti do obličeje od někoho, kdo to myslel vážně.* Prohlédl si ty ošklivé stopy, rozpomněl se, jak mu starý přítel Collem West plakal v jídelně a prosil o pomoc, a dal si dvě a dvě dohromady.

Zajímavé.

Seděla tam a dívala se na něho, bradu zdviženou, otočená k němu stranou, kde byly modřiny nejhorší, jako by ho vyzývala, ať něco řekne. *Bratrovi moc podobná není. Vůbec si nejsou podobní. Nemyslím, že ona by se mi rozplakala v jídelně nebo kdekoliv jinde.*

„Co pro vás mohu udělat, inkvizitore?“ otázala se chladně. Zachytil nepatrné zašišlání při slově inkvizitor. *Pila… i když to dobře skrývá. A ne tolik, aby to mělo vliv na její rozum.* Glokta našpulil rty. Z nějakého důvodu měl dojem, že si musí dávat pozor, kam šlape.

„Nejsem tu pracovně. Tvůj bratr mě požádal, abych –“

Hrubě ho přerušila. „Vážně? Máš zajistit, abych nešoustala s nesprávným chlapem, co?“ Glokta chvíli mlčel, počkal, až slova zapadnou, a pak se tiše rozesmál. *Vážně nádhera! Začíná se mi líbit!* „Něco je tu k smíchu?“ štěkla.

„Promiň,“ řekl Glokta a prstem si otřel slzející oko, „ale strávil jsem dva roky v císařském vězení. Myslím, že kdybych byl na začátku tušil, že tam budu byť jen polovinu té doby, víc bych se snažil se zabít. Sedm set dní, plus minus, ve tmě. Myslel jsem si, že blíž se člověk k peklu dostat nemůže. Tím chci říct – jestli mě chceš rozčílit, budeš muset použít něco víc než vulgární jazyk.“

Předvedl jí svůj nejodpornější, bezzubý, šílený úsměv. Jen málokdo to vydržel delší dobu, ale ona ani na okamžik neodvrátila pohled. Vlastně jeho úsměv po chvíli opětovala. Vlastní pokřivený úšklebek, a jemu připadal podivně odzbrojující. *Snad jiný přístup.*

„Faktem je, že mě tvůj bratr požádal, abych na tebe dohlédl, dokud bude pryč. Pokud se mě týče, můžeš šoustat, s kým se ti zlíbí, i když obecně zastávám názor, že pokud jde o dobrou pověst mladých žen, čím míň šoustání, tím líp. Opak je pochopitelně pravdou pro mladé muže. Není to spravedlivé, ale život je nespravedlivý v tolika směrech, že tohle ani nestojí za zmínku.“

„Cha. To máš tedy pravdu.“

„Výborně,“ řekl Glokta. „Takže si rozumíme. Vidím, že ses poranila v obličeji.“

Pokrčila rameny. „Upadla jsem. Jsem nešika.“

„Vím, jak se cítíš. Já jsem takový nešika, že jsem si vyrazil polovinu zubů a rozsekal si nohu na kaši. Podívej se na mě teď, jsem mrzák. Je úžasné, kam nás trocha nešikovnosti zavede, když si nedáme pozor. My nešikové bychom měli držet spolu, nemyslíš?“

Zamyšleně si ho prohlížela a hladila si modřinu na bradě. „Ano,“ řekla nakonec. „Asi bychom měli.“

* * *

Goylova praktikalka Vitari se rozvalovala v křesle naproti Gloktovi před velkými tmavými dveřmi do arcilektorovy pracovny. Svezla se do něj, vlila se do něj, položila se přes něj jako mokrá látka, dlouhé údy jí volně visely, hlavu měla opřenou o opěradlo. Občas přelétla místnost líným pohledem, občas spočinula pohledem na Gloktovi, až urážlivě dlouho. Ale ani jednou neotočila hlavu, vlastně nepohnula jediným svalem, jako by byl každý pohyb příliš bolestivý.

Což by pravděpodobně byl.

Očividně se dostala do pořádné rvačky. Nad černým límcem měla krk jednu velkou podlitinu. Další měla kolem černé masky – bylo jich hodně – a na čele dlouhý šrám. Jednu bezvládnou ruku měla obvázanou, klouby na druhé podřené a plné strupů. *Dostala pořádnou nakládačku. Bojovala tvrdě s někým, kdo to myslel vážně.*

Zacinkal zvonek. „Inkvizitore Glokto,“ vyhrkl sekretář, spěchající kolem stolu otevřít dveře, „Jeho Eminence vás přijme.“

Glokta si povzdechl, zabručel, opřel se o hůl a vstal. „Hodně štěstí,“ popřála mu žena, když kulhal kolem.

„Cože?“

Nepatrně kývla k arcilektorově pracovně. „Dnes má zatraceně mizernou náladu.“

Když se otevřely dveře, vylil se do předpokoje Sultův hlas, změněný z tlumeného mumlání v silný řev. Sekretář odskočil od otevřených dveří, jako by dostal facku.

„Dvacet praktikalů!“ ječel arcilektor z místnosti. „Dvacet! Už jsme tu mrchu měli vyslýchat, místo abychom tu seděli a lízali si rány! Kolik praktikalů?“

„Dvacet, arci –“

„Dvacet! Zatraceně!“ Glokta se zhluboka nadechl a všoural se do dveří. „A kolik jich je mrtvých?“ Arcilektor rázně přecházel sem a tam po své obrovské pracovně a mával rukama. Byl oblečený celý v bílém, bez poskvrnky jako vždycky. *I když mám dojem, že má rozcuchaný jeden vlásek, možná dva. To tedy už musí opravdu zuřit.* „Kolik?“

„Sedm,“ zahuhlal představený Goyle, hrbící se v křesle.

„Třetina! Třetina z nich! Kolik je zraněných?“

„Osm!“

„Většina ostatních! Proti kolika?“

„Celkem tam bylo šest –“

„Vážně?“ Arcilektor praštil pěstmi do stolu a naklonil se nad krčícího se představeného. „Já slyšel dva. Dva!“ vřískl a znovu začal pochodovat kolem stolu. „A oba byli divoši! Dva jsem slyšel! Bílý a černý, a ten černý byla žena! Žena!“ Zuřivě kopl do židle vedle Goyla, až se zakymácela. „A co je horší, toto ponížení viděla spousta svědků! Neříkal jsem nenápadně? Kterou část slova nenápadně nechápete, Goyle?“

„Ale arcilektore, okolnosti nemohou –“

„Nemohou?“ Sult zapištěl o oktávu výš. „Nemohou? Jak se opovažujete říkat mi, že *nemohou*, Goyle? Já jsem žádal nenápadně, a vy rozpoutáte zatracená jatka po půlce Agriontu, a navíc jste nesplnili úkol! Vypadáme jako hlupáci! Hůř, vypadáme jako neschopní hlupáci! Mí nepřátelé v uzavřené radě nebudou marnit čas a hned toho využijí. Marovia už kuje pikle, ten starý mluvka, žvaní o svobodě a přitaženém šroubu a podobných věcech! Zatracení právníci! Kdyby bylo po jejich, nikam bychom se nedostali! A vy mu pomáháte, Goyle! Já zdržuju, já se omlouvám, já se snažím všechno v dobré obrátit, ale hromada hnoje je hromada hnoje, ať se na ni díváte z jakéhokoli úhlu! Tušíte vůbec, jaké škody jste napáchali? Kolik měsíců tvrdé práce jste zničili?“

„Ale arcilektore, copak už neopustili –“

„Oni se vrátí, idiote! Nedal si všechnu tu práci pouze proto, aby odešel! Ano, jsou pryč, hlupáku, a odpovědi na naše otázky si

odnesli s sebou! Kdo jsou, co chtějí, kdo stojí za nimi! Odešli? Odešli? Mor na vás, Goyle!“

„Jsem zničen, Eminence.“

„O tom nepochybujte!“

„Můžu se jedině omluvit.“

„Máte štěstí, že se neomlouváte nad pomalým ohněm!“ prskal Sult znechuceně. „Teď mi zmizte z očí!“

Cestou z místnosti Goyle vrhl pohled plný nenávisti na Gloktu. *Sbohem, představený Goyle, sbohem. Arcilektorův hněv nemohl padnout na vhodnějšího kandidáta.* Glokta nedokázal potlačit nepatrný úsměv.

„Něco tě pobavilo?“ Sultův hlas byl jako led, a když natáhl ruku v bílé rukavici, purpurový kámen na jeho prstě se zablýskl.

Glokta se sklonil k polibku. „Ovšemže ne, Eminence.“

„Dobře, protože nemáš jediný důvod se bavit, to ti povídám! Klíče?“ ohrnul nos. „Báje? Svitky? Co mě to posedlo, že jsem poslouchal ty tvoje žvásty?“

„Vím, arcilektore, omlouvám se.“ Glokta se pokorně přesunul k židli, kterou právě opustil Goyle.

„Ty se omlouváš? Všichni se omlouvají! Že je mi to hodně co platné! Já potřebuju méně omluv a více zdařilých akcí! A když si pomyslím, že jsem do tebe vkládal takové naděje! Ale asi musíme pracovat s nástroji, které máme.“

To znamená co? Ale neřekl nic.

„Máme problémy. Vážné problémy. Na Jihu.“

„Na Jihu, arcilektore?“

„V Dagosce. Situace je vážná. Na poloostrov se hrnou guršské oddíly. Už jich je desetkrát víc než naší posádky a my jsme vyslali všechny volné muže na Sever. V Adově zůstaly jen tři pluky královské gardy, ale když se v polovině Midderlandu bouří sedláci, nemůžeme je poslat pryč. Představený Davoust mi každý týden posílal zprávy. Byl mýma očima, Glokto, chápeš? Měl podezření, že ve městě řádí spiklenci. Spiklenci, hodlající vydat Dagosku do rukou Gurchům. Před třemi týdny přestaly dopisy chodit a včera jsem zjistil, že Davoust zmizel. Zmizel! Představený inkvizice! Zmizel jako pára nad hrncem! Jsem slepý, Glokto. Šátrám ve tmě v nejkritičtější chvíli! Potřebuju tam někoho, komu můžu věřit, rozumíš?“

Gloktovi se rozbušilo srdce. „Mě?“

„Aha, už se učíš,“ prskal Sult. „Odteď je z tebe představený Dagosky.“

„Ze mě?“

„Blahopřeju, ale odpusťte, představený Glokto, že oslavu odložíme na klidnější dobu!“ Arcilektor se sklonil. „Jeďte do Dagosky a hledejte. Zjistěte, co se stalo s Davoustem. Vyplejte tamní zahradu. Vytrhejte všechen nedůvěryhodný plevel. Kohokoliv. Zapalte pod nimi oheň! Musím vědět, co se děje, i kdybyste musel opékat lorda guvernéra, dokud nepustí šťávu!“

Glokta polkl. „Opékat lorda guvernéra?“

„Copak je tady ozvěna?“ štěkl Sult a naklonil se ještě blíž. „Vyčenichejte tu sněť a vyřízněte ji! Vypalte ji! Všechno, ať je to cokoliv! Převezměte obranu města, jestli budete muset. Byl jste přece voják!“ Natáhl ruku a posunul přes stůl list papíru. „Tohle je královský glejt, podepsaný všemi dvanácti křesly uzavřené rady. Všemi dvanácti. Potil jsem krev, abych ho získal. V Dagosce budete mít plnou moc.“

Glokta zíral na dokument. Obyčejný list smetanově bílého papíru, černé písmo, dole obrovská červená pečeť. *My, níže podepsaní, udělujeme věrnému služebníkovi Jeho Veličenstva, představenému Sandovi dan Glokta, svou plnou moc a autoritu…* Několik odstavců úhledného rukopisu a dole dva sloupce jmen. Podrážděné skvrny, rozevláté kudrlinky, téměř nečitelné škrábanice. *Hoff, Sult, Marovia, Varuz, Halleck, Burr, Torlichorm a všichni ostatní. Mocní.* Gloktovi se dělalo slabo, když zvedal dokument oběma rukama. Připadal mu hrozně těžký.

„Ať vám to nestoupne do hlavy! Budete muset našlapovat opatrně. Další blamáž si nemůžeme dovolit. Gurchy je třeba zadržet za každou cenu, alespoň dokud se nevyřídí ta záležitost v Anglandu. Za každou cenu, rozumíte?“

Rozumím. Post ve městě obklopeném nepřáteli a prolezlém zrádci, kde už záhadně zmizel jeden představený. Tam mě čeká spíš nůž do zad než povýšení, ale musíme pracovat s nástroji, které máme. „Rozumím, arcilektore.“

„Dobře. Průběžně mě informujte. Chci být zahlcen vašimi dopisy.“

„Samozřejmě.“

„Máte dva praktikaly, správně?“

„Ano, Vaše Eminence, Frosta a Severarda. Oba jsou velice –“

„To zdaleka nestačí! Tam dole nemůžete nikomu důvěřovat, dokonce ani inkvizitorům ne.“ Sult se zamyslel. „Zvláště ne inkvizitorům. Vybral jsem půl tuctu dalších, prověřených. Včetně praktikalky Vitari.“

Ta ženská se mi bude koukat přes rameno? „Ale arcilektore –“

„Nezkoušejte na mě žádné ‚ale‘, Glokto!“ zasyčel Sult. „Neopovažujte se na mě chodit s ‚ale‘, ne dnes! Nejste zdaleka takový mrzák, jaký byste mohl být! Ani zdaleka ne, rozumíte?“

Glokta sklonil hlavu. „Omlouvám se.“

„Přemýšlíte, že? Vidím, jak se kolečka otáčejí. Myslíte si, že nechcete, aby se vám do cesty pletl někdo z Goylových lidí, že? No, než začala pracovat pro něho, pracovala pro mě. Je Styřanka ze Sipana. Tihle lidé jsou studení jako sníh a ona je z nich nejstudenější, to vám povídám. Takže si nemusíte dělat starosti. Alespoň ne kvůli Goylovi.“ *Ne. Jen kvůli tobě, což je mnohem horší.*

„Budu poctěn, že ji mám s sebou.“ *Budu zatraceně opatrný.*

„Buďte si poctěn, jak jen chcete, jenom mě nezklamte! Když to poděláte, budete potřebovat mnohem víc než ten kus papíru, abyste si zachránil krk. Loď už čeká v přístavu. Jděte. Hned.“

„Samozřejmě, Vaše Eminence.“

Sult se otočil a přistoupil k oknu. Glokta se tiše zvedl, tiše přistrčil židli ke stolu a tiše se vyšoural z místnosti. Když opatrně zavíral dveře, arcilektor ještě stál u okna, ruce sepjaté za zády. Teprve když dveře cvakly, uvědomil si Glokta, že celou dobu zadržoval dech.

„Jak to šlo?“

Glokta se prudce otočil, až mu bolestně cuklo v krku. *Zvláštní, nikdy se to neodnaučím.* Praktikalka Vitari se ještě rozvalovala v křesle a sledovala ho unavenýma očima. Za celou dobu, co byl uvnitř, se snad vůbec nepohnula. *Jak to šlo?* Olízl si prázdné dásně a přemýšlel o tom. *To se teprve uvidí.*

„Zajímavě,“ řekl nakonec. „Jedu do Dagosky.“

„Slyšela jsem.“ Opravdu měla přízvuk, když si teď na to dal pozor. *Nepatrný nádech Svobodných měst.*

„Slyšel jsem, že jedeš se mnou.“

„Také jsem slyšela.“ Ale nepohnula se.

„Máme dost naspěch.“

„Já vím.“ Zvedla ruku. „Pomůžete mi?“

Glokta zvedl obočí. *Zajímalo by mě, kdy mě naposledy někdo o tohle požádal.* Už chtěl odmítnout, ale nakonec k ní natáhl ruku, i kdyby jen pro neobvyklost téhle situace. Sevřela ho prsty a zatáhla. Mhouřila oči a pomalu se vysouvala z křesla. Bolelo to, když na něm takhle visela, v paži, v zádech. *Ale ji to bolí víc.* Za maskou určitě bolestí skřípala zuby. Pohybovala končetinami jednou po druhé, opatrně, nebyla si jistá, co bude bolet a jak. Glokta se usmál. *Rutina, jakou já procházím každé ráno. Zvláštním způsobem osvěžující, vidět u toho někoho jiného.*

Konečně vstala a obvázanou ruku si přitiskla na žebra.

„Můžeš chodit?“

„Dostanu se z toho.“

„Co se stalo? Psi?“

Vyštěkla smíchy. „Ne. Jeden velký Seveřan ze mě vymlátil duši.“

Glokta si odfrkl. *Alespoň je upřímná.* „Půjdeme?“

Podívala se na jeho hůl. „Asi nemáte nějakou náhradní, co?“

„Bohužel ne. Mám jenom tu jednu, a bez ní nemůžu chodit.“

„Vím, jak se cítíte.“

Ne tak docela. Glokta vykročil. *Ne tak docela.* Slyšel ji, jak se belhá za ním. *Je zvláštním způsobem osvěžující, když se někdo pro změnu snaží stačit mně.* Zrychlil. Bolelo to. *Ji to ale bolí víc.*

Takže zpátky na Jih. Olízl si prázdné dásně. *To není zrovna místo šťastných vzpomínek. Bojovat s Gurchy po tom, co mě to stálo naposledy. Vykořenit zrádce ve městě, kde nikomu nelze věřit, zvlášť těm, které mi poslali na pomoc. Dřít v horku a prachu, nevděčný úkol, který téměř určitě skončí neúspěchem. A neúspěch bude s velkou pravděpodobností znamenat smrt.*

Zacukala mu tvář a zachvělo se mu víčko. *Z rukou Gurchů? Z rukou spiklenců proti Koruně? Z rukou Jeho Eminence nebo jeho agentů? Nebo prostě zmizím jako můj předchůdce? Měl někdy někdo tolik smrtí na výběr?* Koutek úst se mu zvedl. *Nemůžu se dočkat, až se do toho pustím.*

Ta otázka se mu neustále honila hlavou, a pořád neměl odpověď.

Proč to dělám?

Proč?

Poděkování

Čtyřem lidem, bez kterých…

Bren Abercrombiové, jejíž oči jsou
bolavé od toho, jak to četla.

Nickovi Abercrombiemu, jehož uši jsou
bolavé od toho, jak to poslouchal.

Robovi Abercrombiemu, jehož prsty jsou
bolavé od otáčení stránek.

Lou Abercrombiové, jejíž paže jsou
bolavé od toho, jak mě v nich držela.

A také…

Matthewu Amosovi za užitečné rady ve
chvílích, kdy jsem kolísal.

Gillian Redfearnové, která si přečetla
začátek a přiměla mne, abych ho přepsal.

Simonu Spantonovi, který to koupil, ještě
než se dostal na konec.

JOE ABERCROMBIE
První zákon: kniha první
SAMA ČEPEL

Z anglického originálu
The First law: book one
The Blade Itself,
který vydal Victor Gollancz
(Orion Publishing Group),
přeložila Dana Krejčová.
Obálku vytvořila Laura Brett,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo CZ, a. s.
Vydal Bohuslav Svoboda – POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2008 jako svou 223. publikaci.
Tisk: Printo s. r. o., Gen. Sochora 1379, Ostrava Poruba.
Vydání první.

Cena: 259 Kč

ISBN 978-80-7332-112-3

480